

ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਦੇਵ ਜੀ ਦੀ ਸੰਪੂਰਣ ਬਾਣੀ

ਸ਼ਬਦ ਸੁਰ ਰਚਨਾਵਲੀ

(ਭਾਗ - ਪਹਿਲਾ)

ਸ. ਜਸਪਾਲ ਸਿੰਘ

ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਦੇਵ ਜੀ ਦੀ ਸੰਪੂਰਨ ਬਾਣੀ :

ਸ਼ਬਦ ਸੁਰ ਰਚਨਾਵਲੀ

(ਭਾਗ - ਪਹਿਲਾ)

ਸ. ਜਸਪਾਲ ਸਿੰਘ

ਸਾਬਕਾ ਅਧਿਆਪਕ (ਸੰਗੀਤ ਵਿਭਾਗ)

ਸੀਨੀਅਰ ਸੈਕੰਡਰੀ ਮਾਡਲ ਸਕੂਲ,

ਪੰਜਾਬੀ ਯੂਨੀਵਰਸਿਟੀ, ਪਟਿਆਲਾ

Guru Nanak Dev Ji Di Sampurn Bani : Shabad Sur Rachnavali
by S. Jaspal Singh

Copyright © 2025 by S. JASPAL SINGH
(91+ 98729-71282)

First Edition: 2025.

ISBN: 978-93-6310-450-1

Set Price: 20/-

True Sparrow Publishers
#08 Kahlon Complex, Opp. Punjabi University
Patiala, Punjab, India Pincode: 147002
Insta: truesparrowpublisers, tsp_kitaab_ghar
Contact: +91 83602 08021, 99159 79774, 94784 82190

All rights reserved. No part of this publication may be reproduced, distributed, or transmitted in any form or by any means, including photocopying, recording, or other electronic or mechanical methods, without the prior written permission of the publisher, except in the case of brief quotations embodied in critical reviews and certain other noncommercial uses permitted by copyright law.

Cover Design & Laser Typesetting

True Sparrow Publishers

Printed in India

ਦੇ ਸ਼ਬਦ

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਦੇਵ ਜੀ ਦੀ ਸੰਪੂਰਨ ਬਾਣੀ : ਸ਼ਬਦ ਸੁਰ ਰਚਨਾਵਲੀ

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਦੇਵ ਜੀ ਸਿੱਖ ਧਰਮ ਦੇ ਬਾਨੀ ਗੁਰੂ ਹਨ ਜਿਹਨਾਂ ਨੇ ‘ੴ’ ਦਾ ਸੁਨੇਹਾ ਦੇ ਕੇ ਇਕ ਸਰਬ ਵਿਆਪਕ ਅਤੇ ਸਰਬ ਸ਼ਕਤੀਮਾਨ ਪਰਮਾਤਮਾ ਦੇ ਸੰਕਲਪ ਨੂੰ ਦ੍ਰਿੜਾਇਆ ਅਤੇ ਉਸ ਦੁਆਰਾ ਸਾਜੀ ਲੋਕਾਈ ਨੂੰ ਉਚ-ਨੀਚ, ਜਾਤ-ਪਾਤ ਅਤੇ ਧਰਮ ਦੇ ਨਾਂ ਤੇ ਕੀਤੇ ਜਾ ਰਹੇ ਫੋਕੇ ਕਰਮ-ਕਾਂਡ/ਲੁੱਟ-ਖਸ਼ੋਂ ਤੋਂ ਮੁਕਤ ਕਰਵਾਇਆ। ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਦੇਵ ਜੀ ਨੇ ਆਪਣੀ ਇਲਾਹੀ ਬਾਣੀ ਦੇ ਸ਼ਬਦ ਕੀਰਤਨ ਲਈ ਰਾਗਾਂ ਨੂੰ ਆਧਾਰ ਬਣਾਇਆ। ਸੰਗੀਤ ਰੂਪੀ ਰੱਬ ਤੇ ਸਵਾਰ ਹੋ ਕੇ ਬਾਣੀ ਹਰ ਘਰ ਤੱਕ ਪਹੁੰਚੀ। ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਸਾਹਿਬ ਦੁਆਰਾ ਵਰੋਸਾਈ ਇਸ 550 ਸਾਲ ਪੁਰਾਣੀ ਪਰੰਪਰਾ ਦਾ ਆਪਣਾ ਮੌਲਿਕ ਰੂਪ ਹੈ ਜੋ ਇਸ ਨੂੰ ਹੋਰ ਧਾਰਮਿਕ ਪਰੰਪਰਾਵਾਂ ਨਾਲੋਂ ਨਿਖੇੜਦਾ ਹੈ। ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਦੀ ਲਗਭਗ ਸਮੁੱਚੀ ਬਾਣੀ ਰਾਗਾਤਮਕ ਹੈ।

ਵਰਤਮਾਨ ਸਮੇਂ ਗੁਰਮਤਿ ਸੰਗੀਤ ਦੇ ਪ੍ਰਚਾਰ-ਪ੍ਰਸਾਰ ਲਈ ਅਨੇਕ ਸੰਸਥਾਵਾਂ ਅਤੇ ਸੰਗੀਤ ਦੇ ਵਿਦਵਾਨ ਕਾਰਜ ਕਰ ਰਹੇ ਹਨ। ਗੁਰਮਤਿ ਸੰਗੀਤ ਚੇਅਰ ਦੇ ਇੰਚਾਰਜ ਅਤੇ ਗੁਰਮਤਿ ਸੰਗੀਤ ਵਿਭਾਗ ਦੇ ਮੁਖੀ ਹੋਣ ਕਾਰਨ ਮੈਨੂੰ ਇਸ ਗੱਲ ਦੀ ਬੇਹੱਦ ਖੁਸ਼ੀ ਹੈ ਕਿ ਸੰਗੀਤ ਅਧਿਆਪਕ ਸ. ਜਸਪਾਲ ਸਿੰਘ ਜੀ ਨੇ ਬਹੁਤ ਮਿਹਨਤ ਅਤੇ ਲਗਨ ਨਾਲ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਦੇਵ ਜੀ ਦੀ ਸੰਪੂਰਨ ਬਾਣੀ ਨੂੰ ਵੀਹ ਮੁੱਖ ਰਾਗਾਂ (ਰਾਗ ਬਿਹਾਗੜਾ ਅਧੀਨ ਦਰਜ ਸਲੋਕਾਂ ਸਹਿਤ) ਵਿਚ ਸੁਰਲਿਪੀ ਬੱਧ ਕਰਨ ਦਾ ਨਿਵੇਕਲਾ ਅਤੇ ਮਹਾਨ ਕਾਰਜ ਕੀਤਾ ਹੈ। ਆਪ ਸ਼ਬਦ ਕੀਰਤਨ ਪਰੰਪਰਾ ਨਾਲ ਸੰਸਕਾਰੀ ਰੂਪ ਵਿਚ ਜੁੜੇ ਹੋਏ ਹੋ। ‘ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਦੇਵ ਜੀ ਦੀ ਸੰਪੂਰਨ ਬਾਣੀ : ਸ਼ਬਦ ਸੁਰ ਰਚਨਾਵਲੀ’ ਪੁਸਤਕ ਦੇ ਭਾਗਾਂ ਵਿਚ ਆਪ ਵੱਲੋਂ ਤਿਆਰ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ। ਇਹ ਪੁਸਤਕਾਂ ਕੀਰਤਨ ਸਿਖਲਾਈ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ ਦੇ ਚਾਹਵਾਨ ਪ੍ਰੇਮੀਆਂ ਅਤੇ ਵਿਦਿਆਰਥੀਆਂ ਲਈ ਸੁਖੈਨ ਰੂਪ ਵਿਚ ਲਿਖੀਆਂ ਗਈਆਂ ਹਨ। ਹਰ ਸ਼ਬਦ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਸ਼ਬਦ ਦੇ ਅਰਥ ਅਤੇ ਰਾਗ ਦਾ ਸਰੂਪ ਦੱਸਦੇ ਹੋਏ ਗੁਰਮਤਿ ਸੰਗੀਤ ਦੇ ਪ੍ਰਵਾਨਿਤ ਰਾਗ-ਰੂਪਾਂ ਵਿਚ ਸੁੰਦਰ ਰਚਨਾਵਾਂ ਨੂੰ ਭਾਤਖੰਡੇ ਸੁਰਲਿਪੀ ਪੱਧਤੀ ਅਨੁਸਾਰ ਲਿਪੀਬੱਧ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਜਿਸ ਰਾਹੀਂ ਲੇਖਕ ਨੇ ਗੁਰਮਤਿ ਸੰਗੀਤ ਦੀ ਸਿਧਾਂਤਕ ਅਤੇ ਪ੍ਰਯੋਗੀ ਸ਼੍ਰੇਣੀ ਸਮੱਗਰੀ ਵਿਚ ਵਾਧਾ ਕੀਤਾ ਹੈ। ਇਹਨਾਂ ਪੁਸਤਕਾਂ ਦੀਆਂ ਸ਼ਬਦ ਕੀਰਤਨ ਰਚਨਾਵਾਂ ਨੂੰ ਗਾਇਨ ਕਰਨ ਦੀ ਗੁਰੂ ਕਿਰਪਾ ਸ੍ਰੀ ਅਲੀ ਅਕਬਰ ਜੀ ‘ਤੇ ਹੋਈ ਹੈ ਜੋ ਯੂਟਿਊਬ ਚੈਨਲ Gurmat Sangeet Tutorials by Prof. Jaspal Singh ਤੇ ਅਪਲੋਡ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ। ਇਸ ਪੁਸਤਕ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਆਪ ਦੀਆਂ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਅੰਗਦ ਦੇਵ ਅਤੇ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਤੇਗ ਬਹਾਦਰ ਜੀ ਦੀ ਸੰਪੂਰਨ ਬਾਣੀ ਸਬੰਧੀ ਪੁਸਤਕਾਂ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਿਤ ਹੋ ਚੁੱਕੀਆਂ ਹਨ। ਆਸ ਹੈ ਕਿ ਇਹਨਾਂ ਪੁਸਤਕਾਂ ਵਿਚ ਲੇਖਕ ਦੁਆਰਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਇਹ ਯਤਨ ਗੁਰਮਤਿ ਸੰਗੀਤ ਦੇ ਸਿਖਿਆਰਥੀਆਂ, ਖੋਜਾਰਥੀਆਂ, ਕਸਬੀ ਕੀਰਤਨੀਆਂ ਅਤੇ ਕੀਰਤਨ ਸਿੱਖਣ ਦੀ ਚਾਹਵਾਨ ਆਮ ਸੰਗਤ ਲਈ ਲਾਹੇਵੰਦ ਹੋਵੇਗਾ। ਇਸ ਉਮੀਦ ਨਾਲ ਮੈਂ ਗੁਰਮਤਿ ਸੰਗੀਤ ਚੇਅਰ ਵਲੋਂ ਸੰਗੀਤ ਅਧਿਆਪਕ ਸ. ਜਸਪਾਲ ਸਿੰਘ ਅਤੇ ਸਮੂਹ ਨਾਨਕ ਨਾਮ ਲੇਵਾ ਸੰਗਤ ਨੂੰ ਵਧਾਈ ਦਿੰਦਾ ਹਾਂ। ਨਾਲ ਹੀ ਆਸ ਕਰਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਰਾਗਾਤਮਕ ਗੁਰਬਾਣੀ ਕੀਰਤਨ ਦੇ ਆਸ਼ੇ ਨੂੰ ਸਮਰਪਿਤ ਇਸ ਤਰਾਂ ਦੀਆਂ ਹੋਰ ਮਿਆਰੀ ਪੁਸਤਕਾਂ ਦਾ ਲੇਖਨ ਭਵਿੱਖ ਵਿਚ ਵੀ ਉਹਨਾਂ ਦੁਆਰਾ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇਗਾ।

ਡਾ. ਅਲੰਕਾਰ ਸਿੰਘ

ਮੁਖੀ, ਸੰਗੀਤ ਵਿਭਾਗ;

ਮੁਖੀ, ਗੁਰਮਤਿ ਸੰਗੀਤ ਵਿਭਾਗ

ਅਤੇ ਇੰਚਾਰਜ, ਗੁਰਮਤਿ ਸੰਗੀਤ ਚੇਅਰ,

ਪੰਜਾਬੀ ਯੂਨੀਵਰਸਿਟੀ, ਪਟਿਆਲਾ, ਪੰਜਾਬ, ਭਾਰਤ

ਮੋਬਾਇਲ ਨੰਬਰ - 98141-40209, 89689-95182

ਈ-ਮੇਲ : dralankarsingh@gmail.com

ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਜੀ ਕਾ ਖਾਲਸਾ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਜੀ ਕੀ ਫਤਿਹ॥

'ਕਲਿਜੁਗ ਪ੍ਰਮਾਣ ਨਾਨਕ ਗੁਰੂ..', ਨਿਰੰਜਨੀ ਜੋਤ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਦੇਵ ਜੀ ਕਲਿਜੁਗ ਦੇ ਉਧਾਰ ਲਈ ਸ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਦੀ ਪੁਕਾਰ ਸੁਣ ਕੇ ਪਰਮੇਸ਼ਰ ਸਤਿਗੁਰੂ ਜੀ ਪ੍ਰਗਟ ਹੋਏ। 'ਜੋਤਿ ਰੂਪਿ ਹਰਿ ਆਪਿ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਹਾਯਉ' ਸੱਚੇ ਸਤਿਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇ ਧਰ ਕੀ ਬਾਣੀ, ਖਸਮ ਕੀ ਬਾਣੀ ਉਚਾਰਨ ਕੀਤੀ। ਇਕ ਬਾਬਾ ਅਕਾਲ ਰੂਪ ਦੂਜਾ ਰਬਾਬੀ ਮਰਦਾਨਾ - ਭਾਈ ਮਰਦਾਨਾ ਜੀ ਦੇ ਸੰਗਿ ਬਾਣੀ ਗਾਈ ਅਤੇ ਬਲਦੇ ਤਪਦੇ ਜਗਤ ਜਲੰਦੇ ਵਿੱਚ ਠੰਡ ਵਰਤਾਈ। ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਦੇਵ ਜੀ ਨੇ ਗੁਰਬਾਣੀ ਗੁਰਮਤਿ ਸੰਗੀਤ ਦਾ ਮੁੱਢ ਬੰਨਿਆ। ਜਗਤ ਗੁਰ ਬਾਬਾ ਜੀ ਨੇ ਸਮੁੱਚੇ ਜਗਤ ਨੂੰ 'ਨਾਨਕੁ ਕਹੈ ਸੁਨਿ ਰੇ ਮਨਾ ਕਰਿ ਕੀਰਤਨੁ ਹੋਇ ਉਧਾਰੁ' ਅਤੇ 'ਘਰਿ ਘਰਿ ਅੰਦਰ ਧਰਮਸਾਲ ਹੋਵੈ ਕੀਰਤਨੁ ਸਦਾ ਵਿਸੋਆ' ਦਾ ਉਪਦੇਸ਼ ਦ੍ਰਿੜ ਕਰਵਾਇਆ।

'ਘਰਿ ਘਰਿ ਬਾਬਾ ਗਾਵੀਐ ਵਜਨਿ ਤਾਲ ਮਿਰਦੰਗ ਰਬਾਬਾ' ਦੇ ਪ੍ਰਸੰਗ ਨੂੰ ਸਮੁੱਚੇ ਜਗਤ ਵਿੱਚ 'ਖਾਵਹਿ ਖਰਚਹਿ ਰਲਿ ਮਿਲਿ ਭਾਈ। ਤੋਟ ਨ ਆਵੈ ਵਧਦੇ ਜਾਈ।' ਦੀ ਭਾਵਨਾ, ਖਾਹਿਸ਼ ਨਾਲ ਭਾਈ ਜਸਪਾਲ ਸਿੰਘ ਜੀ ਨੇ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਦੇਵ ਜੀ ਦੇ 550 ਸਾਲਾ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਗੁਰਪੁਰਬ ਨੂੰ ਸਮਰਪਿਤ 'ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਰਾਗ ਰਤਨਾਵਲੀ' ਪੁਸਤਕ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਸੰਗਤ ਦੇ ਭੇਟ ਕੀਤੀ। ਇਸ ਪੁਸਤਕ ਵਿੱਚ ਉਹਨਾਂ ਨੇ ਸਤਿਗੁਰੂ ਜੀ ਵੱਲੋਂ ਗਾਏ 20 ਰਾਗਾਂ (ਸਿਰੀਰਾਗੁ, ਮਾਝ, ਗਉੜੀ, ਆਸਾ, ਗੁਜਰੀ, ਬਿਹਾਗੜਾ, ਵਡਹੰਸੁ, ਸੋਰਠਿ, ਧਨਾਸਰੀ, ਤਿਲੰਗ, ਸੂਹੀ, ਬਿਲਾਵਲ, ਰਾਮਕਲੀ, ਮਾਰੂ, ਤੁਖਾਰੀ, ਭੈਰਉ, ਬਸੰਤ, ਸਾਰੰਗ, ਮਲਾਰ ਅਤੇ ਪ੍ਰਭਾਤੀ) ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਇੱਕ ਸ਼ਬਦ ਲੈ ਕੇ ਉਹਨਾਂ ਰਾਗਾਂ ਨਾਲ ਸੰਬੰਧਿਤ ਮੁੱਢਲੀ ਜਾਣਕਾਰੀ, ਆਰੋਹ-ਅਵਰੋਹ, ਤਾਲ-ਮਾਤਰਾ, ਸ਼ਬਦ ਦੀ ਸਰਗਮ ਅਤੇ ਨਾਲੇ ਨਾਲ ਸ਼ਬਦ ਦੇ ਅੱਖਰਾਂ ਦੀ ਨੋਟੇਸ਼ਨ ਅੰਕਿਤ ਕਰਕੇ ਬਹੁਤ ਹੀ ਸ਼ਲਾਘਾਯੋਗ ਕਾਰਜ ਕੀਤਾ ਹੈ। ਸ਼ਬਦ ਦੀ ਸਥਾਈ ਦੇ ਨਾਲ ਪਹਿਲਾ ਅੰਤਰਾ ਦੇ ਕੇ ਸ਼ਬਦ ਗਾਇਨ ਬਾਰੇ ਸਪਸ਼ਟਤਾ ਨਾਲ ਸਮਝਾਇਆ ਹੈ।

ਹੁਣ ਇਸ ਤੋਂ ਵੀ ਅੱਗੇ ਵਧਦੇ ਹੋਏ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਦੇਵ ਜੀ ਵੱਲੋਂ ਉਚਾਰਨ ਸਮਗਰ ਬਾਣੀ ਅਤੇ ਸਾਰੇ ਸ਼ਬਦਾਂ ਨੂੰ ਹੀ ਰਾਗ-ਬਧ ਨੋਟੇਸ਼ਨਾਂ ਦਾ ਰੂਪ ਦੇ ਕੇ ਇਹ ਨਿਵੇਕਲੀ ਸੇਵਾ ਨਿਭਾਈ ਹੈ। ਸਮੁੱਚੀ ਬਾਣੀ ਨੂੰ ਬਹੁਤ ਹੀ ਸਰਲ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਰਾਗ-ਬਧ ਨੋਟੇਸ਼ਨਾਂ ਵਿੱਚ ਦਰਜ ਕੀਤਾ ਹੈ ਤਾਂ ਜੋ ਹਰ ਸ਼੍ਰੇਣੀ, ਹਰ ਵਰਗ, ਹਰ ਉਮਰ ਦੇ ਸਿੱਖਿਆਰਥੀ, ਜਗਿਆਸੂ ਪੂਰਾ ਪੂਰਾ ਲਾਭ ਲੈ ਸਕਣ। ਇਸ ਕਾਰਜ ਲਈ ਸੱਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਜੀ ਦਾ ਓਟ ਆਸਰਾ ਲੈ ਕੇ ਉਹਨਾਂ ਨੇ ਕਰਤੀ ਮਿਹਨਤ ਅਤੇ ਲਗਨ ਨਾਲ ਸੇਵਾ ਨਿਭਾਈ ਹੈ। ਸਮੁੱਚੀ ਬਾਣੀ ਨੂੰ ਸੱਖਿਆਂ ਸਰਲ ਸਬੰਧਤ ਰਾਗਾਂ ਵਿੱਚ ਗਾਇਨ ਕਰਨ ਲਈ ਇਹ ਪੁਸਤਕ ਬਹੁਤ ਹੀ ਲਾਭਦਾਇਕ ਹੋਵੇਗੀ। ਇਸ ਸੇਵਾ ਲਈ ਜਿੱਥੇ ਉਹ ਵਧਾਈ ਦੇ ਪਾਤਰ ਹਨ ਉਥੇ ਸੱਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਦਾ ਕੋਟਾਨ ਕੋਟ ਸ਼ੁਕਰਾਨਾ ਹੈ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਆਪਣੇ ਦਾਸ ਨੂੰ ਇਸ ਸੇਵਾ ਲਈ ਸ਼ੁਭ ਪ੍ਰੇਰਨਾ ਬਖਸ਼ੀ ਅਤੇ ਤਰੁਠ ਕੇ ਇਹ ਸੇਵਾ ਸੰਪੂਰਨ ਕਰਵਾਈ। ਗੁਰੂ ਕੇ ਕੀਰਤਨੀਏ, ਸਮੂਹ ਰਾਗੀ ਸਾਹਿਬਾਨ ਦੇ ਚਰਨਾਂ ਵਿੱਚ ਸਨਿਮਰ ਬੇਨਤੀ ਹੈ ਕਿ ਸੱਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਜੀ ਵੱਲੋਂ ਉਚਾਰਨ ਸਮਗਰ ਬਾਣੀ ਆਪ ਗਾਵਣ ਅਤੇ ਸੰਗਤਾਂ ਨੂੰ ਸੁਣਾਉਣ ਦੀ ਕਿਰਪਾਲਤਾ ਕਰਨ।

ਭਾਈ ਸਾਹਿਬ ਜਸਪਾਲ ਸਿੰਘ ਜੀ ਹੋਰਾਂ ਨੇ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਅੰਗਦ ਦੇਵ ਜੀ, ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਤੇਗ ਬਹਾਦਰ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਦੀ ਸਮਗਰ ਬਾਣੀ ਵੀ ਇਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਹੀ ਰਾਗ-ਬਧ ਨੋਟੇਸ਼ਨਾਂ ਵਿੱਚ ਤਿਆਰ ਕਰਕੇ ਸੰਪੂਰਨ ਕੀਤੀ ਹੈ। ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਅਮਰਦਾਸ ਜੀ, ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਰਾਮਦਾਸ ਜੀ ਅਤੇ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਅਰਜਨ ਦੇਵ ਜੀ ਦੀ ਸਮਗਰ ਬਾਣੀ ਵੀ ਇਸੇ ਤਰਜ ਤੇ ਦਰਜ ਕਰਨ ਦੀ ਸੇਵਾ ਨਿਰੰਤਰ ਜਾਰੀ ਹੈ। ਇਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਸਮੂਹ ਭਗਤ ਸਾਹਿਬਾਨ ਦੀ ਬਾਣੀ ਵੀ ਇਸੇ ਲੜੀ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰੋਣ ਦੀ ਸਤਿਗੁਰੂ ਜੀ ਅੱਗੇ ਜਾਚਨਾ ਹੈ।

ਮਾਤਾ ਗੁਜਰ ਕੌਰ ਜੀ, ਧੰਨ ਬਾਬਾ ਜੋਰਾਵਰ ਸਿੰਘ ਜੀ, ਧੰਨ ਬਾਬਾ ਫਤਿਹ ਸਿੰਘ ਜੀ ਦੇ ਦਰ ਦਾ ਚਾਕਰ ਹੋਣ ਦੇ ਨਾਤੇ ਅਕਾਲ ਪੁਰਖ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਜੀ ਦੇ ਚਰਨਾਂ ਵਿੱਚ ਅਰਦਾਸ ਬੇਨਤੀ ਹੈ ਕਿ ਭਾਈ ਸਾਹਿਬ ਜਸਪਾਲ ਸਿੰਘ ਜੀ ਨੂੰ ਚੜ੍ਹਦੀਕਲਾ, ਸਿਹਤਯਾਬੀ ਬਖਸ਼ਣ। ਆਪਣੀ ਨਦਰੇ-ਇਨਾਇਤ ਅਤੇ ਸਿਰ ਤੇ ਮਿਹਰ ਭਰਿਆ ਹੱਥ ਰੱਖ ਕੇ ਅੰਤਲੇ ਸਵਾਸ ਤੱਕ 'ਗੁਰਬਾਣੀ ਗਾਵਹ ਭਾਈ। ਓਹ ਸਫਲ ਸਦਾ ਸੁਖਦਾਈ।' ਦੇ ਪਰਥਾਇ ਸੇਵਾਵਾਂ ਲੈਂਦੇ ਰਹਿਣ।

ਦਾਸਨ ਦਾਸ

ਗਿਆਨੀ ਹਰਪਾਲ ਸਿੰਘ

ਮੁੱਖ ਗ੍ਰੰਥੀ

ਗੁਰਦੁਆਰਾ ਸ੍ਰੀ ਫਤਿਹਗੜ੍ਹ ਸਾਹਿਬ

ਤਤਕਰਾ

❖	ਰਾਗੁ ਸਿਰੀਰਾਗੁ	1-120
1.	ਹਰਿ ਬਿਨੁ ਜੀਉ ਜਲਿ ਬਲਿ ਜਾਉ॥	1
2.	ਸਾਚਾ ਨਿਰੰਕਾਰੁ ਨਿਜ ਥਾਇ॥	3
3.	ਬਾਬਾ ਮਾਇਆ ਰਚਨਾ ਧੋਹੁ॥	5
4.	ਬਾਬਾ ਬੋਲੀਐ ਪਤਿ ਹੋਇ॥	7
5.	ਨਾਨਕ ਸਾਚੇ ਕਉ ਸਚੁ ਜਾਣੁ॥	9
6.	ਬਾਬਾ ਏਹੁ ਲੇਖਾ ਲਿਖਿ ਜਾਣੁ॥	11
7.	ਬਾਬਾ ਹੋਰੁ ਖਾਣਾ ਖੁਸੀ ਖੁਆਰੁ॥	13
8.	ਬਾਬਾ ਹੋਰ ਮਤਿ ਹੋਰ ਹੋਰ॥	15
9.	ਮੇਰੇ ਠਾਕੁਰ ਪੂਰੈ ਤਖਤਿ ਅਡੋਲੁ॥	17
10.	ਕਰਤਾ ਸਭੁ ਕੋ ਤੇਰੈ ਜੋਗਿ॥	19
11.	ਮਨ ਰੇ ਸਚੁ ਮਿਲੈ ਭਉ ਜਾਇ॥	21
12.	ਭਾਈ ਰੇ ਸੰਤ ਜਨਾ ਕੀ ਰੇਣੁ॥	23
13.	ਮੁੰਧੇ ਪਿਰ ਬਿਨੁ ਕਿਆ ਸੀਗਾਰੁ॥	25
14.	ਮੂੜੇ ਰਾਮੁ ਜਪਹੁ ਗੁਣ ਸਾਰਿ॥	27
15.	ਮਨ ਰੇ ਸਬਦਿ ਤਰਹੁ ਚਿਤੁ ਲਾਇ॥	29
16.	ਗੁਰ ਬਿਨੁ ਕਿਉ ਤਰੀਐ ਸੁਖੁ ਹੋਇ॥	31
17.	ਮੇਰੇ ਮਨ ਲੈ ਲਾਹਾ ਘਰਿ ਜਾਹਿ॥	33
18.	ਜੀਅਰੇ ਰਾਮ ਜਪਤ ਮਨੁ ਮਾਨੁ॥	35
19.	ਮਨ ਰੇ ਹਉਮੈ ਛੋਡਿ ਗੁਮਾਨੁ॥	37
20.	ਮਨ ਰੇ ਅਹਿਨਿਸਿ ਹਰਿ ਗੁਣ ਸਾਰਿ॥	39
21.	ਭਾਈ ਰੇ ਹਰਿ ਹੀਰਾ ਗੁਰ ਮਾਹਿ॥	41
22.	ਮਨ ਰੇ ਗੁਰਮੁਖਿ ਅਗਨਿ ਨਿਵਾਰਿ॥	43
23.	ਭਾਈ ਰੇ ਰਾਮੁ ਕਹਹੁ ਚਿਤੁ ਲਾਇ॥	45
24.	ਰੰਗੁ ਮਾਣਿ ਲੈ ਪਿਆਰਿਆ ਜਾ ਜੋਬਨੁ ਨਉ ਹੁਲਾ॥	47
25.	ਰੰਗਿ ਰਤਾ ਮੇਰਾ ਸਾਹਿਬੁ ਰਵਿ ਰਹਿਆ ਭਰਪੂਰਿ॥	49
26.	ਕਾਹੇ ਗਰਬਸਿ ਮੂੜੇ ਮਾਇਆ॥	51
27.	ਮਤੁ ਜਾਣ ਸਹਿ ਗਲੀ ਪਾਇਆ॥	53
28.	ਮਰਣਾ ਮੁਲਾ ਮਰਣਾ॥	55
29.	ਤੇਰਾ ਏਕੁ ਨਾਮੁ ਤਾਰੇ ਸੰਸਾਰੁ॥	57
30.	ਕਾਹੇ ਜੀਅ ਕਰਹਿ ਚਤੁਰਾਈ॥	59
31.	ਨ ਜਾਣਾ ਮੇਉ ਨ ਜਾਣਾ ਜਾਲੀ॥	61

32.	ਆਪੇ ਸਚੁ ਭਾਵੈ ਤਿਸੁ ਸਚੁ॥	63
33.	ਬਿਨੁ ਤੇਲ ਦੀਵਾ ਕਿਉ ਜਲੈ॥	65
34.	ਬਾਬਾ ਅਲਹੁ ਅਗਮ ਅਪਾਰੁ॥	67
35.	ਹਰਿ ਜੀਉ ਇਉ ਪਿਰੁ ਰਾਵੈ ਨਾਗਿ॥	69
36.	ਹਰਿ ਜੀਉ ਤੂੰ ਕਰਤਾ ਕਰਤਾਰੁ॥	71
37.	ਭਾਈ ਰੇ ਇਉ ਸਿਰਿ ਜਾਣਹੁ ਕਾਲੁ॥	73
38.	ਮੁੰਧੇ ਗੁਣਹੀਣੀ ਸੁਖੁ ਕੇਹਿ॥	75
39.	ਮੁੰਧੇ ਗੁਣ ਦਾਸੀ ਸੁਖੁ ਹੋਇ॥	77
40.	ਭਾਈ ਰੇ ਮੈਲੁ ਨਾਹੀ ਨਿਰਮਲ ਜਲਿ ਨਾਇ॥	79
41.	ਭਾਈ ਰੇ ਅਵਰੁ ਨਾਹੀ ਮੈ ਥਾਉ॥	81
42.	ਮਨ ਰੇ ਰਾਮ ਜਪਹੁ ਸੁਖੁ ਹੋਇ॥	83
43.	ਭਾਈ ਰੇ ਗੁਰ ਬਿਨੁ ਗਿਆਨੁ ਨ ਹੋਇ॥	85
44.	ਮਨ ਰੇ ਕਿਉ ਛੂਟਹਿ ਬਿਨੁ ਪਿਆਰ॥	87
45.	ਬਾਬਾ ਮਾਇਆ ਭਰਮਿ ਭੁਲਾਇ॥	89
46.	ਮੇਰੇ ਪ੍ਰੀਤਮਾ ਮੈ ਤੁਝ ਬਿਨੁ ਅਵਰੁ ਨ ਕੋਇ॥	91
47.	ਮਨ ਰੇ ਸਾਚੀ ਖਸਮ ਰਜਾਇ॥	93
48.	ਭਾਈ ਰੇ ਤਨੁ ਧਨੁ ਸਾਥਿ ਨ ਹੋਇ॥	95
49.	ਭਾਈ ਰੇ ਭਵਜਲੁ ਬਿਖਮੁ ਡਰਾਂਉ॥	97
50.	ਦੁਨੀਆ ਕੈਸਿ ਮੁਕਾਮੇ॥	99
51.	ਹਉ ਵਾਰੀ ਹਉ ਵਾਰਣੈ ਕੁਰਬਾਣੁ ਤੇਰੇ ਨਾਵ ਨੋ॥	101
52.	ਪਹਿਲੈ ਪਹਰੈ ਰੈਣਿ ਕੈ ਵਣਜਾਰਿਆ ਮਿਤ੍ਰਾ ਹੁਕਮਿ ਪਇਆ ਗਰਭਾਸਿ॥	103
53.	ਪਹਿਲੈ ਪਹਰੈ ਰੈਣਿ ਕੈ ਵਣਜਾਰਿਆ ਮਿਤ੍ਰਾ ਬਾਲਕ ਬੁਧਿ ਅਚੇਤੁ॥	105
54.	ਦਾਤੀ ਸਾਹਿਬ ਸੰਦੀਆ ਕਿਆ ਚਲੈ ਤਿਸੁ ਨਾਲਿ॥	107
55.	ਸਿਦਕੁ ਸਬੂਰੀ ਸਾਦਿਕਾ ਸਬਰੁ ਤੋਸਾ ਮਲਾਇਕਾਂ॥	109
56.	ਫਕੜ ਜਾਤੀ ਫਕੜੁ ਨਾਉ॥	111
57.	ਕੁਦਰਤਿ ਕਰਿ ਕੈ ਵਸਿਆ ਸੋਇ॥	113
58.	ਗਲੀ ਅਸੀ ਚੰਗੀਆ ਆਚਾਰੀ ਬੁਰੀਆਹ॥	115
59.	ਕੁਬੁਧਿ ਡੂਮਣੀ ਕੁਦਇਆ ਕਸਾਇਣਿ.....	117
60.	ਕਿਆ ਹੰਸੁ ਕਿਆ ਬਗੁਲਾ ਜਾ ਕਉ ਨਦਰਿ ਕਰੇਇ॥	119

❖ ਰਾਗੁ ਮਾਝ 121-268

61.	ਹਉ ਵਾਰੀ ਜੀਉ ਵਾਰੀ ਸਬਦਿ ਸੁਹਾਵਣਿਆ॥	121
62.	ਗੁਰੁ ਦਾਤਾ ਗੁਰੁ ਹਿਵੈ ਘਰੁ ਗੁਰੁ ਦੀਪਕੁ ਤਿਹ ਲੋਇ॥	123
63.	ਬਾਝੁ ਗੁਰੂ ਡੁਬਾ ਸੰਸਾਰੁ॥	125
64.	ਦਸ ਬਾਲਤਣਿ ਬੀਸ ਰਵਣਿ ਤੀਸਾ ਕਾ ਸੁੰਦਰੁ ਕਹਾਵੈ॥	127
65.	ਤੂੰ ਕਰਤਾ ਪੁਰਖੁ ਅਗੰਮੁ ਹੈ ਆਪਿ ਸ੍ਰਿਸਟਿ ਉਪਾਤੀ॥	129
66.	ਜੀਉ ਪਾਇ ਤਨੁ ਸਾਜਿਆ ਰਖਿਆ ਬਣਤ ਬਣਾਇ॥	131

67.	ਤੁਧੁ ਆਪੇ ਜਗਤੁ ਉਪਾਇ ਕੈ ਤੁਧੁ ਆਪੇ ਧੰਧੈ ਲਾਇਆ॥	133
68.	ਸਦਾ ਸਦਾ ਤੂੰ ਏਕੁ ਹੈ ਤੁਧੁ ਦੂਜਾ ਖੇਲੁ ਰਚਾਇਆ॥	135
69.	ਨਾ ਹਉ ਨਾ ਮੈ ਨਾ ਹਉ ਹੋਵਾ ਨਾਨਕ ਸਬਦੁ ਵੀਚਾਰਿ॥	137
70.	ਨਾਮੁ ਜਪੇ ਨਾਮੋ ਆਰਾਧੇ ਨਾਮੇ ਸੁਖਿ ਸਮਾਵੈ॥	139
71.	ਕਾਇਆ ਹੰਸਿ ਸੰਜੋਗੁ ਮੇਲਿ ਮਿਲਾਇਆ॥	141
72.	ਕੂੜੁ ਬੋਲਿ ਮੁਰਦਾਰੁ ਖਾਇ॥	143
73.	ਇਕਿ ਕੰਦ ਮੂਲੁ ਚੁਣਿ ਖਾਹਿ ਵਣ ਖੰਡਿ ਵਾਸਾ॥	145
74.	ਜੇ ਰਤੁ ਲਗੈ ਕਪੜੈ ਜਾਮਾ ਹੋਇ ਪਲੀਤੁ॥	147
75.	ਜਾ ਹਉ ਨਾਹੀ ਤਾ ਕਿਆ ਆਖਾ ਕਿਹੁ ਨਾਹੀ ਕਿਆ ਹੋਵਾ॥	149
76.	ਮਾਹਾ ਰੁਤੀ ਸਭ ਤੂੰ ਘੜੀ ਮੂਰਤ ਵੀਚਾਰਾ॥	151
77.	ਮਿਹਰ ਮਸੀਤਿ ਸਿਦਕੁ ਮੁਸਲਾ ਹਕੁ ਹਲਾਲੁ ਕੁਰਾਣੁ॥	153
78.	ਹਕੁ ਪਰਾਇਆ ਨਾਨਕਾ ਉਸੁ ਸੂਅਰ ਉਸੁ ਗਾਇ॥	155
79.	ਪੰਜਿ ਨਿਵਾਜਾ ਵਖਤ ਪੰਜਿ ਪੰਜਾ ਪੰਜੇ ਨਾਉ॥	157
80.	ਇਕਿ ਰਤਨ ਪਦਾਰਥ ਵਣਜਦੇ ਇਕਿ ਕਚੈ ਦੇ ਵਾਪਾਰਾ॥	159
81.	ਮੁਸਲਮਾਣੁ ਕਹਾਵਣੁ ਮੁਸਕਲੁ ਜਾ ਹੋਇ ਤਾ ਮੁਸਲਮਾਣੁ ਕਹਾਵੈ॥	161
82.	ਰਾਜੇ ਰਯਤਿ ਸਿਕਦਾਰ ਕੋਇ ਨ ਰਹਸੀਓ॥	163
83.	ਨਦੀਆ ਹੋਵਹਿ ਧੋਣਵਾ ਸੁੰਮ ਹੋਵਹਿ ਦੁਧੁ ਘੀਉ॥	165
84.	ਭਾਰ ਅਠਾਰਹ ਮੇਵਾ ਹੋਵੈ ਗਰੁੜਾ ਹੋਇ ਸੁਆਉ॥	167
85.	ਜੇ ਦੇਹੈ ਦੁਖੁ ਲਾਈਐ ਪਾਪ ਗਰਹ ਦੁਇ ਰਾਹੁ॥	169
86.	ਅਗੀ ਪਾਲਾ ਕਪੜੁ ਹੋਵੈ ਖਾਣਾ ਹੋਵੈ ਵਾਉ॥	171
87.	ਬਦਫੈਲੀ ਗੈਬਾਨਾ ਖਸਮੁ ਨ ਜਾਣਈ॥	173
88.	ਸੋ ਜੀਵਿਆ ਜਿਸੁ ਮਨਿ ਵਸਿਆ ਸੋਇ॥	175
89.	ਕਿਆ ਖਾਧੈ ਕਿਆ ਪੈਧੈ ਹੋਇ॥	177
90.	ਜਾਤੀ ਦੈ ਕਿਆ ਹਥਿ ਸਚੁ ਪਰਖੀਐ॥	179
91.	ਜਾ ਪਕਾ ਤਾ ਕਟਿਆ ਰਹੀ ਸੁ ਪਲਰਿ ਵਾੜਿ॥	181
92.	ਨਾਨਕ ਮਿਠੈ ਪਤਰੀਐ ਵੇਖਹੁ ਲੋਕਾ ਆਇ॥	183
93.	ਇਕਨਾ ਮਰਣੁ ਨ ਚਿਤਿ ਆਸ ਘਣੇਰਿਆ॥	185
94.	ਮਛੀ ਤਾਰੂ ਕਿਆ ਕਰੇ ਪੰਖੀ ਕਿਆ ਆਕਾਸੁ॥	187
95.	ਸਿਫਤੀ ਗੰਢੁ ਪਵੈ ਦਰਬਾਰਿ॥	189
96.	ਆਪੇ ਕੁਦਰਤਿ ਸਾਜਿ ਕੈ ਆਪੇ ਕਰੇ ਬੀਚਾਰੁ॥	191
97.	ਏਕ ਤੂਹੀ ਏਕ ਤੂਹੀ॥੧॥	193
98.	ਏਕ ਤੂਈ ਏਕ ਤੂਈ॥੨॥	195
99.	ਏਕ ਤੂਈ ਏਕ ਤੂਈ॥੩॥	197
100.	ਏਕ ਤੂਈ ਏਕੁ ਤੂਈ॥੪॥	199
101.	ਏਕ ਤੂਈ ਏਕੁ ਤੂਈ॥੫॥	201
102.	ਏਕ ਤੂਈ ਏਕੁ ਤੂਈ॥੬॥	203
103.	ਏਕੁ ਤੂਈ ਏਕੁ ਤੂਈ॥੭॥	205

104.	ਸਚਾ ਤੇਰਾ ਹੁਕਮੁ ਗੁਰਮੁਖਿ ਜਾਣਿਆ॥	207
105.	ਸੀਹਾ ਬਾਜਾ ਚਰਗਾ ਕੁਹੀਆ ਏਨਾ ਖਵਾਲੇ ਘਾਹ॥	209
106.	ਇਕਿ ਮਾਸਹਾਰੀ ਇਕਿ ਤ੍ਰਿਣੁ ਖਾਹਿ	211
107.	ਪੂਰੇ ਗੁਰ ਕੀ ਕਾਰ ਕਰਮਿ ਕਮਾਈਐ॥	213
108.	ਤੁਧੁ ਭਾਵੈ ਤਾ ਵਾਵਹਿ ਗਾਵਹਿ ਤੁਧੁ ਭਾਵੈ ਜਲਿ ਨਾਵਹਿ॥	215
109.	ਜਾ ਤੂੰ ਵਡਾ ਸਭਿ ਵਡਿਆਈਆ ਚੰਗੈ ਚੰਗਾ ਹੋਈ॥	217
110.	ਸਤਿਗੁਰੁ ਸੇਵਿ ਨਿਸੰਗੁ ਭਰਮੁ ਚੁਕਾਈਐ॥	219
111.	ਕਲਿ ਕਾਤੀ ਰਾਜੇ ਕਾਸਾਈ ਧਰਮੁ ਪੰਖ ਕਰਿ ਉਡਰਿਆ॥	221
112.	ਭਗਤਾ ਤੈ ਸੈਸਾਰੀਆ ਜੋਤੁ ਕਦੇ ਨ ਆਇਆ॥	223
113.	ਨਾਨਕ ਸਾਹਿਬੁ ਮਨਿ ਵਸੈ ਸਚਾ ਨਾਵਣੁ ਹੋਇ॥	225
114.	ਜਾ ਤੂੰ ਤਾ ਕਿਆ ਹੋਰਿ ਮੈ ਸਚੁ ਸੁਣਾਈਐ॥	227
115.	ਸਚਾ ਭੋਜਨੁ ਭਾਉ ਸਤਿਗੁਰਿ ਦਸਿਆ॥	229
116.	ਪਹਿਰਾ ਅਗਨਿ ਹਿਵੈ ਘਰੁ ਬਾਧਾ ਭੋਜਨੁ ਸਾਰੁ ਕਰਾਈ॥	231
117.	ਵਿਣੁ ਸਚੇ ਸਭੁ ਕੂੜੁ ਕੂੜੁ ਕਮਾਈਐ॥	233
118.	ਨਾਨਕ ਗੁਰੁ ਸੰਤੋਖੁ ਰੁਖੁ ਧਰਮੁ ਫੁਲੁ ਫਲ ਗਿਆਨੁ॥	235
119.	ਸੁਇਨੇ ਕਾ ਬਿਰਖੁ ਪਤ ਪਰਵਾਲਾ ਫੁਲ ਜਵੇਹਰ ਲਾਲ॥	237
120.	ਜੀਵਦਿਆ ਮਰੁ ਮਾਰਿ ਨ ਪਛੋਤਾਈਐ॥	239
121.	ਤੁਮੀ ਤੁਮਾ ਵਿਸੁ ਅਕੁ ਧਤੂਰਾ ਨਿਮੁ ਫਲੁ॥	241
122.	ਮਤਿ ਪੰਖੇਰੁ ਕਿਰਤੁ ਸਾਥਿ ਕਬ ਉਤਮ ਕਬ ਨੀਚ॥	243
123.	ਕੇਤੇ ਕਹਹਿ ਵਖਾਣ ਕਹਿ ਕਹਿ ਜਾਵਣਾ॥	245
124.	ਨਾਰੀ ਪੁਰਖ ਪਿਆਰੁ ਪ੍ਰੇਮਿ ਸੀਗਾਰੀਆ॥	247
125.	ਮਾਰੂ ਮੀਹਿ ਨ ਤ੍ਰਿਪਤਿਆ ਅਗੀ ਲਹੈ ਨ ਭੁਖ॥	249
126.	ਖਸਮੈ ਕੈ ਦਰਬਾਰਿ ਢਾਢੀ ਵਸਿਆ॥	251
127.	ਖਤਿਅਹੁ ਜੰਮੇ ਖਤੇ ਕਰਨਿ ਤ ਖਤਿਆ ਵਿਚਿ ਪਾਹਿ॥	253
128.	ਨਾਨਕ ਬੋਲਣੁ ਝਖਣਾ ਦੁਖ ਛਡਿ ਮੰਗੀਅਹਿ ਸੁਖ॥	255
129.	ਚਾਰੇ ਕੁੰਡਾ ਦੇਖਿ ਅੰਦਰੁ ਭਾਲਿਆ॥	257
130.	ਸਤਿਗੁਰੁ ਹੋਇ ਦਇਆਲੁ ਤ ਸਰਧਾ ਪੂਰੀਐ॥	259
131.	ਸਿਰੁ ਖੋਹਾਇ ਪੀਅਹਿ ਮਲਵਾਣੀ ਜੂਠਾ ਮੰਗਿ ਮੰਗਿ ਖਾਹੀ॥	261
132.	ਤੁਧੁ ਸਚੇ ਸੁਬਹਾਨੁ ਸਦਾ ਕਲਾਣਿਆ॥	263
133.	ਆਪਿ ਬੁਝਾਏ ਸੋਈ ਬੂਝੈ॥	265
134.	ਹਉ ਢਾਢੀ ਵੇਕਾਰੁ ਕਾਰੈ ਲਾਇਆ॥	267

❖ ਰਾਗੁ ਗਉੜੀ 269-316

135.	ਡਰੀਐ ਜੇ ਡਰੁ ਹੋਵੈ ਹੋਰੁ ॥	269
136.	ਕਹਣਾ ਹੈ ਕਿਛੁ ਕਹਣੁ ਨ ਜਾਇ ॥	271
137.	ਕਥਤਾ ਬਕਤਾ ਸੁਨਤਾ ਸੋਈ ॥	273

138.	ਨਾਮੁ ਰਿਦੈ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਮੁਖਿ ਨਾਮੁ ॥	275
139.	ਵਾਹੁ ਵਾਹੁ ਸਾਚੇ ਮੈ ਤੇਰੀ ਟੇਕ ॥	277
140.	ਰੇ ਮਨ ਮੇਰੇ ਭਰਮੁ ਨ ਕੀਜੈ ॥	279
141.	ਮਰਣੁ ਲਿਖਾਇ ਆਏ ਨਹੀ ਰਹਣਾ ॥	281
142.	ਨਾ ਜਾਣਾ ਕਰਮ ਕੇਵਡ ਤੇਰੀ ਦਾਤਿ ॥	283
143.	ਕਿਆ ਡਰੀਐ ਡਰੁ ਡਰਹਿ ਸਮਾਨਾ ॥	285
144.	ਰਾਮ ਭਗਤਿ ਗੁਰ ਸੇਵਾ ਤਰਣਾ ॥	287
145.	ਦੂਜਾ ਕਉਣੁ ਕਹਾ ਨਹੀ ਕੋਈ ॥	289
146.	ਐਸਾ ਜੋਗੀ ਜੁਗਤਿ ਬੀਚਾਰੈ ॥	291
147.	ਜੋਗੀ ਕਉ ਕੈਸਾ ਡਰੁ ਹੋਇ ॥	293
148.	ਦਰਸਨੁ ਦੇਖਿ ਭਈ ਮਤਿ ਪੂਰੀ ॥	295
149.	ਐਸਾ ਗਰਬੁ ਬੁਰਾ ਸੰਸਾਰੈ ॥	297
150.	ਕਿਆ ਪਹਿਰਉ ਕਿਆ ਓਢਿ ਦਿਖਾਵਉ ॥	299
151.	ਐਸਾ ਰਾਮ ਭਗਤੁ ਜਨੁ ਹੋਈ ॥	301
152.	ਤੂੰ ਮਨਿ ਹਰਿ ਜੀਉ ਤੂੰ ਮਨਿ ਸੂਖ ॥	303
153.	ਹਉ ਹਉ ਕਰਤ ਨਹੀ ਸਚੁ ਪਾਈਐ ॥	305
154.	ਜੋ ਉਪਜੈ ਸੋ ਕਾਲਿ ਸੰਘਾਰਿਆ ॥	307
155.	ਸਚ ਘਰਿ ਬੈਸੈ ਕਾਲੁ ਨ ਜੋਹੈ ॥	309
156.	ਰਾਮ ਨ ਜਪਹੁ ਅਭਾਗੁ ਤੁਮਾਰਾ ॥	311
157.	ਬਿਨੁ ਗੁਰ ਸਬਦ ਨ ਛੂਟੀਐ ਦੇਖਹੁ ਵੀਚਾਰਾ ॥	313
158.	ਸੁਣਿ ਨਾਹ ਪ੍ਰਭੂ ਜੀਉ ਏਕਲੜੀ ਬਨ ਮਾਹੇ ॥	315

❖ ਰਾਗੁ ਗਉੜੀ ਚੇਤੀ 317-327

159.	ਸੁਣਿ ਸੁਣਿ ਸਿਖ ਹਮਾਰੀ ॥	317
160.	ਸ੍ਰੀ ਰਾਮ ਨਾਮਾ ਉਚਰੁ ਮਨਾ ॥	319
161.	ਜੋਗ ਜੁਗਤਿ ਇਵ ਪਾਵਸਿਤਾ ॥	321
162.	ਮਨ ਏਕੋ ਸਾਹਿਬੁ ਭਾਈ ਰੇ ॥	324
163.	ਮੇਰੇ ਸਾਹਿਬਾ ਕਉਣੁ ਜਾਣੈ ਗੁਣ ਤੇਰੇ ॥	326

❖ ਰਾਗੁ ਗਉੜੀ ਗੁਆਰੇਰੀ 328-337

164.	ਭੈ ਬਿਨੁ ਕੋਇ ਨ ਲੰਘਸਿ ਪਾਰਿ ॥	328
165.	ਇਨ ਬਿਧਿ ਰਾਮ ਰਮਤ ਮਨੁ ਮਾਨਿਆ ॥	330
166.	ਚਤੁਰਾਈ ਨਹ ਚੀਨਿਆ ਜਾਇ ॥	332
167.	ਨਿਰਗੁਣ ਰਾਮੁ ਗੁਣਹ ਵਸਿ ਹੋਇ ॥	334

168. ਐਸਾ ਜਗੁ ਦੇਖਿਆ ਜੁਆਰੀ ॥	336
❖ ਰਾਗੁ ਗਉੜੀ ਬੈਰਾਗਣਿ	338-343
169. ਨਾਮੁ ਨ ਜਾਨਿਆ ਰਾਮ ਕਾ ॥	338
170. ਮੈ ਬਨਜਾਰਨਿ ਰਾਮ ਕੀ ॥	340
171. ਇਤ ਉਤ ਰਾਖਹੁ ਦੀਨ ਦਇਆਲਾ ॥	342
❖ ਰਾਗੁ ਗਉੜੀ ਦੱਖਣੀ	344-345
172. ਨਾਮੁ ਮਿਲੈ ਚਲੈ ਮੈ ਨਾਲਿ ॥	344
❖ ਰਾਗੁ ਗਉੜੀ ਪੂਰਬੀ ਦੀਪਕੀ	346-347
173. ਤੁਮ ਗਾਵਹੁ ਮੇਰੇ ਨਿਰਭਉ ਕਾ ਸੋਹਿਲਾ ॥	346
❖ ਰਾਗੁ ਗਉੜੀ ਪੂਰਬੀ	348-349
174. ਮੁੰਧ ਰੈਣਿ ਦੁਹੇਲੜੀਆ ਜੀਉ ਨੀਦ ਨ ਆਵੈ ॥	348
❖ ਰਾਗੁ ਆਸਾ ਕਾਫੀ	351-352
175. ਜਾਗਹੁ ਜਾਗਹੁ ਸੂਤਿਹੋ ਚਲਿਆ ਵਣਜਾਰਾ ॥	351
❖ ਰਾਗੁ ਆਸਾ	353-472
176. ਵਡੇ ਮੇਰੇ ਸਾਹਿਬਾ ਗਹਿਰ ਗੰਭੀਰਾ ਗੁਣੀ ਗਹੀਰਾ ॥	353
177. ਸੋ ਕਿਉ ਵਿਸਰੈ ਮੇਰੀ ਮਾਇ ॥	355
178. ਜਾਣਹੁ ਜੋਤਿ ਨ ਪੂਛਹੁ ਜਾਤੀ ਆਗੈ ਜਾਤਿ ਨ ਹੇ ॥	357
179. ਨਾਨਕ ਨਾਮ ਵਿਟਹੁ ਕੁਰਬਾਣੁ ॥	359
180. ਸਾਹਿਬ ਮੇਰਾ ਏਕੋ ਹੈ ॥	361
181. ਪੂਰੇ ਤਾਲ ਜਾਣੈ ਸਾਲਾਹ ॥	363
182. ਕਿਆ ਉਪਮਾ ਤੇਰੀ ਆਖੀ ਜਾਇ ॥	365
183. ਕਰੇ ਵਖਿਆਣੁ ਜਾਣੈ ਜੇ ਕੋਈ ॥	367
184. ਤਉ ਪਰਵਾਹ ਕੇਹੀ ਕਿਆ ਕੀਜੈ ॥	369
185. ਗਾਵਹੁ ਗਾਵਹੁ ਕਾਮਣੀ ਬਿਬੇਕ ਬੀਚਾਰੁ ॥	371
186. ਮਨ ਦੂਰੇ ਖਟੁ ਦਰਸਨ ਜਾਣੁ ॥	373
187. ਜੋ ਦੀਸੈ ਸੋ ਉਪਜੈ ਬਿਨਸੈ ॥	375
188. ਹੈ ਹਜੂਰਿ ਹਾਜਰੁ ਅਰਦਾਸਿ ॥	377
189. ਹਰਿ ਜੀਉ ਰਾਖਹੁ ਅਪਨੀ ਸਰਣਾਈ ॥	379
190. ਗੁਰ ਪੂਰੇ ਤੇ ਗਤਿ ਮਿਤਿ ਪਾਈ ॥	381
191. ਬੋਲਹੁ ਰਾਮੁ ਕਰੇ ਨਿਸਤਾਰਾ ॥	383

192.	ਐਸਾ ਗੁਰਮਤਿ ਰਮਤੁ ਸਰੀਰਾ ॥	385
193.	ਮੈ ਤਾਂ ਨਾਮੁ ਤੇਰਾ ਆਧਾਰੁ ॥	387
194.	ਕੀ ਵਿਸਰਹਿ ਦੁਖੁ ਬਹੁਤਾ ਲਾਗੈ ॥	389
195.	ਪਾਂਡੇ ਐਸਾ ਬ੍ਰਹਮ ਬੀਚਾਰੁ ॥	391
196.	ਸਾਚੁ ਨਾਮੁ ਗੁਰ ਸਬਦਿ ਵੀਚਾਰਿ ॥	393
197.	ਤੁਝ ਬਿਨੁ ਅਵਰੁ ਨ ਕੋਈ ਮੇਰੇ ਪਿਆਰੇ ਤੁਝ ਬਿਨੁ ਅਵਰੁ ਨ ਕੋਇ ਹਰੇ ॥	395
198.	ਮੋਹੁ ਅਰੁ ਭਰਮੁ ਤਜਹੁ ਤੁਮ੍ਹ ਬੀਰ ॥	397
199.	ਤੇਰਾ ਭਾਣਾ ਸਭੁ ਕਿਛੁ ਹੋਵੈ ॥	399
200.	ਘੁੰਘਰੂ ਵਾਜੈ ਜੇ ਮਨੁ ਲਾਗੈ ॥	401
201.	ਇਉ ਕਿਉ ਕੰਤ ਪਿਆਰੀ ਹੋਵਾ ॥	403
202.	ਸਹੁ ਮੇਰਾ ਏਕੁ ਦੂਜਾ ਨਹੀ ਕੋਈ ॥	405
203.	ਮੇਰੇ ਸਾਹਿਬ ਹਉ ਕੀਤਾ ਤੇਰਾ ॥	407
204.	ਮਨ ਏਕੁ ਨ ਚੇਤਸਿ ਮੂੜ ਮਨਾ ॥	409
205.	ਜੈ ਘਰਿ ਕਰਤੇ ਕੀਰਤਿ ਹੋਇ ॥	411
206.	ਹਰਿ ਕੇ ਨਾਮ ਬਿਨਾ ਜਗੁ ਧੰਧਾ ॥	413
207.	ਲੋਕਾ ਮਤ ਕੇ ਫਕਤਿ ਪਾਇ ॥	415
208.	ਤਉ ਕਾਰਣਿ ਸਾਹਿਬਾ ਰੰਗਿ ਰਤੇ ॥	417
209.	ਮਨੁ ਮੇਰਾ ਦਇਆਲ ਸੇਤੀ ਬਿਰੁ ਨ ਰਹੈ ॥	419
210.	ਲਾਲ ਬਹੁ ਗੁਣਿ ਕਾਮਣਿ ਮੋਹੀ ॥	421
211.	ਤੇਰਾ ਹੁਕਮੁ ਭਲਾ ਤੁਧੁ ਭਾਵੈ ॥	423
212.	ਬਾਬਾ ਜੁਗਤਾ ਜੀਉ ਜੁਗਹ ਜੁਗ ਜੋਗੀ ਪਰਮ ਤੰਤ ਮਹਿ ਜੋਗੰ ॥	425
213.	ਬਾਬਾ ਮਨੁ ਮਤਵਾਰੇ ਨਾਮ ਰਸੁ ਪੀਵੈ ਸਹਜ ਰੰਗ ਰਚਿ ਰਹਿਆ ॥	427
214.	ਕਰਤਾ ਤੂੰ ਸਭਨਾ ਕਾ ਸੋਈ ॥	429
215.	ਐਸਾ ਗਿਆਨੁ ਸੁਨਹੁ ਅਭ ਮੋਰੇ ॥	431
216.	ਸਾਚ ਧਣੀ ਜਗੁ ਆਇ ਬਿਨਾਸਾ ॥	433
217.	ਐਸਾ ਸਾਚਾ ਤੂੰ ਏਕੋ ਜਾਣੁ ॥	435
218.	ਕਉਣੁ ਮਰੈ ਕਉਣੁ ਰੋਵੈ ਓਹੀ ॥	437
219.	ਐਸਾ ਸਾਹੁ ਸਰਾਫੀ ਕਰੈ ॥	439
220.	ਐਸੇ ਪ੍ਰੇਮ ਭਗਤਿ ਵੀਚਾਰੀ ॥	441
221.	ਕਹਾ ਚਲਹੁ ਮਨ ਰਹਹੁ ਘਰੇ ॥	443
222.	ਬਿਨੁ ਗੁਰ ਸਬਦੈ ਮਨੁ ਨਹੀ ਠਉਰਾ ॥	445
223.	ਰਾਮ ਨਾਮ ਬਿਨੁ ਕਵਨੁ ਹਮਾਰਾ ॥	447
224.	ਰਾਮੁ ਜਪਹੁ ਮੇਰੀ ਸਖੀ ਸਖੈਨੀ ॥	449

225.	ਆਦੇਸੁ ਬਾਬਾ ਆਦੇਸੁ ॥	451
226.	ਇਹੁ ਜਗੁ ਤੇਰਾ ਤੂ ਗੋਸਾਈ ॥	453
227.	ਦਰੁ ਬੀਭਾ ਮੈ ਨੀਮਿ ਕੋ ਕੈ ਕਰੀ ਸਲਾਮੁ ॥	455
228.	ਤੂ ਦਾਤੋ ਹਮ ਜਾਚਿਕਾ ਹਰਿ ਦਰਸਨੁ ਦੀਜੈ ॥	457
229.	ਕਿਆ ਭਵੀਐ ਕਿਆ ਢੂਢੀਐ ਗੁਰ ਸਬਦਿ ਦਿਖਾਇਆ ॥	459
230.	ਜਹ ਦੇਖਾ ਤਹ ਸੋਈ ਅਵਰੁ ਨ ਜਾਣੀਐ ॥	461
231.	ਬਿਨੁ ਨਾਵੈ ਕਿਉ ਛੂਟੀਐ ਜੇ ਜਾਣੈ ਕੋਈ ॥	463
232.	ਮੈ ਓਲ੍ਹਗੀਆ ਓਲ੍ਹਗੀ ਹਮ ਛੋਰੁ ਥਾਰੇ ॥	465
233.	ਨਾਨਕ ਕੀ ਅਰਦਾਸਿ ਹੈ ਸਚ ਨਾਮਿ ਸੁਹੇਲਾ ॥	467
234.	ਜਉ ਲਗੁ ਜੀਉ ਪਰਾਣ ਸਚੁ ਧਿਆਈਐ ॥	469
235.	ਬਿਨੁ ਨਾਵੈ ਕਿਆ ਜੀਵਨਾ ਫਿਟੁ ਪ੍ਰਿਗ ਚਤੁਰਾਈ ॥	471

❖ ਰਾਗੁ ਆਸਾ ਸਲੋਕ, ਪਉੜੀ 473-610

236.	ਵਾਰ ਸਲੋਕਾ ਨਾਲਿ ਸਲੋਕ ਭੀ ਮਹਲੇ ਪਹਿਲੇ ਕੇ ਲਿਖੇ ਟੁੰਡੇ ਅਸ ਰਾਜੈ ਕੀ ਧੁਨੀ ॥	473
237.	ਬਲਿਹਾਰੀ ਗੁਰ ਆਪਣੇ ਦਿਉਹਾੜੀ ਸਦ ਵਾਰ ॥	475
238.	ਨਾਨਕ ਗੁਰੂ ਨ ਚੇਤਨੀ ਮਨਿ ਆਪਣੈ ਸੁਚੇਤ ॥	477
239.	ਆਪੀਨੈ ਆਪੁ ਸਾਜਿਓ ਆਪੀਨੈ ਰਚਿਓ ਨਾਉ ॥	479
240.	ਸਚੇ ਤੇਰੇ ਖੰਡ ਸਚੇ ਬ੍ਰਹਮੰਡ ॥	481
241.	ਕੀਤਾ ਕਰਣਾ ਸਰਬ ਰਜਾਇ ॥	483
242.	ਨਾਨਕ ਜੀਅ ਉਪਾਇ ਕੈ ਲਿਖਿ ਨਾਵੈ ਧਰਮੁ ਬਹਾਲਿਆ ॥	485
243.	ਵਿਸਮਾਦੁ ਨਾਦ ਵਿਸਮਾਦੁ ਵੇਦ ॥	487
244.	ਕੁਦਰਤਿ ਦਿਸੈ ਕੁਦਰਤਿ ਸੁਣੀਐ ਕੁਦਰਤਿ ਭਉ ਸੁਖ ਸਾਰੁ ॥	489
245.	ਆਪੀਨੈ ਭੋਗ ਭੋਗਿ ਕੈ ਹੋਇ ਭਸਮਤਿ ਭਉਰੁ ਸਿਧਾਇਆ ॥	491
246.	ਭੈ ਵਿਚਿ ਪਵਣੁ ਵਹੈ ਸਦਵਾਉ ॥	493
247.	ਨਾਨਕ ਨਿਰਭਉ ਨਿਰੰਕਾਰੁ ਹੋਰਿ ਕੇਤੇ ਰਾਮ ਰਵਾਲ ॥	495
248.	ਨਦਰਿ ਕਰਹਿ ਜੇ ਆਪਣੀ ਤਾ ਨਦਰੀ ਸਤਿਗੁਰੁ ਪਾਇਆ ॥	497
249.	ਘੜੀਆ ਸਭੇ ਗੋਪੀਆ ਪਹਰ ਕੰਨ੍ਹ ਗੋਪਾਲ ॥	499
250.	ਵਾਇਨਿ ਚੇਲੇ ਨਚਨਿ ਗੁਰ ॥	501
251.	ਨਾਉ ਤੇਰਾ ਨਿਰੰਕਾਰੁ ਹੈ ਨਾਇ ਲਇਐ ਨਰਕਿ ਨ ਜਾਈਐ ॥	503
252.	ਮੁਸਲਮਾਨਾ ਸਿਫਤਿ ਸਰੀਅਤਿ ਪੜਿ ਪੜਿ ਕਰਹਿ ਬੀਚਾਰੁ ॥	505
253.	ਮਿਟੀ ਮੁਸਲਮਾਨ ਕੀ ਪੇੜੈ ਪਈ ਕੁਮ੍ਹਿਆਰ ॥	507
254.	ਬਿਨੁ ਸਤਿਗੁਰ ਕਿਨੈ ਨ ਪਾਇਓ ਬਿਨੁ ਸਤਿਗੁਰ ਕਿਨੈ ਨ ਪਾਇਆ ॥	509
255.	ਹਉ ਵਿਚਿ ਆਇਆ ਹਉ ਵਿਚਿ ਗਇਆ ॥	511
256.	ਸੇਵ ਕੀਤੀ ਸੰਤੋਖੀਈਂ ਜਿਨੀ ਸਚੇ ਸਚੁ ਧਿਆਇਆ ॥	513

257. ਪੁਰਖਾਂ ਬਿਰਖਾਂ ਤੀਰਥਾਂ ਤਟਾਂ ਮੇਘਾਂ ਖੇਤਾਂਹ ॥	515
258. ਲਖ ਨੇਕੀਆ ਚੰਗਿਆਈਆ ਲਖ ਪੁੰਨਾ ਪਰਵਾਣੁ ॥	517
259. ਸਚਾ ਸਾਹਿਬੁ ਏਕੁ ਤੂੰ ਜਿਨਿ ਸਚੇ ਸਚੁ ਵਰਤਾਇਆ ॥	519
260. ਪੜਿ ਪੜਿ ਗਡੀ ਲਦੀਅਹਿ ਪੜਿ ਪੜਿ ਭਰੀਅਹਿ ਸਾਥ ॥	521
261. ਲਿਖਿ ਲਿਖਿ ਪੜਿਆ ॥	523
262. ਭਗਤ ਤੇਰੈ ਮਨਿ ਭਾਵਦੇ ਦਰਿ ਸੋਹਨਿ ਕੀਰਤਿ ਗਾਵਦੇ ॥	525
263. ਕੂੜੁ ਰਾਜਾ ਕੂੜੁ ਪਰਜਾ ਕੂੜੁ ਸਭੁ ਸੰਸਾਰੁ ॥	527
264. ਸਚੁ ਤਾ ਪਰੁ ਜਾਣੀਐ ਜਾ ਰਿਦੈ ਸਚਾ ਹੋਇ ॥	529
265. ਦਾਨੁ ਮਹਿੰਡਾ ਤਲੀ ਖਾਕੁ ਜੇ ਮਿਲੈ ਤ ਮਸਤਕਿ ਲਾਈਐ ॥	531
266. ਸਚਿ ਕਾਲੁ ਕੂੜੁ ਵਰਤਿਆ ਕਲਿ ਕਾਲਖ ਬੇਤਾਲ ॥	533
267. ਲਬੁ ਪਾਪੁ ਦੁਇ ਰਾਜਾ ਮਹਤਾ ਕੂੜੁ ਹੋਆ ਸਿਕਦਾਰੁ ॥	535
268. ਵਦੀ ਸੁ ਵਜਗਿ ਨਾਨਕਾ ਸਚਾ ਵੇਖੈ ਸੋਇ ॥	537
269. ਧੁਰਿ ਕਰਮੁ ਜਿਨ੍ਹਾ ਕਉ ਤੁਧੁ ਪਾਇਆ ਤਾ ਤਿਨ੍ਹੀ ਖਸਮੁ ਧਿਆਇਆ ॥	539
270. ਬਲਿਹਾਰੀ ਕੁਦਰਤਿ ਵਸਿਆ ॥	541
271. ਕੁੰਭੇ ਬਧਾ ਜਲੁ ਰਹੈ ਜਲ ਬਿਨੁ ਕੁੰਭੁ ਨ ਹੋਇ ॥	543
272. ਪੜਿਆ ਹੋਵੈ ਗੁਨਹਗਾਰੁ ਤਾ ਓਮੀ ਸਾਧੁ ਨ ਮਾਰੀਐ ॥	545
273. ਨਾਨਕ ਮੇਰੁ ਸਰੀਰ ਕਾ ਇਕੁ ਰਬੁ ਇਕੁ ਰਬਵਾਹੁ ॥	547
274. ਸਾਮ ਕਹੈ ਸੇਤੰਬਰੁ ਸੁਆਮੀ ਸਚ ਮਹਿ ਆਛੈ ਸਾਚਿ ਰਹੇ ॥	549
275. ਸਤਿਗੁਰ ਵਿਟਹੁ ਵਾਰਿਆ ਜਿਤੁ ਮਿਲਿਐ ਖਸਮੁ ਸਮਾਲਿਆ ॥	551
276. ਸਿੰਮਲ ਰੁਖੁ ਸਰਾਇਰਾ ਅਤਿ ਦੀਰਘ ਅਤਿ ਮੁਚੁ ॥	553
277. ਪੜਿ ਪੁਸਤਕ ਸੰਧਿਆ ਬਾਦੰ ॥	555
278. ਕਪੜੁ ਰੂਪੁ ਸੁਹਾਵਣਾ ਛਡਿ ਦੁਨੀਆ ਅੰਦਰਿ ਜਾਵਣਾ ॥	557
279. ਦਇਆ ਕਪਾਹ ਸੰਤੋਖੁ ਸੂਤੁ ਜਤੁ ਗੰਢੀ ਸਤੁ ਵਟੁ ॥	559
280. ਲਖ ਚੋਰੀਆ ਲਖ ਜਾਰੀਆ ਲਖ ਕੂੜੀਆ ਲਖ ਗਾਲਿ ॥	561
281. ਨਾਇ ਮੰਨਿਐ ਪਤਿ ਊਪਜੈ ਸਾਲਾਹੀ ਸਚੁ ਸੂਤੁ ॥	563
282. ਤਗੁ ਨ ਇੰਦ੍ਰੀ ਤਗੁ ਨ ਨਾਰੀ ॥	565
283. ਸਾਹਿਬੁ ਹੋਇ ਦਇਆਲੁ ਕਿਰਪਾ ਕਰੇ ਤਾ ਸਾਈ ਕਾਰ ਕਰਾਇਸੀ ॥	567
284. ਛੋਡੀਲੇ ਪਾਖੰਡਾ ॥	569
285. ਮਾਣਸ ਖਾਣੇ ਕਰਹਿ ਨਿਵਾਜ ॥	571
286. ਚਿਤੈ ਅੰਦਰਿ ਸਭੁ ਕੋ ਵੇਖਿ ਨਦਰੀ ਹੇਠਿ ਚਲਾਇਦਾ ॥	573
287. ਜੇ ਮੋਹਾਕਾ ਘਰੁ ਮੁਹੈ ਘਰੁ ਮੁਹਿ ਪਿਤਰੀ ਦੇਇ ॥	575
288. ਜਿਉ ਜੋਰੂ ਸਿਰਨਾਵਣੀ ਆਵੈ ਵਾਰੋ ਵਾਰ ॥	577
289. ਤੁਰੇ ਪਲਾਣੇ ਪਉਣ ਵੇਗ ਹਰ ਰੰਗੀ ਹਰਮ ਸਵਾਰਿਆ ॥	579

290.	ਜੇ ਕਰਿ ਸੂਤਕੁ ਮੰਨੀਐ ਸਭ ਤੈ ਸੂਤਕੁ ਹੋਇ ॥	581
291.	ਮਨ ਕਾ ਸੂਤਕੁ ਲੋਭੁ ਹੈ ਜਿਹਵਾ ਸੂਤਕੁ ਕੂੜੁ ॥	583
292.	ਸਭੋ ਸੂਤਕੁ ਭਰਮੁ ਹੈ ਦੂਜੈ ਲਗੈ ਜਾਇ ॥	585
293.	ਸਤਿਗੁਰੁ ਵਡਾ ਕਰਿ ਸਾਲਾਹੀਐ ਜਿਸੁ ਵਿਚਿ ਵਡੀਆ ਵਡਿਆਈਆ ॥	587
294.	ਪਹਿਲਾ ਸੁਚਾ ਆਪਿ ਹੋਇ ਸੁਚੈ ਬੈਠਾ ਆਇ ॥	589
295.	ਭੰਡਿ ਜੰਮੀਐ ਭੰਡਿ ਨਿੰਮੀਐ ਭੰਡਿ ਮੰਗਣੁ ਵੀਆਹੁ ॥	591
296.	ਸਭੁ ਕੋ ਆਖੈ ਆਪਣਾ ਜਿਸੁ ਨਾਹੀ ਸੋ ਚੁਣਿ ਕਢੀਐ ॥	593
297.	ਨਾਨਕ ਫਿਕੈ ਬੋਲਿਐ ਤਨੁ ਮਨੁ ਫਿਕਾ ਹੋਇ ॥	595
298.	ਅੰਦਰਹੁ ਝੂਠੇ ਪੈਜ ਬਾਹਰਿ ਦੁਨੀਆ ਅੰਦਰਿ ਫੈਲੁ ॥	597
299.	ਆਪੇ ਹੀ ਕਰਣਾ ਕੀਓ ਕਲ ਆਪੇ ਹੀ ਤੈ ਧਾਰੀਐ ॥	599
300.	ਜਿਤੁ ਸੇਵਿਐ ਸੁਖੁ ਪਾਈਐ ਸੋ ਸਾਹਿਬੁ ਸਦਾ ਸਮਾਲੀਐ ॥	601
301.	ਚਾਕਰੁ ਲਗੈ ਚਾਕਰੀ ਜੇ ਚਲੈ ਖਸਮੈ ਭਾਇ ॥	603
302.	ਨਾਨਕ ਅੰਤ ਨ ਜਾਪਨੀ ਹਰਿ ਤਾ ਕੇ ਪਾਰਾਵਾਰ ॥	605
303.	ਆਪੇ ਭਾਂਡੇ ਸਾਜਿਅਨੁ ਆਪੇ ਪੂਰਣੁ ਦੇਇ ॥	607
304.	ਵਡੇ ਕੀਆ ਵਡਿਆਈਆ ਕਿਛੁ ਕਹਣਾ ਕਹਣੁ ਨ ਜਾਇ॥	609

❖ ਰਾਗੁ ਆਸਾ ਛੰਤ 611-620

305.	ਮੁੰਧ ਜੋਬਨਿ ਬਾਲੜੀਏ ਮੇਰਾ ਪਿਰੁ ਰਲੀਆਲਾ ਰਾਮ ॥	611
306.	ਅਨਹਦੋ ਅਨਹਦੁ ਵਾਜੈ ਰੁਣ ਝੁਣਕਾਰੇ ਰਾਮ ॥	613
307.	ਮੇਰਾ ਮਨੋ ਮੇਰਾ ਮਨੁ ਰਾਤਾ ਰਾਮ ਪਿਆਰੇ ਰਾਮ ॥	615
308.	ਤੂੰ ਸਭਨੀ ਥਾਈ ਜਿਥੈ ਹਉ ਜਾਈ ਸਾਚਾ ਸਿਰਜਣਹਾਰੁ ਜੀਉ ॥	617
309.	ਤੂੰ ਸੁਣਿ ਹਰਣਾ ਕਾਲਿਆ ਕੀ ਵਾੜੀਐ ਰਾਤਾ ਰਾਮ ॥	619

❖ ਰਾਗੁ ਆਸਾ ਪਟੀ 621-622

310.	ਮਨ ਕਾਹੇ ਭੂਲੇ ਮੂੜ ਮਨਾ ॥	621

❖ ਰਾਗ ਗੁਜਰੀ 623-636

311.	ਪੂਜਾ ਕੀਚੈ ਨਾਮੁ ਧਿਆਈਐ ਬਿਨੁ ਨਾਵੈ ਪੂਜ ਨ ਹੋਇ॥	623
312.	ਪ੍ਰੀਤਮ ਕਿਉ ਬਿਸਰਹਿ ਮੇਰੇ ਪ੍ਰਾਣ ਅਧਾਰ॥	625
313.	ਚੇਤਹੁ ਬਾਸੁਦੇਉ ਬਨਵਾਲੀ॥	627
314.	ਐ ਜੀ ਜਪੁ ਤਪੁ ਸੰਜਮੁ ਸਚੁ ਅਧਾਰ॥	629
315.	ਭਾਈ ਰੇ ਰਾਮ ਨਾਮਿ ਚਿਤੁ ਲਾਈ॥	631
316.	ਭਾਈ ਰੇ ਗੁਰ ਕਿਰਪਾ ਤੇ ਭਗਿਤ ਠਾਕੁਰ ਕੀ॥	633

317.	ਜਪਿ ਮਨ ਨਾਮੁ ਹਰਿ ਸਰਣੀ॥	635
❖	ਰਾਗੁ ਬਿਹਾਗੜਾ	637-640
318.	ਕਲਿ ਕਲਵਾਲੀ ਕਾਮੁ ਮਦੁ ਮਨੁਆ ਪੀਵਣਹਾਰੁ॥	637
319.	ਸਤਸੰਗਤਿ ਸਿਉ ਮੇਲਾਪੁ ਹੋਇ ਲਿਵ ਕਟੋਰੀ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਭਰੀ ਪੀ ਪੀ ਕਟਹਿ ਬਿਕਾਰ॥	639
❖	ਰਾਗੁ ਵਡਹੰਸੁ	641-666
320.	ਹਉ ਵਾਰੀ ਵੰਞਾ ਖੰਨੀਐ ਵੰਞਾ ਤਉ ਸਾਹਿਬ ਕੇ ਨਾਵੈ॥	641
321.	ਮੇਰਾ ਕੰਤੁ ਰੀਸਾਲੂ ਕੀ ਧਨ ਅਵਰਾ ਰਾਵੇ ਜੀ॥	643
322.	ਮੋਰੀ ਰੁਣ ਝੁਣ ਲਾਇਆ ਭੈਣੇ ਸਾਵਣੁ ਆਇਆ॥	645
323.	ਕਾਇਆ ਕੂੜਿ ਵਿਗਾੜਿ ਕਾਹੇ ਨਾਈਐ॥	647
324.	ਕਰਹੁ ਦਇਆ ਤੇਰਾ ਨਾਮੁ ਵਖਾਣਾ॥	649
325.	ਧੰਨੁ ਸਿਰੰਦਾ ਸਚਾ ਪਾਤਿਸਾਹੁ ਜਿਨਿ ਜਗੁ ਧੰਧੈ ਲਾਇਆ॥	651
326.	ਆਵਹੁ ਮਿਲਹੁ ਸਹੇਲੀਹੋ ਸਚੜਾ ਨਾਮੁ ਲਏਹਾਂ॥	653
327.	ਜਿਨਿ ਜਗੁ ਸਿਰਜਿ ਸਮਾਇਆ ਸੋ ਸਾਹਿਬੁ ਕੁਦਰਿਤ ਜਾਣੇਵਾ॥	655
328.	ਬਾਬਾ ਆਇਆ ਹੈ ਉਠਿ ਚਲਣਾ ਇਹੁ ਜਗੁ ਝੂਠੁ ਪਸਾਰੇਵਾ॥	657
329.	ਜਾਲਉ ਐਸੀ ਰੀਤਿ ਜਿਤੁ ਮੈ ਪਿਆਰਾ ਵੀਸਰੈ॥	659
330.	ਘਰ ਹੀ ਮੁੰਧਿ ਵਿਦੇਸਿ ਪਿਰੁ ਨਿਤ ਝੂਰੇ ਸੰਮ੍ਹਾਲੇ॥	661
331.	ਨਾਨਕ ਗਾਲੀ ਕੂੜੀਆ ਬਾਝੁ ਪਰੀਤਿ ਕਰੇਇ॥	663
332.	ਸਚੜਾ ਸਾਹਿਬੁ ਸਚੁ ਤੂ ਸਚੜਾ ਦੇਹਿ ਪਿਆਰੋ॥	665
❖	ਰਾਗੁ ਸੋਰਠਿ	667-706
333.	ਭੀ ਸਾਲਾਹਿਹੁ ਸਾਚਾ ਸੋਇ॥	667
334.	ਬਾਬਾ ਮਾਇਆ ਸਾਥਿ ਨ ਹੋਇ॥	669
335.	ਮਨੁ ਮਾਨਿਆ ਨਾਮੁ ਸਖਾਈ॥	671
336.	ਮੇਰੇ ਸਾਹਿਬਾ ਤੇਰੇ ਚੋਜ ਵਿਡਾਣਾ॥	674
337.	ਕਰਤਾ ਤੂ ਮੈ ਮਾਣੁ ਨਿਮਾਣੇ॥	676
338.	ਸਾਚੇ ਸਚਿਆਰ ਵਿਟਹੁ ਕੁਰਬਾਣੁ॥	678
339.	ਮਨ ਰੇ ਰਾਮ ਨਾਮ ਜਸੁ ਲੇਇ॥	680

340. ਘਟਿ ਘਟਿ ਰਵਿ ਰਹਿਆ ਬਨਵਾਰੀ॥	682
341. ਮਨ ਰੇ ਥਿਰੁ ਰਹੁ ਮਤੁ ਕਤ ਜਾਹੀ ਜੀਉ॥	684
342. ਮਨ ਰੇ ਸਮਝੁ ਕਵਨ ਮਤਿ ਲਾਗਾ॥	686
343. ਮਨ ਰੇ ਰਾਮ ਜਪਹੁ ਸੁਖੁ ਹੋਈ॥	688
344. ਮਨ ਮੇਰੇ ਗੁਰ ਬਚਨੀ ਨਿਧਿ ਪਾਈ॥	690
345. ਮਨੁ ਬੈਰਾਗਿ ਰਤਉ ਬੈਰਾਗੀ ਸਬਦਿ ਮਨੁ ਬੋਧਿਆ ਮੇਰੀ ਮਾਈ॥	692
346. ਸੁਣਿ ਪੰਡਿਤ ਕਰਮਾ ਕਾਰੀ॥	695
347. ਭੀ ਤੂਹੈ ਸਾਲਾਹਣਾ ਪਿਆਰੇ ਭੀ ਤੇਰੀ ਸਾਲਾਹ॥	698
348. ਮੇਰੇ ਪ੍ਰੀਤਮਾ ਤੂ ਕਰਤਾ ਕਰਿ ਵੇਖੁ॥	701
349. ਸੋਰਠਿ ਸਦਾ ਸੁਹਾਵਣੀ ਜੇ ਸਚਾ ਮਨਿ ਹੋਇ॥	703
350. ਤਾ ਕੀ ਰਜਾਇ ਲੇਖਿਆ ਪਾਇ ਅਬ ਕਿਆ ਕੀਜੈ ਪਾਂਡੇ॥	705

❖ **ਰਾਗੁ ਧਨਾਸਰੀ** **707-734**

351. ਸਾਹਿਬੁ ਮੇਰਾ ਨੀਤ ਨਵਾ ਸਦਾ ਸਦਾ ਦਾਤਾਰੁ॥	707
352. ਅੰਧੇ ਜੀਵਨਾ ਵੀਚਾਰਿ ਦੇਖਿ ਕੇਤੇ ਕੇ ਦਿਨਾ॥	709
353. ਹਿਕਮਤਿ ਹੁਕਮਿ ਨ ਪਾਇਆ ਜਾਇ॥	711
354. ਗੁਰ ਪਰਸਾਦੀ ਪਾਇਆ ਜਾਇ॥	713
355. ਬਹੁਤਾ ਬੋਲਣੁ ਝਖਣੁ ਹੋਇ॥	715
356. ਸੁਣਿ ਮਨ ਅੰਧੇ ਕੁਤੇ ਕੂੜਿਆਰ॥	717
357. ਨਾਨਕ ਜੇ ਵਿਚਿ ਰੁਪਾ ਹੋਇ॥	719
358. ਕਲ ਮਹਿ ਰਾਮ ਨਾਮੁ ਸਾਰੁ॥	721
359. ਕੈਸੀ ਆਰਤੀ ਹੋਇ ਭਵ ਖੰਡਨਾ ਤੇਰੀ ਆਰਤੀ॥	723
360. ਕਿਆ ਬਗੁ ਬਪੁੜਾ ਛਪੜੀ ਨਾਇ॥	725
361. ਗੁਰਮੁਖਿ ਭਗਤਿ ਸਹਜ ਘਰੁ ਪਾਈਐ॥	727
362. ਤੀਰਥਿ ਨਾਵਣ ਜਾਉ ਤੀਰਥੁ ਨਾਮੁ ਹੈ॥	729
363. ਜੀਵਾ ਤੇਰੈ ਨਾਇ ਮਨਿ ਆਨੰਦੁ ਹੈ ਜੀਉ॥	731
364. ਪਿਰ ਸੰਗਿ ਮੂਠੜੀਏ ਖਬਰਿ ਨ ਪਾਈਆ ਜੀਉ॥	733

❖ **ਰਾਗੁ ਤਿਲੰਗ** **735-748**

365. ਦੁਨੀਆ ਮੁਕਾਮੇ ਫਾਨੀ ਤਹਕੀਕ ਦਿਲ ਦਾਨੀ॥	735

366. ਤਉ ਦਰਸਨ ਕੀ ਕਰਉ ਸਮਾਇ॥	737
367. ਹੰਉ ਕੁਰਬਾਨੈ ਜਾਉ ਮਿਹਰਵਾਨਾ ਹੰਉ ਕੁਰਬਾਨੈ ਜਾਉ॥	739
368. ਇਆਨੜੀਏ ਮਾਨੜਾ ਕਾਇ ਕਰੇਹਿ॥	741
369. ਜੈਸੀ ਮੈ ਆਵੈ ਖਸਮ ਕੀ ਬਾਣੀ ਤੈਸੜਾ ਕਰੀ ਗਿਆਨੁ ਵੇ ਲਾਲੇ॥	743
370. ਸਾਹਿਬ ਕੇ ਗੁਣ ਨਾਨਕੁ ਗਾਵੈ ਮਾਸ ਪੁਰੀ ਵਿਚਿ ਆਖੁ ਮਸੋਲਾ॥	745
371. ਰਾਇਸਾ ਪਿਆਰੇ ਕਾ ਰਾਇਸਾ ਜਿਤੁ ਸਦਾ ਸੁਖੁ ਹੋਈ॥	747

ਰਾਗੁ ਸਿਰੀਰਾਗੁ

ਰਾਗੁ ਸਿਰੀਰਾਗੁ ਮਹਲਾ ਪਹਿਲਾ ੧ ਘਰੁ ੧॥

ਮੋਤੀ ਤ ਮੰਦਰ ਉਸਰਹਿ ਰਤਨੀ ਤ ਹੋਹਿ ਜੜਾਉ ॥
ਕਸਤੂਰਿ ਕੁੰਗੁ ਅਗਰਿ ਚੰਦਨਿ ਲੀਪਿ ਆਵੈ ਚਾਉ ॥
ਮਤੁ ਦੇਖਿ ਭੂਲਾ ਵੀਸਰੈ ਤੇਰਾ ਚਿਤਿ ਨ ਆਵੈ ਨਾਉ ॥੧॥
ਹਰਿ ਬਿਨੁ ਜੀਉ ਜਲਿ ਬਲਿ ਜਾਉ ॥
ਮੈ ਆਪਣਾ ਗੁਰੁ ਪੂਛਿ ਦੇਖਿਆ ਅਵਰੁ ਨਾਹੀ ਥਾਉ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਅਰਥ :

(ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ, ਅੰਗ ੧੪)

ਜੇ (ਮੇਰੇ ਵਾਸਤੇ) ਮੋਤੀਆਂ ਦੇ ਮਹਲ-ਮਾੜੀਆਂ ਉਸਰ ਪੈਣ, ਜੇ (ਉਹ ਮਹਲ-ਮਾੜੀਆਂ) ਰਤਨਾਂ ਨਾਲ ਜੜਾਉ ਹੋ ਜਾਣ, ਜੇ (ਉਹਨਾਂ ਮਹਲ-ਮਾੜੀਆਂ ਨੂੰ) ਕਸਤੂਰੀ ਕੇਸਰ ਉਦ ਤੇ ਚੰਦਨ ਨਾਲ ਲਿਪਾਈ ਕਰ ਕੇ (ਮੇਰੇ ਅੰਦਰ) ਚਾਉ ਚੜ੍ਹੇ, (ਤਾਂ ਭੀ ਇਹ ਸਭ ਕੁਝ ਵਿਅਰਥ ਹੈ, ਮੈਨੂੰ ਖਤਰਾ ਹੈ ਕਿ ਇਹਨਾਂ ਮਹਲ-ਮਾੜੀਆਂ) ਨੂੰ ਵੇਖ ਕੇ ਮੈਂ ਕਿਤੇ (ਹੇ ਪ੍ਰਭੂ !) ਤੈਨੂੰ ਭੁਲਾ ਨਾਹ ਬੈਠਾਂ, ਕਿਤੇ ਤੂੰ ਮੈਨੂੰ ਵਿਸਰ ਨਾਹ ਜਾਏਂ, ਕਿਤੇ ਤੇਰਾ ਨਾਮ ਮੇਰੇ ਚਿੱਤ ਵਿਚ ਟਿਕੇ ਹੀ ਨਾਹ ॥੧॥ ਪ੍ਰਭੂ ਤੋਂ ਵਿੱਛੜ ਕੇ ਜਿੰਦ ਸੜ-ਬਲ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਗੁਰੂ ਨੂੰ ਪੁੱਛ ਕੇ ਵੇਖ ਲਿਆ ਹੈ (ਤੇ ਮੈਨੂੰ ਯਕੀਨ ਭੀ ਆ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਪ੍ਰਭੂ ਦੀ ਯਾਦ ਤੋਂ ਬਿਨਾ) ਹੋਰ ਕੋਈ ਥਾਂ ਨਹੀਂ ਹੈ (ਜਿਥੇ ਉਹ ਸਾੜ ਮੁੱਕ ਸਕੇ) ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਪਦ ਅਰਥ :

ਤ - ਜੇ, ਉਸਰਹਿ - ਉਸਰ ਪੈਣ, ਬਚ ਜਾਣ, ਕੁੰਗੁ - ਕੇਸਰ, ਅਗਰਿ - ਅਗਰ ਨਾਲ, ਉਦ ਦੀ ਸੁਗੰਧ-ਭਰੀ ਲੱਕੜੀ ਨਾਲ, ਚੰਦਨਿ - ਚੰਦਨ ਨਾਲ, ਲੀਪਿ - ਲਿਪਾਈ ਕਰ ਕੇ, ਦੇਖਿ - ਵੇਖ ਕੇ, ਚਿਤਿ - ਚਿੱਤ ਵਿਚ।

ਥਾਟ	:	ਪੂਰਬੀ
ਜਾਤੀ	:	ਔੜਵਸੰਪੂਰਣ
ਵਾਦੀ	:	ਕੋਮਲ ਰਿਸ਼ਭ
ਸੰਵਾਦੀ	:	ਪੰਚਮ
ਸੁਰ	:	ਸ਼ੜਜ, ਰਿਸ਼ਭ, ਪੰਚਮ
ਵਰਜਿਤ ਸੁਰ	:	ਗੰਧਾਰ ਧੈਵਤ
ਸਮਾਂ	:	ਸ਼ਾਮ
ਆਰੋਹ	:	ਸ ਰੇ ਮੇ, ਪ ਨੀ ਸਾਂ
ਅਵਰੋਹ	:	ਸਾਂ ਨੀ ਧੁ ਪ, ਮੇ ਗ ਾਰੋ ਰੇ ਸ
ਮੁੱਖ ਅੰਗ	:	ਸ ਾਰੋ ਰੇ, ਸ ਰੇ ਪ, ਮੇਗ, ਰੇ ਸ

ਰਾਗੁ ਸਿਰੀਰਾਗੁ (ਤਿੰਨ ਤਾਲ, ੧੬ ਮਾਤਰਾ)

(ਅੰਗ-੧੪)

1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12	13	14	15	16
×				2				0				3			
ਸਥਾਈ												—	ਸ	ਸਰੇ	ਰੇ
												s	ਹਰਿ	ਬਿ	ਨੁ
ਪ	ਪ	ਪ	ਪ	ਮੇ	ਮੇ	ਗ	ਗ	ਰੇ	ਰੇ	ਸ	ਸ	s	ਸ	ਸ	ਸ
ਜੀ	s	ਉ	s	ਜ	ਲਿ	ਬ	ਲਿ	ਜਾ	s	ਉ	s	s	ਮੈ	s	s
ਨੀਧੁ	ਪੁ	ਪੁ	ਪੁ	ਮੇ	ਪੁ	ਨੀ	ਨੀ	ਸ	ਸ	ਸ	ਸ	s	ਮੇ	ਮੇ	ਪ
ਆ	ਪ	ਣਾ	s	ਗੁ	ਰੁ	ਪੂ	ਛਿ	ਦੇ	ਖਿ	ਆ	s	s	ਅ	ਵ	ਰੁ
ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਮੇਪ	ਨੀਸੰ	ਨੀਧੁ	ਪਪ	ਪਮੇ	ਗਰੇ	ਰੇਗ	ਰੇਸ				
ਨਾ	s	ਹੀ	s	ਥਾ	s	ਉ	s	s	s	s	s				
ਅੰਤਰਾ															
—	ਮੇ	ਮੇ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪ	ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਸੰ	ਸੰ	ਸੰ	ਸੰ
s	ਮੋ	s	ਤੀ	ਤ	ਮੰ	ਦ	ਰ	ਊ	s	ਸ	s	ਰ	ਹਿ	s	s
—	ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਸੰ	ਨੀ	ਧੁ	ਧੁ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪ
s	ਰ	ਤ	ਨੀ	ਤ	s	ਹੋ	ਹਿ	ਜ	s	ੜਾ	s	ਉ	s	s	s
—	ਮੇ	ਮੇ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪ	ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਸੰ	ਸੰ	ਸੰ	ਸੰ
s	ਕਸ	ਤੂ	ਰਿ	ਕੁੰ	s	ਗੂ	s	ਅ	ਗ	ਰਿ	s	ਚੰ	ਦ	ਨਿ	s
—	ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਸੰ	ਨੀ	ਧੁ	ਧੁ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪ
s	ਲੀ	s	ਪਿ	ਆ	s	ਵੈ	s	ਚਾ	s	s	s	ਉ	s	s	s
—	ਨੀ	ਸੰ	ਰੇਂ	ਰੇਂਗੰ	ਗੰ	ਗੰ	ਗੰ	ਰੇਂ	ਰੇਂ	ਗੰ	ਗੰ	ਰੇਂ	ਰੇਂ	ਸੰ	ਸੰ
s	ਮਤੁ	ਦੇ	ਖਿ	ਭੂ	s	ਲਾ	s	ਵੀ	s	ਸ	s	ਰੈ	s	s	s
ਸੰ	ਸੰ	ਸੰ	ਸੰ	ਨੀ	ਧੁ	ਪ	ਪ	ਮੇਪ	ਧੁਪ	ਮੇਗ	ਰੇਸ				
ਤੇ	ਰਾ	ਚਿ	ਤਿ	ਨ	s	ਆ	ਵੈ	ਨਾ	s	ਉ	s				

ਰਾਗੁ ਸਿਰੀਰਾਗੁ

ਸਿਰੀਰਾਗੁ ਮਹਲਾ ੧ ॥

ਕੋਟਿ ਕੋਟੀ ਮੇਰੀ ਆਰਜਾ ਪਵਣੁ ਪੀਅਣੁ ਅਪਿਆਉ ॥
ਚੰਦ ਸੂਰਜੁ ਦੁਇ ਗੁਫੈ ਨ ਦੇਖਾ ਸੁਪਨੈ ਸਉਣ ਨ ਥਾਉ ॥
ਭੀ ਤੇਰੀ ਕੀਮਤਿ ਨਾ ਪਵੈ ਹਉ ਕੇਵਡੁ ਆਖਾ ਨਾਉ ॥੧॥
ਸਾਚਾ ਨਿਰੰਕਾਰੁ ਨਿਜ ਥਾਇ ॥
ਸੁਣਿ ਸੁਣਿ ਆਖਣੁ ਆਖਣਾ ਜੇ ਭਾਵੈ ਕਰੇ ਤਮਾਇ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

(ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ, ਅੰਗ ੧੪)

ਅਰਥ :

ਜੇ ਮੇਰੀ ਉਮਰ ਕ੍ਰੋੜਾਂ ਹੀ ਸਾਲ ਹੋ ਜਾਏ, ਜੇ ਹਵਾ ਮੇਰਾ ਖਾਣਾ-ਪੀਣਾ ਹੋਵੇ (ਜੇ ਮੈਂ ਹਵਾ ਦੇ ਆਸਰੇ ਹੀ ਜੀਉ ਸਕਾਂ), ਜੇ (ਕਿਸੇ) ਗੁਫਾ ਵਿਚ (ਬੈਠਾ ਰਹਿ ਕੇ) ਚੰਦ ਅਤੇ ਸੂਰਜ ਦੋਹਾਂ ਨੂੰ ਕਦੇ ਨਾ ਵੇਖਾਂ (ਭਾਵ, ਕਿ ਦਿਨ-ਰਾਤ ਮੈਂ ਗੁਫਾ ਵਿਚ ਬੈਠ ਕੇ ਸਮਾਧੀ ਲਾਈ ਰੱਖਾਂ), ਜੇ ਸੁਫਨੇ ਵਿਚ ਭੀ ਸੌਣ ਦੀ ਥਾਂ ਨਾ ਮਿਲੇ (ਜੇ ਕਦੇ ਭੀ ਨਾਹ ਸੌਂ ਸਕਾਂ) ਤਾਂ ਭੀ (ਹੇ ਪ੍ਰਭੂ! ਇਤਨੀਆਂ ਲੰਮੀਆਂ ਸਮਾਧੀਆਂ ਲਾ ਕੇ ਭੀ) ਮੈਥੋਂ ਤੇਰਾ ਮੁੱਲ ਨਹੀਂ ਪੈ ਸਕਦਾ (ਤੇਰੇ ਬਰਾਬਰ ਦਾ ਮੈਂ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਨੂੰ ਲੱਭ ਨਹੀਂ ਸਕਦਾ), ਮੈਂ ਤੇਰੀ ਕਿਤਨੀ ਕੁ ਵਡਿਆਈ ਦੱਸਾਂ ? (ਮੈਂ ਤੇਰੀ ਵਡਿਆਈ ਦੱਸਣ ਜੋਗਾ ਨਹੀਂ ਹਾਂ) ॥੧॥ ਸਦਾ ਕਾਇਮ ਰਹਿਣ ਵਾਲਾ ਨਿਰ-ਆਕਾਰ ਪਰਮਾਤਮਾ ਆਪਣੇ ਆਪ ਵਿਚ ਟਿਕਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ (ਉਸ ਨੂੰ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਦੇ ਆਸਰੇ ਦੀ ਮੁਥਾਜੀ ਨਹੀਂ ਹੈ) ਅਸੀਂ ਜੀਵ ਇਕ ਦੂਜੇ ਤੋਂ ਸੁਣ ਸੁਣ ਕੇ ਹੀ (ਉਸ ਦੀ ਬਜ਼ੁਰਗੀ ਦਾ) ਬਿਆਨ ਕਰ ਦੇਂਦੇ ਹਾਂ। (ਪਰ ਇਹ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਦੱਸ ਸਕਦਾ ਕਿ ਉਹ ਕਿਤਨਾ ਕੁ ਵੱਡਾ ਹੈ)। ਜੇ ਪ੍ਰਭੂ ਨੂੰ ਚੰਗਾ ਲੱਗੇ ਤਾਂ (ਜੀਵ ਦੇ ਅੰਦਰ ਆਪਣੀ ਸਿਫਤ-ਸਾਲਾਹ ਦੀ) ਤਾਂਘ ਪੈਦਾ ਕਰ ਦੇਂਦਾ ਹੈ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਪਦ ਅਰਥ :

ਕੋਟੀ - ਕੋਟਿ, ਕੋਟਿ ਕੋਟੀ - ਕੋਟਿ ਕੋਟਿ, ਕ੍ਰੋੜਾਂ ਹੀ (ਸਾਲ), ਆਰਜਾ - ਉਮਰ, ਪੀਅਣੁ - ਪੀਣਾ, ਅਪਿਆਉ - ਖਾਣਾ, ਭੋਜਨ, ਗੁਫੈ - ਗੁਫਾ ਵਿਚ (ਰਹਿ ਕੇ), ਸਉਣ ਥਾਉ - ਸੌਣ ਦੀ ਥਾਂ, ਭੀ - ਫਿਰ ਭੀ, ਹਉ - ਮੈਂ, ਕੇਵਡੁ - ਕਿਤਨਾ ਵੱਡਾ, ਨਾਉ - ਨਾਮਣਾ, ਵਡਿਆਈ, ਥਾਇ - ਥਾਂ ਵਿਚ, ਸਰੂਪ ਵਿਚ, ਨਿਜ ਥਾਇ - ਆਪਣੇ ਸਰੂਪ ਵਿਚ, ਆਪਣੇ ਆਪ ਵਿਚ, ਸੁਣਿ ਸੁਣਿ - ਮੁੜ ਮੁੜ ਸੁਣ ਕੇ, ਆਖਣੁ - ਬਿਆਨ, ਜੇ ਭਾਵੈ - ਜੇ ਪ੍ਰਭੂ ਨੂੰ ਚੰਗਾ ਲੱਗੇ, ਤਮਾਇ - ਖਿੱਚ, ਤਾਂਘ (ਜੀਵ ਦੇ ਅੰਦਰ ਸਿਫਤ-ਸਾਲਾਹ ਕਰਨ ਦੀ) ਤਾਂਘ, ਕਰੇ - ਪੈਦਾ ਕਰ ਦੇਂਦਾ ਹੈ।

ਰਾਗੁ ਸਿਰੀਰਾਗੁ (ਤਿੰਨ ਤਾਲ, ੧੬ ਮਾਤਰਾ)

(ਅੰਗ-੧੪)

1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12	13	14	15	16
x				2				0				3			
ਸਥਾਈ															
ਪ	ਪ	ਪ	ਪ	ਮੇ	ਮੇ	ਗ	ਗ	ਰੇ	ਰੇ	ਸ	ਸ	ਸ	ਸ	ਸ	ਸ
ਨਿ	ਰੰ	ਕਾ	ਰੁ	ਨਿ	s	ਜ	s	ਥਾ	s	ਇ	s	s	ਸੁ	s	ਣਿ
ਨੀਧੁ	ਪੁ	ਪੁ	ਪੁ	ਮੇ	ਪੁ	ਨੀ	ਨੀ	ਸ	ਸ	ਸ	ਸ	s	ਮੇ	ਮੇ	ਪ
ਸੁ	s	ਣਿ	s	ਆ	ਖ	ਣੁ	s	ਆ	ਖ	ਣਾ	s	s	ਜੇ	ਭਾ	ਵੈ
ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਮੇਪ	ਨੀਸੰ	ਨੀਧੁ	ਪਪ	ਪਮੇ	ਗਰੇ	ਗਰੇ	ਸਸ				
ਕ	ਰੇ	ਤ	s	ਮਾ	s	s	s	ਇ	s	s	s				
ਅੰਤਰਾ															
-	ਮੇ	ਮੇ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਸੰ	ਸੰ	ਸੰ	ਸੰ
s	ਕੋ	s	ਟਿ	ਕੋ	s	s	ਟੀ	ਮੇ	s	ਰੀ	s	ਆ	ਰ	ਜਾ	s
-	ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਸੰ	ਨੀ	ਧੁ	ਧੁ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪ
s	ਪ	ਵ	ਣੁ	ਪੀ	ਅ	ਣੁ	s	ਅ	s	ਪਿ	s	ਆ	s	ਉ	s
-	ਮੇ	ਮੇ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਸੰ	ਸੰ	ਸੰ	ਸੰ
s	ਚੰ	s	ਦੁ	ਸੂ	ਰ	ਜੁ	s	ਦੁs	ਇ	ਗੁ	ਫੈ	ਨ	s	ਦੇ	ਖਾ
ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਸੰ	ਨੀ	ਧੁ	ਧੁ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪ
s	ਸੁ	ਪ	ਨੈ	ਸ	ਉ	ਣ	ਨ	ਥਾ	s	s	s	ਉ	s	s	s
-	ਨੀ	ਸੰ	ਰੇਂ	ਰੇਂਗੰ	ਗੰ	ਗੰ	ਗੰ	ਰੇਂ	ਰੇਂ	ਗੰ	ਗੰ	ਰੇਂ	ਰੇਂ	ਸੰ	ਸੰ
s	ਭੀ	ਤੇ	ਰੀ	ਕੀs	ਮ	ਤਿ	ਨਾ	ਪ	s	s	s	ਵੈ	s	s	s
ਸੰ	ਸੰ	ਸੰ	ਸੰ	ਨੀ	ਧੁ	ਪ	ਪ	ਮੇਪ	ਧੁਪ	ਮੇਗ	ਰੇਸ				
ਹ	ਉ	ਕੇ	ਵ	ਭੁ	ਆ	s	ਖਾ	ਨਾs	ss	ਉs	ss				

ਰਾਗੁ ਸਿਰੀਰਾਗੁ

ਸਿਰੀਰਾਗੁ ਮਹਲਾ ੧ ॥

ਲੇਖੈ ਬੋਲਣੁ ਬੋਲਣਾ ਲੇਖੈ ਖਾਣਾ ਖਾਉ ॥

ਲੇਖੈ ਵਾਟ ਚਲਾਈਆ ਲੇਖੈ ਸੁਣਿ ਵੇਖਾਉ ॥

ਲੇਖੈ ਸਾਹ ਲਵਾਈਅਹਿ ਪੜੇ ਕਿ ਪੁਛਣ ਜਾਉ ॥੧॥

ਬਾਬਾ ਮਾਇਆ ਰਚਨਾ ਧੋਹੁ ॥

ਅੰਧੈ ਨਾਮੁ ਵਿਸਾਰਿਆ ਨਾ ਤਿਸੁ ਏਹ ਨ ਓਹੁ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

(ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ, ਅੰਗ ੧੫)

ਅਰਥ :

ਸਾਡਾ ਬੋਲ-ਚਾਲ, ਸਾਡਾ ਖਾਣ-ਪੀਣ ਥੋੜੇ ਹੀ ਸਮੇਂ ਲਈ ਹੈ, ਜਿਸ ਜੀਵਨ-ਸਫਰ ਵਿਚ ਅਸੀਂ ਤੁਰੇ ਹੋਏ ਹਾਂ ਇਹ ਸਫਰ ਭੀ ਥੋੜੇ ਹੀ ਚਿਰ ਲਈ ਹੈ, (ਦੁਨੀਆਂ ਦੇ ਰਾਗ-ਰੰਗ ਤੇ ਰੰਗ-ਤਮਾਸ਼ੇ ਸੁਣਨੇ ਵੇਖਣੇ ਭੀ ਥੋੜੇ ਹੀ ਸਮੇਂ ਲਈ ਹਨ। ਅਸੀਂ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਦੇ ਸਾਹ ਗਿਣੇ-ਮਿਥੇ ਸਮੇਂ ਲਈ ਹੀ ਲੈ ਰਹੇ ਹਾਂ। ਮੈਂ (ਇਸ ਬਾਰੇ) ਕਿਸੇ ਪੜ੍ਹੇ ਹੋਏ ਮਨੁੱਖ ਨੂੰ ਕੀਹ ਪੁੱਛਣ ਜਾਵਾਂ ? ਇਸ ਬਾਰੇ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਪੁੱਛਣ ਦੀ ਲੋੜ ਨਹੀਂ, ਹਰ ਕੋਈ ਜਾਣਦਾ ਹੈ ॥੧॥ ਹੇ ਭਾਈ ! ਮਾਇਆ ਦੀ ਖੇਡ (ਜੀਵਾਂ ਲਈ) ਚਾਰ ਦਿਨ ਦੀ ਹੀ ਖੇਡ ਹੈ। ਪਰ ਇਸ ਚਾਰ ਦਿਨ ਦੀ ਖੇਡ ਵਿਚ ਅੰਨ੍ਹੇ ਹੋਏ ਮਨੁੱਖ ਨੇ ਪ੍ਰਭੂ ਦਾ ਨਾਮ ਵਿਸਾਰ ਦਿੱਤਾ ਹੈ, ਨਾਹ ਮਾਇਆ ਨਾਲ ਹੀ ਨਿਭਦੀ ਹੈ ਤੇ ਨਾਹ ਪ੍ਰਭੂ ਦਾ ਨਾਮ ਹੀ ਮਿਲਦਾ ਹੈ।

ਪਦ ਅਰਥ :

ਲੇਖੈ - ਲੇਖੇ ਵਿਚ, ਗਿਣਤੀ-ਮਿਣਤੀ ਵਿਚ, ਥੋੜੇ ਹੀ ਸਮੇਂ ਲਈ, ਬੋਲਣੁ ਬੋਲਣਾ - ਬੋਲ ਚਾਲ, ਖਾਣਾ ਖਾਉ - ਖਾਣ-ਪੀਣ, ਵਾਟ - ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਦਾ ਸਫਰ, ਚਲਾਈਆ - ਜੋ ਚਲਾਈ ਹੋਈ ਹੈ, ਸੁਣਿ ਵੇਖਾਉ - ਸੁਣਨਾ ਵੇਖਣਾ, ਲਵਾਈਅਹਿ - ਜੋ ਲਏ ਜਾ ਰਹੇ ਹਨ, ਪੜੇ - ਪੜ੍ਹੇ ਹੋਏ ਮਨੁੱਖ ਨੂੰ, ਕਿ - ਕੀਹ ? ਪੜੇ...ਜਾਉ - ਮੈਂ (ਇਸ ਬਾਰੇ) ਕਿਸੇ ਪੜ੍ਹੇ ਹੋਏ ਮਨੁੱਖ ਨੂੰ ਕੀਹ ਪੁੱਛਣ ਜਾਵਾਂ ? ਇਸ ਬਾਰੇ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਪੁੱਛਣ ਦੀ ਲੋੜ ਨਹੀਂ, ਹਰ ਕੋਈ ਜਾਣਦਾ ਹੈ, ਬਾਬਾ - ਹੇ ਭਾਈ !, ਰਚਨਾ - ਖੇਡ, ਧੋਹੁ - ਠੱਗੀ, ਚਾਰ ਦਿਨ ਦੀ ਖੇਡ, ਅੰਧੈ - ਅੰਨ੍ਹੇ ਨੇ, ਮਾਇਆ ਦੀ ਖੇਡ ਵਿਚ ਅੰਨ੍ਹੇ ਹੋਏ ਮਨੁੱਖ ਨੇ, ਏਹ - ਮਾਇਆ, ਓਹੁ - ਪ੍ਰਭੂ ਦਾ ਨਾਮ।

ਸਿਰੀਰਾਗੁ ਮਹਲਾ ੧ (ਝੱਪਤਾਲ ੧੦ ਮਾਤਰਾ) (ਅੰਗ-੧੫)

1	2	3	4	5	6	7	8	9	10
x		2			0		3		
ਸਥਾਈ									
ਨੀਸੰ	ਨੀਸੰ	ਨੀ	ਧੁ	ਪ	ਮੇ	ਪ	ਨੀ	ਸੰ	ਸੰ
ਬਾs	ਬਾs	ਮਾ	ਇ	ਆ	ਰਚ	ਨਾ	ਧੋ	ਹੁ	s
ਪ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪ	ਮੇ	ਗ	ਚੁੇ	ਚੁੇ	ਸ
ਅੰ	ਧੈ	ਨਾ	ਮੁ	s	ਵਿਸਾ	ਰਿ	ਆ	s	s
ਸ	ਸ	ਚੁੇ	ਚੁੇ	ਚੁੇ	ਮੇ	ਮੇ	ਪ	ਪ	ਪ
ਨਾ	ਤਿਸੁ	ਏ	s	ਹ	ਨ	s	ਓ	ਹੁ	s
ਅੰਤਰਾ									
ਮੇ	ਪ	ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਸੰ	ਸੰ	ਸੰ	ਸੰ	ਸੰ
ਲੇ	ਖੈ	ਬੋ	ਲ	ਣੁ	ਬੋ	s	ਲ	ਣਾ	s
ਚੁੇਂ	ਚੁੇਂ	ਚੁੇਂ	ਚੁੇਂ	ਚੁੇਂ	ਚੁੇਂ	ਚੁੇਂ	ਸੰ	ਸੰ	ਸੰ
ਲੇ	ਖੈ	ਖਾ	ਣਾ	s	ਖਾ	s	s	ਉ	s
ਮੇ	ਪ	ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਸੰ	ਸੰ	ਸੰ	ਸੰ	ਸੰ
ਲੇ	ਖੈ	ਵਾ	s	ਟ	ਚ	ਲਾ	ਈ	ਆ	s
ਚੁੇਂ	ਚੁੇਂ	ਗੰ	ਗੰ	ਗੰ	ਚੁੇਂ	ਚੁੇਂ	ਸੰ	ਸੰ	ਸੰ
ਲੇ	ਖੈ	ਸੁ	s	ਣਿ	ਵੇ	s	ਖਾ	ਉ	s
ਸੰ	ਸੰ	ਨੀ	ਧੁ	ਧੁ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪ
ਲੇ	ਖੈ	ਸਾ	ਹ	s	ਲ	ਵਾਈ	ਅ	ਹਿ	s
ਸ	ਚੁੇ	ਮੇ	ਮੇ	ਪ	ਪਨੀ	ਸੰਨੀ	ਧੁਪ	ਮੇਗ	ਚੁੇਸ
ਪੜੇ	ਕਿ	ਪੁ	ਛ	ਣ	ਜਾs	ss	ਉs	ss	ss

6 :: ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਦੇਵ ਜੀ ਦੀ ਸੰਪੂਰਣ ਬਾਣੀ : ਸ਼ਬਦ ਸੁਰ ਰਚਨਾਵਲੀ

ਰਾਗੁ ਸਿਰੀਰਾਗੁ

ਸਿਰੀਰਾਗੁ ਮਹਲਾ ੧ ॥

ਲਬੁ ਕੁਤਾ ਕੂੜੁ ਚੂਹੜਾ ਠਗਿ ਖਾਧਾ ਮੁਰਦਾਰੁ ॥

ਪਰ ਨਿੰਦਾ ਪਰ ਮਲੁ ਮੁਖ ਸੁਧੀ ਅਗਨਿ ਕ੍ਰੋਧੁ ਚੰਡਾਲੁ ॥

ਰਸ ਕਸ ਆਪੁ ਸਲਾਹਣਾ ਏ ਕਰਮ ਮੇਰੇ ਕਰਤਾਰ ॥੧॥

ਬਾਬਾ ਬੋਲੀਐ ਪਤਿ ਹੋਇ ॥

ਉਤਮ ਸੇ ਦਰਿ ਉਤਮ ਕਹੀਅਹਿ ਨੀਚ ਕਰਮ ਬਹਿ ਰੋਇ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

(ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ, ਅੰਗ ੧੫)

ਅਰਥ :

ਖਾਣ ਦਾ ਲਾਲਚ (ਮੇਰੇ ਅੰਦਰ) ਕੁੱਤਾ ਹੈ (ਜੋ ਹਰ ਵੇਲੇ ਖਾਣ ਨੂੰ ਮੰਗਦਾ ਹੈ ਭੌਂਕਦਾ ਹੈ), ਝੂਠ (ਬੋਲਣ ਦੀ ਵਾਦੀ ਮੇਰੇ ਅੰਦਰ) ਚੂਹੜਾ ਹੈ (ਜਿਸ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਬਹੁਤ ਨੀਵਾਂ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਹੈ), (ਦੁਜਿਆਂ ਨੂੰ) ਠੱਗ ਕੇ ਖਾਣਾ (ਮੇਰੇ ਅੰਦਰ) ਮੁਰਦਾਰ ਹੈ (ਜੋ ਸੁਆਰਥ ਦੀ ਬਦਬੂ ਵਧਾ ਰਿਹਾ ਹੈ)। ਪਰਾਈ ਨਿੰਦਿਆ ਮੇਰੇ ਮੂੰਹ ਵਿਚ ਸਮੂਲਚੀ ਪਰਾਈ ਮੈਲ ਹੈ, ਕ੍ਰੋਧ-ਅੱਗ (ਮੇਰੇ ਅੰਦਰ) ਚੰਡਾਲ (ਬਣੀ ਪਈ ਹੈ)। ਮੈਨੂੰ ਕਈ ਚਸਕੇ ਹਨ, ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਵਡਿਆਉਂਦਾ ਹਾਂ। ਹੇ ਮੇਰੇ ਕਰਤਾਰ ! ਮੇਰੀਆਂ ਤਾਂ ਇਹ ਕਰਤੂਤਾਂ ਹਨ। ਹੇ ਭਾਈ ! ਉਹ ਬੋਲ ਬੋਲਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ (ਜਿਸ ਨਾਲ ਪ੍ਰਭੂ ਦੀ ਹਜ਼ੂਰੀ ਵਿਚ) ਇੱਜ਼ਤ ਮਿਲੇ। ਉਹੀ ਮਨੁੱਖ (ਅਸਲ ਵਿਚ) ਚੰਗੇ ਹਨ, ਜੋ ਪ੍ਰਭੂ ਦੀ ਹਜ਼ੂਰੀ ਵਿਚ ਚੰਗੇ ਆਖੇ ਜਾਂਦੇ ਹਨ, ਮੰਦ-ਕਰਮੀ ਬੰਦੇ ਬੈਠੇ ਝੁਰਦੇ ਹੀ ਹਨ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਪਦ ਅਰਥ :

ਲਬੁ - ਖਾਣ ਦਾ ਲਾਲਚ, ਕੂੜੁ - ਝੂਠ ਬੋਲਣਾ, ਠਗਿ - ਠੱਗ ਕੇ, ਪਰ ਮਲੁ - ਪਰਾਈ ਮੈਲ, ਮੁਖਿ - ਮੂੰਹ ਵਿਚ, ਸੁਧੀ - ਸਮੂਲਚੀ, ਸਾਰੀ ਦੀ ਸਾਰੀ, ਅਗਨਿ - ਅੱਗ, ਰਸ ਕਸ - ਚਸਕੇ, ਆਪੁ ਸਲਾਹਣਾ - ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਵਡਿਆਉਣਾ, ਏ - ਇਹ, ਬਾਬਾ - ਹੇ ਭਾਈ !, ਬੋਲੀਐ - ਉਹ ਬੋਲ ਬੋਲੀਏ, ਪ੍ਰਭੂ ਦੀ ਸਿਫਤ-ਸਾਲਾਹ ਹੀ ਕਰੀਏ, ਪਤਿ - ਇੱਜ਼ਤ, ਸੇ - ਉਹੀ ਬੰਦੇ, ਦਰਿ - ਪ੍ਰਭੂ ਦੀ ਹਜ਼ੂਰੀ ਵਿਚ, ਕਹੀਅਹਿ - ਕਹੇ ਜਾਂਦੇ ਹਨ, ਨੀਚ ਕਰਮ - ਮੰਦ ਕਰਮੀ ਬੰਦੇ।

ਰਾਗੁ-ਸਿਰੀਰਾਗੁ (ਝੱਪਤਾਲ (੧੦ ਮਾਤਰਾ)

(ਅੰਗ-੧੫)

1	2	3	4	5	6	7	8	9	10
x		2			0		3		
ਸਥਾਈ									
ਨੀਸੰ	ਨੀਸੰ	ਨੀ	ਧੁ	ਪ	ਮੇ	ਪ	ਨੀ	ਸੰ	ਸੰ
ਬਾs	ਬਾs	ਬੋ	ਲੀ	ਐ	ਪ	ਤਿ	ਹੋ	ਇ	s
ਪ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪ	ਮੇ	ਗ	ਰੇ	ਰੇ	ਸ
ਊ	ਤਮ	ਸੇ	ਦ	ਰਿ	ਊ	ਤਮ	ਕਹੀ	ਅ	ਹਿ
ਸ	ਸ	ਰੇ	ਰੇ	ਰੇ	ਮੇ	ਮੇ	ਪ	ਪ	ਪ
ਨੀ	ਚ	ਕ	ਰ	ਮ	ਬ	ਹਿ	ਰੋ	ਇ	s
ਅੰਤਰਾ									
ਮੇ	ਪ	ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਸੰ	ਸੰ	ਸੰ	ਸੰ	ਸੰ
ਲ	ਬੁ	ਕੁ	ਤਾ	s	ਕੂ	ਤੁ	ਚੂ	ਹ	ੜਾ
ਰੇਂ	ਰੇਂ	ਰੇਂ	ਰੇਂ	ਰੇਂ	ਰੇਂ	ਰੇਂ	ਸੰ	ਸੰ	ਸੰ
ਠ	ਗਿ	ਖਾ	ਧਾ	s	ਮੁ	ਰ	ਦਾ	ਰੁ	s
ਮੇ	ਪ	ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਸੰ	ਸੰ	ਸੰ	ਸੰ	ਸੰ
ਪ	ਰ	ਨਿੰ	ਦਾ	s	ਪਰ	ਮਲੁ	ਮੁਖ	ਸੁ	ਧੀ
ਰੇਂ	ਰੇਂ	ਗੰ	ਗੰ	ਗੰ	ਰੇਂ	ਰੇਂ	ਸੰ	ਸੰ	ਸੰ
ਅ	s	ਗ	s	ਨਿ	ਕੋ	ਧੁ	ਚੰ	ਡਾ	ਲੁ
ਸੰ	ਸੰ	ਨੀ	ਧੁ	ਧੁ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪ
ਰਸ	ਕਸ	ਆ	ਪੁ	s	ਸਲਾ	ਹਣਾ	s	s	s
ਸ	ਰੇਰੇ	ਮੇ	ਮੇ	ਪ	ਪਨੀ	ਸੰਨੀ	ਧੁਪ	ਮੇਗ	ਰੇਸ
ਏ	ਕਰਮ	ਮੇ	ਰੇ	s	ਕs	ਰs	ਤਾ	ss	ਰs

ਲਬੁ - ਖਾਣ ਦਾ ਲਾਲਚ

ਕੂੜੁ - ਮੋਹ (Perishable Word)

8 :: ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਦੇਵ ਜੀ ਦੀ ਸੰਪੂਰਣ ਬਾਣੀ : ਸ਼ਬਦ ਸੂਰ ਰਚਨਾਵਲੀ

ਰਾਗੁ ਸਿਰੀਰਾਗੁ

ਸਿਰੀਰਾਗੁ ਮਹਲਾ ੧ ॥

ਅਮਲੁ ਗਲੇਲਾ ਕੂੜ ਕਾ ਦਿਤਾ ਦੇਵਣਹਾਰਿ ॥
 ਮਤੀ ਮਰਣੁ ਵਿਸਾਰਿਆ ਖੁਸੀ ਕੀਤੀ ਦਿਨ ਚਾਰਿ ॥
 ਸਚੁ ਮਿਲਿਆ ਤਿਨ ਸੋਫੀਆ ਰਾਖਣ ਕਉ ਦਰਵਾਰੁ ॥੧॥
 ਨਾਨਕ ਸਾਚੇ ਕਉ ਸਚੁ ਜਾਣੁ ॥
 ਜਿਤੁ ਸੇਵਿਐ ਸੁਖੁ ਪਾਈਐ ਤੇਰੀ ਦਰਗਹ ਚਲੈ ਮਾਣੁ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

(ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ, ਅੰਗ ੧੫)

ਅਰਥ :

ਦੇਵਣਹਾਰ ਪ੍ਰਭੂ ਨੇ ਆਪ ਹੀ ਜਗਤ ਦਾ ਮੋਹ-ਰੂਪ ਅਫੀਮ ਦਾ ਗੋਲਾ ਜੀਵ ਨੂੰ ਦਿੱਤਾ ਹੋਇਆ ਹੈ। (ਇਸ ਮੋਹ-ਅਫੀਮ ਨੂੰ ਖਾ ਕੇ) ਮਸਤ ਹੋਈ ਜਿੰਦ ਨੇ ਮੌਤ ਭੁਲਾ ਦਿੱਤੀ ਹੈ, ਚਾਰ ਦਿਨ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਵਿਚ ਰੰਗ-ਰਲੀਆਂ ਮਾਣ ਰਹੀ ਹੈ। ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਮੋਹ-ਨਸ਼ਾ ਛੱਡ ਕੇ ਪਰਮਾਤਮਾ ਦਾ ਦਰ ਮੱਲਣ ਦਾ ਆਹਰ ਕੀਤਾ, ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਸਦਾ-ਥਿਰ ਰਹਿਣ ਵਾਲਾ ਪ੍ਰਭੂ ਮਿਲ ਪਿਆ ॥੧॥ ਹੇ ਨਾਨਕ ! ਸਦਾ ਕਾਇਮ ਰਹਿਣ ਵਾਲੇ ਪਰਮਾਤਮਾ ਨਾਲ ਸੱਚੀ ਸਾਂਝ ਬਣਾ, ਜਿਸ ਦਾ ਸਿਮਰਨ ਕੀਤਿਆਂ ਸੁਖ ਮਿਲਦਾ ਹੈ (ਤੇ ਅਰਦਾਸ ਕਰ ਕਿ ਹੇ ਪ੍ਰਭੂ ! ਆਪਣਾ ਨਾਮ ਦੇਹ ਜਿਸ ਕਰਕੇ) ਤੇਰੀ ਹਜ਼ੂਰੀ ਵਿਚ ਆਦਰ ਮਿਲ ਸਕੇ ॥੧॥ ਰਹਾਉ॥

ਪਦ ਅਰਥ :

ਅਮਲੁ - ਨਸ਼ਾ (ਅਫੀਮ ਆਦਿਕ ਦਾ), **ਗਲੇਲਾ** - ਗੋਲਾ, **ਕੂੜ** - ਨਾਸ਼ਵੰਤ ਜਗਤ (ਦਾ ਮੋਹ), **ਦੇਵਣਹਾਰਿ** - ਦੇਵਣਹਾਰ ਨੇ, **ਮਤੀ** - ਮੱਤੀ, ਮਸਤ ਹੋਈ ਨੇ, **ਸਚੁ** - ਸਦਾ-ਥਿਰ ਰਹਿਣ ਵਾਲਾ ਪ੍ਰਭੂ, **ਸੋਫੀ** - ਜੋ ਨਸ਼ੇ ਤੋਂ ਪਰਹੇਜ਼ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨਾਸ਼ਵੰਤ ਜਗਤ ਦੇ ਮੋਹ-ਨਸ਼ੇ ਨੂੰ ਛੱਡਿਆ, **ਰਾਖਣ ਕਉ** - ਮੱਲਣ ਲਈ, **ਦਰਵਾਰੁ** - ਪ੍ਰਭੂ ਦਾ ਦਰ, **ਜਿਤੁ ਸੇਵਿਐ** - ਜਿਸ ਦਾ ਸਿਮਰਨ ਕੀਤਿਆਂ, **ਚਲੈ ਮਾਣੁ** - ਆਦਰ ਮਿਲੇ।

ਰਾਗੁ-ਸਿਰੀਰਾਗੁ (ਦਾਦਰਾ ੬ ਮਾਤਰਾ)

(ਅੰਗ-੧੫)

1	2	3	4	5	6
×			0		
ਸਥਾਈ					
ਪ	ਪ	ਪ	ਪਮੇ	ਗ	ਗ
ਨਾ	ਨ	ਕ	ਸਾ	ਚੇ	s
ਰੇ	ਰੇ	ਗ	ਰੇ	ਸ	ਸ
ਕਉ	ਸ	ਚੁ	ਜਾ	s	ਣੁ

1	2	3	4	5	6
ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਧੁ	ਪ	ਪ
ਜਿ	s	ਤੁ	ਸੇ	ਵਿ	ਐ
ਰੇ	ਰੇ	ਮੇ	ਪ	ਪ	ਪ
ਸੁ	s	ਖੁ	ਪਾ	ਈ	ਐ
ਮੇ	ਮੇ	ਮੇ	ਮੇਗ	ਗ	ਗ
ਤੇ	ਰੀ	s	ਦਰ	ਗ	ਹ
ਰੇ	ਰੇ	ਰੇ	ਸ	ਸ	ਸ
ਚ	ਲੈ	s	ਮਾ	ਣੁ	s
ਅੰਤਰਾ					
ਪ	ਪ	ਪ	ਮੇਪ	ਪ	ਪ
ਅ	ਮ	ਲੁ	ਗs	ਲੇ	ਲਾ
ਮੇ	ਪ	ਨੀ	ਸਂ	ਸਂ	ਸਂ
ਕੂ	ੜ	s	ਕਾ	s	s
ਪਨੀ	ਸਂਰੇਂ	ਰੇਂ	ਰੇਂ	ਰੇਂ	ਰੇਂ
ਦਿs	ਤਾs	s	ਦੇ	ਵ	ਣ
ਗਂ	ਗਂ	ਰੇਂ	ਸਂ	ਸਂ	ਸਂ
ਹਾ	s	s	ਰਿ	s	s
ਪ	ਪ	ਪ	ਮੇਪ	ਪ	ਪ
ਮ	ਤੀ	s	ਮs	ਰ	ਣੁ
ਮੇ	ਪ	ਨੀ	ਸਂ	ਸਂ	ਸਂ
ਵਿ	ਸਾ	ਰਿ	ਆ	s	s
ਪਨੀ	ਸਂਰੇਂ	ਰੇਂ	ਰੇਂ	ਰੇਂ	ਰੇਂ
ਖੁ	ਸੀ	s	ਕੀ	ਤੀ	s
ਗਂ	ਗਂ	ਰੇਂ	ਸਂ	ਸਂ	ਸਂ
ਦਿ	ਨ	s	ਚਾ	ਰਿ	s
ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਧੁ	ਪ	ਪ
ਸ	s	ਚੁ	ਮਿ	ਲਿ	ਆ
ਮੇ	ਪ	ਧੁ	ਪ	ਪ	ਪ
ਤਿ	s	ਨ	ਸੇ	ਫੀ	ਆ
ਪ	ਪ	ਪ	ਮੇ	ਗ	ਰੇ
ਰਾ	ਖ	ਣ	ਕ	ਉ	s
ਰੇ	ਗ	ਰੇ	ਸ	ਸ	ਸ
ਦ	ਰ	s	ਵਾ	s	ਰੁ

ਰਾਗੁ ਸਿਰੀਰਾਗੁ

ਸਿਰੀਰਾਗੁ ਮਹਲਾ ੧ ॥

ਜਾਲਿ ਮੋਹੁ ਘਸਿ ਮਸੁ ਕਰਿ ਮਤਿ ਕਾਗਦੁ ਕਰਿ ਸਾਰੁ ॥
ਭਾਉ ਕਲਮ ਕਰਿ ਚਿਤੁ ਲੇਖਾਰੀ ਗੁਰ ਪੁਛਿ ਲਿਖੁ ਬੀਚਾਰੁ ॥
ਲਿਖੁ ਨਾਮੁ ਸਾਲਾਹ ਲਿਖੁ ਲਿਖੁ ਅੰਤੁ ਨ ਪਾਰਾਵਾਰੁ ॥੧॥
ਬਾਬਾ ਏਹੁ ਲੇਖਾ ਲਿਖਿ ਜਾਣੁ ॥
ਜਿਥੈ ਲੇਖਾ ਮੰਗੀਐ ਤਿਥੈ ਹੋਇ ਸਚਾ ਨੀਸਾਣੁ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

(ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ, ਅੰਗ ੧੬)

ਅਰਥ :

(ਮਾਇਆ ਦਾ) ਮੋਹ ਸਾੜ ਕੇ (ਉਸ ਨੂੰ) ਘਸਾ ਕੇ ਸਿਆਹੀ ਬਣਾ ਤੇ (ਆਪਣੀ) ਅਕਲ ਨੂੰ ਸੋਹਣਾ ਕਾਗਜ਼ ਬਣਾ। ਪ੍ਰੇਮ ਨੂੰ ਕਲਮ, ਤੇ ਆਪਣੇ ਮਨ ਨੂੰ ਲਿਖਾਰੀ ਬਣਾ। ਗੁਰੂ ਦੀ ਸਿਖਿਆ ਲੈ ਕੇ (ਪਰਮਾਤਮਾ ਦੇ ਗੁਣਾਂ ਦੀ) ਵਿਚਾਰ ਕਰਨੀ ਲਿਖ। ਪ੍ਰਭੂ ਦਾ ਨਾਮ ਲਿਖ, ਪ੍ਰਭੂ ਦੀ ਸਿਫਤ-ਸਾਲਾਹ ਲਿਖ, ਇਹ ਲਿਖ ਕਿ ਪ੍ਰਭੂ ਦੇ ਗੁਣਾਂ ਦਾ ਅੰਤ ਨਹੀਂ ਪੈ ਸਕਦਾ, ਪਾਰਲਾ-ਉਰਲਾ ਬੰਨਾ ਨਹੀਂ ਲੱਭ ਸਕਦਾ ॥੧॥ ਹੇ ਭਾਈ ! ਇਹ ਲੇਖਾ ਲਿਖਣ ਦੀ ਜਾਚ ਸਿੱਖ। ਜਿਸ ਥਾਂ (ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਵਿਚ ਕੀਤੇ ਕੰਮਾਂ ਦਾ) ਹਿਸਾਬ ਮੰਗਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਉਥੇ ਇਹ ਲੇਖਾ ਸੱਚੀ ਰਾਹਦਾਰੀ ਬਣਦਾ ਹੈ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਪਦ ਅਰਥ :

ਜਾਲਿ - ਸਾੜ ਕੇ, ਘਸਿ - ਘਸਾ ਕੇ, ਮਸੁ - ਸਿਆਹੀ (ਇਹ ਲਫਜ਼ ਇਸਤ੍ਰੀ-ਲਿੰਗ ਹੈ ਤੇ ਸਦਾ () ਅੰਤ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਸਾਰੁ - ਵਧੀਆ, ਭਾਉ - ਪ੍ਰੇਮ, ਪੁਛਿ - ਪੁੱਛ ਕੇ, ਪਾਰਾਵਾਰੁ - ਪਾਰ-ਅਵਾਰ, ਪਾਰਲਾ ਉਰਲਾ ਬੰਨਾ, ਲਿਖਿ ਜਾਣੁ - ਲਿਖਣ ਦੀ ਜਾਚ ਸਿੱਖ, ਨੀਸਾਣੁ - ਰਾਹਦਾਰੀ, ਪਰਵਾਨਾ।

ਰਾਗੁ-ਸਿਰੀਰਾਗੁ (ਝੱਪਤਾਲ ੧੦ ਮਾਤਰਾ) (ਅੰਗ-੧੬)

1	2	3	4	5	6	7	8	9	10
x		2			0		3		
ਸਥਾਈ									
ਨੀਸੰ	ਨੀਸੰ	ਨੀ	ਧੁ	ਪ	ਮੇ	ਪ	ਨੀ	ਸੰ	ਸੰ
ਬਾs	ਬਾs	ਏਹੁ	ਲੇ	ਖਾ	ਲਿ	ਖਿ	ਜਾ	s	ਣੁ
ਪ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪ	ਮੇ	ਗ	ਰੇ	ਰੇ	ਸ
ਜਿ	ਥੈ	ਲੇ	ਖਾ	s	ਮੰ	ਗੀ	ਐ	s	s
ਸ	ਸ	ਰੇ	ਰੇ	ਰੇ	ਮੇ	ਮੇ	ਪ	ਪ	ਪ
ਤਿ	ਥੈ	ਹੇ	ਇ	s	ਸ	ਚਾ	ਨੀ	ਸਾ	ਣੁ
ਅੰਤਰਾ									
ਮੇ	ਪ	ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਸੰ	ਸੰ	ਸੰ	ਸੰ	ਸੰ
ਜਾ	ਲਿ	ਮੇ	s	ਹੁ	ਘਸਿ	ਮਸੁ	ਕ	s	ਰਿ
ਰੇਂ	ਰੇਂ	ਰੇਂ	ਰੇਂ	ਰੇਂ	ਰੇਂ	ਰੇਂ	ਸੰ	ਸੰ	ਸੰ
ਮ	ਤਿ	ਕਾ	ਗ	ਦੁ	ਕ	ਰਿ	ਸਾ	ਰੁ	s
ਮੇ	ਪ	ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਸੰ	ਸੰ	ਸੰ	ਸੰ	ਸੰ
ਭਾ	ਉ	ਕਲ	s	ਮ	ਕਰਿ	ਚਿਤੁ	ਲੇ	ਖਾ	ਰੀ
ਰੇਂ	ਰੇਂ	ਗੰ	ਗੰ	ਗੰ	ਰੇਂ	ਰੇਂ	ਸੰ	ਸੰ	ਸੰ
ਗੁ	ਰ	ਪੁ	ਛਿ	s	ਲਿ	ਖੁ	ਬੀ	ਚਾ	ਰੁ
ਸੰ	ਸੰ	ਨੀ	ਧੁ	ਧੁ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪ
ਲਿ	ਖੁ	ਨਾਮੁ	ਸਾਲਾ	ਹ	ਲਿ	ਖੁ	s	s	s
ਸ	ਰੇ	ਮੇ	ਮੇ	ਪ	ਪਨੀ	ਸੰਨੀ	ਧੁਪ	ਮੇਗ	ਰੇਸ
ਲਿ	ਖੁ	ਅੰ	ਤੁ	ਨ	ਪਾ	ਰਾ	ਵਾ	ਰੁs	ss

ਰਾਗੁ ਸਿਰੀਰਾਗੁ

ਸਿਰੀਰਾਗੁ ਮਹਲਾ ੧ ॥

ਸਭਿ ਰਸ ਮਿਠੇ ਮੰਨਿਐ ਸੁਣਿਐ ਸਾਲੋਣੇ ॥
ਖਟ ਤੁਰਸੀ ਮੁਖਿ ਬੋਲਣਾ ਮਾਰਣ ਨਾਦ ਕੀਏ ॥
ਛਤੀਹ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਭਾਉ ਏਕੁ ਜਾ ਕਉ ਨਦਰਿ ਕਰੇਇ ॥੧॥
ਬਾਬਾ ਹੋਰੁ ਖਾਣਾ ਖੁਸੀ ਖੁਆਰੁ ॥
ਜਿਤੁ ਖਾਧੈ ਤਨੁ ਪੀੜੀਐ ਮਨ ਮਹਿ ਚਲਹਿ ਵਿਕਾਰ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

(ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ, ਅੰਗ ੧੬)

ਅਰਥ :

ਜੇ ਮਨ ਪ੍ਰਭੂ ਦੀ ਯਾਦ ਵਿਚ ਪਰਚ ਜਾਏ, ਤਾਂ ਇਸ ਨੂੰ (ਦੁਨੀਆਂ ਦੇ) ਸਾਰੇ ਮਿੱਠੇ ਸੁਆਦ ਵਾਲੇ ਪਦਾਰਥ ਸਮਝੋ। ਜੇ ਸੁਰਤ ਹਰੀ ਦੇ ਨਾਮ ਵਿਚ ਜੁੜਨ ਲੱਗ ਪਏ, ਤਾਂ ਇਸ ਨੂੰ ਲੂਣ ਵਾਲੇ ਪਦਾਰਥ ਜਾਣੋ। ਮੂੰਹ ਨਾਲ ਪ੍ਰਭੂ ਦਾ ਨਾਮ ਉਚਾਰਨਾ ਖੱਟੇ ਸੁਆਦ ਵਾਲੇ ਪਦਾਰਥ ਸਮਝੋ। ਪਰਮਾਤਮਾ ਦੀ ਸਿਫਤ-ਸਾਲਾਹ ਦਾ ਕੀਰਤਨ ਮਸਾਲੇ ਜਾਣੋ। ਪਰਮਾਤਮਾ ਨਾਲ ਇਕ-ਰਸ ਪ੍ਰੇਮ ਛੱਤੀ ਕਿਸਮਾਂ ਦੇ ਸੁਆਦਲੇ ਭੋਜਨ ਹਨ। (ਪਰ ਇਹ ਉੱਚੀ ਦਾਤ ਉਸੇ ਨੂੰ ਮਿਲਦੀ ਹੈ) ਜਿਸ ਉਤੇ (ਪ੍ਰਭੂ ਮਿਹਰ ਦੀ) ਨਜ਼ਰ ਕਰਦਾ ਹੈ ॥੧॥ ਹੇ ਭਾਈ ! ਉਹਨਾਂ ਪਦਾਰਥਾਂ ਨੂੰ ਖਾਣ ਨਾਲ ਖੁਆਰ ਹੋਈਦਾ ਹੈ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਪਦਾਰਥਾਂ ਦੇ ਖਾਣ ਨਾਲ ਸਰੀਰ ਰੋਗੀ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਮਨ ਵਿਚ (ਭੀ ਕਈ) ਮੰਦੇ ਖਿਆਲ ਤੁਰ ਪੈਂਦੇ ਹਨ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਪਦ ਅਰਥ :

ਸਭਿ - ਸਾਰੇ, ਰਸ - ਸੁਆਦ, ਮੰਨਿਐ - ਜੇ (ਮਨ) ਮੰਨ ਜਾਏ, ਸੁਣਿਐ - ਜੇ ਸੁਣ ਲਏ, ਜੇ ਸੁਰਤ ਜੁੜ ਜਾਏ, ਸਾਲੋਣੇ - ਲੂਣ ਵਾਲੇ, ਖਟ ਤੁਰਸੀ - ਖੱਟੇ ਤੁਰਸ਼, ਮੁਖਿ - ਮੂੰਹ ਨਾਲ, ਮਾਰਣ - ਮਸਾਲੇ, ਨਾਦ - ਰਾਗ, ਕੀਰਤਨ, ਭਾਉ - ਪ੍ਰੇਮ, ਬਾਬਾ - ਹੇ ਭਾਈ !, ਖੁਆਰੁ - ਜਲੀਲ, ਜਿਤੁ - ਜਿਸ ਦੀ ਰਾਹੀਂ, ਜਿਤੁ ਖਾਧੈ - ਜਿਸ ਖਾਧੇ (ਪਦਾਰਥ) ਨਾਲ, ਪੀੜੀਐ - ਔਖਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਚਲਹਿ - ਚੱਲ ਪੈਂਦੇ ਹਨ।

ਰਾਗੁ-ਸਿਰੀਰਾਗੁ (ਝੱਪਤਾਲ ੧੦ ਮਾਤਰਾ) (ਅੰਗ-੧੬)

1	2	3	4	5	6	7	8	9	10
×		2			0		3		
ਸਥਾਈ									
ਨੀਸੰ	ਨੀਸੰ	ਨੀ	ਧੁ	ਪ	ਮੇ	ਪ	ਨੀ	ਸੰ	ਸੰ
ਬਾs	ਬਾs	ਹੋਰੁ	ਖਾ	ਣਾ	ਖੁ	ਸੀ	ਖੁ	ਆ	ਰੁ
ਪ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪ	ਮੇ	ਗ	ਰੇ	ਰੇ	ਸ
ਜਿ	ਤੁ	ਖਾ	s	ਧੈ	ਤ	ਨੁ	ਪੀ	ੜੀ	ਐ
ਸ	ਸ	ਰੇ	ਰੇ	ਰੇ	ਮੇ	ਮੇ	ਪ	ਪ	ਪ
ਮ	ਨ	ਮ	s	ਹਿ	ਚ	ਲਹਿ	ਵਿ	ਕਾ	ਰ
ਅੰਤਰਾ									
ਮੇ	ਪ	ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਸੰ	ਸੰ	ਸੰ	ਸੰ	ਸੰ
ਸ	ਭਿ	ਰ	s	ਸ	ਮਿ	ਠੇ	ਮੰ	ਨਿ	ਐ
ਰੇਂ	ਰੇਂ	ਰੇਂ	ਰੇਂ	ਰੇਂ	ਰੇਂ	ਰੇਂ	ਸੰ	ਸੰ	ਸੰ
ਸੁ	s	ਣਿ	ਐ	s	ਸਾ	s	ਲੋ	ਣੇ	s
ਮੇ	ਪ	ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਸੰ	ਸੰ	ਸੰ	ਸੰ	ਸੰ
ਖ	ਟ	ਤੁ	ਰ	ਸੀ	ਮੁ	ਖਿ	ਬੋ	ਲ	ਣਾ
ਰੇਂ	ਰੇਂ	ਗੰ	ਗੰ	ਗੰ	ਰੇਂ	ਰੇਂ	ਸੰ	ਸੰ	ਸੰ
ਮਾ	s	ਰ	ਣ	s	ਨਾ	ਦ	ਕੀ	ਏ	s
ਸੰ	ਸੰ	ਨੀ	ਧੁ	ਧੁ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪ
ਛ	ਤੀਹ	ਅੰ	ਮ੍ਰਿ	ਤ	ਭਾ	ਉ	ਏ	ਕੁ	s
ਸ	ਰੇ	ਮੇ	ਮੇ	ਪ	ਪਨੀ	ਸੰਨੀ	ਧੁਪ	ਮੇਗ	ਰੇਸ
ਜਾ	s	ਕ	ਉ	s	ਨਦ	ਰਿ	ਕs	ਰੇs	ਇs

ਰਾਗੁ ਸਿਰੀਰਾਗੁ

ਸਿਰੀਰਾਗੁ ਮਹਲਾ ੧ ॥

ਕੁੰਗੁ ਕੀ ਕਾਂਇਆ ਰਤਨਾ ਕੀ ਲਲਿਤਾ ਅਗਰਿ ਵਾਸੁ ਤਨਿ ਸਾਸੁ ॥

ਅਠਸਠਿ ਤੀਰਥ ਕਾ ਮੁਖਿ ਟਿਕਾ ਤਿਤੁ ਘਟਿ ਮਤਿ ਵਿਗਾਸੁ ॥

ਓਤੁ ਮਤੀ ਸਾਲਾਹਣਾ ਸਚੁ ਨਾਮੁ ਗੁਣਤਾਸੁ ॥੧॥

ਬਾਬਾ ਹੋਰ ਮਤਿ ਹੋਰ ਹੋਰ ॥

ਜੇ ਸਉ ਵੇਰ ਕਮਾਈਐ ਕੂੜੈ ਕੂੜਾ ਜੋਰੁ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

(ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ, ਅੰਗ ੧੭)

ਅਰਥ :

ਜਿਸ ਮਨੁੱਖ ਦਾ ਸਰੀਰ ਕੇਸਰ (ਵਰਗਾ ਸੁੱਧ ਵਿਕਾਰ-ਰਹਿਤ) ਹੋਵੇ, ਜਿਸ ਦੀ ਜੀਭ (ਪ੍ਰਭੂ ਦੀ ਸਿਫਤ-ਸਾਲਾਹ ਦੇ) ਰਤਨਾਂ ਨਾਲ ਜੜੀ ਹੋਵੇ, ਜਿਸ ਦੇ ਸਰੀਰ ਵਿਚ ਹਰੇਕ ਸੁਆਸ ਉਸ ਦੀ ਲਕੜੀ ਦੀ ਸੁਗੰਧੀ ਵਾਲਾ ਹੋਵੇ (ਭਾਵ, ਪ੍ਰਭੂ ਦੇ ਨਾਮ ਦੀ ਯਾਦ ਨਾਲ ਸੁਗੰਧਿਤ ਹੋਵੇ), ਜਿਸ ਮਨੁੱਖ ਦੇ ਮੱਥੇ ਉੱਤੇ ਅਠਾਹਠ ਹੀ ਤੀਰਥਾਂ ਦਾ ਟਿੱਕਾ ਹੋਵੇ (ਭਾਵ, ਜੋ ਪ੍ਰਭੂ ਦਾ ਨਾਮ ਜਪ ਕੇ ਅਠਾਹਠ ਤੀਰਥਾਂ ਨਾਲੋਂ ਵਧੀਕ ਪਵਿਤ੍ਰ ਹੋ ਚੁਕਾ ਹੋਵੇ) ਉਸ ਮਨੁੱਖ ਦੇ ਅੰਦਰ ਮੱਤ ਖਿੜਦੀ ਹੈ। ਉਸ ਖਿੜੀ ਹੋਈ ਮੱਤ ਨਾਲ ਹੀ ਸੱਚਾ ਨਾਮ ਸਲਾਹਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਗੁਣਾਂ ਦਾ ਖਜ਼ਾਨਾ ਪ੍ਰਭੂ ਸਲਾਹਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਹੇ ਭਾਈ ! ਪ੍ਰਭੂ ਦੇ ਨਾਮ ਤੋਂ ਖੁੰਝੀ ਹੋਈ ਮੱਤ ਹੋਰ ਹੋਰ ਪਾਸੇ ਹੀ ਲੈ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਸਿਫਤ-ਸਾਲਾਹ ਛੱਡ ਕੇ ਜੇ ਹੋਰ ਕਰਮ ਸੈਂਕੜੇ ਵਾਰੀ ਭੀ ਕਰੀਏ (ਤਾਂ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਬਣਦਾ, ਕਿਉਂਕਿ) ਕੂੜਾ ਕਰਮ ਕਰਨ ਨਾਲ ਕੂੜ ਦਾ ਹੀ ਜ਼ੋਰ ਵਧਦਾ ਹੈ॥੧॥

ਪਦ ਅਰਥ :

ਕੁੰਗੁ - ਕੇਸਰ, ਕਾਂਇਆ - ਸਰੀਰ, ਰਤਨਾ - (ਭਾਵ) ਪ੍ਰਭੂ ਦੀ ਸਿਫਤ-ਸਾਲਾਹ, ਲਲਿਤਾ - ਜੀਭ, ਅਗਰਿ - ਉਦ ਦੀ ਲਕੜੀ ਨਾਲ, ਵਾਸੁ - ਸੁਗੰਧੀ, ਤਨਿ - ਸਰੀਰ ਵਿਚ, ਸਾਸੁ - ਹਰੇਕ ਸੁਆਸ, ਅਠਸਠਿ - ਅਠਾਹਠ, ਮੁਖਿ - ਮੂੰਹ ਉੱਤੇ, ਮੱਥੇ ਉੱਤੇ, ਤਿਤੁ ਘਟਿ - ਉਸ ਸਰੀਰ ਵਿਚ, ਉਸ ਮਨੁੱਖ ਦੇ ਅੰਦਰ, ਵਿਗਾਸੁ - ਖਿੜਾਉ, ਓਤੁ ਮਤੀ - ਉਸ ਮੱਤ ਨਾਲ ਹੀ, ਗੁਣਤਾਸੁ - ਗੁਣਾਂ ਦਾ ਖਜ਼ਾਨਾ ਪ੍ਰਭੂ, ਬਾਬਾ - ਹੇ ਭਾਈ !, ਕਮਾਈਐ - ਕਮਾਈ ਕਰੀਏ, ਉੱਦਮ ਕਰੀਏ, ਕੂੜੈ - ਕੂੜ ਨਾਲ ।

ਰਾਗੁ-ਸਿਰੀਰਾਗੁ (ਝੱਪਤਾਲ ੧੦ ਮਾਤਰਾ) (ਅੰਗ-੧੭)

1	2	3	4	5	6	7	8	9	10
x		2			0		3		
ਸਥਾਈ									
ਨੀਸੰ	ਨੀਸੰ	ਨੀ	ਧੁ	ਪ	ਮੇ	ਪ	ਨੀ	ਸੰ	ਸੰ
ਬਾs	ਬਾs	ਹੋਰ	ਮ	ਤਿ	ਹੋ	ਰ	ਹੋ	s	ਰ
ਪ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪ	ਮੇ	ਗ	ਰੇ	ਰੇ	ਸੰ
ਜੇ	s	ਸਉ	ਵੇ	ਰ	ਕ	ਮਾ	ਈ	ਐ	s
ਸ	ਸ	ਰੇ	ਰੇ	ਰੇ	ਮੇ	ਮੇ	ਪ	ਪ	ਪ
ਕੂ	ਝੈ	ਕੂ	s	ੜਾ	ਜੇ	s	ਰੁ	s	s
ਅੰਤਰਾ									
ਮੇ	ਪ	ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਸੰ	ਸੰ	ਸੰ	ਸੰ	ਸੰ
ਕੁੰਗੁ	ਕੀ	ਕਾਂ	ਇ	ਆ	ਰ	ਤਨਾ	ਕੀ	ਲ	ਲਿਤਾ
ਰੇਂ	ਰੇਂ	ਰੇਂ	ਰੇਂ	ਰੇਂ	ਰੇਂ	ਰੇਂ	ਸੰ	ਸੰ	ਸੰ
ਅ	ਗਰਿ	ਵਾ	ਸੁ	s	ਤ	ਨਿ	ਸਾ	ਸੁ	s
ਮੇ	ਪ	ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਸੰ	ਸੰ	ਸੰ	ਸੰ	ਸੰ
ਅਠ	ਸਠਿ	ਤੀ	ਰ	ਥ	ਕਾ	ਮੁਖਿ	ਟਿ	ਕਾ	s
ਰੇਂ	ਰੇਂ	ਗੰ	ਗੰ	ਗੰ	ਰੇਂ	ਰੇਂ	ਸੰ	ਸੰ	ਸੰ
ਤਿ	ਤੁ	ਘ	ਟਿ	s	ਮ	ਤਿ	ਵਿ	ਗਾ	ਸੁ
ਸੰ	ਸੰ	ਨੀ	ਧੁ	ਧੁ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪ
ਓ	ਤੁ	ਮ	ਤੀ	s	ਸਾ	ਲਾ	ਹ	ਣਾ	s
ਸ	ਰੇ	ਮੇ	ਮੇ	ਪ	ਪਨੀ	ਸੰਨੀ	ਧੁਪ	ਮੇਗ	ਰੇਸ
ਸ	ਚੁ	ਨਾ	s	ਮੁ	ਗੁs	ਣs	ਤਾs	ਸੁs	ss

ਰਾਗੁ ਸਿਰੀਰਾਗੁ

ਸਿਰੀਰਾਗੁ ਮਹਲਾ ੧ ॥

ਗੁਣਵੰਤੀ ਗੁਣ ਵੀਥਰੈ ਅਉਗੁਣਵੰਤੀ ਝੂਰਿ ॥
ਜੇ ਲੋੜਹਿ ਵਰੁ ਕਾਮਣੀ ਨਹ ਮਿਲੀਐ ਪਿਰ ਕੂਰਿ ॥
ਨਾ ਬੇੜੀ ਨਾ ਤੁਲਹੜਾ ਨਾ ਪਾਈਐ ਪਿਰੁ ਦੂਰਿ ॥੧॥
ਮੇਰੇ ਠਾਕੁਰ ਪੂਰੈ ਤਖਤਿ ਅਡੋਲੁ ॥
ਗੁਰਮੁਖਿ ਪੂਰਾ ਜੇ ਕਰੇ ਪਾਈਐ ਸਾਚੁ ਅਤੋਲੁ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

(ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ, ਅੰਗ ੧੭)

ਅਰਥ :

ਜਿਸ ਜੀਵ-ਇਸਤ੍ਰੀ ਨੇ ਆਪਣੇ ਹਿਰਦੇ ਵਿਚ ਪ੍ਰਭੂ ਦੀ ਸਿਫਤ-ਸਾਲਾਹ ਵਸਾਈ ਹੋਈ ਹੈ ਉਹ ਪ੍ਰਭੂ ਦੇ ਗੁਣਾਂ ਦੀ ਹੀ ਕਥਾ ਵਾਰਤਾ ਕਰਦੀ ਹੈ। ਪਰ ਜਿਸ ਦੇ ਅੰਦਰ (ਮਾਇਆ ਦੇ ਮੋਹ ਦੇ ਕਾਰਨ) ਔਗੁਣ ਹੀ ਔਗੁਣ ਹਨ ਉਹ (ਆਪਣੇ ਹੀ ਔਗੁਣਾਂ ਦੇ ਪ੍ਰਭਾਵ ਹੇਠ) ਸਦਾ ਝੂਰਦੀ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ। ਹੇ ਜੀਵ-ਇਸਤ੍ਰੀ ! ਜੇ ਤੂੰ ਖਸਮ-ਪ੍ਰਭੂ ਨੂੰ ਮਿਲਣਾ ਚਾਹੁੰਦੀ ਹੈਂ, ਤਾਂ (ਚੇਤੇ ਰੱਖ ਕਿ) ਕੂੜੇ ਮੋਹ ਵਿਚ ਫਸੇ ਰਿਹਾਂ ਪਤੀ-ਪ੍ਰਭੂ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਮਿਲ ਸਕਦੀ। (ਤੂੰ ਤਾਂ ਮੋਹ ਦੇ ਸਮੁੰਦਰ ਵਿਚ ਗੋਤੇ ਖਾ ਰਹੀ ਹੈਂ) ਤੇਰੇ ਪਾਸ ਨਾਹ ਬੇੜੀ ਹੈ, ਨਾਹ ਤੁਲਹਾ ਹੈ, ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਪਤੀ-ਪ੍ਰਭੂ ਨਹੀਂ ਲੱਭ ਸਕਦਾ, (ਕਿਉਂਕਿ) ਉਹ ਤਾਂ (ਇਸ ਸੰਸਾਰ-ਸਮੁੰਦਰ ਤੋਂ ਪਾਰ ਹੈ) ਦੂਰ ਹੈ॥੧॥ ਮੇਰੇ ਪਾਲਣਹਾਰ ਪ੍ਰਭੂ ਦਾ ਅਹਿੱਲ ਟਿਕਾਣਾ ਉਸ ਤਖ਼ਤ ਉੱਤੇ ਹੈ ਜੇਹੜਾ (ਪ੍ਰਭੂ ਵਾਂਗ ਹੀ) ਸੰਪੂਰਨ ਹੈ (ਜਿਸ ਵਿਚ ਕੋਈ ਉਕਾਈ ਨਹੀਂ ਹੈ)। ਉਹ ਪ੍ਰਭੂ ਸਦਾ-ਥਿਰ ਰਹਿਣ ਵਾਲਾ ਹੈ, ਉਸ ਦਾ ਤੋਲ-ਮਾਪ ਦੱਸਿਆ ਨਹੀਂ ਜਾ ਸਕਦਾ। ਪੂਰਾ ਗੁਰੂ ਜੇ ਮਿਹਰ ਕਰੇ, ਤਾਂ ਹੀ ਉਹ ਮਿਲ ਸਕਦਾ ਹੈ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਪਦ ਅਰਥ :

ਗੁਣਵੰਤੀ - ਗੁਣਾਂ ਵਾਲੀ ਜੀਵ-ਇਸਤ੍ਰੀ, **ਵੀਥਰੈ** - ਵਿਥਾਰ ਕਰਦੀ ਹੈ, ਕਥਨ ਕਰਦੀ ਹੈ, **ਝੂਰਿ** - ਝੂਰੇ, ਝੂਰਦੀ ਹੈ।, **ਵਰੁ** - ਖਸਮ-ਪ੍ਰਭੂ, **ਕਾਮਣੀ** - ਹੇ ਜੀਵ-ਇਸਤ੍ਰੀ !, **ਨਹ ਮਿਲੀਐ ਪਿਰ** - ਪਿਰ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਮਿਲ ਸਕੀਦਾ, **ਕੂਰਿ** - ਕੂੜ ਦੀ ਰਾਹੀਂ, ਕੂੜੇ ਮੋਹ ਵਿਚ ਪਏ ਰਿਹਾਂ, **ਤੁਲਹੜਾ** - ਤੁਲਹਾ, ਕਾਹੀ ਪਿਲਛੀ ਤੇ ਲੱਕੜਾਂ ਦਾ ਬਣਿਆ ਹੋਇਆ ਆਸਰਾ ਜਿਸ ਉੱਤੇ ਚੜ੍ਹ ਕੇ ਦਰਿਆ-ਕੰਢੇ ਤੇ ਲੋਕ ਦਰਿਆ ਪਾਰ ਕਰ ਲੈਂਦੇ ਹਨ, **ਮੇਰੇ ਠਾਕੁਰ ਅਡੋਲੁ** - ਮੇਰੇ ਠਾਕੁਰ ਦਾ ਅਹਿੱਲ ਟਿਕਾਣਾ, **ਤਖਤਿ** - ਤਖ਼ਤ ਉੱਤੇ, **ਗੁਰਮੁਖਿ ਪੂਰਾ** - ਪੂਰਾ ਗੁਰੂ, **ਜੇ ਕਰੇ** - ਜੇ ਮਿਹਰ ਕਰੇ।

ਰਾਗੁ ਸਿਰੀਰਾਗੁ (ਤਿੰਨ ਤਾਲ, ੧੬ ਮਾਤਰਾ)

(ਅੰਗ-੧੭)

1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12	13	14	15	16
x				2				0				ਗ	3		
ਸਥਾਈ											ਮੇ	ਰੇ	ਸਨੀ	ਨੀ	ਸਰੇ
												ਰੇ	ਠਾs	ਕੁ	s
ਗ	ਗ	ਗ	ਗ	ਰੇ	ਰੇ	ਗ	ਰੇ	ਸ	ਸ	ਸ					
ਰ	s	s	s	ਪੂ	ਰੈ	ਤਖ	ਤਿ	ਅ	ਡੋ	ਲੁ		-	-	ਨੀ	ਨੀ
												s	s	ਗੁਰ	ਮੁ
ਧੁ	ਧੁ	ਪੁ	ਪੁ	ਮੇ	ਪੁ	ਨੀ	ਨੀ	ਸ	ਸ	ਸ	ਸ	ਸ	ਸ		
ਪੂ	s	ਰਾ	s	ਜੇ	s	s	s	ਕ	s	s	ਰੇ	s			
ਪ	ਪ	ਪ	ਪ	ਸਰੇ	ਮੇਪ	ਧੁਪ	ਮੇਪ	ਮੇਗ	ਰੇਗ	ਰੇਸ			ਸ	ਰੇ	ਮੇ
ਐ	s	s	s	ਸਾs	ss	ਚੁs	ਅs	ਤੋs	ਲੁs	ss			ਪਾ	s	ਈ
								ਅੰਤਰਾ				-	ਪਮੇ	ਰੇ	ਮੇ
												s	ਗੁਣ	ਵੰ	s
ਪਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਸੰ	ਸੰ	ਸੰ	ਸੰ	ਨੀ	ਨੀ	ਸੰ	ਸੰ	-	ਨੀ	ਸੰ	ਰੇਂ
ਤੀs	s	s	s	ਗੁ	s	ਣ	s	ਵੀ	ਥ	ਰੈ	s	s	ਅਉ	ਗੁ	ਣ
ਗੰ	ਗੰ	ਗੰ	ਗੰ	ਰੇਂ	ਰੇਂ	ਗੰ	ਗੰ	ਰੇਂ	ਰੇਂ	ਸੰ	ਸੰ	-	ਪਮੇ	ਰੇ	ਮੇ
ਵੰ	s	ਤੀ	s	ਝੂ	s	s	s	ਰਿ	s	s	s	s	ਜੇs	s	s
ਪਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਸੰ	ਸੰ	ਸੰ	ਸੰ	ਨੀ	ਨੀ	ਸੰ	ਸੰ	-	ਨੀ	ਸੰ	ਰੇਂ
ਲੋs	ੜ	ਹਿ	s	ਵ	s	ਰੁ	s	ਕਾ	ਮ	ਣੀ	s	s	ਨ	s	ਹ
ਗੰ	ਗੰ	ਗੰ	ਗੰ	ਰੇਂ	ਰੇਂ	ਗੰ	ਗੰ	ਰੇਂ	ਰੇਂ	ਸੰ	ਸੰ	-	ਨੀਸੰ	ਨੀ	ਨੀ
ਮਿ	ਲੀ	ਐ	s	ਪਿ	s	ਰ	s	ਕੂ	s	ਰਿ	s	s	ਨਾs	s	s
ਸੰ	ਸੰ	ਸੰ	ਸੰ	ਸੰ	ਨੀ	ਧੁ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪ	ਮੇਪ	ਪਨੀ	ਨੀ
ਬੇ	s	ੜੀ	s	ਨਾ	s	s	s	ਤੁ	ਲ	ਹ	ੜਾ	s	ਨਾs	ss	s
ਸੰ	ਸੰ	ਸੰ	ਸੰ	ਸੰਨੀ	ਧੁਪ	ਮੇਪ	ਧੁਪ	ਮੇਗ	ਰੇਗ	ਰੇਸ					
ਪਾ	ਈ	ਐ	s	ਪਿs	ss	ਰੁs	ss	ਦੂs	ss	ਰਿs					

ਰਾਗੁ ਸਿਰੀਰਾਗੁ

ਸਿਰੀਰਾਗੁ ਮਹਲਾ ੧ ॥

ਆਵਹੁ ਭੈਣੇ ਗਲਿ ਮਿਲਹ ਅੰਕਿ ਸਹੇਲੜੀਆਹ ॥

ਮਿਲਿ ਕੈ ਕਰਹ ਕਹਾਣੀਆ ਸੰਮੂਥ ਕੰਤ ਕੀਆਹ ॥

ਸਾਚੇ ਸਾਹਿਬ ਸਭਿ ਗੁਣ ਅਉਗਣ ਸਭਿ ਅਸਾਹ ॥੧॥

ਕਰਤਾ ਸਭੁ ਕੋ ਤੇਰੈ ਜੋਰਿ ॥

ਏਕੁ ਸਬਦੁ ਬੀਚਾਰੀਐ ਜਾ ਤੂ ਤਾ ਕਿਆ ਹੋਰਿ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

(ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ, ਅੰਗ ੧੭)

ਅਰਥ :

ਹੇ ਸਤਸੰਗਣ ਭੈਣੇ ਤੇ ਸਹੇਲੀਹੋ ! ਆਓ, ਪਿਆਰ ਨਾਲ (ਸਤ-ਸੰਗ ਵਿਚ) ਇਕੱਠੀਆਂ ਹੋਵੀਏ। ਸਤਸੰਗ ਵਿਚ ਮਿਲ ਕੇ ਉਸ ਖਸਮ-ਪ੍ਰਭੂ ਦੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਕਰੀਏ ਜੋ ਸਾਰੀਆਂ ਤਾਕਤਾਂ ਵਾਲਾ ਹੈ। (ਹੇ ਸਹੇਲੀਹੋ !) ਉਸ ਸਦਾ-ਥਿਰ ਮਾਲਕ ਵਿਚ ਸਾਰੇ ਗੁਣ ਹੀ ਗੁਣ ਹਨ (ਉਸ ਤੋਂ ਵਿੱਛੁੜ ਕੇ ਹੀ) ਸਾਰੇ ਔਗੁਣ ਸਾਡੇ ਵਿਚ ਆ ਜਾਂਦੇ ਹਨ ॥੧॥ ਹੇ ਕਰਤਾਰ ! ਹਰੇਕ ਜੀਵ ਤੇਰੇ ਹੁਕਮ ਵਿਚ (ਹੀ ਤੁਰ ਸਕਦਾ ਹੈ), ਜਦੋਂ ਤੇਰੀ ਸਿਫਤ-ਸਾਲਾਹ ਦੀ ਬਾਣੀ ਨੂੰ ਵਿਚਾਰਦਾ ਹੈ (ਤਾਂ ਇਹ ਸਮਝ ਪੈਂਦੀ ਹੈ ਕਿ) ਜਦੋਂ ਤੂੰ (ਸਾਡੇ ਸਿਰ ਉੱਤੇ ਰਾਖਾ) ਹੈਂ, ਤਾਂ ਹੋਰ ਕੋਈ ਸਾਡਾ ਕੀਹ ਵਿਗਾੜ ਸਕਦੇ ਹਨ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਪਦ ਅਰਥ :

ਗਲਿ - ਗਲ ਨਾਲ, ਅੰਕਿ - ਅੰਕ ਵਿਚ, ਜੱਫੀ ਵਿਚ, ਭੈਣੇ ਸਹੇਲੜੀਆਹ - ਹੇ ਭੈਣੇ ! ਹੇ ਸਹੇਲੀਹੋ !, ਕਰਹ - ਆਓ ਅਸੀਂ ਕਰੀਏ, ਸੰਮੂਥ - ਸਭ ਤਾਕਤਾਂ ਵਾਲਾ, ਸਭਿ - ਸਾਰੇ, ਅਸਾਹ - ਸਾਡੇ ਹੀ, ਕਰਤਾ - ਹੇ ਕਰਤਾਰ !, ਸਭੁ ਕੋ - ਹਰੇਕ ਜੀਵ, ਤੇਰੈ ਜੋਰਿ - ਤੇਰੇ ਜੋਰ ਵਿਚ, ਤੇਰੇ ਹੁਕਮ ਵਿਚ, ਏਕੁ ਸਬਦੁ - ਪ੍ਰਭੂ ਦੀ ਸਿਫਤ-ਸਾਲਾਹ ਦੀ ਬਾਣੀ, ਕਿਆ - ਕੀਹ (ਵਿਗਾੜ ਸਕਦੇ ਹਨ)।

ਰਾਗੁ ਸਿਰੀਰਾਗੁ (ਤਿੰਨ ਤਾਲ, ੧੬ ਮਾਤਰਾ)

(ਅੰਗ-੧੭)

1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12	13	14	15	16
x				2				0				3			
ਸਥਾਈ															
ਗ	ਗ	ਗ	ਗ	ਰੇ	ਰੇ	ਗ	ਗ	ਰੇ	ਰੇ	ਰੇ	ਸ	-	ਗਰੇ	ਸਨੀ	ਸਰੇ
s	s	s	s	ਸਭੁ	ਕੋ	ਤੇ	ਰੈ	ਜੋ	s	s	ਰਿ	s	ਕs	ਰs	ਤਾ
ਧੁ	ਧੁ	ਪੁ	ਪੁ	ਮੇ	ਪੁ	ਨੀ	ਨੀ	ਸ	ਸ	ਸ	ਸ	-	ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ
ਸ	ਬ	ਦੁ	s	ਬੀ	s	ਚਾ	s	ਰੀ	s	ਐ	s	s	ਏ	s	ਕੁ
ਪ	ਪ	ਪ	ਪ	ਸਰੇ	ਮੇਪ	ਧੁਪ	ਮੇਪ	ਮੇਗ	ਰੇਗ	ਰੇਗ	ਰੇਸ				
ਤਾ	s	ਕਿ	ਆ	ਹੋs	ss	ss	ss	ਰਿ	ss	ss	ss				
ਅੰਤਰਾ															
ਪ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪਮੇ	ਮੇ	ਮੇ	ਮੇ	-	ਮੇਪ	ਨੀ	ਨੀ	ਸੰ	ਸੰ	ਸੰ	ਸੰ
ਆ	ਵ	ਹੁ	s	ਭੈs	ਣੇ	s	s	s	ਗ	ਲਿ	s	ਮਿ	ਲ	ਹ	s
-	ਨੀ	ਸੰ	ਰੇਂ	ਗੰ	ਗੰ	ਗੰ	ਗੰ	ਰੇਂ	ਰੇਂ	ਗੰ	ਗੰ	ਰੇਂ	ਰੇਂ	ਸੰ	ਸੰ
s	ਅੰ	ਕਿ	s	ਸ	ਹੇ	ਲ	ੜੀ	ਆ	s	s	s	ਹ	s	s	s
ਪ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪਮੇ	ਮੇ	ਮੇ	ਮੇ	-	ਮੇਪ	ਨੀ	ਨੀ	ਸੰ	ਸੰ	ਸੰ	ਸੰ
ਮਿ	s	ਲਿ	s	ਕੈs	ਕ	ਰ	ਹ	s	ਕ	ਹਾ	s	ਣੀ	s	ਆ	s
-	ਨੀ	ਸੰ	ਰੇਂ	ਗ	ਗ	ਗ	ਗ	ਰੇਂ	ਰੇਂ	ਗੰ	ਗੰ	ਰੇਂ	ਰੇਂ	ਸੰ	ਸੰ
s	ਸੰ	ਮ੍ਰ	ਥ	ਕੰ	s	ਤ	s	ਕੀ	s	s	s	ਆ	s	ਹ	s
ਨੀ	ਸੰ	ਨੀ	ਸੰ	ਨੀ	ਧੁ	ਪ	ਪ	ਰੇ	ਰੇ	ਪ	ਮੇ	ਗ	ਰੇ	ਸ	ਸ
ਸਾ	s	ਚੇ	s	ਸਾ	ਹਿ	ਬ	s	ਸ	s	ਭਿ	s	ਗੁ	s	ਣ	s
ਸ	ਰੇ	ਮੇ	ਪ	ਨੀ	ਨੀ	ਸੰ	ਸੰ	ਸੰਨੀ	ਧੁਪ	ਮੇਗ	ਰੇਸ				
ਅ	ਉ	ਗ	ਣ	ਸ	s	ਭਿ	s	ਅs	ਸਾs	ss	ਹs				

ਰਾਗੁ ਸਿਰੀਰਾਗੁ

ਸਿਰੀਰਾਗੁ ਮਹਲਾ ੧ ॥

ਭਲੀ ਸਰੀ ਜਿ ਉਬਰੀ ਹਉਮੈ ਮੁਈ ਘਰਾਹੁ ॥
ਦੂਤ ਲਗੇ ਫਿਰਿ ਚਾਕਰੀ ਸਤਿਗੁਰ ਕਾ ਵੇਸਾਹੁ ॥
ਕਲਪ ਤਿਆਗੀ ਬਾਦਿ ਹੈ ਸਚਾ ਵੇਪਰਵਾਹੁ ॥੧॥
ਮਨ ਰੇ ਸਚੁ ਮਿਲੈ ਭਉ ਜਾਇ ॥
ਭੈ ਬਿਨੁ ਨਿਰਭਉ ਕਿਉ ਥੀਐ ਗੁਰਮੁਖਿ ਸਬਦਿ ਸਮਾਇ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

(ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ, ਅੰਗ ੧੮)

ਅਰਥ :

(ਮੇਰੇ ਵਾਸਤੇ ਬਹੁਤ) ਚੰਗਾ ਹੋਇਆ ਕਿ ਮੇਰੀ ਜਿੰਦ ਵਿਕਾਰਾਂ ਤੋਂ ਬਚ ਗਈ, ਮੇਰੇ ਹਿਰਦੇ ਵਿਚੋਂ ਹਉਮੈ ਮਰ ਗਈ। ਮੈਨੂੰ ਆਪਣੇ ਗੁਰੂ ਦੀ ਥਾਪਣਾ ਮਿਲੀ, ਤੇ ਵਿਕਾਰ (ਮੈਨੂੰ ਖੁਆਰ ਕਰਨ ਦੇ ਥਾਂ) ਉਲਟੇ ਮੇਰੇ ਵੱਸ ਵਿਚ ਹੋ ਗਏ। ਸਦਾ-ਥਿਰ ਰਹਿਣ ਵਾਲਾ ਬੇ-ਪਰਵਾਹ ਪ੍ਰਭੂ (ਮੈਨੂੰ ਮਿਲ ਪਿਆ), ਮੈਂ (ਮਾਇਆ-ਮੋਹ ਦੀ) ਵਿਅਰਥ ਕਲਪਣਾ ਛੱਡ ਦਿੱਤੀ। ਹੇ (ਮੇਰੇ) ਮਨ ! ਜਦੋਂ ਸਦਾ-ਥਿਰ ਪ੍ਰਭੂ ਮਿਲ ਪਏ, ਤਾਂ ਦੁਨੀਆਂ ਦਾ ਡਰ-ਸਹਮ ਦੂਰ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਜਦ ਤਕ ਪਰਮਾਤਮਾ ਦਾ ਡਰ-ਅਦਬ ਮਨ ਵਿਚ ਨਾਹ ਹੋਵੇ, ਮਨੁੱਖ ਦੁਨੀਆਂ ਦੇ ਡਰਾਂ ਤੋਂ ਬਚ ਹੀ ਨਹੀਂ ਸਕਦਾ (ਤੇ ਪਰਮਾਤਮਾ ਦਾ ਡਰ-ਅਦਬ ਤਦੋਂ ਹੀ ਪੈਦਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਜਦੋਂ ਜੀਵ) ਗੁਰੂ ਦੀ ਰਾਹੀਂ ਸ਼ਬਦ ਵਿਚ ਜੁੜਦਾ ਹੈ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਪਦ ਅਰਥ :

ਸਰੀ - ਫਬ ਗਈ, ਉਬਰੀ - ਬਚ ਗਈ, ਘਰਾਹੁ - ਘਰ ਤੋਂ ਹਿਰਦੇ ਵਿਚੋਂ, ਦੂਤ - ਵਿਕਾਰ, ਵੇਸਾਹੁ - ਭਰੋਸਾ, ਦਿਲਾਸਾ, ਕਲਪ - ਕਲਪਣਾ, ਬਾਦਿ - ਵਿਅਰਥ, ਸਚੁ - ਸਦਾ-ਥਿਰ ਰਹਿਣ ਵਾਲਾ ਪ੍ਰਭੂ, ਭੈ ਬਿਨੁ - (ਨਿਰਮਲ) ਡਰ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ।

ਰਾਗੁ ਸਿਰੀਰਾਗੁ (ਕਹਿਰਵਾ, ੮ ਮਾਤਰਾ)

(ਅੰਗ-੧੮)

1	2	3	4	5	6	7	8
×				0			
ਸਥਾਈ						ਮੇ	ਮੇ
						ਮ	ਨ
ਪ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪ
ਰੇ	s	s	s	s	s	s	s
-	ਮੇ	ਗ	ਗ	ਚੇ	ਚੇ	ਚੇ	ਚੇ
s	ਸਚੁ	ਮਿ	ਲੈ	ਭ	s	ਉ	s

1	2	3	4	5	6	7	8
ਸ	ਸ	ਸ	ਸ	ਸ	ਸ	-	-
ਜਾ	s	s	s	ਇ	s	s	s
ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ
ਭੈ	s	ਬਿ	ਨੁ	ਨਿ	ਰ	ਭ	ਉ
-	ਧੁ	ਧੁ	ਧੁ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪ
s	ਕਿ	ਉ	s	ਥੀ	s	ਐ	s
ਮੇ	ਮੇ	ਮੇ	ਮੇ	ਗ	ਗ	ਗ	ਗ
ਗੁ	ਰ	ਮੁ	ਖਿ	ਸ	ਬ	ਦਿ	s
ਰੇ	ਰੇ	ਰੇ	ਰੇ	ਸ	ਸ		
ਸ	s	ਮਾ	s	ਇ	s		
ਅੰਤਰਾ							
ਸੰ	ਸੰ	ਸੰ	ਸੰ	ਸੰ	ਸੰ	ਸੰ	ਸੰ
ਭ	s	ਲੀ	s	ਸ	s	ਰੀ	s
ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਧੁ	ਧੁ	ਪ	ਪ
ਜਿ	s	s	ਉ	ਬ	ਰੀ	s	s
ਮੇ	ਮੇ	ਪ	ਪ	ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ
ਹ	ਉ	ਮੈ	s	ਮੁ	s	ਈ	s
ਸੰ	ਸੰ	ਸੰ	ਸੰ	ਸੰ	ਸੰ	ਸੰ	ਸੰ
ਘ	s	ਰਾ	s	ਹੁ	s	s	s
ਸੰ	ਸੰ	ਸੰ	ਸੰ	ਸੰ	ਸੰ	ਸੰ	ਸੰ
ਦੂ	s	ਤ	s	ਲ	s	ਗੇ	s
ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਧੁ	ਧੁ	ਪ	ਪ
ਫਿ	s	ਰਿ	s	ਚਾ	s	ਕ	ਰੀ
ਮੇ	ਮੇ	ਪ	ਪ	ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ
ਸ	ਤਿ	ਗੁ	ਰ	ਕਾ	s	s	s
ਸੰ	ਸੰ	ਸੰ	ਸੰ	ਸੰ	ਸੰ	ਸੰ	ਸੰ
ਵੇ	s	s	ਸਾ	ਹੁ	s	s	s
ਸੰ	ਰੇਂ	ਰੇਂ	ਰੇਂ	ਗੰ	ਗੰ	ਗੰ	ਗੰ
ਕ	ਲ	ਪ	s	ਤਿ	ਆ	ਗੀ	s
ਰੇਂ	ਰੇਂ	ਰੇਂ	ਰੇਂ	ਸੰ	ਸੰ	ਸੰ	ਸੰ
ਬਾ	s	ਦਿ	s	ਹੈ	s	s	s
ਨੀ	ਨੀ	ਧੁ	ਧੁ	ਪ	ਪ		
ਸ	ਚਾ	ਵੇਪ	ਰ	ਵਾ	ਹੁ		

ਰਾਗੁ ਸਿਰੀਰਾਗੁ

ਸਿਰੀਰਾਗੁ ਮਹਲਾ ੧ ॥

ਧਾਤੁ ਮਿਲੈ ਫੁਨਿ ਧਾਤੁ ਕਉ ਸਿਫਤੀ ਸਿਫਤਿ ਸਮਾਇ ॥

ਲਾਲੁ ਗੁਲਾਲੁ ਗਹਬਰਾ ਸਚਾ ਰੰਗੁ ਚੜਾਉ ॥

ਸਚੁ ਮਿਲੈ ਸੰਤੋਖੀਆ ਹਰਿ ਜਪਿ ਏਕੈ ਭਾਇ ॥੧॥

ਭਾਈ ਰੇ ਸੰਤ ਜਨਾ ਕੀ ਰੇਣੁ ॥

ਸੰਤ ਸਭਾ ਗੁਰੁ ਪਾਈਐ ਮੁਕਤਿ ਪਦਾਰਥੁ ਧੇਣੁ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

(ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ, ਅੰਗ ੧੮)

ਅਰਥ :

ਪ੍ਰਭੂ ਦੀ ਸਿਫਤ-ਸਾਲਾਹ ਕਰ ਕੇ ਗੁਣਾਂ ਦੇ ਮਾਲਕ ਪ੍ਰਭੂ ਵਿਚ ਮਨੁੱਖ ਇਉਂ ਲੀਨ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਜਿਵੇਂ (ਸੋਨਾ ਆਦਿਕ ਕਿਸੇ ਧਾਤ ਦਾ ਬਣਿਆ ਹੋਇਆ ਜੇਵਰ ਢਲ ਕੇ) ਮੁੜ (ਉਸੇ) ਧਾਤ ਨਾਲ ਇੱਕ-ਰੂਪ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। (ਸਿਫਤ-ਸਾਲਾਹ ਦੀ ਬਰਕਤਿ ਨਾਲ) ਮਨੁੱਖ ਉੱਤੇ ਪੱਕਾ ਗੂੜ੍ਹਾ ਲਾਲ ਰੰਗ ਚੜ੍ਹ ਜਾਂਦਾ ਹੈ (ਮਨੁੱਖ ਦਾ ਚਿਹਰਾ ਚਮਕ ਉਠਦਾ ਹੈ)। ਪਰ ਉਹ ਸਦਾ-ਥਿਰ ਪ੍ਰਭੂ ਉਹਨਾਂ ਸੰਤੋਖੀ ਜੀਵਨ ਵਾਲਿਆਂ ਨੂੰ ਹੀ ਮਿਲਦਾ ਹੈ ਜੋ ਪਰਮਾਤਮਾ ਦੀ ਸਿਫਤ-ਸਾਲਾਹ ਕਰਦੇ-ਕਰਦੇ ਉਸ ਇੱਕੋ ਦੇ ਪ੍ਰੇਮ ਵਿਚ ਹੀ (ਮਗਨ ਰਹਿੰਦੇ) ਹਨ ॥੧॥ ਹੇ ਭਾਈ ! (ਪ੍ਰਭੂ ਦਾ ਦਰਸ਼ਨ ਕਰਨਾ ਹੈ ਤਾਂ) ਸੰਤ ਜਨਾਂ ਦੇ ਚਰਨਾਂ ਦੀ ਧੂੜ ਬਣ। ਸੰਤ ਜਨਾਂ ਦੀ ਸਭਾ ਵਿਚ (ਸਤਸੰਗ ਵਿਚ) ਗੁਰੂ ਮਿਲਦਾ ਹੈ ਜੋ (ਮਾਨੋ) ਕਾਮਧੇਨ ਹੈ ਜਿਸ ਪਾਸੋਂ ਉਹ ਨਾਮ-ਪਦਾਰਥ ਮਿਲਦਾ ਹੈ ਜੋ ਵਿਕਾਰਾਂ ਤੋਂ ਬਚਾ ਲੈਂਦਾ ਹੈ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਪਦ ਅਰਥ :

ਫੁਨਿ - ਮੁੜ, **ਧਾਤੁ** - ਸੋਨਾ ਆਦਿਕ ਧਾਤੂ ਦਾ ਬਣਿਆ ਹੋਇਆ ਗਹਿਣਾ, **ਸਿਫਤੀ** - ਸਿਫਤਾਂ ਦਾ ਮਾਲਕ ਪਰਮਾਤਮਾ, **ਗੁਲਾਲੁ** - ਲਾਲ ਫੁੱਲ, **ਗਹਬਰਾ** - ਗੂੜ੍ਹਾ, **ਸਚਾ** - ਸਦਾ ਟਿਕਿਆ ਰਹਿਣ ਵਾਲਾ, ਪੱਕਾ, **ਭਾਇ** - ਭਉ ਵਿਚ, ਪ੍ਰੇਮ ਵਿਚ, **ਏਕੈ ਭਾਇ**-ਇਕ ਰਸ ਪ੍ਰੇਮ ਵਿਚ, **ਰੇਣੁ** - ਚਰਨ-ਧੂੜ, **ਧੇਣੁ** - ਗਾਂ, **ਮੁਕਤਿ** - ਵਿਕਾਰਾਂ ਤੋਂ ਖਲਾਸੀ।

ਰਾਗੁ ਸਿਰੀਰਾਗੁ (ਕਹਿਰਵਾ, ੮ ਮਾਤਰਾ)

(ਅੰਗ-੧੮)

1	2	3	4	5	6	7	8
×				0			
ਸਥਾਈ						ਮੇ ਭਾ	ਮੇ ਈ
ਪ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪ
ਰੇ	s	s	s	s	s	s	s
-	ਮੇ	ਗ	ਗ	ਰੇ	ਰੇ	ਰੇ	ਰੇ
s	ਸੰ	s	ਤ	ਜ	ਨਾ	ਕੀ	s

1	2	3	4	5	6	7	8
ਸ	ਸ	ਸ	ਸ	ਸ	ਸ	-	-
ਰੇ	s	s	s	ਣੁ	s	s	s
ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ
ਸੰ	s	ਤ	s	ਸ	s	ਭਾ	s
-	ਧੁ	ਧੁ	ਧੁ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪ
s	ਗੁ	s	ਰੁ	ਪਾ	ਈ	ਐ	s
ਮੇ	ਮੇ	ਮੇ	ਮੇ	ਗ	ਗ	ਗ	ਗ
ਮੁ	ਕ	ਤਿ	s	ਪ	ਦਾ	ਰ	ਥੁ
ਰੇ	ਰੇ	ਰੇ	ਰੇ	ਸ	ਸ		
ਧੇ	s	s	s	ਣੁ	s		
ਅੰਤਰਾ							
ਸੰ	ਸੰ	ਸੰ	ਸੰ	ਸੰ	ਸੰ	ਸੰ	ਸੰ
ਧਾ	s	ਤੁ	s	ਮਿ	s	ਲੈ	s
ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਧੁ	ਧੁ	ਪ	ਪ
ਫੁ	ਨਿ	ਧਾ	ਤੁ	ਕ	s	ਉ	s
ਮੇ	ਮੇ	ਪ	ਪ	ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ
ਸਿ	ਫ	ਤੀ	s	ਸਿ	ਫ	ਤਿ	s
ਸੰ	ਸੰ	ਸੰ	ਸੰ	ਸੰ	ਸੰ	ਸੰ	ਸੰ
ਸ	s	ਮਾ	s	s	s	ਇ	s
ਸੰ	ਸੰ	ਸੰ	ਸੰ	ਸੰ	ਸੰ	ਸੰ	ਸੰ
ਲਾ	s	ਲੁ	s	ਗੁ	ਲਾ	ਲੁ	s
ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਧੁ	ਧੁ	ਪ	ਪ
ਗ	s	ਹ	s	ਬ	s	ਰਾ	s
ਮੇ	ਮੇ	ਪ	ਪ	ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ
ਸ	s	ਚਾ	s	ਰੰ	s	ਗੁ	s
ਸੰ	ਸੰ	ਸੰ	ਸੰ	ਸੰ	ਸੰ	ਸੰ	ਸੰ
ਚ	s	s	s	ੜਾ	ਉ	s	s
ਸੰ	ਰੇਂ	ਰੇਂ	ਰੇਂ	ਗੰ	ਗੰ	ਗੰ	ਗੰ
ਸ	s	ਚੁ	s	ਮਿ	s	ਲੈ	s
ਰੇਂ	ਰੇਂ	ਰੇਂ	ਰੇਂ	ਸੰ	ਸੰ	ਸੰ	ਸੰ
ਸੰ	s	ਤੈ	s	ਖੀ	s	ਆ	s
ਨੀ	ਨੀ	ਧੁ	ਧੁ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪ
ਹ	s	ਰਿ	s	ਜ	s	ਪਿ	s
ਰੇ	ਰੇ	ਗ	ਰੇ	ਸ	ਸ		
ਏ	ਕੈ	ਭਾ	ਇ	s	s		

ਰਾਗੁ ਸਿਰੀਰਾਗੁ

ਸਿਰੀਰਾਗੁ ਮਹਲਾ ੧ ॥

ਪ੍ਰਿਗੁ ਜੀਵਣੁ ਦੋਹਾਗਣੀ ਮੁਠੀ ਦੂਜੈ ਭਾਇ ॥
ਕਲਰ ਕੇਰੀ ਕੰਧ ਜਿਉ ਅਹਿਨਿਸਿ ਕਿਰਿ ਢਹਿ ਪਾਇ ॥
ਬਿਨੁ ਸਬਦੈ ਸੁਖੁ ਨਾ ਥੀਐ ਪਿਰ ਬਿਨੁ ਦੂਖੁ ਨ ਜਾਇ ॥੧॥
ਮੁੰਧੇ ਪਿਰ ਬਿਨੁ ਕਿਆ ਸੀਗਾਰੁ ॥
ਦਰਿ ਘਰਿ ਢੋਈ ਨ ਲਹੈ ਦਰਗਹ ਝੂਠੁ ਖੁਆਰੁ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

(ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ, ਅੰਗ ੧੮-੧੯)

ਅਰਥ :

ਜੇਹੜੀ ਭਾਗ-ਹੀਣ ਜੀਵ-ਇਸਤ੍ਰੀ (ਪ੍ਰਭੂ-ਪਤੀ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ ਮਾਇਆ ਆਦਿਕ) ਹੋਰ ਦੂਜੇ ਪਿਆਰ ਵਿਚ ਹੀ ਠੱਗੀ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ ਉਸ ਦਾ ਜੀਉਣਾ ਫਿਟਕਾਰ-ਜੋਗ ਹੀ ਹੈ। ਜਿਵੇਂ ਕੱਲਰ ਦੀ ਕੰਧ (ਸਹਜੇ ਸਹਜੇ) ਕਿਰਦੀ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ, ਤਿਵੇਂ ਉਸ ਦਾ ਆਤਮਕ ਜੀਵਨ ਭੀ ਦਿਨ ਰਾਤ (ਮਾਇਆ ਦੇ ਮੋਹ ਵਿਚ) ਕਿਰ ਕਿਰ ਕੇ ਢਹਿ-ਢੇਰੀ ਹੁੰਦਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। (ਸੁਖ ਦੀ ਖਾਤਰ ਉਹ ਦੌੜ-ਭੱਜ ਕਰਦੀ ਹੈ, ਪਰ) ਗੁਰੂ ਦੀ ਸਰਨ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ ਸੁਖ ਨਹੀਂ ਮਿਲ ਸਕਦਾ (ਮਾਇਆ ਦਾ ਮੋਹ ਤਾਂ ਸਗੋਂ ਦੁੱਖ ਹੀ ਦੁੱਖ ਪੈਦਾ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਤੇ) ਪਤੀ-ਪ੍ਰਭੂ ਨੂੰ ਮਿਲਣ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ ਮਾਨਸਕ ਦੁੱਖ ਦੂਰ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ ॥੧॥ ਹੇ ਮੂਰਖ ਜੀਵ ਇਸਤ੍ਰੀ ! ਜੇ ਪਤੀ ਨ ਮਿਲੇ ਤਾਂ ਸ਼ਿੰਗਾਰ ਕਰਨ ਦਾ ਕੋਈ ਲਾਭ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ। (ਜੇ ਜੀਵ-ਇਸਤ੍ਰੀ ਪ੍ਰੇਮ ਤੋਂ ਸੱਖਣੀ ਰਹਿ ਕੇ ਹੀ ਧਾਰਮਿਕ ਉੱਦਮ ਕਰਮ ਆਦਿਕ ਕਰੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ, ਪਰ ਉਸ ਦੇ ਅੰਦਰ ਮਾਇਆ-ਕਰਮ ਆਦਿਕ ਕਰੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ, ਪਰ ਉਸ ਦੇ ਅੰਦਰ ਮਾਇਆ-ਮੋਹ ਪ੍ਰਬਲ ਹੈ) ਉਹ ਪ੍ਰਭੂ ਦੇ ਦਰ ਤੇ ਪ੍ਰਭੂ ਦੇ ਘਰ ਵਿਚ ਆਸਰਾ ਨਹੀਂ ਲੈ ਸਕਦੀ, (ਕਿਉਂਕਿ) ਝੂਠ (ਭਾਵ, ਮਾਇਆ ਦਾ ਮੋਹ) ਪ੍ਰਭੂ ਦੀ ਹਜ਼ੂਰੀ ਵਿਚ ਦੁਰਕਾਰਿਆ ਹੀ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਪਦ ਅਰਥ :

ਪ੍ਰਿਗੁ - ਫਿਟਕਾਰ-ਯੋਗ, ਦੋਹਾਗਣੀ - ਮੰਦੇ ਭਾਗਾਂ ਵਾਲੀ, ਪਤੀ ਤੋਂ ਵਿਛੁੜੀ ਹੋਈ, ਮੁਠੀ - ਮੁੱਠੀ, ਠੱਗੀ ਹੋਈ, ਦੂਜੈ ਭਾਇ - (ਪ੍ਰਭੂ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ) ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਪ੍ਰੇਮ ਵਿਚ, ਕੇਰੀ - ਦੀ, ਅਹਿ - ਦਿਨ, ਨਿਸਿ - ਰਾਤ, ਕਿਰਿ - ਕਿਰ ਕੇ, ਮੁੰਧੇ - ਹੇ ਮੂਰਖ !, ਢੋਈ - ਆਸਰਾ, ਸਹਾਰਾ।

ਰਾਗੁ ਸਿਰੀਰਾਗੁ (ਏਕਤਾਲ, ੧੨ ਮਾਤਰਾ) (ਅੰਗ-੧੮-੧੯)

1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12
x		0		2		0		3		4	
ਸਥਾਈ											
ਪ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪ	ਮੇ	ਗ	ਰੇ	ਰੇ	ਸ	ਸ
ਮੁੰ	ਧੇ	ਪਿ	ਰ	ਬਿ	ਨੁ	ਕਿ	ਆ	ਸੀ	ਗਾ	ਰੁ	s
ਨੀ	ਨੀ	ਧੁ	ਪੁ	ਪੁ	ਪੁ	ਮੇ	ਪੁ	ਨੀ	ਨੀ	ਸ	ਸ
ਦ	ਰਿ	ਘ	ਰਿ	ਢੇ	ਈ	ਨ	s	ਲ	s	ਹੈ	s
ਸ	ਰੇ	ਰੇ	ਮੇ	ਪ	ਪ	ਮੇਪ	ਧੁਪ	ਮੇਪ	ਮੇਗ	ਰੇਗ	ਰੇਸ
ਦ	ਰ	ਗ	ਹ	ਝੂ	ਨੁ	ਖੁs	ss	ਆs	ss	ਰੁs	ss
ਅੰਤਰਾ											
ਮੇ	ਮੇ	ਮੇ	ਪ	ਨੀ	ਨੀ	ਮੇਪ	ਨੀਨੀ	ਸੰ	ਸੰ	ਸੰ	ਸੰ
ਪ੍ਰਿ	s	ਗੁ	ਜੀ	ਵ	ਣੁ	ਦੋs	ss	ਹਾ	s	ਗ	ਣੀ
ਪਨੀ	ਸੰਰੇਂ	ਰੇਂ	ਰੇਂ	ਰੇਂ	ਰੇਂ	ਗੰ	ਗੰ	ਰੇਂ	ਰੇਂ	ਸੰ	ਸੰ
ਮੁs	ss	ਠੀ	ਦੂ	s	ਜੈ	ਭਾ	s	ਇ	s	s	s
ਮੇ	ਮੇ	ਮੇ	ਪ	ਨੀ	ਨੀ	ਮੇਪ	ਨੀਨੀ	ਸੰ	ਸੰ	ਸੰ	ਸੰ
ਕ	ਲ	ਰ	ਕੇ	s	ਰੀ	ਕੰs	ss	ਧs	ਜਿ	s	ਉ
ਪਨੀ	ਸੰਰੇਂ	ਰੇਂ	ਰੇਂ	ਰੇਂ	ਰੇਂ	ਗੰ	ਗੰ	ਰੇਂ	ਰੇਂ	ਸੰ	ਸੰ
ਅਹਿ	ਨਿ	ਸਿ	ਕਿ	s	ਰਿ	ਢ	s	ਹਿ	ਪਾ	s	ਇ
ਮੇ	ਮੇ	ਮੇ	ਪ	ਨੀ	ਨੀ	ਮੇਪ	ਨੀਨੀ	ਸੰ	ਸੰ	ਸੰ	ਸੰ
ਬਿ	s	ਨੁ	ਸ	ਬ	ਦੈ	ਸੁs	ਖੁs	ਨਾ	ਥੀ	s	ਐ
ਨੀ	ਨੀ	ਧੁ	ਪ	ਪ	ਪ	ਮੇਪ	ਨੀਸੰ	ਸੰਨੀ	ਧੁਪ	ਮੇਗ	ਰੇਸ
ਪਿ	ਰ	ਬਿ	ਨੁ	ਦੂਖੁ	ਨ	ਜਾ	ss	ss	ss	ਇs	ss

ਰਾਗੁ ਸਿਰੀਰਾਗੁ

ਸਿਰੀਰਾਗੁ ਮਹਲਾ ੧ ॥

ਸੁੰਵੀ ਦੇਹ ਡਰਾਵਣੀ ਜਾ ਜੀਉ ਵਿਚਹੁ ਜਾਇ ॥
ਭਾਹਿ ਬਲੰਦੀ ਵਿਝਵੀ ਧੂਉ ਨ ਨਿਕਸਿਓ ਕਾਇ ॥
ਪੰਚੇ ਰੁੰਨੇ ਦੁਖਿ ਭਰੇ ਬਿਨਸੇ ਦੂਜੈ ਭਾਇ ॥੧॥
ਮੂੜੇ ਰਾਮੁ ਜਪਹੁ ਗੁਣ ਸਾਰਿ ॥
ਹਉਮੈ ਮਮਤਾ ਮੋਹਣੀ ਸਭ ਮੁਠੀ ਅਹੰਕਾਰਿ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

(ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ, ਅੰਗ ੧੯)

ਅਰਥ :

ਜਦੋਂ ਜਿੰਦ ਸਰੀਰ ਵਿਚੋਂ ਨਿਕਲ ਜਾਂਦੀ ਹੈ, ਤਾਂ ਇਹ ਸਰੀਰ ਉੱਜੜ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਇਸ ਤੋਂ ਡਰ ਲੱਗਣ ਲੱਗ ਪੈਂਦਾ ਹੈ। ਜੇਹੜੀ ਜੀਵਨ-ਅਗਨੀ (ਪਹਿਲਾਂ ਇਸ ਵਿਚ) ਬਲਦੀ ਸੀ ਉਹ ਬੁੱਝ ਜਾਂਦੀ ਹੈ (ਜੀਵਨ-ਸੱਤਿਆ ਮੁੱਕ ਜਾਂਦੀ ਹੈ), ਕੋਈ ਭੀ ਸਾਹ ਨਹੀਂ ਆਉਂਦਾ ਜਾਂਦਾ। (ਅੱਖਾਂ ਕੰਨ ਆਦਿਕ) ਜੇਹੜੇ ਪੰਜ ਗਿਆਨ-ਇੰਦ੍ਰੇ (ਪਰ-ਤਨ ਨਿੰਦਾ ਆਦਿਕ) ਮਾਇਕ ਮੋਹ ਵਿਚ ਹੀ ਨਾਸ ਹੁੰਦੇ ਰਹੇ, ਉਹ ਵੀ ਦੁਖੀ ਹੋ ਹੋ ਕੇ ਰੋਏ (ਭਾਵ, ਨਕਾਰੇ ਹੋ ਜਾਣ ਤੇ ਮਜਬੂਰ ਹੋ ਗਏ) ॥੧॥ ਹੇ ਮੂਰਖ ਜੀਵ ! (ਉਸ ਅੰਤਲੀ ਦਸ਼ਾ ਨੂੰ ਸਾਹਮਣੇ ਲਿਆ ਕੇ) ਪਰਮਾਤਮਾ ਦੇ ਗੁਣ ਚੇਤੇ ਕਰ, ਪ੍ਰਭੂ ਦਾ ਨਾਮ ਜਪ। ਸਾਰੀ ਸ੍ਰਿਸ਼ਟੀ (ਗਾਫ਼ਿਲ ਹੋ ਕੇ) ਮੋਹਣੀ ਮਾਇਆ ਦੀ ਮਮਤਾ ਵਿਚ ਹਉਮੈ ਵਿਚ ਤੇ ਅਹੰਕਾਰ ਵਿਚ ਠੱਗੀ ਜਾ ਰਹੀ ਹੈ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਪਦ ਅਰਥ :

ਸੁੰਵੀ - ਸੱਖਣੀ, ਉੱਜੜੀ ਹੋਈ, ਦੇਹ - ਕਾਇਆ, ਸਰੀਰ, ਜਾ - ਜਦੋਂ, ਜੀਉ - ਜਿੰਦ, ਭਾਹਿ - ਅੱਗ (ਜੀਵਨ-ਸੱਤਾ), ਵਿਝਵੀ - ਬੁੱਝ ਗਈ, ਧੂਉ - ਧੂੰਆਂ (ਸੁਆਸ), ਪੰਚੇ - ਪੰਜੇ ਗਿਆਨ-ਇੰਦ੍ਰੇ, ਦੂਜੈ ਭਾਇ - ਮਾਇਆ ਦੇ ਮੋਹ ਵਿਚ, ਸਾਰਿ - ਸੰਭਾਲ ਕੇ, ਚੇਤੇ ਕਰ ਕਰ ਕੇ, ਸਭ - ਸਾਰੀ ਸ੍ਰਿਸ਼ਟੀ, ਮੁਠੀ - ਮੁੱਠੀ, ਠੱਗੀ ਜਾ ਰਹੀ ਹੈ, ਅਹੰਕਾਰਿ - ਅਹੰਕਾਰ ਵਿਚ।

ਰਾਗੁ ਸਿਰੀਰਾਗੁ (ਏਕਤਾਲ, ੧੨ ਮਾਤਰਾ) (ਅੰਗ-੧੯)

1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12
x		0		2		0		3		4	
ਸਥਾਈ											
ਪ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪ	ਮੇ	ਗ	ਰੇ	ਰੇ	ਸ	ਸ
ਮੂ	ਕੇ	ਰਾ	ਮੁ	ਜਪ	ਹੁ	ਗੁ	ਣ	ਸਾ	s	ਰਿ	s
ਨੀ	ਨੀ	ਧੁ	ਪੁ	ਪੁ	ਪੁ	ਮੇ	ਪੁ	ਨੀ	ਨੀ	ਸ	ਸ
ਹ	ਉ	ਮੈ	ਮ	ਮ	ਤਾ	ਮੋ	s	ਹ	s	ਣੀ	s
ਸ	ਰੇ	ਰੇ	ਮੇ	ਪ	ਪ	ਮੇਪ	ਧੁਪ	ਮੇਪ	ਮੇਗ	ਰੇਗ	ਰੇਸ
ਸ	s	ਭ	ਮੁ	s	ਠੀ	ਅs	ss	ਹੰs	ss	ਕਾs	ਰਿ
ਅੰਤਰਾ											
ਮੇ	ਮੇ	ਮੇ	ਪ	ਨੀ	ਨੀ	ਮੇਪ	ਨੀਨੀ	ਸੰ	ਸੰ	ਸੰ	ਸੰ
ਸੁੰ	s	ਵੀ	ਦੇ	s	ਹ	ਡs	ਰਾs	ਵ	ਣੀ	s	s
ਪਨੀ	ਸੰਰੇ	ਰੇਂ	ਰੇਂ	ਰੇਂ	ਰੇਂ	ਗੰ	ਗੰ	ਰੇਂ	ਰੇਂ	ਸੰ	ਸੰ
ਜਾs	ss	ss	ਜੀ	s	ਉ	ਵਿ	ਚ	ਹੁ	ਜਾ	s	ਇ
ਮੇ	ਮੇ	ਮੇ	ਪ	ਨੀ	ਨੀ	ਮੇਪ	ਨੀਨੀ	ਸੰ	ਸੰ	ਸੰ	ਸੰ
ਭਾ	s	ਹਿ	ਬ	ਲੰ	ਦੀ	ਵਿs	ss	ਝ	s	ਵੀ	s
ਪਨੀ	ਸੰਰੇ	ਰੇਂ	ਰੇਂ	ਰੇਂ	ਰੇਂ	ਗੰ	ਗੰ	ਰੇਂ	ਰੇਂ	ਸੰ	ਸੰ
ਧੂs	ss	ਉ	ਨ	s	s	ਨਿਕ	ਸਿ	ਓ	ਕਾ	s	ਇ
ਮੇ	ਮੇ	ਮੇ	ਪ	ਨੀ	ਨੀ	ਮੇਪ	ਨੀਨੀ	ਸੰ	ਸੰ	ਸੰ	ਸੰ
ਪੰ	s	ਚੇ	ਰੁੰ	s	ਨੇ	ਦੁs	ss	ਖਿ	ਭ	s	ਚੇ
ਨੀ	ਨੀ	ਧੁ	ਪ	ਪ	ਪ	ਮੇਪ	ਨੀਸੰ	ਸੰਨੀ	ਧੁਪ	ਮੇਗ	ਰੇਸ
ਬਿ	ਨ	ਸੇ	ਦੂ	s	ਜੈ	ਭਾs	ss	ss	ss	ਇs	ss

ਰਾਗੁ ਸਿਰੀਰਾਗੁ

ਸਿਰੀਰਾਗੁ ਮਹਲਾ ੧ ॥

ਤਨੁ ਜਲਿ ਬਲਿ ਮਾਟੀ ਭਇਆ ਮਨੁ ਮਾਇਆ ਮੋਹਿ ਮਨੂਰੁ ॥

ਅਉਗਣ ਫਿਰਿ ਲਾਗੂ ਭਏ ਕੂਰਿ ਵਜਾਵੈ ਤੂਰੁ ॥

ਬਿਨੁ ਸਬਦੈ ਭਰਮਾਈਐ ਦੁਬਿਧਾ ਡੋਬੇ ਪੂਰੁ ॥੧॥

ਮਨੁ ਰੇ ਸਬਦਿ ਤਰਹੁ ਚਿਤੁ ਲਾਇ ॥

ਜਿਨਿ ਗੁਰਮੁਖਿ ਨਾਮੁ ਨ ਬੂਝਿਆ ਮਰਿ ਜਨਮੈ ਆਵੈ ਜਾਇ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਅਰਥ :

(ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ, ਅੰਗ ੧੯)

(ਜਿਸ ਨੇ ਨਾਮ ਨਹੀਂ ਸਿਮਰਿਆ, ਉਸ ਦਾ) ਸਰੀਰ (ਵਿਕਾਰਾਂ ਵਿਚ ਹੀ) ਸੜ ਬਲ ਕੇ ਮਿੱਟੀ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ (ਰੁਲ ਜਾਂਦਾ ਹੈ), ਉਸ ਦਾ ਮਨ ਮਾਇਆ ਦੇ ਮੋਹ ਵਿਚ (ਫਸ ਕੇ, ਮਾਨੋ) ਸੜਿਆ ਹੋਇਆ ਲੋਹਾ ਬਣ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਫਿਰ ਵੀ ਵਿਕਾਰ ਉਸ ਦੀ ਖਲਾਸੀ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ, ਉਹ ਅਜੇ ਵੀ ਕੂੜ ਵਿਚ ਮਸਤ ਰਹਿ ਕੇ (ਮਾਇਆ ਦੇ ਮੋਹ ਦਾ) ਵਾਜਾ ਵਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਗੁਰ-ਸ਼ਬਦ ਤੋਂ ਵਾਂਜਿਆਂ ਰਹਿ ਕੇ ਉਹ ਭਟਕਣਾ ਵਿਚ ਪਿਆ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ। ਦੁਬਿਧਾ ਉਸ ਮਨੁੱਖ ਦਾ (ਗਿਆਨ-ਇੰਦ੍ਰਿਆਂ ਦਾ) ਸਾਰਾ ਹੀ ਪਰਵਾਰ (ਮੋਹ ਦੇ ਸਮੁੰਦਰ ਵਿਚ) ਡੋਬ ਦੇਂਦੀ ਹੈ ॥੧॥ ਹੇ (ਮੇਰੇ) ਮਨ ! ਗੁਰੂ ਦੇ ਸ਼ਬਦ ਵਿਚ ਚਿੱਤ ਜੋੜ (ਤੇ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸੰਸਾਰ-ਸਮੁੰਦਰ ਦੇ ਵਿਕਾਰਾਂ ਤੋਂ) ਪਾਰ ਲੰਘ। ਜਿਸ ਮਨੁੱਖ ਨੇ ਗੁਰੂ ਦੀ ਸਰਨ ਪੈ ਕੇ ਪਰਮਾਤਮਾ ਦੇ ਨਾਮ ਨਾਲ ਸਾਂਝ ਨਹੀਂ ਪਾਈ, ਉਹ ਮਰਦਾ ਹੈ ਜੰਮਦਾ ਹੈ ਜੰਮਦਾ ਹੈ ਮਰਦਾ ਹੈ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਪਦ ਅਰਥ :

ਮੋਹਿ - ਮੋਹ ਵਿਚ, ਮਨੂਰੁ - ਸੜਿਆ ਹੋਇਆ ਲੋਹਾ, ਲੋਹੇ ਦੀ ਮੈਲ, ਫਿਰਿ - ਫਿਰ ਭੀ, ਲਾਗੂ - ਵੈਰੀ, ਕੂਰਿ - ਕੂੜ ਵਿਚ (ਮਸਤ ਰਹਿ ਕੇ), ਤੂਰੁ - ਵਾਜਾ (ਵਿਕਾਰਾਂ ਦਾ), ਭਰਮਾਈਐ - ਭਟਕਣਾ ਵਿਚ ਪਿਆ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ, ਦੁਬਿਧਾ - ਦੁਚਿੱਤਾ-ਪਨ, ਪੂਰੁ - ਸਾਰਾ ਪਰਵਾਰ (ਸਾਰੇ ਗਿਆਨ-ਇੰਦ੍ਰੇ), ਸਬਦਿ - (ਗੁਰੂ ਦੇ) ਸ਼ਬਦ ਵਿਚ, ਜਿਨਿ - ਜਿਸ (ਮਨੁੱਖ) ਨੇ, ਗੁਰਮੁਖਿ - ਗੁਰੂ ਦੀ ਸਰਨ ਪੈ ਕੇ।

ਰਾਗੁ ਸਿਰੀਰਾਗੁ (ਕਹਿਰਵਾ, ੮ ਮਾਤਰਾ)

(ਅੰਗ-੧੯)

1	2	3	4	5	6	7	8
×				0		ਨੀ	ਨੀ
ਸਥਾਈ						ਮ	ਨ
ਸੰ	ਸੰ	ਸੰ	ਸੰ	ਸੰ	ਸੰ	-	-
ਰੇ	s	s	s	s	s	s	s
ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਧੁ	ਧੁ	ਪ	ਪ
ਸ	ਬ	ਦਿ	s	ਤਰ	ਹੁ	ਚਿ	ਤੁ
ਮੇ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪ	-	-
ਲਾ	s	s	s	ਇ	s	s	s

29 :: ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਦੇਵ ਜੀ ਦੀ ਸੰਪੂਰਣ ਬਾਣੀ : ਸ਼ਬਦ ਸੁਰ ਰਚਨਾਵਲੀ

1	2	3	4	5	6	7	8
ਧੁ	ਧੁ	ਧੁ	ਧੁ	ਧੁ	ਧੁ	ਧੁ	ਧੁ
ਜਿ	s	ਨਿ	s	ਗੁ	ਰ	ਮੁ	ਖਿ
ਮੇ	ਮੇ	ਮੇ	ਮੇ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪ
ਨਾ	s	ਮੁ	ਨ	ਬੂ	ਝਿ	ਆ	s
ਪ	ਪ	ਪ	ਪ	ਰੇ	ਰੇ	ਰੇ	ਰੇ
ਮ	s	ਰਿ	s	ਜ	ਨ	ਮੈ	s
ਗ	ਗ	ਰੇ	ਰੇ	ਸ	ਸ	-	-
ਆ	s	ਵੈ	s	ਜਾ	ਇ	s	s
ਅੰਤਰਾ							
ਪ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪ
ਤ	ਨੁ	ਜ	ਲਿ	ਬ	s	ਲਿ	s
ਧੁ	ਧੁ	ਧੁ	ਧੁ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪ
ਮਾ	s	ਟੀ	s	ਭ	ਇ	ਆ	s
ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ
ਮ	s	ਨੁ	s	ਮਾ	ਇ	ਆ	s
ਧੁ	ਧੁ	ਧੁ	ਧੁ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪ
ਮੋ	s	ਹਿ	s	ਮ	ਨੁ	s	ਰੁ
ਪ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪ
ਅ	ਉ	ਗ	ਣ	ਫਿ	s	ਰਿ	s
ਧੁ	ਧੁ	ਧੁ	ਧੁ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪ
ਲਾ	s	ਗੂ	s	ਭ	s	ਏ	s
ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ
ਕੂ	s	ਰਿ	s	ਵ	ਜਾ	ਵੈ	s
ਧੁ	ਧੁ	ਧੁ	ਧੁ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪ
ਭੂ	s	s	s	ਰੁ	s	s	s
ਸੰ	ਸੰ	ਸੰ	ਸੰ	ਸੰ	ਸੰ	ਸੰ	ਸੰ
ਬਿ	s	ਨੁ	s	ਸ	ਬ	ਦੈ	s
ਸਰੇਂ	ਰੇਂ	ਗੰ	ਗੰ	ਗੰ	ਗੰ	ਗੰ	ਗੰ
ਭ	s	ਰ	s	ਮਾ	ਈ	ਐ	s
ਰੇਂ	ਰੇਂ	ਰੇਂ	ਰੇਂ	ਰੇਂ	ਰੇਂ	ਰੇਂ	ਰੇਂ
ਦੁ	s	ਬਿ	ਧਾ	ਛੋਂ	s	ਬੋ	s
ਨੀ	ਨੀਂ	ਨੀਂ	ਨੀਂ	ਸੰ	ਸੰ	ਸੰ	ਸੰ
ਪੂ	s	s	s	ਰੁ	s	s	s
ਪ	ਪ	ਪ	ਪ	ਰੇ	ਰੇ	ਰੇ	ਰੇ
ਦੁ	s	ਬਿ	ਧਾ	ਛੋਂ	s	ਬੋ	s
ਗ	ਗ	ਰੇ	ਰੇ	ਸ	ਸ	-	-
ਪੂ	s	s	s	ਰੁ	s	s	s

ਰਾਗੁ ਸਿਰੀਰਾਗੁ

ਸਿਰੀਰਾਗੁ ਮਹਲਾ ੧ ॥

ਨਾਨਕ ਬੇੜੀ ਸਚ ਕੀ ਤਰੀਐ ਗੁਰ ਵੀਚਾਰਿ ॥
ਇਕਿ ਆਵਹਿ ਇਕਿ ਜਾਵਹੀ ਪੂਰਿ ਭਰੇ ਅਹੰਕਾਰਿ ॥
ਮਨਹਠਿ ਮਤੀ ਬੂਡੀਐ ਗੁਰਮੁਖਿ ਸਚੁ ਸੁ ਤਾਰਿ ॥੧॥
ਗੁਰ ਬਿਨੁ ਕਿਉ ਤਰੀਐ ਸੁਖੁ ਹੋਇ ॥
ਜਿਉ ਭਾਵੈ ਤਿਉ ਰਾਖੁ ਤੂ ਮੈ ਅਵਰੁ ਨ ਦੂਜਾ ਕੋਇ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

(ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ, ਅੰਗ ੨੦)

ਅਰਥ :

ਹੇ ਨਾਨਕ ! (ਸੰਸਾਰ ਇਕ ਅਥਾਹ ਸਮੁੰਦਰ ਹੈ) ਜੇ ਗੁਰੂ ਦੀ ਸਿੱਖਿਆ ਉੱਤੇ ਤੁਰ ਕੇ ਸਿਮਰਨ ਦੀ ਬੇੜੀ ਬਣਾ ਲਈਏ ਤਾਂ (ਇਸ ਸੰਸਾਰ ਸਮੁੰਦਰ ਤੋਂ) ਪਾਰ ਲੰਘ ਸਕੀਦਾ ਹੈ। ਪਰ ਅਨੇਕਾਂ ਹੀ ਅਹੰਕਾਰੀ ਜੀਵ ਹਨ (ਜੋ ਆਪਣੀ ਹੀ ਅਕਲ ਦੇ ਮਾਣ ਵਿਚ ਰਹਿ ਕੇ ਕੁਰਾਹੇ ਪੈ ਕੇ) ਜੰਮਦੇ ਹਨ ਤੇ ਮਰਦੇ ਹਨ (ਜਨਮ ਮਰਨ ਦੇ ਗੇੜ ਵਿਚ ਪਏ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ)। ਆਪਣੀ ਅਕਲ ਦੇ ਹਠ ਤੇ ਤੁਰਿਆਂ (ਸੰਸਾਰ-ਸਮੁੰਦਰ ਦੇ ਵਿਕਾਰਾਂ ਵਿਚ) ਡੁੱਬੀਦਾ ਹੀ ਹੈ। ਜੇ ਮਨੁੱਖ ਗੁਰੂ ਦੇ ਰਾਹ ਉੱਤੇ ਤੁਰਦਾ ਹੈ ਉਸ ਨੂੰ ਪਰਮਾਤਮਾ ਪਾਰ ਲੰਘਾ ਲੈਂਦਾ ਹੈ ॥੧॥ ਗੁਰੂ ਦੀ ਸ਼ਰਨ ਤੋਂ ਬਿਨਾ ਨਾਹ ਹੀ (ਇਸ ਸੰਸਾਰ-ਸਮੁੰਦਰ ਤੋਂ) ਪਾਰ ਲੰਘ ਸਕੀਦਾ ਹੈ, ਨਾਹ ਹੀ ਆਤਮਕ ਅਨੰਦ ਮਿਲਦਾ ਹੈ। (ਇਸ ਵਾਸਤੇ, ਹੇ ਮਨ ! ਪ੍ਰਭੂ-ਦਰ ਤੇ ਅਰਦਾਸ ਕਰ ਤੇ ਆਖ ਕਿ ਹੇ ਪ੍ਰਭੂ !) ਜਿਵੇਂ ਹੋ ਸਕੇ ਤੂੰ ਮੈਨੂੰ (ਗੁਰੂ ਦੀ ਸ਼ਰਨ ਵਿਚ) ਰੱਖ, (ਇਸ ਸੰਸਾਰ-ਸਮੁੰਦਰ ਵਿਚੋਂ ਪਾਰ ਲੰਘਣ ਵਾਸਤੇ) ਮੈਨੂੰ ਕੋਈ ਹੋਰ (ਆਸਰਾ) ਨਹੀਂ ਸੁੰਝਦਾ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਪਦ ਅਰਥ :

ਨਾਨਕ - ਹੇ ਨਾਨਕ !, ਸਚ - ਸਦਾ-ਬਿਰ ਪ੍ਰਭੂ ਦਾ ਨਾਮ ਸਿਮਰਨ, ਗੁਰ ਵੀਚਾਰਿ - ਗੁਰੂ ਦੀ ਦੱਸੀ ਵਿਚਾਰ ਦੀ ਰਾਹੀਂ, ਗੁਰੂ ਦੇ ਦੱਸੇ ਉਪਦੇਸ਼ ਦਾ ਆਸਰਾ ਲੈ ਕੇ, ਇਕਿ - ਅਨੇਕਾ ਜੀਵ, ਪੂਰਿ - ਬੇਅੰਤ ਜੀਵ, ਬੇੜੀ ਦੇ ਪੂਰਾਂ ਦੇ ਪੂਰ (ਨੋਟ : ਭਰੀ ਬੇੜੀ ਦੇ ਸਾਰੇ ਮੁਸਾਫਿਰਾਂ ਦੇ ਸਮੂਹ ਨੂੰ ਪੂਰ ਆਖੀਦਾ ਹੈ, ਭਰੇ ਅਹੰਕਾਰਿ - ਅਹੰਕਾਰ ਨਾਲ ਭਰੇ ਹੋਏ, ਅਹੰਕਾਰੀ, ਮਨ ਹਠਿ - ਮਨ ਦੇ ਹਠ ਵਿਚ, ਮਨ ਹਠਿ ਮਤੀ - ਹਠੀ ਮੱਤ ਨਾਲ, ਆਪਣੀ ਅਕਲ ਦੇ ਹਠ ਤੇ ਤੁਰਿਆਂ, ਗੁਰਮੁਖਿ - ਉਹ ਮਨੁੱਖ ਜੋ ਗੁਰੂ ਦਾ ਆਸਰਾ ਲੈਂਦਾ ਹੈ, ਤਾਰਿ - ਤਾਰੈ, ਤਾਰ ਲੈਂਦਾ ਹੈ।੧।, ਕਿਉ ਤਰੀਐ - ਨਹੀਂ ਤਰਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ।

ਰਾਗੁ ਸਿਰੀਰਾਗੁ (ਤਿੰਨ ਤਾਲ, ੧੬ ਮਾਤਰਾ)

(ਅੰਗ-੨੦)

1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12	13	14	15	16
x				2				0				3			
ਸਥਾਈ															
ਸੰ	ਸੰ	ਸੰ	ਸੰ	ਸੰ	ਨੀ	ਧੁ	ਧੁ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪ	ਮੇ	ਨੀਸੰ	ਨੀ	ਨੀ
ਕਿ	ਉ	ਤਰੀ	ਐ	ਸੁ	s	ਖੁ	s	ਹੋ	s	ਇ	s	ਗੁs	ਰs	ਬਿ	ਨੁ
ਪ	ਪ	ਪ	ਪ	ਰੇ	ਰੇ	ਗ	ਗ	ਰੇ	ਰੇ	ਸ	ਸ	ਰੇ	ਮੇ	ਪ	ਨੀ
ਭਾ	ਵੈ	ਤਿ	ਉ	ਰਾ	s	ਖੁ	s	ਤੂ	s	s	s	ਮੈ	s	s	s
ਸੰ	ਸੰ	ਸੰ	ਸੰ	ਮੇਪ	ਨੀਸੰ	ਰੇਂਸੰ	ਨੀਸੰ	ਸੰਨੀ	ਧੁਪ	ਮੇਗ	ਰੇਸ				
ਅਵ	ਰੁ, ਨ	ਦੂ	ਜਾ	ਕੋs	ss	ss	ss	ਇs	ss	ss	ss				
ਅੰਤਰਾ															
ਪ	ਪ	ਪ	ਪ	ਮੇ	ਮੇ	ਪ	ਪ	ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਸੰ	ਸੰ	ਸੰ	ਸੰ
ਨਾ	ਨ	ਕ	s	ਬੇ	s	ੜੀ	s	ਸ	s	ਚ	s	ਕੀ	s	s	s
ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਸੰ	ਸੰ	ਰੇਂ	ਰੇਂ	ਗੰ	ਗੰ	ਰੇਂ	ਰੇਂ	ਸੰ	ਸੰ	ਸੰ	ਸੰ
ਤ	ਰੀ	ਐ	s	ਗੁ	s	ਰ	s	ਵੀ	s	s	s	ਚਾ	s	ਰਿ	s
ਪ	ਪ	ਪ	ਪ	ਮੇ	ਮੇ	ਪ	ਪ	ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਸੰ	ਸੰ	ਸੰ	ਸੰ
ਇ	s	ਕਿ	s	ਆ	s	ਵ	ਹਿ	ਇ	s	ਕਿ	s	ਜਾ	ਵ	ਹੀ	s
ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਸੰ	ਸੰ	ਰੇਂ	ਰੇਂ	ਗੰ	ਗੰ	ਰੇਂ	ਰੇਂ	ਸੰ	ਸੰ	ਸੰ	ਸੰ
ਪੂ	s	ਰਿ	s	ਭ	s	ਰੇ	s	ਅ	s	ਹੰ	s	ਕਾ	s	ਰਿ	s
ਨੀ	ਸੰ	ਨੀ	ਸੰ	ਨੀ	ਧੁ	ਪ	ਪ	ਰੇ	ਮੇ	ਪ	ਨੀ	ਸੰ	ਸੰ	ਸੰ	ਸੰ
ਮ	ਨ	ਹ	ਠਿ	ਮ	s	ਤੀ	s	ਬੂ	s	ਡੀ	s	ਐ	s	s	s
ਰੇ	ਮੇ	ਪ	ਨੀ	ਸੰ	ਸੰ	ਸੰ	ਸੰ	ਸੰਨੀ	ਧੁਪ	ਮੇਪ	ਧੁਪ				
ਗੁ	ਰ	ਮੁ	ਖਿ	ਸ	s	ਚੁ	ਸੁ	ਤਾs	ss	ਰਿ	ss				

ਰਾਗੁ ਸਿਰੀਰਾਗੁ

ਸਿਰੀਰਾਗੁ ਮਹਲਾ ੧ ॥

ਸੁਣਿ ਮਨ ਮਿਤ੍ਰੁ ਪਿਆਰਿਆ ਮਿਲੁ ਵੇਲਾ ਹੈ ਏਹ ॥

ਜਬ ਲਗੁ ਜੋਬਨਿ ਸਾਸੁ ਹੈ ਤਬ ਲਗੁ ਇਹੁ ਤਨੁ ਦੇਹ ॥

ਬਿਨੁ ਗੁਣ ਕਾਮਿ ਨ ਆਵਈ ਢਹਿ ਢੇਰੀ ਤਨੁ ਖੇਹ ॥੧॥

ਮੇਰੇ ਮਨ ਲੈ ਲਾਹਾ ਘਰਿ ਜਾਹਿ ॥

ਗੁਰਮੁਖਿ ਨਾਮੁ ਸਲਾਹੀਐ ਹਉਮੈ ਨਿਵਰੀ ਭਾਹਿ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

(ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ, ਅੰਗ ੨੦)

ਅਰਥ :

ਹੇ ਪਿਆਰੇ ਮਿਤ੍ਰ ਮਨ ! (ਮੇਰੀ ਸਿੱਖਿਆ) ਸੁਣ। ਪਰਮਾਤਮਾ ਨੂੰ ਮਿਲ, (ਮਿਲਣ ਦਾ) ਇਹ (ਮਨੁੱਖਾ ਜਨਮ ਹੀ) ਵੇਲਾ ਹੈ। ਜਦੋਂ ਤਕ ਜੁਆਨੀ ਵਿਚ (ਹਾਂ ਤੇ) ਸਾਹ ਆ ਰਿਹਾ ਹੈ, ਤਦੋਂ ਤਕ ਹੀ ਇਹ ਸਰੀਰ ਕੰਮ ਦੇ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਜੇ ਪ੍ਰਭੂ ਦੇ ਗੁਣ (ਆਪਣੇ ਅੰਦਰ) ਨਾਹ ਵਸਾਏ, ਤਾਂ ਇਹ ਸਰੀਰ ਕਿਸ ਕੰਮ ? ਇਹ ਤਾਂ ਆਖਰ ਢਹਿ ਕੇ ਮਿੱਟੀ ਦੀ ਢੇਰੀ ਹੋ ਜਾਇਗਾ ॥੧॥, ਹੇ ਮੇਰੇ ਮਨ ! (ਇਥੋਂ ਆਤਮਕ) ਲਾਭ ਖੱਟ ਕੇ (ਆਪਣੇ ਪਰਲੋਕ) ਘਰ ਵਿਚ ਜਾਹ। ਗੁਰੂ ਦੀ ਸਰਨ ਪੈ ਕੇ (ਇਥੇ) ਪ੍ਰਭੂ ਦਾ ਨਾਮ ਸਲਾਹੁਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ, ਨਾਮ ਦੀ ਬਰਕਤਿ ਨਾਲ ਹਉਮੈ ਦੀ ਅੱਗ (ਅੰਦਰੋਂ) ਮਿਟ ਜਾਂਦੀ ਹੈ (ਇਹ ਅੱਗ ਕਿ ਮੈਂ ਵੱਡਾ ਹਾਂ, ਮੈਂ ਵੱਡਾ ਬਣ ਜਾਵਾਂ-ਬੁੱਝ ਜਾਂਦੀ ਹੈ) ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਪਦ ਅਰਥ :

ਜੋਬਨਿ - ਜੁਆਨੀ ਵਿਚ, ਜਬ ਲਗੁ - ਜਦੋਂ ਤਕ, ਦੇਹ - ਸਰੀਰ, ਆਵਈ - ਆਵੈ, ਆਉਂਦਾ, ਢਹਿ - ਢਹਿ ਕੇ, ਢੇਰੀ, ਖੇਹ - ਖੇਹ ਦੀ ਡੇਰੀ, ਲਾਹਾ - ਲਾਭ, ਲੈ - ਲੈ ਕੇ, ਘਰਿ - (ਆਪਣੇ) ਘਰ ਵਿਚ, ਨਿਵਰੀ - ਦੂਰ ਹੋ ਜਾਇਗੀ, ਭਾਹਿ - ਅੰਗ।

ਰਾਗੁ ਸਿਰੀਰਾਗੁ (ਕਹਿਰਵਾ, ੮ ਮਾਤਰਾ)

(ਅੰਗ-੨੦)

1	2	3	4	5	6	7	8
×				0			
ਸਥਾਈ					ਨੀ	ਸ	ਰੇ
					ਮੇ	ਸ	ਰੇ
ਗ	ਗ	ਗ	ਗ	ਗ	ਗ	ਗ	ਗ
ਮ	ਸ	ਸ	ਸ	ਨ	ਸ	ਸ	ਸ
-	ਗ	ਗ	ਰੇ	ਰੇ	ਗ	ਰੇ	ਰੇ
-	ਲੈ	ਲਾ	ਹਾ	ਘ	ਚਿ	ਜਾ	ਸ
ਸ	ਸ	ਸ	ਸ	-			
ਹਿ	ਸ	ਸ	ਸ	-			

1	2	3	4	5	6	7	8
-	ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ
s	ਗੁ	ਰ	ਮੁਖਿ	ਨਾ	s	ਮੁ	s
-	ਨੀ	ਸ	ਚੇ	ਗ	ਗ	ਗ	ਗ
s	ਸ	ਲਾ	s	ਹੀ	s	ਐ	s
-	ਗ	ਗ	ਗ	ਗ	ਗ	ਗ	ਗ
s	ਹ	ਉ	ਮੈ	ਨਿ	ਵ	s	ਰੀ
-	ਚੇ	ਚੇ	ਚੇ	ਸ			
-	ਭਾ	s	s	ਹਿ			
ਅੰਤਰਾ							
ਮੇ	ਮੇ	ਮੇ	ਮੇ	ਮੇ	ਮੇ	ਮੇ	ਮੇ
-	ਸੁ	ਣਿ	ਮਨ	ਮਿ	s	ੜ	s
-	ਮੇਪ	ਪ	ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ
s	ਪਿs	ਆ	s	ਰਿ	ਆ	s	s
-	ਮੇ	ਮੇ	ਪ	ਪਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ
s	ਮਿ	ਲੁ	ਵੇ	ਲਾs	s	ਹੈ	s
-	ਸਂ	ਸਂ	ਸਂ	ਸਂ	ਸਂ	ਸਂ	ਸਂ
s	ਏ	s	s	ਹ	s	s	s
-	ਮੇ	ਮੇ	ਮੇ	ਮੇ	ਮੇ	ਮੇ	ਮੇ
s	ਜ	ਬ	ਲਗੁ	ਜੋ	ਬ	ਨਿ	s
-	ਮੇਪ	ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ
s	ਸਾs	s	ਸੁ	ਹੈ	s	s	s
-	ਮੇ	ਮੇ	ਪ	ਪਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ
s	ਤ	ਬ	ਲਗੁ	ਇs	ਹੁ	ਤ	ਨੁ
-	ਸਂ	ਸਂ	ਸਂ	ਸਂ	ਸਂ	ਸਂ	ਸਂ
s	ਦੇ	s	s	ਹ	s	s	s
-	ਚੇਂ	ਚੇਂ	ਚੇਂ	ਚੇਂ	ਚੇਂ	ਚੇਂ	ਚੇਂ
s	ਬਿ	ਨੁ	ਗੁਣ	ਕਾ	ਮਿ	s	ਨ
-	ਗੰ	ਗੰ	ਚੇਂਚੇਂ	ਸਂ	ਸਂ	ਸਂ	ਸਂ
s	ਆ	ਵ	s	ਈ	s	s	s
-	ਨੀ	ਨੀ	ਨੀਧੁ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪ
s	ਢ	s	ਹਿ	ਢੇ	s	ਰੀ	s
-	ਚੇ	ਚੇ	ਚੇਗ	ਸ			
s	ਤ	ਨੁ	ਖੇ	ਹ			

ਰਾਗੁ ਸਿਰੀਰਾਗੁ

ਸਿਰੀਰਾਗੁ ਮਹਲਾ ੧ ॥

ਮਰਣੈ ਕੀ ਚਿੰਤਾ ਨਹੀ ਜੀਵਣ ਕੀ ਨਹੀ ਆਸ ॥
 ਤੂ ਸਰਬ ਜੀਆ ਪ੍ਰਤਿਪਾਲਹੀ ਲੇਖੈ ਸਾਸ ਗਿਰਾਸ ॥
 ਅੰਤਰਿ ਗੁਰਮੁਖਿ ਤੂ ਵਸਹਿ ਜਿਉ ਭਾਵੈ ਤਿਉ ਨਿਰਜਾਸਿ ॥੧॥
 ਜੀਅਰੇ ਰਾਮ ਜਪਤ ਮਨੁ ਮਾਨੁ ॥
 ਅੰਤਰਿ ਲਾਗੀ ਜਲਿ ਬੁਝੀ ਪਾਇਆ ਗੁਰਮੁਖਿ ਗਿਆਨੁ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

(ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ, ਅੰਗ ੨੦-੨੧)

ਅਰਥ :

(ਜੋ ਮਨੁੱਖ ਗੁਰੂ ਦੇ ਸਨਮੁਖ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ, ਸਿਮਰਨ ਦੀ ਬਰਕਤਿ ਨਾਲ ਉਸ ਨੂੰ) ਮੌਤ ਦਾ ਡਰ ਨਹੀਂ ਰਹਿੰਦਾ, ਹੋਰ ਹੋਰ ਲੰਮੀ ਉਮਰ ਦੀਆਂ ਉਹ ਆਸਾਂ ਨਹੀਂ ਬਣਾਂਦਾ। (ਉਸ ਨੂੰ ਇਹ ਯਕੀਨ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਹੇ ਪ੍ਰਭੂ !) ਤੂੰ ਸਾਰੇ ਜੀਵਾਂ ਦੀ ਪਾਲਨਾ ਕਰਦਾ ਹੈਂ, ਜੀਵਾਂ ਦਾ ਹਰੇਕ ਸਾਹ ਹਰੇਕ ਗਿਰਾਹੀ ਤੇਰੇ ਹਿਸਾਬ ਵਿਚ (ਤੇਰੀ ਨਜ਼ਰ ਵਿਚ) ਹੈ। (ਹੇ ਪ੍ਰਭੂ !) ਗੁਰੂ ਦੇ ਸਨਮੁਖ ਰਹਿਣ ਵਾਲੇ ਮਨੁੱਖ ਦੇ ਅੰਦਰ ਤੂੰ ਪ੍ਰਗਟ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈਂ, (ਉਸ ਨੂੰ ਇਹ ਯਕੀਨ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ ਕਿ) ਜਿਵੇਂ ਤੇਰੀ ਰਜ਼ਾ ਹੈ ਤਿਵੇਂ ਤੂੰ (ਸਭ ਦੀ) ਸੰਭਾਲ ਕਰਦਾ ਹੈਂ ॥੧॥, ਹੇ (ਮੇਰੀ) ਜਿੰਦੇ ! (ਐਸਾ ਉੱਦਮ ਕਰ ਕਿ) ਪਰਮਾਤਮਾ ਦਾ ਨਾਮ ਸਿਮਰਦਿਆਂ ਸਿਮਰਦਿਆਂ ਮਨ (ਸਿਮਰਨ ਵਿਚ) ਗਿੱਝ ਜਾਏ। ਗੁਰੂ ਦੀ ਸਰਨ ਪੈ ਕੇ (ਸਿਮਰਨ ਦੀ ਰਾਹੀਂ) ਜਿਸ ਮਨੁੱਖ ਨੇ ਪਰਮਾਤਮਾ ਨਾਲ ਡੂੰਘੀ ਸਾਂਝ ਪਾ ਲਈ, ਉਸ ਦੀ ਅੰਦਰਲੀ ਤ੍ਰਿਸ਼ਨਾ ਦੀ ਸੜਨ ਬੁੱਝ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਪਦ ਅਰਥ :

ਸਾਸ - ਸਾਹ, **ਗਿਰਾਸ** - ਗਿਰਾਹੀ, ਖਾਣਾ, **ਨਿਰਜਾਸਿ** - ਵੇਖਦਾ ਹੈ, ਸੰਭਾਲ ਕਰਦਾ ਹੈ, **ਜੀਅ ਰੇ** - ਹੇ (ਮੇਰੀ) ਜਿੰਦੇ !, **ਮਾਨੁ** - ਮਨਾਓ, ਗਿਝਾਓ, **ਜਲਿ** - ਜਲਨ, ਸੜਨ, **ਗਿਆਨੁ** - ਜਾਣ-ਪਛਾਣ, ਸਾਂਝ।

ਰਾਗੁ ਸਿਰੀਰਾਗੁ (ਕਹਿਰਵਾ, ੮ ਮਾਤਰਾ)

(ਅੰਗ-੨੦-੨੧)

1	2	3	4	5	6	7	8
×				0			
ਸਥਾਈ					ਨੀ	ਸ	ਰੇ
					ਜੀ	ਅ	-
ਗ	ਗ	ਗ	ਗ	ਗ	ਗ	ਗ	ਗ
ਰੇ	s	s	s	s	s	s	s
-	ਗ	ਗ	ਰੇ	ਰੇ	ਗ	ਰੇ	ਰੇ
-	ਰਾ	ਮ	s	ਜ	ਪਤ	ਮ	ਨੁ
-	ਸ	ਸ	ਸ	ਸ	-		
-	ਮਾ	s	ਨੁ	-	s		

1	2	3	4	5	6	7	8
x				0			
ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ
-	ਅੰ	ਤ	ਰਿ	ਲਾ	s	ਗੀ	s
-	ਨੀ	ਸ	ਰੇ	ਗ	ਗ	ਗ	ਗ
-	ਜ	s	ਲਿ	ਬੁ	s	ਝੀ	s
-	ਗ	ਗ	ਗ	ਗ	ਗ	ਗ	ਗ
-	ਪਾ	ਇ	ਆ	ਗੁ	ਰ	ਮੁ	ਖਿ
-	ਰੇ	ਰੇ	ਰੇ	ਸ			
-	ਗਿ	ਆ	ਨੁ	s			
ਅੰਤਰਾ							
-	ਮੇ	ਮੇ	ਮੇ	ਮੇ	ਮੇ	ਮੇ	ਮੇ
-	ਮ	ਰ	ਣੈ	ਕੀ	s	s	s
-	ਮੇਪ	ਪ	ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ
s	ਚਿੰਸ	s	ਤਾ	ਨ	s	ਹੀ	s
-	ਮੇ	ਮੇ	ਪ	ਪਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ
s	ਜੀ	ਵ	ਣ	ਕੀ	s	s	s
-	ਸੰ	ਸੰ	ਸੰ	ਸੰ	ਸੰ	ਸੰ	ਸੰ
s	ਨ	s	ਹੀ	ਆ	s	s	ਸ
-	ਮੇ	ਮੇ	ਮੇ	ਮੇ	ਮੇ	ਮੇ	ਮੇ
s	ਤੂ	ਸਰ	ਬ	ਜੀ	s	ਆ	s
-	ਮੇਪ	ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ
s	ਪ੍ਰ	ਤਿ	ਪਾ	ਲ	s	ਹੀ	s
-	ਮੇ	ਮੇ	ਪ	ਪਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ
s	ਲੇ	s	ਖੈ	ਸਾਸ	s	ਸ	s
-	ਸੰ	ਸੰ	ਸੰ	ਸੰ	ਸੰ	ਸੰ	ਸੰ
s	ਗਿ	s	s	ਰਾ	s	ਸ	s
-	ਰੇਂ	ਰੇਂ	ਰੇਂ	ਰੇਂ	ਰੇਂ	ਰੇਂ	ਰੇਂ
s	ਅੰ	ਤ	ਰਿ	ਗੁ	ਰ	ਮੁ	ਖਿ
-	ਗੰ	ਗੰ	ਰੇਂਰੇਂ	ਸੰ	ਸੰ	ਸੰ	ਸੰ
s	ਤੂ	s	s	ਵ	ਸ	ਹਿ	s
-	ਨੀ	ਨੀ	ਨੀਧੁ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪ
s	ਜਿ	s	ਉ	ਭਾ	s	ਵੈ	s
-	ਰੇ	ਰੇ	ਰੇਗ	ਸ			
s	ਤਿ	ਉ	ਨਿਰ	ਜਾਸਿ			

ਰਾਗੁ ਸਿਰੀਰਾਗੁ

ਸਿਰੀਰਾਗੁ ਮਹਲਾ ੧ ॥

ਏਹੁ ਮਨੋ ਮੂਰਖੁ ਲੋਭੀਆ ਲੋਭੇ ਲਗਾ ਲੁਭਾਨੁ ॥
 ਸਬਦਿ ਨ ਭੀਜੈ ਸਾਕਤਾ ਦੁਰਮਤਿ ਆਵਨੁ ਜਾਨੁ ॥
 ਸਾਧੂ ਸਤਗੁਰੁ ਜੇ ਮਿਲੈ ਤਾ ਪਾਈਐ ਗੁਣੀ ਨਿਧਾਨੁ ॥੧॥
 ਮਨ ਰੇ ਹਉਮੈ ਛੋਡਿ ਗੁਮਾਨੁ ॥
 ਹਰਿ ਗੁਰੁ ਸਰਵਰੁ ਸੇਵਿ ਤੂ ਪਾਵਹਿ ਦਰਗਹ ਮਾਨੁ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

(ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ, ਅੰਗ ੨੧)

ਅਰਥ :

ਮਾਇਆ-ਵੇੜੇ ਮਨੁੱਖ ਦਾ ਇਹ ਮਨ ਮੂਰਖ ਹੈ ਲਾਲਚੀ ਹੈ, ਹਰ ਵੇਲੇ ਲੋਭ ਵਿਚ ਫਸਿਆ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ। ਗੁਰੂ ਦੇ ਸ਼ਬਦ ਵਿਚ ਇਸ ਦੀ ਰੁਚੀ ਹੀ ਨਹੀਂ ਬਣਦੀ, ਇਸ ਭੈੜੀ ਮੱਤ ਦੇ ਕਾਰਨ ਜਨਮ ਮਰਨ ਦਾ ਗੇੜ ਬਣਿਆ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ। ਜੇ ਇਸ ਨੂੰ ਗੁਰੂ ਸਤਿਗੁਰੂ ਮਿਲ ਪਏ, ਤਾਂ ਗੁਣਾਂ ਦਾ ਖਜ਼ਾਨਾ ਪ੍ਰਭੂ ਇਸ ਨੂੰ ਮਿਲ ਪੈਂਦਾ ਹੈ॥੧॥, ਹੇ (ਮੇਰੇ) ਮਨ ! ਮੈਂ (ਸਿਆਣਾ) ਹਾਂ, ਮੈਂ (ਸਿਆਣਾ) ਹਾਂ-ਇਹ ਅਹੰਕਾਰ ਛੱਡ, ਤੇ ਪਰਮਾਤਮਾ ਦੇ ਰੂਪ ਗੁਰੂ ਦੀ ਸਰਨ ਪਉ ਜੋ (ਆਤਮਾ ਨੂੰ ਪਵਿਤ੍ਰ ਕਰਨ ਵਾਲਾ) ਸਰੋਵਰ ਹੈ। (ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ) ਪ੍ਰਭੂ ਦੀ ਹਜ਼ੂਰੀ ਵਿਚ ਆਦਰ ਹਾਸਲ ਕਰੇਂਗਾ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਪਦ ਅਰਥ :

ਲੋਭੇ - ਲੋਭ ਵਿਚ ਹੀ, **ਮਨੋ** - ਮਨ, **ਲੁਭਾਨੁ** - (ਅੱਖਰ 'ਲ' ਦੇ ਨਾਲ ਦੋ ਲਗਾਂ ਹਨ : 'ਲੁ' ਅਤੇ 'ਲੁ' । ਅਸਲ ਲਫਜ਼ 'ਲੁਭਾਨੁ' ਹੈ, ਪਰ ਉਚਾਰਨ 'ਲੁਭਾਨੁ' ਪੜ੍ਹਨਾ ਹੈ। **ਸਬਦਿ** - ਸ਼ਬਦ ਵਿਚ, **ਨ ਭੀਜੈ** - ਪਤੀਜਦਾ ਨਹੀਂ, **ਸਾਕਤਾ** - ਮਾਇਆ-ਵੇੜਿਆ, **ਦੁਰਮਤਿ** - ਭੈੜੀ ਮੱਤ ਦੇ ਕਾਰਨ, **ਆਵਨੁ ਜਾਨੁ** - ਜਨਮ ਮਰਨ ਦਾ ਗੇੜ, **ਸਾਧੂ** - ਗੁਰੂ, **ਗੁਣੀ ਨਿਧਾਨੁ** - ਗੁਣਾਂ ਦਾ ਖਜ਼ਾਨਾ, ਪਰਮਾਤਮਾ, **ਸਰਵਰੁ** - ਸ੍ਰੇਸ਼ਟ ਤਾਲਾਬ।

ਰਾਗੁ ਸਿਰੀਰਾਗੁ (ਰੂਪਕ, ੭ ਮਾਤਰਾ)

(ਅੰਗ-੨੧)

1	2	3	4	5	6	7
×			2		3	
ਸਥਾਈ						
ਸ	ਸ	ਰੂਪ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪ
ਮ	ਨ	ਸਰੇ	ਸ	ਸ	ਸ	ਸ
ਮੇ	ਮੇ	ਮੇ	ਗ	ਗ	ਗ	ਗ
ਹ	ਉ	ਮੈ	ਛੇ	ਸ	ਡਿ	ਸ
ਰੂ	ਰੂ	ਰੂ	ਸ	ਸ	ਸ	ਸ
ਗੁ	ਮਾ	ਸ	ਨੁ	ਸ	ਸ	ਸ

1	2	3	4	5	6	7
ਸ	ਸ	ਸ	ਨੀ	ਧੁ	ਪ	ਪ
ਹ	s	ਰਿ	ਗੁ	s	ਰੁ	s
ਮੇ	ਪ	ਨੀ	ਸ	ਸ	ਸ	ਸ
ਸਰ	ਵ	ਰੁ	ਸੇ	ਵਿ	ਤੂ	s
ਮੇ	ਮੇ	ਮੇ	ਗ	ਗ	ਗ	ਗ
ਪਾਵ	ਹਿ	s	ਦ	ਰ	ਗ	ਹ
ਰੇ	ਰੇ	ਰੇ	ਸ	ਸ	ਸ	ਸ
ਮਾ	s	s	ਨੁ	s	s	s
ਅੰਤਰਾ						
ਪ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪ
ਏ	s	ਹੁ	ਮ	s	ਨੋ	s
ਧੁ	ਧੁ	ਧੁ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪ
ਮੁ	ਰ	ਖੁ	ਲੋ	ਭੀ	ਆ	s
ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ
ਲੋ	s	ਭੇ	ਲ	s	ਗਾ	s
ਧੁ	ਧੁ	ਧੁ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪ
ਲੁ	s	s	ਭਾ	s	ਨੁ	s
ਪ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪ
ਸ	ਬ	ਦਿ	ਨ	s	s	s
ਧੁ	ਧੁ	ਧੁ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪ
ਭੀ	ਜੈ	s	ਸਾ	ਕ	ਤਾ	s
ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ
ਦੁਰ	ਮ	ਤਿ	ਆ	ਵ	ਨੁ	s
ਧੁ	ਧੁ	ਧੁ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪ
ਜਾ	s	s	ਨੁ	s	s	s
ਪ	ਪ	ਪ	ਰੇਂ	ਰੇਂ	ਰੇਂ	ਰੇਂ
ਸਾ	s	ਧੂ	ਸ	ਤ	ਗੁ	ਰੁ
ਗੰ	ਗੰ	ਗੰ	ਰੇਂ	ਰੇਂ	ਸੰ	ਸੰ
ਜੇ	s	s	ਮਿ	s	ਲੈ	s
ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਧੁ	ਧੁ	ਪ	ਪ
ਤਾ	s	s	ਪਾ	ਈ	ਐ	s
ਰੇ	ਰੇ	ਰੇ	ਸ	ਸ	ਸ	ਸ
ਗੁ	s	ਣੀ	ਨਿ	ਧਾ	ਨੁ	s

ਰਾਗੁ ਸਿਰੀਰਾਗੁ

ਸਿਰੀਰਾਗੁ ਮਹਲਾ ੧ ॥

ਇਕੁ ਤਿਲੁ ਪਿਆਰਾ ਵੀਸਰੈ ਰੋਗੁ ਵਡਾ ਮਨ ਮਾਹਿ ॥
 ਕਿਉ ਦਰਗਹ ਪਤਿ ਪਾਈਐ ਜਾ ਹਰਿ ਨ ਵਸੈ ਮਨ ਮਾਹਿ ॥
 ਗੁਰਿ ਮਿਲਿਐ ਸੁਖੁ ਪਾਈਐ ਅਗਨਿ ਮਰੈ ਗੁਣ ਮਾਹਿ ॥੧॥
 ਮਨ ਰੇ ਅਹਿਨਿਸਿ ਹਰਿ ਗੁਣ ਸਾਰਿ ॥
 ਜਿਨ ਖਿਨੁ ਪਲੁ ਨਾਮੁ ਨ ਵੀਸਰੈ ਤੇ ਜਨ ਵਿਰਲੇ ਸੰਸਾਰਿ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

(ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ, ਅੰਗ ੨੧)

ਅਰਥ :

(ਅਜਿਹੇ ਸੁਭਾਗ ਬੰਦਿਆਂ ਨੂੰ) ਜੋ ਰਤਾ ਭਰ ਸਮੇਂ ਵਾਸਤੇ ਭੀ ਪ੍ਰੀਤਮ ਪ੍ਰਭੂ ਵਿਸਰ ਜਾਏ, ਤਾਂ ਉਹ ਆਪਣੇ ਮਨ ਵਿਚ ਵੱਡਾ ਰੋਗ (ਪੈਦਾ ਹੋ ਗਿਆ ਸਮਝਦੇ ਹਨ।) (ਉਂਵ ਭੀ) ਜੇ ਪਰਮਾਤਮਾ ਦਾ ਨਾਮ ਮਨ ਵਿਚ ਨਾਹ ਵੱਸੇ, ਤਾਂ ਪਰਮਾਤਮਾ ਦੀ ਦਰਗਾਹ ਵਿਚ ਇੱਜ਼ਤ ਨਹੀਂ ਮਿਲ ਸਕਦੀ। ਜੇ ਗੁਰੂ ਮਿਲ ਪਏ, (ਤਾਂ ਉਹ ਪ੍ਰਭੂ ਦੀ ਸਿਫਤ-ਸਾਲਾਹ ਦੀ ਦਾਤ ਦੇਂਦਾ ਹੈ, ਇਸ ਦੀ ਬਰਕਤਿ ਨਾਲ) ਆਤਮਕ ਆਨੰਦ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੁੰਦਾ ਹੈ (ਕਿਉਂਕਿ) ਸਿਫਤ-ਸਾਲਾਹ ਵਿਚ ਜੁੜਿਆਂ ਤ੍ਰਿਸ਼ਨਾ-ਅੱਗ ਬੁੱਝ ਜਾਂਦੀ ਹੈ॥੧॥, ਹੇ (ਮੇਰੇ) ਮਨ! ਦਿਨ ਰਾਤ (ਹਰ ਵੇਲੇ) ਪਰਮਾਤਮਾ ਦੇ ਗੁਣ ਚੇਤੇ ਕਰਦਾ ਰਹੁ। ਜਗਤ ਵਿਚ ਉਹ (ਭਾਗਾਂ ਵਾਲੇ) ਮਨੁੱਖ ਵਿਰਲੇ ਹੁੰਦੇ ਹਨ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਪ੍ਰਭੂ ਦਾ ਨਾਮ ਖਿਨ ਪਲ ਵਾਸਤੇ ਭੀ ਨਹੀਂ ਭੁੱਲਦਾ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਪਦ ਅਰਥ :

ਇਕੁ ਤਿਲੁ - ਰਤਾ ਕੁ ਭੀ ਸਮਾਂ, ਮਾਹਿ - ਵਿਚ, ਪਤਿ - ਇੱਜ਼ਤ, ਗੁਰਿ ਮਿਲਿਐ - ਜੇ ਗੁਰੂ ਮਿਲ ਪਏ, ਅਗਨਿ - ਤ੍ਰਿਸ਼ਨਾ ਦੀ ਅੱਗ, ਅਹਿ ਨਿਸਿ - ਦਿਨ ਰਾਤ, ਸਾਰਿ - ਸੰਭਾਲ, ਚੇਤੇ ਕਰ, ਜਿਨ - ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਬੰਦਿਆਂ ਨੂੰ, ਤੇ ਜਨ = ਉਹ ਬੰਦੇ)

ਰਾਗ ਸਿਰੀਰਾਗ ਰੂਪਕ (੭ ਮਾਤਰਾ)

(ਅੰਗ-੨੧)

1	2	3	4	5	6	7
× ਸਥਾਈ			2		3	
ਸ	ਸ	ਰੁਪ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪ
ਮ	s	ਨ	ਰੇ	s	s	s
ਮੇ	ਮੇ	ਮੇ	ਗ	ਗ	ਗ	ਗ
ਅਹਿ	ਨਿ	ਸਿ	ਹ	ਰਿ	ਗੁ	ਣ
ਰੁੇ	ਰੁੇ	ਰੁੇ	ਸ	ਸ	ਸ	ਸ
ਸਾ	s	s	ਰਿ	s	s	s

1	2	3	4	5	6	7
ਸ	ਸ	ਸ	ਨੀ	ਧੁ	ਪ	ਪ
ਜਿ	s	ਨ	ਖਿ	ਨੁ	ਪ	ਲੁ
ਮੇ	ਪ	ਨੀ	ਸ	ਸ	ਸ	ਸ
ਨਾ	ਮੁ	ਨ	ਵੀ	ਸ	ਚੈ	s
ਮੇ	ਮੇ	ਮੇ	ਗ	ਗ	ਗ	ਗ
ਤੇ	ਜ	ਨ	ਵਿ	ਰ	ਲੇ	s
ਚੇ	ਚੇ	ਚੇ	ਸ	ਸ	ਸ	ਸ
ਸੰ	ਸਾ	s	ਰਿ	s	s	s
ਅੰਤਰਾ						
ਪ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪ
ਇ	ਕੁ	ਤਿਲੁ	ਪਿ	ਆ	ਰਾ	s
ਧੁ	ਧੁ	ਧੁ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪ
ਵੀ	ਸ	s	ਚੈ	s	s	s
ਪ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪ
ਚੇ	s	ਗੁ	ਵ	s	ਡਾ	s
ਧੁ	ਧੁ	ਧੁ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪ
ਮ	s	ਨ	ਮਾ	s	ਹਿ	s
ਪ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪ
ਕਿ	s	ਉ	ਦ	ਰ	ਗ	ਹ
ਧੁ	ਧੁ	ਧੁ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪ
ਪ	s	ਤਿ	ਪਾ	ਈ	ਐ	s
ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ
ਜਾ	ਹ	ਰਿ	ਨ	s	ਵ	ਸੈ
ਧੁ	ਧੁ	ਧੁ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪ
ਮ	s	ਨ	ਮਾ	s	ਹਿ	s
ਪ	ਪ	ਪ	ਚੇਂ	ਚੇਂ	ਚੇਂ	ਚੇਂ
ਗੁ	s	ਰਿ	ਮਿ	ਲਿ	ਐ	s
ਗੰ	ਗੰ	ਗੰ	ਚੇਂ	ਚੇਂ	ਸੰ	ਸੰ
ਸੁ	s	ਖੁ	ਪਾ	ਈ	ਐ	s
ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਧੁ	ਧ	ਪ	ਪ
ਅ	ਗ	ਨਿ	ਮ	s	ਚੈ	s
ਚੇ	ਚੇ	ਚੇ	ਸ	ਸ	ਸ	ਸ
ਗੁ	s	ਣ	ਮਾ	s	ਹਿ	s

ਰਾਗੁ ਸਿਰੀਰਾਗੁ

ਸਿਰੀਰਾਗੁ ਮਹਲਾ ੧ ॥

ਹਰਿ ਹਰਿ ਜਪਹੁ ਪਿਆਰਿਆ ਗੁਰਮਤਿ ਲੇ ਹਰਿ ਬੋਲਿ ॥

ਮਨੁ ਸਚ ਕਸਵਟੀ ਲਾਈਐ ਤੁਲੀਐ ਪੂਰੈ ਤੋਲਿ ॥

ਕੀਮਤਿ ਕਿਨੈ ਨ ਪਾਈਐ ਰਿਦ ਮਾਣਕ ਮੋਲਿ ਅਮੋਲਿ ॥੧॥

ਭਾਈ ਰੇ ਹਰਿ ਹੀਰਾ ਗੁਰ ਮਾਹਿ ॥

ਸਤਸੰਗਤਿ ਸਤਗੁਰੁ ਪਾਈਐ ਅਹਿਨਿਸਿ ਸਬਦਿ ਸਲਾਹਿ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

(ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ, ਅੰਗ ੨੨)

ਅਰਥ :

ਹੇ ਪਿਆਰੇ ! ਹਰਿ-ਨਾਮ ਜਪੋ, ਗੁਰੂ ਦੀ ਮੱਤ ਉਤੇ ਤੁਰ ਕੇ ਹਰੀ ਦਾ ਸਿਮਰਨ ਕਰੋ। ਜਦੋਂ ਮਨ ਸਿਮਰਨ ਦੀ ਕਸਵੱਟੀ ਉੱਤੇ ਲਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ (ਤਦੋਂ ਸਿਮਰਨ ਦੀ ਬਰਕਤਿ ਨਾਲ) ਇਹ ਤੋਲ ਵਿਚ ਪੂਰਾ ਉੱਤਰਦਾ ਹੈ। ਤਦੋਂ ਹਿਰਦਾ-ਮਾਣਕ ਮੁੱਲੋਂ ਅਮੁੱਲ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਕੋਈ ਇਸ ਦਾ ਮੁੱਲ ਨਹੀਂ ਪਾ ਸਕਦਾ। ਹੇ ਭਾਈ ! ਇਹ ਕੀਮਤੀ ਹਰਿ-ਨਾਮ ਗੁਰੂ ਦੇ ਕੋਲ ਹੈ। ਗੁਰੂ ਸਾਧ ਸੰਗਤ ਵਿਚ ਮਿਲਦਾ ਹੈ। (ਸੋ, ਸਾਧ ਸੰਗਤ ਵਿਚ ਜਾ ਕੇ) ਗੁਰੂ ਦੇ ਸ਼ਬਦ ਵਿਚ ਜੁੜ ਕੇ ਦਿਨ ਰਾਤ ਪਰਮਾਤਮਾ ਦੀ ਸਿਫਤ-ਸਾਲਾਹ ਕਰ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਪਦ ਅਰਥ :

ਬੋਲਿ - ਉੱਚਾਰ, ਸਿਮਰ, **ਸਚ ਕਸਵਟੀ** - ਸੱਚ ਦੀ ਕਸਵੱਟੀ ਉੱਤੇ, ਸਦਾ-ਥਿਰ ਹਰਿ-ਨਾਮ ਸਿਮਰਨ ਦੀ ਕਸਵੱਟੀ ਉੱਤੇ, **ਕਸਵਟੀ** - ਉਹ ਵੱਟੀ ਜਿਸ ਉੱਤੇ ਸੋਨੇ ਨੂੰ ਕੱਸ ਲਾਈ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਜਿਸ ਉੱਤੇ ਸੋਨਾ ਪਰਖਣ ਲਈ ਘਸਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, **ਲਾਈਐ** - ਲਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, **ਤੁਲੀਐ** - ਤੁਲਦਾ ਹੈ, **ਪੂਰੈ ਤੋਲਿ** - ਪੂਰੇ ਤੋਲ ਨਾਲ, **ਤੁਲੀਐ ਪੂਰੈ ਤੋਲਿ** - ਪੂਰੇ ਤੋਲ ਨਾਲ ਤੁਲਦਾ ਹੈ, ਤੋਲ ਵਿਚ ਪੂਰਾ ਉੱਤਰਦਾ ਹੈ, **ਕਿਨੈ** - ਕਿਸੇ ਨੇ ਭੀ, **ਰਿਦ ਮਾਣਕ** - ਹਿਰਦਾ-ਮੋਤੀ, **ਮੋਲਿ** - ਮੁੱਲ ਵਿਚ, **ਗੁਰ ਮਾਹਿ** - ਗੁਰੂ ਵਿਚ, ਗੁਰੂ ਦੇ ਕੋਲ, **ਸਬਦਿ** - ਸ਼ਬਦ ਵਿਚ (ਜੁੜ ਕੇ), **ਸਲਾਹਿ** - ਸਿਫਤ-ਸਾਲਾਹ ਕਰ।

ਰਾਗੁ ਸਿਰੀਰਾਗੁ (ਕਹਿਰਵਾ, ੮ ਮਾਤਰਾ)

(ਅੰਗ-੨੨)

1	2	3	4	5	6	7	8
×				0			
ਸਥਾਈ					ਪ	ਪ	ਪ
					ਭਾ	ਈ	ਸ
ਧੁ	ਧੁ	ਧੁ	ਧੁ	ਧੁ	ਧੁ	ਧੁ	ਧੁ
ਰੇ	ਸ	ਸ	ਸ	ਸ	ਸ	ਸ	ਸ
ਮੇ	ਮੇ	ਮੇ	ਮੇ	ਧੁ	ਧੁ	ਧੁ	ਧੁ
ਹ	ਸ	ਰਿ	ਹੀ	ਰਾ	ਸ	ਗੁ	ਰ

1	2	3	4	5	6	7	8
x				0			
ਪ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪ	-	-	-
ਮਾ	s	s	ਹਿ	s	s	s	s
ਮੇ	ਮੇ	ਮੇ	ਮੇ	ਮੇ	ਮੇ	ਗ	ਗ
ਸਤ	ਸੰ	ਗ	ਤਿ	ਸ	ਤ	ਗੁ	ਰੁ
ਰੇ	ਰੇ	ਰੇ	ਰੇ	ਸ	ਸ	ਸ	ਸ
ਪਾ	s	ਈ	s	ਐ	s	s	s
ਧੁ	ਧੁ	ਧੁ	ਧੁ	ਧੁ	ਧੁ	ਧੁ	ਧੁ
ਅ	ਹਿ	ਨਿ	ਸਿ	ਸ	ਬ	ਦਿ	s
ਮੇਪ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪ	-	-	-
ਸs	ਲਾ	ਹਿ	s	s	-	-	-
ਅੰਤਰਾ							
ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਨੀਧੁ	ਪ
ਹ	ਰਿ	ਹ	ਰਿ	ਜ	ਪ	ਹੁ	s
-	ਮੇਪ	ਨੀਸੰ	ਸੰ	ਸੰ	ਸੰ	ਸੰ	ਸੰ
s	ਪਿ	ਆ	s	ਰਿ	ਆ	s	s
ਸਰੋਂ	ਰੁੱ	ਰੁੱ	ਰੁੱ	ਰੁੱ	ਰੁੱ	ਰੁੱ	ਰੁੱ
ਗੁ	ਰ	ਮ	ਤਿ	ਲੇ	s	ਹ	ਰਿ
ਗੰ	ਗੰ	ਰੁੱ	ਰੁੱ	ਸੰ	ਸੰ	ਸੰ	ਸੰ
ਬੋ	s	s	s	ਲਿ	s	s	s
ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਨੀਪ
ਮ	ਨੁ	ਸ	ਚ	ਕ	ਸ	ਵ	ਟੀs
-	ਮੇਪ	ਨੀਸੰ	ਨੀ	ਸੰ	ਸੰ	ਸੰ	ਸੰ
s	ਲਾ	ss	s	ਈ	ਐ	s	s
ਸਰੋਂ	ਰੁੱ	ਰੁੱ	ਰੁੱ	ਰੁੱ	ਰੁੱ	ਰੁੱ	ਰੁੱ
ਤੁ	ਲੀ	ਐ	s	ਪੂ	s	ਰੈ	s
ਗੰ	ਗੰ	ਰੁੱ	ਰੁੱ	ਸੰ	ਸੰ	ਸੰ	ਸੰ
ਤੋ	s	s	s	ਲਿ	s	s	s
ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ
ਕੀ	ਮ	ਤਿ	s	ਕਿ	ਨੈ	s	ਨ
ਧੁ	ਧੁ	ਧੁ	ਧੁ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪ
ਪਾ	s	ਈ	ਐ	s	s	s	s
ਮੇ	ਮੇ	ਮੇ	ਮੇ	ਗ	ਗ	ਗ	ਗ
ਰਿ	ਦ	ਮਾ	ਣਕ	ਮੋ	s	ਲਿ	s
ਰੇ	ਰੇ	ਰੇ	ਸ	ਸ			
ਅ	s	ਮੋ	s	ਲਿ			

ਰਾਗੁ ਸਿਰੀਰਾਗੁ

ਸਿਰੀਰਾਗੁ ਮਹਲਾ ੧ ॥

ਭਰਮੇ ਭਾਹਿ ਨ ਵਿਝਵੈ ਜੇ ਭਵੈ ਦਿਸੰਤਰ ਦੇਸੁ ॥
ਅੰਤਰਿ ਮੈਲੁ ਨ ਉਤਰੈ ਪ੍ਰਿਗੁ ਜੀਵਣੁ ਪ੍ਰਿਗੁ ਵੇਸੁ ॥
ਹੋਰੁ ਕਿਤੈ ਭਗਤਿ ਨ ਹੋਵਈ ਬਿਨੁ ਸਤਿਗੁਰ ਕੇ ਉਪਦੇਸ ॥੧॥
ਮਨ ਰੇ ਗੁਰਮੁਖਿ ਅਗਨਿ ਨਿਵਾਰਿ ॥
ਗੁਰ ਕਾ ਕਹਿਆ ਮਨਿ ਵਸੈ ਹਉਮੈ ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਮਾਰਿ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

(ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ, ਅੰਗ ੨੨)

ਅਰਥ :

(ਗੁਰੂ ਦੀ ਸ਼ਰਨ ਛੱਡ ਕੇ) ਜੇ ਮਨੁੱਖ (ਸੰਨਿਆਸ-ਭੇਖ ਧਾਰ ਕੇ) ਦੇਸ ਦੇਸ ਵਿਚ ਭੱਟਾ ਫਿਰੇ, (ਥਾਂ ਥਾਂ) ਭੌਣ ਨਾਲ (ਤ੍ਰਿਸ਼ਨਾ ਦੀ) ਅੱਗ ਬੁੱਝ ਨਹੀਂ ਸਕਦੀ। ਅੰਦਰੋਂ (ਵਿਕਾਰਾਂ ਦੀ) ਮੈਲ ਨਹੀਂ ਲਹਿੰਦੀ, ਅਜੇਹਾ ਜੀਵਨ ਫਿਟਕਾਰ-ਜੋਗ ਹੀ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ, ਅਜੇਹਾ ਭੇਖ ਫਿਟਕਾਰ ਹੀ ਖਾਂਦਾ ਹੈ। (ਇਹ ਗੱਲ ਪੱਕ ਜਾਣ ਕਿ) ਸਤਿਗੁਰੂ ਦੀ ਸਿੱਖਿਆ ਗ੍ਰਹਿਣ ਕਰਨ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ ਹੋਰ ਕਿਸੇ ਥਾਂ ਭੀ ਪਰਮਾਤਮਾ ਦੀ ਭਗਤੀ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦੀ (ਤੇ ਭਗਤੀ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ ਤ੍ਰਿਸ਼ਨਾ ਨਹੀਂ ਮੁੱਕਦੀ) ॥੧॥, ਹੇ ਮਨ ! ਗੁਰੂ ਦੀ ਸ਼ਰਨ ਪੈ ਕੇ (ਤ੍ਰਿਸ਼ਨਾ ਦੀ) ਅੱਗ ਦੂਰ ਕਰ ਸਕੀਦੀ ਹੈ। ਜਦੋਂ ਗੁਰੂ ਦਾ ਦੱਸਿਆ ਹੋਇਆ ਉਪਦੇਸ਼ ਮਨ ਵਿਚ ਟਿਕ ਜਾਏ, ਤਾਂ ਮੈਂ ਵੱਡਾ ਹੋ ਜਾਵਾਂ, ਮੈਂ ਵੱਡਾ ਹੋ ਜਾਵਾਂ, ਇਹ ਲਾਲਚ ਮੁੱਕਾ ਲਈਦਾ ਹੈ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਪਦ ਅਰਥ :

ਭਰਮੇ - ਭੌਣ ਨਾਲ, ਭਾਹਿ - ਅੱਗ, ਵਿਝਵੈ - ਬੁੱਝਦੀ, ਦੇਸੁ ਦਿਸੰਤਰ - ਦੇਸੁ ਦੇਸ ਅੰਤਰ, ਹੋਰ ਹੋਰ ਦੇਸ, ਅੰਤਰਿ - ਅੰਦਰਲੀ, ਪ੍ਰਿਗੁ - ਫਿਟਕਾਰ-ਯੋਗ, ਵੇਸੁ - ਭੇਖ, ਤਿਆਗ ਵਾਲਾ ਲਿਬਾਸ, ਹੋਰੁ ਕਿਤੈ - ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਥਾਂ, ਗੁਰਮੁਖਿ - ਗੁਰੂ ਦੇ ਸਨਮੁਖ ਹੋ ਕੇ, ਨਿਵਾਰਿ - ਦੂਰ ਕਰ, ਕਹਿਆ - ਆਖਿਆ ਹੋਇਆ ਬਚਨ, ਮਨਿ - ਮਨ ਵਿਚ, ਹਉਮੈ - ਹਉਮੈ, ਮੈਂ ਵੱਡਾ ਬਣ ਜਾਵਾਂ।

ਰਾਗੁ ਸਿਰੀਰਾਗੁ (ਤਿੰਨਤਾਲ, ੧੬ ਮਾਤਰਾ)

(ਅੰਗ-੨੨)

1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12	13	14	15	16
x				2				0				3			
ਸਥਾਈ														ਸਰੇ	ਮੇਪ
														ਮs	ਨs
ਪ	ਪ	ਪ	ਪ	ਮੇ	ਪ	ਮੇਪ	ਧੁਪ	ਰੇ	ਰੇ	ਗ	ਗ	ਰੇ	ਸ		
ਰੇ	s	s	s	ਗੁ	ਰ	ਮੁs	ਖਿ	ਅਗ	ਨਿ	ਨਿ	ਵਾ	ਰਿ	s		
ਸ	ਸ	ਸ	ਸ	ਸ	ਸ	ਸ	ਸ	ਨੀ	ਨੀ	ਧੁ	ਧੁ	ਪੁ	ਪੁ	ਪੁ	ਪੁ
ਗੁ	ਰ	ਕਾ	s	ਕ	ਹਿ	ਆ	s	ਮ	ਨਿ	ਵ	s	ਸੈ	s	s	s
ਨੀ	ਸ	ਰੇ	ਮੇ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪ	ਮੇਪ	ਧੁਪ	ਮੇਗ	ਰੇਗ	ਰੇਸ	ਸ		
ਹ	ਉ	ਮੈ	s	ਤ੍ਰਿ	ਸ	ਨਾ	s	ਮਾs	ss	ਰਿs	ss	ss	s		
ਅੰਤਰਾ															
ਪ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪਮੇ	ਮੇ	ਪ	ਨੀ	ਮੇਪ	ਨੀਸੰ	ਸੰ	ਸੰ	ਰੁੱ	ਰੁੱ	ਸੰ	ਸੰ
ਭ	ਰ	ਮੇ	s	ਭਾs	s	ਹਿ	ਨ	ਵਿs	ss	ਝ	s	ਵੈ	s	s	s
ਨੀ	ਸੰ	ਰੁੱ	ਗੰ	ਗੰ	ਗੰ	ਗੰ	ਗੰ	ਰੁੱ	ਰੁੱ	ਗੰ	ਗੰ	ਰੁੱ	ਰੁੱ	ਸੰ	ਸੰ
ਜੇ	s	s	s	ਭ	s	ਵੈ	s	ਦਿ	ਸੰ	ਤ	ਰ	ਦੇ	s	ਸੁ	s
ਪਪ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪਮੇ	ਮੇ	ਪ	ਨੀ	ਮੇਪ	ਨੀਸੰ	ਸੰ	ਸੰ	ਰੁੱ	ਰੁੱ	ਸੰ	ਸੰ
ਅੰs	ਤ	ਰਿ	s	ਮੈ	s	s	ਲੁ	ਨ	ਉs	ਤ	ਰੈ	s	s	s	s
ਨੀ	ਸੰ	ਰੁੱ	ਗੰ	ਗੰ	ਗੰ	ਗੰ	ਗੰ	ਰੁੱ	ਰੁੱ	ਗੰ	ਗੰ	ਰੁੱ	ਰੁੱ	ਸੰ	ਸੰ
ਧ੍ਰਿ	s	ਗੁ	s	ਜੀ	ਵ	s	ਣੁ	ਧ੍ਰਿ	s	ਗੁ	s	ਵੇ	s	ਸੁ	s
ਨੀ	ਸੰ	ਨੀ	ਸੰ	ਨੀ	ਧੁ	ਪ	ਪ	ਰੇ	ਰੇ	ਗ	ਗ	ਰੇ	ਰੇ	ਸ	ਸ
ਹੇ	s	ਰੁ	s	ਕਿ	s	ਤੈ	s	ਭਗ	ਤਿ	ਨ	s	ਹੇ	ਵ	ਈ	s
ਸ	ਸ	ਸ	ਰੇ	ਰੇਮੇ	ਪ	ਪ	ਪ	ਮੇਪ	ਨੀਸੰ	ਸੰਨੀ	ਧੁਪ	ਮੇਗ	ਰੇਸ		
ਬਿ	ਨੁ	ਸ	ਤਿ	ਗੁ	ਰ	ਕੇ	s	ਉs	ਪs	ਦੇs	ss	ਸs	ss		

ਰਾਗੁ ਸਿਰੀਰਾਗੁ

ਸਿਰੀਰਾਗੁ ਮਹਲਾ ੧ ॥

ਵਣਜੁ ਕਰਹੁ ਵਣਜਾਰਿਹੋ ਵਖਰੁ ਲੇਹੁ ਸਮਾਲਿ ॥

ਤੈਸੀ ਵਸਤੁ ਵਿਸਾਹੀਐ ਜੈਸੀ ਨਿਬਹੈ ਨਾਲਿ ॥

ਅਗੈ ਸਾਹੁ ਸੁਜਾਣੁ ਹੈ ਲੈਸੀ ਵਸਤੁ ਸਮਾਲਿ ॥੧॥

ਭਾਈ ਰੇ ਰਾਮੁ ਕਹਹੁ ਚਿਤੁ ਲਾਇ ॥

ਹਰਿ ਜਸੁ ਵਖਰੁ ਲੈ ਚਲਹੁ ਸਹੁ ਦੇਖੈ ਪਤੀਆਇ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

(ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ, ਅੰਗ ੨੨-੨੩)

ਅਰਥ :

ਹੇ (ਰਾਮ ਨਾਮ ਦਾ) ਵਣਜ ਕਰਨ ਆਏ ਜੀਵੋ ! (ਨਾਮ ਦਾ) ਵਪਾਰ ਕਰੋ, ਨਾਮ-ਸੌਦਾ ਸੰਭਾਲ ਲਵੋ। ਉਹੋ ਜਿਹਾ ਸੌਦਾ ਹੀ ਖਰੀਦਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ, ਜੇਹੜਾ ਸਦਾ ਲਈ ਸਾਥ ਨਿਬਾਹੇ। ਪਰਲੋਕ ਵਿਚ ਬੈਠਾ ਸ਼ਾਹ ਸਿਆਣਾ ਹੈ ਉਹ (ਸਾਡੇ ਖਰੀਦੇ ਹੋਏ) ਸੌਦੇ ਨੂੰ ਪੂਰੀ ਪਰਖ ਕਰ ਕੇ ਕਬੂਲ ਕਰੇਗਾ ॥੧॥ ਹੇ ਭਾਈ ! ਚਿੰਤ ਲਾ ਕੇ (ਪ੍ਰੇਮ ਨਾਲ) ਪਰਮਾਤਮਾ ਦਾ ਨਾਮ ਜਪੋ। (ਇਥੋਂ ਆਪਣੇ ਨਾਲ) ਪਰਮਾਤਮਾ ਦੀ ਸਿਫਤ-ਸਾਲਾਹ ਦਾ ਸੌਦਾ ਲੈ ਕੇ ਤੁਰੋ, ਖਸਮ-ਪ੍ਰਭੂ ਖੁਸ਼ ਹੋ ਕੇ ਵੇਖੇਗਾ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਪਦ ਅਰਥ :

ਵਣਜਾਰਾ - ਵਣਜ ਕਰਨ ਵਾਲਾ (ਆਮ ਤੌਰ ਤੇ ਵਣਜਾਰੇ ਤੁਰ ਫਿਰ ਕੇ ਪਿੰਡ ਪਿੰਡ ਵਿਚ ਸੌਦਾ ਵੇਚਦੇ ਹਨ। ਜੀਵ ਨੂੰ ਵਣਜਾਰਾ ਕਿਹਾ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਇਥੇ ਇਸ ਨੇ ਸਦਾ ਨਹੀਂ ਬੈਠ ਰਹਿਣਾ), **ਵਖਰੁ** - ਸੌਦਾ, **ਵਿਸਾਹੀਐ** - ਖਰੀਦਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ, **ਸਾਹੁ** - ਸਾਹੂਕਾਰ (ਜਿਸ ਨੇ ਰਾਸ ਪੂੰਜੀ ਦੇ ਕੇ ਵਣਜਾਰੇ ਭੇਜੇ ਹਨ), **ਸੁਜਾਣੁ** - ਸਿਆਣਾ, **ਸਮਾਲਿ** **ਲੈਸੀ** - ਸੰਭਾਲ ਕੇ ਲਏਗਾ, ਪਰਖ ਕੇ ਲਏਗਾ, **ਜਸੁ** - ਸੋਭਾ, **ਸਹੁ** - ਖਸਮ-ਪ੍ਰਭੂ, **ਪਤੀਆਇ** - ਤਸੱਲੀ ਕਰ ਕੇ।

ਰਾਗੁ ਸਿਰੀਰਾਗੁ (ਤਿੰਨ ਤਾਲ, ੧੬ ਮਾਤਰਾ)

(ਅੰਗ ੨੨-੨੩)

1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12	13	14	15	16
x ਸਥਾਈ				2				0				3			
												ਸਰੇ ਮੇਪ ਭਾs ਈs			
ਪ	ਪ	ਪ	ਪ	ਮੇ	ਪ	ਮੇਪ	ਧੁਪ	ਰੇ	ਰੇ	ਗ	ਗ	ਰੇ	ਸ		
ਰੇ	s	s	s	ਰਾ	ਮੁ	ਕਹ	ਹੁs	ਚਿ	ਤੁ	ਲਾ	s	ਇ	s		
ਸ	ਸ	ਸ	ਸ	ਸ	ਸ	ਸ	ਸ	ਨੀ	ਨੀ	ਧੁ	ਧੁ	ਪੁ	ਪੁ	ਪੁ	ਪੁ
ਹ	ਰਿ	ਜ	ਸੁ	ਵ	ਖ	ਰੁ	s	ਲੈ	s	ਚ	ਲ	ਹੁ	s	s	s
ਨੀ	ਸ	ਰੇ	ਮੇ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪ	ਮੇਪ	ਧੁਪ	ਮੇਗ	ਰੇਗ	ਰੇਸ	ਸ		
ਸ	ਹੁ	ਦੇ	ਖੈ	ਪ	ਤੀ	ਆ	s	ਇ	ss	ss	ss	ss	s		
ਅੰਤਰਾ															
ਪ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪਮੇ	ਮੇ	ਪ	ਨੀ	ਮੇਪ	ਨੀਸਂ	ਸਂ	ਸਂ	ਰੁੱ	ਰੁੱ	ਸਂ	ਸਂ
ਵ	ਣ	ਜੁ	s	ਕs	ਰ	ਹੁ	s	ਵs	ਣ	ਜਾ	ਰਿ	ਹੋ	s	s	s
ਨੀ	ਸਂ	ਰੁੱ	ਗਂ	ਗਂ	ਗਂ	ਗਂ	ਗਂ	ਰੁੱ	ਰੁੱ	ਗਂ	ਗਂ	ਰੁੱ	ਰੁੱ	ਸਂ	ਸਂ
ਵ	ਖ	ਰੁ	s	ਲੇ	s	ਹੁ	s	ਸ	ਮਾ	s	s	ਲਿ	s	s	s
ਪਪ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪਮੇ	ਮੇ	ਪ	ਨੀ	ਮੇਪ	ਨੀਸਂ	ਸਂ	ਸਂ	ਰੁੱ	ਰੁੱ	ਸਂ	ਸਂ
ਤੈs	s	ਸੀ	s	ਵ	ਸ	ਤੁ	s	ਵਿs	ਸਾs	ਹੀ	s	ਐ	s	s	s
ਨੀ	ਸਂ	ਰੁੱ	ਗਂ	ਗਂ	ਗਂ	ਗਂ	ਗਂ	ਰੁੱ	ਰੁੱ	ਗਂ	ਗਂ	ਰੁੱ	ਰੁੱ	ਸਂ	ਸਂ
ਜੈ	s	ਸੀ	s	ਨਿ	ਬ	ਹੈ	s	ਨਾ	s	s	s	ਲਿ	s	s	s
ਨੀ	ਸਂ	ਨੀ	ਸਂ	ਨੀ	ਧੁ	ਪ	ਪ	ਰੇ	ਰੇ	ਗ	ਗ	ਰੇ	ਰੇ	ਸ	ਸ
ਅ	s	ਗੈ	s	ਸਾ	s	ਹੁ	s	ਸੁ	s	ਜਾ	ਣੁ	ਹੈ	s	s	s
ਸ	ਸ	ਸ	ਰੇ	ਰੇਮੇ	ਪ	ਪ	ਪ	ਮੇਪ	ਨੀਸਂ	ਸਂਨੀ	ਧੁਪ	ਮੇਗ	ਰੇਸ		
ਲੈ	s	ਸੀ	s	ਵ	ਸ	ਤੁ	s	ਸs	ss	ਮਾs	ss	ਲਿs	ss		

ਰਾਗੁ ਸਿਰੀਰਾਗੁ

ਸਿਰੀਰਾਗੁ ਮਹਲਾ ੧ ਘਰੁ ੨ ॥
ਧਨੁ ਜੋਬਨੁ ਅਰੁ ਫੁਲੜਾ ਨਾਠੀਅੜੇ ਦਿਨ ਚਾਰਿ ॥
ਪਬਣਿ ਕੇਰੇ ਪਤ ਜਿਉ ਢਲਿ ਢਲਿ ਜੁੰਮਣਹਾਰ ॥੧॥
ਰੰਗੁ ਮਾਣਿ ਲੈ ਪਿਆਰਿਆ ਜਾ ਜੋਬਨੁ ਨਉ ਹੁਲਾ ॥
ਦਿਨ ਥੋੜੜੇ ਥਕੇ ਭਇਆ ਪੁਰਾਣਾ ਚੋਲਾ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

(ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ, ਅੰਗ ੨੩)

ਅਰਥ :

ਧਨ, ਜੁਆਨੀ ਅਤੇ ਨਿੱਕਾ ਜਿਹਾ ਫੁੱਲ-ਇਹ ਚਾਰ ਦਿਨਾਂ ਦੇ ਹੀ ਪਰਾਹੁਣੇ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਜਿਵੇਂ ਚੌਪੱਤੀ ਦੇ ਪੱਤਰ (ਪਾਣੀ ਦੇ) ਢਲ ਜਾਣ ਨਾਲ ਸੁੱਕ ਕੇ ਨਾਸ ਹੋ ਜਾਂਦੇ ਹਨ, ਤਿਵੇਂ ਇਹ ਭੀ ਨਾਸ ਹੋ ਜਾਂਦੇ ਹਨ ॥੧॥ ਹੇ ਪਿਆਰੇ ! ਜਦ ਤਕ ਨਵੀਂ ਜੁਆਨੀ ਹੈ ਤਦ ਤਕ ਆਤਮਕ ਅਨੰਦ ਲੈ ਲੈ; ਜਦੋਂ ਉਮਰ ਦੇ ਦਿਨ ਥੋੜੇ ਰਹਿ ਗਏ, ਸਰੀਰਕ ਚੋਲਾ ਪੁਰਾਣਾ ਹੋ ਜਾਇਗਾ (ਫਿਰ ਸਿਮਰਨ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕੇਗਾ) ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਪਦ ਅਰਥ :

ਅਰੁ - ਅਤੇ (ਨੋਟ : ਲਫਜ਼ 'ਅਰੁ' ਸਦਾ ਅੰਤ ਹੈ, ਇਸ ਦਾ ਅਰਥ ਹੈ 'ਅਤੇ'। ਲਫਜ਼ 'ਅਰਿ' ਬਿ-ਅੰਤ ਹੈ, ਉਸ ਦਾ ਅਰਥ ਹੈ 'ਵੈਰੀ'), **ਫੁਲੜਾ** - ਸੋਹਣਾ ਜਿਹਾ ਫੁੱਲ, **ਨਾਠੀਅੜੇ** - ਪਰਾਹੁਣੇ, **ਪਬਣਿ** - ਪਾਣੀ ਦੇ ਕੰਢੇ ਉੱਗੀ ਹੋਈ ਚੌਪੱਤੀ, **ਕੇਰੇ** - ਦੇ, **ਪਤ** - ਪੱਤਰ (ਬਹੁ-ਵਚਨ), **ਢਲਿ ਢਲਿ** - ਕੁਮਲਾ ਕੇ, ਸੁੱਕ ਕੇ, **ਜੁੰਮਣਹਾਰ** - (ਸਿੰਧੀ) ਤੁਰ ਜਾਣ ਵਾਲੇ, ਨਾਸਵੰਤ, **ਰੰਗੁ** - ਆਤਮਕ ਆਨੰਦ, **ਜਾ** - ਜਦ ਤਕ, **ਨਉਹੁਲਾ** - ਨਵਾਂ, ਨਵੇਂ ਹੁਲਾਰੇ ਵਾਲਾ, **ਥਕੇ** - ਥੱਕੇ, ਰਹਿ ਗਏ, **ਚੋਲਾ** - ਸਰੀਰ।

ਰਾਗੁ ਸਿਰੀਰਾਗੁ (ਏਕਤਾਲ, ੧੨ ਮਾਤਰਾ) (ਅੰਗ ੨੩)

1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12
x		0		2		0		3		4	
ਸਥਾਈ											
ਮੇ	ਮੇਪ	ਧੁਪ	ਮੇ	ਮੇਪ	ਧੁਪ	ਮੇ	ਮੇ	ਮੇ	ਪ	ਪ	ਪ
ਰੰ	ਗੁs	ss	ਮਾ	ਣਿ	ss	ਲੈ	s	s	ਪਿਆ	ਚਿ	ਆ
ਮੇ	ਮੇ	ਮੇ	ਗ	ਗ	ਗ	ਰੇ	ਰੇ	ਰੇ	ਸ	ਸ	ਸ
ਜਾ	s	s	ਜੋ	ਬ	ਨੁ	ਨ	ਉ	s	ਹੁ	ਲਾ	s
ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਸ	ਰੇ	ਰੇ	ਗ	ਰੇ	ਰੇ	ਸ	ਸ	ਸ
ਦਿ	ਨ	s	ਥੋ	ੜ	ੜੇ	ਥ	s	ਕੇ	s	s	s
ਸ	ਰੇ	ਮੇ	ਪ	ਨੀ	ਨੀ	ਮੇਪ	ਨੀਸੰ	ਨੀਧੁ	ਪਮੇ	ਗਰੇ	ਸ
ਭ	ਇ	ਆ	ਪੁ	ਰਾ	ਣਾ	ਚੋs	ss	ss	ਲਾ	ss	s
ਅੰਤਰਾ											
ਸੰ	ਸੰ	ਸੰ	ਸੰ	ਸੰ	ਸੰ	ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ
ਧ	ਨੁ	s	ਜੋ	ਬ	ਨੁ	ਅ	s	ਰੁ	ਫੁ	ਲ	ੜਾ
ਮੇ	ਮੇ	ਪ	ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਸੰ	ਸੰ	ਰੇਂ	ਸੰ	ਸੰ	ਸੰ
ਨਾ	s	ਠੀ	ਅ	ੜੇ	s	ਦਿ	s	ਨ	ਚਾ	ਚਿ	s
ਸੰ	ਸੰ	ਸੰ	ਰੇਂ	ਰੇਂਗੰ	ਗੰ	ਰੇਂ	ਰੇਂ	ਰੇਂ	ਸੰ	ਸੰ	ਸੰ
ਪ	ਬ	ਣਿ	ਕੇ	ਰੇs	s	ਪ	s	ਤ	ਜਿ	ਉ	s
ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਧੁ	ਪ	ਪ	ਮੇਪ	ਨੀਸੰ	ਨੀਧੁ	ਪਮੇ	ਗਰੇ	ਸ
ਢ	ਲਿ	ਢੁ	ਲਿ	ਜੁੰਮ	ਣ	ਹਾs	ss	ss	ਰs	ss	s

ਰਾਗੁ ਸਿਰੀਰਾਗੁ

ਸਿਰੀਰਾਗੁ ਮਹਲਾ ੧ ਘਰੁ ਦੂਜਾ ੨ ॥

ਆਪੇ ਰਸੀਆ ਆਪਿ ਰਸੁ ਆਪੇ ਰਾਵਣਹਾਰੁ ॥

ਆਪੇ ਹੋਵੈ ਚੋਲੜਾ ਆਪੇ ਸੇਜ ਭਤਾਰੁ ॥ ੧ ॥

ਰੰਗਿ ਰਤਾ ਮੇਰਾ ਸਾਹਿਬੁ ਰਵਿ ਰਹਿਆ ਭਰਪੂਰਿ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

(ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ, ਅੰਗ ੨੩)

ਅਰਥ :

ਮੇਰਾ ਮਾਲਕ- ਪ੍ਰਭੂ ਪਿਆਰ ਵਿਚ ਰੰਗਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ, ਉਹ (ਸਾਰੀ ਸ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਵਿਚ) ਪੂਰਨ ਤੌਰ ਤੇ ਵਿਆਪਕ ਹੈ॥੧॥
ਰਹਾਉ ॥ ਪ੍ਰਭੂ ਆਪ ਹੀ ਰਸ-ਭਰਿਆ ਪਦਾਰਥ ਹੈ, ਆਪ ਹੀ (ਉਸ ਵਿਚ) ਰਸ ਹੈ, ਆਪ ਹੀ ਉਸ ਸਵਾਦ ਨੂੰ ਮਾਣਨ ਵਾਲਾ ਹੈ। ਪ੍ਰਭੂ ਆਪ ਹੀ ਇਸਤ੍ਰੀ ਬਣਦਾ ਹੈ, ਆਪ ਹੀ ਸੇਜ, ਤੇ ਆਪ ਹੀ (ਮਾਣਨ ਵਾਲਾ) ਖਸਮ ਹੈ ॥੧॥

ਪਦ ਅਰਥ :

ਰੰਗਿ - ਪ੍ਰੇਮ ਵਿਚ, ਰੰਗ ਵਿਚ, ਰਤਾ - ਰੰਗਿਆ ਹੋਇਆ, ਰਵਿ ਰਹਿਆ - ਵਿਆਪਕ ਹੈ, ਭਰਪੂਰਿ - ਨਕਾ ਨਕ, ਰਸੀਆ - ਰਸ ਨਾਲ ਭਰਿਆ ਹੋਇਆ, ਰਾਵਣਹਾਰੁ - ਰਸ ਨੂੰ ਭੋਗਣ ਵਾਲਾ, ਚੋਲੜਾ - ਇਸਤ੍ਰੀ ਦੀ ਚੋਲੀ, ਇਸਤਰੀ, ਭਤਾਰੁ - ਖਸਮ।

ਰਾਗੁ-ਸਿਰੀਰਾਗੁ (ਝੱਪਤਾਲ, ੧੦ ਮਾਤਰਾ) (ਅੰਗ-੨੩)

1	2	3	4	5	6	7	8	9	10
×		2			0		3		
ਸਥਾਈ									
ਪ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪਰੇ	ਰੇ	ਰੇ	ਸ	ਸ
ਰੰ	ਗਿ	ਰ	ਤਾ	ਮੇ	ਰਾs	ਸਾ	ਹਿ	ਬੁ	s
ਸ	ਰੇ	ਮੇ	ਮੇ	ਪ	ਮੇਪ	ਪ	ਮੇਗ	ਰੇਸ	ਸ
ਰ	ਵਿ	ਰ	ਹਿ	ਆ	ਭਰ	ਪੂ	ਰਿs	ss	s
ਅੰਤਰਾ									
ਮੇ	ਮੇ	ਪ	ਨੀ	ਨੀ	ਪਨੀ	ਸੰ	ਸੰ	ਸੰ	ਸੰ
ਆ	ਪੇ	ਰ	ਸੀ	ਆ	ਆ	ਪਿ	ਰ	ਸੁ	s
ਰੁੱ	ਰੁੱ	ਰੁੱ	ਰੁੱ	ਰੁੱ	ਰੁੱ	ਰੁੱ	ਸੰ	ਸੰ	ਸੰ
ਆ	s	ਪੇ	s	s	ਰਾ	ਵਣ	ਹਾ	s	ਰੁ
ਮੇ	ਮੇ	ਪ	ਨੀ	ਨੀ	ਪਨੀ	ਸੰ	ਸੰ	ਸੰ	ਸੰ
ਆ	ਪੇ	ਹੋ	ਵੈ	s	ਚੋs	ਲ	ੜਾ	s	s
ਨੀ	ਨੀ	ਧੁ	ਪ	ਪ	ਮੇਪ	ਪ	ਮੇਗ	ਰੇਸ	ਸੰ
ਆ	ਪੇ	ਸੇ	ਜ	s	ਭs	ਤਾ	ਰੁs	ss	s

ਰਾਗੁ ਸਿਰੀਰਾਗੁ

ਸਿਰੀਰਾਗੁ ਮਹਲਾ ੧ ਘਰੁ ੩ ॥

ਇਹੁ ਤਨੁ ਧਰਤੀ ਬੀਜੁ ਕਰਮਾ ਕਰੋ ਸਲਿਲ ਆਪਾਉ ਸਾਰੰਗਪਾਣੀ ॥
ਮਨੁ ਕਿਰਸਾਣੁ ਹਰਿ ਰਿਦੈ ਜੰਮਾਇ ਲੈ ਇਉ ਪਾਵਸਿ ਪਦੁ ਨਿਰਬਾਣੀ ॥੧॥
ਕਾਹੇ ਗਰਬਸਿ ਮੂੜੇ ਮਾਇਆ ॥
ਪਿਤ ਸੁਤੋ ਸਗਲ ਕਾਲੜੁ ਮਾਤਾ ਤੇਰੇ ਹੋਹਿ ਨ ਅੰਤਿ ਸਖਾਇਆ ॥ ਰਹਾਉ ॥
(ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ, ਅੰਗ ੨੩)

ਅਰਥ :

ਇਸ ਸਰੀਰ ਨੂੰ ਧਰਤੀ ਬਣਾ, ਆਪਣੇ (ਰੋਜ਼ਾਨਾ) ਕਰਮਾਂ ਨੂੰ ਬੀਜ ਬਣਾ, ਪਰਮਾਤਮਾ ਦੇ ਨਾਮ ਦੇ ਪਾਣੀ ਦਾ (ਇਸ ਭੁਇੰ) ਵਿਚ ਸਿੰਚਨ ਕਰ। ਆਪਣੇ ਮਨ ਨੂੰ ਕਿਸਾਨ ਬਣਾ, ਪਰਮਾਤਮਾ ਦਾ ਨਾਮ ਆਪਣੇ ਹਿਰਦੇ ਵਿਚ ਉਗਾ। ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਉਹ ਆਤਮਕ ਅਵਸਥਾ ਹਾਸਲ ਕਰ ਲਵੇਗਾ ਜਿਥੇ ਕੋਈ ਵਾਸਨਾ ਪੋਹ ਨਹੀਂ ਸਕਦੀ ॥੧॥ ਹੇ ਮੂਰਖ ! ਮਾਇਆ ਦਾ ਕਿਉਂ ਮਾਣ ਕਰਦਾ ਹੈਂ ? ਪਿਤਾ, ਪੁੱਤਰ, ਇਸਤ੍ਰੀ, ਮਾਂ-ਇਹ ਸਾਰੇ ਅੰਤ ਵੇਲੇ ਤੇਰੇ ਸਹਾਈ ਨਹੀਂ ਬਣ ਸਕਦੇ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਪਦ ਅਰਥ :

ਕਰਮਾ - ਰੋਜ਼ਾਨਾ ਕੰਮ, ਕਰੋ - ਕਰ, ਬਣਾ, ਸਲਿਲ - ਪਾਣੀ, ਆਪਾਉ - ਸਿੰਜਣਾ, ਸਲਿਲ ਆਪਾਉ - ਪਾਣੀ ਦਾ ਸਿੰਜਣਾ, ਸਾਰੰਗਪਾਣੀ - ਪਰਮਾਤਮਾ (ਦਾ ਨਾਮ), ਕਿਰਸਾਣੁ - ਕਿਸਾਨ, ਵਾਹੀ ਕਰਨ ਵਾਲਾ, ਰਿਦੈ - ਹਿਰਦੇ ਵਿਚ, ਜੰਮਾਇ ਲੈ - ਉਗਾ ਲੈ, ਇਉ - ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ, ਨਿਰਬਾਣੀ - ਵਾਸਨਾ-ਰਹਿਤ, (ਯੋਗ-ਬੁੱਝਾ ਹੋਇਆ, ਜਿਸ ਵਿਚੋਂ ਵਾਸਨਾ ਮੁੱਕ ਜਾਣ)।੧।, ਗਰਬਸਿ - ਅਹੰਕਾਰ ਕਰਦਾ ਹੈਂ, ਮੂੜੇ - ਹੇ ਮੂਰਖ !, ਸੁਤੋ - ਸੁਤ, ਪੁੱਤ੍ਰ, ਪਿਤ - ਪਿਤਾ, ਸਗਲ - ਸਾਰੇ, ਕਾਲੜੁ - ਕਲੜ, ਇਸਤ੍ਰੀ, ਅੰਤਿ - ਅਖੀਰ ਵੇਲੇ, ਸਖਾਇਆ - ਮਿਤ੍ਰ,

ਰਾਗੁ-ਸਿਰੀਰਾਗੁ (ਝੱਪਤਾਲ, ੧੦ ਮਾਤਰਾ) (ਅੰਗ-੨੩)

1	2	3	4	5	6	7	8	9	10
x		2			0		3		
ਸਥਾਈ									
ਪ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪਰੇ	ਰੇ	ਰੇ	ਸ	ਸ
ਕਾ	ਰੇ	ਗਰ	ਬ	ਸਿ	ਮੂ	ਝੇ	ਮਾ	ਇ	ਆ
ਸ	ਰੇ	ਮੇ	ਮੇ	ਪ	ਮੇਪ	ਪ	ਮੇਗ	ਰੇਸ	ਸ
ਪਿਤ	ਸੁਤੋ	ਸ	ਗ	ਲ	ਕਾਲ	ੜ	ਮਾs	ਤਾs	s
ਪ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪਰੇ	ਰੇ	ਰੇ	ਸ	ਸ
ਤੇ	ਰੇ	ਹੋਹਿ	ਨ	s	ਅੰ	ਤਿ	ਸਖਾ	ਇ	ਆ
ਅੰਤਰਾ									
ਮੇ	ਮੇ	ਪ	ਨੀ	ਨੀ	ਪਨੀ	ਸੰ	ਸੰ	ਸੰ	ਸੰ
ਇਹੁ	ਤਨੁ	ਧ	ਰ	ਤੀ	ਬੀਜੁ	ਕਰ	ਮਾ	ਕ	ਰੋ
ਰੁੱ	ਰੁੱ	ਰੁੱ	ਰੁੱ	ਰੁੱ	ਗੰ	ਰੁੱ	ਸੰ	ਸੰ	ਸੰ
ਸਲਿ	ਲ	ਆ	ਪਾ	ਉ	ਸਾ	ਰਿੰਗ	ਪਾ	ਣੀ	s
ਮੇ	ਮੇ	ਪ	ਨੀ	ਨੀ	ਪਨੀ	ਸੰ	ਸੰ	ਸੰ	ਸੰ
ਮ	ਨੁ	ਕਿਰ	ਸਾਣੁ	ਹਰਿ	ਰਿs	ਦੈ	ਜੰਮਾ	ਇ	ਲੈ
ਨੀ	ਨੀ	ਧੁ	ਪ	ਪ	ਮੇਪ	ਪ	ਮੇਗ	ਰੇਸ	ਸ
ਇ	ਉ	ਪਾਵ	ਸਿ	ਪਦੁ	ਨਿਰ	ਬਾ	ਣੀs	ss	s

ਰਾਗੁ ਸਿਰੀਰਾਗੁ

ਸਿਰੀਰਾਗੁ ਮਹਲਾ ੧ ਘਰੁ ੩ ॥

ਅਮਲੁ ਕਰਿ ਧਰਤੀ ਬੀਜੁ ਸਬਦੋ ਕਰਿ ਸਚ ਕੀ ਆਬ ਨਿਤ ਦੇਹਿ ਪਾਣੀ ॥

ਹੋਇ ਕਿਰਸਾਣੁ ਈਮਾਨੁ ਜੰਮਾਇ ਲੈ ਭਿਸਤੁ ਦੋਜਕੁ ਮੂੜੇ ਏਵ ਜਾਣੀ ॥੧॥

ਮਤੁ ਜਾਣ ਸਹਿ ਗਲੀ ਪਾਇਆ ॥

ਮਾਲ ਕੈ ਮਾਣੈ ਰੂਪ ਕੀ ਸੋਭਾ ਇਤੁ ਬਿਧੀ ਜਨਮੁ ਗਵਾਇਆ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

(ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ, ਅੰਗ ੨੪)

ਅਰਥ :

(ਹੇ ਕਾਜੀ !) ਆਪਣੇ (ਚੋਜਾਨਾ) ਹਰੇਕ ਕਰਮ ਨੂੰ ਭੁਇੰ ਬਣਾ, (ਇਸ ਕਰਮ-ਭੁਇੰ ਵਿਚ) ਗੁਰੂ ਦਾ ਸ਼ਬਦ ਬੀ ਪਾ, ਸਿਮਰਨ ਤੋਂ ਪੈਦਾ ਹੋਣ ਵਾਲੀ ਆਤਮਕ ਸੁੰਦਰਤਾ ਦਾ ਪਾਣੀ (ਉਸ ਅਮਲ ਭੁਇੰ ਵਿਚ) ਸਦਾ ਦੇਂਦਾ ਰਹੁ। ਕਿਸਾਨ (ਵਰਗਾ ਉੱਦਮੀ) ਬਣ, (ਤੇਰੀ ਇਸ ਕਿਰਸਾਣੀ ਵਿਚ) ਸ਼ਰਧਾ (ਦੀ ਖੇਤੀ) ਉੱਗੇਗੀ। ਹੇ ਮੂਰਖ ! ਸਿਰਫ ਇਸ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਸਮਝ ਆਵੇਗੀ ਕਿ ਬਹਿਸ਼ਤ ਕੀਹ ਹੈ ਤੇ ਦੋਜਕ ਕੀ ਹੈ ॥੧॥, (ਹੇ ਕਾਜੀ !) ਇਹ ਨਾ ਸਮਝੀਂ ਕਿ ਨਿਰੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਨਾਲ ਹੀ (ਰੱਬ) ਮਿਲ ਪੈਂਦਾ ਹੈ। ਜੇ (ਬੇਈਮਾਨੀਆਂ ਕਰ ਕੇ ਇਕੱਠੇ ਕੀਤੇ ਹੋਏ) ਧਨ ਦੇ ਅਹੰਕਾਰ ਵਿਚ ਟਿਕੇ ਰਹੇ, ਜੇ (ਕਾਮਾਤੁਰ ਹੋ ਕੇ) ਰੂਪ ਦੀ ਸੋਭਾ ਵਿਚ (ਮਨ ਜੁੜਿਆ ਰਿਹਾ) ਤਾਂ (ਬਾਹਰੋਂ ਮਜ਼ਹਬ ਦੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਸਵਾਰ ਸਕਦੀਆਂ) ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਮਨੁੱਖਾ ਜਨਮ ਅਜਾਈਂ ਚਲਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਪਦ ਅਰਥ :

ਅਮਲੁ – ਕਰਣੀ, ਆਚਰਨ, **ਧਰਤੀ** – ਭੁਇੰ (ਜਿਸ ਵਿਚ ਬੀ ਬੀਜਣਾ ਹੈ), **ਸਬਦੋ** – ਸਬਦ, ਗੁਰੂ ਦਾ ਸ਼ਬਦ, **ਆਬ** – ਚਮਕ, ਖੂਬ-ਸੂਰਤੀ, **ਈਮਾਨੁ** – ਸ਼ਰਧਾ, **ਜੰਮਾਇ ਲੈ** – ਉਗਾ ਲੈ, **ਏਵ** – ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ, **ਮਤੁ ਜਾਣ ਸਹਿ** – ਇਹ ਨਾ ਸਮਝੀਂ, **ਗਲੀ** – ਨਿਰੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਕਰਕੇ, **ਮਾਣੈ** – ਅਹੰਕਾਰ ਵਿਚ, **ਇਤੁ** – ਇਸ ਦੀ ਰਾਹੀਂ, **ਇਤੁ ਬਿਧੀ** – ਇਸ ਤਰੀਕੇ ਦੀ ਰਾਹੀਂ, ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ।

ਰਾਗੁ-ਸਿਰੀਰਾਗੁ (ਸਵਾਰੀ, ੧੧ ਮਾਤਰਾ) (ਅੰਗ-੨੪)

1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11
×				2		3		4		
ਸਥਾਈ										
ਪ	ਪ	ਪ	ਪ	ਮੇ	ਮੇ	ਗ	ਗ	ਰੇ	ਸ	ਸ
ਮ	ਤੁ	ਜਾ	ਣ	ਸ	ਹਿ	ਗ	ਲੀ	ਪਾ	ਇ	ਆ
ਸ	ਸ	ਨੀ	ਨੀ	ਧੁ	ਧੁ	ਪੁ	ਪੁ	ਮੇਪੁ	ਨੀ	ਸੰ
ਮਾ	ਲ	ਕੈ	ਮਾ	ਣੈ	ਰੂ	ਪ	ਕੀ	ਸੋ	ਭਾ	s
ਰੇ	ਰੇ	ਪ	ਪ	ਧੁ	ਧੁ	ਪ	ਮੇ	ਗ	ਰੇ	ਸ
ਇ	ਤੁ	ਬਿ	ਧੀ	ਜ	ਨ	ਮੁ	ਗ	ਵਾ	ਇ	ਆ
ਅੰਤਰਾ										
ਪ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪ	ਸੰ	ਸੰ	ਸੰ	ਸੰ	ਸੰ
ਅਮ	ਲੁ	ਕ	ਰਿ	ਧਰ	ਤੀ	ਬੀਜੁ	ਸਬ	ਦੋ	ਕ	ਰਿ
ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਧੁ	ਧੁ	ਧੁ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪ
ਸ	ਚ	ਕੀ	ਆ	ਬ	ਨਿ	ਤ	ਦੇ	ਹਿ	ਪਾ	ਣੀ
ਪ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪ	ਸੰ	ਸੰ	ਸੰ	ਸੰ	ਸੰ
ਹੋ	ਇ	ਕਿ	ਰ	ਸਾ	ਣੁ	ਈ	ਮਾਨੁ	ਜੰਮਾ	ਇ	ਲੈ
ਨੀ	ਨੀ	ਧੁ	ਧੁ	ਪਪ	ਮੇ	ਗ	ਰੇ	ਰੇ	ਸ	ਸ
ਭਿਸ	ਤੁ	ਦੋਜ	ਕੁ	ਮੂ	ਤੇ	ਏ	ਵ	ਜਾ	ਣੀ	s

ਰਾਗੁ ਸਿਰੀਰਾਗੁ

ਸਿਰੀਰਾਗੁ ਮਹਲਾ ੧ ਘਰੁ ੪ ॥

ਸੋਈ ਮਉਲਾ ਜਿਨਿ ਜਗੁ ਮਉਲਿਆ ਹਰਿਆ ਕੀਆ ਸੰਸਾਰੋ ॥

ਆਬ ਖਾਕੁ ਜਿਨਿ ਬੰਧਿ ਰਹਾਈ ਧੰਨੁ ਸਿਰਜਣਹਾਰੋ ॥੧॥

ਮਰਣਾ ਮੁਲਾ ਮਰਣਾ ॥

ਭੀ ਕਰਤਾਰਹੁ ਡਰਣਾ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

(ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ, ਅੰਗ ੨੪)

ਅਰਥ :

ਜਿਸ ਮਾਲਕ ਨੇ ਸਾਰਾ ਜਗਤ ਪ੍ਰਫੁੱਲਤ ਕੀਤਾ ਹੈ, ਜਿਸ ਨੇ ਸਾਰੇ ਸੰਸਾਰ ਨੂੰ ਹਰਾ-ਭਰਾ ਕੀਤਾ ਹੈ। ਜਿਸ ਨੇ ਪਾਣੀ ਤੇ ਮਿੱਟੀ (ਵਿਰੋਧੀ ਤੱਤ) ਇਕੱਠੇ ਕਰ ਕੇ ਰੱਖ ਦਿੱਤੇ ਹਨ, ਉਹ ਸਿਰਜਣਹਾਰ ਧੰਨ ਹੈ (ਉਸੇ ਦੀ ਸਿਫਤ-ਸਾਲਾਹ ਕਰੋ), ਉਹੀ (ਅਸਲ) ਮਾਲਕ ਹੈ (ਮੌਤ ਦਾ ਮਾਲਕ ਭੀ ਉਹੀ ਹੈ, ਵਿਰੋਧੀ ਤੱਤਾਂ ਵਾਲੀ ਖੇਡ ਆਖਰ ਮੁੱਕਣੀ ਹੀ ਹੋਈ, ਤੇ ਉਹੀ ਮੁਕਾਂਦਾ ਹੈ) ॥੧॥, ਹੇ ਮੁੱਲਾਂ ! ਮੌਤ (ਦਾ ਡਰ) ਹਰੇਕ ਦੇ ਸਿਰ ਉੱਤੇ ਹੈ। ਤਾਂ ਤੇ ਰੱਬ ਤੋਂ ਹੀ ਡਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ (ਰੱਬ ਦੇ ਡਰ ਵਿਚ ਰਹਿਣਾ ਹੀ ਫਬਦਾ ਹੈ। ਭਾਵ, ਰੱਬ ਦੇ ਡਰ ਵਿਚ ਰਿਹਾ ਹੀ ਮੌਤ ਦਾ ਡਰ ਦੂਰ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ) ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਪਦ ਅਰਥ :

ਮਉਲਾ - ਮਾਲਕ, ਜਿਨਿ - ਜਿਸ (ਮਉਲਾ) ਨੇ, ਮਉਲਿਆ - ਖਿੜਾਇਆ ਹੈ, ਪ੍ਰਫੁੱਲਤ ਕੀਤਾ ਹੈ, ਆਬ - ਪਾਣੀ, ਖਾਕੁ - ਮਿੱਟੀ, ਬੰਧਿ ਰਹਾਈ - ਬੰਨ੍ਹ ਕੇ ਰੱਖ ਦਿੱਤੀ ਹੈ, ਮੁਲਾ - ਹੇ ਮੁੱਲਾਂ !, ਮਰਣਾ - ਮੌਤ, ਮੌਤ ਦਾ ਡਰ, ਭੀ - ਤਾਂ ਤੇ, ਕਰਤਾਰਹੁ - ਕਰਤਾਰ ਤੋਂ।

ਰਾਗੁ-ਸਿਰੀਰਾਗੁ (ਤੀਵਰਾ, ੭ ਮਾਤਰਾ)

(ਅੰਗ-੨੪)

1	2	3	4	5	6	7
×			2		3	
ਸਥਾਈ						
ਪ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪ	ਮੇ	ਗਰੁੇ
ਮ	ਰ	ਣਾ	ਮੁ	ਲਾ	ਮਰ	ਣਾ
ਰੁੇ	ਰੁੇ	ਰੁੇ	ਗ	ਰੁੇ	ਸ	ਸ
ਭੀ	ਕਰ	ਤਾ	ਰ	ਹੁ	ਡਰ	ਣਾ
ਅੰਤਰਾ						
ਮੇ	ਮੇ	ਮੇ	ਪ	ਪ	ਨੀ	ਨੀ
ਸੋ	ਈ	s	ਮ	ਉ	ਲਾ	s
ਨੀਸੰ	ਸੰ	ਸੰ	ਸੰ	ਸੰ	ਸੰ	ਸੰ
ਜਿਨਿ	ਜ	ਗੁ	ਮ	ਉ	ਲਿ	ਆ
ਰੁੇਂ	ਰੁੇਂ	ਰੁੇਂ	ਰੁੇਂ	ਰੁੇਂ	ਰੁੇਂ	ਰੁੇਂ
ਹ	ਰਿ	ਆ	ਕੀ	s	ਆ	s
ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਸੰ	ਸੰ	ਸੰ	ਸੰ
ਸੰ	s	s	ਸਾ	s	ਰੋ	s
ਸੰ	ਸੰ	ਰੁੇਂ	ਗੰ	ਗੰ	ਗੰ	ਗੰ
ਆ	s	ਬ	ਖਾ	s	ਕੁ	s
ਰੁੇਂ	ਰੁੇਂ	ਰੁੇਂ	ਸੰ	ਸੰ	ਸੰ	ਸੰ
ਜਿਨਿ	ਬੰ	ਧਿ	ਰ	ਹਾ	s	ਈ
ਨੀ	ਸੰ	ਨੀ	ਧੁ	ਧੁ	ਪ	ਪ
ਧੰ	s	s	ਨੁ	s	s	s
ਮੇ	ਮੇ	ਗ	ਰੁੇ	ਰੁੇ	ਸ	ਸ
ਸਿ	ਰ	ਜਣ	ਹਾ	s	ਰੋ	s

ਰਾਗੁ ਸਿਰੀਰਾਗੁ

ਸਿਰੀਰਾਗੁ ਮਹਲਾ ੧ ਘਰੁ ੪ ॥

ਏਕੁ ਸੁਆਨੁ ਦੁਇ ਸੁਆਨੀ ਨਾਲਿ ॥
 ਭਲਕੇ ਭਉਕਹਿ ਸਦਾ ਬਇਆਲਿ ॥
 ਕੂੜੁ ਛੁਰਾ ਮੁਠਾ ਮੁਰਦਾਰੁ ॥
 ਧਾਣਕ ਰੂਪਿ ਰਹਾ ਕਰਤਾਰ ॥੧॥
 ਮੈ ਪਤਿ ਕੀ ਪੰਦਿ ਨ ਕਰਣੀ ਕੀ ਕਾਰ ॥
 ਹਉ ਬਿਗੜੈ ਰੂਪਿ ਰਹਾ ਬਿਕਰਾਲ ॥
 ਤੇਰਾ ਏਕੁ ਨਾਮੁ ਤਾਰੇ ਸੰਸਾਰੁ ॥
 ਮੈ ਏਹਾ ਆਸ ਏਹੇ ਆਧਾਰੁ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

(ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ, ਅੰਗ ੨੪)

ਅਰਥ :

ਹੇ ਪਤਿ-ਪ੍ਰਭੂ ! ਨਾਹ ਮੈਂ ਤੇਰੀ ਨਸੀਹਤ ਤੇ ਤੁਰਦਾ ਹਾਂ, ਨਾਹ ਮੇਰੀ ਕਰਣੀ ਚੰਗੀ ਹੈ। ਮੈਂ ਸਦਾ ਡਰਾਉਣੇ ਵਿਗੜੇ ਰੂਪ ਵਾਲਾ ਬਣਿਆ ਰਹਿੰਦਾ ਹਾਂ। ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਇਕ ਕੁੱਤਾ (ਲੋਭ) ਹੈ, ਦੋ ਕੁੱਤੀਆਂ (ਆਸਾ, ਤ੍ਰਿਸ਼ਨਾ) ਹਨ। (ਦੋ ਜੋ ਨਿੱਤ ਸਵੇਰ ਤੋਂ ਹੀ ਭੌਂਕਣਾ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰ ਦਿੰਦੀਆਂ ਹਨ।) (ਮੇਰੇ ਹੱਥ ਵਿਚ) ਝੂਠ ਛੁਰਾ ਹੈ, ਮੈਂ ਮਾਇਆ ਵਿਚ ਠੱਗਿਆ ਜਾ ਰਿਹਾ ਹਾਂ (ਤੇ ਪਰਾਇਆ ਹੱਕ) ਮੁਰਦਾਰ (ਖਾਂਦਾ ਹਾਂ)। ਹੇ ਕਰਤਾਰ ! ਮੈਂ ਸਾਂਹਸੀਆਂ ਵਾਲੇ ਰੂਪ ਵਿਚ ਰਹਿੰਦਾ ਹਾਂ ॥੧॥ ਤੇਰਾ ਜੇਹੜਾ ਨਾਮ ਸਾਰੇ ਸੰਸਾਰ ਨੂੰ ਪਾਰ ਲੰਘਾਂਦਾ ਹੈ (ਉਹ ਮੈਨੂੰ ਭੀ ਪਾਰ ਲੰਘਾ ਲਏਗਾ)। ਮੈਨੂੰ ਹੁਣ ਸਿਰਫ਼ ਇਹੀ ਆਸ ਹੈ, ਇਹੋ ਆਸਰਾ ਹੈ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਪਦ ਅਰਥ :

ਪੰਦਿ - ਨਸੀਹਤ, ਸਿੱਖਿਆ, **ਕਰਣੀ ਕੀ ਕਾਰ** - ਜੇਹੜੀ ਕਾਰ ਕਰਨੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ, ਚੰਗੀ ਕਰਣੀ, **ਬਿਕਰਾਲ** - ਡਰਾਉਣਾ, **ਆਧਾਰੁ** - ਆਸਰਾ, **ਸੁਆਨੁ** - ਕੁੱਤਾ, ਲੋਭ, **ਦੁਇ** - ਦੋ, **ਸੁਆਨੀ** - ਕੁੱਤੀਆਂ (ਆਸਾ, ਤ੍ਰਿਸ਼ਨਾ), **ਭਲਕੇ** - ਨਿੱਤ, **ਬਇਆਲਿ** - ਸਵੇਰੇ, **ਕੂੜੁ** - ਝੂਠ, **ਮੁਠਾ** - ਮੁੱਠਾ, ਮਾਇਆ ਵਿਚ ਠੱਗਿਆ ਜਾ ਰਿਹਾ ਹਾਂ, **ਧਾਣਕ** - ਸਾਂਹਸੀ, **ਰੂਪਿ** - ਰੂਪ ਵਾਲਾ, ਵੇਸ ਵਾਲਾ।

ਰਾਗੁ ਸਿਰੀਰਾਗੁ (ਤਿੰਨ ਤਾਲ, ੧੬ ਮਾਤਰਾ)

(ਅੰਗ ੨੪)

1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12	13	14	15	16
x				2				0				3			
ਸਥਾਈ						ਮੇ	ਪ	ਮੇਪ	ਨੀਸੰ	ਸੰ	ਸੰ	ਸੰਨੀ	ਧੁਪ	ਪ	ਪ
						ਤੇ	ਰਾ	ਏs	ਕੁs	ਨਾ	ਮੁ	ਤਾs	ਰੇs	ਸੰਸਾ	s
ਪਰੇ	ਰੇ	ਸ	ਸ	ਸ	ਸ										
ਰੁs	s	s	s	s	s										

1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12	13	14	15	16
x				2				0				3			
						ਸ	ਸ	ਰੇ	ਰੇ	ਮੇ	ਮੇ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪ
ਮੇਪ	ਧੁਪ	ਮੇਗ	ਰੇਗ	ਰੇਸ	ਸ	ਮੈ	s	ਏ	ਹਾ	ਆ	ਸ	ਏ	ਹੋ	ਆ	ਧਾ
ਰੁs	ss	ss	ss	ss	s										
						ਸੰ	ਸੰ	ਸੰ	ਸੰ	ਸੰ	ਸੰ	ਸੰ	ਸੰ	ਸੰ	ਸੰ
ਨੀ	ਧੁ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪ	ਮੈ	s	ਪਤਿ	ਕੀ	ਪੰ	ਦਿ	ਨ	ਕ	ਰਣੀ	ਕੀ
ਕਾ	s	s	s	ਰ	s										
						ਮੇ	ਪ	ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਸੰ	ਸੰ	ਸੰ	ਸੰ
ਰੇਮੇ	ਪਧੁ	ਪਮੇ	ਗਰੇ	ਰੇਗ	ਰੇਸ	ਹ	ਉ	ਬਿ	ਗ	ਝੈ	s	ਰੂ	ਪਿ	ਰ	ਹਾ
ਬਿs	ss	ਕs	ਰਾs	ਲs	ss										
ਅੰਤਰਾ								ਪ	ਪ	ਪ	ਪ	ਮੇ	ਗ	ਰੇ	ਰੇ
ਰੇ	ਰੇ	ਮੇ	ਮੇ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪ	ਏ	s	ਕੁ	s	ਸੁ	ਆ	ਨੁ	s
ਦੁ	ਇ	ਸੁਆ	ਨੀ	ਨਾ	s	ਲਿ	s								
								ਮੇ	ਮੇ	ਮੇ	ਮੇ	ਪ	ਪ	ਨੀ	ਨੀ
ਸੰ	ਸੰ	ਸੰ	ਸੰ	ਨੀ	ਨੀ	ਸੰ	ਸੰ	ਭ	ਲ	ਕੇ	s	ਭ	ਉ	ਕ	ਹਿ
ਸ	ਦਾ	ਬ	ਇ	ਆ	s	ਲਿ	s								
								ਨੀ	ਸੰ	ਰੁੱ	ਗੰ	ਗੰ	ਗੰ	ਗੰ	ਗੰ
ਰੁੱ	ਰੁੱ	ਰੁੱ	ਰੁੱ	ਸੰ	ਸੰ	ਸੰ	ਸੰ	ਕੂ	s	ਝੁ	s	ਛੁ	s	ਰਾ	s
ਮੁ	s	ਠਾ	s	ਮੁ	ਰ	ਦਾ	ਰੁ								
								ਨੀਸੰ	ਰੁੱਸੰ	ਨੀਸੰ	ਰੁੱਸੰ	ਨੀ	ਧੁ	ਪ	ਪ
ਮੇਪ	ਧੁਪ	ਮੇਗ	ਰੇਗ	ਰੇਸ	ਸ			ਧਾs	ਣs	ss	ਕs	ਰੂ	ਪਿ	ਰ	ਹਾ
ਕs	ss	ਰs	ਤਾਰ	ss	s										

ਰਾਗੁ ਸਿਰੀਰਾਗੁ

ਸਿਰੀਰਾਗੁ ਮਹਲਾ ੧ ਘਰੁ ੪ ॥

ਏਕਾ ਸੁਰਤਿ ਜੇਤੇ ਹੈ ਜੀਅ ॥
ਸੁਰਤਿ ਵਿਹੁਣਾ ਕੋਇ ਨ ਕੀਅ ॥
ਜੇਹੀ ਸੁਰਤਿ ਤੇਹਾ ਤਿਨ ਰਾਹੁ ॥
ਲੇਖਾ ਇਕੋ ਆਵਹੁ ਜਾਹੁ ॥੧॥
ਕਾਹੇ ਜੀਅ ਕਰਹਿ ਚਤੁਰਾਈ ॥
ਲੇਵੈ ਦੇਵੈ ਢਿਲ ਨ ਪਾਈ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

(ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ, ਅੰਗ ੨੪-੨੫)

ਅਰਥ :

ਜਿਤਨੇ ਭੀ ਜੀਵ ਹਨ (ਇਹਨਾਂ ਸਭਨਾਂ ਦੇ ਅੰਦਰ) ਇਕ ਪਰਮਾਤਮਾ ਦੀ ਹੀ ਬਖਸ਼ੀ ਹੋਈ ਸੂਝ ਕੰਮ ਕਰ ਰਹੀ ਹੈ। (ਪਰਮਾਤਮਾ ਨੇ) ਕੋਈ ਭੀ ਐਸਾ ਜੀਵ ਪੈਦਾ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਿਸ ਨੂੰ ਸੂਝ ਤੋਂ ਵਿਰਵਾ ਰੱਖਿਆ ਹੋਵੇ। ਜਿਹੋ ਜਿਹੀ ਸੂਝ (ਪ੍ਰਭੂ ਜੀਵਾਂ ਨੂੰ ਦੇਂਦਾ ਹੈ) ਉਹੋ ਜਿਹਾ ਜੀਵਨ-ਰਸਤਾ ਉਹ ਫੜ ਲੈਂਦੇ ਹਨ। (ਉਸੇ ਮਿਲੀ ਸੂਝ ਅਨੁਸਾਰ) ਜੀਵ (ਜਗਤ ਵਿਚ) ਆਉਂਦੇ ਹਨ ਤੇ (ਇੱਥੋਂ) ਚਲੇ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਮਰਯਾਦਾ ਤੌਰਨ ਵਾਲਾ ਪ੍ਰਭੂ ਆਪ ਹੀ ਹੈ ॥੧॥, ਹੇ ਜੀਵ ! ਤੂੰ (ਆਪਣੀ ਚੰਗੀ ਸੂਝ-ਅਕਲ ਵਿਖਾਣ ਲਈ) ਕਿਉਂ ਚਲਾਕੀ ਕਰਦਾ ਹੈਂ ? ਉਹ ਪਰਮਾਤਮਾ ਹੀ (ਜੀਵਾਂ ਨੂੰ ਸੂਝ) ਦੇਂਦਾ ਭੀ ਹੈ ਤੇ ਲੈ ਭੀ ਲੈਂਦਾ ਹੈ, ਰਤਾ ਚਿਰ ਨਹੀਂ ਲਾਂਦਾ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਪਦ ਅਰਥ :

ਸੁਰਤਿ - ਸੂਝ, ਏਕਾ ਸੁਰਤਿ - ਇਕ (ਪਰਮਾਤਮਾ ਦੀ ਦਿੱਤੀ ਹੋਈ) ਸੂਝ, ਜੀਅ - ('ਜੀਉ' ਤੋਂ ਬਹੁ-ਵਚਨ) ਜੀਵ, ਜੇਤੇ - ਜਿਤਨੇ, ਤਿਨ ਰਾਹੁ - ਉਹਨਾਂ ਜੀਵਾਂ ਦਾ ਜੀਵਨ-ਰਸਤਾ, ਲੇਖਾ ਇਕੋ - ਇਕ ਪਰਮਾਤਮਾ ਹੀ ਇਹ ਲੇਖਾ ਰੱਖਦਾ ਹੈ, ਆਵਹੁ ਜਾਹੁ - (ਮਿਲੀ ਸੁਰਤ ਅਨੁਸਾਰ) ਜੀਵ ਆਉਂਦੇ ਤੇ ਜਾਂਦੇ ਹਨ, ਜੀਅ - ਹੇ ਜੀਵ !, ਲੇਵੈ - (ਜੀਵ ਤੋਂ ਸੂਝ) ਖੋਹ ਲੈਂਦਾ ਹੈ।

ਰਾਗੁ-ਸਿਰੀਰਾਗੁ (ਝੱਪਤਾਲ, ੧੦ ਮਾਤਰਾ) (ਅੰਗ ੨੪-੨੫)

1	2	3	4	5	6	7	8	9	10
×		2			0		3		
ਸਥਾਈ									
ਸ	ਸ	ਸਰੇ	ਗ	ਗ	ਰੇ	ਰੇ	ਸ	ਸ	ਸ
ਕਾ	ਹੇ	ਜੀ	ਅ	s	ਕਰ	ਹਿ	ਚਤੁ	ਰਾ	ਈ
ਸ	ਸ	ਧੁ	ਧੁ	ਪ	ਮੇ	ਗ	ਰੇ	ਸ	ਸ
ਲੇ	ਵੈ	ਦੇਵੈ	ਢਿ	ਲ	ਨ	s	ਪਾ	ਈ	s
ਅੰਤਰਾ									
ਮੇ	ਮੇ	ਮੇਪ	ਨੀ	ਨੀ	ਪਨੀ	ਸਂ	ਸਂ	ਸਂ	ਸਂ
ਏ	ਕਾ	ਸੁ	ਰ	ਤਿ	ਜੇਤੇ	ਹੈ	ਜੀ	ਅ	s
ਪ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪਰੇਂ	ਰੇਂ	ਰੇਂ	ਸਂ	ਸਂ
ਸੁਰ	ਤਿ	ਵਿ	ਹੂ	ਣਾ	ਕੋਇ	ਨ	ਕੀ	ਅ	s
ਰੇਂ	ਰੇਂ	ਰੇਂਗਂ	ਗਂ	ਗਂ	ਰੇਂ	ਰੇਂ	ਸਂ	ਸਂ	ਸਂ
ਜੇ	ਹੀ	ਸੁ	ਰ	ਤਿ	ਤੇ	ਹਾ	ਤਿਨ	ਰਾ	ਹੁ
ਸਂ	ਨੀ	ਧੁ	ਪ	ਪ	ਮੇਪ	ਧੁਪ	ਮੇਗ	ਰੇਸ	ਸ
ਲੇ	ਖਾ	ਇ	ਕੋ	s	ਆਵ	ਹੁs	ਜਾs	ss	ਹੁ

ਰਾਗੁ ਸਿਰੀਰਾਗੁ

ਸਿਰੀਰਾਗੁ ਮਹਲਾ ੧ ਘਰੁ ੪ ॥

ਤੂ ਦਰੀਆਉ ਦਾਨਾ ਬੀਨਾ ਮੈ ਮਛਲੀ ਕੈਸੇ ਅੰਤੁ ਲਹਾ ॥

ਜਹ ਜਹ ਦੇਖਾ ਤਹ ਤਹ ਤੂ ਹੈ ਤੁਝ ਤੇ ਨਿਕਸੀ ਫੂਟਿ ਮਰਾ ॥੧॥

ਨ ਜਾਣਾ ਮੇਉ ਨ ਜਾਣਾ ਜਾਲੀ ॥

ਜਾ ਦੁਖੁ ਲਾਗੈ ਤਾ ਤੁਝੈ ਸਮਾਲੀ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

(ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ, ਅੰਗ ੨੫)

ਅਰਥ :

ਹੇ ਪ੍ਰਭੂ ! ਤੂੰ (ਇਕ) ਦਰਿਆ (ਸਮਾਨ ਹੈਂ), ਮੈਂ (ਤੇਰੇ ਵਿਚ ਰਹਿਣ ਵਾਲੀ) ਇਕ ਨਿੱਕੀ ਜਿਹੀ ਮੱਛੀ ਹਾਂ। ਮੈਂ ਤੇਰਾ ਅਖੀਰਲਾ ਬੰਨਾ ਨਹੀਂ ਲੱਭ ਸਕਦੀ। (ਮੇਰੀ ਹਾਲਤ) ਤੂੰ ਹੀ ਜਾਣਦਾ ਹੈਂ, ਤੂੰ ਹੀ (ਨਿਤ) ਦੇਖਦਾ ਹੈਂ। ਮੈਂ (ਮੱਛੀ ਤੋਂ ਦਰਿਆ ਵਿਚ) ਜਿਧਰ ਵੇਖਦੀ ਹਾਂ ਉਧਰ ਉਧਰ ਤੂੰ (ਦਰਿਆ ਹੀ ਦਰਿਆ) ਹੈ। ਜੇ ਮੈਂ ਤੋਂ ਦਰਿਆ ਵਿਚੋਂ ਬਾਹਰ ਨਿਕਲ ਜਾਵਾਂ, ਤਾਂ ਉਸ ਵੇਲੇ ਤੜਫ ਮਰਦੀ ਹਾਂ (ਮੇਰਾ ਜੀਵਨ ਤੇਰੇ ਹੀ ਆਸਰੇ ਹੈ) ॥੧॥ (ਹੇ ਦਰਿਆ-ਪ੍ਰਭੂ ! ਤੈਥੋਂ ਵਿਛੋੜਨ ਵਾਲੇ) ਨਾਹ ਮੈਨੂੰ ਮਾਛੀ ਦੀ ਸਮਝ ਹੈ, ਨਾਂਹ ਹੀ ਉਸ ਦੇ ਜਾਲ ਦੀ (ਉਹਨਾਂ ਤੋਂ ਬਚਣਾ ਮੇਰੇ ਵੱਸ ਦੀ ਗੱਲ ਨਹੀਂ)। (ਤੈਥੋਂ ਵਿਛੋੜਨ ਵਾਸਤੇ) ਜਦੋਂ ਮੈਨੂੰ ਕੋਈ (ਆਤਮਕ) ਦੁੱਖ ਵਿਆਪਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਮੈਂ ਤੈਨੂੰ ਹੀ ਯਾਦ ਕਰਦੀ ਹਾਂ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਪਦ ਅਰਥ :

ਦਾਨਾ - ਜਾਣਨ ਵਾਲਾ, ਬੀਨਾ - ਵੇਖਣ ਵਾਲਾ (ਬੀਨਾਈ-ਨਜ਼ਰ), ਮਛਲੀ - ਛੋਟੀ ਜਿਹੀ ਮੱਛੀ, ਮੈ ਕੈਸੇ ਲਹਾ - (ਲਹਾਂ) ਮੈਂ ਕਿਵੇਂ ਲੱਭਾ ? ਮੈਂ ਨਹੀਂ ਲੱਭ ਸਕਦੀ, ਜਹ ਜਹ - ਜਿਧਰ ਜਿਧਰ, ਦੇਖਾ - ਦੇਖਾਂ, ਮੈਂ ਵੇਖਦੀ ਹਾਂ, ਤੇ - ਤੋਂ, ਨਿਕਸੀ - ਨਿਕਲੀ ਹੋਈ, ਵਿਛੁੜੀ ਹੋਈ, ਫੂਟਿ ਮਰਾ - (ਮਰਾਂ) ਮੈਂ ਫੁੱਟ ਕੇ ਮਰ ਜਾਂਦੀ ਹਾਂ, ਮੇਉ - ਮਲਾਹ, ਮਾਛੀ (ਨੋਟ : ਦਰਿਆਵਾਂ ਦੇ ਕੰਢੇ ਮਲਾਹ ਹੀ ਆਮ ਤੌਰ ਤੇ ਮੱਛੀਆਂ ਫੜਨ ਦਾ ਭੀ ਕੰਮ ਕਰਦੇ ਹਨ), ਸਮਾਲੀ - ਸਮਾਲੀਂ, ਮੈਂ ਯਾਦ ਕਰਦੀ ਹਾਂ।

ਰਾਗੁ ਸਿਰੀਰਾਗੁ (ਕਹਿਰਵਾ, ੮ ਮਾਤਰਾ) (ਅੰਗ-੨੫)

1	2	3	4	5	6	7	8
x ਸਥਾਈ				0			
-	ਰੇ	ਮੇ	ਮੇ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪ
s	ਨ	ਜਾ	ਣਾ	ਮੇ	s	ਉ	s
ਰੇ	ਰੇ	ਗ	ਗ	ਰੇ	ਰੇ	ਸ	ਸ
-	ਨ	ਜਾ	ਣਾ	ਜਾ	s	ਲੀ	s
-	ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ
s	ਜਾ	ਦੁ	ਖੁ	ਲਾ	s	ਗੈ	s
-	ਧੁ	ਧੁ	ਧੁ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪ
s	ਤਾ	ਤੁ	ਝੇ	ਸ	ਮਾ	ਲੀ	s
ਅੰਤਰਾ							
-	ਪ	ਪ	ਪ	ਪਮੇ	ਮੇ	ਪ	ਪ
s	ਤੂ	s	ਦਰੀ	ਆs	ਉ	s	s
-	ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਸਂ	ਸਂ	ਸਂ	ਸਂ
s	ਦਾ	ਨਾ	s	ਬੀ	s	ਨਾ	s
ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਸਂ	ਸਂ	ਸਂ	ਸਂ
s	ਮੈ	ਮਛੁ	ਲੀ	ਕੈ	s	ਸੇ	s
ਗੰ	ਗੰ	ਰੇਂ	ਰੇਂ	ਸਂ	ਸਂ	ਸਂ	ਸਂ
ਅੰ	s	ਤੁ	s	ਲ	s	ਹਾ	s
ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਸਂ	ਸਂ	ਸਂ	ਸਂ
ਜ	ਹ	ਜ	ਹ	ਦੇ	s	ਖਾ	s
ਰੇਂ	ਰੇਂ	ਰੇਂ	ਰੇਂ	ਸਂ	ਸਂ	ਸਂ	ਸਂ
ਤ	ਹ	ਤ	ਹ	ਤੂ	s	ਹੈ	s
ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਧੁ	ਧੁ	ਪ	ਪ
ਤੁ	s	ਝ	ਤੇ	ਨਿ	ਕ	ਸੀ	s
ਪਰੇ	ਰੇ	ਰੇ	ਰੇ	ਸ	ਸ	ਸ	ਸ
ਫੂ	s	ਟਿ	s	ਮ	s	ਰਾ	s

ਰਾਗੁ ਸਿਰੀਰਾਗੁ

ਸਿਰੀਰਾਗੁ ਮਹਲਾ ੧ ਘਰੁ ੪ ॥

ਕੀਤਾ ਕਹਾ ਕਰੇ ਮਨਿ ਮਾਨੁ ॥
ਦੇਵਣਹਾਰੇ ਕੈ ਹਥਿ ਦਾਨੁ ॥
ਭਾਵੈ ਦੇਇ ਨ ਦੇਈ ਸੋਇ ॥
ਕੀਤੇ ਕੈ ਕਹਿਐ ਕਿਆ ਹੋਇ ॥੧॥
ਆਪੇ ਸਚੁ ਭਾਵੈ ਤਿਸੁ ਸਚੁ ॥
ਅੰਧਾ ਕਚਾ ਕਚੁ ਨਿਕਚੁ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

(ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ, ਅੰਗ ੨੫)

ਅਰਥ :

ਪ੍ਰਭੂ ਦਾ ਪੈਦਾ ਕੀਤਾ ਹੋਇਆ ਜੀਵ ਆਪਣੇ ਮਨ ਵਿਚ (ਮਾਇਆ ਦਾ) ਕੀਹ ਮਾਣ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ ? (ਦੁਨੀਆਂ ਦੇ ਪਦਾਰਥਾਂ ਦੀ) ਵੰਡ (ਦੀ ਤਾਕਤ) ਦਾਤਾਰ ਪ੍ਰਭੂ ਦੇ ਆਪਣੇ ਹੱਥ ਵਿਚ ਹੈ। ਉਸ ਦੀ ਮਰਜ਼ੀ ਹੈ ਕਿ ਧਨ-ਪਦਾਰਥ ਦੇਵੇ ਜਾਂ ਨਾਂਹ ਦੇਵੇ। ਪੈਦਾ ਕੀਤੇ ਜੀਵ ਦੇ ਆਖਿਆਂ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਬਣ ਸਕਦਾ ॥੧॥, ਪਰਮਾਤਮਾ ਆਪ ਸਦਾ-ਬਿਰ ਰਹਿਣ ਵਾਲਾ ਹੈ, ਉਸ ਨੂੰ ਸਦਾ-ਬਿਰ ਰਹਿਣ ਵਾਲਾ (ਆਪਣਾ ਨਾਮ) ਹੀ ਪਸੰਦ ਆਉਂਦਾ ਹੈ। ਪਰ ਗਿਆਨ-ਹੀਣ ਜੀਵ (ਮਾਇਆ ਦੀ ਮਲਕੀਅਤ ਦੇ ਕਾਰਨ) ਹੋਛਾ ਹੈ, ਸਦਾ ਹੋਛਾ ਹੀ ਟਿਕਿਆ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ (ਪ੍ਰਭੂ ਨੂੰ ਇਹ ਹੋਛਾ-ਪਨ ਪਸੰਦ ਨਹੀਂ ਆ ਸਕਦਾ) ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਪਦ ਅਰਥ :

ਕੀਤਾ - ਪੈਦਾ ਕੀਤਾ ਹੋਇਆ ਜੀਵ, ਮਨਿ - ਮਨ ਵਿਚ, ਕਹਾ ਮਾਨੁ ਕਰੇ - ਕੀਹ ਮਾਣ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ ?, ਕੈ ਹਥਿ - ਦੇ ਹੱਥ ਵਿਚ, ਭਾਵੈ - ਜੇ ਚੰਗਾ ਲੱਗੇ, ਜੇ ਉਸ ਦੀ ਮਰਜ਼ੀ ਹੋਵੇ, ਕੈ ਕਹਿਐ - ਦੇ ਕਹਿਣ ਨਾਲ, ਸਚੁ - ਸਦਾ-ਬਿਰ ਰਹਿਣ ਵਾਲਾ, ਤਿਸੁ - ਉਸ ਨੂੰ, ਅੰਧਾ - ਗਿਆਨ-ਹੀਣ, ਕਚਾ - ਕੱਚਾ, ਹੋਛਾ, ਕਚੁ - ਹੋਛਾ, ਨਿਕਚੁ - ਬਿਲਕੁਲ ਹੋਛਾ।

ਰਾਗੁ-ਸਿਰੀਰਾਗੁ (ਝੱਪਤਾਲ, ੧੦ ਮਾਤਰਾ)

(ਅੰਗ ੨੫)

1	2	3	4	5	6	7	8	9	10
×		2			0		3		
ਸਥਾਈ									
ਸ	ਸ	ਸਰੇ	ਗ	ਗ	ਰੇ	ਰੇ	ਸ	ਸ	ਸ
ਆ	ਪੇ	ਸਦੁ	ਭਾ	ਵੈ	ਤਿ	ਸੁ	ਸ	s	ਚੁ
ਸ	ਸ	ਧੁ	ਧੁ	ਪ	ਮੇ	ਗ	ਰੇ	ਸ	ਸ
ਅੰ	ਧਾ	ਕ	ਚਾ	s	ਕਚੁ	ਨਿ	ਕ	s	ਚੁ
ਅੰਤਰਾ									
ਮੇ	ਮੇ	ਮੇਪ	ਨੀ	ਨੀ	ਪਨੀ	ਸੰ	ਸੰ	ਸੰ	ਸੰ
ਕੀ	ਤਾ	ਕਹਾ	ਕ	ਰੇ	ਮs	ਨਿ	ਮਾ	s	ਨੁ
ਪ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪਰੇਂ	ਰੇਂ	ਰੇਂ	ਸੰ	ਸੰ
ਦੇਵ	ਣ	ਹਾ	ਰੇ	ਕੈ	ਹs	ਥਿ	ਦਾ	s	ਨੁ
ਰੇਂ	ਰੇਂ	ਰੇਂਗੰ	ਗੰ	ਗੰ	ਰੇਂ	ਰੇਂ	ਸੰ	ਸੰ	ਸੰ
ਭਾ	ਵੈ	ਦੇs	ਇ	ਨ	ਦੇ	ਈ	ਸੋ	ਇ	s
ਸੰ	ਨੀ	ਧੁ	ਪ	ਪ	ਮੇਪ	ਧੁਪ	ਮੇਗ	ਰੇਸ	ਸ
ਕੀਤੇ	ਕੈ	ਕ	ਹਿ	ਐ	ਕਿs	ਆ	ਹੋs	ss	ਇ

ਰਾਗੁ ਸਿਰੀਰਾਗੁ

ਸਿਰੀਰਾਗੁ ਮਹਲਾ ੧ ਘਰੁ ੫ ॥

ਅਛਲ ਛਲਾਈ ਨਹ ਛਲੈ ਨਹ ਘਾਉ ਕਟਾਰਾ ਕਰਿ ਸਕੈ ॥

ਜਿਉ ਸਾਹਿਬੁ ਰਾਖੈ ਤਿਉ ਰਹੈ ਇਸੁ ਲੋਭੀ ਕਾ ਜੀਉ ਟਲ ਪਲੈ ॥੧॥

ਬਿਨੁ ਤੇਲ ਦੀਵਾ ਕਿਉ ਜਲੈ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥ (ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ, ਅੰਗ ੨੫)

ਪੋਥੀ ਪੁਰਾਣ ਕਮਾਈਐ ॥ ਭਉ ਵਟੀ ਇਤੁ ਤਨਿ ਪਾਈਐ ॥ ਸਚੁ ਬੂਝਣੁ ਆਣਿ ਜਲਾਈਐ ॥੨॥

ਇਹੁ ਤੇਲੁ ਦੀਵਾ ਇਉ ਜਲੈ ॥ ਕਰਿ ਚਾਨਣੁ ਸਾਹਿਬ ਤਉ ਮਿਲੈ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਅਰਥ :

ਅਛਲ ਮਾਇਆ-ਜਿਸ ਨੂੰ ਕੋਈ ਛਲਣ ਦਾ ਜਤਨ ਕਰੇ ਤਾਂ ਛਲੀ ਨਹੀਂ ਜਾਂਦੀ, ਜਿਸ ਨੂੰ ਕਿਸੇ ਦੀ ਕਟਾਰ ਕੋਈ ਜ਼ਖ਼ਮ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦੀ (ਜਿਸ ਨੂੰ ਕੋਈ ਮਾਰ-ਮੁਕਾ ਨਹੀਂ ਸਕਦਾ) ਦੇ ਅੱਗੇ ਲੋਭੀ ਜੀਵ ਦਾ ਮਨ ਡੋਲ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਮਾਲਕ ਪ੍ਰਭੂ ਦੀ ਰਜ਼ਾ ਇਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੀ ਹੈ (ਭਾਵ, ਜਗਤ ਵਿਚ ਨਿਯਮ ਹੀ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਜਿਥੇ ਨਾਮ ਨਹੀਂ, ਉਥੇ ਮਨ ਮਾਇਆ ਅੱਗੇ ਡੋਲ ਜਾਂਦਾ ਹੈ) ॥੧॥ (ਸਿਮਰਨ ਦੇ) ਤੇਲ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ (ਆਤਮਕ ਜੀਵਨ ਦਾ) ਦੀਵਾ ਕਿਵੇਂ ਟਹਕਦਾ ਰਹਿ ਸਕੇ ? (ਮਾਇਆ - ਮੋਹ ਦੀ ਹਨੇਰੀ ਦੇ ਝੋਂਕੇ ਜਿੰਦ ਨੂੰ ਅਡੋਲ ਨਹੀਂ ਰਹਿਣ ਦੇਂਦੇ) ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਪਦ ਅਰਥ :

ਅਛਲ - ਜੋ ਛਲੀ ਨਾ ਜਾ ਸਕੇ, ਜਿਸ ਨੂੰ ਕੋਈ ਠੱਗ ਨਾ ਸਕੇ, **ਨ ਛਲੈ** - ਨਹੀਂ ਠੱਗੀ ਜਾਂਦੀ, ਧੋਖਾ ਨਹੀਂ ਖਾਂਦੀ, **ਛਲਾਈ ਨਹ ਛਲੈ** - ਜੋ ਕੋਈ ਛਲਣ ਦਾ ਯਤਨ ਕਰੇ ਭੀ, ਤਾਂ ਉਹ ਛਲੀ ਨਹੀਂ ਜਾ ਸਕਦੀ, **ਘਾਉ** - ਜ਼ਖ਼ਮ, **ਸਾਹਿਬੁ** - ਮਾਲਕ ਪ੍ਰਭੂ !, **ਟਲਪਲੈ** - ਡੋਲਦਾ ਹੈ।੧।, **ਕਿਉ ਜਲੈ** - ਬਲਦਾ ਨਹੀਂ ਰਹਿ ਸਕਦਾ।

ਰਾਗੁ-ਸਿਰੀਰਾਗੁ (ਰੂਪਕ, ਮਾਤਰਾ)

(ਅੰਗ ੨੫)

1	2	3	4	5	6	7
×			2		3	
ਸਥਾਈ						ਸਰੇ ਬਿਨੁ
ਪ	ਪ	ਪ	ਧੁ	ਧੁ	ਪ	ਪ
ਤੇ	s	ਲ	ਦੀ	s	ਵਾ	s
ਰੇ	ਰੇ	ਗ	ਰੇ	ਰੇ	ਸ	
ਕਿ	s	ਉ	ਜ	ਲੈ	s	

1	2	3	4	5	6	7
x			2		3	
ਅੰਤਰਾ						
ਮੇ	ਮੇ	ਮੇ	ਪ	ਪ	ਨੀ	ਨੀ
ਅ	ਛ	ਲ	ਛ	ਲਾ	ਈ	s
ਸਂ	ਸਂ	ਸਂ	ਰੁੱ	ਰੁੱ	ਸਂ	ਸਂ
ਨ	s	ਹ	ਛ	s	ਲੈ	s
ਰੁੱ	ਰੁੱ	ਰੁੱ	ਰੁੱ	ਰੁੱ	ਰੁੱ	ਰੁੱ
ਨਹ	ਘਾ	ਉ	ਕ	ਟਾ	ਰਾ	s
ਗਂ	ਰੁੱ	ਰੁੱ	ਸਂ	ਸਂ	ਸਂ	ਸਂ
ਕ	s	ਰਿ	ਸ	s	ਕੈ	s
ਮੇ	ਮੇ	ਮੇ	ਪ	ਪ	ਨੀ	ਨੀ
ਜਿ	s	ਉ	ਸਾ	ਹਿ	ਬੁ	s
ਸਂ	ਸਂ	ਸਂ	ਰੁੱ	ਰੁੱ	ਸਂ	ਸਂ
ਰਾ	s	ਧੈ	ਤਿ	ਉ	ਰ	ਹੈ
ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਧੁ	ਧੁ	ਪ	ਪ
ਇਸੁ	ਲੇ	ਭੀ	ਕਾ	s	ਜੀ	ਉ
ਰੇ	ਰੇ	ਰੇ	ਸ	ਸ	ਸ	
ਟ	ਲ	s	ਪ	s	ਲੈ	

ਰਾਗੁ ਸਿਰੀਰਾਗੁ (ਤਿੰਨ ਤਾਲ, ੧੬ ਮਾਤਰਾ)

(ਅੰਗ ੨੫)

1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12	13	14	15	16
x				2				0				3			
ਸਥਾਈ															
ਪ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪ	ਮੇ	ਮੇ	ਗ	ਗ	ਰੇ	ਰੇ	ਸ	ਸ
ਇ	ਹੁ	ਤੇ	ਲੁ	ਦੀ	s	ਵਾ	s	ਇ	s	ਉ	s	ਜ	s	ਲੈ	s
ਸਂ	ਸਂ	ਸਂ	ਸਂ	ਨੀ	ਧੁ	ਪ	ਪ	ਮੇਪ	ਨੀਸਂ	ਸਂਨੀ	ਧੁਪ	ਸਂਨੀ	ਧੁਪ	ਮੇਗ	ਰੇਸ
ਕ	ਰਿ	ਚਾਨ	ਣੁ	ਸਾ	ਹਿ	ਬ	s	ਤs	ss	ਉs	ss	ਮਿs	ss	ਲੈs	s
ਅੰਤਰਾ															
ਪ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪ	ਨੀ	ਨੀ	ਧੁ	ਧੁ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪ
ਪੋ	s	ਥੀ	s	ਪੁ	ਰਾ	ਣ	s	ਕ	s	ਮਾ	s	ਈ	s	ਐ	s
ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਸਂ	ਸਂ	ਸਂ	ਸਂ	ਸਂ	ਸਂ	ਸਂ	ਸਂ
ਭ	ਉ	ਵ	ਟੀ	ਇ	s	ਤੁ	s	ਤ	s	ਨਿ	s	ਪਾ	ਈ	ਐ	s
ਗਂ	ਗਂ	ਗਂ	ਗਂ	ਰੁੱ	ਰੁੱ	ਸਂ	ਸਂ	ਮੇਪ	ਨੀਸਂ	ਸਂਨੀ	ਧੁਪ	ਮੇਪ	ਮੇਗ	ਰੇਸ	ਸਸ
ਸ	ਚੁ	ਬੂ	ਝ	ਣੁ	s	ਆ	ਣਿ	ਜs	ਲਾs	ss	ss	ਈs	ss	ਐ	s

ਰਾਗੁ ਸਿਰੀਰਾਗੁ

ਸਿਰੀਰਾਗੁ ਮਹਲਾ ੧ ਘਰੁ ੧ ਅਸਟਪਦੀਆ ॥
ਆਖਿ ਆਖਿ ਮਨੁ ਵਾਵਣਾ ਜਿਉ ਜਿਉ ਜਾਪੈ ਵਾਇ ॥
ਜਿਸ ਨੋ ਵਾਇ ਸੁਣਾਈਐ ਸੋ ਕੇਵਡੁ ਕਿਤੁ ਥਾਇ ॥
ਆਖਣ ਵਾਲੇ ਜੇਤੜੇ ਸਭਿ ਆਖਿ ਰਹੇ ਲਿਵ ਲਾਇ ॥੧॥
ਬਾਬਾ ਅਲਹੁ ਅਗਮ ਅਪਾਰੁ ॥
ਪਾਕੀ ਨਾਈ ਪਾਕ ਥਾਇ ਸਚਾ ਪਰਵਦਿਗਾਰੁ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

(ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ, ਅੰਗ ਪੜ)

ਅਰਥ :

ਜਿਉਂ ਜਿਉਂ ਕਿਸੇ ਜੀਵ ਨੂੰ (ਪ੍ਰਭੂ ਦੇ ਗੁਣ) ਬੋਲਣ ਦੀ ਸਮਝ ਪੈਂਦੀ ਹੈ (ਤਿਉਂ ਤਿਉਂ ਇਹ ਸਮਝ ਭੀ ਆਉਂਦੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਕਿ ਉਸ ਦੇ ਗੁਣ) ਬਿਆਨ ਕਰ ਕਰ ਕੇ ਮਨ ਨੂੰ ਖਪਾਣਾ ਹੀ ਹੈ। ਜਿਸ ਪ੍ਰਭੂ ਨੂੰ ਬੋਲ ਕੇ ਸੁਣਾਈਦਾ ਹੈ (ਭਾਵ, ਜਿਸ ਪ੍ਰਭੂ ਦੇ ਗੁਣਾਂ ਬਾਰੇ ਬੋਲ ਕੇ ਹੋਰਨਾਂ ਨੂੰ ਦੱਸੀਦਾ ਹੈ, ਉਸ ਦੀ ਬਾਬਤ ਇਹ ਤਾਂ ਪਤਾ ਹੀ ਨਹੀਂ ਲੱਗਦਾ ਕਿ) ਉਹ ਕੇਡਾ ਵੱਡਾ ਹੈ ਤੇ ਕਿਸ ਥਾਂ ਤੇ (ਨਿਵਾਸ ਰੱਖਦਾ) ਹੈ। ਉਹ ਸਾਰੇ ਬਿਆਨ ਕਰਦੇ ਥੱਕ ਜਾਂਦੇ ਹਨ, (ਗੁਣਾਂ ਵਿਚ) ਸੁਰਤ ਜੋੜਦੇ ਰਹਿ ਜਾਂਦੇ ਹਨ ॥੧॥ ਹੇ ਭਾਈ ! ਪਰਮਾਤਮਾ ਦੇ ਗੁਣਾਂ ਤਕ ਪਹੁੰਚ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦੀ, ਉਸ ਦੇ ਗੁਣਾਂ ਦਾ ਪਾਰਲਾ ਬੰਨਾ ਨਹੀਂ ਲੱਭ ਸਕਦਾ। ਉਸ ਦੀ ਵਡਿਆਈ ਪਵਿਤ੍ਰ ਹੈ, ਉਹ ਪਵਿਤ੍ਰ ਅਸਥਾਨ ਤੇ (ਸੋਭ ਰਿਹਾ) ਹੈ। ਉਹ ਸਦਾ ਕਾਇਮ ਰਹਿਣ ਵਾਲਾ ਪ੍ਰਭੂ (ਸਭ ਜੀਵਾਂ ਦਾ) ਪਾਲਣ ਵਾਲਾ ਹੈ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਪਦ ਅਰਥ :

ਆਖਿ - ਆਖ ਕੇ, ਬਿਆਨ ਕਰ ਕੇ, ਵਾਵਣਾ - ਖਪਾਣਾ, ਖੁਆਰ ਕਰਨਾ, ਜਾਪੈ - ਜਾਪਦਾ ਹੈ, ਸਮਝ ਪੈਂਦੀ ਹੈ, ਵਾਇ ਜਾਪੈ - ਬੋਲਣ ਦੀ ਸਮਝ ਪੈਂਦੀ ਹੈ, ਵਾਇ - ਬੋਲ ਕੇ, ਕਿਤੁ - ਕਿਸ ਵਿਚ ?, ਥਾਇ - ਥਾਂ ਵਿਚ, ਕਿਤੁ ਥਾਇ - ਕਿਸ ਥਾਂ ਵਿਚ ? ਕਿਸ ਅਸਥਾਨ ਤੇ ?, ਸਭਿ - ਸਾਰੇ, ਰਹੇ - ਰਹਿ ਗਏ, ਥੱਕ ਗਏ, ਲਾਇ - ਸੁਰਤ ਜੋੜ ਕੇ, ਬਾਬਾ - ਹੇ ਭਾਈ ! ਅਲਹੁ - ਅੱਲਾ, ਰੱਬ, ਪਰਮਾਤਮਾ, ਅਗਮ - ਅਪਹੁੰਚ, ਜਿਸ ਤਕ ਪਹੁੰਚ ਨ ਹੋ ਸਕੇ, ਜਿਸ ਨੂੰ ਸਮਝਿਆ ਨ ਜਾ ਸਕੇ, ਅਪਾਰੁ - ਜਿਸ ਦੇ ਗੁਣਾਂ ਦਾ ਪਾਰ ਨ ਪਾਇਆ ਜਾ ਸਕੇ, ਪਾਕੀ - ਪਵਿਤ੍ਰ, ਨਾਈ - ਵਡਿਆਈ (ਨੋਟ : ਲਫਜ਼ 'ਨਾਈ' ਅਰਬੀ ਲਫਜ਼ 'ਨਾ' ਹੈ। ਇਸ ਦਾ ਅਰਥ ਹੈ 'ਵਡਿਆਈ, ਸਿਫਤ' ਪੰਜਾਬੀ ਵਿਚ ਇਸ ਦੇ ਦੋ ਰੂਪ ਹਨ : 'ਅਸਨਾਈ' ਅਤੇ 'ਨਾਈ'। ਜਿਵੇਂ ਸੰਸਕ੍ਰਿਤ ਲਫਜ਼ 'स्थान' ਤੋਂ ਪੰਜਾਬੀ ਵਿਚ ਦੋ ਰੂਪ: ਥਾਨ ਅਤੇ ਅਸਥਾਨ), ਥਾਇ - ਥਾਂ ਵਿਚ, ਅਸਥਾਨ ਤੇ, ਪਰਵਦਿਗਾਰੁ - (ਸਭ) ਨੂੰ ਪਾਲਣ ਵਾਲਾ ਪਰਮਾਤਮਾ।

ਰਾਗੁ ਸਿਰੀਰਾਗੁ (ਝੱਪਤਾਲ, ੧੦ ਮਾਤਰਾ) (ਅੰਗ-੫੩)

1	2	3	4	5	6	7	8	9	10
×		2			0		3		
ਸਥਾਈ									
ਨੀਸੰ	ਨੀਸੰ	ਨੀ	ਧੁ	ਪ	ਮੇ	ਪ	ਨੀ	ਸੰ	ਸੰ
ਬਾ	ਬਾ	ਅ	ਲ	ਹੁ	ਅਗ	ਮ	ਅ	ਪਾ	ਰੁ
ਪ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪ	ਮੇ	ਗ	ਰੁੇ	ਰੁੇ	ਸ
ਪਾ	ਕੀ	ਨਾ	s	ਈ	ਪਾ	ਕ	ਥਾ	s	ਇ
ਸ	ਸ	ਰੁੇ	ਰੁੇ	ਰੁੇ	ਮੇ	ਮੇ	ਪ	ਪ	ਪ
ਸ	ਚਾ	ਪਰ	ਵ	ਦਿ	ਗਾ	s	ਰੁ	s	s
ਅੰਤਰਾ									
ਮੇ	ਪ	ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਸੰ	ਸੰ	ਸੰ	ਸੰ	ਸੰ
ਆ	ਖਿ	ਆ	s	ਖਿ	ਮ	ਨੁ	ਵਾ	ਵ	ਣਾ
ਰੁੇਂ	ਰੁੇਂ	ਰੁੇਂ	ਰੁੇਂ	ਰੁੇਂ	ਰੁੇਂ	ਰੁੇਂ	ਸੰ	ਸੰ	ਸੰ
ਜਿ	ਉ	ਜਿ	s	ਉ	ਜਾ	ਪੈ	ਵਾ	s	ਇ
ਮੇ	ਪ	ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਸੰ	ਸੰ	ਸੰ	ਸੰ	ਸੰ
ਜਿਸ	ਨੋ	ਵਾ	s	ਇ	ਸੁਣਾ	ਈ	ਐ	s	s
ਰੁੇਂ	ਰੁੇਂ	ਰੁੇਂ	ਰੁੇਂ	ਰੁੇਂ	ਰੁੇਂ	ਰੁੇਂ	ਸੰ	ਸੰ	ਸੰ
ਸੋ	s	ਕੇ	ਵ	ਫੁ	ਕਿ	ਤੁ	ਥਾ	ਇ	s
ਸੰ	ਸੰ	ਨੀ	ਧੁ	ਧੁ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪ
ਆਖ	ਣ	ਵਾ	ਲੇ	s	ਜੇਤ	s	ੜੇ	s	s
ਸ	ਰੁੇ	ਮੇ	ਮੇ	ਪ	ਪਨੀ	ਸੰਨੀ	ਧੁਪ	ਮੇਗ	ਰੁੇਸ
ਸਭਿ	ਆਖਿ	ਰ	s	ਹੇ	ਲਿs	ਵs	ਲਾs	ਇs	ss

ਰਾਗੁ ਸਿਰੀਰਾਗੁ

(ਸਿਰੀਰਾਗੁ ਮਹਲਾ ੧ ਘਰੁ ੧ ਅਸਟਪਦੀਆ॥)

ਮਹਲਾ ੧ ॥

ਸਭੇ ਕੰਤ ਮਹੇਲੀਆ ਸਗਲੀਆ ਕਰਹਿ ਸੀਗਾਰੁ ॥

ਗਣਤ ਗਣਾਵਣਿ ਆਈਆ ਸੁਹਾ ਵੇਸੁ ਵਿਕਾਰੁ ॥

ਪਾਖੰਡਿ ਪ੍ਰੇਮੁ ਨ ਪਾਈਐ ਖੋਟਾ ਪਾਜੁ ਖੁਆਰੁ ॥੧॥

ਹਰਿ ਜੀਉ ਇਉ ਪਿਰੁ ਰਾਵੈ ਨਾਰਿ ॥

ਤੁਧੁ ਭਾਵਨਿ ਸੋਹਾਗਣੀ ਅਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਲੈਹਿ ਸਵਾਰਿ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

(ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ, ਅੰਗ ਪੜ-੫੪)

ਅਰਥ :

ਸਾਰੀਆਂ ਜੀਵ-ਇਸਤ੍ਰੀਆਂ ਪ੍ਰਭੂ-ਖਸਮ ਦੀਆਂ ਹੀ ਹਨ, ਸਾਰੀਆਂ ਹੀ (ਉਸ ਖਸਮ-ਪ੍ਰਭੂ ਨੂੰ ਪ੍ਰਸੰਨ ਕਰਨ ਲਈ) ਸਿੰਗਾਰ ਕਰਦੀਆਂ ਹਨ, ਪਰ ਜੇਹੜੀਆਂ ਆਪਣੇ ਸਿੰਗਾਰ ਦਾ ਵਿਖਾਵਾ-ਮਾਣ ਕਰਦੀਆਂ ਹਨ, ਉਹਨਾਂ ਦਾ ਗੂੜ੍ਹਾ ਲਾਲ ਪਹਿਰਾਵਾ (ਭੀ) ਵਿਕਾਰ (ਹੀ) ਪੈਦਾ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਕਿਉਂਕਿ ਵਿਖਾਵਾ ਕੀਤਿਆਂ ਪ੍ਰਭੂ ਦਾ ਪਿਆਰ ਨਹੀਂ ਮਿਲਦਾ, (ਅੰਦਰ ਖੋਟ ਹੋਵੇ ਤੇ ਬਾਹਰ ਪ੍ਰੇਮ ਦਾ ਵਿਖਾਵਾ ਹੋਵੇ) ਇਹ ਖੋਟਾ ਵਿਖਾਵਾ ਖੁਆਰ ਹੀ ਕਰਦਾ ਹੈ ॥੧॥ ਹੇ ਪ੍ਰਭੂ ਜੀ ! ਇਹ ਸਰਧਾ ਧਾਰਿਆਂ ??? ਪ੍ਰਭੂ-ਪਤੀ ਜੀਵ-ਇਸਤ੍ਰੀ ਨੂੰ ਪਿਆਰ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਉਹੀ ਜੀਵ-ਇਸਤ੍ਰੀਆਂ ਸੁਹਾਗ-ਭਾਗ ਵਾਲੀਆਂ ਹਨ ਜੋ ਤੈਨੂੰ ਚੰਗੀਆਂ ਲੱਗਦੀਆਂ ਹਨ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਆਪਣੀ ਮਿਹਰ ਨਾਲ ਤੂੰ ਆਪ ਸੁਚੱਜੀਆਂ ਬਣਾ ਲੈਂਦਾ ਹੈਂ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਪਦ ਅਰਥ :

ਕੰਤ ਮਹੇਲੀਆ - ਖਸਮ (ਪ੍ਰਭੂ) ਦੀਆਂ (ਜੀਵਾਂ-) ਇਸਤ੍ਰੀਆਂ, **ਗਣਤ** - ਗਿਣਤੀ-ਮਿਣਤੀ, ਵਿਖਾਵਾ, **ਸੁਹਾ** - ਲਾਲ, ਮਨ ਨੂੰ ਖਿੱਚ ਪਾਣ ਵਾਲਾ ਗੂੜ੍ਹਾ ਲਾਲ, **ਵੇਸੁ** - ਪਹਿਰਾਵਾ, **ਪਾਖੰਡਿ** - ਪਖੰਡ ਨਾਲ, **ਪਾਜੁ** - ਵਿਖਾਵਾ ॥੧॥
ਹਰਿ ਜੀਉ - ਹੇ ਪ੍ਰਭੂ ਜੀ !, **ਇਉ** - ਇਸ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ, ਇਸ ਸਰਧਾ ਨਾਲ, ਇਹ ਸਰਧਾ ਧਾਰਿਆਂ, **ਰਾਵੈ** - ਮਾਣਦਾ ਹੈ, ਮਿਲਦਾ ਹੈ, ਪਿਆਰ ਕਰਦਾ ਹੈ, **ਤੁਧੁ** - ਤੈਨੂੰ, **ਸੋਹਾਗਣੀ** - ਸੋਹਾਗ ਵਾਲੀਆਂ, ਚੰਗੇ ਭਾਗਾਂ ਵਾਲੀਆਂ, **ਲੈਹਿ ਸਵਾਰਿ** - ਤੂੰ ਸਵਾਰ ਲੈਂਦਾ ਹੈਂ ॥੧॥

ਰਾਗੁ ਸਿਰੀਰਾਗੁ (ਤਿੰਨ ਤਾਲ, ੧੬ ਮਾਤਰਾ)

(ਅੰਗ ੫੩-੫੪)

1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12	13	14	15	16
×				2				0				3			
ਸਥਾਈ															
ਸੰ	ਸੰ	ਸੰ	ਸੰ	ਸੰ	ਸੰ	ਨੀ	ਨੀ	ਧੁ	ਧੁ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪਰੇ
ਉ	s	s	s	ਇ	ਉ	ਪਿ	ਰੁ	ਰਾ	ਵੈ	ਨਾ	ਰਿ	ਤੁ	s	ਧੁ	s
ਰੇ	ਰੇ	ਰੇ	ਰੇ	ਗ	ਗ	ਗ	ਗ	ਰੇ	ਰੇ	ਸ	ਸ	ਰੇਮੇ	ਪਮੇ	ਪਨੀ	ਨੀਸੰ
ਭਾ	ਵ	ਨਿ	s	ਸੋ	s	ਹਾ	s	ਗ	s	ਣੀ	s	ਅ	ਪ	ss	ਣੀ
ਸੰ	ਸੰ	ਸੰ	ਸੰ	ਨੀ	ਧੁ	ਪ	ਮੇ	ਗ	ਰੇ	ਸ	ਸ				
ਕਿ	ਰ	ਪਾ	s	ਲੈ	s	ਹਿ	s	ਸ	ਵਾ	ਰਿ	s				
ਅੰਤਰਾ															
ਪ	ਪ	ਪ	ਪਮੇ	ਮੇ	ਮੇ	ਪ	ਪ	ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਸੰ	ਸੰ	ਸੰ	ਸੰ
ਸ	s	ਭੇ	s	ਕੰ	s	ਤ	s	ਮ	ਹੇ	ਲੀ	s	ਆ	s	s	s
ਨੀ	ਸੰ	ਨੀ	ਸੰ	ਨੀ	ਧੁ	ਪ	ਪ	ਮੇ	ਪ	ਨੀ	ਨੀ	ਸੰ	ਸੰ	ਸੰ	ਸੰ
ਸ	ਗ	ਲੀ	ਆ	ਕ	ਰ	ਹਿ	s	ਸੀ	s	ਗਾ	s	ਰੁ	s	s	s
ਪ	ਪ	ਪ	ਪਮੇ	ਮੇ	ਮੇ	ਪ	ਪ	ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਸੰ	ਸੰ	ਸੰ	ਸੰ
ਗ	ਣ	ਤ	ss	ਗ	ਣਾ	ਵ	ਣਿ	ਆ	s	ਈ	s	ਆ	s	s	s
ਸੰ	ਰੇਂ	ਗੰ	ਗੰ	ਗੰ	ਗੰ	ਗੰ	ਗੰਰੇ	ਰੇਂ	ਰੇਂ	ਰੇਂ	ਰੇਂਸੰ	ਸੰ	ਸੰ	ਸੰ	ਸੰ
ਸੂ	s	ਹਾ	s	ਵੇ	s	ਸੁ	s	ਵਿ	s	ਕਾ	s	ਰੁ	s	s	s
ਨੀ	ਸੰ	ਨੀ	ਸੰ	ਨੀ	ਧੁ	ਪ	ਪ	ਰੇ	ਰੇ	ਗ	ਗ	ਰੇ	ਰੇ	ਸ	ਸ
ਪਾ	ਖੰ	ਡਿ	s	ਪ੍ਰੇ	s	ਮੁ	ਨ	ਪਾ	s	ਈ	s	ਐ	s	s	s
ਸ	ਰੇ	ਮੇ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪ	ਮੇਪ	ਧੁਪ	ਮੇਗ	ਰੇਸ				
ਖੇ	s	ਟਾ	s	ਪਾ	s	ਜੁ	s	ਖੁ	ਆ	ss	ਰੁ				

ਰਾਗੁ ਸਿਰੀਰਾਗੁ

ਸਿਰੀਰਾਗੁ ਮਹਲਾ ੧ ॥

ਆਪੇ ਗੁਣ ਆਪੇ ਕਥੈ ਆਪੇ ਸੁਣਿ ਵੀਚਾਰੁ ॥

ਆਪੇ ਰਤਨੁ ਪਰਖਿ ਤੂੰ ਆਪੇ ਮੋਲੁ ਅਪਾਰੁ ॥

ਸਾਚਉ ਮਾਨੁ ਮਹਤੁ ਤੂੰ ਆਪੇ ਦੇਵਣਹਾਰੁ ॥੧॥

ਹਰਿ ਜੀਉ ਤੂੰ ਕਰਤਾ ਕਰਤਾਰੁ ॥

ਜਿਉ ਭਾਵੈ ਤਿਉ ਰਾਖੁ ਤੂੰ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਮਿਲੈ ਆਚਾਰੁ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

(ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ, ਅੰਗ ੫੪)

ਅਰਥ :

ਪ੍ਰਭੂ ਆਪ ਹੀ (ਆਪਣੇ) ਗੁਣ ਹੈ, ਆਪ ਹੀ (ਉਹਨਾਂ ਗੁਣਾਂ ਨੂੰ) ਬਿਆਨ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਆਪ ਹੀ (ਆਪਣੀ ਸਿਫਤ-ਸਾਲਾਹ) ਸੁਣ ਕੇ ਉਸ ਨੂੰ ਵਿਚਾਰਦਾ ਹੈ (ਉਸ ਵਿਚ ਸੁਰਤ ਜੋੜਦਾ ਹੈ)। ਹੇ ਪ੍ਰਭੂ ! ਤੂੰ ਆਪ ਹੀ (ਆਪਣਾ ਨਾਮ-ਰੂਪ) ਰਤਨ ਹੈਂ, ਤੂੰ ਆਪ ਹੀ ਉਸ ਰਤਨ ਦਾ ਮੁੱਲ ਪਾਣ ਵਾਲਾ ਹੈਂ, ਤੂੰ ਆਪ ਹੀ (ਆਪਣੇ ਨਾਮ-ਰਤਨ ਦਾ) ਬੇਅੰਤ ਮੁੱਲ ਹੈਂ। ਤੂੰ ਆਪ ਹੀ ਸਦਾ ਕਾਇਮ ਰਹਿਣ ਵਾਲਾ ਮਾਣ ਹੈਂ, ਵਡਿਆਈ ਹੈਂ, ਤੂੰ ਆਪ ਹੀ (ਜੀਵਾਂ ਨੂੰ ਮਾਣ-ਵਡਿਆਈ) ਦੇਣ ਵਾਲਾ ਹੈਂ ॥੧॥ ਹੇ ਪ੍ਰਭੂ ਜੀ ! (ਹਰੇਕ ਸ਼ੈ ਦਾ) ਪੈਦਾ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਤੂੰ ਆਪ ਹੀ ਹੈਂ। ਹੇ ਪ੍ਰਭੂ ! ਜਿਵੇਂ ਤੈਨੂੰ ਚੰਗਾ ਲੱਗੇ, ਮੈਨੂੰ (ਆਪਣੇ ਨਾਮ ਵਿਚ ਜੋੜੀ) ਰੱਖ। ਹੇ ਹਰੀ ! (ਮਿਹਰ ਕਰ) ਮੈਨੂੰ ਤੇਰਾ ਨਾਮ ਮਿਲ ਜਾਏ। ਤੇਰਾ ਨਾਮ ਹੀ ਮੇਰੇ ਵਾਸਤੇ (ਚੰਗੇ ਤੋਂ ਚੰਗਾ) ਕਰਤੱਬ ਹੈ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਪਦ ਅਰਥ :

ਆਪੇ - (ਪ੍ਰਭੂ) ਆਪ ਹੀ, **ਕਥੈ** - ਬਿਆਨ ਕਰਦਾ ਹੈ, **ਸੁਣਿ** - ਸੁਣ ਕੇ, **ਪਰਖਿ** - ਪਰਖਹਿ, ਪਰਖਦਾ ਹੈਂ, **ਸਾਚਉ** - ਸਦਾ ਕਾਇਮ ਰਹਿਣ ਵਾਲਾ, **ਮਹਤੁ** - ਵਡਿਆਈ ॥੧॥, **ਆਚਾਰੁ** - ਧਾਰਮਿਕ ਰਸਮ।

ਰਾਗੁ ਸਿਰੀਰਾਗੁ (ਤਿੰਨ ਤਾਲ, ੧੬ ਮਾਤਰਾ)

(ਅੰਗ ੫੪)

1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12	13	14	15	16
×				2				0				3			
ਸਥਾਈ														ਮੇਪ ਹs	ਨੀਸੰ ਰਿs
ਸੰ	ਸੰ	ਸੰ	ਸੰ	ਨੀ	ਨੀ	ਧੁ	ਧੁ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪ		
ਜੀ	s	ਉ	s	ਤੂੰ	s	ਕਰ	ਤਾ	ਕ	ਰ	ਤਾ	s	ਰੁ	s		
ਮੇ	ਮੇ	ਮੇ	ਮੇਪ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪਰੇ	ਰੇ	ਰੇ	ਰੇ	ਰੇ	ਸ	ਸ	ਸ	ਸ
ਜਿ	s	ਉ	ss	ਭਾ	s	ਵੈ	s	ਤਿ	s	ਉ	s	ਰਾ	ਖੁ	s	ਤੂੰ
ਸ	ਸ	ਰੇ	ਰੇ	ਮੇ	ਮੇ	ਪ	ਪ	ਮੇਪ	ਨੀਸੰ	ਨੀਧੁ	ਪਪ	ਪ	ਪ		
ਹ	s	ਰਿ	s	ਨਾ	ਮੁ	ਮਿ	ਲੈ	ਆ	ss	ਚਾ	ss	ਰੁ	s		
ਅੰਤਰਾ															
ਪ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪਮੇ	ਗ	ਰੇ	ਰੇ	ਰੇ	ਰੇ	ਮੇ	ਮੇ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪ
ਆ	s	ਪੇ	s	ਗੁ	s	ਣ	s	ਆ	ss	ਪੇ	s	ਕ	s	ਥੈ	s
ਮੇ	ਮੇ	ਮੇ	ਪ	ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਮੇ	ਪ	ਨੀਸੰ	ਸੰਸੰ	ਸੰ	ਸੰ	ਸੰ	ਸੰ
ਆ	s	ਪੇ	s	ਸੁ	s	ਣਿ	s	ਵੀ	s	ਚਾ	ss	ਰੁ	s	s	s
ਪ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪਮੇ	ਗ	ਰੇ	ਰੇ	ਰੇ	ਰੇ	ਮੇ	ਮੇ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪ
ਆ	s	ਪੇ	s	ਰs	ਤ	s	ਨੁ	ਪ	s	ਰ	s	ਖਿ	s	ਤੂੰ	s
ਮੇ	ਮੇ	ਮੇ	ਪਮੇ	ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਮੇਪ	ਨੀਸੰ	ਸੰ	ਸੰ	ਸੰ	ਸੰ	ਸੰ	ਸੰ
ਆ	s	s	ss	s	s	ਪੇ	s	ਮੋ	ss	ਲੁ	s	ਅ	ਪਾ	ਰੁ	s
ਗੰ	ਗੰ	ਗੰ	ਗੰ	ਗੰ	ਗੰ	ਗੰ	ਗੰ	ਰੁੱ	ਰੁੱ	ਰੁੱ	ਰੁੱ	ਸੰ	ਸੰ	ਸੰ	ਸੰ
ਸਾ	ਚ	ਉ	s	ਮਾ	s	ਨੁ	s	ਮ	s	s	s	ਹ	ਤੁ	s	ਤੂੰ
ਸੰ	ਧੁ	ਪ	ਪ	ਰੇਮੇ	ਪਨੀ	ਪਨੀ	ਨੀਸੰ	ਸੰਨੀ	ਧੁਪ	ਮੇਪ	ਧੁਪ	ਮੇਗ	ਰੇਸ		
ਆ	s	s	ਪੇ	ਦੇs	ss	ss	ss	ਵs	ss	ਣs	ss	ਹਾ	ਰੁ		

ਰਾਗੁ ਸਿਰੀਰਾਗੁ

ਸਿਰੀਰਾਗੁ ਮਹਲਾ ੧ ॥

ਮਛਲੀ ਜਾਲੁ ਨ ਜਾਣਿਆ ਸਰੁ ਖਾਰਾ ਅਸਗਾਹੁ ॥
 ਅਤਿ ਸਿਆਣੀ ਸੋਹਣੀ ਕਿਉ ਕੀਤੇ ਵੇਸਾਹੁ ॥
 ਕੀਤੇ ਕਾਰਣਿ ਪਾਕੜੀ ਕਾਲੁ ਨ ਟਲੈ ਸਿਰਾਹੁ ॥੧॥
 ਭਾਈ ਰੇ ਇਉ ਸਿਰਿ ਜਾਣਹੁ ਕਾਲੁ ॥
 ਜਿਉ ਮਛੀ ਤਿਉ ਮਾਣਸਾ ਪਵੈ ਅਚਿੰਤਾ ਜਾਲੁ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

(ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ, ਅੰਗ ਪਪ)

ਅਰਥ :

ਅੰਵਾਣ ਮੱਛੀ ਨੇ ਜਾਲ ਨੂੰ ਨਾਹ ਸਮਝਿਆ (ਕਿ ਜਾਲ ਉਸ ਦੀ ਮੌਤ ਦਾ ਕਾਰਣ ਬਣਦਾ ਹੈ) ਅਤੇ ਨਾਹ ਹੀ ਉਸ ਨੇ ਡੂੰਘੇ ਖਾਰੇ ਸਮੁੰਦਰ ਨੂੰ ਹੀ ਸਮਝਿਆ (ਕਿ ਸਮੁੰਦਰ ਵਿਚ ਟਿਕੇ ਰਿਹਾ ਹੀ ਉਸ ਦੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਕਾਇਮ ਰਹਿ ਸਕਦੀ ਹੈ)। (ਵੇਖਣ ਨੂੰ ਮੱਛੀ) ਬੜੀ ਸੋਹਣੀ ਤੇ ਸਿਆਣੀ (ਜਾਪਦੀ) ਹੈ, ਪਰ ਉਸ ਨੂੰ ਜਾਲ ਦਾ ਇਤਬਾਰ ਨਹੀਂ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਸੀ। (ਜਾਲ ਉੱਤੇ) ਇਤਬਾਰ ਕਰਨ ਦੇ ਕਾਰਨ ਹੀ ਫੜੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ, ਤੇ ਉਸ ਦੇ ਸਿਰ ਉੱਤੇ ਮੌਤ ਟਲਦੀ ਨਹੀਂ (ਜੀਵ ਇਹ ਭੁੱਲ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਦੇ ਅਥਾਹ ਸਮੁੰਦਰ ਪ੍ਰਭੂ ਵਿਚ ਲੀਨ ਰਿਹਾ ਹੀ ਆਤਮਕ ਜੀਵਨ ਕਾਇਮ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ। ਮੋਹਣੀ ਮਾਇਆ ਦਾ ਇਤਬਾਰ ਕਰ ਬੈਠਦਾ ਹੈ, ਤੇ ਆਤਮਕ ਮੌਤ ਸਹੇੜਦਾ ਹੈ, ਮੌਤ ਦਾ ਸਹਮ ਹਰ ਵੇਲੇ ਇਸ ਦੇ ਸਿਰ ਉੱਤੇ ਸਵਾਰ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ) ॥੧॥, ਹੇ ਭਾਈ ! ਆਪਣੇ ਸਿਰ ਉੱਤੇ ਮੌਤ ਨੂੰ ਇਉਂ ਹੀ ਸਮਝੋ। ਜਿਵੇਂ ਮੱਛੀ ਨੂੰ ਅਚਨਚੇਤ (ਮਾਛੀ ਦਾ) ਜਾਲ ਆ ਪੈਂਦਾ ਹੈ, ਤਿਵੇਂ ਮਨੁੱਖਾਂ ਦੇ ਸਿਰ ਉੱਤੇ ਅਚਨਚੇਤ ਮੌਤ ਆ ਪੈਂਦੀ ਹੈ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਪਦ ਅਰਥ :

ਸਰੁ - ਸਰੋਵਰ, ਸਾਗਰ, ਸਮੁੰਦਰ, **ਅਸਗਾਹੁ** - ਬਹੁਤ ਡੂੰਘਾ, **ਅਤਿ** - ਬਹੁਤ, **ਵੇਸਾਹੁ** - ਇਤਬਾਰ, **ਕੀਤੇ** **ਕਾਰਣਿ** - ਵਿਸਾਹ ਕਰਨ ਕਰਕੇ, **ਪਾਕੜੀ** - ਫੜੀ ਗਈ, **ਸਿਰਾਹੁ** - ਸਿਰ ਤੋਂ ॥੧॥, **ਇਉ** - ਇਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਹੀ, **ਸਿਰਿ** - ਸਿਰ ਉੱਤੇ, **ਮਾਣਸਾ** - ਮਨੁੱਖਾਂ ਨੂੰ, **ਅਚਿੰਤਾ** - ਅਚਨਚੇਤ ।

ਰਾਗੁ ਸਿਰੀਰਾਗੁ ਕਹਿਰਵਾ (੮ ਮਾਤਰਾ)

(ਅੰਗ-ਪਪ)

1	2	3	4	5	6	7	8
×				0			
ਸਥਾਈ				ਰੇ	ਮੇ	ਪ	ਪ
				ਭਾ	ਈ	ਰੇ	s
ਮੇ	ਮੇ	ਗ	ਗ	ਰੇ	ਰੇ	ਰੇ	ਰੇਸ
ਇ	ਉ	ਸਿ	ਰਿ	ਜਾਣ	ਹੁ	ss	ਕਾ
ਸ	ਸ	ਸ	ਸ				
ਲੁ	s	s	s				

1	2	3	4	5	6	7	8
ਮੇ ਜਿ	ਮੇ s	ਮੇ ਉ	ਮੇ ਮ	ਪੁ ਛੀ	ਪੁ s	ਨੀ s	ਨੀ s
- s	ਨੀ ਤਿ	ਨੀ s	ਸ ਉ	ਸ ਮਾ	ਸ ਣ	ਸ ਸਾ	ਸ s
ਗ ਪ	ਗ s	ਗ ਵੈ	ਗ s	ਗ ਅ	ਗ ਚਿੰ	ਗ ਤਾ	ਗ s
ਰੇ ਜਾ	ਰੇ s	ਸ ਲੁ	ਸ s				
ਅੰਤਰਾ							
ਮੇਪ ਮ	ਪ ਛ	ਪ ਲੀ	ਪ s	ਪ ਜਾ	ਪ ਲੁ	ਪ s	ਪ ਨ
ਮੇਪ ਜਾ	ਪਨੀ ss	ਨੀ ਣਿ	ਸੰ s	ਸੰ ਆ	ਸੰ s	ਸੰ s	ਸੰ s
ਰੇਂ ਸ	ਰੇਂ s	ਰੇਂ ਰੁ	ਰੇਂ s	ਰੇਂ ਖਾ	ਰੇਂ s	ਰੇਂ ਰਾ	ਰੇਂ s
ਗੰ ਅ	ਗੰ s	ਰੇਂ ਸ	ਰੇਂ s	ਸੰ ਗਾ	ਸੰ s	ਸੰ ਹੁ	ਸੰ s
ਮੇਪ ਅ	ਪ s	ਪ ਤਿ	ਪ s	ਪ ਸਿ	ਪ ਆ	ਪ ਣੀ	ਪ s
ਮੇਪ ਸੋ	ਪਨੀ ss	ਨੀ ਹ	ਸੰ s	ਸੰ ਣੀ	ਸੰ s	ਸੰ s	ਸੰ s
ਰੇਂ ਕਿ	ਰੇਂ s	ਰੇਂ ਉ	ਰੇਂ s	ਰੇਂ ਕੀ	ਰੇਂ s	ਰੇਂ ਤੋ	ਰੇਂ s
ਗੰ ਵੇ	ਗੰ s	ਰੇਂ ਸਾ	ਰੇਂ s	ਸੰ ਹੁ	ਸੰ s	ਸੰ s	ਸੰ s
ਸੰ ਕੀ	ਸੰ s	ਸੰ ਤੇ	ਸੰ s	ਸੰ ਕਾ	ਸੰ ਰ	ਸੰ ਣਿ	ਸੰ s
ਨੀ ਪਾ	ਨੀ s	ਧੁ ਕ	ਧੁ s	ਪ ੜੀ	ਪ s	ਪ s	ਪ s
ਮੇ ਕਾ	ਮੇ s	ਮੇ ਲੁ	ਮੇ s	ਪ ਨ	ਪ s	ਪ ਟ	ਪ ਲੈ
ਰੇ ਸਿ	ਰੇ ਰਾ	ਸ ਹੁ	ਸ s	ਸ s	ਸ s	ਸ s	ਸ s

ਰਾਗੁ ਸਿਰੀਰਾਗੁ

ਸਿਰੀਰਾਗੁ ਮਹਲਾ ੧ ॥

ਮਨਿ ਜੂਠੈ ਤਨਿ ਜੂਠਿ ਹੈ ਜਿਹਵਾ ਜੂਠੀ ਹੋਇ ॥

ਮੁਖਿ ਝੂਠੈ ਝੂਠੁ ਬੋਲਣਾ ਕਿਉ ਕਰਿ ਸੂਚਾ ਹੋਇ ॥

ਬਿਨੁ ਅਭ ਸਬਦ ਨ ਮਾਂਜੀਐ ਸਾਚੇ ਤੇ ਸਚੁ ਹੋਇ ॥੧॥

ਮੁੰਧੇ ਗੁਣਗੀਣੀ ਸੁਖੁ ਕੇਹਿ ॥

ਪਿਰੁ ਰਲੀਆ ਰਸਿ ਮਾਣਸੀ ਸਾਚਿ ਸਬਦਿ ਸੁਖੁ ਨੇਹਿ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

(ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ, ਅੰਗ ੫੫-੫੬)

ਅਰਥ :

ਜੇ ਜੀਵ ਦਾ ਮਨ (ਵਿਕਾਰਾਂ ਦੀ ਛੋਹ ਨਾਲ) ਜੂਠਾ ਹੋ ਚੁਕਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਉਸ ਦੇ ਸਰੀਰ ਵਿਚ ਭੀ ਜੂਠ ਹੀ ਜੂਠ ਹੈ (ਸਾਰੇ ਗਿਆਨ-ਇੰਦ੍ਰੇ ਵਿਕਾਰਾਂ ਵਲ ਹੀ ਦੌੜਦੇ ਹਨ) ਉਸ ਦੀ ਜੀਭ (ਖਾਣ ਦੇ ਚਸਕਿਆਂ ਨਾਲ) ਜੂਠੀ ਹੋਈ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ, ਝੂਠ ਮੂੰਹ ਨਾਲ ਬੋਲਣ ਦਾ ਹੀ ਸੁਭਾਉ ਬਣ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਅਜੇਹਾ ਜੀਵ (ਕਿਸੇ ਬਾਹਰਲੇ ਸੁੱਚ ਆਦਿਕ ਕਰਮ ਨਾਲ ਅੰਦਰੋਂ) ਸੁੱਚਾ ਕਦੇ ਭੀ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦਾ। ਗੁਰੂ ਦੇ ਸ਼ਬਦ-ਜਲ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ (ਮਨ) ਮਾਂਜਿਆ ਨਹੀਂ ਜਾ ਸਕਦਾ, (ਤੇ) ਇਹ ਸੱਚ (ਸਿਮਰਨ) ਸਦਾ-ਥਿਰ ਪ੍ਰਭੂ ਤੋਂ ਹੀ ਮਿਲਦਾ ਹੈ ॥੧॥, ਹੇ ਭੋਲੀ ਜੀਵ-ਇਸਤ੍ਰੀਏ ! ਜੇ (ਆਪਣੇ ਅੰਦਰ, ਆਤਮਕ ਸੁਖ ਦੇਣ ਵਾਲੇ) ਗੁਣਾਂ ਤੋਂ ਸੱਖਣੀ ਹੈ ਉਸ ਨੂੰ (ਬਾਹਰੋਂ) ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਆਤਮਕ ਸੁਖ ਨਹੀਂ ਮਿਲ ਸਕਦਾ। ਆਤਮਕ ਸੁਖ ਉਸ ਨੂੰ ਹੈ ਜੋ ਸਦਾ ਕਾਇਮ ਰਹਿਣ ਵਾਲੇ ਪ੍ਰਭੂ ਵਿਚ (ਲੀਨ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ) ਜੋ ਗੁਰੂ ਦੇ ਸ਼ਬਦ ਵਿਚ (ਜੁੜੀ ਹੋਈ) ਹੈ, ਜੋ ਪ੍ਰਭੂ ਦੇ ਪਿਆਰ ਵਿਚ (ਮਸਤ) ਹੈ। ਪਤੀ-ਪ੍ਰਭੂ ਦੇ ਮਿਲਾਪ ਦੇ ਸੁਖ (ਉਹੀ ਜੀਵ-ਇਸਤ੍ਰੀ) ਆਨੰਦ ਨਾਲ ਮਾਣਦੀ ਹੈ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਪਦ ਅਰਥ :

ਮਨਿ - ਮਨ ਦੀ ਰਾਹੀਂ, **ਜੂਠੈ** - ਜੂਠੇ ਦੀ ਰਾਹੀਂ, **ਮਨਿ ਜੂਠੈ** - ਜੂਠੇ ਮਨ ਦੀ ਰਾਹੀਂ, ਜੇ ਮਨ ਜੂਠਾ ਹੈ (ਨੋਟ : ਲਫਜ਼ 'ਜੂਠੈ' ਲਫਜ਼ 'ਜੂਠਾ' ਤੋਂ ਬਣਿਆ ਹੈ, ਇਹ 'ਜੂਠਾ' ਵਿਸ਼ੇਸ਼ਣ ਹੈ। ਲਫਜ਼ 'ਜੂਠਿ' ਨਾਂਵ ਹੈ), **ਤਨਿ** - ਸਰੀਰ ਵਿਚ, **ਜਿਹਵਾ** - ਜੀਭ, **ਅਭ** - ਪਾਣੀ, **ਅਭ ਸਬਦ** - ਗੁਰ ਸ਼ਬਦ ਰੂਪ ਪਾਣੀ (ਅੰਯਸ੍ - ਪਾਣੀ), **ਮੁੰਧੇ** - ਹੇ ਭੋਲੀ ਜੀਵ-ਇਸਤ੍ਰੀ !, **ਕੇਹਿ** - ਕਾਹਦੇ ਵਿਚ ?, **ਪਿਰੁ ਰਲੀਆ** - ਪਤੀ ਮਿਲਾਪ ਦੇ ਸੁਖ, **ਰਸਿ** - ਆਨੰਦ ਨਾਲ, **ਨੇਹਿ** - ਪਿਆਰ ਵਿਚ।

ਰਾਗੁ ਸਿਰੀਰਾਗੁ (ਝੱਪਤਾਲ, ੧੦ ਮਾਤਰਾ) (ਅੰਗ-੫੫-੫੬)

1	2	3	4	5	6	7	8	9	10
×		2			0		3		
ਸਥਾਈ									
ਨੀਸੰ	ਨੀਸੰ	ਨੀ	ਧੁ	ਪ	ਮੇ	ਪ	ਨੀ	ਸੰ	ਸੰ
ਮੁੰ	ਧੇ	ਗੁਣ	ਹੀ	ਣੀ	ਸੁ	ਖੁ	ਕੇ	s	ਹਿ
ਪ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪ	ਮੇ	ਗ	ਰੇ	ਰੇ	ਸ
ਪਿ	ਰੁ	ਰ	ਲੀ	ਆ	ਰ	ਸਿ	ਮਾ	ਣ	ਸੀ
ਸ	ਸ	ਰੇ	ਰੇ	ਰੇ	ਮੇ	ਮੇ	ਪ	ਪ	ਪ
ਸਾ	ਚਿ	ਸ	ਬ	ਦਿ	ਸੁ	ਖੁ	ਨੇ	s	ਹਿ
ਅੰਤਰਾ									
ਮੇ	ਮੇਪ	ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਸੰ	ਸੰ	ਸੰ	ਸੰ	ਸੰ
ਮ	ਨਿ	ਜੂ	s	ਠੈ	ਤ	ਨਿ	ਜੂ	ਠਿ	ਹੈ
ਰੇਂ	ਰੇਂ	ਰੇਂ	ਰੇਂ	ਰੇਂ	ਰੇਂ	ਰੇਂ	ਸੰ	ਸੰ	ਸੰ
ਜਿ	ਹ	ਵਾ	s	s	ਜੂ	ਠੀ	ਹੇ	ਇ	s
ਮੇ	ਪ	ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਸੰ	ਸੰ	ਸੰ	ਸੰ	ਸੰ
ਮੁ	ਖਿ	ਝੂ	s	ਠੈ	ਝੂ	ਠੁ	ਬੇ	ਲ	ਣਾ
ਰੇਂ	ਰੇਂ	ਰੇਂ	ਰੇਂ	ਰੇਂ	ਰੇਂ	ਰੇਂ	ਸੰ	ਸੰ	ਸੰ
ਕਿ	ਉ	ਕ	s	ਰਿ	ਸੂ	ਚਾ	ਹੇ	ਇ	s
ਸੰ	ਸੰ	ਨੀ	ਧੁ	ਧੁ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪ
ਬਿ	ਨੁ	ਅਭ	ਸਬ	ਦ	ਨ	s	ਮਾਂ	ਜੀ	ਐ
ਸ	ਰੇ	ਮੇ	ਮੇ	ਪ	ਪਨੀ	ਸੰਨੀ	ਧੁਪ	ਮੇਗ	ਰੇਸ
ਸਾ	ਚੇ	ਤੇ	s	s	ਸs	ਚੁs	ਹੋs	ਇs	ss

ਰਾਗੁ ਸਿਰੀਰਾਗੁ

ਸਿਰੀਰਾਗੁ ਮਹਲਾ ੧ ॥

ਜਪੁ ਤਪੁ ਸੰਜਮੁ ਸਾਧੀਐ ਤੀਰਥਿ ਕੀਚੈ ਵਾਸੁ ॥

ਪੁੰਨ ਦਾਨ ਚੰਗਿਆਈਆ ਬਿਨੁ ਸਾਚੇ ਕਿਆ ਤਾਸੁ ॥

ਜੇਹਾ ਰਾਧੇ ਤੇਹਾ ਲੁਣੈ ਬਿਨੁ ਗੁਣ ਜਨਮੁ ਵਿਣਾਸੁ ॥੧॥

ਮੁੰਧੇ ਗੁਣ ਦਾਸੀ ਸੁਖੁ ਹੋਇ ॥

ਅਵਗਣ ਤਿਆਗਿ ਸਮਾਈਐ ਗੁਰਮਤਿ ਪੂਰਾ ਸੋਇ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

(ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ, ਅੰਗ ੫੬)

ਅਰਥ :

ਜੇ (ਕਿਸੇ ਸਿੱਧੀ ਆਦਿਕ ਵਾਸਤੇ ਮੰਤ੍ਰਾਂ ਦਾ) ਪਾਠ ਕੀਤਾ ਜਾਏ, (ਧੂਣੀਆਂ ਆਦਿਕ ਤਪਾ ਕੇ) ਸਰੀਰ ਨੂੰ ਕਸ਼ਟ ਦਿੱਤਾ ਜਾਏ, ਇੰਦ੍ਰਿਆਂ ਨੂੰ ਵੱਸ ਵਿਚ ਕਰਨ ਦਾ ਕੋਈ ਸਾਧਨ ਕੀਤਾ ਜਾਏ, ਕਿਸੇ ਤੀਰਥ ਉੱਤੇ ਨਿਵਾਸ ਕੀਤਾ ਜਾਏ, (ਜੇ ਖ਼ਲਕਤ ਦੇ ਭਲੇ ਵਾਸਤੇ) ਦਾਨ-ਪੁੰਨ ਆਦਿਕ ਚੰਗੇ ਕੰਮ ਕੀਤੇ ਜਾਣ (ਪਰ ਪਰਮਾਤਮਾ ਦਾ ਸਿਮਰਨ ਨਾਹ ਕੀਤਾ ਜਾਏ, ਤਾਂ) ਪ੍ਰਭੂ-ਸਿਮਰਨ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ ਉਪਰਲੇ ਸਾਰੇ ਹੀ ਉੱਦਮਾਂ ਦਾ ਕੋਈ ਲਾਭ ਨਹੀਂ। ਮਨੁੱਖ ਜਿਹਾ ਬੀ ਬੀਜਦਾ ਹੈ, ਉਹੋ ਜਿਹਾ ਫਲ ਵੱਢਦਾ ਹੈ (ਜੇ ਸਿਮਰਨ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ, ਤਾਂ ਆਤਮਕ ਗੁਣ ਕਿੱਥੋਂ ਆ ਜਾਣ ? ਤੇ) ਆਤਮਕ ਗੁਣਾਂ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਵਿਅਰਥ ਹੈ ॥੧॥, ਹੇ ਭੋਲੀ ਜੀਵ-ਇਸਤ੍ਰੀ ! (ਆਤਮਕ ਗੁਣਾਂ ਤੋਂ ਬਿਨਾ ਆਤਮਕ ਸੁਖ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦਾ, ਤੇ ਪਰਮਾਤਮਾ ਦੇ ਨਾਮ ਤੋਂ ਬਿਨਾ ਗੁਣ ਪੈਦਾ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦੇ) ਗੁਣਾਂ ਦੀ ਖ਼ਾਤਰ ਪਰਮਾਤਮਾ ਦੇ ਗੁਣਾਂ ਦੀ ਦਾਸੀ ਬਣ, ਤਦੋਂ ਹੀ ਆਤਮਕ ਸੁਖ ਸੁਖ ਹੋਵੇਗਾ। ਔਗੁਣਾਂ ਨੂੰ ਛੱਡ ਕੇ ਹੀ ਪ੍ਰਭੂ-ਚਰਨਾਂ ਵਿਚ ਲੀਨ ਹੋ ਸਕੀਦਾ ਹੈ, ਗੁਰੂ ਦੀ ਮੱਤ ਉੱਤੇ ਤੁਰਿਆਂ ਹੀ ਉਹ ਪੂਰਾ ਪ੍ਰਭੂ ਮਿਲਦਾ ਹੈ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਪਦ ਅਰਥ :

ਜਪੁ - ਮੰਤ੍ਰਾਂ ਦਾ ਪਾਠ (ਕਿਸੇ ਸਿੱਧੀ ਆਦਿਕ ਦੀ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਵਾਸਤੇ), ਤਪੁ - ਪੁੱਠਾ ਲਟਕ ਕੇ ਜਾਂ ਧੂਣੀਆਂ ਆਦਿਕ ਤਪਾ ਕੇ ਸਰੀਰ ਨੂੰ ਕਸ਼ਟ ਦੇਣਾ, ਸੰਜਮੁ - ਇੰਦ੍ਰਿਆਂ ਨੂੰ ਕਾਬੂ ਵਿਚ ਰੱਖਣ ਦਾ ਕੋਈ ਸਾਧਨ, ਤੀਰਥਿ - ਤੀਰਥ ਉੱਤੇ, ਕਿਆ ਤਾਸੁ - ਉਸ ਦਾ ਕੀਹ (ਲਾਭ), ਰਾਧੇ - ਬੀਜਦਾ ਹੈ, ਲੁਣੈ - ਵੱਢਦਾ ਹੈ, ਫਲ ਹਾਸਲ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਮੁੰਧੇ - ਹੇ ਭੋਲੀ ਜੀਵ-ਇਸਤ੍ਰੀ !, ਤਿਆਗਿ - ਤਿਆਗ ਕੇ, ਸਮਾਈਐ - ਲੀਨ ਹੋਈਦਾ ਹੈ, ਸੋਇ - ਉਹ ਪਰਮਾਤਮਾ।

ਰਾਗੁ ਸਿਰੀਰਾਗੁ (ਝੱਪਤਾਲ, ੧੦ ਮਾਤਰਾ) (ਅੰਗ-੫੫-੫੬)

1	2	3	4	5	6	7	8	9	10
×		2			0		3		
ਸਥਾਈ									
ਨੀਸੰ	ਨੀਸੰ	ਨੀ	ਧੁ	ਪ	ਮੇ	ਪ	ਨੀ	ਸੰ	ਸੰ
ਮੁੰ	ਧੇ	ਗੁਣ	ਦਾ	ਸੀ	ਸੁ	ਖੁ	ਹੇ	s	ਇ
ਪ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪ	ਮੇ	ਗ	ਰੇ	ਰੇ	ਸ
ਅ	ਵ	ਗ	s	ਣ	ਤਿਆ	ਗਿ	ਸਮਾ	ਈ	ਐ
ਸ	ਸ	ਰੇ	ਰੇ	ਰੇ	ਮੇ	ਮੇ	ਪ	ਪ	ਪ
ਗੁ	ਰ	ਮ	s	ਤਿ	ਪੂ	ਰਾ	ਸੇ	s	ਇ
ਅੰਤਰਾ									
ਮੇ	ਪ	ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਸੰ	ਸੰ	ਸੰ	ਸੰ	ਸੰ
ਜ	ਪੁ	ਤ	ਪੁ	s	ਸੰਜ	ਮੁ	ਸਾ	ਧੀ	ਐ
ਰੇਂ	ਰੇਂ	ਰੇਂ	ਰੇਂ	ਰੇਂ	ਰੇਂ	ਰੇਂ	ਸੰ	ਸੰ	ਸੰ
ਤੀ	ਰ	ਥਿ	s	s	ਕੀ	ਚੈ	ਵਾ	s	ਸੁ
ਮੇ	ਪ	ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਸੰ	ਸੰ	ਸੰ	ਸੰ	ਸੰ
ਪੁੰ	ਨ	ਦਾ	s	ਨ	ਚੰ	ਗਿ	ਆ	ਈ	ਆ
ਰੇਂ	ਰੇਂ	ਰੇਂ	ਰੇਂ	ਰੇਂ	ਰੇਂ	ਰੇਂ	ਸੰ	ਸੰ	ਸੰ
ਬਿ	ਨੁ	ਸਾ	s	ਚੇ	ਕਿ	ਆ	ਤਾ	s	ਸੁ
ਸੰ	ਸੰ	ਨੀ	ਧੁ	ਧੁ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪ
ਜੇ	ਹਾ	ਰਾ	s	ਧੇ	ਤੇ	ਹਾ	ਲੁ	s	ਣੈ
ਸ	ਰੇ	ਮੇ	ਮੇ	ਪ	ਪਨੀ	ਸੰਨੀ	ਧੁਪ	ਮੇਗ	ਰੇਸ
ਬਿ	ਨੁ	ਗੁ	s	ਣ	ਜਨ	ਮੁ	ਵਿ	ਣਾ	ਸੁ

ਰਾਗੁ ਸਿਰੀਰਾਗੁ

ਸਿਰੀਰਾਗੁ ਮਹਲਾ ੧ ॥

ਗੁਰ ਤੇ ਨਿਰਮਲੁ ਜਾਣੀਐ ਨਿਰਮਲ ਦੇਹ ਸਰੀਰੁ ॥

ਨਿਰਮਲੁ ਸਾਚੇ ਮਨਿ ਵਸੈ ਸੋ ਜਾਣੈ ਅਭ ਪੀਰ ॥

ਸਹਜੈ ਤੇ ਸੁਖੁ ਅਗਲੇ ਨਾ ਲਾਗੈ ਜਮ ਤੀਰੁ ॥੧॥

ਭਾਈ ਰੇ ਮੈਲੁ ਨਾਹੀ ਨਿਰਮਲ ਜਲਿ ਨਾਇ ॥

ਨਿਰਮਲੁ ਸਾਚਾ ਏਕੁ ਤੂ ਹੋਰੁ ਮੈਲੁ ਭਰੀ ਸਭ ਜਾਇ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

(ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ, ਅੰਗ ੫੭)

ਅਰਥ :

ਗੁਰੂ ਦੀ ਰਾਹੀਂ ਹੀ ਉਸ ਪਵਿਤ੍ਰ ਨਾਮ-ਜਲ ਨਾਲ ਸਾਂਝ ਪੈਂਦੀ ਹੈ, ਤੇ ਮਨੁੱਖ ਦਾ ਸਰੀਰ ਪਵਿਤ੍ਰ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ (ਭਾਵ, ਸਾਰੇ ਗਿਆਨ-ਇੰਦ੍ਰੇ ਵਿਕਾਰਾਂ ਦੀ ਮੈਲ ਤੋਂ ਬਚੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ)। (ਗੁਰੂ ਦੀ ਕਿਰਪਾ ਨਾਲ) ਉਹ ਸਦਾ-ਥਿਰ ਪਵਿਤ੍ਰ ਪ੍ਰਭੂ ਜੋ ਮਨੁੱਖ ਦੀ ਅੰਦਰਲੀ ਵੇਦਨ ਜਾਣਦਾ ਹੈ ਮਨੁੱਖ ਦੇ ਮਨ ਵਿਚ ਆ ਪਰਗਟਦਾ ਹੈ। (ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਦੀ ਬਰਕਤਿ ਨਾਲ ਮਨ ਸਹਜ ਅਵਸਥਾ ਵਿਚ ਟਿਕ ਜਾਂਦਾ ਹੈ) ਸਹਜ ਅਵਸਥਾ ਤੋਂ ਬਹੁਤ ਆਤਮਕ ਆਨੰਦ ਉਪਜਦਾ ਹੈ, ਜਮ ਦਾ ਤੀਰ ਭੀ ਨਹੀਂ ਪੋਂਹਦਾ (ਮੌਤ ਦਾ ਡਰ ਨਹੀਂ ਵਿਆਪਦਾ) ॥੧॥, ਹੇ ਭਾਈ ! (ਜਿਵੇਂ ਸਾਫ਼ ਪਾਣੀ ਵਿਚ ਨੂਤਿਆਂ ਸਰੀਰ ਦੀ ਮੈਲ ਲਹਿ ਜਾਂਦੀ ਹੈ, ਤਿਵੇਂ ਪਰਮਾਤਮਾ ਦੇ) ਪਵਿਤ੍ਰ ਨਾਮ-ਜਲ ਵਿਚ ਇਸ਼ਨਾਨ ਕੀਤਿਆਂ ਮਨ ਉੱਤੇ (ਵਿਕਾਰਾਂ ਦੀ) ਮੈਲ ਨਹੀਂ ਰਹਿ ਜਾਂਦੀ। (ਇਸ ਵਾਸਤੇ, ਉਸ ਆਤਮਕ ਇਸ਼ਨਾਨ ਦੀ ਖ਼ਾਤਰ ਪਰਮਾਤਮਾ ਦੀ ਸਿਫਤ-ਸਾਲਾਹ ਕਰ ਤੇ ਆਪ ਕਿ ਹੇ ਪ੍ਰਭੂ !) ਸਿਰਫ਼ ਤੂੰ ਸਦਾ-ਥਿਰ ਪ੍ਰਭੂ ਹੀ ਪਵਿਤ੍ਰ ਹੈਂ ਬਾਕੀ ਹੋਰ ਹਰੇਕ ਥਾਂ (ਮਾਇਆ ਦੇ ਮੋਹ ਦੀ) ਮੈਲ ਨਾਲ ਭਰੀ ਹੋਈ ਹੈ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਪਦ ਅਰਥ :

ਤੇ - ਤੋਂ, ਦੀ ਰਾਹੀਂ, ਦੇਹ - ਸਰੀਰ, ਕਾਇਆ, ਮਨਿ - ਮਨ ਵਿਚ, ਅਭ ਪੀਰ - ਹਿਰਦੇ ਦੀ ਪੀੜ, ਅੰਦਰਲੀ ਵੇਦਨ, ਸਹਜੈ ਤੇ - ਸਹਜ ਅਵਸਥਾ ਤੋਂ, ਅਗਲੇ - ਬਹੁਤ, ਜਮ ਤੀਰੁ - ਜਮ ਦਾ ਤੀਰ, ਜਲਿ - ਜਲ ਵਿਚ, ਨਾਇ - ਨ੍ਹਾ ਕੇ, ਨੂਤਿਆਂ, ਜਾਇ - ਥਾਂ।

ਰਾਗੁ ਸਿਰੀਰਾਗੁ (ਏਕਤਾਲ, ੧੨ ਮਾਤਰਾ)

(ਅੰਗ ੫੭)

1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12
x		0		2		0		3		4	
ਸਥਾਈ											
ਮੇਪ	ਨੀਸੰ	ਸੰ	ਸੰ	ਸੰ	ਸੰ	ਨੀ	ਨੀ	ਧੁ	ਪ	ਪ	ਪ
ਭਾ	ss	ਈ	ਰੇ	s	s	ਮੈ	s	ਲੁ	ਨਾ	s	ਗੀ
ਮੇ	ਮੇ	ਮੇ	ਗ	ਗ	ਗ	ਰੇ	ਰੇ	ਰੇ	ਸ	ਸ	ਸ
ਨਿਰ	ਮ	ਲ	ਜ	s	ਲਿ	ਨਾ	s	s	ਇ	s	s
ਮੇਪ	ਨੀਸੰ	ਸੰ	ਸੰ	ਸੰ	ਸੰ	ਨੀ	ਨੀ	ਧੁ	ਪ	ਪ	ਪ
ਨਿs	ਰs	ਮ	ਲੁ	ਸਾ	ਚਾ	ਏ	ਕੁ	ਤੂ	s	s	s
ਮੇ	ਮੇ	ਗ	ਗ	ਰੇ	ਰੇ	ਰੇਮੇ	ਪਨੀ	ਸੰਨੀ	ਧੁਪ	ਮੇਗ	ਰੇਸ
ਹੇ	ਰੁ	ਮੈ	ਲੁ	ਭ	ਰੀ	ਸs	ਭs	ਜਾ	ss	ਇ	ss
ਅੰਤਰਾ											
ਮੇ	ਮੇ	ਪ	ਪ	ਨੀ	ਨੀ	ਮੇਪ	ਨੀਸੰ	ਸੰ	ਸੰ	ਸੰ	ਸੰ
ਗੁ	ਰ	ਤੇ	s	ਨਿਰ	ਮਲੁ	ਜਾ	ss	ਣੀ	s	ਐ	s
ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਸੰ	ਸੰ	ਸੰ	ਰੇਂ	ਸੰ	ਰੇਂ	ਸੰ	ਸੰ	ਸੰ
ਨਿ	ਰ	ਮਲ	ਦੇ	s	ਹ	ਸ	s	ਰੀ	ਰੁ	s	s
ਮੇ	ਮੇ	ਪ	ਪ	ਨੀ	ਨੀ	ਮੇਪ	ਨੀਸੰ	ਸੰ	ਸੰ	ਸੰ	ਸੰ
ਨਿ	ਰ	ਮਲੁ	ਸਾ	s	ਚੋ	ਮs	ਨਿ	ਵ	s	ਸੈ	s
ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਸੰ	ਸੰ	ਸੰ	ਰੇਂ	ਗੰ	ਰੇਂ	ਸੰ	ਸੰ	ਸੰ
ਸੋ	s	s	ਜਾ	s	ਣੈ	ਅ	s	ਭ	ਪੀ	s	ਰ
ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਧੁ	ਪ	ਪ	ਰੇ	ਰੇ	ਰੇ	ਸ	ਸ	ਸ
ਸ	ਹ	ਜੈ	ਤੇ	s	s	ਸੁ	s	ਖੁ	ਅ	ਗ	ਲੋ
ਰੇ	ਮੇ	ਪ	ਨੀ	ਸੰ	ਸੰ	ਮੇਪ	ਨੀਸੰ	ਰੇਂਸੰ	ਨੀਸੰ	ਨੀਧੁ	ਪ
ਨਾ	s	ਲਾ	ਗੈ	ਜ	ਮ	ਤੀs	ss	ਰੁs	ss	ss	s

ਰਾਗੁ ਸਿਰੀਰਾਗੁ

ਸਿਰੀਰਾਗੁ ਮਹਲਾ ੧ ॥

ਸੁਣਿ ਮਨ ਭੂਲੇ ਬਾਵਰੇ ਗੁਰ ਕੀ ਚਰਣੀ ਲਾਗੁ ॥

ਹਰਿ ਜਪਿ ਨਾਮੁ ਧਿਆਇ ਤੂ ਜਮੁ ਡਰਪੈ ਦੁਖ ਭਾਗੁ ॥

ਦੂਖੁ ਘਣੇ ਦੋਹਾਗਣੀ ਕਿਉ ਥਿਰੁ ਰਹੈ ਸੁਹਾਗੁ ॥੧॥

ਭਾਈ ਰੇ ਅਵਰੁ ਨਾਹੀ ਮੈ ਥਾਉ ॥

ਮੈ ਧਨੁ ਨਾਮੁ ਨਿਧਾਨੁ ਹੈ ਗੁਰਿ ਦੀਆ ਬਲਿ ਜਾਉ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

(ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ, ਅੰਗ ੫੭-੫੮)

ਅਰਥ :

ਹੇ ਕੁਰਾਹੇ-ਪਏ ਕਮਲੇ ਮਨ ! (ਮੇਰੀ ਸਿੱਖਿਆ) ਸੁਣ (ਸਿੱਖਿਆ ਇਹ ਹੈ ਕਿ) ਗੁਰੂ ਦੀ ਸਰਨੀ ਪਉ। (ਗੁਰੂ ਪਾਸੋਂ ਪਰਮਾਤਮਾ ਦਾ ਨਾਮ ਮਿਲਦਾ ਹੈ, ਤੂੰ ਭੀ ਉਹ) ਹਰਿ ਨਾਮ ਜਪ, (ਪ੍ਰਭੂ ਚਰਨਾਂ ਵਿਚ) ਸੁਰਤ ਜੋੜ (ਪ੍ਰਭੂ ਦਾ ਨਾਮ ਸਿਮਰਿਆਂ) ਜਮਰਾਜ (ਭੀ) ਡਰ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਤੇ ਦੁੱਖਾਂ ਨੂੰ ਭਾਜੜ ਪੈ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। (ਪਰ ਜੇਹੜੀ) ਭਾਗ-ਹੀਣ ਜੀਵ-ਇਸ਼ਤੀ (ਨਾਮ ਨਹੀਂ ਸਿਮਰਦੀ, ਉਸ) ਨੂੰ ਬਹੁਤ ਦੁੱਖ-ਕਲੇਸ਼ ਵਿਆਪਦਾ ਹੈ (ਦੁੱਖਾਂ ਨੂੰ ਭਾਜੜ ਤਦੋਂ ਹੀ ਪੈ ਸਕਦੀ ਹੈ, ਜੇ ਸਿਰ ਉਤੇ ਖਸਮ-ਸਾਈਂ ਹੋਵੇ, ਪਰ ਜੇ ਖਸਮ ਦਾ ਨਾਮ ਕਦੇ ਚੇਤੇ ਹੀ ਨਹੀਂ ਕਰਦੀ, ਉਸ ਦੇ ਸਿਰ ਉਤੇ) ਖਸਮ-ਸਾਈਂ ਕਿਵੇਂ ਟਿਕਿਆ ਹੋਇਆ ਪ੍ਰਤੀਤ ਹੋਵੇ ? ॥੧॥ ਹੇ ਭਾਈ ! (ਨਾਮ ਖਜ਼ਾਨਾ ਹਾਸਲ ਕਰਨ ਲਈ) ਮੈਨੂੰ (ਗੁਰੂ ਤੋਂ ਬਿਨਾ) ਹੋਰ ਕੋਈ ਥਾਂ ਨਹੀਂ ਦਿੱਸਦਾ। ਮੇਰੇ ਵਾਸਤੇ ਤਾਂ ਪ੍ਰਭੂ-ਨਾਮ ਹੀ ਧਨ ਹੈ, ਨਾਮ ਹੀ ਖਜ਼ਾਨਾ ਹੈ (ਇਹ ਖਜ਼ਾਨਾ ਜਿਸ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਦਿੱਤਾ ਹੈ) ਗੁਰੂ ਨੇ (ਹੀ) ਦਿੱਤਾ ਹੈ, ਮੈਂ ਗੁਰੂ ਤੋਂ ਕੁਰਬਾਨ ਹਾਂ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਪਦ ਅਰਥ :

ਬਾਵਰੇ - ਹੇ ਕਮਲੇ !, **ਦੁਖ ਭਾਗੁ** - ਦੁੱਖਾਂ ਨੂੰ ਭਾਜੜ (ਪੈ ਜਾਂਦੀ ਹੈ), **ਦੋਹਾਗਣੀ** - ਮੰਦੇ ਭਾਗਾਂ ਵਾਲੀ, **ਨਿਧਾਨੁ** - ਖਜ਼ਾਨਾ, **ਗੁਰਿ** - ਗੁਰੂ ਨੇ, **ਬਲਿ** - ਕੁਰਬਾਨ ਸਦਕੇ,

ਰਾਗੁ ਸਿਰੀਰਾਗੁ (ਏਕਤਾਲ, ੧੨ ਮਾਤਰਾ)

(ਅੰਗ ੫੮)

1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12
×		0		2		0		3		4	
ਸਥਾਈ										ਮੇਪ	ਨੀਸੰ
										ਭਾ	ਈs
ਸੰ	ਸੰ	ਸੰ	ਸੰ	ਨੀ	ਨੀ	ਧੁ	ਧੁ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪ
ਰੇ	s	ਅਵ	ਰੁ	ਨਾ	ਹੀ	ਮੈ	s	ਥਾ	ਉ	ਮੈ	s
ਪ	ਪ	ਪ	ਪ	ਮੇ	ਗ	ਰੇ	ਰੇ	ਸ	ਸ	ਸ	ਰੇ
ਧ	ਨੁ	ਨਾ	ਮੁ	ਨਿ	ਧਾ	ਨੁ	ਹੈ	s	s	ਗੁ	ਰਿ
ਮੇ	ਮੇ	ਮੇ	ਮੇ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪ		
ਦੀ	ਆ	ਬ	ਲਿ	ਜਾ	s	ਉ	s	s	s		
ਅੰਤਰਾ											
ਪ	ਪ	ਪ	ਪਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਸੰ	ਸੰ	ਸੰ	ਨੀ	ਸੰ	ਸੰ
ਸੁ	ਣਿ	s	ਮ	s	ਨ	ਭੂ	ਲੇ	s	ਬਾ	ਵ	ਰੇ
ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਨੀਸੰ	ਰੇਂਗੰ	ਗੰ	ਗੰ	ਰੇਂ	ਸੰ
ਗੁ	s	ਰ	ਕੀ	s	s	ਚs	ਰs	ਣੀ	ਲਾ	s	ਗੁ
ਪ	ਪ	ਪ	ਪਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਸੰ	ਸੰ	ਸੰ	ਨੀ	ਸੰ	ਸੰ
ਹ	s	ਰਿ	ਜ	s	ਪਿ	ਨਾ	s	ਮੁ	ਧਿ	ਆਇ	ਤੂ
ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਨੀਸੰ	ਰੇਂਗੰ	ਗੰ	ਗੰ	ਰੇਂ	ਸੰ
ਜ	s	s	ਮੁ	ਡਰ	ਪੈ	ਦੁ	s	ਖ	ਭਾ	s	ਗੁ
ਨੀ	ਨੀ	ਸੰ	ਨੀ	ਧੁ	ਪ	ਮੇ	ਮੇ	ਮੇਪ	ਪ	ਪ	ਪ
ਦੂ	s	ਖੁ	ਘ	s	ਣੇ	ਦੇ	s	ਹਾ	ਗ	s	ਣੀ
ਸੰ	ਸੰ	ਸੰ	ਸੰਨੀ	ਧੁਪ	ਪ	ਰੇਮੇ	ਪਪ	ਮੇਗ	ਰੇਸ		
ਕਿ	ਉ	ਥਿ	ਰੁ	ਰ	ਹੈ	ਸੁs	ਹਾ	ਗੁs	ss		

ਰਾਗੁ ਸਿਰੀਰਾਗੁ

ਸਿਰੀਰਾਗੁ ਮਹਲਾ ੧ ॥

ਬਿਨੁ ਪਿਰ ਧਨ ਸੀਗਾਰੀਐ ਜੋਬਨੁ ਬਾਦਿ ਖੁਆਰੁ ॥

ਨਾ ਮਾਣੇ ਸੁਖਿ ਸੇਜੜੀ ਬਿਨੁ ਪਿਰ ਬਾਦਿ ਸੀਗਾਰੁ ॥

ਦੂਖੁ ਘਣੇ ਦੋਹਾਗਣੀ ਨਾ ਘਰਿ ਸੇਜ ਭਤਾਰੁ ॥੧॥

ਮਨ ਰੇ ਰਾਮ ਜਪਹੁ ਸੁਖੁ ਹੋਇ ॥

ਬਿਨੁ ਗੁਰ ਪ੍ਰੇਮੁ ਨ ਪਾਈਐ ਸਬਦਿ ਮਿਲੈ ਰੰਗੁ ਹੋਇ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

(ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ, ਅੰਗ ੫੮)

ਅਰਥ :

(ਜੇ ਇਸਤ੍ਰੀ ਗਹਿਣਿਆਂ ਆਦਿਕ ਨਾਲ) ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਸਜਾ ਲਏ, ਪਰ ਉਸ ਨੂੰ ਪਤੀ ਨਾਹ ਮਿਲੇ ਤਾਂ ਉਸ ਦੀ ਜੁਆਨੀ ਵਿਅਰਥ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਉਸ ਦਾ ਆਤਮਾ ਭੀ ਦੁਖੀ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਆਨੰਦ ਨਾਲ ਪਤੀ ਦੀ ਸੋਹਣੀ ਸੇਜ ਮਾਣ ਨਹੀਂ ਸਕਦੀ, ਪਤੀ-ਮਿਲਾਪ ਤੋਂ ਬਿਨਾ ਉਸ ਦਾ ਸਿੰਗਾਰ ਵਿਅਰਥ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਉਸ ਭਾਗਹੀਣ ਇਸਤ੍ਰੀ ਨੂੰ ਬਹੁਤ ਦੁਖ ਵਿਆਪਦਾ ਹੈ, ਉਸ ਦੇ ਘਰ ਵਿਚ ਸੇਜ ਦਾ ਮਾਲਕ ਖਸਮ ਨਹੀਂ ਆਉਂਦਾ (ਜੀਵ-ਇਸਤ੍ਰੀ ਦੇ ਸਾਰੇ ਬਾਹਰ-ਮੁਖੀ ਧਾਰਮਿਕ ਉੱਦਮ ਵਿਅਰਥ ਜਾਂਦੇ ਹਨ, ਜੇ ਹਿਰਦੇ-ਸੇਜ ਦਾ ਮਾਲਕ ਪ੍ਰਭੂ ਹਿਰਦੇ ਵਿਚ ਪਰਗਟ ਨਾਹ ਹੋਵੇ) ॥੧॥ ਹੇ ਮਨ ! ਪਰਮਾਤਮਾ ਦਾ ਨਾਮ ਸਿਮਰ, (ਤੈਨੂੰ) ਸੁਖ ਹੋਵੇਗਾ। (ਪਰ ਮਨ ਭੀ ਕੀਹ ਕਰੇ ? ਜਿਸ ਨਾਲ ਪਿਆਰ ਨਾਹ ਹੋਵੇ, ਉਸ ਨੂੰ ਮੁੜ ਮੁੜ ਕਿਵੇਂ ਯਾਦ ਕੀਤਾ ਜਾਏ ? ਪਰਮਾਤਮਾ ਨਾਲ ਇਹ) ਪਿਆਰ ਗੁਰੂ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ ਨਹੀਂ ਬਣ ਸਕਦਾ। ਜੇਹੜਾ ਮਨ ਗੁਰੂ ਦੇ ਸ਼ਬਦ ਵਿਚ ਜੁੜਦਾ ਹੈ ਉਸ ਨੂੰ ਪ੍ਰਭੂ ਦੇ ਨਾਮ ਦਾ ਰੰਗ ਚੜ੍ਹ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਪਦ ਅਰਥ :

ਧਨ - ਇਸਤ੍ਰੀ, ਸੀਗਾਰੀਐ - (ਜੇ) ਸਿੰਗਾਰੀ ਜਾਏ, (ਜੇ) ਗਹਿਣੇ ਆਦਿਕਾਂ ਨਾਲ ਸਜਾਈ ਜਾਏ, ਜੋਬਨੁ - ਜੁਆਨੀ, ਬਾਦਿ - ਵਿਅਰਥ, ਖੁਆਰੁ - ਦੁਖੀ, ਸੁਖਿ - ਸੁਖ ਨਾਲ, ਆਨੰਦ ਨਾਲ, ਸੇਜੜੀ - ਸੋਹਣੀ ਸੇਜ, ਘਣੇ - ਬਹੁਤ, ਘਰਿ - ਘਰ ਵਿਚ, ਸੇਜ ਭਤਾਰੁ - ਸੇਜ ਦਾ ਮਾਲਕ ਖਸਮ, ਸਬਦਿ - ਗੁਰੂ ਦੇ ਸ਼ਬਦ ਵਿਚ (ਜੁੜਿਆਂ), ਰੰਗੁ - ਨਾਮ ਦਾ ਰੰਗ।

ਰਾਗੁ ਸਿਰੀਰਾਗੁ (ਏਕਤਾਲ, ੧੨ ਮਾਤਰਾ) (ਅੰਗ ੫੮)

1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12
×		0		2		0		3		4	
ਸਥਾਈ										ਮੇਪ	ਨੀਸੰ
										ਮs	ਨs
ਸੰ	ਸੰ	ਸੰ	ਸੰ	ਨੀ	ਨੀ	ਧੁ	ਧੁ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪ
ਰੇ	s	ਰਾ	ਮ	ਜਪ	ਹੁ	ਸੁ	ਖੁ	ਹੋ	ਇ	ਬਿ	ਨੁ
ਪ	ਪ	ਪ	ਪ	ਮੇ	ਗ	ਰੇ	ਰੇ	ਸ	ਸ	ਸ	ਰੇ
ਗੁ	ਰ	ਪ੍ਰੇ	ਮੁ	ਨ	s	ਪਾ	ਈ	ਐ	s	ਸਬ	ਦਿ
ਮੇ	ਮੇ	ਮੇ	ਮੇ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪ		
ਮਿ	ਲੈ	ਰੰ	s	ਗੁ	ਹੋ	s	s	ਇ	s		
ਅੰਤਰਾ											
ਪ	ਪ	ਪ	ਪਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਸੰ	ਸੰ	ਸੰ	ਸੰ	ਸੰ	ਸੰ
ਬਿ	ਨੁ	ਪਿ	ਰ	ਧ	ਨ	ਸੀ	s	ਗਾ	s	ਰੀ	ਐ
ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਨੀਸੰ	ਰੇਂਗੰ	ਗੰ	ਗੰ	ਰੇਂ	ਸੰ
ਜੋ	s	ਬ	ਨੁ	ਬਾ	s	ਦਿs	ਖੁs	ਆ	s	ਰੁ	s
ਪ	ਪ	ਪ	ਪਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਸੰ	ਸੰ	ਸੰ	ਸੰ	ਸੰ	ਸੰ
ਨਾ	s	ਮਾ	s	ਣੇ	ਸੁ	s	ਖਿ	ਸੇ	ਜ	ਤੀ	s
ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਨੀਸੰ	ਰੇਂਗੰ	ਗੰ	ਗੰ	ਰੇਂ	ਸੰ
ਬਿ	s	ਨੁ	ਪਿ	s	ਰ	ਬਾs	ss	ਦਿ	ਸੀ	ਗਾ	ਰੁ
ਨੀ	ਨੀ	ਸੰ	ਨੀ	ਧੁ	ਪ	ਮੇ	ਮੇ	ਮੇਪ	ਪ	ਪ	ਪ
ਦੂ	s	ਖੁ	ਘ	s	ਣੇ	ਦੋ	s	ਹਾ	ਗ	s	ਈ
ਸੰ	ਸੰ	ਸੰ	ਸੰਨੀ	ਧੁਪ	ਪ	ਰੇਮੇ	ਪ	ਮੇਗ	ਰੇਸ		
ਨਾ	s	s	ਘ	s	ਰਿ	ਸੇs	ਜ	ਭਤਾ	ਰੁs		

ਰਾਗੁ ਸਿਰੀਰਾਗੁ

ਸਿਰੀਰਾਗੁ ਮਹਲਾ ੧ ॥

ਸਤਿਗੁਰੁ ਪੂਰਾ ਜੇ ਮਿਲੈ ਪਾਈਐ ਰਤਨੁ ਬੀਚਾਰੁ ॥
ਮਨੁ ਦੀਜੈ ਗੁਰ ਆਪਣੇ ਪਾਈਐ ਸਰਬ ਪਿਆਰੁ ॥
ਮੁਕਤਿ ਪਦਾਰਥੁ ਪਾਈਐ ਅਵਗਣ ਮੇਟਣਹਾਰੁ ॥੧॥
ਭਾਈ ਰੇ ਗੁਰ ਬਿਨੁ ਗਿਆਨੁ ਨ ਹੋਇ ॥
ਪੂਛਹੁ ਬ੍ਰਹਮੇ ਨਾਰਦੈ ਬੇਦ ਬਿਆਸੈ ਕੋਇ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

(ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ, ਅੰਗ ੫੯)

ਅਰਥ :

ਪਰਮਾਤਮਾ ਦੇ ਗੁਣਾਂ ਦੀ ਵਿਚਾਰ (ਮਾਨੋ, ਕੀਮਤੀ) ਰਤਨ (ਹੈ, ਇਹ ਰਤਨ ਤਦੋਂ ਹੀ) ਮਿਲਦਾ ਹੈ ਜੇ ਪੂਰਾ ਗੁਰੂ ਮਿਲ ਪਏ। ਆਪਣਾ ਮਨ ਗੁਰੂ ਦੇ ਹਵਾਲੇ ਕਰ ਦੇਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ, (ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ) ਸਭ ਨਾਲ ਪਿਆਰ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਪ੍ਰਭੂ ਮਿਲਦਾ ਹੈ। (ਗੁਰੂ ਦੀ ਕਿਰਪਾ ਨਾਲ) ਨਾਮ-ਪਦਾਰਥ ਮਿਲਦਾ ਹੈ, ਜੋ ਵਿਕਾਰਾਂ ਤੋਂ ਖਲਾਸੀ ਦਿਵਾਂਦਾ ਹੈ ਜੋ ਔਗੁਣ ਮਿਟਾਣ ਦੇ ਸਮਰੱਥ ਹੈ ॥੧॥ ਹੇ ਭਾਈ ! ਗੁਰੂ ਤੋਂ ਬਿਨਾ ਪਰਮਾਤਮਾ ਨਾਲ ਡੂੰਘੀ ਸਾਂਝ ਨਹੀਂ ਪੈ ਸਕਦੀ। (ਬੇਸ਼ਕ) ਕੋਈ ਧਿਰ ਬ੍ਰਹਮਾ ਨੂੰ, ਨਾਰਦ ਨੂੰ, ਵੇਦਾਂ ਵਾਲੇ ਰਿਸ਼ੀ ਬਿਆਸ ਨੂੰ ਪੁੱਛ ਲਵੋ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਪਦ ਅਰਥ :

ਸਰਬ ਪਿਆਰੁ – ਸਭ ਨਾਲ ਪਿਆਰ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਪਰਮਾਤਮਾ, **ਮੁਕਤਿ** – ਵਿਕਾਰਾਂ ਤੋਂ ਖਲਾਸੀ, **ਪਦਾਰਥੁ** – ਕੀਮਤੀ ਚੀਜ਼, **ਗਿਆਨੁ** – ਆਤਮਕ ਜੀਵਨ ਦੀ ਸਮਝ, ਪਰਮਾਤਮਾ ਨਾਲ ਡੂੰਘੀ ਸਾਂਝ।

ਰਾਗੁ ਸਿਰੀਰਾਗੁ (ਏਕਤਾਲ, ੧੨ ਮਾਤਰਾ) (ਅੰਗ ਪਦ)

1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12
x		0		2		0		3		4	
ਸਥਾਈ										ਮੇਪ	ਨੀਸੰ
										ਭਾ	ਈs
ਸੰ	ਸੰ	ਸੰ	ਸੰ	ਨੀ	ਨੀ	ਧੁ	ਧੁ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪ
ਰੇ	s	ਗੁ	ਰ	ਬਿ	ਨੁ	ਗਿਆ	ਨੁ	ਨ	ਹੋਇ	ਪੂ	ਛਹੁ
ਪ	ਪ	ਪ	ਪ	ਮੇ	ਗ	ਰੇ	ਰੇ	ਸ	ਸ	ਸ	ਰੇ
s	s	ਬ੍ਰ	ਹ	ਮੇ	ਨਾ	s	ਰ	ਦੈ	s	ਬੇ	s
ਮੇ	ਮੇ	ਮੇ	ਮੇ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪ		
ਦ	s	ਬਿ	s	ਆ	s	ਸੈ	s	ਕੋ	ਇ		
ਅੰਤਰਾ											
ਪ	ਪ	ਪ	ਪਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਸੰ	ਸੰ	ਸੰ	ਸੰ	ਸੰ	ਸੰ
ਸ	ਤਿ	ਗੁ	ਰੁ	ਪੂ	ਰਾ	ਜੇ	s	ਮਿ	s	ਲੈ	s
ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਨੀਸੰ	ਰੇਂਗੰ	ਸੰ	ਸੰ	ਰੇਂ	ਸੰ
ਪਾ	s	ਈ	ਐ	ਰ	s	ਤs	ਨੁs	ਬੀ	ਚਾ	ਰੁ	s
ਪ	ਪ	ਪ	ਪਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਸੰ	ਸੰ	ਸੰ	ਸੰ	ਸੰ	ਸੰ
ਮ	ਨੁ	ਦੀ	ਜੈ	ਗੁ	ਰ	ਆ	s	ਪ	s	ਵੇ	s
ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਸੰਸੰ	ਰੇਂਗੰ	ਗੰ	ਗੰ	ਰੇਂ	ਸੰ
ਪਾ	s	ਈ	ਐ	ਸਰ	ਬ	ਪਿ	ss	ਆ	ss	ਰੁ	s
ਨੀ	ਨੀ	ਸੰ	ਨੀ	ਧੁ	ਪ	ਮੇ	ਮੇ	ਮੇਪ	ਪ	ਪ	ਪ
ਮੁ	ਕ	ਤਿ	s	ਪ	ਦਾ	ਰ	ਥੁ	ਪਾ	ਈ	ਐ	s
ਸੰ	ਸੰ	ਸੰ	ਸੰਨੀ	ਧੁਪ	ਪ	ਰੇਮੇ	ਪਪ	ਮੇਗ	ਰੇਸ		
ਅਵ	ਗ	ਣ	ਮੇ	ਟ	ਣ	ਹਾs	ss	ਰੁs	ss		

ਰਾਗੁ ਸਿਰੀਰਾਗੁ

ਸਿਰੀਰਾਗੁ ਮਹਲਾ ੧ ॥

ਰੇ ਮਨ ਐਸੀ ਹਰਿ ਸਿਉ ਪ੍ਰੀਤਿ ਕਰਿ ਜੈਸੀ ਜਲ ਕਮਲੇਹਿ ॥

ਲਹਰੀ ਨਾਲਿ ਪਛਾੜੀਐ ਭੀ ਵਿਗਸੈ ਅਸਨੇਹਿ ॥

ਜਲ ਮਹਿ ਜੀਅ ਉਪਾਇ ਕੈ ਬਿਨੁ ਜਲ ਮਰਣੁ ਤਿਨੇਹਿ ॥੧॥

ਮਨ ਰੇ ਕਿਉ ਛੂਟਹਿ ਬਿਨੁ ਪਿਆਰ ॥

ਗੁਰਮੁਖਿ ਅੰਤਰਿ ਰਵਿ ਰਹਿਆ ਬਖਸੇ ਭਗਤਿ ਭੰਡਾਰ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

(ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ, ਅੰਗ ੫੯-੬੦)

ਅਰਥ :

ਹੇ ਮਨ ! ਪਰਮਾਤਮਾ ਨਾਲ ਇਹੋ ਜਿਹਾ ਪਿਆਰ ਕਰ, ਜਿਹੋ ਜਿਹਾ ਪਾਣੀ ਦਾ ਕੋਲ ਫੁੱਲ ਵਿਚ ਹੈ (ਤੇ ਕੋਲ ਫੁੱਲ ਦਾ ਪਾਣੀ ਵਿਚ)। ਕੋਲ ਫੁੱਲ ਪਾਣੀ ਦੀਆਂ ਲਹਰਾਂ ਨਾਲ ਧੱਕੇ ਖਾਂਦਾ ਹੈ, ਫਿਰ ਭੀ (ਪਰਸਪਰ) ਪਿਆਰ ਦੇ ਕਾਰਨ ਕੋਲ ਫੁੱਲ ਖਿੜਦਾ (ਹੀ) ਹੈ (ਧੱਕਿਆਂ ਤੋਂ ਗੁੱਸੇ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ)। ਪਾਣੀ ਵਿਚ (ਕੋਲ ਫੁੱਲਾਂ ਦੀਆਂ) ਜਿੰਦਾਂ ਪੈਦਾ ਕਰ ਕੇ (ਪਰਮਾਤਮਾ ਐਸੀ ਖੇਡ ਖੇਡਦਾ ਹੈ ਕਿ) ਪਾਣੀ ਤੋਂ ਬਿਨਾ ਉਹਨਾਂ (ਕੋਲ ਫੁੱਲਾਂ) ਦੀ ਮੌਤ ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ॥੧॥ ਹੇ ਮਨ ! (ਪ੍ਰਭੂ ਨਾਲ) ਪਿਆਰ ਪਾਉਣ ਤੋਂ ਬਿਨਾ ਤੂੰ (ਮਾਇਆ ਦੇ ਹੋਲਿਆਂ ਤੋਂ) ਬਚ ਨਹੀਂ ਸਕਦਾ। (ਪਰ ਇਹ ਪਿਆਰ ਗੁਰੂ ਦੀ ਸਰਨ ਪੈਣ ਤੋਂ ਬਿਨਾ ਨਹੀਂ ਮਿਲਦਾ) ਗੁਰੂ ਦੇ ਸਨਮੁਖ ਰਹਿਣ ਵਾਲੇ ਮਨੁੱਖਾਂ ਦੇ ਅੰਦਰ (ਗੁਰੂ ਦੀ ਕਿਰਪਾ ਨਾਲ ਐਸੀ ਪਿਆਰ-ਸਾਂਝ ਬਣਦੀ ਹੈ ਕਿ) ਪਰਮਾਤਮਾ ਹਰ ਵੇਲੇ ਮੌਜੂਦ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ, ਗੁਰੂ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਪ੍ਰਭੂ ਦੀ ਭਗਤੀ ਦੇ ਖਜ਼ਾਨੇ ਹੀ ਬਖਸ਼ ਦੇਂਦਾ ਹੈ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਪਦ ਅਰਥ :

ਕਮਲੇਹਿ – ਕਮਲ ਵਿਚ, **ਵਿਗਸੈ** – ਖਿੜਦਾ ਹੈ, **ਅਸਨੇਹਿ** – ਪਿਆਰ ਨਾਲ (ਨੋਟ : ਸੰਸਕ੍ਰਿਤ ਲਫਜ਼ ‘स्नेह’ ਹੈ। ਇਸ ਤੋਂ ਪੰਜਾਬੀ ਰੂਪ ਦੋ ਹਨ : ਨੇਹ ਅਤੇ ਅਸਨੇਹ), **ਜੀਅ** – ਜਿੰਦ, **ਤਿਨੇਹਿ** – ਉਹਨਾਂ ਦਾ, **ਪਛਾੜੀਐ** – ਧੱਕੇ ਖਾਂਦਾ ਹੈ, **ਗੁਰਮੁਖਿ** – ਗੁਰੂ ਦੇ ਸਨਮੁਖ ਰਹਿਣ ਵਾਲਾ ਮਨੁੱਖ, **ਅੰਤਰਿ** – ਅੰਦਰ, ਹਿਰਦੇ ਵਿਚ, **ਰਵਿ ਰਹਿਆ** – ਹਰ ਵੇਲੇ ਮੌਜੂਦ ਹੈ,

ਰਾਗੁ ਸਿਰੀਰਾਗੁ (ਏਕਤਾਲ, ੧੨ ਮਾਤਰਾ)

(ਅੰਗ ੫੯-੬੦)

1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12
×		0		2		0		3		4	
ਸਥਾਈ										ਮੇਪ	ਨੀਸੰ
										ਮs	ਨs
ਸੰ	ਸੰ	ਸੰ	ਸੰ	ਨੀ	ਨੀ	ਧੁ	ਧੁ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪ
ਰੇ	s	ਕਿ	ਉ	ਛੂਟ	ਹਿ	ਬਿ	ਨੁ	ਪਿਆ	ਰ	ਗੁਰ	ਮੁਖਿ
ਪ	ਪ	ਪ	ਪ	ਮੇ	ਗ	ਰੇ	ਰੇ	ਸ	ਸ	ਸ	ਰੇ
ਅੰ	s	ਤ	ਰਿ	ਰ	ਵਿ	ਰ	s	ਹਿ	ਆ	ਬਖ	ਸੇ
ਮੇ	ਮੇ	ਮੇ	ਮੇ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪ		
ਭ	s	ਗ	ਤਿ	ਭੰ	s	ਡਾ	s	ਰ	s		
ਅੰਤਰਾ											
ਪ	ਪ	ਪ	ਪਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਸੰ	ਸੰ	ਸੰ	ਸੰ	ਸੰ	ਸੰ
ਰੇ	ਮ	ਨ	ਐs	s	ਸੀ	ਹਰਿ	ਸਿਉ	ਪ੍ਰੀ	ਤਿ	ਕ	ਰਿ
ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਨੀਸੰ	ਰੇਂਸੰ	ਸੰ	ਸੰ	ਰੇਂ	ਸੰ
ਜੈ	s	s	s	s	ਸੀ	ਜs	ਲs	ਕ	ਮ	ਲੇ	ਹਿ
ਪ	ਪ	ਪ	ਪਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਸੰ	ਸੰ	ਸੰ	ਸੰ	ਸੰ	ਸੰ
ਲ	ਹ	ਰੀ	ਨਾ	s	ਲਿ	ਪ	s	ਛਾ	ੜੀ	ਐ	s
ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਨੀਸੰ	ਰੇਂਸੰ	ਸੰ	ਸੰ	ਰੇਂ	ਸੰ
ਭੀ	s	ਵਿ	ਗ	ਸੈ	s	ਅs	ਸs	ਨੇ	s	ਹਿ	s
ਨੀ	ਨੀ	ਸੰ	ਨੀ	ਧੁ	ਪ	ਮੇ	ਮੇ	ਮੇਪ	ਪ	ਪ	ਪ
ਜ	ਲ	ਮ	ਹਿ	ਜੀ	ਅ	ਉਪਾ	ਇ	ਕੈs	s	s	s
ਸੰ	ਸੰ	ਸੰ	ਸੰਨੀ	ਧੁਪ	ਪ	ਰੇਮੇ	ਪਪ	ਮੇਗ	ਰੇਸ		
ਬਿ	ਨੁ	ਜ	ਲs	ਮਰ	ਣੁ	ਤਿs	ਨੇs	ਹਿs	ss		

ਰਾਗੁ ਸਿਰੀਰਾਗੁ

ਸਿਰੀਰਾਗੁ ਮਹਲਾ ੧ ॥

ਮਨਮੁਖਿ ਭੁਲੈ ਭੁਲਾਈਐ ਭੂਲੀ ਠਉਰ ਨ ਕਾਇ ॥

ਗੁਰ ਬਿਨੁ ਕੇ ਨ ਦਿਖਾਵਈ ਅੰਧੀ ਆਵੈ ਜਾਇ ॥

ਗਿਆਨ ਪਦਾਰਥੁ ਖੋਇਆ ਠਗਿਆ ਮੁਠਾ ਜਾਇ ॥੧॥

ਬਾਬਾ ਮਾਇਆ ਭਰਮਿ ਭੁਲਾਇ ॥

ਭਰਮਿ ਭੂਲੀ ਡੋਹਾਗਣੀ ਨਾ ਪਿਰ ਅੰਕਿ ਸਮਾਇ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

(ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ, ਅੰਗ ੬੦)

ਅਰਥ :

ਆਪਣੇ ਮਨ ਦੇ ਪਿੱਛੇ ਤੁਰਨ ਵਾਲੀ ਇਸਤ੍ਰੀ (ਜੀਵਨ ਦੇ) ਸਹੀ ਰਸਤੇ ਤੋਂ ਖੁੰਝ ਜਾਂਦੀ ਹੈ, ਮਾਇਆ ਉਸ ਨੂੰ ਕੁਰਾਹੇ ਪਾ ਦੇਂਦੀ ਹੈ, ਰਾਹੋਂ ਖੁੰਝੀ ਹੋਈ ਨੂੰ (ਗੁਰੂ ਤੋਂ ਬਿਨਾ) ਕੋਈ (ਐਸਾ) ਥਾਂ ਨਹੀਂ ਲੱਭਦਾ (ਜੇਹੜਾ ਉਸ ਨੂੰ ਰਸਤਾ ਵਿਖਾ ਦੇਵੇ)। ਗੁਰੂ ਤੋਂ ਬਿਨਾ ਹੋਰ ਕੋਈ ਭੀ (ਸਹੀ ਰਸਤਾ) ਵਿਖਾ ਨਹੀਂ ਸਕਦਾ। (ਮਾਇਆ ਦੇ ਵਿਚ) ਅੰਨ੍ਹੀ ਹੋਈ ਜੀਵ-ਇਸਤ੍ਰੀ ਭਟਕਦੀ ਫਿਰਦੀ ਹੈ। ਜਿਸ ਭੀ ਜੀਵ ਨੇ (ਮਾਇਆ ਦੇ ਢਹੇ ਚੜ੍ਹ ਕੇ) ਪਰਮਾਤਮਾ ਨਾਲ ਡੂੰਘੀ ਸਾਂਝ ਪੈਦਾ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਨਾਮ-ਧਨ ਗਵਾ ਲਿਆ ਹੈ, ਉਹ ਠੱਗਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਉਹ (ਆਤਮਕ ਜੀਵਨ ਵਲੋਂ) ਲੁੱਟਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ॥੧॥ ਹੇ ਭਾਈ ! ਮਾਇਆ (ਜੀਵਾਂ ਨੂੰ) ਭੁਲੇਖੇ ਵਿਚ ਪਾ ਕੇ ਕੁਰਾਹੇ ਪਾ ਦੇਂਦੀ ਹੈ। ਜੇਹੜੀ ਭਾਗ ਹੀਣ ਜੀਵ-ਇਸਤ੍ਰੀ ਭੁਲੇਖੇ ਵਿਚ ਪੈ ਕੇ ਕੁਰਾਹੇ ਪੈਂਦੀ ਹੈ, ਉਹ (ਕਦੇ ਭੀ) ਪ੍ਰਭੂ-ਪਤੀ ਦੇ ਚਰਨਾਂ ਵਿਚ ਲੀਨ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦੀ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਪਦ ਅਰਥ :

ਮਨਮੁਖਿ - ਆਪਣੇ ਮਨ ਦੇ ਪਿੱਛੇ ਤੁਰਨ ਵਾਲੀ ਜੀਵ-ਇਸਤ੍ਰੀ, **ਭੁਲੈ** - ਰਾਹੋਂ ਖੁੰਝ ਜਾਂਦੀ ਹੈ, **ਭੁਲਾਈਐ** - ਕੁਰਾਹੇ ਪਾਈ ਜਾਂਦੀ ਹੈ, **ਠਉਰ** - ਥਾਂ, ਸਹਾਰਾ, **ਅੰਧੀ** - ਮਾਇਆ ਦੇ ਮੋਹ ਵਿਚ ਅੰਨ੍ਹੀ ਹੋਈ, **ਆਵੈ ਜਾਇ** - ਆਉਂਦੀ ਹੈ ਜਾਂਦੀ ਹੈ, **ਭਟਕਦੀ ਫਿਰਦੀ ਹੈ**, **ਗਿਆਨ ਪਦਾਰਥੁ** - ਪਰਮਾਤਮਾ ਨਾਲ ਡੂੰਘੀ ਸਾਂਝ ਪੈਦਾ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਨਾਮ-ਪਦਾਰਥ ॥੧॥, **ਭਰਮਿ** - ਭੁਲੇਖੇ ਵਿਚ (ਪਾ ਕੇ), **ਡੋਹਾਗਣੀ** - ਮੰਦੇ ਭਾਗਾਂ ਵਾਲੀ, **ਪਿਰ ਅੰਕਿ** - ਪਿਰ ਦੇ ਅੰਕ ਵਿਚ, ਪਤੀ ਦੀ ਗਲਵੱਕੜੀ ਵਿਚ।

ਰਾਗੁ-ਸਿਰੀਰਾਗੁ (ਝੱਪਤਾਲ, ੧੦ ਮਾਤਰਾ) (ਅੰਗ ੬੦)

1	2	3	4	5	6	7	8	9	10
x		2			0		3		
ਸਥਾਈ									
ਸ	ਸ	ਸਰੁੇ	ਪ	ਪ	ਮੇ	ਗ	ਰੁੇ	ਰੁੇ	ਸ
ਬਾ	ਬਾ	ਮਾਇ	ਆ	s	ਭਰ	ਮਿ	ਭੁ	ਲਾ	ਇ
ਨੀ	ਨੀ	ਧੁ	ਪ	ਪ	ਮੇ	ਪ	ਨੀ	ਸਂ	ਸਂ
ਭਰ	ਮਿ	ਭੁ	ਲੀ	s	ਡੇ	ਹਾ	ਗ	ਣੀ	s
ਪ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪ	ਮੇ	ਗ	ਰੁੇ	ਰੁੇ	ਸ
ਨਾ	s	ਪਿ	ਰ	s	ਅੰ	ਕਿ	ਸ	ਮਾ	ਇ
ਅੰਤਰਾ									
ਪ	ਪ	ਮੇ	ਗ	ਰੁੇ	ਰੁੇਮੇ	ਪ	ਨੀ	ਸਂ	ਸਂ
ਮਨ	ਮੁਖਿ	ਭੁ	s	ਲੈ	ਭੁs	ਲਾਈ	ਐ	s	s
ਨੀ	ਸਂ	ਰੁੇਂ	ਗਂ	ਰੁੇਂ	ਸਂ	ਨੀ	ਧੁ	ਪ	ਪ
ਭੂ	ਲੀ	ਠ	ਉ	ਰ	ਨ	s	ਕਾ	ਇ	s
ਪ	ਪ	ਮੇ	ਗ	ਰੁੇ	ਰੁੇਮੇ	ਪ	ਨੀ	ਸਂ	ਸਂ
ਗੁ	ਰ	ਬਿ	ਨੁ	ਕੋ	ਨs	s	ਦਿਖਾ	ਵ	ਈ
ਨੀ	ਸਂ	ਰੁੇਂ	ਗਂ	ਰੁੇਂ	ਸਂ	ਨੀ	ਧ	ਪ	ਪ
ਅੰ	ਧੀ	ਆ	s	ਵੈ	s	s	ਜਾ	s	ਇ
ਨੀਸਂ	ਰੁੇਂਸਂ	ਗਂ	ਰੁੇਂ	ਸਂ	ਨੀ	ਨੀ	ਸਂ	ਸਂ	ਸਂ
ਗਿਆ	ਨs	ਪਦਾ	ਰ	ਥੁ	ਖੋ	ਇ	ਆ	s	s
ਨੀ	ਨੀ	ਧੁ	ਪ	ਪ	ਮੇਪ	ਨੀਸਂ	ਨੀਧੁ	ਪਪ	ਰੁੇਸ
ਠਗਿ	ਆ	ਮੁ	s	ਠਾ	ਜਾs	ss	ਇs	ss	ss

ਰਾਗੁ ਸਿਰੀਰਾਗੁ

ਸਿਰੀਰਾਗੁ ਮਹਲਾ ੧ ॥

ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਮਾਇਆ ਮੋਹਣੀ ਸੁਤ ਬੰਧਪ ਘਰ ਨਾਰਿ ॥
ਧਨਿ ਜੋਬਨਿ ਜਗੁ ਠਗਿਆ ਲਬਿ ਲੋਭਿ ਅਹੰਕਾਰਿ ॥
ਮੋਹ ਠਗਉਲੀ ਹਉ ਮੁਈ ਸਾ ਵਰਤੈ ਸੰਸਾਰਿ ॥੧॥
ਮੇਰੇ ਪ੍ਰੀਤਮਾ ਮੈ ਤੁਝ ਬਿਨੁ ਅਵਰੁ ਨ ਕੋਇ ॥
ਮੈ ਤੁਝ ਬਿਨੁ ਅਵਰੁ ਨ ਭਾਵਈ ਤੂੰ ਭਾਵਹਿ ਸੁਖੁ ਹੋਇ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਅਰਥ :

(ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ, ਅੰਗ ੬੧)

ਪੁੱਤਰ, ਰਿਸ਼ਤੇਦਾਰ, ਘਰ, ਇਸਤ੍ਰੀ (ਆਦਿਕ ਦੇ ਮੋਹ) ਦੇ ਕਾਰਨ ਮੋਹਣੀ ਮਾਇਆ ਦੀ ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਜੀਵਾਂ ਨੂੰ ਵਿਆਪ ਰਹੀ ਹੈ। ਧਨ ਨੇ, ਜੁਆਨੀ ਨੇ, ਲੋਭ ਨੇ, ਅਹੰਕਾਰ ਨੇ, (ਸਾਰੇ) ਜਗਤ ਨੂੰ ਲੁੱਟ ਲਿਆ ਹੈ। ਮੋਹ ਦੀ ਠੱਗਬੂਟੀ ਨੇ ਮੈਨੂੰ (ਭੀ) ਠੱਗ ਲਿਆ ਹੈ, ਇਹ ਮੋਹ-ਠੱਗਬੂਟੀ ਸਾਰੇ ਸੰਸਾਰ ਵਿਚ ਆਪਣਾ ਜ਼ੋਰ ਪਾ ਰਹੀ ਹੈ॥੧॥ ਹੇ ਮੇਰੇ ਪ੍ਰੀਤਮ-ਪ੍ਰਭੂ ! (ਇਸ ਠੱਗ-ਬੂਟੀ ਤੋਂ ਬਚਾਣ ਲਈ) ਮੈਨੂੰ ਤੈਥੋਂ ਬਿਨਾ ਹੋਰ ਕੋਈ (ਸਮਰੱਥ) ਨਹੀਂ (ਦਿੱਸਦਾ)। ਮੈਨੂੰ ਤੈਥੋਂ ਬਿਨਾ ਹੋਰ ਕੋਈ ਪਿਆਰਾ ਨਹੀਂ ਲੱਗਦਾ। ਜਦੋਂ ਤੂੰ ਮੈਨੂੰ ਪਿਆਰਾ ਲੱਗਦਾ ਹੈਂ, ਤਦੋਂ ਮੈਨੂੰ ਆਤਮਕ ਸੁਖ ਮਿਲਦਾ ਹੈ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਪਦ ਅਰਥ :

ਸੁਤ - ਪੁੱਤਰ, **ਬੰਧਪ** - ਰਿਸ਼ਤੇਦਾਰ, **ਨਾਰਿ** - ਇਸਤ੍ਰੀ, **ਧਨਿ** - ਧਨ ਨੇ, **ਜੋਬਨਿ** - ਜੋਬਨ ਨੇ, **ਲਬਿ** - ਲੱਭ ਨੇ, **ਲੋਭਿ** - ਲੋਭ ਨੇ, **ਅਹੰਕਾਰਿ** - ਅਹੰਕਾਰ ਨੇ, **ਠਗਉਲੀ** - ਠਗ ਮੂਰੀ, ਠਗ-ਬੂਟੀ, ਧਤੂਰਾ ਆਦਿਕ ਉਹ ਬੂਟੀ ਜੋ ਪਿਲਾ ਕੇ ਠੱਗ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਠੱਗਦਾ ਹੈ, **ਹਉ** - ਹਉਂ, ਮੈ, **ਮੁਈ** - ਠੱਗੀ ਗਈ ਹਾਂ, **ਸਾ** - ਉਹ ਠੱਗ-ਬੂਟੀ, **ਸੰਸਾਰਿ** - ਸੰਸਾਰ ਵਿਚ, **ਨ ਭਾਵਈ** - ਚੰਗਾ ਨਹੀਂ ਲੱਗਦਾ।

ਰਾਗੁ-ਸਿਰੀਰਾਗੁ (ਰੂਪਕ, ੭ ਮਾਤਰਾ)

1	2	3	4	5	6	7
×			2		3	
ਸਥਾਈ						
ਸ	ਸ	ਸ	ਰੇ	ਰੇ	ਮੇ	ਮੇ
ਮੇ	s	ਚੇ	ਪ੍ਰੀ	ਤ	s	s
ਪ	ਪ	ਮੇ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪ
ਮਾ	s	s	s	s	ਮੈ	s
ਮੇ	ਮੇ	ਮੇ	ਮੇ	ਗ	ਗ	ਗ
ਤੁਝ	ਬਿ	ਨੁ	ਅਵ	ਰੁ	ਨ	s
ਰੇ	ਰੇ	ਰੇ	ਸ	ਸ	ਸ	ਸ
ਕੋ	s	s	ਇ	s	s	s

1	2	3	4	5	6	7
ਧੁ	ਧੁ	ਧੁ	ਧੁ	ਧੁ	ਧੁ	ਧੁ
ਮੈ	s	s	ਤੁ	ਝ	ਬਿ	ਨੁ
ਮੇ	ਮੇ	ਮੇ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪ
ਅ	ਵ	ਰੁ	ਨ	ਭਾ	ਵ	ਈ
ਨੀ	ਨੀ	ਸਂ	ਨੀ	ਧੁ	ਪ	ਪ
ਤੂੰ	s	s	ਭਾ	ਵ	ਹਿ	s
ਰੇ	ਰੇ	ਗ	ਰੇ	ਰੇ	ਸ	ਸ
ਸੁ	s	ਖੁ	ਹੁ	s	ਇ	s
ਅੰਤਰਾ						
ਮੇ	ਮੇ	ਮੇਪ	ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ
ਤ੍ਰਿ	ਸ	ਨਾ	ਮਾ	ਇ	ਆ	s
ਮੇਪ	ਨੀਸਂ	ਸਂ	ਸਂ	ਸਂ	ਸਂ	ਸਂ
ਮੋs	ss	s	ਹ	s	ਣੀ	s
ਰੇਂ	ਰੇਂ	ਰੇਂ	ਰੇਂ	ਰੇਂ	ਰੇਂ	ਰੇਂ
ਸੁ	s	ਤ	ਬੰ	ਧ	ਪ	s
ਗਂ	ਗਂ	ਗਂ	ਰੇਂ	ਰੇਂ	ਸਂ	ਸਂ
ਘ	s	ਰ	ਨਾ	s	ਰਿ	s
ਮੇ	ਮੇ	ਮੇਪ	ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ
ਧ	s	ਨਿ	ਜੇ	ਬ	ਨਿ	s
ਮੇਪ	ਸਂਸਂ	ਸਂ	ਸਂ	ਸਂ	ਸਂ	ਸਂ
ਜ	s	ਗੁ	ਠ	ਗਿ	ਆ	s
ਰੇਂ	ਰੇਂ	ਰੇਂ	ਰੇਂ	ਰੇਂ	ਰੇਂ	ਰੇਂ
ਲ	s	ਬਿ	ਲੋ	s	ਭਿ	s
ਗਂ	ਗਂ	ਗਂ	ਰੇਂ	ਰੇਂ	ਸਂ	ਸਂ
ਅ	s	ਹੰ	ਕਾ	s	ਰਿ	s
ਨੀ	ਸਂ	ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ
ਮੋ	s	ਹ	ਠ	ਗ	ਉ	ਲੀ
ਸਂ	ਨੀ	ਧੁ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪ
ਹ	s	ਉ	ਮੁ	s	ਈ	s
ਮੇ	ਮੇ	ਗ	ਰੇ	ਰੇ	ਸ	ਸ
ਸਾ	s	s	ਵ	ਰ	ਤੈ	s
ਰੇਮੇ	ਪਨੀ	ਸਂਨੀ	ਧੁਪ	ਮੇਗ	ਰੇਰੇ	ਸ
ਸੰs	ss	ss	ਸਾ	ss	ਰਿ	s

ਰਾਗੁ ਸਿਰੀਰਾਗੁ

ਸਿਰੀਰਾਗੁ ਮਹਲਾ ੧ ॥

ਰਾਮ ਨਾਮਿ ਮਨੁ ਬੇਧਿਆ ਅਵਰੁ ਕਿ ਕਰੀ ਵੀਚਾਰੁ ॥

ਸਬਦ ਸੁਰਤਿ ਸੁਖੁ ਊਪਜੈ ਪ੍ਰਭ ਰਾਤਉ ਸੁਖ ਸਾਰੁ ॥

ਜਿਉ ਭਾਵੈ ਤਿਉ ਰਾਖੁ ਤੂੰ ਮੈ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਅਧਾਰੁ ॥੧॥

ਮਨ ਰੇ ਸਾਚੀ ਖਸਮ ਰਜਾਇ ॥

ਜਿਨਿ ਤਨੁ ਮਨੁ ਸਾਜਿ ਸੀਗਾਰਿਆ ਤਿਸੁ ਸੇਤੀ ਲਿਵ ਲਾਇ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਅਰਥ :

(ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ, ਅੰਗ ੬੨)

ਜਿਸ ਮਨੁੱਖ ਦਾ ਮਨ ਪਰਮਾਤਮਾ ਦੇ ਨਾਮ ਵਿਚ ਪਰੋਤਾ ਜਾਏ, (ਉਸ ਦੇ ਸੰਬੰਧ ਵਿਚ) ਮੈਂ ਹੋਰ ਕੀਹ ਵਿਚਾਰ ਕਰਾਂ (ਮੈਂ ਹੋਰ ਕੀਹ ਦੱਸਾਂ ?), ਇਸ ਵਿਚ ਕੋਈ ਸ਼ੱਕ ਨਹੀਂ ਕਿ ਜੇਹੜਾ ਮਨੁੱਖ ਪ੍ਰਭੂ ਦੇ (ਨਾਮ ਵਿਚ) ਰੰਗਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਉਸ ਨੂੰ ਸ਼੍ਰੇਸ਼ਟ (ਆਤਮਕ) ਸੁਖ ਮਿਲਦਾ ਹੈ। ਜਿਸ ਦੀ ਸੁਰਤ ਸ਼ਬਦ ਦੇ (ਵਿਚਾਰ ਵਿਚ) ਜੁੜੀ ਹੋਈ ਹੈ, ਉਸ ਦੇ ਅੰਦਰ ਅਨੰਦ ਪੈਦਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। (ਹੇ ਪ੍ਰਭੂ !) ਜਿਵੇਂ ਭੀ ਤੇਰੀ ਰਜ਼ਾ ਹੋਵੇ, ਮੈਨੂੰ ਭੀ ਤੂੰ (ਆਪਣੇ ਚਰਨਾਂ ਵਿਚ) ਰੱਖ, ਤੇਰਾ ਨਾਮ (ਮੇਰੇ ਜੀਵਨ ਦਾ) ਆਸਰਾ ਬਣ ਜਾਏ ॥੧॥ ਹੇ ਮੇਰੇ ਮਨ ! ਖਸਮ-ਪ੍ਰਭੂ ਦੀ ਰਜ਼ਾ ਵਿਚ ਤੁਰਨਾ ਸਹੀ ਕਾਰ ਹੈ। (ਹੇ ਮਨ !) ਤੂੰ ਉਸ ਪ੍ਰਭੂ (ਦੇ ਚਰਨਾਂ) ਨਾਲ ਲਿਵ ਜੋੜ ਜਿਸ ਨੇ ਇਹ ਸਰੀਰ ਤੇ ਮਨ ਪੈਦਾ ਕਰ ਕੇ ਇਹਨਾਂ ਨੂੰ ਸੋਹਣਾ ਬਣਾਇਆ ਹੈ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਪਦ ਅਰਥ :

ਅਵਰੁ ਵੀਚਾਰੁ - ਹੋਰ ਵੀਚਾਰ, **ਕਿ ਕਰੀ** - ਕਰੀਂ, ਮੈਂ ਕੀਹ ਕਰਾਂ ?, **ਪ੍ਰਭ ਰਾਤਉ** - ਪ੍ਰਭੂ ਦੇ ਨਾਮ ਵਿਚ ਰੰਗਿਆ ਹੋਇਆ, **ਸਾਰੁ** - ਸ਼੍ਰੇਸ਼ਟ, **ਅਧਾਰੁ** - ਆਸਰਾ, **ਮੈ** - ਮੈਨੂੰ, **ਸਾਚੀ** - ਸਦਾ-ਥਿਰ ਰਹਿਣ ਵਾਲੀ (ਕਾਰ), ਸਹੀ (ਕਾਰ), **ਜਿਨਿ** - ਜਿਸ (ਪ੍ਰਭੂ) ਨੇ।

ਰਾਗੁ ਸਿਰੀਰਾਗੁ (ਦਾਦਰਾ, ੬ ਮਾਤਰਾ)

1	2	3	4	5	6
×			0		
ਸਥਾਈ					
ਮੇ	ਮੇ	ਮੇਪ	ਪ	ਪ	ਪ
ਮ	ਨ	ਸਸ	ਚੇ	ਸ	ਸ
ਪਰੇ	ਰੇ	ਰੇਗ	ਗ	ਗ	ਗਰੇ
ਸਾ	ਸ	ਚੀ	ਖ	ਸ	ਮ
ਰੇ	ਰੇ	ਰੇ	ਸ	ਸ	ਸ
ਰ	ਜਾ	ਸ	ਇ	ਸ	ਸ
ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ
ਜਿ	ਨਿ	ਤ	ਨੁ	ਮ	ਨੁ

1	2	3	4	5	6
ਨੀਧੁ	ਧੁ	ਧੁ	ਪ	ਪ	ਪ
ਸਾ	s	ਜਿ	ਸੀਗਾ	ਰਿ	ਆ
ਪਰੇ	ਰੇ	ਰੇ	ਗ	ਗ	ਗ
ਤਿ	s	ਸੁ	ਸੇ	s	ਤੀ
ਰੇ	ਰੇ	ਰੇ	ਸ	ਸ	ਸ
ਲਿ	s	ਵ	ਲਾ	s	ਇ
ਅੰਤਰਾ					
ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ
ਰਾ	s	ਮ	ਨਾ	s	ਮਿ
ਨੀਸੰ	ਸੰ	ਸੰ	ਨੀ	ਸੰ	ਸੰ
ਮs	s	ਨੁ	ਬੇ	ਧਿ	ਆ
ਰੇਂ	ਰੇਂ	ਰੇਂ	ਰੇਂ	ਰੇਂ	ਰੇਂ
ਅ	ਵ	ਰੁ	ਕਿ	s	s
ਰੇਂ	ਗੰ	ਰੇਂ	ਸੰ	ਸੰ	ਸੰ
ਕ	s	ਰੀ	ਵੀ	ਚਾ	ਰੁ
ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ
ਸ	ਬ	ਦ	ਸੁ	ਰ	ਤਿ
ਨੀਸੰ	ਸੰ	ਸੰ	ਨੀ	ਸੰ	ਸੰ
ਸੁ	s	ਖੁ	ਊ	ਪ	ਜੈ
ਰੇਂ	ਰੇਂ	ਰੇਂ	ਰੇਂ	ਰੇਂ	ਰੇਂ
ਪ੍ਰ	s	ਭ	ਰਾ	ਤ	ਉ
ਰੇਂ	ਗੰ	ਰੇਂ	ਸੰ	ਸੰ	ਸੰ
ਸੁ	s	ਖ	ਸਾ	s	ਰੁ
ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ
ਜਿ	s	ਉ	ਭਾ	s	ਵੈ
ਨੀਸੰ	ਸੰ	ਸੰ	ਨੀ	ਸੰ	ਸੰ
ਤਿਉ	ਰਾ	ਖੁ	ਤੂੰ	s	s
ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਧੁ	ਪ	ਪ
ਮੈ	s	s	ਹ	s	ਰਿ
ਰੇ	ਰੇ	ਗ	ਰੇ	ਸ	ਸ
ਨਾ	s	ਮੁ	ਅ	ਧਾ	ਰੁ

ਰਾਗੁ ਸਿਰੀਰਾਗੁ

ਸਿਰੀਰਾਗੁ ਮਹਲਾ ੧ ॥

ਚਿਤੇ ਦਿਸਹਿ ਧਉਲਹਰ ਬਗੇ ਬੰਕ ਦੁਆਰ ॥

ਕਰਿ ਮਨ ਖੁਸੀ ਉਸਾਰਿਆ ਦੂਜੈ ਹੇਤਿ ਪਿਆਰਿ ॥

ਅੰਦਰੁ ਖਾਲੀ ਪ੍ਰੇਮ ਬਿਨੁ ਢਹਿ ਢੇਰੀ ਤਨੁ ਛਾਰੁ ॥੧॥

ਭਾਈ ਰੇ ਤਨੁ ਧਨੁ ਸਾਥਿ ਨ ਹੋਇ ॥

ਰਾਮ ਨਾਮੁ ਧਨੁ ਨਿਰਮਲੇ ਗੁਰੁ ਦਾਤਿ ਕਰੇ ਪ੍ਰਭੁ ਸੋਇ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

(ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ, ਅੰਗ ੬੨)

ਅਰਥ :

ਹੇ ਮਨ ! ਜਿਵੇਂ ਬੜੇ ਚਾਉ ਨਾਲ ਉਸਾਰੇ ਹੋਏ ਚਿੱਤਰੇ ਹੋਏ ਮਹਲ-ਮਾੜੀਆਂ (ਸੁੰਦਰ) ਦਿੱਸਦੇ ਹਨ, ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਸਫ਼ੈਦ ਬਾਂਕੇ ਦਰਵਾਜ਼ੇ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। (ਪਰ ਜੇ ਉਹ ਅੰਦਰੋਂ ਖਾਲੀ ਰਹਿਣ ਤਾਂ ਢਹਿ ਕੇ ਢੇਰੀ ਹੋ ਜਾਂਦੇ ਹਨ, ਤਿਵੇਂ ਮਾਇਆ ਦੇ ਮੋਹ ਵਿਚ ਪਿਆਰ ਵਿਚ (ਇਹ ਸਰੀਰ) ਪਾਲੀਦਾ ਹੈ, ਪਰ ਜੇ ਹਿਰਦਾ ਨਾਮ ਤੋਂ ਸੱਖਣਾ ਹੈ, ਪ੍ਰੇਮ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ ਹੈ, ਤਾਂ ਇਹ ਸਰੀਰ ਢਹਿ ਕੇ ਢੇਰੀ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ (ਵਿਅਰਥ ਜਾਂਦਾ ਹੈ) ॥੧॥ ਹੇ ਭਾਈ ! ਇਹ ਸਰੀਰ ਇਹ ਧਨ (ਜਗਤ ਤੋਂ ਚਲਣ ਵੇਲੇ) ਨਾਲ ਨਹੀਂ ਨਿਭਦਾ। ਪਰਮਾਤਮਾ ਦਾ ਨਾਮ (ਐਸਾ) ਪਵਿਤ੍ਰ ਧਨ ਹੈ (ਜੋ ਸਦਾ ਨਾਲ ਨਿਭਦਾ ਹੈ, ਪਰ ਇਹ ਮਿਲਦਾ ਉਸ ਨੂੰ ਹੈ) ਜਿਸ ਨੂੰ ਗੁਰੂ ਦੇਂਦਾ ਹੈ ਜਿਸ ਨੂੰ ਉਹ ਪਰਮਾਤਮਾ ਦਾਤ ਕਰਦਾ ਹੈ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਪਦ ਅਰਥ :

ਚਿਤੇ - ਚਿੱਤ੍ਰੇ ਹੋਏ, ਧਉਲਹਰ - ਮਹਲ-ਮਾੜੀਆਂ, ਬਗੇ - ਬੱਗੇ, ਚਿੱਟੇ, ਬੰਕ- ਬਾਂਕੇ, ਕਰਿ ਖੁਸੀ - ਖੁਸ਼ੀਆਂ ਕਰ ਕੇ, ਚਾਉ ਨਾਲ, ਮਨ - ਹੇ ਮਨ !, ਦੂਜੈ ਹੇਤਿ - ਮਾਇਆ ਦੇ ਪ੍ਰੇਮ ਵਿਚ, ਅੰਦਰੁ - ਅੰਦਰਲਾ, ਹਿਰਦਾ, ਢਹਿ - ਢਹਿ ਕੇ, ਛਾਰੁ - ਸੁਆਹ, ਨਿਰਮਲੇ - ਪਵਿਤ੍ਰ, ਸੋਇ - ਉਹ।

ਰਾਗੁ ਸਿਰੀਰਾਗੁ (ਤਿੰਨ ਤਾਲ, ੧੬ ਮਾਤਰਾ)

(ਅੰਗ ੬੨)

1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12	13	14	15	16
×				2				0				3			
ਸਥਾਈ														ਮੇਪ	ਨੀਸੰ
														ਭਾs	ਈs
ਸੰ	ਸੰ	ਸੰ	ਸੰ	ਸੰ	ਸੰ	ਨੀ	ਨੀ	ਧੁ	ਧੁ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪ		
ਰੇ	s	s	s	ਤ	ਨੁ	ਧ	ਨੁ	ਸਾ	ਥਿ	ਨ	s	ਹੋ	ਇ		
-	ਮੇ	ਮੇ	ਮੇ	ਮੇ	ਮੇ	ਮੇ	ਮੇ	ਮੇ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪ
s	ਰਾ	s	ਮ	ਨਾ	s	ਮੁ	s	ਧ	s	ਨੁ	s	ਨਿ	ਰ	ਮ	ਲੋ
ਮੇ	ਮੇ	ਗ	ਗ	ਰੇ	ਰੇ	ਸ	ਸ	ਰੇਮੇ	ਪਨੀ	ਸਰੇਂ	ਨੀਸੰ	ਸੰਨੀ	ਧੁਪ		
ਗੁ	ਰੁ	ਦਾ	ਤਿ	ਕ	ਰੇ	ਪ੍ਰ	ਭ	ਸੋs	ss	ss	ss	ਇs	ss		
ਅੰਤਰਾ															
ਮੇ	ਮੇ	ਮੇ	ਮੇ	ਪ	ਪ	ਨੀ	ਨੀ	ਸੰ	ਸੰ	ਸੰ	ਸੰ	ਨੀ	ਸੰ	ਸੰ	ਸੰ
ਚਿ	s	ਤੇ	s	ਦਿ	ਸ	ਹਿ	s	ਧ	ਉ	ਲ	ਹ	ਰ	s	s	s
-	ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਸੰ	ਸੰ	ਧੁ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪ
s	ਬ	s	ਗੇ	ਬੰ	s	ਕ	s	ਦੁ	ਆ	s	s	ਰ	s	s	s
ਮੇ	ਮੇ	ਮੇ	ਮੇ	ਪ	ਪ	ਨੀ	ਨੀ	ਸੰ	ਸੰ	ਸੰ	ਸੰ	ਨੀ	ਸੰ	ਸੰ	ਸੰ
ਕ	s	ਚਿ	s	ਮ	s	ਨ	s	ਖੁ	s	ਸੀ	s	ਉ	ਸਾ	ਚਿ	ਆ
-	ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਸੰ	ਨੀ	ਧੁ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪ
s	ਦੂ	s	ਜੈ	ਹੇ	s	ਤਿ	s	ਪਿ	s	s	ਆ	ਚਿ	s	s	s
-	ਨੀ	ਸੰ	ਰੇਂ	ਗੰ	ਗੰ	ਗੰ	ਗੰ	ਗੰ	ਗੰ	ਰੇਂ	ਰੇਂ	ਸੰ	ਸੰ	ਸੰ	ਸੰ
s	ਅੰ	ਦ	ਰੁ	ਖਾ	s	ਲੀ	s	ਪ੍ਰੇ	s	ਮ	s	ਬਿ	s	ਨੁ	s
-	ਨੀ	ਧੁ	ਪ	ਮੇ	ਗ	ਰੇ	ਸ	ਰੇਮੇ	ਪਨੀ	ਸਰੇਂ	ਨੀਸੰ	ਸੰਨੀ	ਧੁਪ		
ਢ	s	ਹਿ	s	ਢੇ	ਰੀ	ਤ	ਨੁ	ਛਾ	ss	ss	ss	ਰੁs	ss		

ਰਾਗੁ ਸਿਰੀਰਾਗੁ

ਸਿਰੀਰਾਗੁ ਮਹਲਾ ੧ ॥

ਭੂੰਗਰੁ ਦੇਖਿ ਡਰਾਵਣੋ ਪੇਈਅੜੈ ਡਰੀਆਸੁ ॥

ਉਚਉ ਪਰਬਤੁ ਗਾਖੜੋ ਨਾ ਪਉੜੀ ਤਿਤੁ ਤਾਸੁ ॥

ਗੁਰਮੁਖਿ ਅੰਤਰਿ ਜਾਣਿਆ ਗੁਰਿ ਮੇਲੀ ਤਰੀਆਸੁ ॥੧॥

ਭਾਈ ਰੇ ਭਵਜਲੁ ਬਿਖਮੁ ਡਰਾਂਉ ॥

ਪੂਰਾ ਸਤਿਗੁਰੁ ਰਸਿ ਮਿਲੈ ਗੁਰੁ ਤਾਰੇ ਹਰਿ ਨਾਉ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

(ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ, ਅੰਗ ੬੩)

ਅਰਥ :

(ਇਕ ਪਾਸੇ ਸੰਸਾਰ-ਸਮੁੰਦਰ ਹੈ; ਦੂਜੇ ਪਾਸੇ, ਇਸ ਵਿਚੋਂ ਪਾਰ ਲੰਘਣ ਲਈ ਗੁਰਮੁਖਾਂ ਵਾਲਾ ਰਸਤਾ ਹੈ। ਪਰ ਆਤਮਕ ਜੀਵਨ ਵਾਲਾ ਉਹ ਰਸਤਾ ਪਹਾੜੀ ਰਸਤਾ ਹੈ। ਆਤਮਕ ਜੀਵਨ ਦੀ ਸਿਖਰ ਤੇ ਪਹੁੰਚਣਾ, ਮਾਨੋ, ਇਕ ਬੜੇ ਉੱਚੇ ਡਰਾਉਣੇ ਪਹਾੜ ਉੱਤੇ ਚੜ੍ਹਨਾ ਹੈ, ਉਸ) ਡਰਾਉਣੇ ਪਹਾੜ ਨੂੰ ਵੇਖ ਕੇ ਪੈਰੇ ਘਰ ਵਿਚ (ਮਾਂ ਪਿਉ ਭੈਣ ਭਰਾ ਆਦਿਕ ਦੇ ਮੋਹ ਵਿਚ ਗ੍ਰਸੀ ਜੀਵ-ਇਸਤ੍ਰੀ) ਡਰ ਗਈ (ਕਿ ਇਸ ਪਹਾੜ ਉੱਤੇ ਚੜ੍ਹਿਆ ਨਹੀਂ ਜਾ ਸਕਦਾ, ਜਗਤ ਦਾ ਮੋਹ ਦੂਰ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ, ਆਪਾ ਵਾਰਿਆ ਨਹੀਂ ਜਾ ਸਕਦਾ)। (ਆਤਮਕ ਜੀਵਨ ਦੀ ਸਿਖਰ ਤੇ ਅੱਪੜਨਾ, ਮਾਨੋ) ਬੜਾ ਉੱਚਾ ਤੇ ਔਖਾ ਪਹਾੜ ਹੈ; ਉਸ ਪਹਾੜ ਤੇ ਚੜ੍ਹਨ ਲਈ ਉਸ (ਜੀਵ-ਇਸਤ੍ਰੀ) ਦੇ ਪਾਸ ਕੋਈ ਪੌੜੀ ਭੀ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਗੁਰੂ ਦੇ ਸਨਮੁਖ ਰਹਿਣ ਵਾਲੀ ਜਿਸ ਜੀਵ-ਇਸਤ੍ਰੀ ਨੂੰ ਗੁਰੂ ਨੇ (ਪ੍ਰਭ-ਚਰਨਾਂ ਵਿਚ) ਮਿਲਾ ਲਿਆ, ਉਸ ਨੇ ਆਪਣੇ ਅੰਦਰ ਹੀ ਵੱਸਦੇ ਪ੍ਰਭ ਨੂੰ ਪਛਾਣ ਲਿਆ, ਤੇ, ਉਹ ਇਸ ਸੰਸਾਰ-ਸਮੁੰਦਰ ਤੋਂ ਪਾਰ ਲੰਘ ਗਈ ॥੧॥ ਹੇ ਭਾਈ ! ਇਹ ਸੰਸਾਰ-ਸਮੁੰਦਰ (ਬੜਾ) ਡਰਾਉਣਾ ਹੈ ਤੇ (ਤਰਨਾ) ਔਖਾ ਹੈ। ਜਿਸ ਮਨੁੱਖ ਨੂੰ ਪੂਰਾ ਗੁਰੂ ਪ੍ਰੇਮ ਨਾਲ ਮਿਲਦਾ ਹੈ ਉਸ ਨੂੰ ਉਹ ਗੁਰੂ ਪਰਮਾਤਮਾ ਦਾ ਨਾਮ ਦੇ ਕੇ (ਇਸ ਸਮੁੰਦਰ ਵਿਚੋਂ) ਪਾਰ ਲੰਘਾ ਲੈਂਦਾ ਹੈ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਪਦ ਅਰਥ :

ਭੂੰਗਰੁ - ਪਹਾੜ, **ਪੇਈਅੜੈ** - ਪੈਰੇ ਘਰ ਵਿਚ, **ਗਾਖੜੋ** - ਔਖਾ, **ਤਿਤੁ** - ਉਸ ਵਿਚ, **ਤਾਸੁ** - (ਤਸਧ) ਉਸ ਦੀ, **ਗੁਰਿ** - ਗੁਰੂ ਨੇ, **ਭਵਜਲੁ** - ਸੰਸਾਰ-ਸਮੁੰਦਰ, **ਬਿਖਮੁ** - ਔਖਾ, **ਡਰਾਂਉ** - ਡਰਾਉਣਾ, **ਰਸਿ** - ਆਨੰਦ ਨਾਲ।

ਰਾਗੁ-ਸਿਰੀਰਾਗੁ (ਸਵਾਰੀ, ੧੧ ਮਾਤਰਾ) (ਅੰਗ-੬੩)

1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11
x				2		3		4		
ਸਥਾਈ										
ਪ	ਪ	ਪ	ਪ	ਮੇ	ਮੇ	ਗ	ਗ	ਰੇ	ਸ	ਸ
ਭਾ	ਈ	ਰੇ	s	ਭਵ	ਜਲੁ	ਬਿਖ	ਮੁ	ਡ	ਰਾਂ	ਉ
ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਸ	ਨੀ	ਧੁ	ਪੁ	ਪੁ
ਪੂ	ਰਾ	ਸ	ਤਿ	ਗੁ	ਰੁ	ਰ	ਸਿ	ਮਿ	ਲੈ	s
ਸ	ਰੇ	ਮੇ	ਪ	ਮੇਪ	ਨੀਸਂ	ਸੰਨੀ	ਧੁਪ	ਰੇਗ	ਰੇਰੇ	ਸ
ਗੁ	ਰੁ	ਤਾ	ਰੇ	ਹ	ਰਿ	ਨਾ	ss	ਉ	ss	s
ਅੰਤਰਾ										
ਪ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪ	ਮੇ	ਮੇ	ਮੇ	ਪ	ਪ
ਭੂ	ਗ	ਰੁ	ਦੇ	s	ਖਿ	ਡ	ਰਾ	ਵ	ਣੇ	s
ਮੇ	ਪ	ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਨੀਸਂ	ਸਂ	ਸਂ	ਸਂ	ਸਂ	ਸਂ
ਪੇ	ਈ	ਅ	ਕੈ	s	ਡs	ਰੀ	ਆ	s	ਸੁ	s
ਪ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪ	ਮੇ	ਮੇ	ਮੇ	ਪ	ਪ
ਊ	ਚ	ਉ	ਪਰ	ਬ	ਤੁ	ਗਾ	ਖ	s	ਕੋ	s
ਮੇ	ਪ	ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਨੀਸਂ	ਸਂ	ਸਂ	ਸਂ	ਸਂ	ਸਂ
ਨਾ	s	ਪ	ਉ	ਕੀ	ਤਿs	ਤੁ	ਤਾ	s	ਸੁ	s
ਰੇਂ	ਰੇਂ	ਰੇਂ	ਰੇਂ	ਰੇਂ	ਰੇਂ	ਗਂ	ਗਂ	ਰੇਂ	ਸਂ	ਸਂ
ਗੁਰ	ਮੁ	ਖਿ	ਅੰ	ਤ	ਰਿ	ਜਾ	s	ਣਿ	ਆ	s
ਸਂ	ਨੀ	ਧੁ	ਪ	ਮੇਪ	ਨੀਸਂ	ਸੰਨੀ	ਧੁਪ	ਰੇਗ	ਰੇਰੇ	ਸਸ
ਗੁ	ਰਿ	ਮੇ	ਲੀ	ਤs	ਰੀs	ਆ	ss	ਸੁs	ss	ss

ਰਾਗੁ ਸਿਰੀਰਾਗੁ

ਸਿਰੀਰਾਗੁ ਮਹਲਾ ੧ ਘਰੁ ੨ ॥
ਮੁਕਾਮੁ ਕਰਿ ਘਰਿ ਬੈਸਣਾ ਨਿਤ ਚਲਣੈ ਕੀ ਧੋਖ ॥
ਮੁਕਾਮੁ ਤਾ ਪਰੁ ਜਾਣੀਐ ਜਾ ਰਹੈ ਨਿਹਚਲੁ ਲੋਕ ॥੧॥
ਦੁਨੀਆ ਕੈਸਿ ਮੁਕਾਮੇ ॥
ਕਰਿ ਸਿਦਕੁ ਕਰਣੀ ਖਰਚੁ ਬਾਧਹੁ ਲਾਗਿ ਰਹੁ ਨਾਮੇ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

(ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ, ਅੰਗ ੬੪)

ਅਰਥ :

(ਦੁਨੀਆ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਰਹਿਣ ਲਈ) ਪੱਕਾ ਟਿਕਾਣਾ ਸਮਝ ਕੇ ਘਰ ਵਿਚ ਬੈਠ ਜਾਣਾ ਭੀ (ਮਨੁੱਖ ਨੂੰ ਮੌਤ ਵਲੋਂ ਬੇ-ਫਿਕਰ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦਾ, ਕਿਉਂਕਿ ਇਥੋਂ) ਚਲੇ ਜਾਣ ਦੀ ਚਿੰਤਾ ਤਾਂ ਸਦਾ ਲੱਗੀ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ। ਜਗਤ ਵਿਚ ਜੀਵ ਦਾ ਪੱਕਾ ਟਿਕਾਣਾ ਤਾਂ ਤਦੋਂ ਹੀ ਸਮਝਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਜੇ ਇਹ ਜਗਤ ਭੀ ਸਦਾ ਕਾਇਮ ਰਹਿਣ ਵਾਲਾ ਹੋਵੇ (ਪਰ ਇਹ ਤਾਂ ਸਭ ਕੁਝ ਹੀ ਨਾਸਵੰਤ ਹੈ) ॥੧॥ ਇਹ ਜਗਤ (ਜੀਵਾਂ ਵਾਸਤੇ) ਸਦਾ ਰਹਿਣ ਵਾਲੀ ਥਾਂ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦਾ। (ਇਸ ਵਾਸਤੇ ਆਪਣੇ ਹਿਰਦੇ ਵਿਚ) ਸਰਧਾ ਧਾਰ ਕੇ ਉੱਚੇ ਆਤਮਕ ਜੀਵਨ ਨੂੰ (ਆਪਣੇ ਜੀਵਨ ਸਫਰ ਲਈ) ਖਰਚ (ਤਿਆਰ ਕਰ ਕੇ ਪੱਲੇ) ਬੰਨ੍ਹ, ਸਦਾ ਪਰਮਾਤਮਾ ਦੇ ਨਾਮ ਵਿਚ ਜੁੜਿਆ ਰਹੁ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਪਦ ਅਰਥ :

ਮੁਕਾਮੁ - ਪੱਕਾ ਟਿਕਾਣਾ, ਤਕੀਆ, ਕਰਿ - ਕਰ ਕੇ, ਬਣਾ ਕੇ, ਘਰਿ - ਘਰ ਵਿਚ, ਧੋਖ - ਧੁਖ-ਧੁਖੀ, ਚਿੰਤਾ, ਤਾ ਪਰੁ - ਤਦੋਂ ਹੀ, ਲੋਕ - ਜਗਤ, ਨਿਹਚਲੁ - ਅਟੱਲ, ਕੈਸਿ - ਕਿਵੇਂ?, ਮੁਕਾਮੇ - ਪੱਕਾ ਟਿਕਾਣਾ, ਸਿਦਕੁ - ਸਰਧਾ, ਕਰਣੀ - ਉੱਚਾ ਆਚਰਨ, ਨਾਮੇ - ਨਾਮਿ, ਨਾਮ ਵਿਚ।

ਰਾਗੁ ਸਿਰੀਰਾਗੁ (ਝੱਪਤਾਲ, ੧੦ ਮਾਤਰਾ) (ਅੰਗ-੬੪)

1	2	3	4	5	6	7	8	9	10
×		2			0		3		
ਸਥਾਈ									
ਸੰ	ਸੰ	ਸੰਨੀ	ਧੁ	ਪ	ਮੇ	ਪ	ਨੀ	ਸੰ	ਸੰ
ਦੁਨੀ	ਆ	ਕੈ	ਸਿ	s	ਮੁ	ਕਾ	ਮੇ	s	s
ਨੀ	ਨੀ	ਧੁ	ਪ	ਪ	ਮੇ	ਗ	ਰੇ	ਸ	ਸ
ਕ	ਰਿ	ਸਿ	ਦ	ਕੁ	ਕਰ	ਣੀ	ਖਰਦੁ	ਬਾ	ਧਹੁ
ਰੇ	ਰੇ	ਮੇ	ਪ	ਨੀ	ਸੰਰੇਂ	ਸੰਨੀ	ਧੁਪ	ਮੇਗ	ਰੇਸ
ਲਾ	s	s	s	ਗਿ	ਰs	ਹੁs	ਨਾ	s	ਮੇ
ਅੰਤਰਾ									
ਪ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਸੰ	ਸੰ	ਸੰ
ਮੁਕਾ	ਮੁ	ਕ	s	ਰਿ	ਘ	ਰਿ	ਬੈ	ਸ	ਣਾ
ਪਨੀ	ਸੰਰੇਂ	ਗੰ	ਗੰ	ਗੰ	ਰੇਂ	ਰੇਂ	ਸੰ	ਸੰ	ਸੰ
ਨਿs	ਤ	ਚ	ਲ	ਣੈ	ਕੀ	s	ਧੇ	ਖ	s
ਪ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਸੰ	ਸੰ	ਸੰ
ਮੁਕਾ	ਮੁ	ਤਾ	s	ss	ਪ	ਰੁ	ਜਾ	ਣੀ	ਐ
ਸੰ	ਸੰ	ਰੇਂ	ਰੇਂ	ਸੰ	ਸੰਨੀ	ਸੰਨੀ	ਧੁਪ	ਮੇਗ	ਰੇਸ
ਜਾ	s	ਰ	s	ਹੈ	ਨਿਹ	ਚਲੁ	ਲੋs	s	ਕs

ਰਾਗੁ ਸਿਰੀਰਾਗੁ

ਸਿਰੀਰਾਗੁ ਮਹਲਾ ੧ ਘਰੁ ੩ ॥

ਜੋਗੀ ਅੰਦਰਿ ਜੋਗੀਆ ॥

ਤੂੰ ਭੋਗੀ ਅੰਦਰਿ ਭੋਗੀਆ ॥

ਤੇਰਾ ਅੰਤੁ ਨ ਪਾਇਆ ਸੁਰਗਿ ਮਛਿ ਪਇਆਲਿ ਜੀਉ ॥੧॥

ਹਉ ਵਾਰੀ ਹਉ ਵਾਰਣੈ ਕੁਰਬਾਣੁ ਤੇਰੇ ਨਾਵ ਨੋ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

(ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ, ਅੰਗ ੭੧)

ਅਰਥ :

(ਹੇ ਪ੍ਰਭੂ !) ਜੋਗੀਆਂ ਦੇ ਅੰਦਰ (ਵਿਆਪਕ ਹੋ ਕੇ ਤੂੰ ਆਪ ਹੀ) ਜੋਗ ਕਮਾ ਰਿਹਾ ਹੈਂ, ਮਾਇਆ ਦੇ ਭੋਗ ਭੋਗਣ ਵਾਲਿਆਂ ਦੇ ਅੰਦਰ ਭੀ ਤੂੰ ਹੀ ਪਦਾਰਥ ਭੋਗ ਰਿਹਾ ਹੈਂ। ਸੁਰਗ ਲੋਕ ਵਿਚ ਮਾਤ ਲੋਕ ਵਿਚ ਪਾਤਾਲ ਲੋਕ ਵਿਚ (ਵੱਸਦੇ ਕਿਸੇ ਭੀ ਜੀਵ ਨੇ) ਤੇਰੇ ਗੁਣਾਂ ਦਾ ਅੰਤ ਨਹੀਂ ਲੱਭਾ। ਹੇ ਪ੍ਰਭੂ ! ਮੈਂ ਸਦਕੇ ਹਾਂ ਤੇਰੇ ਨਾਮ ਤੋਂ, ਵਾਰਨੇ ਜਾਂਦਾ ਹਾਂ ਤੇਰੇ ਨਾਮ ਤੋਂ, ਕੁਰਬਾਨ ਹਾਂ ਤੇਰੇ ਨਾਮ ਤੋਂ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਪਦ ਅਰਥ :

ਸੁਰਗਿ - ਸੁਰਗ ਵਿਚ, ਮਛਿ - ਮਾਤ ਲੋਕ ਵਿਚ, ਪਇਆਲਿ - ਪਤਾਲ ਵਿਚ, ਨੋ - ਨੂੰ, ਤੋਂ ।

ਰਾਗੁ ਸਿਰੀਰਾਗੁ (ਕਹਿਰਵਾ, ੮ ਮਾਤਰਾ) (ਅੰਗ-੨੧)

1	2	3	4	5	6	7	8
x				0			
ਸਥਾਈ							
ਸ	ਸ	ਰੇ	ਰੇ	ਗ	ਗ	ਗ	ਗ
ਹ	ਉ	s	ਵਾ	ਰੀ	s	s	s
ਸ	ਸ	ਰੇ	ਰੇ	ਗ	ਗ	ਗ	ਗ
ਹ	ਉ	ਵਾ	ਰ	ਣੈ	s	s	s
ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਸ	ਰੇ	ਰੇ
ਕੁ	ਰ	ਬਾ	ਣੁ	ਤੇ	ਰੇ	ਨਾ	ਵ
ਗ	ਗ	ਰੇ	ਰੇ	ਸ	ਸ	ਸ	ਸ
ਨੋ	s	s	s	s	s	s	s
ਅੰਤਰਾ							
ਪ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ
ਜੋ	s	ਗੀ	s	ਅੰ	s	ਦਰਿ	s
-	ਨੀ	ਸੰ	ਸੰ	ਰੁੱ	ਰੁੱ	ਰੁੱ	ਰੁੱ
s	ਜੋ	s	s	ਗੀ	s	ਆ	s
-	ਰੁੱ	ਰੁੱ	ਰੁੱ	ਰੁੱ	ਰੁੱ	ਰੁੱ	ਰੁੱ
s	ਤੂੰ ਭੋ	s	ਗੀ	ਅੰ	s	ਦ	ਰਿ
-	ਗੰ	ਗੰ	ਗੰ	ਰੁੱ	ਰੁੱ	ਸੰ	ਸੰ
s	ਭੋ	s	s	ਗੀ	s	ਆ	s
-	ਗੰ	ਗੰ	ਗੰ	ਗੰ	ਗੰ	ਗੰ	ਗੰ
s	ਤੇ	s	ਰਾ	ਅੰ	ਤੁ	s	ਨ
-	ਰੁੱ	ਰੁੱ	ਰੁੱ	ਸੰ	ਸੰ	ਸੰ	ਸੰ
s	ਪਾ	s	ਇ	ਆ	s	s	s
-	ਨੀ	ਧੁ	ਧੁ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪ
s	ਸੁ	ਰ	ਗਿ	ਮ	s	ਛਿ	s
-	ਰੇ	ਰੇ	ਰੇ	ਸ	ਸ	ਸ	ਸ
s	ਪ	ਇ	s	ਆ	s	ਲਿ	ਜੀਉ

ਰਾਗੁ ਸਿਰੀਰਾਗੁ

ਸਿਰੀਰਾਗੁ ਮਹਲਾ ੧ ਪਹਰੇ ਘਰੁ ੧ ॥

ਪਹਿਲੈ ਪਹਰੈ ਰੈਣਿ ਕੈ ਵਣਜਾਰਿਆ ਮਿਤ੍ਰਾ ਹੁਕਮਿ ਪਇਆ ਗਰਭਾਸਿ ॥

ਉਰਧ ਤਪੁ ਅੰਤਰਿ ਕਰੇ ਵਣਜਾਰਿਆ ਮਿਤ੍ਰਾ ਖਸਮ ਸੇਤੀ ਅਰਦਾਸਿ ॥

ਖਸਮ ਸੇਤੀ ਅਰਦਾਸਿ ਵਖਾਣੈ ਉਰਧ ਧਿਆਨਿ ਲਿਵ ਲਾਗਾ ॥

ਨਾ ਮਰਜਾਦੁ ਆਇਆ ਕਲਿ ਭੀਤਰਿ ਬਾਹੁੜਿ ਜਾਸੀ ਨਾਗਾ ॥

(ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ, ਅੰਗ ੨੪)

ਅਰਥ :

ਹਰਿ-ਨਾਮ ਦਾ ਵਣਜ ਕਰਨ ਆਏ ਹੇ ਜੀਵ-ਮਿਤ੍ਰ ! (ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਦੀ) ਰਾਤ ਦੇ ਪਹਿਲੇ ਪਹਰ ਵਿਚ ਪਰਮਾਤਮਾ ਦੇ ਹੁਕਮ ਅਨੁਸਾਰ ਤੂੰ ਮਾਂ ਦੇ ਪੇਟ ਵਿਚ ਆ ਨਿਵਾਸ ਲਿਆ ਹੈ। ਹੇ ਵਣਜਾਰੇ ਜੀਵ-ਮਿਤ੍ਰ ! ਮਾਂ ਦੇ ਪੇਟ ਵਿਚ ਤੂੰ ਪੁੱਠਾ ਲਟਕ ਕੇ ਤਪ ਕਰਦਾ ਰਿਹਾ, ਖਸਮ-ਪ੍ਰਭੂ ਅੱਗੇ ਅਰਦਾਸਾਂ ਕਰਦਾ ਰਿਹਾ। (ਮਾਂ ਦੇ ਪੇਟ ਵਿਚ ਜੀਵ) ਪੁੱਠਾ (ਲਟਕਿਆ ਹੋਇਆ) ਖਸਮ-ਪ੍ਰਭੂ ਅੱਗੇ ਅਰਦਾਸ ਕਰਦਾ ਹੈ, (ਪ੍ਰਭੂ ਦੇ) ਧਿਆਨ ਵਿਚ (ਜੁੜਦਾ ਹੈ), (ਪ੍ਰਭੂ-ਚਰਨਾਂ ਵਿਚ) ਸੁਰਤ ਜੋੜਦਾ ਹੈ। ਜਗਤ ਵਿਚ ਨੰਗਾ ਆਉਂਦਾ ਹੈ, ਮੁੜ (ਇਥੋਂ) ਨੰਗਾ (ਹੀ) ਚਲਾ ਜਾਇਗਾ।

ਪਦ ਅਰਥ :

ਰੈਣਿ - ਰਾਤ, ਜ਼ਿੰਦਗੀ-ਰੂਪ ਰਾਤ, **ਪਹਿਲੈ ਪਹਰੈ** - ਪਹਿਲੇ ਪਹਰ ਵਿਚ, **ਵਣਜਾਰਿਆ ਮਿਤ੍ਰਾ** - ਹਰਿ-ਨਾਮ ਦਾ ਵਣਜ ਕਰਨ ਆਏ ਹੇ ਜੀਵ ਮਿਤ੍ਰ !, **ਹੁਕਮਿ** - ਪਰਮਾਤਮਾ ਦੇ ਹੁਕਮ ਅਨੁਸਾਰ, **ਗਰਭਾਸਿ** - ਗਰਭਾਸ ਵਿਚ, ਮਾਂ ਦੇ ਪੇਟ ਵਿਚ, **ਉਰਧ** - ਉਲਟਾ, ਪੁੱਠਾ, **ਅੰਤਰਿ** - (ਮਾਂ ਦੇ ਪੇਟ) ਵਿਚ, **ਸੇਤੀ** - ਨਾਲ, ਅੱਗੇ, **ਅਰਦਾਸਿ ਵਖਾਣੈ** - ਅਰਦਾਸ ਉਚਾਰਦਾ ਹੈ, ਅਰਦਾਸ ਕਰਦਾ ਹੈ, **ਧਿਆਨਿ** - ਧਿਆਨ ਵਿਚ (ਜੁੜ ਕੇ), **ਨਾਮਰਜਾਦੁ** - ਮਰਜਾਦਾ ਤੋਂ ਬਿਨਾ, ਨੰਗਾ, **ਕਲਿ ਭੀਤਰਿ** - ਸੰਸਾਰ ਵਿਚ (ਨੋਟ: ਕਲਿ ਦਾ ਭਾਵ ਕਲਿਜੁਗ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਸਮੇਂ ਦਾ ਕੋਈ ਭੀ ਨਾਮ ਰੱਖਿਆ ਜਾਏ, ਜੀਵ ਸਦਾ ਨੰਗਾ ਹੀ ਜੰਮਦਾ ਆਇਆ ਹੈ। ਜਿਸ ਸਮੇਂ ਸਤਿਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਦੇਵ ਜੀ ਜਗਤ ਵਿਚ ਆਏ, ਉਸ ਸਮੇਂ ਦਾ ਨਾਮ ਕਲਿਜੁਗ ਪ੍ਰਸਿੱਧ ਸੀ। ਲਫਜ਼ 'ਕਲਿ' ਨੂੰ ਸਾਧਾਰਨ ਤੌਰ ਤੇ 'ਸੰਸਾਰ' ਦੇ ਅਰਥ ਵਿਚ ਵਰਤਿਆ ਗਿਆ ਹੈ। ਇਹ ਲਫਜ਼ ਇਸੇ ਅਰਥ ਵਿਚ ਹੋਰ ਭੀ ਕਈ ਵਾਰੀ ਬਾਣੀ ਵਿਚ ਵਰਤਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ), **ਬਾਹੁੜਿ** - ਮੁੜ, **ਜਾਸੀ** - ਜਾਇਗਾ।

ਰਾਗੁ ਸਿਰੀਰਾਗੁ (ਕਹਿਰਵਾ, ੮ ਮਾਤਰਾ)

(ਅੰਗ-੨੪-੨੫)

1	2	3	4	5	6	7	8
×				0			
ਸਥਾਈ							
ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਨੀਸ	ਸ	ਸ	ਸ
ਪ	ਹਿ	s	ਲੈ	ਪ	ਹ	s	ਰੈ
ਰੇ	ਰੇ	ਰੇ	ਰੇ	ਸ	ਸ	ਸ	ਸ
ਰੈ	s	ਣਿ	s	ਕੈ	s	s	s
ਸ	ਸ	ਸ	ਸ	ਸ	ਸ	ਨੀ	ਸ
ਵ	ਣ	ਜਾ	ਚਿ	ਆ	s	ਮਿ	s

1	2	3	4	5	6	7	8
x				0			
ਚੇ	ਚੇ	ਚੇ	ਚੇ	ਚੇ	ਚੇ	ਚੇ	ਚੇ
ੜਾ	s	s	s	s	s	s	s
ਪ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪ
ਹੁ	s	ਕ	ਮਿ	ਪ	ਇ	s	ਆ
ਮੇ	ਮੇ	ਗ	ਗ	ਚੇ	ਚੇ	ਸ	ਸ
ਗ	s	ਰ	s	ਭਾ	s	ਸਿ	s
ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਨੀਸ	ਸ	ਸ	ਸ
ਖ	ਸ	ਮ	s	ਸੇ	s	ਤੀ	s
ਚੇ	ਚੇ	ਚੇ	ਚੇ	ਸ	ਸ	ਸ	ਸ
ਅ	ਰ	ਦਾ	ਸਿ	s	s	s	s
ਪ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪ
ਉ	ਰ	ਧ	s	ਤ	s	ਪੁ	s
ਮੇ	ਮੇ	ਗ	ਗ	ਚੇ	ਚੇ	ਸ	ਸ
ਅੰ	ਤ	ਰਿ	s	ਕ	s	ਰੇ	s
ਸ	ਸ	ਸ	ਸ	ਸ	ਸ	ਨੀ	ਸ
ਵ	ਣ	ਜਾ	ਰਿ	ਆ	s	ਮਿ	s
ਚੇ	ਚੇ	ਚੇ	ਚੇ	ਚੇ	ਚੇ	ਚੇ	ਚੇ
ੜਾ	s	s	s	s	s	s	s
ਅੰਤਰਾ							
ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਧੁ	ਪ	ਪ
ਖ	ਸ	ਮ	s	ਸੇ	s	ਤੀ	s
ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਨੀਸ	ਸ	ਸ	ਸ
ਅ	ਰ	ਦਾ	ਸਿ	ਵ	s	ਖਾ	ਵੈ
ਚੇਂ	ਚੇਂ	ਚੇਂ	ਚੇਂ	ਚੇਂ	ਚੇਂ	ਚੇਂ	ਚੇਂ
ਉ	s	ਰ	ਧ	ਧਿ	ਆ	s	ਨਿ
ਸਂ	ਸਂ	ਚੇਂ	ਚੇਂ	ਸਂ	ਸਂ	ਸਂ	ਸਂ
ਲਿ	s	ਵ	s	ਲਾ	s	ਗਾ	s
ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਧੁ	ਪ	ਪ
ਨਾ	s	s	s	ਮ	ਰ	ਜਾ	ਦੁ
ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਨੀਸ	ਸ	ਸ	ਸ
ਆ	s	ਇ	ਆ	ਕਲਿ	ਭੀ	ਤ	ਰਿ
ਪ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪ
ਬਾ	ਹੁ	ਝਿ	s	ਜਾ	s	ਸੀ	s
ਮੇ	ਮੇ	ਗ	ਗ	ਚੇ	ਚੇ	ਸ	ਸ
ਨਾ	s	s	s	s	s	ਗਾ	s

1. ਦੂਜੇ ਪਹਰੈ ਰੈਣਿ ਕੈ
 2. ਤੀਜੇ ਪਹਰੈ ਰੈਣਿ ਕੈ
 3. ਚੌਥੇ ਪਹਰੈ ਰੈਣਿ ਕੈ
- ਪਦ ਵੀ ਉਪਰੋਕਤ ਸਥਾਈ ਅੰਤਰੇ ਤੇ ਗਾਉਣਾ ਹੈ।

ਰਾਗੁ ਸਿਰੀਰਾਗੁ

ਸਿਰੀਰਾਗੁ ਮਹਲਾ ੧ ॥

ਪਹਿਲੈ ਪਹਰੈ ਰੈਣਿ ਕੈ ਵਣਜਾਰਿਆ ਮਿਤ੍ਰਾ ਬਾਲਕ ਬੁਧਿ ਅਚੇਤੁ ॥
 ਖੀਰੁ ਪੀਐ ਖੇਲਾਈਐ ਵਣਜਾਰਿਆ ਮਿਤ੍ਰਾ ਮਾਤ ਪਿਤਾ ਸੁਤ ਹੇਤੁ ॥
 ਮਾਤ ਪਿਤਾ ਸੁਤ ਨੇਹੁ ਘਨੇਰਾ ਮਾਇਆ ਮੋਹੁ ਸਬਾਈ ॥
 ਸੰਜੋਗੀ ਆਇਆ ਕਿਰਤੁ ਕਮਾਇਆ ਕਰਣੀ ਕਾਰ ਕਰਾਈ ॥

ਅਰਥ :

(ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ, ਅੰਗ ੭੫)

ਹਰਿ-ਨਾਮ ਦਾ ਵਣਜ ਕਰਨ ਆਏ ਹੇ ਜੀਵ-ਮਿਤ੍ਰ ! (ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਦੀ) ਰਾਤ ਦੇ ਪਹਿਲੇ ਪਹਰ ਵਿਚ (ਜੀਵ) ਬਾਲਕਾਂ ਦੀ ਅਕਲ ਵਾਲਾ (ਅੰਞਾਣ) ਹੁੰਦਾ ਹੈ। (ਨਾਮ ਸਿਮਰਨ ਵਲੋਂ) ਬੇ-ਪਰਵਾਹ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ। ਹੇ ਵਣਜਾਰੇ ਮਿਤ੍ਰ ! (ਬਾਲ ਉਮਰੇ ਜੀਵ ਮਾਂ ਦਾ) ਦੁੱਧ ਪੀਂਦਾ ਹੈ ਤੇ ਖੇਡਾਂ ਵਿਚ ਹੀ ਪਰਚਾਈਦਾ ਹੈ, (ਉਸ ਉਮਰ) ਮਾਪਿਆਂ ਦਾ (ਆਪਣੇ) ਪੁੱਤਰ ਨਾਲ (ਬੜਾ ਪਿਆਰ ਹੁੰਦਾ ਹੈ)। ਮਾਂ ਪਿਉ ਦਾ ਪੁੱਤਰ ਨਾਲ ਬਹੁਤ ਪਿਆਰ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਮਾਇਆ ਦਾ (ਇਹ) ਮੋਹ ਸਾਰੀ ਸ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਨੂੰ (ਹੀ ਵਿਆਪ ਰਿਹਾ ਹੈ)। (ਜੀਵ ਨੇ ਪਿਛਲੇ ਜਨਮਾਂ ਵਿਚ) ਕਰਮਾਂ ਦਾ ਜੋ ਸੰਗ੍ਰਹ ਕਮਾਇਆ, ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਸੰਜੋਗ ਅਨੁਸਾਰ (ਜਗਤ ਵਿਚ) ਜਨਮਿਆ, (ਤੇ ਇਥੇ ਆ ਕੇ ਮੁੜ ਉਹਨਾਂ ਅਨੁਸਾਰ) ਕਰਣੀ ਕਰਦਾ ਹੈ ਕਾਰ ਕਮਾਂਦਾ ਹੈ।

ਪਦ ਅਰਥ :

ਬਾਲਕ ਬੁਧਿ - ਬਾਲਕ ਜਿਤਨੀ ਬੁੱਧ ਰੱਖਣ ਵਾਲਾ ਜੀਵ, **ਅਚੇਤੁ** - ਬੇ-ਪਰਵਾਹ, **ਖੀਰੁ** - ਦੁੱਧ, **ਸੁਤ ਹੇਤੁ** - ਪੁੱਤਰ ਦਾ ਪਿਆਰ, **ਘਨੇਰਾ** - ਬਹੁਤ, **ਸਬਾਈ** - ਸਾਰੀ ਸ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਨੂੰ, **ਸੰਜੋਗੀ** - ਕੀਤੇ ਕਰਮਾਂ ਦੇ ਸੰਜੋਗ ਅਨੁਸਾਰ।

ਰਾਗੁ-ਸਿਰੀਰਾਗੁ (ਰੂਪਕ, ੭ ਮਾਤਰਾ)

1	2	3	4	5	6	7
×			2		3	
ਸਬਾਈ						
ਮੇਪ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪ
ਪ	ਹਿ	ਲੈ	ਪ	s	ਹ	ਰੈ
ਰੇ	ਰੇ	ਰੇ	ਰੇਸ	ਸ	ਸ	ਸ
ਰੈ	s	ਣਿ	ਕੈ	s	s	s
ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਸ	ਸ	ਸ	ਸ
ਵਣ	ਜਾ	ਰਿਆ	ਮਿ	s	ਤ੍ਰਾ	s

1	2	3	4	5	6	7
ਰੇ	ਰੇ	ਰੇ	ਗ	ਰੇ	ਸ	ਸ
ਬਾ	ਲ	ਕ	ਬੁ	ਧਿ	ਅਚੇ	ਤੁ
ਮੇਪ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪ
ਖੀ	s	ਰੁ	ਪੀ	s	ਐ	s
ਰੇ	ਰੇ	ਰੇ	ਰੇਸ	ਸ	ਸ	ਸ
ਖੇ	s	ਲਾ	ਈ	s	ਐ	s
ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਸ	ਸ	ਸ	ਸ
ਵਣ	ਜਾ	ਰਿਆ	ਮਿ	s	ਤ੍ਰਾ	s
ਰੇ	ਰੇ	ਰੇ	ਗ	ਰੇ	ਸ	ਸ
ਮਾਤ	ਪਿ	ਤਾ	ਸੁ	ਤ	ਹੇ	ਤੁ
ਅੰਤਰਾ						
ਮੇ	ਮੇ	ਮੇ	ਪ	ਪ	ਨੀ	ਨੀ
ਮਾਤ	ਪਿ	ਤਾ	ਸੁ	s	ਤ	s
ਸੰ	ਸੰ	ਸੰ	ਨੀ	ਨੀ	ਸੰ	ਸੰ
ਨੇ	s	ਹੁ	ਘ	ਨੇ	ਰਾ	s
ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ
ਮਾ	ਇ	ਆ	ਮੋ	s	ਹੁ	s
ਧੁ	ਧੁ	ਧੁ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪ
ਸ	s	s	ਬਾ	s	ਈ	s
ਮੇ	ਮੇ	ਮੇ	ਪ	ਪ	ਨੀ	ਨੀ
ਸੰ	ਜੋ	ਗੀ	ਆ	ਇ	ਆ	s
ਸੰ	ਸੰ	ਸੰ	ਨੀ	ਨੀ	ਸੰ	ਸੰ
ਕਿ	ਰ	ਤੁ	ਕ	ਮਾ	ਇ	ਆ
ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਧੁ	ਧੁ	ਪ	ਪ
ਕ	ਰ	ਣੀ	ਕਾ	s	ਰ	s
ਮੇਪ	ਨੀਸੰ	ਰੇਂਸੰ	ਸੰਨੀ	ਧੁਪ	ਮੇਗ	ਰੇਸ
ਕs	ss	ss	ਰਾs	ss	ਈs	ss

1. ਦੂਜੇ ਪਹਰੇ ਰੈਣਿ ਕੈ
2. ਤੀਜੇ ਪਹਰੇ ਰੈਣਿ ਕੈ
3. ਚੌਥੇ ਪਹਰੇ ਰੈਣਿ ਕੈ

ਪਦ ਵੀ ਉਪਰੋਕਤ ਸਥਾਈ ਅੰਤਰੇ ਤੇ ਗਾਉਣਾ ਹੈ।

ਰਾਗੁ ਸਿਰੀਰਾਗੁ

(ਸਿਰੀਰਾਗੁ ਕੀ ਵਾਰ ਮਹਲਾ ੪ ਸਲੋਕਾ ਨਾਲਿ ॥)
ਸਲੋਕ ਮ: ੧ ॥

ਦਾਤੀ ਸਾਹਿਬ ਸੰਦੀਆ ਕਿਆ ਚਲੈ ਤਿਸੁ ਨਾਲਿ ॥
ਇਕ ਜਾਗੰਦੇ ਨਾ ਲਹੰਨਿ ਇਕਨਾ ਸੁਤਿਆ ਦੇਇ ਉਠਾਲਿ ॥੧॥
(ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ, ਅੰਗ ੮੩)

ਅਰਥ :

(ਸਾਰੀਆਂ) ਦਾਤਾਂ ਮਾਲਕ ਦੀਆਂ ਹਨ, ਉਸ ਨਾਲ ਕੋਈ ਜ਼ੋਰ ਨਹੀਂ ਚੱਲ ਸਕਦਾ। ਕਈ ਜਾਗਦੇ ਜੀਵਾਂ ਨੂੰ ਭੀ ਨਹੀਂ ਲੱਭੀਆਂ, ਤੇ ਇਕਨਾ ਸੁੱਤਿਆਂ ਨੂੰ ਉਠਾ ਕੇ (ਦਾਤਾਂ) ਦੇ ਦੇਂਦਾ ਹੈ ॥੧॥

ਰਾਗੁ ਸਿਰੀਰਾਗੁ (ਝੱਪਤਾਲ, ੧੦ ਮਾਤਰਾ) (ਅੰਗ-੮੩)

1	2	3	4	5	6	7	8	9	10
×		2			0		3		
ਸਥਾਈ									
ਪ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪਮੇ	ਗ	ਚੇ	ਚੇ	ਸ
ਦਾ	ਤੀ	ਸਾ	ਹਿ	ਬ	ਸੰs	ss	ਦੀ	ਆ	s
ਸ	ਚੇ	ਮੇ	ਮੇ	ਪ	ਮੇਪ	ਨੀਸੰ	ਪਮੇ	ਗਚੇ	ਸ
ਕਿ	ਆ	ਚ	s	ਲੈ	ਤਿ	ਸੁ	ਨਾs	ss	ਲਿ
ਅੰਤਰਾ									
ਮੇ	ਮੇ	ਪ	ਨੀ	ਨੀ	ਸੰ	ਸੰ	ਨੀ	ਸੰ	ਸੰ
ਇ	ਕ	ਜਾ	ਗੰ	ਦੇ	ਨਾ	s	ਲ	ਹੰ	ਨਿ
ਸੰ	ਚੇਂ	ਗੰ	ਚੇਂ	ਸੰ	ਮੇਪ	ਨੀਸੰ	ਪਮੇ	ਗਚੇ	ਸ
ਇਕ	ਨਾ	ਸੁ	ਤਿ	ਆ	ਦੇs	ਇs	ਉs	ਠਾs	ਲਿ

ਰਾਗੁ ਸਿਰੀਰਾਗੁ

(ਸਿਰੀਰਾਗੁ ਕੀ ਵਾਰ ਮਹਲਾ ੪ ਸਲੋਕਾ ਨਾਲਿ ॥)

ਮ: ੧ ॥

ਸਿਦਕੁ ਸਬੂਰੀ ਸਾਦਿਕਾ ਸਬਰੁ ਤੋਸਾ ਮਲਾਇਕਾ ॥

ਦੀਦਾਰੁ ਪੂਰੇ ਪਾਇਸਾ ਥਾਉ ਨਾਹੀ ਖਾਇਕਾ ॥੨॥

(ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ, ਅੰਗ ੮੩)

ਅਰਥ :

ਸਿਦਕੀਆਂ ਕੋਲ ਭਰੋਸੇ ਤੇ ਸ਼ੁਕਰ ਦੀ, ਅਤੇ ਗੁਰਮੁਖਾਂ ਪਾਸ ਸਬਰ (ਸੰਤੋਖ) ਦੀ ਰਾਸਿ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। (ਇਸ ਕਰਕੇ) ਉਹ ਪੂਰੇ ਪ੍ਰਭੂ ਦਾ ਦਰਸ਼ਨ ਕਰ ਲੈਂਦੇ ਹਨ। (ਪਰ) ਨਿਰੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਕਰਨ ਵਾਲਿਆਂ ਨੂੰ ਥਾਉਂ ਭੀ ਨਹੀਂ ਮਿਲਦੀ ॥੨॥

ਪਦ ਅਰਥ :

ਸਾਦਿਕ – ਸਿਦਕ ਵਾਲਾ, **ਸਬੂਰੀ** – ਸ਼ੁਕਰ, **ਤੋਸਾ** – ਰਾਹ ਦਾ ਖਰਚ, **ਮਲਾਇਕ** – ਦੇਵਤੇ, ਦੇਵਤਿਆਂ ਦੇ ਸੁਭਾਉ ਵਾਲੇ ਮਨੁੱਖ, **ਪਾਇਸਾ** – ਪਾਂਦੇ ਹਨ, **ਖਾਇਕ** – ਨਿਰੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਕਰਨ ਵਾਲੇ।

ਰਾਗੁ ਸਿਰੀਰਾਗੁ (ਝੱਪਤਾਲ, ੧੦ ਮਾਤਰਾ) (ਅੰਗ-੮੩)

1	2	3	4	5	6	7	8	9	10
×		2			0		3		
ਸਥਾਈ									
ਪ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪਮੇ	ਗ	ਰੇ	ਰੇ	ਸ
ਸਿਦ	ਕੁ	ਸ	ਬੂ	ਰੀ	ਸਾ	ਦਿ	ਕਾ	s	s
ਸ	ਰੇ	ਮੇ	ਮੇ	ਪ	ਮੇਪ	ਨੀਸੰ	ਪਮੇ	ਗਰੇ	ਸ
ਸਬ	ਰੁ	ਤੇ	s	ਸਾ	ਮs	ਲਾs	ਇs	ਕਾਂs	s
ਅੰਤਰਾ									
ਮੇ	ਮੇ	ਪ	ਨੀ	ਨੀ	ਸੰ	ਸੰ	ਨੀ	ਸੰ	ਸੰ
ਦੀਦਾ	ਰੁ	ਪੂ	ਰੇ	s	ਪਾ	s	ਇ	s	ਸਾ
ਸੰ	ਰੇਂ	ਗੰ	ਰੇਂ	ਸੰ	ਮੇਪ	ਨੀਸੰ	ਪਮੇ	ਗਰੇ	ਸ
ਥਾ	ਉ	ਨਾ	s	ਹੀ	ਖਾs	ਇs	ਕਾs	ss	s

ਰਾਗੁ ਸਿਰੀਰਾਗੁ

(ਸਿਰੀਰਾਗੁ ਕੀ ਵਾਰ ਮਹਲਾ ੪ ਸਲੋਕਾ ਨਾਲਿ ॥)
ਸਲੋਕ ਮ: ੧ ॥

ਫਕੜ ਜਾਤੀ ਫਕੜੁ ਨਾਉ ॥
ਸਭਨਾ ਜੀਆ ਇਕਾ ਛਾਉ ॥
ਆਪਹੁ ਜੇ ਕੋ ਭਲਾ ਕਹਾਏ ॥
ਨਾਨਕ ਤਾ ਪਰੁ ਜਾਪੈ ਜਾ ਪਤਿ ਲੇਖੈ ਪਾਏ ॥੧॥

(ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ, ਅੰਗ ੮੩)

ਅਰਥ :

ਜਾਤਿ (ਦਾ ਅਹੰਕਾਰ) ਤੇ ਨਾਮ (ਵਡੱਪਣ ਦਾ ਅਹੰਕਾਰ) ਵਿਅਰਥ ਹਨ। (ਅਸਲ ਵਿਚ) ਸਾਰੇ ਜੀਵਾਂ ਦੀ ਇਕੋ ਹੀ ਨੁਹਾਰ ਹੁੰਦੀ ਹੈ (ਭਾਵ, ਆਤਮਾ ਸਭ ਦਾ ਇਕ ਹੀ ਹੈ)। (ਜਾਤੀ ਜਾਂ ਵਡਿਆਈ ਦੇ ਆਸਰੇ) ਜੇ ਕੋਈ ਜੀਵ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਚੰਗਾ ਅਖਵਾਏ (ਤਾਂ ਉਹ ਚੰਗਾ ਨਹੀਂ ਬਣ ਜਾਂਦਾ)। ਹੇ ਨਾਨਕ ! (ਜੀਵ) ਤਾਂ ਹੀ ਚੰਗਾ ਜਾਣਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਜੇ ਲੇਖੇ ਵਿਚ (ਭਾਵ, ਸੱਚੀ ਦਰਗਾਹ ਵਿਚ ਲੇਖੇ ਵੇਲੇ) ਆਦਰ ਹਾਸਲ ਕਰੇ ॥੧॥

ਪਦ ਅਰਥ :

ਫਕੜ - ਵਿਅਰਥ, ਛਾਉ - ਸਾਵਿਸ਼ਟਤਾ, ਨੁਹਾਰ, ਪਰੁ - ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ, ਪਰੁ ਜਾਪੈ - ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਪਰਗਟ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਨਾਉ - ਨਾਮਣਾ, ਵਡਿਆਈ।

ਰਾਗੁ ਸਿਰੀਰਾਗੁ (ਏਕਤਾਲ, ੧੨ ਮਾਤਰਾ) (ਅੰਗ ੮੩)

1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12
x		0		2		0		3		4	
ਸਥਾਈ											
ਮੇਪ	ਨੀਸੰ	ਸੰ	ਸੰਨੀ	ਧੁਪ	ਪ	ਮੇ	ਪ	ਨੀ	ਸੰ	ਸੰ	ਸੰ
ਫs	ਕs	ੜ	ਜਾs	ss	ਤੀ	ਫ	ਕ	ੜ	ਨਾ	s	ਉ
ਪ	ਪ	ਪ	ਚੇ	ਚੇ	ਚੇ	ਗ	ਗ	ਚੇ	ਸ	ਸ	ਸ
ਸ	ਭ	ਨਾ	ਜੀ	s	ਆ	ਇ	s	ਕਾ	ਛਾ	s	ਉ
ਅੰਤਰਾ											
ਪ	ਪ	ਪ	ਮੇਗ	ਚੇ	ਚੇ	ਚੇਮੇ	ਪਨੀ	ਨੀ	ਸੰ	ਸੰ	ਸੰ
ਆ	ਪ	ਹੁ	ਜੇ	ਕੋ	s	ਭ	s	ਲਾ	ਕ	ਹਾ	ਏ
ਮੇ	ਪ	ਨੀ	ਸੰ	ਚੇਂ	ਗੰ	ਗੰ	ਚੇਂ	ਸੰ	ਸੰ	ਸੰ	ਸੰ
ਨਾ	ਨ	ਕ	ਤਾ	s	s	ਪ	s	ਰੁ	ਜਾ	s	ਪੈ
ਸੰਨੀ	ਨੀ	ਧੁ	ਪ	ਪ	ਪ	ਮੇਪ	ਨੀਸੰ	ਸੰਨੀ	ਧੁਪ	ਮੇਗ	ਚੇਸ
ਜਾs	s	s	ਪ	s	ਤਿ	ਲੇs	ss	ਖੈs	ਪਾ	ss	ਏ

ਰਾਗੁ ਸਿਰੀਰਾਗੁ

(ਸਿਰੀਰਾਗੁ ਕੀ ਵਾਰ ਮਹਲਾ ੪ ਸਲੋਕਾ ਨਾਲਿ ॥)

ਸਲੋਕ ਮ: ੧ ॥

ਕੁਦਰਤਿ ਕਰਿ ਕੈ ਵਸਿਆ ਸੋਇ ॥

ਵਖਤੁ ਵੀਚਾਰੇ ਸੁ ਬੰਦਾ ਹੋਇ ॥

ਕੁਦਰਤਿ ਹੈ ਕੀਮਤਿ ਨਹੀ ਪਾਇ ॥

ਜਾ ਕੀਮਤਿ ਪਾਇ ਤ ਕਹੀ ਨ ਜਾਇ ॥

(ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ, ਅੰਗ ੮੩-੮੪)

ਅਰਥ :

ਸ੍ਰਿਸ਼ਟੀ (ਪੈਦਾ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਪ੍ਰਭੂ) ਆਪ ਹੀ (ਇਸ ਵਿਚ) ਵੱਸ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਇੱਥੇ ਜੋ ਮਨੁੱਖ (ਮਨੁੱਖਾ ਜਨਮ) ਦੇ ਸਮੇਂ ਨੂੰ ਵਿਚਾਰਦਾ ਹੈ (ਭਾਵ, ਜੋ ਇਹ ਸੋਚਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਸ ਸ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਵਿਚ ਮਨੁੱਖਾ ਸਰੀਰ ਕਾਹਦੇ ਲਈ ਮਿਲਿਆ ਹੈ) ਉਹ (ਉਸ ਪ੍ਰਭੂ ਦਾ) ਸੇਵਕ ਬਣ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਪ੍ਰਭੂ (ਆਪਣੀ ਰਚੀ) ਕੁਦਰਤਿ ਵਿਚ ਵਿਆਪਕ ਹੈ, ਉਸ ਦਾ ਮੁੱਲ ਪੈ ਨਹੀਂ ਸਕਦਾ। ਜੇ ਕੋਈ ਮੁੱਲ ਪਾਣ ਦਾ ਜਤਨ ਭੀ ਕਰੇ, ਤਾਂ ਉਸ ਦਾ ਮੁੱਲ ਦੱਸਿਆ ਨਹੀਂ ਜਾ ਸਕਦਾ।

ਪਦ ਅਰਥ :

ਕਰਿ ਕੈ – ਰਚ ਕੇ, ਪੈਦਾ ਕਰ ਕੇ, **ਸੋਇ** – ਉਹ ਪ੍ਰਭੂ ਆਪ ਹੀ, **ਵਖਤੁ** – ਮਨੁੱਖਾ ਜਨਮ ਦਾ ਸਮਾਂ, **ਕਹੀ ਨਾ ਜਾਇ** – ਬਿਆਨ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦੀ।

ਰਾਗੁ-ਸਿਰੀਰਾਗੁ (ਤੀਵਰਾ, ੭ ਮਾਤਰਾ)

(ਅੰਗ-੮੩-੮੪)

1	2	3	4	5	6	7
×			2		3	
ਸਥਾਈ						
ਪ	ਪ	ਪ	ਪਮੇ	ਮੇ	ਗ	ਗ
ਕੁਦ	ਰ	ਤਿ	ਕs	ਰਿ	ਕੈ	s
ਗਰੇ	ਰੇ	ਰੇ	ਸ	ਸ	ਸ	ਸ
ਵs	ਸਿ	ਆ	ਸੋ	s	ਇ	s
ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ
ਵ	ਖ	ਤੁ	ਵੀ	ਚਾ	ਰੇ	s
ਨੀਸ	ਸ	ਸ	ਰੇ	ਰੇ	ਸ	ਸ
ਸੁ	ਬੰ	ਦਾ	ਹੇ	s	ਇ	s
ਅੰਤਰਾ						
ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਸੰ	ਸੰ	ਸੰ	ਸੰ
ਕੁਦ	ਰਤਿ	s	ਹੈ	s	s	s
ਰੇਂ	ਰੇਂ	ਰੇਂ	ਸੰ	ਸੰ	ਸੰ	ਸੰ
ਕੀਮ	ਤਿ	ਨਹੀ	ਪਾ	s	ਇ	s
ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ
ਜਾ	ਕੀਮ	ਤਿ	ਪਾ	ਇ	ਤ	s
ਨੀਸੰ	ਸੰ	ਸੰ	ਨੀ	ਧੁ	ਪ	ਪ
ਕ	ਹੀ	ਨ	ਜਾ	s	ਇ	s

ਰਾਗੁ ਸਿਰੀਰਾਗੁ

(ਸਿਰੀਰਾਗੁ ਕੀ ਵਾਰ ਮਹਲਾ ੪ ਸਲੋਕਾ ਨਾਲਿ ॥)
ਸਲੋਕ ਮ: ੧ ॥

ਗਲੀ ਅਸੀ ਚੰਗੀਆ ਆਚਾਰੀ ਬੁਰੀਆਹ ॥
ਮਨਹੁ ਕੁਸੁਧਾ ਕਾਲੀਆ ਬਾਹਰਿ ਚਿਟਵੀਆਹ ॥
ਰੀਸਾ ਕਰਿਹ ਤਿਨਾੜੀਆ ਜੋ ਸੇਵਹਿ ਦਰੁ ਖੜੀਆਹ ॥
ਨਾਲਿ ਖਸਮੈ ਰਤੀਆ ਮਾਣਹਿ ਸੁਖਿ ਰਲੀਆਹ ॥

(ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ, ਅੰਗ ੮੫)

ਅਰਥ :

ਅਸੀਂ ਗੱਲਾਂ ਵਿਚ ਸੁਚੱਜੀਆਂ (ਹਾਂ, ਪਰ) ਆਚਰਨ ਦੀਆਂ ਮਾੜੀਆਂ ਹਾਂ। ਮਨੋਂ ਖੋਟੀਆਂ ਤੇ ਕਾਲੀਆਂ (ਹਾਂ, ਪਰ) ਬਾਹਰੋਂ ਸਾਫ਼ ਸੁਥਰੀਆਂ। (ਫਿਰ ਭੀ) ਅਸੀਂ ਰੀਸਾਂ ਉਹਨਾਂ ਦੀਆਂ ਕਰਦੀਆਂ ਹਾਂ ਜੋ ਸਾਵਧਾਨ ਹੋ ਕੇ ਮਾਲਕ ਦੀ ਸੇਵਾ ਕਰਦੀਆਂ ਹਨ। ਖਸਮ ਦੇ ਪਿਆਰ ਵਿਚ ਭਿੱਜੀਆਂ ਹੋਈਆਂ ਹਨ, ਤੇ ਆਨੰਦ ਵਿਚ ਰਲੀਆਂ ਮਾਣਦੀਆਂ ਹਨ।

ਪਦ ਅਰਥ :

ਆਚਾਰੀ - ਚਾਲ-ਚਲਣ ਵਿਚ, ਮਨਹੁ - ਮਨ ਤੋਂ, ਕੁਸੁਧਾ - ਖੋਟੀਆਂ, ਤਿਨਾੜੀਆ - ਉਹਨਾਂ ਦੀਆਂ, ਸੇਵਹਿ ਦਰੁ - ਬੁਹਾ ਮੱਲੀ ਬੈਠੀਆਂ ਹਨ।

ਰਾਗੁ ਸਿਰੀਰਾਗੁ (ਤਿੰਨ ਤਾਲ, ੧੬ ਮਾਤਰਾ) (ਅੰਗ ੮੫)

1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12	13	14	15	16
×				2				0				3			
ਸਥਾਈ															
								-	ਪ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪ
								s	ਗਲੀ	ਅ	ਸੀ	ਚੰ	ਗੀ	ਆ	s
ਪਰੇ	ਰੇ	ਰੇ	ਰੇ	ਗ	ਗ	ਰੇ	ਸ								
ਆs	ਚਾ	s	ਰੀ	ਬੁ	ਰੀ	ਆ	ਹ								
								ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਸ	ਰੇ	ਗ
								ਮਨਹੁ	ਕੁ	ਸੁ	ਧਾ	ਕਾ	s	ਲੀ	ਆ
ਰੇ	ਗ	ਗ	ਰੇ	ਸ	ਸ	ਸ	ਸ								
ਬਾਹ	ਰਿ	ਚਿ	ਟ	ਵੀ	ਆ	s	ਹ								
ਅੰਤਰਾ															
								ਸੰ	ਸੰ	ਸੰ	ਸੰ	ਸੰ	ਸੰ	ਸੰ	ਸੰ
								ਰੀ	ਸਾ	ਕਰਿ	ਹ	ਤਿ	ਨਾ	ੜੀ	ਆ
ਰੇਂ	ਰੇਂ	ਰੇਂ	ਰੇਂ	ਰੇਂ	ਗੰ	ਰੇਂ	ਸੰ								
ਜੋ	ਸੇਵ	ਹਿ	ਦਰੁ	ਖ	ੜੀ	ਆ	ਹ								
								ਪ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪ
								ਨਾ	ਲਿ	ਖਸ	ਮੈ	ਰ	ਤੀ	ਆ	s
ਪਰੇ	ਰੇ	ਰੇ	ਰੇ	ਗ	ਗ	ਰੇ	ਸ								
ਮਾਣ	ਹਿ	ਸੁ	ਖਿ	ਰ	ਲੀ	ਆ	ਹ								

ਰਾਗੁ ਸਿਰੀਰਾਗੁ

(ਸਿਰੀਰਾਗੁ ਕੀ ਵਾਰ ਮਹਲਾ ੪ ਸਲੋਕਾ ਨਾਲਿ ॥)

ਸਲੋਕ ਮ: ੧ ॥

ਕੁਬੁਧਿ ਡੂਮਣੀ ਕੁਦਇਆ ਕਸਾਇਣਿ ਪਰਨਿੰਦਾ

ਘਟ ਚੂਹੜੀ ਮੁਠੀ ਕ੍ਰੋਧਿ ਚੰਡਾਲਿ ॥

ਕਾਰੀ ਕਢੀ ਕਿਆ ਥੀਐ ਜਾਂ ਚਾਰੇ ਬੈਠੀਆ ਨਾਲਿ ॥

(ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ, ਅੰਗ ੯੧)

ਅਰਥ :

ਭੈੜੀ ਮੱਤ (ਮਨੁੱਖ ਦੇ ਅੰਦਰ ਦੀ) ਮਿਰਾਸਣ ਹੈ, ਬੇ-ਤਰਸੀ ਕਸਾਇਣ ਹੈ, ਪਰਾਈ ਨਿੰਦਿਆ ਅੰਦਰ ਦੀ ਚੂਹੜੀ ਹੈ, ਤੇ ਕ੍ਰੋਧ ਚੰਡਾਲਣੀ (ਹੈ ਜਿਸ) ਨੇ (ਜੀਵ ਦੇ ਸ਼ਾਂਤ ਸੁਭਾਉ ਨੂੰ) ਠੱਗ ਰੱਖਿਆ ਹੈ। ਜੇ ਇਹ ਚਾਰੇ ਅੰਦਰ ਹੀ ਬੈਠੀਆਂ ਹੋਣ, ਤਾਂ (ਬਾਹਰ ਚੌਂਕਾ ਸੁੱਚਾ ਰੱਖਣ ਲਈ) ਲਕੀਰਾਂ ਕੱਢਣ ਦਾ ਕੀਹ ਲਾਭ ?

ਰਾਗੁ-ਸਿਰੀਰਾਗੁ (ਮਤ ਤਾਲ, ੯ ਮਾਤਰਾ) (ਅੰਗ-੯੧)

1	2	3	4	5	6	7	8	9
×								
ਸਥਾਈ								
ਪ	ਪ	ਮੇ	ਮੇ	ਗ	ਰੇ	ਰੇ	ਸ	ਸ
ਕੁਬੁ	ਧਿ	ਭੂਮ	ਣੀ	ਕੁਦ	ਇਆ	ਕਸਾ	ਇ	ਣਿ
ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਧੁ	ਧੁ	ਪ	ਪ	ਪ
ਪ	ਰ	ਨਿੰ	ਦਾ	ਘ	ਟ	ਚੂ	ਹ	ਤੀ
ਮੇ	ਮੇ	ਪ	ਪ	ਨੀ	ਨੀ	ਸੰ	ਸੰ	ਸੰ
ਮੁ	s	ਠੀ	s	ਕ੍ਰੇ	ਧਿ	ਚੰ	ਡਾ	ਲਿ
ਅੰਤਰਾ								
ਮੇ	ਮੇ	ਪ	ਪ	ਨੀ	ਨੀ	ਸੰ	ਸੰ	ਸੰ
ਕਾ	ਰੀ	ਕ	ਢੀ	ਕਿ	ਆ	ਥੀ	s	ਐ
ਰੇਂ	ਰੇਂ	ਸੰ	ਸੰ	ਨੀ	ਨੀ	ਧੁ	ਪ	ਪ
ਜਾਂ	s	ਚਾ	ਰੇ	ਬੈਠੀ	ਆ	ਨਾ	s	ਲਿ

ਰਾਗੁ ਸਿਰੀਰਾਗੁ

(ਸਿਰੀਰਾਗੁ ਕੀ ਵਾਰ ਮਹਲਾ ੪ ਸਲੋਕਾ ਨਾਲਿ ॥)

ਮ: ੧ ॥

ਕਿਆ ਹੰਸੁ ਕਿਆ ਬਗੁਲਾ ਜਾ ਕਉ ਨਦਰਿ ਕਰੇਇ ॥

ਜੋ ਤਿਸੁ ਭਾਵੈ ਨਾਨਕਾ ਕਾਗਹੁ ਹੰਸੁ ਕਰੇਇ ॥੨॥

(ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ, ਅੰਗ ੯੧)

ਅਰਥ :

ਜਿਸ ਵੱਲ (ਪ੍ਰਭੂ) ਪਿਆਰ ਨਾਲ ਤੱਕੇ ਉਸ ਦਾ ਬਗੁਲਾ (-ਪਨ, ਭਾਵ, ਪਖੰਡ ਦੂਰ ਹੋਣਾ) ਕੀਹ ਔਖਾ ਹੈ ਤੇ ਉਸ ਦਾ ਹੰਸ (ਭਾਵ, ਉੱਜਲ-ਮਤ ਬਣਨਾ ਕੀਹ (ਮੁਸ਼ਕਿਲ ਹੈ) ? ਹੇ ਨਾਨਕ ! ਜੇ ਪ੍ਰਭੂ ਚਾਹੇ (ਤਾਂ ਉਹ ਬਾਹਰੋਂ ਚੰਗੇ ਦਿੱਸਣ ਵਾਲੇ ਨੂੰ ਤਾਂ ਕਿਤੇ ਰਿਹਾ) ਕਾਂ ਨੂੰ ਭੀ (ਭਾਵ, ਅੰਦਰੋਂ ਗੰਦੇ ਆਚਰਨ ਵਾਲੇ ਨੂੰ ਭੀ ਉੱਜਲ-ਬੁੱਧ) ਹੰਸ ਬਣਾ ਦੇਂਦੇ ਹੈ॥੨॥

ਰਾਗੁ ਸਿਰੀਰਾਗੁ (ਏਕਤਾਲ, ੧੨ ਮਾਤਰਾ) (ਅੰਗ ੯੧)

1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12
×		0		2		0		3		4	
ਸਥਾਈ											
ਮੇਪ	ਨੀਸੰ	ਸੰ	ਸੰਨੀ	ਧੁਪ	ਪ	ਮੇ	ਪ	ਨੀ	ਸੰ	ਸੰ	ਸੰ
ਕਿs	ss	ਆ	ਹੰs	ss	ਸੁ	ਕਿ	s	ਆ	ਬ	ਗੁ	ਲਾ
ਨੀ	ਨੀ	ਧੁ	ਧੁ	ਪ	ਪ	ਮੇਪ	ਨੀਸੰ	ਸੰਨੀ	ਧੁਪ	ਮੇਗ	ਰੇਸ
ਜਾ	ss	ਕ	ਉ	ਨਦ	ਰਿ	ਕs	ss	ਚੇs	ss	ਇs	ss
ਅੰਤਰਾ											
ਪ	ਪ	ਪ	ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਸੰ	ਸੰ	ਸੰ	ਸੰ	ਸੰ	ਸੰ
ਜੋ	s	ਤਿ	ਸੁ	ਭਾ	ਵੈ	ਨਾ	s	s	s	ਨ	ਕਾ
ਰੇਂ	ਰੇਂ	ਰੇਂ	ਰੇਂ	ਰੇਂ	ਰੇਂਸ	ਮੇਪ	ਨੀਸੰ	ਸੰਨੀ	ਧੁਪ	ਮੇਗ	ਰੇਸ
ਕਾ	s	ਗ	ਹੁ	ਹੰ	ਸੁ	ਕs	ss	ਚੇs	ss	ਇs	ss

ਰਾਗੁ ਮਾਝ

ਰਾਗੁ ਮਾਝ ਅਸਟਪਦੀਆ ਮਹਲਾ ੧ ਘਰੁ ੧
ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥

ਸਬਦਿ ਰੰਗਾਏ ਹੁਕਮਿ ਸਬਾਏ ॥
ਸਚੀ ਦਰਗਹ ਮਹਲਿ ਬੁਲਾਏ ॥
ਸਚੇ ਦੀਨ ਦਇਆਲ ਮੇਰੇ ਸਾਹਿਬਾ ਸਚੇ ਮਨੁ ਪਤੀਆਵਣਿਆ ॥੧॥
ਹਉ ਵਾਰੀ ਜੀਉ ਵਾਰੀ ਸਬਦਿ ਸੁਹਾਵਣਿਆ ॥
ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਨਾਮੁ ਸਦਾ ਸੁਖਦਾਤਾ ਗੁਰਮਤੀ ਮੰਨਿ ਵਸਾਵਣਿਆ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
(ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ, ਅੰਗ ੧੦੯)

ਅਰਥ :

ਮੈਂ ਉਹਨਾਂ ਤੋਂ ਕੁਰਬਾਨ ਜਾਂਦਾ ਹਾਂ, ਸਦਕੇ ਹਾਂ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਗੁਰੂ ਦੇ ਸ਼ਬਦ ਰਾਹੀਂ ਆਪਣੇ ਜੀਵਨ ਨੂੰ ਸੋਹਣਾ ਬਣਾ ਲਿਆ ਹੈ, ਅਤੇ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਆਤਮਕ ਜੀਵਨ ਦੇਣ ਵਾਲਾ ਨਾਮ ਸਦਾ ਸੁਖ ਦੇਣ ਵਾਲਾ ਪ੍ਰਭੂ-ਨਾਮ ਗੁਰੂ ਦੀ ਮੱਤ ਲੈ ਕੇ ਆਪਣੇ ਮਨ ਵਿਚ ਵਸਾ ਲਿਆ ਹੈ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥ ਗੁਰੂ ਦੇ ਸ਼ਬਦ ਦੀ ਰਾਹੀਂ ਜੇਹੜੇ ਤੇਰੇ ਹੁਕਮ ਵਿਚ ਤੁਰਦੇ ਹਨ, ਮਹਲਿ (ਪਰਮਾਤਮਾ ਦੀ) ਹਜ਼ੂਰੀ ਵਿਚ। ਉਹ ਸਾਰੇ ਤੇਰੀ ਸਦਾ-ਥਿਰ ਦਰਗਾਹ ਵਿਚ ਤੇਰੇ ਮਹਲ ਵਿਚ ਸੱਦ ਲਏ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਹੇ ਸਦਾ-ਥਿਰ ਰਹਿਣ ਵਾਲੇ ! ਹੇ ਦੀਨਾਂ ਤੇ ਦਇਆ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਮੇਰੇ ਮਾਲਿਕ ! ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਆਪਣੇ ਮਨ ਨੂੰ ਤੇਰੇ ਸਦਾ-ਥਿਰ ਨਾਮ ਵਿਚ ਗਿਝਾ ਲਿਆ ਹੈ ॥੧॥

ਪਦ ਅਰਥ :

ਹਉ - ਮੈਂ, ਵਾਰੀ - ਕੁਰਬਾਨ, ਮੰਨਿ - ਮਨਿ, ਮਨ ਵਿਚ, ਸਬਦਿ - ਗੁਰੂ ਦੇ ਸ਼ਬਦ ਦੀ ਰਾਹੀਂ, ਰੰਗਾਏ - (ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਆਪਣੇ ਮਨ ਨਾਮ-ਰੰਗ ਵਿਚ) ਰੰਗਾ ਲਏ, ਸਬਾਏ - ਉਹ ਸਾਰੇ, ਸਚੇ - ਹੇ ਸਦਾ-ਥਿਰ !, ਸਚੇ - ਸਚਿ, ਸਦਾ-ਥਿਰ ਪ੍ਰਭੂ ਵਿਚ, ਪਤੀਆਵਣਿਆ - ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਗਿਝਾ ਲਿਆ।

ਥਾਟ	:	ਕਾਫੀ
ਜਾਤੀ	:	ਐੜਵ-ਵਕਰ ਸੰਪੂਰਣ
ਵਾਦੀ	:	ਰਸਿਭ
ਸੰਵਾਦੀ	:	ਪੰਚਮ
ਸੁਰ	:	ਦੇਵੇ ਨਸ਼ਿਦ ਦੇਵੇ ਗੰਧਾਰ
ਵਰਜਤਿ ਸੁਰ	:	ਆਰੋਹ ਵਚਿ ਗੰਧਾਰ, ਧੈਵਤ
ਸਮਾਂ	:	ਰਾਤ ਦਾ ਪਹਲਿ ਪਹਰਿ
ਆਰੋਹ	:	ਸ ਰੇ, ਮ ਪ, ਨੀ ਸ
ਅਵਰੋਹ	:	ਸ ਨੀ ਧ ਪ, ਧ ਮ ਗ ਰੇ ਪ, ਗੁ ਰੇ ਗੁ ਸ ਰੇ ਨੀ ਸ
ਮੁੱਖ ਅੰਗ	:	ਪ, ਧ ਮ ਗ ਮ, ਰੇ ਪ, ਗੁ, ਰੇ ਗੁ ਸ ਰੇ ਨੀ ਸ

ਰਾਗੁ ਮਾਝ (ਅੱਧਾ ਤਿੰਨ ਤਾਲ, ੧੬ ਮਾਤਰਾ)

(ਅੰਗ ੧੦੯)

1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12	13	14	15	16
x				2				0				3			
ਸਥਾਈ								-	ਰੇ	ਰੇ	ਮ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪ
								s	ਹ	s	ਉ	ਵਾ	s	ਰੀ	s
-	ਰੇ	ਰੇ	ਮ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪ	-	ਧ	ਧ	ਧ	ਮਗ	ਮ	ਰੇ	ਰੇ
s	ਜੀ	s	ਉ	ਵਾ	s	ਰੀ	s	s	ਸ	ਬ	ਦਿ	ਸੁ	ਹਾ	ਵ	ਣਿ
ਪ	ਪ	ਗੁ	ਰੇ	ਨੀ	ਨੀ	ਸ	ਸ	-	ਸ	ਸ	ਸ	ਨੀ	ਧ	ਪੁ	ਪੁ
ਆ	s	s	s	s	s	s	s	s	ਅੰ	ਮ੍ਰਿ	ਤ	ਨਾ	s	ਮੁ	s
-	ਮੁ	ਪੁ	ਨੀ	ਸ	ਸ	ਸ	ਸ	-	ਰੇ	ਮ	ਪ	ਨੀ	ਨੀ	ਸੰ	ਸੰ
s	ਸ	s	ਦਾ	ਸੁ	ਖ	ਦਾ	ਤਾ	s	ਗੁਰ	ਮ	ਤੀ	ਮੰ	ਨਿ	ਵਸਾ	ਵਣਿ
ਮਪ	ਨੀਸੰ	ਸੰਨੀ	ਧਪ	ਧਮ	ਗਮ	ਰੇਗੁ	ਰੇਸ								
ਆ	s	s	s	s	s	s	s								
ਅੰਤਰਾ								-	ਮ	ਮ	ਪ	ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ
								s	ਸ	ਬ	ਦਿ	ਰੰ	ਗਾ	s	ਏ
-	ਸੰ	ਸੰ	ਨੀ	ਸੰ	ਸੰ	ਸੰ	ਸੰ	-	ਪ	ਨੀ	ਸੰ	ਰੇਂ	ਰੇਂ	ਰੇਂ	ਰੇਂ
s	ਹੁ	ਕ	ਮਿ	ਸ	ਬਾ	s	ਏ	s	ਸ	s	ਚੀ	ਦ	ਰ	ਗ	ਹ
-	ਰੇਂ	ਰੇਂ	ਨੀ	ਸੰ	ਸੰ	ਸੰ	ਸੰ	-	ਗੁੰ	ਗੁੰ	ਗੁੰ	ਗੁੰ	ਗੁੰ	ਗੁੰ	ਗੁੰ
s	ਮ	ਹ	ਲਿ	ਬੁ	ਲਾ	s	ਏ	s	ਸਚੇ	ਦੀ	ਨ	ਦ	ਇ	ਆ	ਲ
-	ਗੁੰ	ਰੇਂ	ਨੀ	ਸੰ	ਸੰ	ਸੰ	ਸੰ	ਨੀ	ਨੀ	ਧ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪ
s	ਮੇ	s	ਰੇ	ਸਾ	ਹਿ	ਬਾ	s	ਸ	ਚੇ	ਮ	ਨੁ	ਪਤੀ	ਆ	ਵ	s
-	ਗੁ	ਰੇ	ਰੇ	ਨੀ	ਨੀ	ਸ	ਸ								
s	ਣਿ	s	s	ਆ	s	s	s								

ਰਾਗੁ ਮਾਝ

ਵਾਰ ਮਾਝ ਕੀ ਤਥਾ ਸਲੋਕ ਮਹਲਾ ੧
ਮਲਕ ਮੁਰੀਦ ਤਥਾ ਚੰਦ੍ਰਹੜਾ ਸੋਹੀਆ ਕੀ ਧੁਨੀ ਗਾਵਣੀ॥
ੴ ਸਤਿਨਾਮੁ ਕਰਤਾ ਪੁਰਖੁ ਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ॥

ਸਲੋਕੁ ਮ: ੧ ॥

ਗੁਰੁ ਦਾਤਾ ਗੁਰੁ ਹਿਵੈ ਘਰੁ ਗੁਰੁ ਦੀਪਕੁ ਤਿਹ ਲੋਇ ॥
ਅਮਰ ਪਦਾਰਥੁ ਨਾਨਕਾ ਮਨਿ ਮਾਨਿਐ ਸੁਖੁ ਹੋਇ ॥੧॥

(ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ, ਅੰਗ ੧੩੭)

ਅਰਥ :

ਸਤਿਗੁਰੂ (ਨਾਮ ਦੀ ਦਾਤਿ) ਦੇਣ ਵਾਲਾ ਹੈ, ਗੁਰੂ ਠੰਡ ਦਾ ਸੋਮਾ ਹੈ, ਗੁਰੂ (ਹੀ) ਤ੍ਰਿਲੋਕੀ ਵਿਚ ਚਾਨਣ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਹੈ। ਹੇ ਨਾਨਕ ! ਕਦੇ ਨਾਹ ਮੁੱਕਣ ਵਾਲਾ (ਨਾਮ-ਰੂਪ) ਪਦਾਰਥ (ਗੁਰੂ ਤੋਂ ਹੀ ਮਿਲਦਾ ਹੈ)। ਜਿਸ ਦਾ ਮਨ ਗੁਰੂ ਵਿਚ ਪਤੀਜ ਜਾਏ, ਉਸ ਨੂੰ ਸੁਖ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ॥੧॥

ਪਦ ਅਰਥ :

ਹਿਵੈ ਘਰੁ - ਬਰਫ਼ ਦਾ ਘਰ, ਠੰਢਾ ਦਾ ਸੋਮਾ, ਦੀਪਕੁ - ਦੀਵਾ, ਤਿਹੁ ਲੋਇ - ਤ੍ਰਿਲੋਕੀ ਵਿਚ, ਅਮਰ - ਨਾਹ ਮਰਨ ਵਾਲਾ, ਨਾਹ ਮੁੱਕਣ ਵਾਲਾ, ਮਨਿ ਮਾਨਿਐ - ਜੇ ਮਨ ਮੰਨ ਜਾਏ, ਜੇ ਮਨ ਪਤੀਜ ਜਾਏ ।

ਰਾਗੁ-ਮਾਝ (ਰੂਪਕ, ੭ ਮਾਤਰਾ) (ਅੰਗ-੧੩੭)

1	2	3	4	5	6	7
x			2		3	
ਸਥਾਈ						
ਰੇ	ਰੇ	ਮ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪ
ਗੁ	s	ਰੁ	ਦਾ	s	ਤਾ	s
ਧ	ਪ	ਪ	ਮਗ	ਮ	ਰੇ	ਰੇ
ਗੁਰੁ	ਹਿ	ਵੈ	ਘ	s	ਰੁ	s
ਪ	ਪ	ਪ	ਪਗੁ	ਗੁ	ਰੇ	ਰੇ
ਗੁ	s	ਰੁ	ਦੀ	s	ਪ	ਕੁ
ਗੁ	ਗੁ	ਰੇ	ਨੀ	ਨੀ	ਸ	ਸ
ਤਿ	s	ਹ	ਲੋ	s	ਇ	s
ਅੰਤਰਾ						
ਮ	ਮ	ਮ	ਪ	ਪ	ਨੀ	ਨੀ
ਅ	ਮ	ਰ	ਪ	ਦਾ	ਰ	ਥੁ
ਸੰ	ਸੰ	ਨੀ	ਸੰ	ਸੰ	ਸੰ	ਸੰ
ਨਾ	s	s	ਨ	s	ਕਾ	s
ਧ	ਧ	ਧ	ਮਗ	ਮ	ਰੇ	ਰੇ
ਮ	s	ਨਿ	ਮਾ	ਨਿ	ਐ	s
ਪ	ਪ	ਪ	ਪਗੁ	ਗੁਰੇ	ਨੀ	ਸ
ਸੁ	s	ਖੁ	ਹੋ	s	ਇ	s

ਰਾਗੁ ਮਾਝ

ਮ: ੧ ॥

ਪਹਿਲੈ ਪਿਆਰਿ ਲਗਾ ਬਣ ਦੁਧਿ ॥॥
ਦੂਜੈ ਮਾਇ ਬਾਪ ਕੀ ਸੁਧਿ ॥
ਤੀਜੈ ਭਯਾ ਭਾਭੀ ਬੇਬ ॥
ਚਉਥੈ ਪਿਆਰਿ ਉਪਨੀ ਖੇਡ ॥
ਪੰਜਵੈ ਖਾਣ ਪੀਅਣ ਕੀ ਧਾਤੁ ॥
ਛਿਵੈ ਕਾਮੁ ਨ ਪੁਛੈ ਜਾਤਿ ॥
ਸਤਵੈ ਸੰਜਿ ਕੀਆ ਘਰ ਵਾਸੁ ॥
ਅਠਵੈ ਕ੍ਰੋਧੁ ਹੋਆ ਤਨ ਨਾਸੁ ॥
ਨਾਵੈ ਧਉਲੇ ਉਭੇ ਸਾਹ ॥
ਦਸਵੈ ਦਧਾ ਹੋਆ ਸੁਆਹ ॥
ਗਏ ਸਿਗੀਤ ਪੁਕਾਰੀ ਧਾਹ ॥
ਉਡਿਆ ਹੰਸੁ ਦਸਾਏ ਰਾਹ ॥
ਆਇਆ ਗਇਆ ਮੁਇਆ ਨਾਉ ॥
ਪਿਛੈ ਪਤਲਿ ਸਦਿਹੁ ਕਾਵ ॥
ਨਾਨਕ ਮਨਮੁਖਿ ਅੰਧੁ ਪਿਆਰੁ ॥
ਬਾਝੁ ਗੁਰੂ ਡੁਬਾ ਸੰਸਾਰੁ ॥੨॥

(ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ, ਅੰਗ ੧੩੭-੧੩੮)

ਅਰਥ :

ਹੇ ਨਾਨਕ ! ਮਨ ਦੇ ਪਿੱਛੇ ਤੁਰਨ ਵਾਲੇ ਮਨੁੱਖ ਦਾ (ਜਗਤ ਨਾਲ) ਪਿਆਰ ਅੰਨ੍ਹਿਆਂ ਵਾਲਾ ਪਿਆਰ ਹੈ, ਗੁਰੂ (ਦੀ ਸਰਣ ਆਉਣ) ਤੋਂ ਬਿਨਾ ਜਗਤ (ਇਸ 'ਅੰਧ ਪਿਆਰ' ਵਿਚ) ਡੁੱਬ ਰਿਹਾ ਹੈ ॥੨॥ (ਜੇ ਮਨੁੱਖ ਦੀ ਸਾਰੀ ਉਮਰ ਨੂੰ ਦਸ ਹਿੱਸਿਆਂ ਵਿਚ ਵੰਡੀਏ, ਤਾਂ ਇਸ ਦੀ ਸਾਰੀ ਉਮਰ ਦੇ ਕੀਤੇ ਉੱਦਮਾਂ ਦੀ ਤਸਵੀਰ ਇਉਂ ਬਣਦੀ ਹੈ:) ਪਹਿਲੀ ਅਵਸਥਾ ਵਿਚ (ਜੀਵ) ਪਿਆਰ ਨਾਲ (ਮਾਂ ਦੇ) ਬਣਾਂ ਦੇ ਦੁੱਧ ਵਿਚ ਰੁੱਝਦਾ ਹੈ; ਦੂਜੀ ਅਵਸਥਾ ਵਿਚ (ਭਾਵ, ਜਦੋਂ ਰਤਾ ਕੁ ਸਿਆਣਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ) (ਇਸ ਨੂੰ) ਮਾਂ ਤੇ ਪਿਉ ਦੀ ਸੋਝੀ ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਹੈ, ਤੀਜੀ ਅਵਸਥਾ ਵਿਚ (ਅਪੜਿਆਂ ਜੀਵ ਨੂੰ) ਭਰਾ ਭਾਈ ਤੇ ਭੈਣ ਦੀ ਪਛਾਣ ਆਉਂਦੀ ਹੈ। ਚੌਥੀ ਅਵਸਥਾ ਵੇਲੇ ਖੇਡਾਂ ਵਿਚ ਪਿਆਰ ਦੇ ਕਾਰਣ (ਜੀਵ ਦੇ ਅੰਦਰ ਖੇਡਾਂ ਖੇਡਣ ਦੀ ਰੁਚੀ) ਉਪਜਦੀ ਹੈ।

ਪਦ ਅਰਥ :

ਅੰਧੁ - ਅੰਨ੍ਹਾ, ਅਗਿਆਨਤਾ ਵਾਲਾ, ਪਹਿਲੈ - ਪਹਿਲੀ ਅਵਸਥਾ ਵਿਚ, ਪਿਆਰਿ - ਪਿਆਰ ਨਾਲ, ਬਣ ਦੁਧਿ - ਬਣਾਂ ਦੇ ਦੁੱਧ ਵਿਚ, ਸੁਧਿ - ਸੂਝ, ਸੋਝੀ, ਭਯਾ - ਭਾਈਆ, ਭਾਈ, ਭਾਭੀ - ਭਰਜਾਈ, ਬੇਬ - ਭੈਣ।

ਰਾਗੁ-ਮਾਝ (ਦਾਦਰਾ, ਓ ਮਾਤਰਾ)

(ਅੰਗ-੧੩੭-੧੩੮)

1	2	3	4	5	6
x			0		
ਸਥਾਈ					
ਪ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪ
ਬਾ	s	ਝ	ਗੁ	s	ਰੂ
ਧ	ਧ	ਧ	ਮਗ	ਮ	ਰੇ
ਭੁ	s	ਬਾ	ਸੰ	ਸਾ	ਰੁ
ਰੇ	ਰੇ	ਰੇ	ਪ	ਪ	ਪ
ਨਾਨ	ਕ	s	ਮਨ	ਮੁ	ਖਿ
ਪਗੁ	ਗੁ	ਰੇ	ਨੀ	ਸ	ਸ
ਅੰ	s	ਧੁ	ਪਿ	ਆ	ਰੁ
ਅੰਤਰਾ					
ਮ	ਮ	ਪ	ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ
ਪਹਿ	s	ਲੈ	ਪਿਆ	ਰਿ	ਲਗਾ
ਪਨੀ	ਸੰ	ਸੰ	ਨੀ	ਸੰ	ਸੰ
ਥ	s	ਣ	ਦੁ	s	ਧਿ
ਰੇਂ	ਰੇਂ	ਰੇਂ	ਰੇਂ	ਰੇਂ	ਰੇਂ
ਦੂ	s	ਜੈ	ਮਾ	s	ਇ
ਗੁੰ	ਗੁੰ	ਰੇਂ	ਨੀ	ਸੰ	ਸੰ
ਬਾ	ਪ	ਕੀ	ਸੁ	ਧਿ	s
ਮ	ਮ	ਪ	ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ
ਤੀ	s	ਜੈ	ਭ	s	ਯਾ
ਪਨੀ	ਸੰ	ਸੰ	ਨੀ	ਸੰ	ਸੰ
ਭਾ	s	ਭੀ	ਬੇ	s	ਬ
ਸੰ	ਸੰ	ਸੰ	ਨੀਧ	ਪ	ਪ
ਚ	ਉ	ਥੈ	ਪਿ	ਆ	ਰਿ
ਗੁ	ਗੁ	ਰੇ	ਨੀ	ਸ	ਸ
ਉ	ਪੰ	ਨੀ	ਖੇ	s	ਡ

ਰਾਗੁ ਮਾਝ

ਮ: ੧ ॥

ਦਸ ਬਾਲਤਣਿ ਬੀਸ ਰਵਣਿ ਤੀਸਾ ਕਾ ਸੁੰਦਰੁ ਕਹਾਵੈ ॥

ਚਾਲੀਸੀ ਪੁਰੁ ਹੋਇ ਪਚਾਸੀ ਪਗੁ ਖਿਸੈ ਸਠੀ ਕੇ ਬੋਢੇਪਾ ਆਵੈ ॥

(ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ, ਅੰਗ ੧੩੮)

ਅਰਥ :

ਦਸਾਂ ਸਾਲਾਂ ਦਾ (ਜੀਵ) ਬਾਲਕਪਨ ਵਿਚ (ਹੁੰਦਾ ਹੈ) ਵੀਹਾਂ ਵਰ੍ਹਿਆਂ ਦਾ ਹੋ ਕੇ ਕਾਮ-ਚੇਸ਼ਟਾ ਵਾਲੀ ਅਵਸਥਾ ਵਿਚ (ਅੱਪੜਦਾ ਹੈ), ਤੀਹਾਂ ਸਾਲਾਂ ਦਾ ਹੋ ਕੇ ਸੋਹਣਾ ਅਖਵਾਂਦਾ ਹੈ। ਚਾਲੀ ਸਾਲਾਂ ਦੀ ਉਮਰੇ ਭਰ-ਜੁਆਨ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਪੰਜਾਹ ਤੇ ਅੱਪੜ ਕੇ ਪੈਰ (ਜੁਆਨੀ ਤੋਂ ਹਿਠਾਂਹ) ਖਿਸਕਣ ਲੱਗ ਪੈਂਦਾ ਹੈ, ਸੱਠ ਸਾਲਾਂ ਤੇ ਬੁਢੇਪਾ ਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ।

ਪਦ ਅਰਥ :

ਬਾਲਤਣਿ - ਬਾਲਕਪਨ ਵਿਚ, **ਰਵਣ** - ਕਾਮ-ਚੇਸ਼ਟਾ ਵਾਲੀ ਉਮਰ, **ਰਵਣਿ** - ਕਾਮ-ਚੇਸ਼ਟਾ ਵਾਲੀ ਅਵਸਥਾ ਵਿਚ, **ਪੁਰੁ** - ਭਰ-ਜੁਆਨ, **ਪਗੁ** - ਪੈਰ, **ਖਿਸੈ** - ਤਿਲਕਦਾ ਹੈ, ਹਿਠਾਂਹ ਨੂੰ ਖਿਸਕਦਾ ਹੈ।

ਰਾਗੁ ਮਾਝ (ਏਕਤਾਲ, 12 ਮਾਤਰਾ) (ਅੰਗ-੧੩੮)

1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12
x		0		2		0		3		4	
ਸਥਾਈ											
ਰੇ	ਰੇ	ਮ	ਮ	ਪ	ਪ	ਧ	ਧ	ਮਗ	ਮ	ਰੇ	ਰੇ
ਦ	ਸ	ਬਾ	ਲ	ਤ	ਣਿ	ਬੀ	ਸ	ਰ	ਵ	ਣਿ	s
ਸੰ	ਸੰ	ਨੀ	ਨੀ	ਧ	ਪ	ਮਪ	ਨੀਸੰ	ਨੀਧ	ਪਪ	ਗੁਰੇ	ਸ
ਤੀ	s	ਸਾ	ਕਾ	s	s	ਸੁੰ	ਦ	ਰੁ	ਕ	ਹਾ	ਵੈ
ਅੰਤਰਾ											
ਮ	ਮ	ਮ	ਪ	ਪ	ਪ	ਰੇ	ਮ	ਪ	ਨੀ	ਸੰ	ਸੰ
ਚਾ	ਲੀਸੀ	ਪੁ	ਰੁ	ਹੋ	ਇ	ਪਚਾ	ਸੀ	ਪ	ਗੁ	ਖਿ	ਸੈ
ਗੁੰ	ਰੇਂ	ਸੰ	ਨੀ	ਧ	ਪ	ਧ	ਮਗ	ਮ	ਰੇ	ਨੀ	ਸ
ਸ	ਠੀ	ਕੇ	s	ਬੋਢੇ	ਪਾ	ਆ	s	s	s	ਵੈ	s

ਰਾਗੁ ਮਾਝ

ਪਉੜੀ ॥

ਤੂੰ ਕਰਤਾ ਪੁਰਖੁ ਅਗੰਮੁ ਹੈ ਆਪਿ ਸ੍ਰਿਸਟਿ ਉਪਾਤੀ ॥
 ਰੰਗ ਪਰੰਗ ਉਪਾਰਜਨਾ ਬਹੁ ਬਹੁ ਬਿਧਿ ਭਾਤੀ ॥
 ਤੂੰ ਜਾਣਹਿ ਜਿਨਿ ਉਪਾਈਐ ਸਭੁ ਖੇਲੁ ਤੁਮਾਤੀ ॥
 ਇਕਿ ਆਵਹਿ ਇਕਿ ਜਾਹਿ ਉਠਿ ਬਿਨੁ ਨਾਵੈ ਮਰਿ ਜਾਤੀ ॥
 ਗੁਰਮੁਖਿ ਰੰਗਿ ਚਲੂਲਿਆ ਰੰਗਿ ਹਰਿ ਰੰਗਿ ਰਾਤੀ ॥
 ਸੋ ਸੇਵਹੁ ਸਤਿ ਨਿਰੰਜਨੋ ਹਰਿ ਪੁਰਖੁ ਬਿਧਾਤੀ ॥
 ਤੂੰ ਆਪੇ ਆਪਿ ਸੁਜਾਣੁ ਹੈ ਵਡ ਪੁਰਖੁ ਵਡਾਤੀ ॥
 ਜੋ ਮਨਿ ਚਿਤਿ ਤੁਧੁ ਧਿਆਇਦੇ ਮੇਰੇ ਸਚਿਆ ਬਲਿ ਬਲਿ ਹਉ ਤਿਨ ਜਾਤੀ ॥੧॥

(ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ, ਅੰਗ ੧੩੮)

ਅਰਥ :

ਹੇ (ਪ੍ਰਭੂ !) ਤੂੰ ਸਿਰਜਣਹਾਰ ਹੈਂ, ਸਭ ਵਿਚ ਮੌਜੂਦ ਹੈਂ, (ਫਿਰ ਭੀ) ਤੇਰੇ ਤੀਕ ਕਿਸੇ ਦੀ ਪਹੁੰਚ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਤੂੰ ਆਪ (ਸਾਰੀ) ਸ੍ਰਿਸਟੀ ਉਪਾਈ ਹੈ। (ਇਹ ਰਚਨਾ) ਤੂੰ ਕਈ ਰੰਗਾਂ ਦੀ ਕਈ ਕਿਸਮਾਂ ਦੀ ਕਈ ਤਰੀਕਿਆਂ ਨਾਲ ਬਣਾਈ ਹੈ। (ਜਗਤ ਦਾ ਇਹ) ਸਾਰਾ ਤਮਾਸ਼ਾ ਤੇਰਾ ਹੀ (ਬਣਾਇਆ ਹੋਇਆ) ਹੈ, (ਇਸ ਤਮਾਸ਼ੇ ਦੇ ਭੇਤ ਨੂੰ) ਤੂੰ ਆਪ ਹੀ ਜਾਣਦਾ ਹੈਂ, (ਜਿਸ ਨੇ ਖੇਲ ਬਣਾਇਆ ਹੋਇਆ ਹੈ)। (ਇਸ ਤਮਾਸ਼ੇ ਵਿਚ) ਕਈ ਜੀਵ ਆ ਰਹੇ ਹਨ, ਕਈ (ਤਮਾਸ਼ਾ ਵੇਖ ਕੇ) ਤੁਰੇ ਜਾ ਰਹੇ ਹਨ, (ਪਰ ਜੋ) 'ਨਾਮ' ਤੋਂ ਸੱਖਣੇ ਹਨ ਉਹ ਮਰ ਕੇ (ਭਾਵ, ਦੁਖੀ ਹੋ ਕੇ) ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਉਹ ਮਨੁੱਖ ਗੁਰੂ ਦੇ ਸਨਮੁਖ ਹਨ ਉਹ (ਪ੍ਰਭੂ ਦੇ) ਪਿਆਰ ਵਿਚ ਗੂੜ੍ਹੇ ਰੰਗੇ ਹੋਏ ਹਨ, ਉਹ ਨਿਰੋਲ ਹਰੀ ਦੇ ਪਿਆਰ ਰੰਗੇ ਹੋਏ ਹਨ। ਜੋ ਪ੍ਰਭੂ ਸਭ ਵਿਚ ਵਿਆਪਕ (ਪੁਰਖ) ਹੈ, ਜਗਤ ਦਾ ਰਚਨ ਵਾਲਾ ਹੈ, ਸਦਾ-ਬਿਰ ਰਹਿਣ ਵਾਲਾ ਹੈ ਤੇ ਮਾਇਆ ਤੋਂ ਰਹਿਤ ਹੈ, ਉਸ ਨੂੰ ਸਿਮਰੋ। ਹੇ ਪ੍ਰਭੂ ! ਤੂੰ ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਡੀ ਹਸਤੀ ਵਾਲਾ ਹੈਂ, ਤੂੰ ਆਪ ਹੀ ਸਭ ਕੁਝ ਜਾਣਨ ਵਾਲਾ ਹੈਂ; ਹੇ ਮੇਰੇ ਸੱਚੇ (ਸਾਹਿਬ !) ਜੋ ਤੈਨੂੰ ਮਨ ਲਾ ਕੇ ਚਿੱਤ ਲਾ ਕੇ ਸਿਮਰਦੇ ਹਨ, ਮੈਂ ਉਹਨਾਂ ਤੋਂ ਸਦਕੇ ਹਾਂ ॥੧॥

ਪਦ ਅਰਥ :

ਅਗੰਮੁ - ਜਿਸ ਤਕ ਪਹੁੰਚ ਨਾ ਹੋ ਸਕੇ, **ਰੰਗ ਪਰੰਗ** - ਕਈ ਰੰਗਾਂ ਦੀ, **ਉਪਾਰਜਨਾ** - ਪੈਦਾ ਕੀਤੀ, **ਤੁਮਾਤੀ** - ਤੇਰਾ ਹੀ, **ਇਕਿ** - ਕਈ ਜੀਵ, **ਚਲੂਲਿਆ** - (ਚੁੰ - ਲਾਲਹ, ਫਾਰਸੀ) ਲਾਲਹ ਫੁੱਲ ਵਰਗੇ ਲਾਲ, ਗੂੜ੍ਹੇ ਲਾਲ ਰੰਗ ਵਾਲੇ, **ਸੋ ਨਿਰੰਜਨੋ** - ਉਸ ਮਾਇਆ ਰਹਿਤ ਪ੍ਰਭੂ ਨੂੰ, **ਬਿਧਾਤੀ** - ਬਿਧਾਤਾ, ਸਿਰਜਣਹਾਰ, **ਸੁਜਾਣੁ** - ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਜਾਣਨ ਵਾਲਾ, ਸਿਆਣਾ।

ਰਾਗੁ-ਮਾਝ ਪਉੜੀ (੪ ਮਾਤਰਾ) (ਅੰਗ-੧੩੮)

1	2	3	4	1	2	3	4
×		0		×		0	
ਗੁੰ-	ਗੁੰਗੁ	ਰੇਂ-	ਮੰਗੁ	ਗੁੰਗੁ	ਗੁੰਗੁ	ਗੁੰਗੁ	ਗੁੰਗੁ
ਤੂੰsss	ਕਰਤਾs	ਪੁਰ	ਖੁs	ਅਗੰਮੁs	ssss	ਹੈs	ss
ਰੇਂਰੇਂ	ਰੇਂਰੇਂ	ਰੇਂਰੇਂ	ਨੀਨੀ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ
ਆss	ਪਿsss	ਸ੍ਰਿਸ	ਟਿs	ਉsss	ਪਾss	ਤੀs	ss

1	2	3	4	1	2	3	4
×		0		×		0	
ਗੁੰ- ਰੰsss	ਗੁੰਗੁੰ ਗsss	ਰੇਂ- ਪਰੰ	ਮਾਂਗੁੰ ਗs	ਗੁੰਗੁੰ ਉਪਾsss	ਗੁੰਗੁੰ ਰਜsss	ਗੁੰਗੁੰ ਨਾs	ਗੁੰਗੁੰ ss
ਰੇਂਰੇਂ ਬsss	ਰੇਂਰੇਂ ਹੁsss	ਰੇਂਰੇਂ ਬs	ਨੀਨੀ ਹੁs	ਸਾਂਸਾਂ ਬਿsss	ਸਾਂਸਾਂ ਪਿsss	ਸਾਂਸਾਂ ਭਾs	ਸਾਂਸਾਂ ਤੀs
ਗੁੰ- ਤੂੰsss	ਗੁੰਗੁੰ ਜਾਣਹਿs	ਰੇਂ- ss	ਮਾਂਗੁੰ ਜਿਨਿ	ਗੁੰਗੁੰ ਉsss	ਗੁੰਗੁੰ ਪਾsss	ਗੁੰਗੁੰ ਈsss	ਗੁੰਗੁੰ ਐs
ਰੇਂਰੇਂ ਸsss	ਰੇਂਰੇਂ ਭੁsss	ਰੇਂਰੇਂ ਖੇs	ਨੀਨੀ ਲੁs	ਸਾਂਸਾਂ ਤੁsss	ਸਾਂਸਾਂ ਮਾsss	ਸਾਂਸਾਂ ਤੀs	ਸਾਂਸਾਂ ss
ਗੁੰ- ਇਕਿsss	ਗੁੰਗੁੰ ਆਵਹਿs	ਰੇਂ- ਇਕਿ	ਮਾਂਗੁੰ ਜਾਹਿ	ਗੁੰਗੁੰ ਉsss	ਗੁੰਗੁੰ sss	ਗੁੰਗੁੰ ਠਿs	ਗੁੰਗੁੰ ss
ਰੇਂਰੇਂ ਬਿsss	ਰੇਂਰੇਂ ਨੁsss	ਰੇਂਰੇਂ ਨਾs	ਰੇਂਰੇਂ ਵੈs	ਗੁੰਗੁੰ ਮsss	ਗੁੰਗੁੰ ਚਿsss	ਗੁੰਗੁੰ ਜਾs	ਗੁੰਗੁੰ ਤੀs
ਮਾ- ਗੁਰsss	ਮਾਪਾ ਮੁਖਿsss	-ਪਾ ਰੰs	ਨੀਨੀ ਗਿs	ਸਾਂਸਾਂ ਚsss	ਸਾਂਸਾਂ ਲੂsss	ਸਾਂਸਾਂ ਲਿs	ਸਾਂਸਾਂ ਆs
ਰੇਂ- ਰੰsss	ਰੇਂਰੇਂ ਗਿsss	-ਰੇਂ ਹs	ਨੀਨੀ ਰਿs	ਸਾਂਸਾਂ ਰੰsss	ਸਾਂਸਾਂ ਗਿsss	ਸਾਂਸਾਂ ਰਾs	ਸਾਂਸਾਂ ਤੀs
ਮਾ- ਸੋsss	ਮਾਪਾ sss	-ਪਾ ਸੇਵ	ਨੀਨੀ ਹੁs	ਸਾਂਸਾਂ ਸਤਿsss	ਸਾਂਸਾਂ ਨਿਰੰsss	ਸਾਂਸਾਂ ਜs	ਸਾਂਸਾਂ ਨੋs
ਰੇਂ- ਹsss	ਰੇਂਰੇਂ ਰਿsss	-ਰੇਂ ਪੁਰ	ਨੀਨੀ ਖੁs	ਸਾਂਸਾਂ ਬਿsss	ਸਾਂਸਾਂ ਧਾsss	ਸਾਂਸਾਂ ਤੀs	ਸਾਂਸਾਂ ss
ਮਾ- ਤੂੰsss	ਮਾਪਾ ਆਪੇsss	-ਪਾ ਆs	ਨੀਨੀ ਪਿs	ਸਾਂਸਾਂ ਸੁਜਾsss	ਸਾਂਸਾਂ ਣੁsss	ਸਾਂਸਾਂ ਹੈs	ਸਾਂਸਾਂ ss
ਰੇਂ- ਵsss	ਰੇਂਰੇਂ ਡsss	-ਰੇਂ ਪੁਰ	ਨੀਨੀ ਖੁs	ਸਾਂਸਾਂ ਵsss	ਸਾਂਸਾਂ ਡਾsss	ਸਾਂਸਾਂ ਤੀs	ਸਾਂਸਾਂ ss
ਗੁੰ- ਜੋ ਮਨਿ	ਗੁੰਗੁੰ ਚਿਤਿs	-ਗੁੰ ਤੁਪੁ	ਗੁੰਗੁੰ ਧਿਆਇਦੇ	ਰੇਂਰੇਂ ਮੇss	ਗੁੰਗੁੰ ਰੇss	ਗੁੰਗੁੰ ਸਚਿ	ਗੁੰਗੁੰ ਆs
ਰੇਰੇ ਬਲਿsss	ਨੀਨੀ ਬਲਿsss	ਸਾਂਸਾਂ ਹਉ	ਸਾਂਸਾਂ ਤਿਨ	ਸਾਂਸਾਂ ਜਾsss	ਸਾਂਸਾਂ sss	ਸਾਂਸਾਂ ਤੀs	ਸਾਂਸਾਂ ss
ਸੰ	ss	ss	ss	ss	ss	ss	ss

ਰਾਗੁ ਮਾਝ

ਸਲੋਕ ਮ: ੧ ॥

ਜੀਉ ਪਾਇ ਤਨੁ ਸਾਜਿਆ ਰਖਿਆ ਬਣਤ ਬਣਾਇ ॥

ਅਖੀ ਦੇਖੈ ਜਿਹਵਾ ਬੋਲੈ ਕੰਨੀ ਸੁਰਤਿ ਸਮਾਇ ॥

ਪੈਰੀ ਚਲੈ ਹਥੀ ਕਰਣਾ ਦਿਤਾ ਪੈਨੈ ਖਾਇ ॥

ਜਿਨਿ ਰਚਿ ਰਚਿਆ ਤਿਸਹਿ ਨ ਜਾਣੈ ਅੰਧਾ ਅੰਧੁ ਕਮਾਇ ॥

(ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ, ਅੰਗ ੧੩੮)

ਅਰਥ :

(ਪ੍ਰਭੂ ਨੇ) ਜਿੰਦ ਪਾ ਕੇ (ਮਨੁੱਖ ਦਾ) ਸਰੀਰ ਬਣਾਇਆ ਹੈ, (ਕਿਆ ਸੋਹਣੀ) ਘਾੜਤ ਘੜ ਕੇ ਰੱਖੀ ਹੈ। ਅੱਖਾਂ ਨਾਲ ਇਹ ਵੇਖਦਾ ਹੈ, ਜੀਭ ਨਾਲ ਬੋਲਦਾ ਹੈ, (ਇਸ ਦੇ) ਕੰਨਾਂ ਵਿਚ ਸੁਣਨ ਦੀ ਸੱਤਿਆ ਮੌਜੂਦ ਹੈ, ਪੈਰਾਂ ਨਾਲ ਤੁਰਦਾ ਹੈ, ਹੱਥਾਂ ਨਾਲ (ਕੰਮ) ਕਰਦਾ ਹੈ, ਤੇ (ਪ੍ਰਭੂ ਦਾ) ਦਿੱਤਾ ਖਾਂਦਾ ਪਹਿਨਦਾ ਹੈ। ਪਰ, ਜਿਸ (ਪ੍ਰਭੂ) ਨੇ (ਇਸ ਦੇ ਸਰੀਰ ਨੂੰ) ਬਣਾਇਆ ਸੁਆਰਿਆ ਹੈ, ਉਸ ਨੂੰ ਇਹ ਪਛਾਣਦਾ (ਭੀ) ਨਹੀਂ, ਅੰਨ੍ਹਾ ਮਨੁੱਖ (ਭਾਵ, ਆਤਮਕ ਜੀਵਨ ਵਲੋਂ ਬੇ-ਸਮਝ) ਅੰਨ੍ਹਿਆਂ ਵਾਲਾ ਕੰਮ ਕਰਦਾ ਹੈ (ਭਾਵ, ਔਝੜੇ ਪਿਆ ਭਟਕਦਾ ਹੈ)।

ਪਦ ਅਰਥ :

ਜੀਉ – ਜਿੰਦ, ਤਨੁ – ਸਰੀਰ, ਬਣਤ – ਘਾੜਤ, ਅਖੀ – ਅੱਖੀਂ, ਅੱਖਾਂ ਨਾਲ, ਕੰਨੀ – ਕੰਨੀਂ, ਕੰਨਾਂ ਵਿਚ, ਸੁਰਤਿ – ਸੁਣਨ ਦੀ ਸੱਤਿਆ, ਸਮਾਇ – ਟਿਕੀ ਹੋਈ ਹੈ, ਮੌਜੂਦ ਹੈ, ਅੰਧੁ – ਅੰਨ੍ਹਿਆਂ ਵਾਲਾ ਕੰਮ।

ਰਾਗੁ-ਮਾਝ (ਦਾਦਰਾ, ੬ ਮਾਤਰਾ)

(ਅੰਗ-੧੩੮)

1	2	3	4	5	6
x			0		
ਸਥਾਈ					
ਗੁ	ਗੁ	ਗੁ	ਗੁਰੇ	ਰੇ	ਰੇ
ਜੀ	s	ਉ	ਪਾ	s	ਇ
ਰੇਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਸ	ਸ	ਸ
ਤ	s	ਨੁ	ਸਾ	ਜਿ	ਆ
ਰੇ	ਰੇ	ਮ	ਪ	ਪ	ਪ
ਰ	ਖਿ	ਆ	ਬ	ਣ	ਤ
ਗੁ	ਗੁ	ਗੁਰੇ	ਰੇ	ਸ	ਸ
ਬ	s	ਣਾ	ਇ	s	s
ਸ	ਸ	ਸ	ਨੀ	ਧ	ਪ
ਅ	s	ਖੀ	ਦੇ	s	ਖੈ
ਗੁ	ਗੁ	ਰੇ	ਰੇ	ਰੇ	ਰੇ
ਜਿ	ਹ	ਵਾ	ਬੋ	s	ਲੈ
ਨੀ	ਨੀ	ਨੀਸ	ਸ	ਸ	ਸ
ਕੰ	s	ਨੀ	ਸੁ	ਰ	ਤਿ
ਨੀ	ਨੀ	ਨੀਸ	ਸ	ਸ	ਸ
ਸ	s	ਮਾ	ਇ	s	s
ਅੰਤਰਾ					
ਮ	ਮ	ਮ	ਮਰੇ	ਰੇ	ਰੇ
ਪੈ	s	ਰੀ	ਚ	ਲੈ	s
ਮ	ਪ	ਨੀ	ਸੰ	ਸੰ	ਸੰ
ਹ	s	ਥੀ	ਕ	ਰ	ਣਾ
ਰੇਂ	ਰੇਂ	ਰੇਂ	ਰੇਂ	ਰੇਂ	ਰੇਂ
ਦਿ	s	ਤਾ	ਪੈ	s	ਨੈ
ਗੁੰ	ਰੇਂ	ਰੇਂ	ਨੀ	ਸੰ	ਸੰ
ਖਾ	s	s	ਇ	s	s
ਮ	ਮ	ਮ	ਮਰੇ	ਰੇ	ਰੇ
ਜਿਨਿ	ਰ	ਚਿ	ਰ	ਚਿ	ਆ
ਮ	ਪ	ਨੀ	ਸੰ	ਸੰ	ਸੰ
ਤਿ	s	ਹਿ	ਨ	ਜਾ	ਣੈ
ਨੀ	ਨੀ	ਧ	ਪ	ਪ	ਪ
ਅੰ	s	ਧਾ	ਅੰ	s	ਧੁ
ਗੁ	ਗੁ	ਰੇ	ਨੀ	ਸ	ਸ
ਕ	ਮਾ	s	ਇ	s	s

ਰਾਗੁ ਮਾਝ

ਪਉੜੀ ॥

ਤੁਧੁ ਆਪੇ ਜਗਤੁ ਉਪਾਇ ਕੈ ਤੁਧੁ ਆਪੇ ਧੰਧੈ ਲਾਇਆ ॥
 ਮੋਹ ਠਗਉਲੀ ਪਾਇ ਕੈ ਤੁਧੁ ਆਪਹੁ ਜਗਤੁ ਖੁਆਇਆ ॥
 ਤਿਸਨਾ ਅੰਦਰਿ ਅਗਨਿ ਹੈ ਨਹ ਤਿਪਤੈ ਭੁਖਾ ਤਿਹਾਇਆ ॥
 ਸਹਸਾ ਇਹੁ ਸੰਸਾਰੁ ਹੈ ਮਰਿ ਜੰਮੈ ਆਇਆ ਜਾਇਆ ॥
 ਬਿਨੁ ਸਤਿਗੁਰ ਮੋਹੁ ਨ ਤੁਟਈ ਸਭਿ ਥਕੇ ਕਰਮ ਕਮਾਇਆ ॥
 ਗੁਰਮਤੀ ਨਾਮੁ ਧਿਆਈਐ ਸੁਖਿ ਰਜਾ ਜਾ ਤੁਧੁ ਭਾਇਆ ॥
 ਕੁਲੁ ਉਧਾਰੇ ਆਪਣਾ ਧੰਨੁ ਜਣੇਦੀ ਮਾਇਆ ॥
 ਸੋਭਾ ਸੁਰਤਿ ਸੁਹਾਵਣੀ ਜਿਨਿ ਹਰਿ ਸੇਤੀ ਚਿਤੁ ਲਾਇਆ ॥੨॥

ਅਰਥ :

(ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ, ਅੰਗ ੧੩੮-੧੩੯)

(ਹੇ ਪ੍ਰਭੂ !) ਤੂੰ ਆਪ ਹੀ ਜਗਤ ਪੈਦਾ ਕਰ ਕੇ ਤੂੰ ਆਪ ਹੀ (ਇਸ ਨੂੰ) ਜੰਜਾਲ ਵਿਚ ਪਾ ਦਿੱਤਾ ਹੈ। (ਮਾਇਆ) ਦੇ ਮੋਹ ਦੀ ਠਗ ਬੂਟੀ ਖੁਆ ਕੇ ਤੂੰ ਜਗਤ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਆਪ ਤੋਂ (ਭਾਵ, ਆਪਣੀ ਯਾਦ ਤੋਂ) ਖੁੰਝਾ ਦਿੱਤਾ ਹੈ। (ਜਗਤ ਦੇ) ਅੰਦਰ ਤ੍ਰਿਸ਼ਨਾ ਦੀ ਅੱਗ (ਬਲ ਰਹੀ) ਹੈ, (ਇਸ ਵਾਸਤੇ ਇਹ ਮਾਇਆ ਦੀ) ਤ੍ਰਿਹ ਤੇ ਭੁੱਖ ਦਾ ਮਾਰਿਆ ਹੋਇਆ ਰੱਖਦਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਇਹ ਜਗਤ ਹੈ ਹੀ ਤੋਂਖਲਾ (ਰੂਪ), (ਇਸ ਤੋਂਖਲੇ ਵਿਚ ਪਿਆ ਜੀਵ) ਜੰਮਦਾ ਮਰਦਾ ਤੇ ਜਨਮ ਮਰਨ ਦੇ ਗੇੜ ਵਿਚ ਪਿਆ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ। (ਮਾਇਆ ਦਾ ਇਹ) ਮੋਹ ਗੁਰੂ (ਦੀ ਸ਼ਰਨ) ਤੋਂ ਬਿਨਾ ਟੁੱਟਦਾ ਨਹੀਂ, (ਬਧੇਰੇ ਜੀਵ) ਹੋਰ ਹੋਰ (ਧਾਰਮਿਕ) ਕੰਮ ਕਰ ਕੇ ਹਾਰ ਚੁਕੇ ਹਨ। ਪ੍ਰਭੂ ਦਾ ਨਾਮ ਗੁਰੂ ਦੀ ਸਿੱਖਿਆ ਦੀ ਰਾਹੀਂ ਹੀ ਸਿਮਰਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। (ਹੇ ਪ੍ਰਭੂ !) ਜਦੋਂ ਤੈਨੂੰ ਭਾਵੇਂ (ਤਾਂ ਜੀਵ ਤੇਰੇ ਨਾਮ ਦੇ) ਸੁਖ ਵਿਚ (ਟਿਕ ਕੇ) ਤ੍ਰਿਪਤ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਧੰਨ ਹੈ (ਉਸ ਜੀਵ ਦੀ) ਜੰਮਣ ਵਾਲੀ ਮਾਂ (ਨਾਮ ਦੀ ਬਰਕਤਿ ਨਾਲ ਉਹ) ਆਪਣਾ ਖਾਨਦਾਨ (ਹੀ ਵਿਕਾਰਾਂ ਤੋਂ) ਬਚਾ ਲੈਂਦਾ ਹੈ। ਜਿਸ ਮਨੁੱਖ ਨੇ ਪ੍ਰਭੂ ਨਾਲ ਚਿੱਤ ਜੋੜਿਆ ਹੈ, (ਜਗਤ ਵਿਚ ਉਸ ਦੀ) ਸੋਭਾ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਤੇ ਉਸ ਦੀ ਸੋਹਣੀ ਸੂਝ ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ॥੨॥

ਪਦ ਅਰਥ :

ਠਗਉਲੀ - ਠਗ-ਮੂਰੀ, ਠਗ-ਬੂਟੀ, **ਆਪਹੁ** - ਆਪਣੇ ਆਪ ਤੋਂ, **ਖੁਆਇਆ** - ਖੁੰਝਾ ਦਿੱਤਾ, **ਨਹ ਤਿਪਤੈ** - ਨਹੀਂ ਰੱਖਦਾ, **ਸਹਾ** - ਤੋਂਖਲਾ, **ਸੁਖਿ** - ਸੁਖ ਵਿਚ, **ਰਜਾ** - ਰੱਜ ਗਿਆ, **ਮਾਇਆ** - ਮਾਂ, **ਜਣੇਦੀ** - ਜੰਮਣ ਵਾਲੀ।

ਰਾਗੁ ਮਾਝ ਪਉੜੀ (੪ ਮਾਤਰਾ) (ਅੰਗ-੧੩੮-੧੩੯)

1	2	3	4	1	2	3	4
×		0		×		0	
ਗੁੰ-	ਗੁੰਗੁੰ	ਰੇਂ-	ਮੰਗੁੰ	ਗੁੰਗੁੰ	ਗੁੰਗੁੰ	ਗੁੰਗੁੰ	ਗੁੰਗੁੰ
ਤੁੜੜੁ	ਆਪੇੜੜ	ਜਗ	ਤੁੜ	ਉਪਾੜੜ	ਇੜੜੜ	ਕੈੜ	ੜੜ
ਰੇਂਰੇਂ	ਰੇਂਰੇਂ	ਰੇਂਰੇਂ	ਨੀਨੀ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ
ਤੁੜੜੁੜ	ਆਪੇੜੜ	ਧੰੜ	-ਧੈ	ਲਾੜੜੜ	ਇੜੜੜ	ਆੜ	ੜੜ
ਗੁੰ-	ਗੁੰਗੁੰ	ਰੇਂ-	ਮੰਗੁੰ	ਗੁੰਗੁੰ	ਗੁੰਗੁੰ	ਗੁੰਗੁੰ	ਗੁੰਗੁੰ
ਮੋਹੜੜ	ਠਗੜੜ	ਉੜ	ਲੀੜ	ਪਾੜੜੜ	ਇੜੜੜ	ਕੈੜ	ੜੜ

1	2	3	4	1	2	3	4
×		0		×		0	
ਰੇਰੇਂ	ਰੇਰੇਂ	ਰੇਰੇਂ	ਨੀਨੀ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ
ਤੁਸਤੁਸ	ਆਪਹੁ	ਜਗ	ਤੁਸ	ਖੁਸਸ	ਆਸਸ	ਇਸ	ਆਸ
ਗੁੰ-	ਗੁੰਗੁੰ	ਰੇਂ-	ਮਾਂਗੁੰ	ਗੁੰਗ	ਗੁੰਗ	ਗੁੰਗ	ਗੁੰਗ
ਤਿਸਸ	ਸਨਾਸ	ਅੰਦ	ਰਿਸ	ਅਗਸ	ਨਿਸਸ	ਹੈਸ	ਸ
ਰੇਰੇਂ	ਰੇਰੇਂ	ਰੇਰੇਂ	ਨੀਨੀ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ
ਨਸਹ	ਤਿਪਸ	ਤੈਸ	ਭੁਖਾ	ਤਿਸਸ	ਹਾਸਸ	ਇਸ	ਆਸ
ਗੁੰ-	ਗੁੰਗੁੰ	ਰੇਂ-	ਮਾਂਗੁੰ	ਗੁੰਗੁੰ	ਗੁੰਗੁੰ	ਗੁੰਗੁੰ	ਗੁੰਗੁੰ
ਸਸਹ	ਸਾਸਸ	ਇਸ	ਹੁਸ	ਸੰਸਸਾ	ਰੁਸਸ	ਹੈਸ	ਸ
ਰੇਰੇਂ	ਰੇਰੇਂ	ਰੇਰੇਂ	ਰੇਰੇਂ	ਗੁੰਗੁੰ	ਗੁੰਗੁੰ	ਗੁੰਗੁੰ	ਗੁੰਗੁੰ
ਮਸਰਿ	ਜੰਸਮੈ	ਆਇ	ਆਸ	ਜਾਸਸ	ਇਸਸ	ਆਸ	ਸ
ਮਾ-	ਮਾਪਾ	-ਪਾ	ਨੀਨੀ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ
ਬਿਨੁਸ	ਸਤਿਸ	ਗੁਰ ਮੋ	ਹੁ ਨ	ਤੁਸਸ	ਟਸ	ਈਸ	ਸ
ਰੇਂ-	ਰੇਰੇਂ	-ਰੇਂ	ਨੀਨੀ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ
ਸਭਿਸ	ਥਕੇਸ	ਕਰ	ਮਸ	ਕਸਸ	ਮਾਸਸ	ਇਸ	ਆਸ
ਮਾ-	ਮਾਪਾ	-ਪਾ	ਨੀਨੀ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ
ਗੁਰਸ	ਮਤੀਸ	ਨਾਮੁ	ਸ	ਪਿਸਸ	ਆਸਸ	ਈਸ	ਐਸ
ਰੇਂ-	ਰੇਰੇਂ	-ਰੇਂ	ਨੀਨੀ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ
ਸੁਖਿਸ	ਰਜਾਸ	ਜਾਸ	ਤੁਪੁ	ਭਾਸਸ	ਇਸਸ	ਆਸ	ਸ
ਮਾ-	ਮਾਪਾ	-ਪਾ	ਨੀਨੀ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ
ਕੁਲੁਸ	ਉਸਸ	ਧਾਸ	ਰੇਸ	ਆਸਸ	ਪਸਸ	ਣਾਸ	ਸ
ਰੇਂ-	ਰੇਰੇਂ	-ਰੇਂ	ਨੀਨੀ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ
ਧੰਸਸ	ਨੁਸਸ	ਜਣੇ	ਦੀਸ	ਮਾਸਸ	ਇਸਸ	ਆਸ	ਸ
ਗੁੰ-	ਗੁੰਗੁੰ	-ਗੁ	ਗੁੰਗੁੰ	ਰੇਰੇਂ	ਗੁੰਗੁੰ	ਗੁੰਗੁੰ	ਗੁੰਗੁੰ
ਸੋਸਸ	ਭਾਸਸ	ਸੁਰ	ਤਿਸ	ਸੁਸਸ	ਹਾਸਸ	ਵਸ	ਣੀਸ
ਰੇਰੇ	ਨੀਨੀ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ
ਜਿਨਿਸ	ਹਰਿਸ	ਸੇਤੀ	ਚਿਤੁ	ਲਾਸਸ	ਇਸਸ	ਆਸ	ਸ
ਗੁੰ-	ਗੁੰਗੁੰ	-ਗੁ	ਗੁੰਗੁੰ	ਰੇਰੇਂ	ਗੁੰਗੁੰ	ਗੁੰਗੁੰ	ਗੁੰਗੁੰ
ਜਿਨਿਸ	ਹਰਿਸ	-ਸੇਤੀ	ਚਿਤੁ	ਲਾਸਸ	ਇਸਸ	ਆਸ	ਸ
ਰੇਰੇ	ਨੀਨੀ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ
ਜਿਨਿਸ	ਹਰਿਸ	-ਸੇਤੀ	ਚਿਤੁ	ਲਾਸਸ	ਇਸਸ	ਆਸ	ਸ

ਰਾਗੁ ਮਾਝ

ਪਉੜੀ ॥

ਸਦਾ ਸਦਾ ਤੂੰ ਏਕੁ ਹੈ ਤੁਧੁ ਦੂਜਾ ਖੇਲੁ ਰਚਾਇਆ ॥
ਹਉਮੈ ਗਰਬੁ ਉਪਾਇ ਕੈ ਲੋਭੁ ਅੰਤਰਿ ਜੰਤਾ ਪਾਇਆ ॥
ਜਿਉ ਭਾਵੈ ਤਿਉ ਰਖੁ ਤੂ ਸਭ ਕਰੇ ਤੇਰਾ ਕਰਾਇਆ ॥
ਇਕਨਾ ਬਖਸਹਿ ਮੇਲਿ ਲੈਹਿ ਗੁਰਮਤੀ ਤੁਧੈ ਲਾਇਆ ॥
ਇਕਿ ਖੜੇ ਕਰਹਿ ਤੇਰੀ ਚਾਕਰੀ ਵਿਣੁ ਨਾਵੈ ਹੋਰੁ ਨ ਭਾਇਆ ॥
ਹੋਰੁ ਕਾਰ ਵੇਕਾਰ ਹੈ ਇਕਿ ਸਚੀ ਕਾਰੈ ਲਾਇਆ ॥
ਪੁਤੁ ਕਲਤੁ ਕੁਟੰਬੁ ਹੈ ਇਕਿ ਅਲਿਪਤੁ ਰਹੇ ਜੋ ਤੁਧੁ ਭਾਇਆ ॥
ਓਹਿ ਅੰਦਰਹੁ ਬਾਹਰਹੁ ਨਿਰਮਲੇ ਸਚੈ ਨਾਇ ਸਮਾਇਆ ॥੩॥

ਅਰਥ :

(ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ, ਅੰਗ ੧੩੯)

(ਹੇ ਪ੍ਰਭੂ !) ਤੂੰ ਸਦਾ ਹੀ ਇਕ (ਆਪ ਹੀ ਆਪ) ਹੈਂ, ਇਹ (ਤੈਥੋਂ ਵੱਖਰਾ ਦਿੱਸਦਾ ਤਮਾਸ਼ਾ ਤੂੰ ਆਪ ਹੀ ਰਚਿਆ ਹੈ। (ਤੂੰ ਹੀ ਜੀਵਾਂ ਦੇ ਅੰਦਰ) ਹਉਮੈ ਅਹੰਕਾਰ ਪੈਦਾ ਕਰ ਕੇ ਜੀਵਾਂ ਦੇ ਅੰਦਰ ਲੋਭ (ਭੀ) ਪਾ ਦਿੱਤਾ ਹੈ। (ਸੋ), ਸਾਰੇ ਜੀਵ ਤੇਰੇ ਹੀ ਪ੍ਰੇਰੇ ਹੋਏ ਕਾਰ ਕਰ ਰਹੇ ਹਨ। ਜਿਵੇਂ ਤੈਨੂੰ ਭਾਵੇ ਤਿਵੇਂ ਇਹਨਾਂ ਦੀ ਰੱਖਿਆ ਕਰ। ਕਈ ਜੀਵਾਂ ਨੂੰ ਤੂੰ ਬਖਸ਼ਦਾ ਹੈਂ (ਤੇ ਆਪਣੇ ਚਰਨਾਂ ਵਿਚ) ਜੋੜ ਲੈਂਦਾ ਹੈਂ, ਗੁਰੂ ਦੀ ਸਿੱਖਿਆ ਵਿਚ ਤੂੰ ਆਪ ਹੀ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਲਾਇਆ ਹੈ। (ਐਸੇ) ਕਈ ਜੀਵ ਸੁਚੇਤ ਹੋ ਕੇ ਤੇਰੀ ਬੰਦਗੀ ਕਰ ਰਹੇ ਹਨ। ਤੇਰੇ ਨਾਮ (ਦੀ ਯਾਦ) ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ ਕੋਈ ਹੋਰ ਕੰਮ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਭਾਉਂਦਾ ਨਹੀਂ (ਭਾਵ, ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਕੰਮ ਦੀ ਖਾਤਰ ਤੇਰਾ ਨਾਮ ਵਿਸਾਰਨ ਨੂੰ ਉਹ ਤਿਆਰ ਨਹੀਂ। ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਐਸੇ ਬੰਦਿਆਂ ਤੂੰ ਇਸ ਸੱਚੀ ਕਾਰ ਵਿਚ ਲਾਇਆ ਹੈ, ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ (ਤੇਰਾ ਨਾਮ ਵਿਸਾਰ ਕੇ) ਕੋਈ ਹੋਰ ਕੰਮ ਕਰਨਾ ਮੰਦਾ ਲੱਗਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਜੋ ਪੁਤ੍ਰ ਇਸਤ੍ਰੀ ਤੇ ਪਰਵਾਰ ਹੈ, (ਹੇ ਪ੍ਰਭੂ!) ਜੋ ਬੰਦੇ ਤੈਨੂੰ ਪਿਆਰੇ ਲੱਗਦੇ ਹਨ, ਉਹ ਇਹਨਾਂ ਤੋਂ ਨਿਰਮੋਹ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ; ਤੇਰੇ ਸਦਾ ਕਾਇਮ ਰਹਿਣ ਵਾਲੇ ਨਾਮ ਵਿਚ ਜੁੜੇ ਹੋਏ ਉਹ ਬੰਦੇ ਅੰਦਰੋਂ ਬਾਹਰੋਂ ਸੁੱਚੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ ॥੩॥

ਪਦ ਅਰਥ :

ਗਰਬੁ - ਅਹੰਕਾਰ, ਖੜੇ - ਖਲੋ ਕੇ, ਸੁਚੇਤ ਹੋ ਕੇ, ਇਕਿ - ਕਈ ਜੀਵ, ਕਲਤੁ - ਇਸਤ੍ਰੀ, ਅਲਿਪਤੁ - ਨਿਰਲੇਪ, ਨਿਰਮੋਹ, ਓਹਿ - ('ਓਹੁ' ਤੋਂ ਬਹੁ-ਵਚਨ) ਉਹ ਜੀਵ, ਨਾਇ - ਨਾਮ ਵਿਚ।

ਰਾਗੁ ਮਾਝਪਉੜੀ (੪ ਮਾਤਰਾ) (ਅੰਗ-੧੩੯)

1	2	3	4	1	2	3	4
×		0		×		0	
ਗੁੰ-	ਗੁੰਗੁ	ਰੇਂ-	ਮੰਗੁ	ਗੁੰਗੁ	ਗੁੰਗੁ	ਗੁੰਗੁ	ਗੁੰਗੁ
ਸਦਾs	ਸਦਾs	ਤੂੰs	ss	ਏਕੁs	sss	ਹੈs	ss
ਰੇਂਰੇ	ਰੇਂਰੇ	ਰੇਂਰੇ	ਨੀਨੀ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ
ਤੁਸੁ	ਦੂਜਾs	ਖੇs	ਲੁs	ਰss	ਚਾss	ਇs	ਆs
ਗੁੰ-	ਗੁੰਗੁ	ਰੇਂ-	ਮੰਗੁ	ਗੁੰਗੁ	ਗੁੰਗੁ	ਗੁੰਗੁ	ਗੁੰਗੁ
ਹਉਮੈ	ssss	ਗਰ	ਬੁs	ਉss	ਪਾsss	ਇs	ਕੈs

1	2	3	4	1	2	3	4
×		0		×		0	
ਰੇਰੇਂ	ਰੇਰੇਂ	ਰੇਰੇਂ	ਨੀਨੀ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ
ਲੋਸਭੁ	ਅੰਤਰਿ	ਜੰਸ	ਤਾਸ	ਪਾਸਸ	ਸਸਸ	ਇਸ	ਆਸ
ਗੁੰ-	ਗੁੰਗੁੰ	ਰੇਂ-	ਮਾਂਗੁੰ	ਗੁੰਗੁੰ	ਗੁੰਗੁੰ	ਗੁੰਗੁੰ	ਗੁੰਗੁੰ
ਜਿਸਉਸ	ਭਾਸਵੈ	ਤਿਸ	ਉਸ	ਰਸਸਸ	ਖੁਸਸ	ਤੂਸ	ਸਸ
ਰੇਰੇਂ	ਰੇਰੇਂ	ਰੇਰੇਂ	ਨੀਨੀ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ
ਸਭਸ	ਕਰੇਸ	ਤੇਸ	ਰਾਸ	ਕਸਸਸ	ਰਾਸਸਸ	ਇਸ	ਆਸ
ਗੁੰ-	ਗੁੰਗੁੰ	ਰੇਂ-	ਮਾਂਗੁੰ	ਗੁੰਗੁੰ	ਗੁੰਗੁੰ	ਗੁੰਗੁੰ	ਗੁੰਗੁੰ
ਇਕਨਾ	ਬਖਸਹਿ	ਮੇਸ	ਲਿਸ	ਲੈਸਸਸ	ਸਸਸ	ਹਿਸ	ਸਸ
ਰੇਰੇਂ	ਰੇਰੇਂ	ਰੇਰੇਂ	ਨੀਨੀ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ
ਗੁਰਸਸ	ਮਤੀਸ	ਤੂਸ	ਪੈਸ	ਲਾਸਸਸ	ਇਸਸਸ	ਆਸ	ਸਸ
ਮਾ-	ਮਾਪਾ	-ਪਾ	ਨੀਨੀ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ
ਇਕਿਸ	ਖੜੇਸ	ਕਰਹਿ	ਤੇਰੀ	ਚਾਸਸਸ	ਕਸਸ	ਸਸ	ਰੀਸ
ਰੇਂ-	ਰੇਰੇਂ	-ਰੇਂ	ਨੀਨੀ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ
ਵਿਣੁਸ	ਨਾਵੈਸ	ਹੋਰੁ	ਨਸ	ਭਾਸਸਸ	ਇਸਸ	ਆਸ	ਸਸ
ਮਾ-	ਮਾਪਾ	-ਪਾ	ਨੀਨੀ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ
ਹੋਸਰੁ	ਕਾਰਸ	ਵੇਕਾ	ਰਸ	ਹੈਸਸਸ	ਸਸਸ	ਸਸ	ਸਸ
ਰੇਂ-	ਰੇਰੇਂ	-ਰੇਂ	ਨੀਨੀ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ
ਇਕਿਸ	ਸਚੀਸ	ਕਾਸ	ਰੈਸ	ਲਾਸਸਸ	ਇਸਸ	ਆਸ	ਸਸ
ਮਾ-	ਮਾਪਾ	-ਪਾ	ਨੀਨੀ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ
ਪੁਤੁ	ਕਲਤੁ	ਕੁਟੈ	ਬੁਸ	ਹੈਸਸਸ	ਸਸਸ	ਸਸ	ਸਸ
ਰੇਂ-	ਰੇਰੇਂ	-ਰੇਂ	ਨੀਨੀ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ
ਇਕਿਸ	ਅਲਿਪਤੁ	ਰਸ	ਹੇਸ	ਜੋਸਸਸ	ਤੁਧੁਸ	ਭਾਇ	ਆਸ
ਗੁੰ-	ਗੁੰਗੁੰ	-ਗੁੰ	ਗੁੰਗੁੰ	ਰੇਰੇਂ	ਗੁੰਗੁੰ	ਗੁੰਗੁੰ	ਗੁੰਗੁੰ
ਓਹਿਸ	ਅੰਦਰਹੁ	ਬਾਹ	ਰਹੁ	ਨਿਸਸਸ	ਰਸਸ	ਮਸ	ਲੋਸ
ਰੇਰੇ	ਨੀਨੀ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ
ਸਸਸਸ	ਚੈਸਸ	ਨਾਸ	ਇਸ	ਸਸਸਸ	ਮਾਸਸ	ਇਸ	ਆਸ
ਗੁੰ-	ਗੁੰਗੁੰ	-ਗੁੰ	ਗੁੰਗੁੰ	ਰੇਰੇਂ	ਗੁੰਗੁੰ	ਗੁੰਗੁੰ	ਗੁੰਗੁੰ
ਸਸਸਸ	ਚੈਸਸ	ਨਾਸ	ਇਸ	ਸਸਸਸ	ਮਾਸਸ	ਇਸ	ਆਸ
ਰੇਰੇ	ਨੀਨੀ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ
ਸਸਸਸ	ਚੈਸਸ	ਨਾਸ	ਇਸ	ਸਸਸ	ਮਾਸਸ	ਇਸ	ਆਸ

ਰਾਗੁ ਮਾਝ

ਸਲੋਕੁ ਮ: ੧ ॥

ਸੁਇਨੇ ਕੈ ਪਰਬਤਿ ਗੁਫਾ ਕਰੀ ਕੈ ਪਾਣੀ ਪਇਆਲਿ ॥
ਕੈ ਵਿਚਿ ਧਰਤੀ ਕੈ ਆਕਾਸੀ ਉਰਧਿ ਰਹਾ ਸਿਰਿ ਭਾਰਿ ॥
ਪੁਰੁ ਕਰਿ ਕਾਇਆ ਕਪੜੁ ਪਹਿਰਾ ਧੋਵਾ ਸਦਾ ਕਾਰਿ ॥
ਬਗਾ ਰਤਾ ਪੀਅਲਾ ਕਾਲਾ ਬੇਦਾ ਕਰੀ ਪੁਕਾਰ ॥
ਹੋਇ ਕੁਚੀਲੁ ਰਹਾ ਮਲੁ ਧਾਰੀ ਦੁਰਮਤਿ ਮਤਿ ਵਿਕਾਰ ॥
ਨਾ ਹਉ ਨਾ ਮੈ ਨਾ ਹਉ ਹੋਵਾ ਨਾਨਕ ਸਬਦੁ ਵੀਚਾਰਿ ॥੧॥

(ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ, ਅੰਗ ੧੩੯)

ਅਰਥ :

ਹੇ ਨਾਨਕ ! (ਮੈਂ ਤਾਂ ਇਹ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹਾਂ ਕਿ) (ਸਤਿਗੁਰੂ ਦੇ) ਸ਼ਬਦ ਨੂੰ ਵਿਚਾਰ ਕੇ (ਮੇਰੀ) ਹਉਮੈ ਨਾ ਰਹੇ ॥੧॥ ਮੈਂ (ਚਾਹੇ) ਸੋਨੇ ਦੇ (ਸੁਮੇਰ) ਪਰਬਤ ਉੱਤੇ ਗੁਫਾ ਬਣਾ ਲਵਾਂ, ਭਾਵੇਂ ਹੇਠਾਂ ਪਾਣੀ ਵਿਚ (ਜਾ ਰਹਾਂ); ਚਾਹੇ ਧਰਤੀ ਵਿਚ ਰਹਾਂ, ਚਾਹੇ ਆਕਾਸ਼ ਵਿਚ ਪੁੱਠਾ ਸਿਰ ਭਾਰ ਖਲੋਤਾ ਰਹਾਂ।

ਪਦ ਅਰਥ :

ਸੁਇਨੇ ਕੈ ਪਰਬਤਿ - ਸੋਨੇ ਦੇ ਸੁਮੇਰ ਪਹਾੜ ਉੱਤੇ, ਕਰੀ - ਮੈਂ ਬਣਾ ਲਵਾਂ, ਕੈ - ਜਾਂ, ਭਾਵੇਂ, ਚਾਹੇ, ਪਇਆਲਿ- ਪਾਤਾਲ ਵਿਚ, ਪਾਣੀ ਪਇਆਲਿ - ਹੇਠਾਂ ਪਾਣੀ ਵਿਚ, ਉਰਧਿ - ਉੱਚਾ, ਉਲਟਾ, ਪੁੱਠਾ, ਸਿਰਿ ਭਾਰਿ - ਸਿਰ ਦੇ ਭਾਰ।

ਰਾਗੁ-ਮਾਝ (ਰੂਪਕ, ੭ ਮਾਤਰਾ) (ਅੰਗ ੧੩੯)

1	2	3	4	5	6	7
x ਸਥਾਈ			2		3	
ਮ	ਮ	ਪ	ਮਪ	ਨੀਸੰ	ਸੰ	ਸੰ
ਨਾ	s	s	ਹ	s	ਉ	s
ਮ	ਮ	ਮ	ਮਪ	ਨੀਸੰ	ਸੰ	ਸੰ
ਨਾ	s	s	ਮੈ	s	s	s
ਮ	ਮ	ਪ	ਮਪ	ਨੀਸੰ	ਸੰ	ਸੰ
ਨਾ	ਹ	ਉ	ਹੇ	s	ਵਾ	s
ਸੰ	ਸੰ	ਸੰ	ਨੀ	ਧ	ਪ	ਪ
ਨਾ	ਨ	ਕ	ਸ	ਬ	ਦੁ	s
ਪ	ਪ	ਪ	ਗੁ	ਰੇ	ਸ	ਸ
ਵੀ	s	s	ਚਾ	s	ਰਿ	s
ਅੰਤਰਾ						
ਮ	ਮ	ਪ	ਪਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ
ਸੁ	ਇ	ਨੇ	ਕੈ	s	s	s
ਪਨੀ	ਸੰ	ਸੰ	ਨੀ	ਨੀ	ਸੰ	ਸੰ
ਪਰ	ਬਤਿ	ਗੁਫਾ	ਕ	s	ਰੀ	s
ਰੇਂ	ਰੇਂ	ਰੇਂ	ਰੇਂ	ਰੇਂ	ਰੇਂ	ਰੇਂ
ਕੈ	s	s	ਪਾ	s	ਣੀ	s
ਗੁੰ	ਗੁੰ	ਰੇਂ	ਨੀ	ਨੀ	ਸੰ	ਸੰ
ਪ	s	ਇ	ਆ	s	ਲਿ	s
ਸੰ	ਸੰ	ਸੰ	ਸੰ	ਸੰ	ਸੰ	ਸੰ
ਕੈ	ਵਿ	ਚਿ	ਧ	ਰ	ਤੀ	s
ਸੰਨੀ	ਧ	ਧ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪ
ਕੈ	s	s	ਆ	ਕਾ	ਸੀ	s
ਧ	ਧ	ਧ	ਮ	ਗ	ਮ	ਰੇ
ਉ	ਰ	ਧਿ	ਰ	s	ਹਾ	s
ਪ	ਪ	ਪ	ਗੁ	ਰੇ	ਸ	ਸ
ਸਿ	s	ਰਿ	ਭਾ	s	ਰਿ	s

ਰਾਗੁ ਮਾਝ

ਮ: ੧ ॥

ਵਸਤੂ ਪਖਾਲਿ ਪਖਾਲੇ ਕਾਇਆ ਆਪੇ ਸੰਜਮਿ ਹੋਵੈ ॥
 ਅੰਤਰਿ ਮੈਲੁ ਲਗੀ ਨਹੀ ਜਾਣੈ ਬਾਹਰਹੁ ਮਲਿ ਮਲਿ ਧੋਵੈ ॥
 ਅੰਧਾ ਭੂਲਿ ਪਇਆ ਜਮ ਜਾਲੇ ॥
 ਵਸਤੁ ਪਰਾਈ ਅਪੁਨੀ ਕਰਿ ਜਾਨੈ ਹਉਮੈ ਵਿਚਿ ਦੁਖੁ ਘਾਲੇ ॥
 ਨਾਨਕ ਗੁਰਮੁਖਿ ਹਉਮੈ ਤੁਟੈ ਤਾ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਧਿਆਵੈ ॥
 ਨਾਮੁ ਜਪੇ ਨਾਮੋ ਆਰਾਧੇ ਨਾਮੇ ਸੁਖਿ ਸਮਾਵੈ ॥੨॥

(ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ, ਅੰਗ ੧੩੯)

ਅਰਥ :

ਹੇ ਨਾਨਕ ! (ਜਦੋਂ) ਗੁਰੂ ਦੇ ਸਨਮੁਖ ਹੋ ਕੇ (ਮਨੁੱਖ ਦੀ) ਹਉਮੈ ਦੂਰ ਹੁੰਦੀ ਹੈ, ਤਦੋਂ ਉਹ ਪ੍ਰਭੂ ਦਾ ਨਾਮ ਸਿਮਰਦਾ ਹੈ, ਨਾਮ ਜਪਦਾ ਹੈ, ਨਾਮ ਹੀ ਯਾਦ ਕਰਦਾ ਹੈ ਤੇ ਨਾਮ ਦੀ ਹੀ ਬਰਕਤਿ ਨਾਲ ਸੁਖ ਵਿਚ ਟਿਕਿਆ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ ॥੨॥ (ਜੋ ਮਨੁੱਖ ਨਿੱਤ) ਕੱਪੜੇ ਧੋ ਕੇ ਸਰੀਰ ਧੋਂਦਾ ਹੈ (ਤੇ ਸਿਰਫ਼ ਕਪੜੇ ਤੇ ਸਰੀਰ ਸੁੱਚੇ ਰੱਖਣ ਨਾਲ ਹੀ) ਆਪਣੇ ਵੱਲੋਂ ਤਪਸ਼੍ਰੀ ਬਣ ਬੈਠਦਾ ਹੈ, (ਪਰ) ਮਨ ਵਿਚ ਲੱਗੀ ਹੋਈ ਮੈਲ ਦੀ ਉਸ ਨੂੰ ਖ਼ਬਰ ਹੀ ਨਹੀਂ, (ਸਦਾ ਸਰੀਰ ਨੂੰ) ਬਾਹਰੋਂ ਹੀ ਮਲ ਮਲ ਕੇ ਧੋਂਦਾ ਹੈ।

ਪਦ ਅਰਥ :

ਨਾਮੇ - ਨਾਮ ਦੀ ਰਾਹੀਂ ਹੀ, ਸੁਖਿ - ਸੁਖ ਵਿਚ, ਵਸਤੂ - ਕਪੜੇ, ਪਖਾਲਿ - ਧੋ ਕੇ, ਆਪੇ - ਆਪ ਹੀ, ਆਪਣੇ ਵੱਲੋਂ, ਸੰਜਮਿ - ਸੰਜਮੀ, ਜਿਸ ਨੇ ਕਾਮ ਆਦਿਕ ਵਿਕਾਰਾਂ ਨੂੰ ਵੱਸ ਵਿਚ ਕਰ ਲਿਆ ਹੈ, ਰਿਸ਼ੀ, ਤਪਸ਼੍ਰੀ, ਅੰਤਰਿ - ਮਨ ਵਿਚ।

ਰਾਗੁ ਮਾਝ (ਕਹਿਰਵਾ, ੮ ਮਾਤਰਾ)

(ਅੰਗ ੧੩੯)

1	2	3	4	5	6	7	8
x				0			
ਸਥਾਈ							
-	ਗੁ	ਗੁ	ਚੇ	ਗੁ	ਗੁ	ਗੁ	ਗੁ
s	ਨਾ	s	ਮੁ	ਜ	s	ਪੇ	s
-	ਚੇ	ਚੇ	ਸ	ਚੇ	ਚੇ	ਚੇ	ਚੇ
-	ਨਾ	s	ਮੋ	ਆ	ਰਾ	ਧੇ	s
-	ਪੁ	ਪੁ	ਨੀਸ	ਚੇ	ਚੇ	ਚੇ	ਚੇ
s	ਨਾ	s	ਮੇ	ਸੁ	s	ਖਿ	s

1	2	3	4	5	6	7	8
-	ਨੀ	ਨੀ	ਸ	ਸ	ਸ	ਸ	ਸ
s	ਸ	ਮਾ	s	ਵੈ	s	s	s
-	ਪ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪ
s	ਨਾ	ਨ	ਕ	ਗੁ	ਰ	ਮੁ	ਖਿ
ਧ	ਧ	ਧ	ਧ	ਮ	ਗ	ਮ	ਰੇ
ਹ	s	ਉ	ਮੈ	ਤੁ	s	ਟੈ	ਤਾ
ਪ	ਪ	ਪ	ਪ	ਗੁ	ਗੁ	ਰੇ	ਰੇ
ਹ	s	ਰਿ	s	ਹ	ਰਿ	ਨਾ	ਮੁ
ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਸ	ਸ	ਸ	ਸ
ਧਿ	s	s	s	ਆ	s	ਵੈ	s
ਅੰਤਰਾ							
-	ਮ	ਮ	ਮ	ਮਪ	ਪ	ਨੀ	ਨੀ
s	ਵ	ਸ	ਤ੍ਰ	ਪ	ਖਾ	s	ਲਿ
-	ਨੀ	ਨੀ	ਸੰ	ਰੇਂ	ਰੇਂ	ਰੇਂ	ਰੇਂ
s	ਪ	ਖਾ	ਲੇ	ਕਾ	ਇ	ਆ	s
-	ਗੁੰ	ਗੁੰ	ਗੁੰ	ਰੇਂ	ਰੇਂ	ਰੇਂ	ਰੇਂ
s	ਆ	s	ਪੇ	ਸੰ	s	ਜ	ਮਿ
-	ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਸੰ	ਸੰ	ਸੰ	ਸੰ
s	ਹੋ	s	s	ਵੈ	s	s	s
-	ਸੰ	ਸੰ	ਸੰ	ਸੰ	ਸੰ	ਸੰ	ਸੰ
s	ਅੰ	ਤ	ਰਿ	ਮੈ	s	ਲੁ	s
-	ਨੀ	ਨੀ	ਧ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪ
s	ਲ	ਗੀ	s	ਨ	ਹੀ	ਜਾ	ਵੈ
-	ਧ	ਪ	ਪ	ਮ	ਗ	ਮ	ਰੇ
s	ਬਾਹ	ਰ	ਹੁ	ਮ	s	ਲਿ	s
-	ਗੁ	ਗੁ	ਰੇ	ਨੀ	ਨੀ	ਸ	ਸ
s	ਮ	s	ਲਿ	ਧੋ	s	ਵੈ	s

ਰਾਗੁ ਮਾਝ

ਪਵੜੀ ॥

ਕਾਇਆ ਹੰਸਿ ਸੰਜੋਗੁ ਮੇਲਿ ਮਿਲਾਇਆ ॥
 ਤਿਨ ਹੀ ਕੀਆ ਵਿਜੋਗੁ ਜਿਨਿ ਉਪਾਇਆ ॥
 ਮੂਰਖੁ ਭੋਗੇ ਭੋਗੁ ਦੁਖ ਸਬਾਇਆ ॥
 ਸੁਖਹੁ ਉਠੇ ਰੋਗੁ ਪਾਪ ਕਮਾਇਆ ॥
 ਹਰਖਹੁ ਸੋਗੁ ਵਿਜੋਗੁ ਉਪਾਇ ਖਪਾਇਆ ॥
 ਮੂਰਖ ਗਣਤ ਗਣਾਇ ਝਗੜਾ ਪਾਇਆ ॥
 ਸਤਿਗੁਰ ਹਥਿ ਨਿਬੇੜੁ ਝਗੜੁ ਚੁਕਾਇਆ ॥
 ਕਰਤਾ ਕਰੇ ਸੁ ਹੋਗੁ ਨ ਚਲੈ ਚਲਾਇਆ ॥੪॥

ਅਰਥ :

(ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ, ਅੰਗ ੧੩੯)

ਸਰੀਰ ਤੇ ਜੀਵ (-ਆਤਮਾ) ਦਾ ਸੰਜੋਗ ਮਿਥ ਕੇ (ਪਰਮਾਤਮਾ ਨੇ ਇਹਨਾਂ ਨੂੰ ਮਨੁੱਖ-ਜਨਮ ਵਿਚ) ਇਕੱਠਾ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਹੈ। ਜਿਸ (ਪ੍ਰਭੂ) ਨੇ (ਸਰੀਰ ਤੇ ਜੀਵ ਨੂੰ) ਪੈਦਾ ਕੀਤਾ ਹੈ ਉਸ ਨੇ ਹੀ (ਇਹਨਾਂ ਲਈ) ਵਿਛੋੜਾ (ਭੀ) ਬਣਾ ਰੱਖਿਆ ਹੈ। (ਪਰ ਇਸ ਵਿਛੋੜੇ ਨੂੰ ਭੁਲਾ ਕੇ) ਮੂਰਖ (ਜੀਵ) ਭੋਗ ਭੋਗਦਾ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ (ਜੋ) ਸਾਰੇ ਦੁੱਖਾਂ ਦਾ (ਮੂਲ ਬਣਦਾ) ਹੈ। ਪਾਪ ਕਮਾਣ ਦੇ ਕਾਰਨ (ਭੋਗਾਂ ਦੇ) ਸੁਖ ਤੋਂ ਰੋਗ ਪੈਦਾ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। (ਭੋਗਾਂ ਦੀ ਖੁਸ਼ੀ ਤੋਂ ਚਿੰਤਾ (ਤੇ ਅੰਤ ਨੂੰ) ਵਿਛੋੜਾ ਪੈਦਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਜਨਮ ਮਰਨ ਦਾ ਗੇੜ ਪੈ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਮੂਰਖਾਂ ਵਾਲੇ ਕੰਮ ਕਰ ਕੇ ਜਨਮ ਮਰਨ ਦਾ ਲੰਮਾ ਝੰਬੇਲਾ ਸਹੇੜ ਲੈਂਦਾ ਹੈ। (ਜਨਮ ਮਰਨ ਦੇ ਗੇੜ ਨੂੰ ਮੁਕਾਣ ਦੀ ਤਾਕਤ ਸਤਿਗੁਰੂ ਦੇ ਹੱਥ ਵਿਚ ਹੈ, (ਜਿਸ ਨੂੰ ਗੁਰੂ ਮਿਲਦਾ ਹੈ ਉਸ ਦੀ ਇਹ) ਝੰਬੇਲਾ ਮੁੱਕ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। (ਜੀਵਾਂ ਦੀ ਕੋਈ) ਆਪਣੀ ਚਲਾਈ ਸਿਆਣਪ ਚੱਲ ਨਹੀਂ ਸਕਦੀ, ਜੋ ਕਰਤਾਰ ਕਰਦਾ ਹੈ ਉਹੀ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ॥੪॥

ਪਦ ਅਰਥ :

ਹੰਸਿ - ਜੀਵ, ਸੰਜੋਗੁ ਮੇਲਿ - ਸੰਜੋਗ ਮੇਲ ਕੇ, ਜੋੜ ਮਿਥ ਕੇ, ਤਿਨ ਹੀ - ਉਸ (ਪ੍ਰਭੂ) ਨੇ, ਤਿਨ ਹੀ - ਉਸੇ ਨੇ ਹੀ, ਸਬਾਇਆ - ਸਾਰੇ, ਹਰਖਹੁ - ਖੁਸ਼ੀ ਤੋਂ, ਗਣਤ ਗਣਾਇ - ਲੇਖਾ ਲਿਖ ਕੇ, ਮੂਰਖ ਗਣਤ ਗਣਾਇ - ਮੂਰਖਾਂ ਵਾਲੇ ਕੰਮ ਕਰ ਕੇ, ਝਗੜੁ - ਜਨਮ ਮਰਨ ਦਾ ਲੰਬਾ ਝੰਬੇਲਾ, ਸੁ ਹੋਗੁ - ਉਹੀ ਹੋਵੇਗਾ।

ਰਾਗੁ-ਮਾਝ ਪਉੜੀ (੪ ਮਾਤਰਾ) (ਅੰਗ-੧੩੯)

1	2	3	4	1	2	3	4
×		0		×		0	
ਗੁੰ-	ਗੁੰਗੁ	ਰੇਂ-	ਮੰਗੁ	ਗੁੰਗੁ	ਗੁੰਗੁ	ਗੁੰਗੁ	ਗੁੰਗੁ
ਕਾਇਆ	sss	ਹੰਸਿ	ss	ਸੰss	ਜੋss	ਗੁs	ss
ਰੇਂਰੇਂ	ਰੇਂਰੇਂ	ਰੇਂਰੇਂ	ਨੀਨੀ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ
ਮੇss	ਲਿss	ss	ss	ਮਿsss	ਲਾss	ਇs	ਆs
ਗੁੰ-	ਗੁੰਗੁ	ਰੇਂ-	ਮੰਗੁ	ਗੁੰਗੁ	ਗੁੰਗੁ	ਗੁੰਗੁ	ਗੁੰਗੁ
ਤਿਨss	ਹੀss	ਕੀs	ਆs	ਵਿsss	ਜੋsss	ਗੁs	ss

1	2	3	4	1	2	3	4
×		0		×		0	
ਰੇਰੇ	ਰੇਰੇ	ਰੇਰੇ	ਨੀਨੀ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ
ਜਿsss	sss	ਨਿs	ss	ਉsss	ਪਾsss	ਇs	ਆs
ਗੁੰ-	ਗੁੰਗੁੰ	ਰੇਂ-	ਮੰਗੁੰ	ਗੁੰਗੁੰ	ਗੁੰਗੁੰ	ਗੁੰਗੁੰ	ਗੁੰਗੁੰ
ਮੂਰਖੁ	sss	ਭੋs	ਗੋs	ਭੋsss	sss	ਗੁs	ss
ਰੇਰੇ	ਰੇਰੇ	ਰੇਰੇ	ਨੀਨੀ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ
ਦੁsss	ਖss	ss	ss	ਸsss	ਬਾsss	ਇs	ਆs
ਗੁੰ-	ਗੁੰਗੁੰ	ਰੇਂ-	ਮੰਗੁੰ	ਗੁੰਗੁੰ	ਗੁੰਗੁੰ	ਗੁੰਗੁੰ	ਗੁੰਗੁੰ
ਸੁss	ਖਹੁs	ਉs	ਠੇs	ਰੋss	sss	ਗs	ss
ਰੇਰੇ	ਰੇਰੇ	ਰੇਰੇ	ਨੀਨੀ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ
ਪਾsss	ਪss	ss	ss	ਕsss	ਮਾsss	ਇs	ਆs
ਮਾ-	ਮਾਪਾ	-ਪਾ	ਨੀਨੀ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ
ਹsss	ਰss	ਖਹੁ	ਸੋਗੁ	ਵਿsss	ਜੋss	ਗੁs	ss
ਰੇਂ-	ਰੇਰੇ	-ਰੇਂ	ਨੀਨੀ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ
ਉss	sss	ਪਾs	ਇs	ਖsss	ਪਾsss	ਇਆ	ss
ਮਾ-	ਮਾਪਾ	-ਪਾ	ਨੀਨੀ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ
ਮੂss	ਰਖss	ਗਣ	ਤs	ਗsss	ਣਾsss	ਇs	ss
ਰੇਂ-	ਰੇਰੇ	-ਰੇਂ	ਨੀਨੀ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ
ਝsss	ਗss	ੜਾs	ss	ਪਾsss	ਇਆss	ss	ss
ਮਾ-	ਮਾਪਾ	-ਪਾ	ਨੀਨੀ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ
ਸਤਿss	ਗੁਰs	ਹs	ਥਿs	ਨਿss	ਬੇss	ੜੁs	ss
ਰੇਂ-	ਰੇਰੇ	-ਰੇਂ	ਨੀਨੀ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ
ਝss	ਗss	ੜੁs	ss	ਚੁss	ਕਾss	ਇਆ	ss
ਗੁੰ-	ਗੁੰਗੁੰ	-ਗੁੰ	ਗੁੰਗੁੰ	ਰੇਰੇ	ਗੁੰਗੁੰ	ਗੁੰਗੁੰ	ਗੁੰਗੁੰ
ਕsss	ਰਤਾss	ਕਰੇ	ਸੁs	ਹੋsss	ਗੁsss	ss	ss
ਰੇਰੇ	ਨੀਨੀ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ
ਨsss	sss	ਚs	ਲੈs	ਚsss	ਲਾss	ਇਆ	ss
ਗੁੰ-	ਗੁੰਗੁੰ	-ਗੁੰ	ਗੁੰਗੁੰ	ਰੇਰੇ	ਗੁੰਗੁੰ	ਗੁੰਗੁੰ	ਗੁੰਗੁੰ
ਨsss	sss	ਚs	ਲੈs	ਚsss	ਲਾss	ਇਆ	ss
ਰੇਰੇ	ਨੀਨੀ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ
ਨsss	sss	ਚs	ਲੈs	ਚss	ਲਾsss	ਇs	ਆs

ਰਾਗੁ ਮਾਝ

ਸਲੋਕੁ ਮ: ੧ ॥

ਕੂੜੁ ਬੋਲਿ ਮੁਰਦਾਰੁ ਖਾਇ ॥
ਅਵਰੀ ਨੋ ਸਮਝਾਵਣਿ ਜਾਇ ॥
ਮੁਠਾ ਆਪਿ ਮੁਹਾਏ ਸਾਥੈ ॥
ਨਾਨਕ ਐਸਾ ਆਗੂ ਜਾਪੈ ॥੧॥

(ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ, ਅੰਗ ੧੩੯-੧੪੦)

ਅਰਥ :

(ਜੋ ਮਨੁੱਖ) ਝੂਠ ਬੋਲ ਕੇ (ਆਪ ਤਾਂ) ਦੂਜਿਆਂ ਦਾ ਹੱਕ ਖਾਂਦਾ ਹੈ, ਤੇ ਹੋਰਨਾਂ ਨੂੰ ਸਿੱਖਿਆ ਦੇਣ ਜਾਂਦਾ ਹੈ (ਕਿ ਝੂਠ ਨਾਹ ਬੋਲੇ)। (ਉਹ) ਆਪ ਤਾਂ ਠੱਗਿਆ ਜਾ ਹੀ ਰਿਹਾ ਹੈ, ਆਪਣੇ ਸਾਥ ਨੂੰ ਭੀ ਲੁਟਾਂਦਾ ਹੈ। ਹੇ ਨਾਨਕ ! ਅਜੇਹਾ ਆਗੂ (ਅੰਤ ਇਉਂ) ਉੱਘੜਦਾ ਹੈ ॥੧॥

ਪਦ ਅਰਥ :

ਮੁਰਦਾਰੁ - ਹਰਾਮ, ਪਰਾਇਆ ਹੱਕ, ਮੁਠਾ - ਠੱਗਿਆ, ਮੁਹਾਏ - ਲੁਟਾਂਦਾ ਹੈ, ਠਗਾਂਦਾ ਹੈ, ਸਾਥੈ - ਸਾਥ ਨੂੰ, ਜਾਪੈ - ਜਾਪਦਾ ਹੈ, ਉੱਘੜਦਾ ਹੈ।

ਰਾਗੁ ਮਾਝ (ਏਕਤਾਲ, ੧੨ ਮਾਤਰਾ)
(ਅੰਗ ੧੩੯-੧੪੦)

1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12
x		0		2		0		3		4	
ਸਥਾਈ											
ਸ	ਸ	ਰੇ	ਮ	ਪ	ਪ	ਧ	ਧ	-	ਮਗ	ਮ	ਰੇ
ਕੂ	s	ੜੁ	ਬੋ	s	ਲਿ	ਮੁਰ	ਦਾ	ਰੁ	ਖਾ	ਇ	s
ਪ	ਪ	ਪ	ਗੁ	ਗੁ	ਗੁ	ਰੇ	ਰੇ	ਰੇ	ਨੀ	ਸ	ਸ
ਅਵ	ਰੀ	s	ਨੋ	s	s	ਸਮ	ਝਾ	ਵਣਿ	ਜਾ	s	ਇ
ਅੰਤਰਾ											
ਪ	ਨੀ	ਸੰ	ਰੇਂ	ਰੇਂ	ਰੇਂ	ਗੁੰ	ਗੁੰ	ਰੇਂ	ਨੀ	ਸੰ	ਸੰ
ਮੁ	s	ਠਾ	ਆ	s	ਪਿ	ਮੁ	ਹਾ	ਏ	ਸਾ	s	ਥੈ
ਸੰ	ਨੀ	ਧ	ਪ	ਪ	ਪ	ਗੁ	ਗੁ	ਰੇ	ਨੀ	ਸ	ਸ
ਨਾ	ਨ	ਕ	ਐ	s	ਸਾ	ਆ	s	ਗੂ	ਜਾ	s	ਪੈ

ਰਾਗੁ ਮਾਝ

ਪਉੜੀ ॥

ਇਕਿ ਕੰਦ ਮੂਲੁ ਚੁਣਿ ਖਾਹਿ ਵਣ ਖੰਡਿ ਵਾਸਾ ॥
 ਇਕਿ ਭਗਵਾ ਵੇਸੁ ਕਰਿ ਫਿਰਹਿ ਜੋਗੀ ਸੰਨਿਆਸਾ ॥
 ਅੰਦਰਿ ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਬਹੁਤੁ ਛਾਦਨ ਭੋਜਨ ਕੀ ਆਸਾ ॥
 ਬਿਰਥਾ ਜਨਮੁ ਗਵਾਇ ਨ ਗਿਰਹੀ ਨ ਉਦਾਸਾ ॥
 ਜਮਕਾਲੁ ਸਿਰਹੁ ਨ ਉਤਰੈ ਤ੍ਰਿਬਿਧਿ ਮਨਸਾ ॥
 ਗੁਰਮਤੀ ਕਾਲੁ ਨ ਆਵੈ ਨੇੜੈ ਜਾ ਹੋਵੈ ਦਾਸਨਿ ਦਾਸਾ ॥
 ਸਚਾ ਸਬਦੁ ਸਚੁ ਮਨਿ ਘਰ ਹੀ ਮਾਹਿ ਉਦਾਸਾ ॥
 ਨਾਨਕ ਸਤਿਗੁਰੁ ਸੇਵਨਿ ਆਪਣਾ ਸੇ ਆਸਾ ਤੇ ਨਿਰਾਸਾ ॥੫॥

ਅਰਥ :

(ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ, ਅੰਗ ੧੪੦)

ਕਈ ਬੰਦੇ ਮੂਲੀ ਆਦਿਕ ਪੁਟ ਕੇ ਖਾਂਦੇ ਹਨ (ਮੂਲੀ ਆਦਿਕ ਖਾ ਕੇ ਗੁਜ਼ਾਰਾ ਕਰਦੇ ਹਨ) ਤੇ ਜੰਗਲ ਦੇ ਗੋਸ਼ੇ ਵਿਚ ਜਾ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਕਈ ਲੋਕ ਭਗਵੇ ਕੱਪੜੇ ਪਾ ਕੇ ਜੋਗੀ ਤੇ ਸੰਨਿਆਸੀ ਬਣ ਕੇ ਫਿਰਦੇ ਹਨ। (ਪਰ ਉਹਨਾਂ ਦੇ) ਮਨ ਵਿਚ ਬਹੁਤ ਲਾਲਚ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਕੱਪੜੇ ਤੇ ਭੋਜਨ ਦੀ ਲਾਲਸਾ ਟਿਕੀ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ। (ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ) ਅਜਾਈਂ ਮਨੁੱਖਾ ਜਨਮ ਗਵਾ ਕੇ ਨਾਹ ਉਹ ਗ੍ਰਿਹਸਤੀ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ ਤੇ ਨਾਹ ਹੀ ਫਕੀਰ। (ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਅੰਦਰ) ਤ੍ਰਿਗੁਣੀ (ਮਾਇਆ ਦੀ) ਲਾਲਸਾ ਹੋਣ ਕੇ ਕਾਰਨ ਆਤਮਕ ਮੌਤ ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਸਿਰ ਤੋਂ ਟਲਦੀ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਜਦੋਂ ਮਨੁੱਖ (ਪ੍ਰਭੂ ਦੇ) ਸੇਵਕਾਂ ਦਾ ਸੇਵਕ ਬਣ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਸਤਿਗੁਰੂ ਦੀ ਸਿੱਖਿਆ ਤੇ ਤੁਰ ਕੇ ਆਤਮਕ ਮੌਤ ਉਸਦੇ ਨੇੜੇ ਨਹੀਂ ਆਉਂਦੀ। ਗੁਰੂ ਦਾ ਸੱਚਾ ਸ਼ਬਦ ਤੇ ਪ੍ਰਭੂ (ਉਸ ਦੇ) ਮਨ ਵਿਚ ਹੋਣ ਕਰਕੇ ਉਹ ਗ੍ਰਿਹਸਤ ਵਿਚ ਰਹਿੰਦਾ ਹੋਇਆ ਹੀ ਤਿਆਗੀ ਹੈ। ਹੇ ਨਾਨਕ ! ਜੇ ਮਨੁੱਖ ਆਪਣੇ ਗੁਰੂ ਦੇ ਹੁਕਮ ਵਿਚ ਤੁਰਦੇ ਹਨ, ਉਹ (ਦੁਨੀਆਂ ਦੀਆਂ) ਲਾਲਸਾ ਤੋਂ ਉਪਰਾਮ ਹੋ ਜਾਂਦੇ ਹਨ ॥੫॥

ਪਦ ਅਰਥ :

ਕੰਦ - ਗਾਜਰ ਮੂਲੀ ਗੋਂਗਲੂ ਆਦਿ ਸਬਜੀ ਜੋ ਜ਼ਮੀਨ ਦੇ ਅੰਦਰ ਪੈਦਾ ਹੁੰਦੀ ਹੈ, ਕੰਦ ਮੂਲ - ਮੂਲੀ, ਵਣ - ਜੰਗਲ, ਵਣਖੰਡਿ - ਜੰਗਲ ਦੇ ਗੋਸ਼ੇ ਵਿਚ, ਛਾਦਨ - ਕੱਪੜਾ, ਆਸਾ - ਲਾਲਸਾ, ਗਿਰਹੀ - ਗ੍ਰਿਹਸਤੀ, ਤ੍ਰਿਬਿਧਿ - ਤਿੰਨ ਕਿਸਮ ਦੀ ਤ੍ਰਿਗੁਣੀ, ਮਨਸਾ - ਵਾਸਨਾ।

ਪਉੜੀ (੪ ਮਾਤਰਾ) (ਅੰਗ-੧੪੦)

1	2	3	4	1	2	3	4
×		0		×		0	
ਗੁੰ-	ਗੁੰਗੁੰ	ਰੇਂ-	ਮੰਗੁੰ	ਗੁੰਗੁੰ	ਗੁੰਗੁੰ	ਗੁੰਗੁੰ	ਗੁੰਗੁੰ
ਇੜਕਿ	ਕੰਦs	ਮੂਲੁ	ਚੁਣਿ	ਖਾੜs	ੜੜੜs	ਹਿੜ	ੜੜ
ਰੇਂਰੇਂ	ਰੇਂਰੇਂ	ਰੇਂਰੇਂ	ਨੀਨੀ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ
ਵੜੜs	ੜੜs	ਣੜ	ੜੜ	ਖੰਡਿੜs	ਵਾੜੜs	ਸਾੜ	ੜੜ
ਗੁੰ-	ਗੁੰਗੁੰ	ਰੇਂ-	ਮੰਗੁੰ	ਗੁੰਗੁੰ	ਗੁੰਗੁੰ	ਗੁੰਗੁੰ	ਗੁੰਗੁੰ
ਇਕਿs	ਭਗਵਾ ਵੇ	ਸੁ ਕ	ਰਿੜ	ਫਿੜs	ਰੜs	ਹਿੜ	ੜੜ

1	2	3	4	1	2	3	4
×		0		×		0	
ਰੇਰੇਂ	ਰੇਰੇਂ	ਰੇਰੇਂ	ਨੀਨੀ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ
ਜੋsss	sss	ਗੀs	ss	ਸੰਨਿsss	sss	ਆਸਾ	ss
ਗੁੰ-	ਗੁੰਗੁੰ	ਰੇਂ-	ਮੰਗੁੰ	ਗੁੰਗੁੰ	ਗੁੰਗੁੰ	ਗੁੰਗੁੰ	ਗੁੰਗੁੰ
ਅੰਦs	ਰਿss	ਤ੍ਰਿਸ	ਨਾs	ਬss	ਹੁਤੁs	ss	ss
ਰੇਰੇਂ	ਰੇਰੇਂ	ਰੇਰੇਂ	ਨੀਨੀ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ
ਛਾss	ਦਨs	ਭੋਜਨ	ਕੀ	ਆsss	ਸਾsss	ss	ss
ਗੁੰ-	ਗੁੰਗੁੰ	ਰੇਂ-	ਮੰਗੁੰ	ਗੁੰਗੁੰ	ਗੁੰਗੁੰ	ਗੁੰਗੁੰ	ਗੁੰਗੁੰ
ਬਿਰਥਾ	ssss	ਜਨ	ਮੁs	ਗsss	ਵਾsss	ਇs	ss
ਰੇਰੇਂ	ਰੇਰੇਂ	ਰੇਰੇਂ	ਨੀਨੀ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ
ਨsss	ਗਿਰਹੀ	ss	ਨs	ਉsss	ਦਾsss	ਸਾs	ss
ਮਾ-	ਮਾਪਾ	-ਪਾ	ਨੀਨੀ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ
ਜਮss	ਕਾਲੁs	ਸਿਰਹੁ	ਨs	ਉss	ਤss	ਰੈs	ss
ਰੇਂ-	ਰੇਰੇਂ	-ਰੇਂ	ਨੀਨੀ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ
ਤ੍ਰਿss	ਬਿss	ਧਿs	ss	ਮsss	ਨsss	ਸਾs	ss
ਮਾ-	ਮਾਪਾ	-ਪਾ	ਨੀਨੀ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ
ਗੁਰਮਤੀ	ਕਾਲੁs	ਨ	ਆਵੈ	ਨੇss	ਝੈsss	ss	ss
ਰੇਂ-	ਰੇਰੇਂ	-ਰੇਂ	ਨੀਨੀ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ
ਜਾsss	ਹੋਵੈs	ਦਾਸ	ਨਿs	ਦਾsss	sss	ਸਾs	ss
ਮਾ-	ਮਾਪਾ	-ਪਾ	ਨੀਨੀ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ
ਸਚਾss	ਸਬਦੁs	ਸs	ਚੁs	ਮsss	ssss	ਨਿs	ss
ਰੇਂ-	ਰੇਰੇਂ	-ਰੇਂ	ਨੀਨੀ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ
ਘਰs	ਹੀss	ਮਾs	ਹਿs	ਉsss	ਦਾsss	ਸਾs	ss
ਗੁੰ-	ਗੁੰਗੁੰ	-ਗੁੰ	ਗੁੰਗੁੰ	ਰੇਰੇਂ	ਗੁੰਗੁੰ	ਗੁੰਗੁੰ	ਗੁੰਗੁੰ
ਨਾਨਕ	ਸਤਿਗੁਰੁ	ਸੇਵ	ਨਿ	ਆsss	ਪsss	ਣਾs	ss
ਰੇਰੇਂ	ਨੀਨੀ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ
ਸੋsss	ਆਸਾs	ਤੇs	ss	ਨਿsss	ਰਾsss	ਸਾs	ss
ਗੁੰ-	ਗੁੰਗੁੰ	-ਗੁੰ	ਗੁੰਗੁੰ	ਰੇਰੇਂ	ਗੁੰਗੁੰ	ਗੁੰਗੁੰ	ਗੁੰਗੁੰ
ਸੋsss	ਆਸਾs	ਤੇs	ss	ਨਿsss	ਰਾsss	ਸਾs	ss
ਰੇਰੇਂ	ਨੀਨੀ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ
ਸੋsss	ਆਸਾs	ਤੇs	ss	ਨਿsss	ਰਾsss	ਸਾs	ss

ਰਾਗੁ ਮਾਝ

ਸਲੋਕੁ ਮ: ੧ ॥

ਜੇ ਰਤੁ ਲਗੈ ਕਪੜੈ ਜਾਮਾ ਹੋਇ ਪਲੀਤੁ ॥

ਜੇ ਰਤੁ ਪੀਵਹਿ ਮਾਣਸਾ ਤਿਨ ਕਿਉ ਨਿਰਮਲੁ ਚੀਤੁ ॥

(ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ, ਅੰਗ ੧੪੦)

ਅਰਥ :

ਜੇ ਜਾਮੇ ਨੂੰ ਲਹੂ ਲੱਗ ਜਾਵੇ, ਤਾਂ ਜਾਮਾ ਪਲੀਤ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ (ਤੇ ਨਮਾਜ਼ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦੀ), (ਪਰ) ਜੇ ਬੰਦੇ ਮਨੁੱਖਾਂ ਦਾ ਲਹੂ ਪੀਂਦੇ ਹਨ (ਭਾਵ, ਧੱਕਾ ਕਰ ਕੇ ਹਰਾਮ ਦੀ ਕਮਾਈ ਖਾਂਦੇ ਹਨ) ਉਹਨਾਂ ਦਾ ਮਨ ਕਿਵੇਂ ਪਾਕ (ਸਾਫ਼) ਰਹਿ ਸਕਦਾ ਹੈ (ਤੇ ਪਲੀਤ ਮਨ ਨਾਲ ਨਮਾਜ਼ ਪੜ੍ਹੀ ਕਿਵੇਂ ਕਬੂਲ ਹੈ) ?

ਪਦ ਅਰਥ :

ਜਾਮਾ - ਕੱਪੜਾ, ਰਤੁ - ਲਹੂ, ਮਾਣਸਾ - ਮਨੁੱਖਾਂ ਦਾ ।

ਰਾਗੁ ਮਾਝ (ਤਿੰਨਤਾਲ, ੧੬ ਮਾਤਰਾ)

(ਅੰਗ-੧੪੦)

1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12	13	14	15	16
x				2				0				3			
ਸਥਾਈ															
								ਸ	ਸ	ਰੇ	ਮ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪ
								ਜੇ	s	ਰ	ਤੁ	ਲ	s	ਗੈ	s
ਰੇ	ਮ	ਪ	ਨੀ	ਧ	ਧ	ਪ	ਪ								
ਕ	s	s	s	ਪ	s	ਤੈ	s								
								ਸੰ	ਸੰ	ਸੰ	ਸੰ	ਨੀ	ਪ	ਪ	ਪ
								ਜਾ	s	ਮਾ	s	ਹੇ	s	ਇ	s
ਗੁ	ਗੁ	ਰੇ	ਰੇ	ਨੀ	ਨੀ	ਸ	ਸ								
ਪ	s	s	s	ਲੀ	s	ਤੁ	s								
ਅੰਤਰਾ															
								-	ਮ	ਮ	ਰੇ	ਰੇ	ਮ	ਪ	ਨੀ
								s	ਜੇ	ਰ	ਤੁ	ਪੀ	ਵ	s	ਹਿ
-	ਸੰ	ਸੰ	ਨੀ	ਸੰ	ਸੰ	ਸੰ	ਸੰ								
s	ਮਾ	s	s	ਣ	s	ਸਾ	s								
								-	ਰੇਂ	ਰੇਂ	ਰੇਂ	ਸੰ	ਨੀ	ਪ	ਪ
								s	ਤਿ	ਨ	ਕਿਉ	ਨਿ	ਰ	ਮ	ਲੁ
ਮਪ	ਨੀਸੰ	ਧਮ	ਗਮ	ਰੇਗੁ	ਸਰੇ	ਨੀਨੀ	ਸਸ								
ਚੀ	s	s	s	ਤੁ	s	s	s								

ਰਾਗੁ ਮਾਝ

ਮ: ੧ ॥

ਜਾ ਹਉ ਨਾਹੀ ਤਾ ਕਿਆ ਆਖਾ ਕਿਹੁ ਨਾਹੀ ਕਿਆ ਹੋਵਾ ॥

ਕੀਤਾ ਕਰਣਾ ਕਹਿਆ ਕਥਨਾ ਭਰਿਆ ਭਰਿ ਭਰਿ ਧੋਵਾਂ ॥

ਆਪਿ ਨ ਬੁਝਾ ਲੋਕ ਬੁਝਾਈ ਐਸਾ ਆਗੂ ਹੋਵਾਂ ॥

(ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ, ਅੰਗ ੧੪੦)

ਅਰਥ :

ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਹਾਂ ਹੀ ਕੁਝ ਨਹੀਂ (ਭਾਵ, ਮੇਰੀ ਆਤਮਕ ਹਸਤੀ ਹੀ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਬਣੀ), ਤਾਂ ਮੈਂ (ਹੋਰਨਾਂ ਨੂੰ) ਉਪਦੇਸ਼ ਕੀਹ ਕਰਾਂ ? (ਅੰਦਰ) ਕੋਈ ਆਤਮਕ ਗੁਣ ਨਾਹ ਹੁੰਦਿਆਂ ਕਿਤਨਾ ਕੁਝ ਬਣ ਬਣ ਕੇ ਵਿਖਾਵਾਂ ? ਮੇਰਾ ਕੰਮ-ਕਾਰ, ਮੇਰਾ ਬੋਲ-ਚਾਲ ਇਹਨਾਂ ਦੀ ਰਾਹੀਂ (ਮੰਦੇ ਸੰਸਕਾਰਾਂ ਨਾਲ) ਭਰਿਆ ਹੋਇਆ ਕਦੇ ਮੰਦੇ ਪਾਸੇ ਡਿੱਗਦਾ ਹਾਂ ਤੇ (ਕਦੇ ਫੇਰ ਮਨ ਨੂੰ) ਧੋਣ ਦਾ ਜਤਨ ਕਰਦਾ ਹਾਂ। ਜਦੋਂ ਮੈਨੂੰ ਆਪ ਨੂੰ ਹੀ ਸਮਝ ਨਹੀਂ ਆਈ ਤੇ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਰਾਹ ਦੱਸਦਾ ਹਾਂ, (ਇਸ ਹਾਲਤ ਵਿਚ) ਹਾਸੇ-ਹੀਣਾ ਆਗੂ ਹੀ ਬਣਦਾ ਹਾਂ।

ਪਦ ਅਰਥ :

ਹਉ - ਮੈਂ, ਕਿਆ ਹੋਵਾ - ਕਿਤਨਾ ਕੁਝ ਬਣ ਬਣ ਦਿਖਾਵਾਂ ?, ਕੀਤਾ ਕਰਣਾ - (ਮੇਰਾ) ਕੰਮ-ਕਾਰ, ਕਹਿਆ ਕਥਨਾ - (ਮੇਰਾ) ਬੋਲ-ਚਾਲ।

ਰਾਗੁ ਮਾਝ (ਏਕਤਾਲ, ੧੨ ਮਾਤਰਾ) (ਅੰਗ ੧੪੦)

1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12
x		0		2		0		3		4	
ਸਥਾਈ											
ਪ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪ	ਧ	ਧ	ਮ	ਗ	ਮ	ਰੇ
ਜਾ	s	ਹ	ਉ	ਨਾ	ਹੀ	ਤਾ	s	ਕਿ	ਆ	ਆ	ਖਾ
ਪ	ਪ	ਪ	ਗੁ	ਰੇ	ਰੇ	ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਸ	ਸ	ਸ
ਕਿ	s	ਹੁ	ਨਾ	s	ਹੀ	ਕਿ	s	ਆ	ਹੋ	s	ਵਾ
ਅੰਤਰਾ											
ਮ	ਮ	ਪ	ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਸਂ	ਸਂ	ਨੀ	ਸਂ	ਸਂ	ਸਂ
ਕੀ	s	ਤਾ	ਕ	ਰ	ਣਾ	ਕ	ਹਿ	ਆ	ਕ	ਥ	ਨਾ
ਰੇਂ	ਰੇਂ	ਸਂ	ਨੀ	ਧ	ਪ	ਮ	ਪ	ਨੀ	ਸਂ	ਸਂ	ਸਂ
ਭਰਿ	ਆ	ਭ	ਰਿ	ਭ	ਰਿ	ਧੋ	s	s	ਵਾਂ	s	s
ਗੁੰ	ਗੁੰ	ਰੇਂ	ਗੁੰ	ਗੁੰ	ਗੁੰ	ਰੇਂ	ਨੀ	ਨੀ	ਸਂ	ਸਂ	ਸਂ
ਆ	s	ਪਿ	ਨ	ਬੁ	ਝਾ	ਲੋ	s	ਕ	ਬੁ	ਝਾ	ਈ
ਸਂ	ਸਂ	ਸਂ	ਨੀ	ਧ	ਪ	ਗੁ	ਗੁ	ਰੇ	ਨੀ	ਸ	ਸ
ਐ	s	ਸਾ	ਆ	s	ਗੁ	ਹੋ	s	s	ਵਾਂ	s	s

ਰਾਗੁ ਮਾਝ

ਪਉੜੀ ॥

ਮਾਹਾ ਰੁਤੀ ਸਭ ਤੂੰ ਘੜੀ ਮੂਰਤ ਵੀਚਾਰਾ ॥
 ਤੂੰ ਗਣਤੈ ਕਿਨੈ ਨ ਪਾਇਓ ਸਚੇ ਅਲਖ ਅਪਾਰਾ ॥
 ਪੜਿਆ ਮੂਰਖੁ ਆਖੀਐ ਜਿਸੁ ਲਬੁ ਲੋਭੁ ਅਹੰਕਾਰਾ ॥
 ਨਾਉ ਪੜੀਐ ਨਾਉ ਬੁਝੀਐ ਗੁਰਮਤੀ ਵੀਚਾਰਾ ॥
 ਗੁਰਮਤੀ ਨਾਮੁ ਧਨੁ ਖਟਿਆ ਭਗਤੀ ਭਰੇ ਭੰਡਾਰਾ ॥
 ਨਿਰਮਲੁ ਨਾਮੁ ਮੰਨਿਆ ਦਰਿ ਸਚੈ ਸਚਿਆਰਾ ॥
 ਜਿਸ ਦਾ ਜੀਉ ਪਰਾਣੁ ਹੈ ਅੰਤਰਿ ਜੋਤਿ ਅਪਾਰਾ ॥
 ਸਚਾ ਸਾਹੁ ਇਕੁ ਤੂੰ ਹੋਰੁ ਜਗਤੁ ਵਣਜਾਰਾ ॥੬॥

ਅਰਥ :

(ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ, ਅੰਗ ੧੪੦)

(ਹੇ ਪ੍ਰਭੂ !) ਸਭ ਮਹੀਨਿਆਂ ਰੁੱਤਾਂ ਘੜੀਆਂ ਤੇ ਮੂਰਤਾਂ ਵਿਚ ਤੈਨੂੰ ਸਿਮਰਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ (ਭਾਵ, ਤੇਰੇ ਸਿਮਰਨ ਲਈ ਕੋਈ ਖਾਸ ਰੁੱਤ ਜਾਂ ਥਾਂ ਨਹੀਂ ਹੈ)। ਹੇ ਅਦ੍ਰਿਸ਼ਟ ਤੇ ਬੇਅੰਤ ਪ੍ਰਭੂ ! ਥਿੱਤਾਂ ਦਾ ਲੇਖਾ ਗਿਣ ਕੇ ਕਿਸੇ ਨੇ ਭੀ ਤੈਨੂੰ ਨਹੀਂ ਲੱਭਿਆ। ਇਹੋ ਜਿਹੀ (ਥਿੱਤਾਂ ਦੀ ਵਿੱਦਿਆ) ਪੜ੍ਹੇ ਹੋਏ ਨੂੰ ਮੂਰਖ ਆਖਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਉਸ ਦੇ ਅੰਦਰ ਲੋਭ ਤੇ ਅਹੰਕਾਰ ਹੈ। (ਕਿਸੇ ਥਿੱਤ ਮੂਰਤ ਦੇ ਭਰਮ ਦੀ ਲੋੜ ਨਹੀਂ, ਸਿਰਫ) ਸਤਿਗੁਰੂ ਦੀ ਦਿੱਤੀ ਮੱਤ ਨੂੰ ਵਿਚਾਰ ਕੇ ਪਰਮਾਤਮਾ ਦਾ ਨਾਮ ਜਪਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਤੇ (ਉਸ ਵਿਚ) ਸੁਰਤ ਜੋਤਨੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਗੁਰੂ ਦੀ ਸਿੱਖਿਆ ਤੇ ਤੁਰ ਕੇ ਨਾਮ-ਰੂਪ ਧਨ ਕਮਾਇਆ ਹੈ, ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਖਜ਼ਾਨੇ ਭਗਤੀ ਨਾਲ ਭਰ ਗਏ ਹਨ। ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਪ੍ਰਭੂ ਦਾ ਪਵਿਤ੍ਰ ਨਾਮ ਕਬੂਲ ਕੀਤਾ ਹੈ ਉਹ ਪ੍ਰਭੂ ਦੇ ਦਰ ਤੇ ਸੁਰਖਰੂ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਤੇਰੇ ਹੀ ਬਖਸ਼ੇ ਹੋਏ ਜਿੰਦ ਪ੍ਰਾਣ ਹਰੇਕ ਜੀਵ ਨੂੰ ਮਿਲੇ ਹਨ, ਤੇਰੀ ਹੀ ਅਪਾਰ ਜੋਤਿ ਹਰੇਕ ਜੀਵ ਦੇ ਅੰਦਰ ਹੈ। ਹੇ ਪ੍ਰਭੂ ! ਤੂੰ ਸਦਾ ਟਿਕੇ ਰਹਿਣ ਵਾਲਾ ਸ਼ਾਹ ਹੈਂ, ਹੋਰ ਸਾਰਾ ਜਗਤ ਵਣਜਾਰਾ ਹੈ (ਭਾਵ, ਹੋਰ ਸਾਰੇ ਜੀਵ ਇਥੇ, ਮਾਨੋ, ਫੇਰੀ ਲਾ ਕੇ ਸਉਦਾ ਕਰਨ ਆਏ ਹਨ) ॥੬॥

ਪਦ ਅਰਥ :

ਮਾਹਾ - ਮਹੀਨੇ, ਮੂਰਤ - ਮੂਰਤ, ਵੀਚਾਰਾ - ਵਿਚਾਰਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ, ਧਿਆਨ ਧਰਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ, ਤੂੰ - ਤੈਨੂੰ, ਗਣਤੈ - (ਥਿੱਤਾਂ ਦੇ) ਲੇਖੇ ਕਰਨ ਨਾਲ, ਅਲਖ - ਅਦ੍ਰਿਸ਼ਟ, ਸਚਿਆਰਾ - ਸੁਰਖਰੂ, ਉੱਜਲ ਮੁਖ, ਸਚਾ - ਸਦਾ ਟਿਕੇ ਰਹਿਣ ਵਾਲਾ, ਵਣਜਾਰਾ - ਫੇਰੀ ਲਾ ਕੇ ਸਉਦਾ ਵੇਚਣ ਵਾਲਾ।

ਰਾਗੁ-ਮਾਝ ਪਉੜੀ (੪ ਮਾਤਰਾ) (ਅੰਗ-੧੪੦)

1	2	3	4	1	2	3	4
×		0		×		0	
ਗੁੰ-	ਗੁੰਗੁੰ	ਰੇਂ-	ਮੰਗੁੰ	ਗੁੰਗੁੰ	ਗੁੰਗੁੰ	ਗੁੰਗੁੰ	ਗੁੰਗੁੰ
ਮਾਹਾss	ਰੁਤੀss	ਸਭ	ਤੂੰs	ਘsss	sssੜੀ	ss	ss
ਰੇਂਰੇਂ	ਰੇਂਰੇਂ	ਰੇਂਰੇਂ	ਨੀਨੀ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ
ਮੂਰss	ssss	ss	ਤs	ਵੀsss	ਚਾsss	ਰਾs	ss
ਗੁੰ-	ਗੁੰਗੁੰ	ਰੇਂ-	ਮੰਗੁੰ	ਗੁੰਗੁੰ	ਗੁੰਗੁੰ	ਗੁੰਗੁੰ	ਗੁੰਗੁੰ
ਤੂੰsss	ਗਣਤੈ	ਕਿਨੈ	ਨ	ਪਾsss	ਇsss	ਓs	ss

1	2	3	4	1	2	3	4
× ਰੇਰੇਂ ਸsss	ਰੇਰੇਂ ਚੇsss	0 ਰੇਰੇਂ ਅਲ	ਨੀਨੀ ਖs	× ਸਾਂਸਾਂ ਅsss	ਸਾਂਸਾਂ ਪਾsss	0 ਸਾਂਸਾਂ ਰਾs	ਸਾਂਸਾਂ ss
ਗੁੰ- ਪsss	ਗੁੰਗੁੰ ੜਿਆss	ਰੇ- ਮੂਰ	ਮੰਗੁੰ ਖੁs	ਗੁੰਗੁੰ ਆsss	ਗੁੰਗੁੰ ਖੀsss	ਗੁੰਗੁੰ ਐs	ਗੁੰਗੁੰ ss
ਰੇਰੇਂ ਜਿਸੁss	ਰੇਰੇਂ ਲਬੁss	ਰੇਰੇਂ ਲੋs	ਨੀਨੀ ਭੁs	ਸਾਂਸਾਂ ਅsss	ਸਾਂਸਾਂ ਹੰsss	ਸਾਂਸਾਂ ਕਾs	ਸਾਂਸਾਂ ਰਾs
ਗੁੰ- ਨਾsss	ਗੁੰਗੁੰ ਉsss	ਰੇ- ਪੜੀਐ	ਮੰਗੁੰ ਨਾਉ	ਗੁੰਗੁੰ ਬੁsss	ਗੁੰਗੁੰ ਝੀsss	ਗੁੰਗੁੰ ਐs	ਗੁੰਗੁੰ ss
ਰੇਰੇਂ ਗੁਰss	ਰੇਰੇਂ ssss	ਰੇਰੇਂ ss	ਨੀਨੀ ਮਤੀ	ਸਾਂਸਾਂ ਵੀsss	ਸਾਂਸਾਂ ਚਾsss	ਸਾਂਸਾਂ ਰਾs	ਸਾਂਸਾਂ ss
ਮਾ- ਗੁਰss	ਮਾਪਾ ਮਤੀss	-ਪਾ ਨਾਮੁ	ਨੀਨੀ ਧਨੁ	ਸਾਂਸਾਂ ਖsss	ਸਾਂਸਾਂ ਟਿsss	ਸਾਂਸਾਂ ਆs	ਸਾਂਸਾਂ ss
ਰੇ- ਭਗss	ਰੇਰੇਂ ਤੀsss	-ਰੇਂ ਭs	ਨੀਨੀ ਰੇs	ਸਾਂਸਾਂ ਭੰsss	ਸਾਂਸਾਂ ਡਾsss	ਸਾਂਸਾਂ ਰਾs	ਸਾਂਸਾਂ ss
ਮਾ- ਨਿਰss	ਮਾਪਾ ਮਲੁss	-ਪਾ ਨਾs	ਨੀਨੀ ਮੁs	ਸਾਂਸਾਂ ਮੰsss	ਸਾਂਸਾਂ ਨਿsss	ਸਾਂਸਾਂ ਆs	ਸਾਂਸਾਂ ss
ਰੇ- ਦsss	ਰੇਰੇਂ ਰਿsss	-ਰੇਂ ਸs	ਨੀਨੀ ਚੈs	ਸਾਂਸਾਂ ਸsss	ਸਾਂਸਾਂ ਚਿsss	ਸਾਂਸਾਂ ਆs	ਸਾਂਸਾਂ ਰਾs
ਮਾ- ਜਿਸ ਦਾ	ਮਾਪਾ ਜੀਉ	-ਪਾ ਪਰਾ	ਨੀਨੀ ਣੁs	ਸਾਂਸਾਂ ਹੈsss	ਸਾਂਸਾਂ ssss	ਸਾਂਸਾਂ ss	ਸਾਂਸਾਂ ss
ਰੇ- ਅੰਤss	ਰੇਰੇਂ ਰਿsss	-ਰੇਂ ਜੋs	ਨੀਨੀ ਤਿs	ਸਾਂਸਾਂ ਅsss	ਸਾਂਸਾਂ ਪਾsss	ਸਾਂਸਾਂ ਰਾs	ਸਾਂਸਾਂ ss
ਗੁੰ- ਸਚਾss	ਗੁੰਗੁੰ ਸਾਹੁss	-ਗੁੰ ਇs	ਗੁੰਗੁੰ ਕੁs	ਰੇਰੇਂ ਤੂੰsss	ਗੁੰਗੁੰ ssss	ਗੁੰਗੁੰ ss	ਗੁੰਗੁੰ ss
ਰੇਰੇਂ ਹੋsss	ਨੀਨੀ ਰੁsss	ਸਾਂਸਾਂ ਜਗ	ਸਾਂਸਾਂ ਤੁs	ਸਾਂਸਾਂ ਵsss	ਸਾਂਸਾਂ ਣsss	ਸਾਂਸਾਂ ਜਾs	ਸਾਂਸਾਂ ਰਾs
ਗੁੰ- ਹੋsss	ਗੁੰਗੁੰ ਰੁss	-ਗੁੰ ਜਗ	ਗੁੰਗੁੰ ਤੁs	ਰੇਰੇਂ ਵsss	ਗੁੰਗੁੰ ਣsss	ਗੁੰਗੁੰ ਜਾs	ਗੁੰਗੁੰ ਰਾs
ਰੇਰੇਂ ਹੋsss	ਨੀਨੀ ਰੁsss	ਸਾਂਸਾਂ ਜਗ	ਸਾਂਸਾਂ ਤੁs	ਸਾਂਸਾਂ ਵsss	ਸਾਂਸਾਂ ਣsss	ਸਾਂਸਾਂ ਜਾs	ਸਾਂਸਾਂ ਰਾs

ਰਾਗੁ ਮਾਝ

ਸਲੋਕੁ ਮ: ੧ ॥

ਮਿਹਰ ਮਸੀਤਿ ਸਿਦਕੁ ਮੁਸਲਾ ਹਕੁ ਹਲਾਲੁ ਕੁਰਾਣੁ ॥

ਸਰਮ ਸੁੰਨਤਿ ਸੀਲੁ ਰੋਜਾ ਹੋਹੁ ਮੁਸਲਮਾਣੁ ॥

(ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ, ਅੰਗ ੧੪੦)

ਅਰਥ :

(ਲੋਕਾਂ ਉੱਤੇ) ਤਰਸ ਦੀ ਮਸੀਤ (ਬਣਾਓ), ਸ਼ਰਧਾ ਨੂੰ ਮੁਸੱਲਾ ਤੇ ਹੱਕ ਦੀ ਕਮਾਈ ਨੂੰ ਕੁਰਾਨ (ਬਣਾਓ)। ਵਿਕਾਰ ਕਰਨ ਵਲੋਂ ਝੱਕਣਾ-ਇਹ ਸੁੰਨਤ ਹੋਵੇ, ਚੰਗਾ ਸੁਭਾਉ ਰੋਜ਼ਾ ਬਣੇ। ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਮੁਸਲਮਾਨ ਬਣ।

ਪਦ ਅਰਥ :

ਸਿਦਕੁ - ਨਿਸ਼ਚਾ; ਸ਼ਰਧਾ, **ਮੁਸਲਾ** - ਮੁਸੱਲਾ, ਉਹ ਸਫ਼ ਜਿਸ ਉੱਤੇ ਬੈਠ ਕੇ ਨਿਮਾਜ਼ ਪੜ੍ਹੀਦੀ ਹੈ, **ਹਕੁ ਹਲਾਲੁ** - ਜਾਇਜ਼ ਹੱਕ, ਹੱਕ ਦੀ ਕਮਾਈ, **ਸਰਮ** - ਸ਼ਰਮ, ਹਯਾ, ਵਿਕਾਰਾਂ ਵਲੋਂ ਸੰਗਣਾ, **ਸੀਲੁ** - ਚੰਗਾ ਸੁਭਾਉ।

ਰਾਗੁ ਮਾਝ (ਏਕਤਾਲ, ੧੨ ਮਾਤਰਾ) (ਅੰਗ ੧੪੦)

1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12
x		0		2		0		3		4	
ਸਥਾਈ											
ਪ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪ	ਧ	ਧ	ਮ	ਗ	ਮ	ਚੇ
ਮਿ	ਹ	ਰ	ਮ	ਸੀ	ਤਿ	ਸਿ	ਦ	ਕੁ	ਮੁ	ਸ	ਲਾ
ਪ	ਪ	ਪ	ਗੁ	ਚੇ	ਚੇ	ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਸ	ਸ	ਸ
ਹ	s	ਕੁ	ਹ	ਲਾ	ਲੁ	ਕੁ	s	ਰਾ	s	ਣੁ	s
ਅੰਤਰਾ											
ਮ	ਮ	ਪ	ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਸਂ	ਸਂ	ਨੀ	ਸਂ	ਸਂ	ਸਂ
ਸ	ਰ	ਮ	ਸੁੰ	ਨ	ਤਿ	ਸੀ	s	ਲੁ	ਚੇ	s	ਜਾ
ਸਂ	ਸਂ	ਸਂ	ਨੀ	ਧ	ਪ	ਧਮ	ਗਮ	ਚੇਚੇ	ਪਪ	ਗੁਚੇ	ਸਸ
ਚੇ	s	s	s	s	ਹੁ	ਮੁ	ਸ	ਲ	ਮਾ	ਣੁ	s

ਰਾਗੁ ਮਾਝ

ਮ: ੧ ॥

ਹਕੁ ਪਰਾਇਆ ਨਾਨਕਾ ਉਸੁ ਸੁਅਰ ਉਸੁ ਗਾਇ ॥
ਗੁਰੁ ਪੀਰੁ ਹਾਮਾ ਤਾ ਭਰੇ ਜਾ ਮੁਰਦਾਰੁ ਨ ਖਾਇ ॥
ਗਲੀ ਭਿਸਤਿ ਨ ਜਾਈਐ ਛੁਟੈ ਸਚੁ ਕਮਾਇ ॥

(ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ, ਅੰਗ ੧੪੧)

ਅਰਥ :

ਹੇ ਨਾਨਕ ! ਪਰਾਇਆ ਹੱਕ ਮੁਸਲਮਾਨ ਲਈ ਸੂਰ ਹੈ ਤੇ ਹਿੰਦੂ ਲਈ ਗਾਂ ਹੈ । ਗੁਰੂ ਪੈਗੰਬਰ ਤਾਂ ਹੀ ਸਿਫਾਰਿਸ਼ ਕਰਦਾ ਹੈ ਜੇ ਮਨੁੱਖ ਪਰਾਇਆ ਹੱਕ ਨਾਹ ਵਰਤੇ । ਨਿਰੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਕਰਨ ਨਾਲ ਬਹਿਸ਼ਤ ਵਿਚ ਨਹੀਂ ਅੱਪੜ ਸਕੀਦਾ । ਸੱਚ ਨੂੰ (ਭਾਵ, ਜਿਸ ਨੂੰ ਸੱਚਾ ਰਸਤਾ ਆਖਦੇ ਹਉ, ਉਸ ਨੂੰ) ਅਮਲੀ ਜੀਵਨ ਵਿਚ ਵਰਤਿਆਂ ਹੀ ਨਜ਼ਾਤ ਮਿਲਦੀ ਹੈ ।

ਪਦ ਅਰਥ :

ਹਾਮਾ ਭਰੇ – ਸਿਫਾਰਿਸ਼ ਕਰਦਾ ਹੈ (ਕਿਸੇ ਮੁਸਲਮਾਨ ਨਾਲ ਵਿਚਾਰ ਹੋਣ ਕਰ ਕੇ ਉਹਨਡਾਂ ਦੇ ਹੀ ਅਕੀਦੇ ਦਾ ਜ਼ਿਕਰ ਕੀਤਾ ਹੈ), **ਮੁਰਦਾਰੁ** – ਮਸਾਲੇ ਪਰਾਇਆ ਹੱਕ, **ਭਿਸਤਿ** – ਬਹਿਸ਼ਤ ਵਿਚ, **ਛੁਟੈ** – ਨਜ਼ਾਤ ਮਿਲਦੀ ਹੈ, ਮੁਕਤੀ ਹਾਸਲ ਹੁੰਦੀ ਹੈ, **ਕਮਾਇ** – ਕਮਾ ਕੇ, ਅਮਲੀ ਜੀਵਨ ਵਿਚ ਵਰਤਿਆਂ ।

ਰਾਗੁ ਮਾਝ (ਦਾਦਰਾ, ਓ ਮਾਤਰਾ)

(ਅੰਗ ੧੪੧)

1	2	3	4	5	6
x			0		
ਸਥਾਈ					
ਸੰ	ਸੰ	ਸੰ	ਰੇਂਨੀ	ਧ	ਪ
ਹ	ਕੁ	s	ਪਰਾਇ	ਆ	s
ਧ	ਧ	ਧ	ਮਗ	ਮ	ਰੇ
ਨਾ	s	s	ਨਕਾ	s	s
ਪ	ਪ	ਪ	ਗੁ	ਰੇ	ਰੇ
ਉ	ਸੁ	s	ਸੁ	ਅ	ਰ
ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਸ	ਸ	ਸ
ਉ	ਸੁ	s	ਗਾ	s	ਇ
ਅੰਤਰਾ					
ਮ	ਮ	ਮ	ਪ	ਨੀ	ਨੀ
ਗੁ	ਰੁ	s	ਪੀ	ਰੁ	s
ਸੰ	ਸੰ	ਸੰ	ਸੰ	ਸੰ	ਸੰ
ਹਾ	ਮਾ	ਤਾ	ਭ	ਰੇ	s
ਰੇਂ	ਰੇਂ	ਰੇਂ	ਗੁੰਦੇਂ	ਗੁੰ	ਗੁੰ
ਜਾ	s	s	ਮੁਰ	ਦਾ	ਰੁ
ਰੇਂ	ਰੇਂ	ਨੀ	ਸੰ	ਸੰ	ਸੰ
ਨ	s	s	ਖਾ	ਇ	s
ਸੰ	ਸੰ	ਸੰ	ਰੇਂਨੀ	ਧ	ਪ
ਗ	ਲੀ	s	ਭਿਸ	ਤਿ	ਨ
ਧ	ਧ	ਧ	ਮਗ	ਮ	ਰੇ
ਜਾ	ਈ	s	ਐs	s	s
ਪ	ਪ	ਪ	ਗੁ	ਰੇ	ਰੇ
ਛ	ਟੈ	s	ਸ	s	ਚੁ
ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਸ	ਸ	ਸ
ਕ	ਮਾ	s	ਇ	s	s

ਰਾਗੁ ਮਾਝ

ਮ: ੧ ॥

ਪੰਜਿ ਨਿਵਾਜਾ ਵਖਤ ਪੰਜਿ ਪੰਜਾ ਪੰਜੇ ਨਾਉ ॥
ਪਹਿਲਾ ਸਚੁ ਹਲਾਲ ਦੁਇ ਤੀਜਾ ਥੈਰ ਖੁਦਾਇ ॥
ਚਉਥੀ ਨੀਅਤਿ ਰਾਸਿ ਮਨੁ ਪੰਜਵੀ ਸਿਫਤਿ ਸਨਾਇ ॥

(ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ, ਅੰਗ ੧੪੧)

ਅਰਥ :

(ਮੁਸਲਮਾਨਾਂ ਦੀਆਂ ਪੰਜ ਨਿਮਾਜ਼ਾਂ ਹਨ, (ਉਹਨਾਂ ਦੇ) ਪੰਜ ਵਕਤ ਹਨ ਤੇ ਪੰਜਾਂ ਹੀ ਨਿਮਾਜ਼ਾਂ ਦੇ (ਵਖੋ ਵਖਰੇ) ਪੰਜ ਨਾਮ। (ਪਰ ਅਸਾਡੇ ਮਤ ਵਿਚ ਅਸਲ ਨਿਮਾਜ਼ਾਂ ਇਉਂ ਹਨ-) ਸੱਚ ਬੋਲਣਾ ਨਮਾਜ਼ ਦਾ ਪਹਿਲਾ ਨਾਮ ਹੈ (ਭਾਵ, ਸਵੇਰ ਦੀ ਪਹਿਲੀ ਨਿਮਾਜ਼ ਹੈ), ਹੱਕ ਦੀ ਕਮਾਈ ਦੂਜੀ ਨਮਾਜ਼ ਹੈ, ਰੱਬ ਤੋਂ ਸਭ ਦਾ ਭਲਾ ਮੰਗਣਾ ਨਿਮਾਜ਼ ਦਾ ਤੀਜਾ ਨਾਮ ਹੈ। ਨੀਅਤਿ ਨੂੰ ਸਾਫ਼ ਕਰਨਾ ਮਨ ਨੂੰ ਸਾਫ਼ ਰੱਖਣਾ ਇਹ ਚਉਥੀ ਨਿਮਾਜ਼ ਹੈ ਤੇ ਪਰਮਾਤਮਾ ਦੀ ਸਿਫਤ-ਸਾਲਾਹ ਤੇ ਵਡਿਆਈ ਕਰਨੀ ਇਹ ਪੰਜਵੀਂ ਨਮਾਜ਼ ਹੈ।

ਪਦ ਅਰਥ :

ਵਖਤ - ਵਕਤ, ਸਮੇਂ, ਦੁਇ - ਦੂਜੀ, ਥੈਰ ਖੁਦਾਇ - ਰੱਬ ਤੋਂ ਸਭ ਦਾ ਭਲਾ ਮੰਗਣਾ, ਰਾਸਿ - ਰਾਸਤ, ਸਾਫ਼, ਸਨਾਇ - ਵਡਿਆਈ।

ਰਾਗੁ ਮਾਝ (ਦਾਦਰਾ, ਏ ਮਾਤਰਾ)

(ਅੰਗ ੧੪੧)

1	2	3	4	5	6
x			0		
ਸਥਾਈ					
ਪ	ਪ	ਪ	ਮ	ਧ	ਪ
ਪੰ	s	ਜਿ	ਨਿ	ਵਾ	ਜਾ
ਪ	ਪ	ਪ	ਮ	ਧ	ਪ
ਵ	ਖ	ਤ	ਪੰ	s	ਜਿ
ਪ	ਮ	ਗ	ਮ	ਰੇ	ਰੇ
ਪੰ	s	ਜਾ	ਪੰ	s	ਜੇ
ਗੁ	ਗੁ	ਰੇ	ਨੀ	ਸ	ਸ
ਨਾ	s	s	ਉ	s	s
ਅੰਤਰਾ					
ਸੰ	ਸੰ	ਸੰ	ਨੀਸੰ	ਸੰ	ਸੰ
ਪ	ਹਿ	ਲਾ	ਸ	s	ਚੁ
ਸਰੇਂ	ਰੇਂ	ਰੇਂ	ਰੇਂ	ਰੇਂ	ਰੇਂ
ਹ	ਲਾ	ਲ	ਦੁ	s	ਇ
ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਨੀਧ	ਧ	ਧ
ਤੀ	s	ਜਾ	ਖੈ	s	ਰ
ਪ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪ
ਖੁ	s	s	ਦਾ	s	ਇ
ਗੁੰ	ਗੁੰ	ਗੁੰ	ਰੇਂ	ਸੰ	ਸੰ
ਚ	ਉ	ਥੀ	ਨੀ	ਅ	ਤਿ
ਨੀ	ਨੀ	ਧ	ਪ	ਪ	ਪ
ਰਾ	s	ਸਿ	ਮ	s	ਨੁ
ਪ	ਧ	ਧ	ਮਗ	ਮ	ਰੇ
ਪੰ	ਜ	ਵੀ	ਸਿ	ਫ	ਤਿ
ਪ	ਗੁ	ਰੇ	ਨੀ	ਸ	ਸ
ਸ	s	ਨਾ	ਇ	s	s

ਰਾਗੁ ਮਾਝ

ਪਉੜੀ ॥

ਇਕਿ ਰਤਨ ਪਦਾਰਥ ਵਣਜਦੇ ਇਕਿ ਕਚੈ ਦੇ ਵਾਪਾਰਾ ॥
 ਸਤਿਗੁਰਿ ਤੁਨੈ ਪਾਈਅਨਿ ਅੰਦਰਿ ਰਤਨ ਭੰਡਾਰਾ ॥
 ਵਿਣੁ ਗੁਰ ਕਿਨੈ ਨ ਲਧਿਆ ਅੰਧੇ ਭਉਕਿ ਮੁਏ ਕੂੜਿਆਰਾ ॥
 ਮਨਮੁਖ ਦੂਜੈ ਪਚਿ ਮੁਏ ਨਾ ਬੂਝਹਿ ਵੀਚਾਰਾ ॥
 ਇਕਸੁ ਬਾਝਹੁ ਦੂਜਾ ਕੋ ਨਹੀ ਕਿਸੁ ਅਗੈ ਕਰਹਿ ਪੁਕਾਰਾ ॥
 ਇਕਿ ਨਿਰਧਨ ਸਦਾ ਭਉਕਦੇ ਇਕਨਾ ਭਰੇ ਤੁਜਾਰਾ ॥
 ਵਿਣੁ ਨਾਵੈ ਹੋਰੁ ਧਨੁ ਨਾਹੀ ਹੋਰੁ ਬਿਖਿਆ ਸਭੁ ਛਾਰਾ ॥
 ਨਾਨਕ ਆਪਿ ਕਰਾਏ ਕਰੇ ਆਪਿ ਹੁਕਮਿ ਸਵਾਰਣਹਾਰਾ ॥੨॥

ਅਰਥ :

(ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ, ਅੰਗ ੧੪੧)

ਕਈ ਮਨੁੱਖ (ਪਰਮਾਤਮਾ ਦੀ ਸਿਫਤ-ਸਾਲਾਹ-ਰੂਪ) ਕੀਮਤੀ-ਸਉਦੇ ਵਿਹਾਝਦੇ ਹਨ, ਤੇ ਕਈ (ਦੁਨੀਆ-ਰੂਪ) ਕੱਚ ਦੇ ਵਪਾਰੀ ਹਨ। (ਪ੍ਰਭੂ ਦੇ ਗੁਣ-ਰੂਪ ਇਹ) ਰਤਨਾਂ ਦੇ ਖਜ਼ਾਨੇ (ਮਨੁੱਖ ਦੇ) ਅੰਦਰ ਹੀ ਹਨ, ਪਰ ਸਤਿਗੁਰੂ ਦੇ ਤਰੁੰਠਿਆਂ ਇਹ ਮਿਲਦੇ ਹਨ। ਗੁਰੂ (ਦੀ ਸਰਨ ਆਉਣ) ਤੋਂ ਬਿਨਾ ਕਿਸੇ ਨੇ ਇਹ ਖਜ਼ਾਨਾ ਨਹੀਂ ਲੱਭਾ, ਕੂੜ ਦੇ ਵਪਾਰੀ ਅੰਨੇ ਬੰਦੇ (ਮਾਇਆ ਦੀ ਖਾਤਰ ਹੀ ਦਰ ਦਰ ਤੇ) ਤਰਲੇ ਲੈਂਦੇ ਮਰ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਜੇ ਮਨੁੱਖ ਆਪਣੇ ਮਨ ਦੇ ਪਿੱਛੇ ਤੁਰਦੇ ਹਨ, ਉਹ ਮਾਇਆ ਵਿਚ ਖਚਿਤ ਹੁੰਦੇ ਹਨ, ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਅਸਲ ਵਿਚਾਰ ਸੁੱਝਦੀ ਨਹੀਂ। (ਇਸ ਦੁਖੀ ਹਾਲਤ ਦੀ) ਪੁਕਾਰ ਭੀ ਉਹ ਲੋਕ ਕਿਸ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਕਰਨ ? ਇਕ ਪ੍ਰਭੂ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ ਹੋਰ ਕੋਈ (ਸਹੈਤਾ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਹੀ) ਨਹੀਂ ਹੈ। (ਨਾਮ-ਰੂਪ ਖਜ਼ਾਨੇ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ) ਕਈ ਕੰਗਾਲ ਸਦਾ (ਦਰ ਦਰ ਤੇ) ਤਰਲੇ ਲੈਂਦੇ ਫਿਰਦੇ ਹਨ, ਇਹਨਾਂ ਦੇ (ਹਿਰਦੇ-ਰੂਪ) ਖਜ਼ਾਨੇ (ਬੰਦਗੀ-ਰੂਪ ਧਨ ਨਾਲ) ਭਰੇ ਪਏ ਹਨ। (ਪਰਮਾਤਮਾ ਦੇ) ਨਾਮ ਤੋਂ ਬਿਨਾ ਹੋਰ ਕੋਈ (ਨਾਲ ਨਿਭਣ ਵਾਲਾ) ਧਨ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਹੋਰ ਮਾਇਆ ਵਾਲਾ ਧਨ ਸੁਆਹ (ਸਮਾਨ ਹੈ)। (ਪਰ) ਹੇ ਨਾਨਕ ! ਸਭ (ਜੀਵਾਂ ਵਿਚ ਬੈਠਾ ਪ੍ਰਭੂ) ਆਪ ਹੀ (ਕੱਚ ਤੇ ਰਤਨਾਂ ਦੇ ਵਪਾਰ) ਕਰ ਰਿਹਾ ਹੈ, (ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਸੁਧਾਰਦਾ ਹੈ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਆਪਣੇ) ਹੁਕਮ ਵਿਚ ਹੀ ਸਿੱਧੇ ਰਾਹੇ ਪਾਂਦਾ ਹੈ ॥੨॥

ਪਦ ਅਰਥ :

ਇਕਿ - ਕਈ ਮਨੁੱਖ, ਪਾਈਅਨਿ - ਮਿਲਦੇ ਹਨ, ਤੁਜਾਰਾ - ਖਜ਼ਾਨੇ, ਬਿਖਿਆ - ਮਾਇਆ, ਛਾਰਾ - ਸੁਆਹ, ਤੁੱਛ ਨਿਕੰਮਾ।

ਰਾਗੁ-ਮਾਝ ਪਉੜੀ (੪ ਮਾਤਰਾ) (ਅੰਗ-੧੪੧)

1	2	3	4	1	2	3	4
×		੦		×		੦	
ਗੁੰ- ਇਕਿsss	ਗੁੰਗੁੰ ਰਤਨs	ਰੇਂ- ਪਦਾ	ਮੰਗੁੰ ਰਥ	ਗੁੰਗੁੰ ਵsss	ਗੁੰਗੁੰ ਣsss	ਗੁੰਗੁੰ ਜs	ਗੁੰਗੁੰ ਦੇs
ਰੇਂਰੇਂ ਇਕਿsss	ਰੇਂਰੇਂ ਕਚੈs	ਰੇਂਰੇਂ ਦੇs	ਨੀਨੀ ss	ਸਾਂਸਾਂ ਵਾsss	ਸਾਂਸਾਂ ਪਾsss	ਸਾਂਸਾਂ ਰਾs	ਸਾਂਸਾਂ ss
ਗੁੰ- ਸਤਿsss	ਗੁੰਗੁੰ ਗੁਰਿsss	ਰੇਂ- ਤੁs	ਮੰਗੁੰ ਠੈs	ਗੁੰਗੁੰ ਪਾsss	ਗੁੰਗੁੰ ਈsss	ਗੁੰਗੁੰ ਅs	ਗੁੰਗੁੰ ਨਿs

1	2	3	4	1	2	3	4
×		0		×		0	
ਰੇਰੇ	ਛੋਛੋ-ਰੇ	ਰੇਰੇ	ਨੀਨੀ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ
ਅੰਦਸ	ਰਿਸ	ਰਤ	ਨਸ	ਭੰਸ	ਡਾਂਸ	ਰਾਂਸ	ਸ
ਗੁੰ-	ਗੁੰਗੁੰ	ਰੇਂ-	ਮੰਗੁੰ	ਗੁੰਗੁੰ	ਗੁੰਗੁੰ	ਗੁੰਗੁੰ	ਗੁੰਗੁੰ
ਵਿਣੁਸ	ਗੁਰਸ	ਕਿਨੈ	ਨਸ	ਲਸ	ਪਿਸ	ਆਸ	ਸ
ਰੇਰੇ	ਰੇਰੇ	ਰੇਰੇ	ਨੀਨੀ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ
ਅੰਧੇਸ	ਭਉਕਿ	ਮੁਸ	ਏਸ	ਕੂਸ	ਝਿਸ	ਆਸ	ਰਾਂਸ
ਗੁੰ-	ਗੁੰਗੁੰ	ਰੇਂ-	ਮੰਗੁੰ	ਗੁੰਗੁੰ	ਗੁੰਗੁੰ	ਗੁੰਗੁੰ	ਗੁੰਗੁੰ
ਮਨਸ	ਮੁਖਸ	ਦੂਸ	ਜੈਸ	ਪਸ	ਚਿਸ	ਮੁਸ	ਏਸ
ਰੇਰੇ	ਰੇਰੇ	ਰੇਰੇ	ਨੀਨੀ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ
ਨਾਂਸ	ਬੂਝਸ	ਹਿਸ	ਸ	ਵੀਸ	ਚਾਂਸ	ਰਾਂਸ	ਸ
ਮਾ-	ਮਾਪਾ	-ਪਾ	ਨੀਨੀ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ
ਇਕਸ	ਬਾਝਹੁਸ	ਦੂਜਾ	ਕੋਸ	ਨਸ	ਸ	ਹੀਸ	ਸ
ਰੇਂ-	ਰੇਰੇ	-ਰੇਂ	ਨੀਨੀ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ
ਕਿਸੁਸ	ਅਗੈਸ	ਕਰ	ਹਿਸ	ਪੁਸ	ਕਾਂਸ	ਰਾਂਸ	ਸ
ਮਾ-	ਮਾਪਾ	-ਪਾ	ਨੀਨੀ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ
ਇਕਿਸ	ਨਿਰਸ	ਧਨ	ਸਦਾ	ਭਸ	ਉਸ	ਕਸ	ਦੇਸ
ਰੇਂ-	ਰੇਰੇ	-ਰੇਂ	ਨੀਨੀ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ
ਇਕਸ	ਨਾਂਸ	ਭਸ	ਰੇਸ	ਤੁਸ	ਜਾਂਸ	ਰਾਂਸ	ਸ
ਮਾ-	ਮਾਪਾ	-ਪਾ	ਨੀਨੀ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ
ਵਿਣੁਸ	ਨਾਵੈਸ	ਹੋਰੁ	ਧਨੁ	ਨਾਂਸ	ਹੀਸ	ਸ	ਸ
ਰੇਂ-	ਰੇਰੇ	-ਰੇਂ	ਨੀਨੀ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ
ਹੋਰੁਸ	ਬਿਖਿਸ	ਆਸ	ਸਭੁ	ਛਾਂਸ	ਸ	ਰਾਂਸ	ਸ
ਗੁੰ-	ਗੁੰਗੁੰ	-ਗੁੰ	ਗੁੰਗੁੰ	ਰੇਰੇ	ਗੁੰਗੁੰ	ਗੁੰਗੁੰ	ਗੁੰਗੁੰ
ਨਾਨਕਸ	ਆਪਿਸ	ਕਰਾ	ਏਸ	ਕਸ	ਰੇਸ	ਆਸ	ਪਿਸ
ਰੇਰੇ	ਨੀਨੀ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ
ਸ	ਹੁਕਸ	ਮਿਸ	ਸ	ਸਵਾਂਸ	ਰਣਸ	ਹਾਂਸ	ਰਾਂਸ
ਗੁੰ-	ਗੁੰਗੁੰ	-ਗੁੰ	ਗੁੰਗੁੰ	ਰੇਰੇ	ਗੁੰਗੁੰ	ਗੁੰਗੁੰ	ਗੁੰਗੁੰ
ਸ	ਹੁਕਸ	ਮਿਸ	ਸ	ਸਵਾਂਸ	ਰਣਸ	ਹਾਂਸ	ਰਾਂਸ
ਰੇਰੇ	ਨੀਨੀ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ
ਸ	ਹੁਕਸ	ਮਿਸ	ਸ	ਸਵਾਂਸ	ਰਣਸ	ਹਾਂਸ	ਰਾਂਸ

ਰਾਗੁ ਮਾਝ

ਸਲੋਕੁ ਮ: ੧ ॥

ਮੁਸਲਮਾਣੁ ਕਹਾਵਣੁ ਮੁਸਕਲੁ ਜਾ ਹੋਇ ਤਾ ਮੁਸਲਮਾਣੁ ਕਹਾਵੈ ॥
ਅਵਲਿ ਅਉਲਿ ਦੀਨੁ ਕਰਿ ਮਿਠਾ ਮਸਕਲ ਮਾਨਾ ਮਾਲੁ ਮੁਸਾਵੈ ॥

(ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ, ਅੰਗ ੧੪੧)

ਅਰਥ :

(ਅਸਲ) ਮੁਸਲਮਾਨ ਅਖਵਾਣਾ ਬੜਾ ਔਖਾ ਹੈ ਜੇ (ਉਹੋ ਜਿਹਾ) ਬਣੇ ਤਾਂ ਮਨੁੱਖ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਮੁਸਲਮਾਨ ਅਖਾਏ।
(ਅਸਲੀ ਮੁਸਲਮਾਨ ਬਣਨ ਲਈ) ਸਭ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ (ਇਹ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੈ ਕਿ) ਮਜ਼ਹਬ ਪਿਆਰਾ ਲੱਗੇ, (ਫਿਰ) ਜਿਵੇਂ ਮਿਸਕਲੇ ਨਾਲ ਜੰਗਾਲ ਲਾਹੀਦਾ ਹੈ ਤਿਵੇਂ (ਆਪਣੀ ਕਮਾਈ ਦਾ) ਧਨ (ਲੋੜਵੰਦਿਆਂ ਨਾਲ) ਵੰਡ ਕੇ ਵਰਤੇ (ਤੇ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੌਲਤ ਦਾ ਅਹੰਕਾਰ ਦੂਰ ਕਰੇ)।

ਪਦ ਅਰਥ :

ਅਵਲਿ ਅਉਲਿ - ਅਵਲਿ ਅਉਲਿ, ਪਹਿਲਾਂ ਪਹਿਲ, ਸਭ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ (ਨੋਟ : ਅੱਖਰ 'ਉ' ਤੇ 'ਵ' ਆਪੋ ਵਿਚ ਬਦਲ ਜਾਂਦੇ ਹਨ ਕਿਉਂਕਿ ਦੋਹਾਂ ਦਾ ਉਚਾਰਨ-ਅਸਥਾਨ ਇਹੋ ਹੀ ਹੈ। ਇਸੇ ਹੀ 'ਵਾਰ' ਵਿਚ ਲਫਜ਼ 'ਪਉੜੀ' ਤੇ 'ਪਵੜੀ' ਵਰਤੇ ਜਾ ਰਹੇ ਹਨ, ਵੇਖੋ ਨੰ: ੯, ੧੦, ੧੧), **ਮਸਕਲ** - ਮਿਸਕਲਾ, ਜੰਗਾਲੁ ਲਾਹੁਣ ਵਾਲਾ ਹਥਿਆਰ, **ਮਾਨਾ** - ਮਾਨਿੰਦ, ਵਾਂਗ, ਮੁਸਾਵੈ - ਠਗਾਵੈ, ਲੁਟਾਏ, ਵੰਡੇ।

ਰਾਗੁ ਮਾਝ (ਦਾਦਰਾ, ਓ ਮਾਤਰਾ)

(ਅੰਗ ੧੪੧)

1	2	3	4	5	6
x			0		
ਸਥਾਈ					
ਪ	ਪ	ਪ	ਮ	ਧ	ਪ
ਮੁਸਲ	ਮਾ	ਣੁ	ਕਹਾ	ਵ	ਣੁ
ਪ	ਪ	ਪ	ਮ	ਧ	ਪ
ਮੁਸ	ਕ	ਲੁ	ਜਾ	ਹੋ	ਇ
ਧ	ਮ	ਗ	ਮ	ਰੇ	ਰੇ
ਤਾ	s	s	ਮੁਸਲ	ਮਾ	ਣੁ
ਗੁ	ਗੁ	ਰੇ	ਨੀ	ਸ	ਸ
ਕ	s	s	ਹਾ	ਵੈ	s
ਅੰਤਰਾ					
ਸੰ	ਸੰ	ਸੰ	ਸੰ	ਸੰ	ਸੰ
ਅ	ਵ	ਲਿ	ਅ	ਉ	ਲਿ
ਰੇਂ	ਰੇਂ	ਸੰ	ਨੁੀ	ਧ	ਪ
ਦੀ	s	ਨੁ	ਕਰਿ	ਮਿ	ਠਾ
ਧ	ਧ	ਧ	ਮ	ਗ	ਗ
ਮਸ	ਕ	ਲ	ਮਾ	s	ਨਾ
ਮ	ਰੇ	ਰੇ	ਸ	ਸ	ਸ
ਮਾ	s	ਲੁ	ਮੁ	ਸਾ	ਵੈ

ਰਾਗੁ ਮਾਝ

ਪਉੜੀ ॥

ਰਾਜੇ ਰਯਤਿ ਸਿਕਦਾਰ ਕੋਇ ਨ ਰਹਸੀਓ ॥
ਹਟ ਪਟਣ ਬਾਜਾਰ ਹੁਕਮੀ ਢਹਸੀਓ ॥
ਪਕੇ ਬੰਕ ਦੁਆਰ ਮੂਰਖੁ ਜਾਣੈ ਆਪਣੇ ॥
ਦਰਬਿ ਭਰੇ ਭੰਡਾਰ ਰੀਤੇ ਇਕਿ ਖਣੇ ॥
ਤਾਜੀ ਰਥ ਤੁਖਾਰ ਹਾਥੀ ਪਾਖਰੇ ॥
ਬਾਗ ਮਿਲਖ ਘਰ ਬਾਰ ਕਿਥੈ ਸਿ ਆਪਣੇ ॥
ਤੰਬੂ ਪਲੰਘ ਨਿਵਾਰ ਸਰਾਇਚੇ ਲਾਲਤੀ ॥
ਨਾਨਕ ਸਚ ਦਾਤਾਰੁ ਸਿਨਾਖਤੁ ਕੁਦਰਤੀ ॥੮॥

ਅਰਥ :

(ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ, ਅੰਗ ੧੪੧)

ਰਾਜੇ, ਪਰਜਾ, ਚੌਧਰੀ, ਕੋਈ ਭੀ ਸਦਾ ਨਹੀਂ ਰਹੇਗਾ। ਹੱਟ, ਸ਼ਹਰ, ਬਾਜ਼ਾਰ, ਪ੍ਰਭੂ ਦੇ ਹੁਕਮ ਵਿਚ (ਅੰਤ) ਢਹਿ ਜਾਣਗੇ। ਸੋਹਣੇ ਪੱਕੇ (ਘਰਾਂ ਦੇ) ਦਰਵਾਜ਼ਿਆਂ ਨੂੰ ਮੂਰਖ ਮਨੁੱਖ ਆਪਣੇ ਸਮਝਦਾ ਹੈ, (ਪਰ ਇਹ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦਾ ਕਿ) ਧਨ ਨਾਲ ਭਰੇ ਹੋਏ ਖਜ਼ਾਨੇ ਇਕ ਪਲਕ ਵਿਚ ਖਾਲੀ ਹੋ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਵਧੀਆ ਘੋੜੇ, ਰਥ, ਉਠ, ਹਾਥੀ, ਹਉਦੇ, ਬਾਗ਼, ਜ਼ਮੀਨਾਂ, ਘਰ-ਘਾਟ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਮਨੁੱਖ ਆਪਣੇ ਸਮਝਦਾ ਹੈ ਕਿਤੇ ਜਾਂਦੇ ਨਹੀਂ ਲੱਭਦੇ। ਤੰਬੂ, ਨਿਵਾਰੀ ਪਲੰਘ ਤੇ ਅਤਲਸੀ ਕਨਾਤਾਂ (ਇਹ ਸਭ ਨਾਸ਼ਵੰਤ ਹਨ)। ਹੇ ਨਾਨਕ ! ਸਦਾ ਰਹਿਣ ਵਾਲਾ ਸਿਰਫ਼ ਉਹੀ ਹੈ, ਜੋ ਇਹਨਾਂ ਪਦਾਰਥਾਂ ਦੇ ਦੇਣ ਵਾਲਾ ਹੈ, ਉਸ ਦੀ ਪਛਾਣ ਉਸ ਦੀ ਰਚੀ ਕੁਦਰਤਿ ਵਿਚੋਂ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ॥੮॥

ਪਦ ਅਰਥ :

ਸਿਕਦਾਰ - ਚੌਧਰੀ, ਪਟਣ - ਸ਼ਹਿਰ, ਬੰਕ - ਸੋਹਣੇ, ਬਾਂਕੇ, ਦਰਬਿ - ਧਨ ਨਾਲ, ਰੀਤੇ - ਸੱਖਣੇ, ਇਕਿ - ਇਕ ਵਿਚ, ਇਕਿ ਖਣੇ - ਇਕ ਖਿਨ ਵਿਚ, ਤਾਜੀ - ਅਰਬੀ ਨਸਲ ਦੇ ਖੋੜੇ, ਤੁਖਾਰ - ਉਠ, ਪਾਖਰੇ - ਹਉਦੇ, ਪਲਾਣੇ, ਸਿ - ਉਹ, ਸਰਾਇਚੇ - ਕਨਾਤਾਂ, ਲਾਲਤੀ - ਅਤਲਸੀ, ਸਿਨਾਖਤੁ - ਪਛਾਣ, ਸਚ - ਸਦਾ ਕਾਇਮ ਰਹਿਣ ਵਾਲਾ।

ਪਉੜੀ (੪ ਮਾਤਰਾ) (ਅੰਗ-੧੪੧)

1	2	3	4	1	2	3	4
×		੦		×		੦	
ਗੁੰ-	ਗੁੰਗੁੰ	ਰੇਂ-	ਮੰਗੁੰ	ਗੁੰਗੁੰ	ਗੁੰਗੁੰ	ਗੁੰਗੁੰ	ਗੁੰਗੁੰ
ਰਾੜੜ	ਜੇੜੜ	ਰਯ	ਤਿੜ	ਸਿੜੜ	ਕੜੜ	ਦਾਰ	ੜੜ
ਰੇਂਰੇਂ	ਰੇਂਰੇਂ	ਰੇਂਰੇਂ	ਨੀਨੀ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ
ਕੋੜੜ	ਇੜੜ	ਨੜ	ੜੜ	ਰਹੜੜ	ਸੀੜੜ	ਓੜ	ੜੜ
ਗੁੰ-	ਗੁੰਗੁੰ	ਰੇਂ-	ਮੰਗੁੰ	ਗੁੰਗੁੰ	ਗੁੰਗੁੰ	ਗੁੰਗੁੰ	ਗੁੰਗੁੰ
ਹੜੜ	ਟੜੜ	ਪਟ	ਣੜ	ਬਾੜੜ	ਜਾੜੜ	ਰੜ	ੜੜ

1	2	3	4	1	2	3	4
×		0		×		0	
ਰੇਰੇ	ਰੇਰੇ	ਰੇਰੇ	ਨੀਨੀ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ
ਹੁsss	ਕsss	ਮੀs	ss	ੳsss	ਹsss	ਸੀਓ	ss
ਗੁੰ-	ਗੁੰਗੁੰ	ਰੇਂ-	ਮੰਗੁੰ	ਗੁੰਗੁੰ	ਗੁੰਗੁੰ	ਗੁੰਗੁੰ	ਗੁੰਗੁੰ
ਪsss	ਕੇsss	ਬੰs	ਕs	ਦੁsss	ਆsss	ਰs	ss
ਰੇਰੇ	ਰੇਰੇ	ਰੇਰੇ	ਨੀਨੀ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ
ਮੁsss	ਰਖੁsss	ਜਾs	ਣੈs	ਆsss	ਪsss	ਣੈs	ss
ਗੁੰ-	ਗੁੰਗੁੰ	ਰੇਂ-	ਮੰਗੁੰ	ਗੁੰਗੁੰ	ਗੁੰਗੁੰ	ਗੁੰਗੁੰ	ਗੁੰਗੁੰ
ਦਰss	ਬਿsss	ਭs	ਰੇs	ਭੰsss	ਡਾsss	ਰs	ss
ਰੇਰੇ	ਰੇਰੇ	ਰੇਰੇ	ਨੀਨੀ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ
ਰੀsss	ਤੇsss	ਇs	ਕਿs	ਖsss	ssss	ਣੈs	ss
ਮਾ-	ਮਾਪਾ	-ਪਾ	ਨੀਨੀ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ
ਤਾsss	ਜੀsss	ਰs	ਥs	ਤੁsss	ਖਾsss	ਰs	ss
ਰੇਂ-	ਰੇਰੇ	-ਰੇਂ	ਨੀਨੀ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ
ਹਾsss	ssss	ਥੀs	ss	ਪਾsss	ਖsss	ਰੇs	ss
ਮਾ-	ਮਾਪਾ	-ਪਾ	ਨੀਨੀ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ
ਬਾਗss	ਮਿਲਖ	ਘs	ਰs	ਬਾsss	ssss	ਰs	ss
ਰੇਂ-	ਰੇਰੇ	-ਰੇਂ	ਨੀਨੀ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ
ਕਿsss	ਥੈsss	ਸਿs	ss	ਆਪss	ssss	ਣੈs	ss
ਮਾ-	ਮਾਪਾ	-ਪਾ	ਨੀਨੀ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ
ਤੰsss	ਬੂsss	ਪਲੰ	ਘs	ਨਿsss	ਵਾsss	ਰs	ss
ਰੇਂ-	ਰੇਰੇ	-ਰੇਂ	ਨੀਨੀ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ
ਸsss	ਰਾsss	ਇs	ਚੇs	ਲਾsss	ਲsss	ਤੀs	ss
ਗੁੰ-	ਗੁੰਗੁੰ	-ਗੁੰ	ਗੁੰਗੁੰ	ਰੇਰੇ	ਗੁੰਗੁੰ	ਗੁੰਗੁੰ	ਗੁੰਗੁੰ
ਨਾਨss	ਕsss	ਸs	ਚs	ਦਾsss	ਤਾsss	ਰੁs	ss
ਰੇਰੇ	ਨੀਨੀ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ
ਸਿsss	ਨਾsss	ਖs	ਤੁs	ਕੁsss	ਦsss	ਰs	ਤੀs
ਗੁੰ-	ਗੁੰਗੁੰ	-ਗੁੰ	ਗੁੰਗੁੰ	ਰੇਰੇ	ਗੁੰਗੁੰ	ਗੁੰਗੁੰ	ਗੁੰਗੁੰ
ਸਿsss	ਨਾsss	ਖs	ਤੁs	ਕੁsss	ਦsss	ਰs	ਤੀs
ਰੇਰੇ	ਨੀਨੀ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ
ਸਿsss	ਨਾsss	ਖs	ਤੁs	ਕੁsss	ਦsss	ਰs	ਤੀs

ਰਾਗੁ ਮਾਝ

ਸਲੋਕੁ ਮ: ੧ ॥

ਨਦੀਆ ਹੋਵਹਿ ਧੋਣਵਾ ਸੁੰਮ ਹੋਵਹਿ ਦੁਧੁ ਘੀਉ ॥

ਸਗਲੀ ਧਰਤੀ ਸਕਰ ਹੋਵੈ ਖੁਸੀ ਕਰੇ ਨਿਤ ਜੀਉ ॥

(ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ, ਅੰਗ ੧੪੧-੧੪੨)

ਅਰਥ :

ਜੇ ਸਾਰੀਆਂ ਨਦੀਆਂ (ਮੇਰੇ ਵਾਸਤੇ) ਗਾਈਆਂ ਬਣ ਜਾਣ (ਪਾਣੀ ਦੇ) ਚਸ਼ਮੇ ਦੁੱਧ ਤੇ ਘਿਉ ਬਣ ਜਾਣ, ਸਾਰੀ ਜ਼ਮੀਨ ਸ਼ਕਰ ਬਣ ਜਾਏ, (ਇਹਨਾਂ ਪਦਾਰਥਾਂ ਨੂੰ ਵੇਖ ਕੇ) ਮੇਜ਼ੀ ਜਿੰਦ ਨਿੱਤ ਖੁਸ਼ ਹੋਵੇ।

ਪਦ ਅਰਥ :

ਧੋਣਵਾ - ਗਾਈਆਂ, ਸੁੰਮ - ਸੋਮੇ, ਚਸ਼ਮੇ, ਜੀਉ - ਜਿੰਦ, ਜੀਵ।

ਰਾਗੁ ਮਾਝ (ਤਿੰਨਤਾਲ, ੧੬ ਮਾਤਰਾ)

(ਅੰਗ ੧੪੧-੧੪੨)

1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12	13	14	15	16
x				2				0				3			
ਸਥਾਈ															
-	ਸੰ	ਨੀ	ਧ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪ	-	ਰੇ	ਰੇ	ਮ	ਪ	ਪ	ਨੀ	ਨੀ
s	ਧੇ	s	ਵ	ਣਾ	s	s	s	s	ਨ	ਦੀ	ਆ	ਹੋ	s	ਵ	ਹਿ
-	ਪ	ਪ	ਪ	ਗੁ	ਰੇ	ਨੀ	ਸ	-	ਧ	ਧ	ਮ	ਗ	ਮ	ਰੇ	ਰੇ
s	ਦੁ	s	ਧੁ	ਘੀ	s	ਉ	s	s	ਸੁੰ	s	ਮ	ਹੋ	s	ਵ	ਹਿ
ਅੰਤਰਾ															
-	ਪ	ਪ	ਪ	ਗੁ	ਰੇ	ਨੀ	ਸ	ਸੰ	ਸੰ	ਸੰ	ਸੰ	ਨੀ	ਧ	ਪ	ਪ
s	ਨਿ	s	ਤ	ਜੀ	s	ਉ	s	s	ਸ	ਗ	ਲੀ	ਧ	ਰ	ਤੀ	s
-	ਮ	ਪ	ਨੀ	ਸੰ	ਸੰ	ਸੰ	ਸੰ	-	ਧ	ਧ	ਮ	ਗ	ਮ	ਰੇ	ਰੇ
s	ਸ	ਕ	ਰ	ਹੋ	s	ਵੈ	s	ਖੁ	s	s	ਸੀ	ਕ	s	ਰੇ	s
-	ਪ	ਪ	ਪ	ਗੁ	ਰੇ	ਨੀ	ਸ								
s	ਨਿ	s	ਤ	ਜੀ	s	ਉ	s								

ਰਾਗੁ ਮਾਝ

ਮ: ੧ ॥

ਭਾਰ ਅਠਾਰਹ ਮੇਵਾ ਹੋਵੈ ਗੁਰੁੜਾ ਹੋਇ ਸੁਆਉ ॥

ਚੰਦੁ ਸੂਰਜੁ ਦੁਇ ਫਿਰਦੇ ਰਖੀਅਹਿ ਨਿਹਚਲੁ ਹੋਵੈ ਥਾਉ ॥

(ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ, ਅੰਗ ੧੪੨)

ਅਰਥ :

ਜੇ ਸਾਰੀ ਬਨਸਪਤੀ ਮੇਵਾ ਬਣ ਜਾਏ, ਜਿਸ ਦਾ ਸੁਆਦ ਬਹੁਤ ਰਸੀਲਾ ਹੋਵੇ, ਜੇ ਮੇਰੀ ਰਹਿਣ ਦੀ ਥਾਂ ਅਟੱਲ ਹੋ ਜਾਏ ਤੇ ਚੰਦ ਅਤੇ ਸੂਰਜ ਦੋਵੇਂ (ਮੇਰੀ ਰਿਹੈਸ਼ ਦੀ ਸੇਵਾ ਕਰਨ ਲਈ) ਸੇਵਾ ਤੇ ਲਾਏ ਜਾਣ।

ਪਦ ਅਰਥ :

ਭਾਰ ਅਠਾਰਹ – ੧੮ ਭਾਰ, ਸਾਰੀ ਬਨਸਪਤੀ (ਪੁਰਾਤਨ ਖ਼ਿਆਲ ਤੁਰਿਆ ਆ ਰਿਹਾ ਹੈ ਕਿ ਜੇ ਹਰੇਕ ਕਿਸਮ ਦੇ ਬ੍ਰਿਛ-ਬੂਟੇ ਦਾ ਇਕ ਇਕ ਪੱਤਰ ਲੈ ਕੇ ਇਕੱਠੇ ਤੋਲੇ ਜਾਣ ਤਾਂ ਸਾਰਾ ਤੋਲ ‘੧੮ ਭਾਰ’ ਬਣਦਾ ਹੈ। ਇਕ ਭਾਰ ਤਾ ਵਜ਼ਨ ਹੈ ੫ ਮਣ ਕੱਚੇ), **ਗੁਰੁੜਾ** – ਮੂੰਹ ਵਿਚ ਘੁਲ ਜਾਣ ਵਾਲਾ, ਰਸੀਲਾ, **ਸੁਆਉ** – ਸੁਆਦ।

ਰਾਗੁ ਮਾਝ (ਏਕਤਾਲ, ੧੨ ਮਾਤਰਾ)
(ਅੰਗ ੧੪੨)

1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12
x		0		2		0		3		4	
ਸਥਾਈ											
ਪ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪ	ਧ	ਧ	ਮ	ਗ	ਮ	ਰੇ
ਭਾ	s	ਰ	ਅਠਾ	ਰ	ਹ	ਮੇ	s	ਵਾ	ਹੋ	s	ਵੈ
ਪ	ਪ	ਪ	ਗੁ	ਰੇ	ਰੇ	ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਸ	ਸ	ਸ
ਗ	s	ਰੁ	ੜਾ	s	s	ਹੋ	s	ਇ	ਸੁ	ਆ	ਉ
ਅੰਤਰਾ											
ਮ	ਮ	ਪ	ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਸਂ	ਸਂ	ਨੀ	ਸਂ	ਸਂ	ਸਂ
ਚੰ	ਦੁ	ਸੂਰ	ਜੁ	ਦੁ	ਇ	ਫਿ	ਰਦੇ	ਰ	ਖੀ	ਅ	ਹਿ
ਰੇਂ	ਰੇਂ	ਸਂ	ਨੀ	ਧ	ਪ	ਗੁ	ਗੁ	ਰੇ	ਨੀ	ਸ	ਸ
ਨਿ	ਹ	ਚ	s	ਲੁ	s	ਹੋ	s	ਵੈ	ਥਾ	ਉ	s

ਰਾਗੁ ਮਾਝ

ਮ:੧ ॥

ਜੇ ਦੇਹੈ ਦੁਖੁ ਲਾਈਐ ਪਾਪ ਗਰਹ ਦੁਇ ਰਾਹੁ ॥
ਰਤੁ ਪੀਣੇ ਰਾਜੇ ਸਿਰੈ ਉਪਰਿ ਰਖੀਅਹਿ ਏਵੈ ਜਾਪੈ ਭਾਉ ॥

(ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ, ਅੰਗ ੧੪੨)

ਅਰਥ :

ਜੇ (ਮੇਰੇ) ਸਰੀਰ ਨੂੰ ਦੁੱਖ ਲੱਗ ਜਾਏ, ਦੋਵੇਂ ਮਨਹੂਸ ਤਾਰੇ ਰਾਹੂ ਤੇ ਕੇਤੂ (ਮੇਰੇ ਲਾਗੂ ਹੋ ਜਾਣ), ਜ਼ਾਲਮ ਰਾਜੇ ਮੇਰੇ ਸਿਰ ਤੇ ਹੋਣ, ਜੇ ਤੇਰਾ ਪਿਆਰ ਇਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ (ਭਾਵ, ਉਹਨਾਂ ਦੁੱਖਾਂ ਦੀ ਸ਼ਕਲ ਵਿਚ ਹੀ ਮੇਰੇ ਉੱਤੇ) ਪਰਗਟ ਹੋਵੇ।

ਪਦ ਅਰਥ :

ਦੇਹੈ - ਸਰੀਰ ਨੂੰ, ਰਾਹੁ - ਰਾਹੂ, ਦੁਇ - ਦੋਵੇਂ ਰਾਹੂ ਤੇ ਕੇਤੂ, ਪਾਪ ਗਰਹ - ਪਾਪਾਂ ਦੇ ਗ੍ਰਹ, ਮਨਹੂਸ ਤਾਰੇ, ਰਤੁ ਪੀਣੇ - ਜ਼ਾਲਮ, ਏਵੈ - ਇਹੋ ਜਿਹੀ, ਭਾਉ - ਪਿਆਰ, ਜਾਪੈ - ਪਰਗਟ ਹੋਵੇ, ਏਵੈ - ਇਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ (ਪੁਰਾਣਾਂ ਦੀ ਕਥਾ ਹੈ ਕਿ ਮੋਹਨੀ ਅਵਤਾਰ ਦੀ ਅਗਵਾਈ ਵਿਚ ਦੇਵਤਿਆਂ ਨੇ ਸਮੁੰਦਰ ਰਿੜਕ ਕੇ ੧੪ ਰਤਨ ਕੱਢੇ, ਉਹਨਾਂ ਵਿਚੋਂ ਇਕ ਸੀ 'ਅੰਮ੍ਰਿਤ' ਜਦੋਂ ਦੇਵਤੇ ਰਲ ਕੇ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਪੀਣ ਲੱਗੇ, ਤਾਂ 'ਰਾਹੂ' ਦੈਂਤ ਭੀ ਭੇਸ ਵਟਾ ਕੇ ਆ ਬੈਠਾ ਤੇ 'ਅੰਮ੍ਰਿਤ' ਪੀ ਗਿਆ। ਚੰਦਰਮਾ ਤੇ ਸੂਰਜ ਨੇ ਪਛਾਣ ਲਿਆ, ਉਹਨਾਂ ਨੇ ਮੋਹਨੀ ਅਵਤਾਰ ਨੂੰ ਦੱਸਿਆ ਜਿਸ ਨੇ ਸੁਦਰਸ਼ਨ ਚੱਕਰ ਨਾਲ ਇਸ ਦਾ ਸਿਰ ਕੱਟ ਦਿੱਤਾ। 'ਅੰਮ੍ਰਿਤ' ਪੀਣ ਕਰਕੇ ਇਹ ਮਰ ਨ ਸਕਿਆ ਹੁਣ ਤਕ ਵੈਰ ਲੈਣ ਲਈ ਕਦੇ ਕਦੇ ਚੰਦਰਮਾ ਤੇ ਸੂਰਜ ਨੂੰ ਆ ਗ੍ਰਸਦਾ ਹੈ, ਜਦੋਂ ਗ੍ਰਹਣ ਲੱਗ ਜਾਂਦਾ ਹੈ)।

ਰਾਗੁ ਮਾਝ (ਏਕਤਾਲ, ੧੨ ਮਾਤਰਾ) (ਅੰਗ ੧੪੨)

1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12
x		0		2		0		3		4	
ਸਥਾਈ											
ਪ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪ	ਧ	ਧ	ਮ	ਗ	ਮ	ਰੇ
ਜੇ	s	s	ਦੇ	s	ਹੈ	ਦੁ	s	ਖੁ	ਲਾ	ਈ	ਐ
ਪ	ਪ	ਪ	ਗੁ	ਰੇ	ਰੇ	ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਸ	ਸ	ਸ
ਪਾ	s	ਪ	ਗ	ਰ	ਹ	ਦੁ	s	ਇ	ਰਾ	s	ਹੁ
ਅੰਤਰਾ											
ਮ	ਮ	ਪ	ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਸਂ	ਸਂ	ਨੀ	ਸਂ	ਸਂ	ਸਂ
ਰ	ਤੁ	ਪੀ	ਣੇ	ਰਾ	ਜੇ	ਸਿ	ਰੈ	ਉਪ	ਰਿ	ਰਖੀ	ਅਹਿ
ਰੇਂ	ਰੇਂ	ਸਂ	ਨੀ	ਧ	ਪ	ਗੁ	ਗੁ	ਰੇ	ਨੀ	ਨੀ	ਸ
ਏ	s	s	ਵੈ	s	s	ਜਾ	s	ਪੈ	ਭਾ	ਉ	s

ਰਾਗੁ ਮਾਝ

ਮ: ੧ ॥

ਅਗੀ ਪਾਲਾ ਕਪੜੁ ਹੋਵੈ ਖਾਣਾ ਹੋਵੈ ਵਾਉ ॥

ਸੁਰਗੈ ਦੀਆ ਮੋਹਣੀਆ ਇਸਤਰੀਆ ਹੋਵਨਿ ਨਾਨਕ ਸਭੇ ਜਾਉ ॥

(ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ, ਅੰਗ ੧੪੨)

ਅਰਥ :

(ਜੇ ਗਰਮੀਆਂ ਦੀ) ਧੁੱਪ ਤੇ (ਸਿਆਲ ਦਾ) ਪਾਲਾ ਮੇਰੇ (ਪਹਿਨਣ ਦਾ) ਕੱਪੜਾ ਹੋਣ (ਭਾਵ, ਜੇ ਮੈਂ ਨੰਗਾ ਰਹਿ ਕੇ ਧੁੱਪ ਤੇ ਪਾਲਾ ਭੀ ਸਹਾਰਾਂ), ਜੇ ਹਵਾ ਮੇਰੀ ਖੁਰਾਕ ਹੋਵੇ (ਭਾਵ, ਜੇ ਮੈਂ ਪਉਣ-ਅਹਾਰੀ ਹੋ ਜਾਵਾਂ, ਤਾਂ ਭੀ, ਹੇ ਪ੍ਰਭੂ ! ਤੇਰੀ ਸਿਫਤ-ਸਾਲਾਹ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਇਹ ਤੁੱਛ ਹਨ)। ਜੇ ਸੁਰਗ ਦੀਆਂ ਅਪੱਛਰਾਂ ਭੀ ਮੇਰੇ ਘਰ ਵਿਚ ਹੋਣ ਤਾਂ ਭੀ, ਹੇ ਨਾਨਕ ! ਇਹ ਤਾਂ ਨਾਸਵੰਤ ਹਨ।

ਪਦ ਅਰਥ :

ਅਗੀ - ਅੱਗ, ਗਰਮੀਆਂ ਵਿਚ ਸੂਰਜ ਦੀ ਤਪਦੀ ਧੁੱਪ ਤੇ ਸੇਕ, **ਪਾਲਾ** - ਸਿਆਲੀ ਠੰਢ, **ਵਾਉ** - ਹਵਾ, **ਮੋਹਣੀਆ** - ਮਨ ਨੂੰ ਮੋਹ ਲੈਣ ਵਾਲੀਆਂ, **ਜਾਉ** - ਨਾਸਵੰਤ।

ਰਾਗੁ ਮਾਝ (ਏਕਤਾਲ, ੧੨ ਮਾਤਰਾ) (ਅੰਗ ੧੪੨)

1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12
x		0		2		0		3		4	
ਸਥਾਈ											
ਪ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪ	ਧ	ਧ	ਮ	ਗ	ਮ	ਚੇ
ਅ	s	ਗੀ	ਪਾ	s	ਲਾ	ਕ	ਪ	ਤੁ	ਹੇ	s	ਵੈ
ਪ	ਪ	ਪ	ਗੁ	ਚੇ	ਚੇ	ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਸ	ਸ	ਸ
ਖਾ	s	ਣਾ	ਹੇ	s	ਵੈ	ਵਾ	s	s	ਉ	s	s
ਅੰਤਰਾ											
ਮ	ਮ	ਪ	ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਸਂ	ਸਂ	ਨੀ	ਸਂ	ਸਂ	ਸਂ
ਸੁਰ	ਗੈ	ਦੀ	ਆ	ਮੋਹ	ਣੀਆ	ਇਸ	ਤਰੀ	ਆ	ਹੇ	ਵ	ਨਿ
ਚੇਂ	ਚੇਂ	ਸਂ	ਨੀ	ਧ	ਪ	ਗੁ	ਗੁ	ਚੇ	ਨੀ	ਸ	ਸ
ਨਾ	ਨ	ਕ	ਸ	s	ਭੇ	ਜਾ	s	s	ਉ	s	s

ਰਾਗੁ ਮਾਝ

ਪਵੜੀ ॥

ਬਦਫੈਲੀ ਗੈਬਾਨਾ ਖਸਮੁ ਨ ਜਾਣਈ ॥
 ਸੋ ਕਹੀਐ ਦੇਵਾਨਾ ਆਪੁ ਨ ਪਛਾਣਈ ॥
 ਕਲਹਿ ਬੁਰੀ ਸੰਸਾਰਿ ਵਾਦੇ ਖਪੀਐ ॥
 ਵਿਣੁ ਨਾਵੈ ਵੇਕਾਰਿ ਭਰਮੇ ਪਚੀਐ ॥
 ਰਾਹ ਦੇਵੈ ਇਕੁ ਜਾਣੈ ਸੋਈ ਸਿਝਸੀ ॥
 ਕੁਫਰ ਗੋਅ ਕੁਫਰਾਣੈ ਪਇਆ ਦਝਸੀ ॥
 ਸਭ ਦੁਨੀਆ ਸੁਬਹਾਨੁ ਸਚਿ ਸਮਾਈਐ ॥
 ਸਿਝੈ ਦਰਿ ਦੀਵਾਨਿ ਆਪੁ ਗਵਾਈਐ ॥੯॥

ਅਰਥ :

(ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ, ਅੰਗ ੧੪੨)

(ਜੋ ਮਨੁੱਖ) ਲੁਕ ਕੇ ਪਾਪ ਕਮਾਂਦਾ ਹੈ ਤੇ ਮਾਲਕ ਨੂੰ (ਹਰ ਥਾਂ ਹਾਜ਼ਰ ਨਾਜ਼ਰ) ਨਹੀਂ ਸਮਝਦਾ, ਉਸ ਨੂੰ ਪਾਗਲ ਕਹਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ, ਉਹ ਆਪਣੇ ਅਸਲੇ ਨੂੰ ਪਛਾਣਦਾ ਨਹੀਂ। ਜਗਤ ਵਿਚ (ਵਿਕਾਰਾਂ ਦੀ) ਬਿਖਾਧ (ਐਸੀ) ਚੰਦਰੀ ਹੈ (ਵਿਕਾਰਾਂ ਵਿਚ ਪਿਆ ਮਨੁੱਖ ਵਿਕਾਰਾਂ ਦੇ) ਝੰਬੇਲੇ ਵਿਚ ਹੀ ਖਪਦਾ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ। ਪ੍ਰਭੂ ਦਾ ਨਾਮ ਛੱਡ ਕੇ ਮੰਦ ਕਰਮ ਤੇ ਭਟਕਣਾ ਵਿਚ ਖੁਆਰ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। (ਮਨੁੱਖਾ ਜੀਵਨ ਦੇ) ਦੋ ਰਸਤੇ ਹਨ (ਮਾਇਆ ਤੇ ਨਾਮ), ਇਸ (ਜੀਵਨ ਵਿਚ) ਉਹੀ ਕਾਮਯਾਬ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਜੋ (ਦੋਹਾਂ ਰਸਤਿਆਂ ਵਿਚੋਂ) ਇਕ ਪਰਮਾਤਮਾ ਨੂੰ ਚੇਤੇ ਰੱਖਦਾ ਹੈ, (ਨਹੀਂ ਤਾਂ) ਝੂਠ ਵਿਚ ਗ਼ਲਤਾਨ ਹੋਇਆ ਹੋਇਆ ਹੀ ਸੜਕਾ ਹੈ। ਜੋ ਮਨੁੱਖ ਸਦਾ ਕਾਇਮ ਰਹਿਣ ਵਾਲੇ ਪ੍ਰਭੂ ਵਿਚ ਜੁੜਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ, ਉਸ ਲਈ ਸਾਰਾ ਜਗਤ ਸੋਹਣਾ ਹੈ। ਉਹ ਖੁਦੀ ਮਿਟਾ ਕੇ ਪ੍ਰਭੂ ਦੇ ਦਰ ਤੇ ਪ੍ਰਭੂ ਦੀ ਦਰਗਾਹ ਵਿਚ ਸਰਖਰ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ॥੯॥

ਪਦ ਅਰਥ :

ਬਦਫੈਲੀ - ਮੰਦੀ ਕਰਤੂਤ, **ਗੈਬਾਨਾ** - ਲੁਕ ਕੇ, **ਕਲਹਿ** - (ਜੋ ਸ਼ਾਂਤੀ ਦਾ ਨਾਸ ਕਰੇ) ਬਿਖਾਧ, ਝਗੜਾ, **ਵਾਦੇ** - ਝਗੜੇ ਵਿਚ ਹੀ, **ਕੁਫਰ** - ਝੂਠ, **ਕੁਫਰ ਗੋਅ** - ਝੂਠ ਬੋਲਣ ਵਾਲਾ, **ਦਝਸੀ** - ਸੜੇਗਾ, **ਸੁਬਹਾਨੁ** - ਸੁੰਦਰ, **ਦੇਵੈ ਰਾਹ** - ਧਨ ਤੇ ਨਾਮ।

ਰਾਗੁ-ਮਾਝ ਪਉੜੀ (੪ ਮਾਤਰਾ) (ਅੰਗ-੧੪੨)

1	2	3	4	1	2	3	4
×		0		×		0	
ਗੁੰ-	ਗੁੰਗੁੰ	ਰੇਂ-	ਮੰਗੁੰ	ਗੁੰਗੁੰ	ਗੁੰਗੁੰ	ਗੁੰਗੁੰ	ਗੁੰਗੁੰ
ਬsss	ਦsss	ਫੈs	ਲੀs	ਗੈsss	ਬਾsss	ਨਾs	ss
ਰੇਰੇਂ	ਰੇਂਰੇਂ	ਰੇਰੇਂ	ਨੀਨੀ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ
ਖsss	ਸsss	ਮੁs	ਨs	ਜਾsss	ਣsss	ਈs	ss
ਗੁੰ-	ਗੁੰਗੁੰ	ਰੇਂ-	ਮੰਗੁੰ	ਗੁੰਗੁੰ	ਗੁੰਗੁੰ	ਗੁੰਗੁੰ	ਗੁੰਗੁੰ
ਸੋsss	ssss	ਕਹੀ	ਐs	ਦੇsss	ਵਾsss	ਨਾs	ss

1	2	3	4	1	2	3	4
× ਰੇਰੇਂ ਆsss	ਰੇਰੇਂ ssss	0 ਰੇਰੇਂ ਪੁs	ਨੀਨੀ ਨs	× ਸਾਂਸਾਂ ਪsss	ਸਾਂਸਾਂ ਛਾsss	0 ਸਾਂਸਾਂ ਣਈs	ਸਾਂਸਾਂ ss
ਗੁੰ- ਕਲss	ਗੁੰਗੁੰ ਹਿsss	ਰੇ- ਬੁਰੀ	ਮਾਂਗੁੰ ss	ਗੁੰਗੁੰ ਸੰsss	ਗੁੰਗੁੰ ਸਾsss	ਗੁੰਗੁੰ ਰਿs	ਗੁੰਗੁੰ ss
ਰੇਰੇਂ ਵਾsss	ਰੇਰੇਂ ssss	ਰੇਰੇਂ ਦੇs	ਨੀਨੀ ss	ਸਾਂਸਾਂ ਖsss	ਸਾਂਸਾਂ ਪੀਐ	ਸਾਂਸਾਂ ss	ਸਾਂਸਾਂ ss
ਗੁੰ- ਵਿsss	ਗੁੰਗੁੰ ਣੁsss	ਰੇ- ਨਾs	ਮਾਂਗੁੰ ਵੈs	ਗੁੰਗੁੰ ਵੇsss	ਗੁੰਗੁੰ ਕਾਰਿss	ਗੁੰਗੁੰ ss	ਗੁੰਗੁੰ ss
ਰੇਰੇਂ ਭsss	ਰੇਰੇਂ ਰsss	ਰੇਰੇਂ ਮੇs	ਨੀਨੀ ss	ਸਾਂਸਾਂ ਪsss	ਸਾਂਸਾਂ ਚੀਐss	ਸਾਂਸਾਂ ss	ਸਾਂਸਾਂ ss
ਮਾ- ਰਾਹss	ਮਾਪਾ ਦੇਵੈss	-ਪਾ ਇਕੁ	ਨੀਨੀ ss	ਸਾਂਸਾਂ ਜਾsss	ਸਾਂਸਾਂ ਣੈsss	ਸਾਂਸਾਂ ss	ਸਾਂਸਾਂ ss
ਰੇ- ਸੋsss	ਰੇਰੇਂ ssss	-ਰੇਂ ਈs	ਨੀਨੀ ss	ਸਾਂਸਾਂ ਸਿsss	ਸਾਂਸਾਂ ਝsss	ਸਾਂਸਾਂ ਸੀs	ਸਾਂਸਾਂ ss
ਮਾ- ਕੁਫss	ਮਾਪਾ ਰsss	-ਪਾ ਗੋs	ਨੀਨੀ ਅs	ਸਾਂਸਾਂ ਕੁਫss	ਸਾਂਸਾਂ ssss	ਸਾਂਸਾਂ ਰਾਣੈ	ਸਾਂਸਾਂ ss
ਰੇ- ਪsss	ਰੇਰੇਂ ਇਆss	-ਰੇਂ ss	ਨੀਨੀ ss	ਸਾਂਸਾਂ ਦsss	ਸਾਂਸਾਂ ਝਸੀss	ਸਾਂਸਾਂ ss	ਸਾਂਸਾਂ ss
ਮਾ- ਸsss	ਮਾਪਾ ਭsss	-ਪਾ ਦੁਨੀ	ਨੀਨੀ ਆs	ਸਾਂਸਾਂ ਸੁsss	ਸਾਂਸਾਂ ਬsss	ਸਾਂਸਾਂ ਹਾਨੁ	ਸਾਂਸਾਂ ss
ਰੇ- ਸsss	ਰੇਰੇਂ ssss	-ਰੇਂ ਚਿs	ਨੀਨੀ ss	ਸਾਂਸਾਂ ਸsss	ਸਾਂਸਾਂ ਮਾsss	ਸਾਂਸਾਂ ਈਐ	ਸਾਂਸਾਂ ss
ਗੁੰ- ਸਿਝੈss	ਗੁੰਗੁੰ ਦsss	-ਗੁੰ ਰਿs	ਗੁੰਗੁੰ ss	ਰੇਰੇਂ ਦੀsss	ਗੁੰਗੁੰ ਵਾsss	ਗੁੰਗੁੰ ਨਿs	ਗੁੰਗੁੰ ss
ਰੇਰੇਂ ਆsss	ਨੀਨੀ ਪੁsss	ਸਾਂਸਾਂ ss	ਸਾਂਸਾਂ ss	ਸਾਂਸਾਂ ਗsss	ਸਾਂਸਾਂ ਵਾsss	ਸਾਂਸਾਂ ਈਐ	ਸਾਂਸਾਂ ss
ਗੁੰ- ਆsss	ਗੁੰਗੁੰ ਪੁsss	-ਗੁੰ ss	ਗੁੰਗੁੰ ss	ਰੇਰੇਂ ਗsss	ਗੁੰਗੁੰ ਵਾsss	ਗੁੰਗੁੰ ਈਐ	ਗੁੰਗੁੰ ss
ਰੇਰੇਂ ਆsss	ਨੀਨੀ ਪੁsss	ਸਾਂਸਾਂ ss	ਸਾਂਸਾਂ ss	ਸਾਂਸਾਂ ਗsss	ਸਾਂਸਾਂ ਵਾsss	ਸਾਂਸਾਂ ਈਐ	ਸਾਂਸਾਂ ss

ਰਾਗੁ ਮਾਝ

ਮ: ੧ ਸਲੋਕੁ ॥

ਸੋ ਜੀਵਿਆ ਜਿਸੁ ਮਨਿ ਵਸਿਆ ਸੋਇ ॥

ਨਾਨਕ ਅਵਰੁ ਨ ਜੀਵੈ ਕੋਇ ॥

ਜੇ ਜੀਵੈ ਪਤਿ ਲਥੀ ਜਾਇ ॥

ਸਭੁ ਹਰਾਮੁ ਜੇਤਾ ਕਿਛੁ ਖਾਇ ॥

(ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ, ਅੰਗ ੧੪੨)

ਅਰਥ :

(ਅਸਲ ਵਿਚ) ਉਹ ਮਨੁੱਖ ਜੀਉਂਦਾ ਹੈ, ਜਿਸ ਦੇ ਮਨ ਵਿਚ ਪਰਮਾਤਮਾ ਵੱਸ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਹੇ ਨਾਨਕ ! (ਬੰਦਗੀ ਵਾਲੇ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ) ਕੋਈ ਹੋਰ ਜੀਉਂਦਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਜੇ ਨਾਮ-ਵਿਹੁਣਾ (ਵੇਖਣ ਨੂੰ) ਜੀਉਂਦਾ (ਭੀ) ਹੈ ਤਾਂ ਉਹ ਇੱਜ਼ਤ ਗਵਾ ਕੇ (ਏਥੋਂ) ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਜੋ ਕੁਝ (ਏਥੇ) ਖਾਂਦਾ ਪੀਂਦਾ ਹੈ, ਹਰਾਮ ਹੀ ਖਾਂਦਾ ਹੈ।

ਰਾਗੁ ਮਾਝ (ਤਿੰਨਤਾਲ, ੧੬ ਮਾਤਰਾ)

(ਅੰਗ-੧੪੧)

1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12	13	14	15	16
x				2				0				3			
ਸਥਾਈ															
-	ਸੰ	ਨੀ	ਧ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪ	-	ਰੇ	ਰੇ	ਮ	ਪ	ਪ	ਨੀ	ਨੀ
s	ਜਿਸੁ	ਮ	ਨਿ	ਵਸਿ	ਆ	ਸੋ	ਇ	s	ਸੋ	ਜੀ	ਵਿਆ	s	s	s	s
-								-	ਧ	ਧ	ਮ	ਗ	ਮ	ਰੇ	ਰੇ
s								s	ਨਾ	ਨ	ਕ	ਅਵ	ਰੁ	ਨ	s
-	ਪ	ਪ	ਪ	ਗੁ	ਰੇ	ਨੀ	ਸ								
s	ਜੀ	s	ਵੈ	ਕੋ	s	ਇ	s								
ਅੰਤਰਾ															
-	ਮ	ਪ	ਨੀ	ਸੰ	ਸੰ	ਸੰ	ਸੰ	ਸੰ	ਸੰ	ਸੰ	ਸੰ	ਨੀ	ਧ	ਪ	ਪ
s	ਪਤਿ	ਲ	ਥੀ	ਜਾ	s	ਇ	s	ਜੇ	s	s	s	ਜੀ	s	ਵੈ	s
-								-	ਪ	ਧ	ਮ	ਗ	ਮ	ਰੇ	ਰੇ
s								s	ਸ	ਭੁ	s	ਹ	ਰਾ	ਮੁ	s
-	ਪ	ਪ	ਪ	ਗੁ	ਰੇ	ਨੀ	ਸ								
s	ਜੇਤਾ	ਕਿ	ਛੁ	ਖਾ	s	ਇ	s								

ਰਾਗੁ ਮਾਝ

ਮ: ੧ ॥

ਕਿਆ ਖਾਧੈ ਕਿਆ ਪੈਧੈ ਹੋਇ ॥

ਜਾ ਮਨਿ ਨਾਹੀ ਸਚਾ ਸੋਇ ॥

ਕਿਆ ਮੇਵਾ ਕਿਆ ਘਿਉ ਗੁੜੁ ਮਿਠਾ ਕਿਆ ਮੈਦਾ ਕਿਆ ਮਾਸੁ ॥

ਕਿਆ ਕਪੜੁ ਕਿਆ ਸੇਜ ਸੁਖਾਲੀ ਕੀਜਹਿ ਭੋਗ ਬਿਲਾਸ ॥

(ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ, ਅੰਗ ੧੪੨)

ਅਰਥ :

(ਸੋਹਣੇ ਭੋਜਨ) ਖਾਣ ਤੇ (ਸੋਹਣੇ ਕਪੜੇ) ਹੰਢਾਣ ਦਾ ਕੀਹ ਸੁਆਦ ? ਜੇ ਉਹ ਸੱਚਾ ਪ੍ਰਭੂ ਹਿਰਦੇ ਵਿਚ ਨਹੀਂ ਵੱਸਦਾ, (ਜਿਸ ਪ੍ਰਭੂ ਨੇ ਸਾਰੇ ਸੋਹਣੇ ਪਦਾਰਥ ਦਿੱਤੇ ਹਨ)। ਕੀਹ ਹੋਇਆ ਜੇ ਮੇਵੇ, ਘਿਉ, ਮਿੱਠਾ ਗੁੜ ਮੈਦਾ ਤੇ ਮਾਸ ਆਦਿਕ ਪਦਾਰਥ ਵਰਤੇ ? ਕੀ ਹੋਇਆ ਜੇ (ਸੋਹਣੇ) ਕੱਪੜੇ ਤੇ ਸੌਖੀ ਸੇਜ ਮਿਲ ਗਈ ਤੇ ਜੇ ਮੌਜਾਂ ਮਾਣ ਲਈਆਂ ?

ਪਦ ਅਰਥ :

ਕੀਜਹਿ - ਕੀਤੇ ਜਾਣ, ਭੋਗ ਬਿਲਾਸ - ਰੰਗ-ਰਲੀਆਂ ।

ਰਾਗੁ-ਮਾਝ (ਦਾਦਰਾ, ੬ ਮਾਤਰਾ)

(ਅੰਗ-੧੪੨)

1	2	3	4	5	6
x			0		
ਸਥਾਈ					
ਮਪ	ਪ	ਪ	ਮਪ	ਪ	ਪ
ਕਿ	s	ਆ	ਖਾ	s	ਧੈ
ਪ	ਪ	ਮ	ਗ	ਮ	ਰੇ
ਕਿਆ	ਪੈ	ਧੈ	ਹੇ	s	ਇ
ਪ	ਪ	ਪ	ਗੁ	ਗੁ	ਰੇ
ਜਾ	s	s	ਮ	s	ਨਿ
ਨੀ	ਨੀ	ਸ	ਸ	ਸ	ਸ
ਨਾਹੀ	ਸ	ਚਾ	ਸੋ	s	ਇ
ਅੰਤਰਾ					
ਮ	ਮ	ਮ	ਮਪ	ਪ	ਪ
ਕਿ	s	ਆ	ਮੇ	s	ਵਾ
ਮ	ਮ	ਮ	ਮਪ	ਪ	ਪ
ਕਿ	s	ਆ	ਘਿ	s	ਉ
ਮ	ਪ	ਨੀ	ਨੀਸ਼	ਸ਼	ਸ਼
ਗੁ	s	ਤੁ	ਮਿ	s	ਠਾ
ਨੀ	ਨੀ	ਸ਼	ਰੇਂ	ਰੇਂ	ਰੇਂ
ਕਿ	s	ਆ	ਮੈ	s	ਦਾ
ਗੁੰ	ਗੁੰ	ਰੇਂ	ਨੀ	ਨੀ	ਸ਼
ਕਿ	s	ਆ	ਮਾ	s	ਸੁ
ਮ	ਮ	ਮ	ਮਪ	ਪ	ਪ
ਕਿ	s	ਆ	ਕ	ਪ	ਤੁ
ਮ	ਪ	ਨੀ	ਸ਼	ਸ਼	ਸ਼
ਕਿ	s	ਆ	ਸੇ	s	ਜ
ਸ਼	ਸ਼	ਸ਼	ਹੀ	ਧ	ਪ
ਸੁ	ਖਾ	ਲੀ	ਕੀ	ਜ	ਹਿ
ਗੁ	ਗੁ	ਰੇ	ਸ	ਸ	ਸ
ਭੋ	s	ਗ	ਬਿ	ਲਾ	ਸ

ਰਾਗੁ ਮਾਝ

ਪਵੜੀ ॥

ਜਾਤੀ ਦੈ ਕਿਆ ਹਥਿ ਸਚੁ ਪਰਖੀਐ ॥
 ਮਹੁਰਾ ਹੋਵੈ ਹਥਿ ਮਰੀਐ ਚਖੀਐ ॥
 ਸਚੇ ਕੀ ਸਿਰਕਾਰ ਜੁਗੁ ਜੁਗੁ ਜਾਣੀਐ ॥
 ਹੁਕਮੁ ਮੰਨੇ ਸਿਰਦਾਰੁ ਦਰਿ ਦੀਬਾਣੀਐ ॥
 ਫੁਰਮਾਨੀ ਹੈ ਕਾਰ ਖਸਮਿ ਪਠਾਇਆ ॥
 ਤਬਲਬਾਜ ਬੀਚਾਰ ਸਬਦਿ ਸੁਣਾਇਆ ॥
 ਇਕਿ ਹੋਏ ਅਸਵਾਰ ਇਕਨਾ ਸਾਖਤੀ ॥
 ਇਕਨੀ ਬਧੇ ਭਾਰ ਇਕਨਾ ਤਾਖਤੀ ॥੧੦॥

ਅਰਥ :

(ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ, ਅੰਗ ੧੪੨)

(ਪ੍ਰਭੂ ਦੇ ਦਰ ਤੇ ਤਾਂ) ਸੱਚਾ ਨਾਮ (–ਰੂਪ ਸਉਦਾ) ਪਰਖਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਜਾਤਿ ਦੇ ਹੱਥ ਵਿਚ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਹੈ (ਭਾਵ, ਕਿਸੇ ਜਾਤਿ ਵਰਣ ਦਾ ਕੋਈ ਲਿਹਾਜ਼ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ)। (ਜਾਤਿ ਦਾ ਅਹੰਕਾਰ ਮਹੁਰੇ ਸਮਾਨ ਹੈ) ਜੇ ਕਿਸੇ ਪਾਸ ਮਹੁਰਾ ਹੋਵੇ (ਭਾਵੇਂ ਕਿਸੇ ਜਾਤਿ ਦਾ ਹੋਵੇ) ਜੇ ਮਹੁਰਾ ਖਾਇਗਾ ਤਾਂ ਮਰੇਗਾ। ਅਕਾਲ ਪੁਰਖ ਦਾ ਇਹ ਨਿਆਂ ਹਰੇਕ ਜੁਗ ਵਿਚ ਵਰਤਦਾ ਸਮਝ ਲਵੋ (ਭਾਵ, ਕਿਸੇ ਭੀ ਜੁਗ ਵਿਚ ਜਾਤਿ ਦਾ ਲਿਹਾਜ਼ ਨਹੀਂ ਹੋਇਆ)। ਪ੍ਰਭੂ ਦੇ ਦਰ ਤੇ, ਪ੍ਰਭੂ ਦੀ ਦਰਗਾਹ ਵਿਚ ਉਹੀ ਇੱਜ਼ਤ ਵਾਲਾ ਹੈ ਜੋ ਪ੍ਰਭੂ ਦਾ ਹੁਕਮ ਮੰਨਦਾ ਹੈ। ਖਸਮ (ਪ੍ਰਭੂ) ਨੇ (ਜੀਵ ਨੂੰ) ਹੁਕਮ ਮੰਨਣ-ਰੂਪ ਕਾਰ ਦੇ ਕੇ (ਜਗਤ ਵਿਚ) ਭੇਜਿਆ ਹੈ। ਨਗਾਰਚੀ ਗੁਰੂ ਨੇ ਸ਼ਬਦ ਦੀ ਰਾਹੀਂ ਇਹ ਗੱਲ ਸੁਣਾਈ ਹੈ (ਭਾਵ, ਗੁਰੂ ਨੇ ਸ਼ਬਦ ਦੀ ਰਾਹੀਂ ਇਸੇ ਗੱਲ ਦਾ ਢੰਡੋਰਾ ਦੇ ਦਿੱਤਾ ਹੈ)। (ਇਹ ਢੰਡੋਰਾ ਸੁਣ ਕੇ) ਕਈ (ਗੁਰਮੁਖ) ਤਾਂ ਅਸਵਾਰ ਹੋ ਗਏ ਹਨ (ਭਾਵ, ਇਸ ਰਾਹ ਤੇ ਤੁਰ ਪਏ ਹਨ), ਕਈ ਬੰਦੇ ਤਿਆਰ ਹੋ ਪਏ ਹਨ, ਕਈਆਂ ਨੇ ਅਸਬਾਬ ਲੱਦ ਲਏ ਹਨ, ਤੇ ਕਈ ਛੇਤੀ ਦੌੜ ਪਏ ਹਨ ॥੧੦॥

ਪਦ ਅਰਥ :

ਸਿਰਕਾਰ – ਰਾਜ, ਹਕੂਮਤ, **ਜੁਗੁ ਜੁਗੁ** – ਹਰੇਕ ਜੁਗ ਵਿਚ, ਸਦਾ ਹੀ, **ਦੀਬਾਣੀਐ** – ਦੀਵਾਨ ਵਿਚ, ਦਰਗਾਹ ਵਿਚ, **ਫੁਰਮਾਨੀ** – ਹੁਕਮ ਮੰਨਣਾ, **ਖਸਮਿ** – ਖਸਮ ਨੇ, **ਪਠਾਇਆ** – ਭੇਜਿਆ, **ਤਬਲਬਾਜ** – ਨਗਾਰਚੀ (ਗੁਰੂ), **ਸਾਖਤੀ** – ਦੁਸ਼ਮਣੀ, (ਦੁਸ਼ਮਣੀਆਂ ਪਾ ਲਈਆਂ, ਤਿਆਰ ਹੋ ਗਏ), **ਤਾਖਤੀ** – ਦੌੜ (ਭਾਵ), ਦੌੜ ਪਈ।

ਰਾਗੁ-ਮਾਝ ਪਉੜੀ (੪ ਮਾਤਰਾ) (ਅੰਗ-੧੪੨)

1	2	3	4	1	2	3	4
×		0		×		0	
ਗੁੰ-	ਗੁੰਗੁੰ	ਰੇਂ-	ਮੰਗੁੰ	ਗੁੰਗੁੰ	ਗੁੰਗੁੰ	ਗੁੰਗੁੰ	ਗੁੰਗੁੰ
ਜਾੜੜੜ	ਤੀੜੜੜ	ਦੈੜ	ੜੜ	ਕਿੜੜੜ	ਆੜੜੜ	ਹੜ	ਬਿੜ
ਰੇਂਰੇਂ	ਰੇਂਰੇਂ	ਰੇਂਰੇਂ	ਨੀਨੀ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ
ਸੜੜੜ	ੜੜੜੜ	ਚੁੜ	ੜੜ	ਪੜੜੜ	ਰੜੜੜ	ਖੀੜ	ਐੜ
ਗੁੰ-	ਗੁੰਗੁੰ	ਰੇਂ-	ਮੰਗੁੰ	ਗੁੰਗੁੰ	ਗੁੰਗੁੰ	ਗੁੰਗੁੰ	ਗੁੰਗੁੰ
ਮੜੜੜ	ਹੁਰਾੜੜ	ਹੋੜ	ਵੈੜ	ਹੜੜੜ	ੜੜੜੜ	ਬਿੜ	ੜੜ

1	2	3	4	1	2	3	4
×		0		×		0	
ਰੇਂਰੇਂ	ਰੇਂਰੇਂ	ਰੇਂਰੇਂ	ਨੀਨੀ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ
ਮੜੜੜ	ੜੜੜੜ	ਰੀੜ	ਐੜ	ਚੜੜੜ	ਖੀੜੜੜ	ਐੜ	ੜੜ
ਗੁੰ-	ਗੁੰਗੁੰ	ਰੇਂ-	ਮਾਂਗੁੰ	ਗੁੰਗੁੰ	ਗੁੰਗੁੰ	ਗੁੰਗੁੰ	ਗੁੰਗੁੰ
ਸਚੇੜੜ	ਕੀੜੜੜ	ਸਿਰ	ੜੜ	ਕਾੜੜੜ	ੜੜੜੜ	ਰੜ	ੜੜ
ਰੇਂਰੇਂ	ਰੇਂਰੇਂ	ਰੇਂਰੇਂ	ਨੀਨੀ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ
ਜੁੜੜੜ	ਗੁੜੜੜ	ਜੁੜ	ਗੁੜ	ਜਾੜੜੜ	ਣੀੜੜੜ	ਐੜ	ੜੜ
ਗੁੰ-	ਗੁੰਗੁੰ	ਰੇਂ-	ਮਾਂਗੁੰ	ਗੁੰਗੁੰ	ਗੁੰਗੁੰ	ਗੁੰਗੁੰ	ਗੁੰਗੁੰ
ਹੁੜੜੜ	ਕਮੁੜੜ	ਮੰੜ	ਨੇੜ	ਸਿੜੜੜ	ਰੜੜੜ	ਦਾੜ	ਰੁੜ
ਰੇਂਰੇਂ	ਰੇਂਰੇਂ	ਰੇਂਰੇਂ	ਨੀਨੀ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ
ਦੜੜੜ	ੜੜੜੜ	ਰਿੜ	ੜੜ	ਦੀਬਾੜੜ	ੜੜੜੜ	ਣੀੜ	ਐੜ
ਮਾ-	ਮਾਪਾ	-ਪਾ	ਨੀਨੀ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ
ਫੁਰੜੜ	ਮਾਨੀੜੜ	ਹੈੜ	ੜੜ	ਕਾੜੜੜ	ੜੜੜੜ	ਰੜ	ੜੜ
ਰੇਂ-	ਰੇਂਰੇਂ	-ਰੇਂ	ਨੀਨੀ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ
ਖੜੜੜ	ਸੜੜੜ	ਮਿੜ	ਪੜ	ਠਾੜੜੜ	ਇੜੜੜ	ਆੜ	ੜੜ
ਮਾ-	ਮਾਪਾ	-ਪਾ	ਨੀਨੀ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ
ਤਬੜੜ	ਲੜੜੜ	ਬਾਜ	ੜੜ	ਬੀੜੜੜ	ਚਾੜੜੜ	ਰੜ	ੜੜ
ਰੇਂ-	ਰੇਂਰੇਂ	-ਰੇਂ	ਨੀਨੀ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ
ਸੜੜੜ	ਬੜੜੜ	ਦਿੜ	ੜੜ	ਸੁੜੜੜ	ਣਾੜੜੜ	ਇੜ	ਆੜ
ਮਾ-	ਮਾਪਾ	-ਪਾ	ਨੀਨੀ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ
ਇੜੜੜ	ਕਿੜੜੜ	ਹੋੜ	ਏੜ	ਅੜੜੜ	ਸੜੜੜ	ਵਾੜ	ਰੜ
ਰੇਂ-	ਰੇਂਰੇਂ	-ਰੇਂ	ਨੀਨੀ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ
ਇੜੜੜ	ਕੜੜੜ	ਨਾੜ	ੜੜ	ਸਾੜੜੜ	ਖੜੜੜ	ਤੀੜ	ੜੜ
ਗੁੰ-	ਗੁੰਗੁੰ	-ਗੁੰ	ਗੁੰਗੁੰ	ਰੇਂਰੇਂ	ਗੁੰਗੁੰ	ਗੁੰਗੁੰ	ਗੁੰਗੁੰ
ਇਕੜੜ	ਨੀੜੜੜ	ਬੜ	ਧੋੜ	ਭਾੜੜੜ	ੜੜੜੜ	ਰੜ	ੜੜ
ਰੇਂਰੇਂ	ਨੀਨੀ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ
ਇੜੜੜ	ਕੜੜੜ	ਨਾੜ	ੜੜ	ਤਾੜੜੜ	ਖੜੜੜ	ਤੀੜ	ੜੜ
ਗੁੰ-	ਗੁੰਗੁੰ	-ਗੁੰ	ਗੁੰਗੁੰ	ਰੇਂਰੇਂ	ਗੁੰਗੁੰ	ਗੁੰਗੁੰ	ਗੁੰਗੁੰ
ਇੜੜੜ	ਕੜੜੜ	ਨਾੜ	ੜੜ	ਤਾੜੜੜ	ਖੜੜੜ	ਤੀੜ	ੜੜ
ਰੇਂਰੇਂ	ਨੀਨੀ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ
ਇੜੜੜ	ਕੜੜੜ	ਨਾੜ	ੜੜ	ਤਾੜੜੜ	ਖੜੜੜ	ਤੀੜ	ੜੜ

ਰਾਗੁ ਮਾਝ

ਸਲੋਕੁ ਮ: ੧ ॥

ਜਾ ਪਕਾ ਤਾ ਕਟਿਆ ਰਹੀ ਸੁ ਪਲਰਿ ਵਾੜਿ ॥
ਸਣੁ ਕੀਸਾਰਾ ਚਿਥਿਆ ਕਣੁ ਲਇਆ ਤਨੁ ਝਾੜਿ ॥

(ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ, ਅੰਗ ੧੪੨)

ਅਰਥ :

ਜਦੋਂ (ਕਣਕ ਆਦਿਕ ਫ਼ਸਲ ਦਾ ਬੂਟਾ) ਪੱਕ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਤਾਂ (ਉੱਤੇ ਉੱਤੇ) ਵੱਢ ਲਈਦਾ ਹੈ, (ਕਣਕ ਦੀ) ਨਾੜ ਤੇ (ਪੈਲੀ ਦੀ) ਵਾੜ ਪਿੱਛੇ ਰਹਿ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਇਸ ਨੂੰ ਸਿੱਟਿਆਂ ਸਮੇਤ ਗਾਹ ਲਈਦਾ ਹੈ, ਤੇ ਬੋਹਲ ਉਡਾ ਕੇ ਦਾਣੇ ਕੱਢ ਲਈਦੇ ਹਨ।

ਪਦ ਅਰਥ :

ਪਲਰਿ - ਨਾੜ, ਬੂਟੇ ਦੀ ਨਾਲੀ ਜਿਸ ਉੱਤੇ ਸਿੱਟਾ ਉਗਿਆ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, **ਸਣੁ** - ਸਮੇਤ, **ਕੀਸਾਰਾ** - ਸਿੱਟੇ ਦੇ ਤਿੱਖੇ ਕੰਡੇ, **ਕਣੁ** - ਦਾਣੇ, **ਤਨੁ ਝਾੜਿ** - (ਬੂਟਿਆਂ ਦਾ) ਤਨ ਝਾੜ ਕੇ, ਬੋਹਲ ਉਡਾ ਕੇ।

ਰਾਗੁ ਮਾਝ (ਏਕਤਾਲ, ੧੨ ਮਾਤਰਾ)

(ਅੰਗ ੧੪੨)

1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12
x ਸਥਾਈ		0		2		0		3		4	
ਪ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪ	ਧ	ਧ	ਮ	ਗ	ਮ	ਚੇ
ਜਾ	s	s	ਪ	ਕਾ	s	ਤਾ	s	s	ਕ	ਟਿ	ਆ
ਪ	ਪ	ਪ	ਗੁ	ਚੇ	ਚੇ	ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਸ	ਸ	ਸ
ਰ	s	ਹੀ	ਸੁ	s	s	ਪ	ਲ	ਰਿ	ਵਾ	s	ੜਿ
ਅੰਤਰਾ											
ਮ	ਮ	ਮਪ	ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਸੰ	ਸੰ	ਨੀ	ਸੰ	ਸੰ	ਸੰ
ਸ	s	ਣੁ	ਕੀ	ਸਾ	ਰਾ	ਚਿ	s	ਥਿ	s	ਆ	s
ਚੇਂ	ਚੇਂ	ਸੰ	ਨੀ	ਧ	ਪ	ਗੁ	ਗੁ	ਚੇ	ਨੀ	ਸ	ਸ
ਕ	s	ਣੁ	ਲ	ਇ	ਆ	ਤ	s	ਨੁ	ਝਾ	s	ੜਿ

ਰਾਗੁ ਮਾਝ

ਮ: ੧ ॥

ਵੇਖੁ ਜਿ ਮਿਠਾ ਕਟਿਆ ਕਟਿ ਕੁਟਿ ਬਧਾ ਪਾਇ ॥
ਖੁੰਢਾ ਅੰਦਰਿ ਰਖਿ ਕੈ ਦੇਨਿ ਸੁ ਮਲ ਸਜਾਇ ॥
ਰਸੁ ਕਸੁ ਟਟਰਿ ਪਾਈਐ ਤਪੈ ਤੈ ਵਿਲਲਾਇ ॥
ਭੀ ਸੋ ਫੋਗੁ ਸਮਾਲੀਐ ਦਿਚੈ ਅਗਿ ਜਾਲਾਇ ॥
ਨਾਨਕ ਮਿਠੈ ਪਤਰੀਐ ਵੇਖਹੁ ਲੋਕਾ ਆਇ ॥੨॥

(ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ, ਅੰਗ ੧੪੨-੧੪੩)

ਅਰਥ :

ਨਾਨਕ ਆਖਦਾ ਹੈ ਕਿ ਹੇ ਲੋਕੋ ! ਆ ਕੇ ਗੰਨੇ ਦਾ ਹਾਲ) ਵੇਖੋ, ਮਿਠੇ ਦੇ ਕਾਰਣ (ਮਾਇਆ ਦੀ ਮਿਠਾਸ ਦੇ ਮੋਹ ਦੇ ਕਾਰਨ ਗੰਨੇ ਵਾਂਗ ਇਉਂ ਹੀ ਖੁਆਰ ਹੋਈਦਾ ਹੈ ॥੨॥ ਵੇਖ ਕਿ ਗੰਨਾ ਵੱਢੀਦਾ ਹੈ, ਛਿੱਲ ਛਿੱਲ ਕੇ, ਰੱਸੀ ਪਾ ਕੇ ਬੰਨ੍ਹ ਲਈਦਾ ਹੈ (ਭਾਵ, ਭਰੀਆਂ ਬੰਨ੍ਹ ਲਈਦੀਆਂ ਹਨ)। ਫਿਰ ਵੇਲਣੇ ਦੀਆਂ ਲੱਠਾਂ ਵਿਚ ਰੱਖ ਕੇ ਭਲਵਾਨ (ਭਾਵ, ਜ਼ਿੰਮੀਦਾਰ) ਇਸ ਨੂੰ (ਮਾਨੋ) ਸਜਾ ਦੇਂਦੇ ਹਨ (ਭਾਵ, ਪੀੜਦੇ ਹਨ)।

ਪਦ ਅਰਥ :

ਮਿਠੈ – ਮਿਠੇ ਦੇ ਕਾਰਣ, **ਪਤਰੀਐ** – ਖੁਆਰ ਹੋਈਦਾ ਹੈ (ਸੰ. ਪ੍ਰ-ਤ੍ਰੀ, ਇਸ ਧਾਤੂ ਤੋਂ ‘ਪ੍ਰੇਰਣਾਰਥਕ ਕ੍ਰਿਆ’ ਦਾ ਰੂਪ ਹੈ ‘ਪ੍ਰਤਾਰੀਯ’ ਜਿਸ ਤੋਂ ਪੰਜਾਬੀ ਲਫਜ਼ ਹੈ ‘ਪਤਾਰਨਾ’। ਇਸ ਦਾ ਅਰਥ ਹੈ ‘ਖੁਆਰ ਕਰਨਾ, ਬਦਨਾਮ ਕਰਨਾ, ਧੋਖਾ ਦੇਣਾ।’ ਲਫਜ਼ ‘ਪਤਾਰੀਐ’ ‘ਕ੍ਰਿਆ’ ਹੈ। ‘ਮਿਠੈ ਪਤਰੀਐ’ ਦਾ ਅਰਥ ‘ਮਿਠੇ ਪਤਰਾਂ ਵਾਲੇ ਨੂੰ’ ਗ਼ਲਤ ਹੈ, ਗੰਨੇ ਦੇ ਪਤਰਾਂ ਵਿਚ ਮਿਠਾਸ ਨਹੀਂ, ਮਿਠਾਸ ਤਾਂ ਗੰਨੇ ਵਿਚ ਹੈ, ਪੱਤਰ (ਛੋਟੀ) ਤਾਂ ਲਾਹ ਕੇ ਸੁੱਟ ਦੇਈਏ ਹਨ। ਵੇਖੋ ‘ਕਉਨੁ ਕਉਨੁ ਨਹੀ ਪਤਰਿਆ’, ਬਿਲਾਵਲ ਮ: ੫ ॥੨॥, **ਮਿਠਾ** – ਗੰਨਾ, **ਕਟਿ ਕੁਟਿ** – ਕੱਟ ਕੁੱਟ ਕੇ (ਭਾਵ) ਵੱਢਣ ਤੋਂ ਪਿਛੋਂ ਬਾਕੀ ਦੀ ਤਿਆਰੀ ਕਰ ਕੇ, ਛਿੱਲ ਛਿੱਲ ਕੇ, **ਪਾਇ** – ਪਾ ਕੇ, ਰੱਸੀਆਂ ਪਾ ਕੇ, **ਖੁੰਢਾ** – ਵੇਲਣੇ ਦੀਆਂ ਲੱਠਾਂ, **ਮਲ** – ਮੱਲ, ਭਲਵਾਨ।

ਰਾਗੁ ਮਾਝ (ਕਹਿਰਵਾ, ੮ ਮਾਤਰਾ)

(ਅੰਗ-੧੪੨-੧੪੩)

1	2	3	4	5	6	7	8
x				0			
ਸਥਾਈ							
ਸੰ	ਸੰ	ਸੰ	ਸੰ	ਨੀ	ਧ	ਪ	ਪ
ਨਾ	ਨ	ਕ	s	ਮਿ	s	ਠੈ	s
ਮ	ਪ	ਨੀ	ਨੀ	ਨੀਸੰ	ਸੰ	ਸੰ	ਸੰ
ਪ	s	ਤ	ਰੀ	ਐ	s	s	s
ਧ	ਧ	ਧ	ਧ	ਧਮ	ਗ	ਮ	ਰੇ
ਵੇ	s	ਖ	ਹੁ	ਲੋ	s	ਕਾ	s
ਪ	ਪ	ਗੁ	ਗੁ	ਰੇ	ਰੇ	ਸ	ਸ
ਆ	s	s	s	ਇ	s	s	s
ਅੰਤਰਾ							
ਮ	ਮ	ਮ	ਪ	ਪਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ
ਵੇ	s	ਖੁ	s	ਜਿ	s	s	s
ਨੀ	ਨੀ	ਸੰ	ਸੰ	ਸੰ	ਸੰ	ਸੰ	ਸੰ
ਮਿ	s	ਠਾ	s	ਕ	ਟਿ	ਆ	s
ਰੇਂ	ਰੇਂ	ਰੇਂ	ਰੇਂ	ਰੇਂ	ਰੇਂ	ਰੇਂ	ਰੇਂ
ਕ	s	ਟਿ	s	ਕੁ	s	ਟਿ	s
ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਸੰ	ਸੰ	ਸੰ	ਸੰ
ਬ	s	ਧਾ	s	ਪਾ	s	ਇ	s
ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਧ	ਧ	ਪ	ਪ
ਖੁੰ	s	ਢਾ	s	ਅੰ	ਦ	s	ਰਿ
ਸੰ	ਸੰ	ਨੀ	ਧ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪ
ਰ	s	ਖਿ	s	ਕੈ	s	s	s
ਧ	ਧ	ਧ	ਧ	ਮ	ਗ	ਮ	ਰੇ
ਦੇ	s	ਨਿ	s	ਸੁ	s	s	s
ਪ	ਪ	ਪ	ਗੁ	ਗੁ	ਰੇ	ਨੀ	ਸ
ਮ	s	ਲ	s	ਸ	ਜਾ	s	ਇ

ਰਾਗੁ ਮਾਝ

ਪਵੜੀ ॥

ਇਕਨਾ ਮਰਣੁ ਨ ਚਿਤਿ ਆਸ ਘਣੇਰਿਆ ॥
 ਮਰਿ ਮਰਿ ਜੰਮਹਿ ਨਿਤ ਕਿਸੈ ਨ ਕੇਰਿਆ ॥
 ਆਪਨੜੈ ਮਨਿ ਚਿਤਿ ਕਹਨਿ ਚੰਗੇਰਿਆ ॥
 ਜਮਰਾਜੈ ਨਿਤ ਨਿਤ ਮਨਮੁਖ ਹੋਰਿਆ ॥
 ਮਨਮੁਖ ਲੂਣ ਹਾਰਾਮ ਕਿਆ ਨ ਜਾਣਿਆ ॥
 ਬਧੇ ਕਰਨਿ ਸਲਾਮ ਖਸਮ ਨ ਭਾਣਿਆ ॥
 ਸਚੁ ਮਿਲੈ ਮੁਖਿ ਨਾਮੁ ਸਾਹਿਬ ਭਾਵਸੀ ॥
 ਕਰਸਨਿ ਤਖਤਿ ਸਲਾਮੁ ਲਿਖਿਆ ਪਾਵਸੀ ॥੧੧॥

(ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ, ਅੰਗ ੧੪੩)

ਅਰਥ :

ਕਈ ਬੰਦੇ (ਦੁਨੀਆ ਦੀਆਂ) ਬੜੀਆਂ ਆਸਾਂ (ਮਨ ਵਿਚ ਬਣਾਂਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ, ਮੌਤ ਦਾ ਖਿਆਲ ਉਹਨਾਂ ਦੇ) ਚਿੱਤ ਵਿਚ ਨਹੀਂ ਆਉਂਦਾ। ਉਹ ਨਿੱਤ ਜੰਮਦੇ ਮਰਦੇ ਹਨ, (ਭਾਵ, ਹਰ ਵੇਲੇ ਸਹਸਿਆਂ ਵਿਚ ਦੁਖੀ ਹੁੰਦੇ ਹਨ; ਕਦੇ ਘੜੀ ਸੁਖਾਲੇ ਤੇ ਫਿਰ ਦੁਖੀ ਦੇ ਦੁਖੀ)। ਕਿਸੇ ਦੇ ਭੀ ਉਹ (ਕਦੇ ਯਾਰ) ਨਹੀਂ ਬਣਦੇ। ਉਹ ਲੋਕ ਆਪਣੇ ਮਨ ਵਿਚ ਚਿੱਤ ਵਿਚ (ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ) ਚੰਗੇ ਆਖਦੇ ਹਨ, (ਪਰ) ਉਹਨਾਂ ਮਨਮੁਖਾਂ ਨੂੰ ਸਦਾ ਹੀ ਜਮਰਾਜ ਵੇਖਦਾ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ (ਭਾਵ, ਸਮਝਦੇ ਤਾਂ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਨੇਕ ਹਨ, ਪਰ ਕਰਤੂਤਾਂ ਉਹ ਹਨ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਕਰਕੇ ਜਮਾਂ ਦੇ ਵੱਸ ਪੈਂਦੇ ਹਨ)। ਆਪਣੇ ਮਨ ਦੇ ਪਿੱਛੇ ਤੁਰਨ ਵਾਲੇ ਲੂਣ-ਹਰਾਮੀ ਬੰਦੇ ਪਰਮਾਤਮਾ ਦੇ ਕੀਤੇ ਉਪਕਾਰ (ਦੀ ਸਾਰ) ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੇ। ਬੱਧੇ-ਰੁੱਧੇ ਹੀ (ਉਸ ਨੂੰ) ਸਲਾਮਾਂ ਕਰਦੇ ਹਨ, (ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ) ਉਸ ਖਸਮ ਨੂੰ ਪਿਆਰੇ ਨਹੀਂ ਲੱਗ ਸਕਦੇ। (ਜਿਸ ਮਨੁੱਖ ਨੂੰ) ਰੱਬ ਮਿਲ ਪਿਆ ਹੈ, ਜਿਸ ਦੇ ਮੂੰਹ ਵਿਚ ਰੱਬ ਦਾ ਨਾਮ ਹੈ, ਉਹ ਖਸਮ (ਰੱਬ) ਨੂੰ ਪਿਆਰਾ ਲੱਗਦਾ ਹੈ। ਉਸ ਨੂੰ ਤਖਤ ਉਤੇ (ਬੈਠੇ ਨੂੰ) ਸਾਰੇ ਲੋਕ ਸਲਾਮ ਕਰਦੇ ਹਨ, (ਧੁਰੋਂ ਰੱਬ ਵੱਲੋਂ) ਲਿਖੇ ਇਸ ਲੇਖ (ਦੇ ਫਲ ਨੂੰ) ਉਹ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਦਾ ਹੈ ॥੧੧॥

ਪਉੜੀ (੪ ਮਾਤਰਾ) (ਅੰਗ-੧੪੩)

1	2	3	4	1	2	3	4
×		੦		×		੦	
ਪ-	ਪਪ	-ਪਾ	ਧਧ	ਮ-	ਗਮ	-ਰੇ	ਰੇਰੇ
ਇਕs	ਨਾsss	ਮਰਣੁ	ਨs	ਚਿsss	ssss	ਤਿs	ss
ਪਾ-	ਪਗੁ	-ਰੇ	ਰੇਰੇ	ਨੀਨੀ	ਨੀਸ	ਸਾਸਾ	ਸਾਸਾ
ਆsss	ssss	ਸs	ss	ਘsss	ਣੈsss	ਰਿs	ਆs
ਪ-	ਪਪ	-ਪਾ	ਧਧ	ਮ-	ਗਮ	-ਰੇ	ਰੇਰੇ
ਮਰਿsss	ਮਰਿss	ਜੰਮਹਿ	ss	ਨਿsss	ਤsss	ss	ss

1	2	3	4	1	2	3	4
×		0		×		0	
ਪਾ- ਕਿsss	ਪਗੁ ਸੈsss	-ਰੇ ਨs	ਰੇਰੇ ss	ਨੀਨੀ ਕੇsss	ਨੀਸ ਰਿsss	ਸਾਸਾ ਆ	ਸਾਸਾ ss
ਪ- ਆsss	ਪਪ ਪsss	-ਪਾ ਨੜੈ	ਧਧ ਮਨਿ	ਮ- ਚਿsss	ਗਮ ssss	-ਰੇ ਤਿs	ਰੇਰੇ ss
ਪਾ- ਕsss	ਪਗੁ ਹsss	-ਰੇ ਨਿs	ਰੇਰੇ ss	ਨੀਨੀ ਚੰsss	ਨੀਸ ਗੇsss	ਸਾਸਾ ਰਿs	ਸਾਸਾ ਆs
ਪ- ਜਮss	ਪਪ ਰਾਜੈss	-ਪਾ ਨਿs	ਧਧ ਤs	ਮ- ਨਿsss	ਗਮ ssss	-ਰੇ ਤs	ਰੇਰੇ ss
ਪਾ- ਮਨss	ਪਗੁ ਮੁਖss	-ਰੇ ss	ਰੇਰੇ ss	ਨੀਨੀ ਹੇsss	ਨੀਸ ਰਿsss	ਸਾਸਾ ਆs	ਸਾਸਾ ss
ਮ- ਮਨss	ਪਪ ਮੁਖss	ਨੀਨੀ ਲੂs	-ਨੀ ਣs	ਸਾਂਸਾਂ ਹਾsss	ਸਾਂਸਾਂ ਰਾsss	ਸਾਂਸਾਂ ਮs	ਸਾਂਸਾਂ ss
ਗੁਾਂ- ਕਿsss	ਗੁਾਂਰੇਂ ਆsss	ਰੇਰੇਂ ss	ਨੀਨੀ ਨs	ਸਾਂਸਾਂ ਜਾsss	ਸਾਂਸਾਂ ਣਿsss	ਸਾਂਸਾਂ ਆs	ਸਾਂਸਾਂ ss
ਮ- ਬsss	ਪਪ ਧੇsss	ਨੀਨੀ ਕਰ	-ਨੀ ਨਿ	ਸਾਂਸਾਂ ਸsss	ਸਾਂਸਾਂ ਲਾsss	ਸਾਂਸਾਂ ਮs	ਸਾਂਸਾਂ ss
ਗੁਾਂ- ਖsss	ਗੁਾਂਰੇਂ ਸਮss	ਰੇਰੇਂ ਨs	ਨੀਨੀ ss	ਸਾਂਸਾਂ ਭਾsss	ਸਾਂਸਾਂ ਣਿsss	ਸਾਂਸਾਂ ਆs	ਸਾਂਸਾਂ ss
ਮ- ਸsss	ਪਪ ਦੁs ਮਿਲੈ	ਨੀਨੀ ਮੁs	-ਨੀ ਖਿs	ਸਾਂਸਾਂ ਨਾsss	ਸਾਂਸਾਂ ਮੁsss	ਸਾਂਸਾਂ ss	ਸਾਂਸਾਂ ss
ਗੁਾਂ- ਸਾsss	ਗੁਾਂਰੇਂ ssss	ਰੇਰੇਂ ਹਿs	ਨੀਨੀ ਬs	ਸਾਂਸਾਂ ਭਾsss	ਸਾਂਸਾਂ ਵsss	ਸਾਂਸਾਂ ਸੀs	ਸਾਂਸਾਂ ss
ਪ- ਕਰss	ਪਪ ਸਨਿsss	-ਪਾ ਤਖ	ਧਧ ਤਿs	ਮਮ ਸsss	ਗਮ ਲਾsss	ਰੇਰੇ ਮੁs	ਰੇਰੇ ss
ਰੇ- ਲਿsss	ਰੇਰੇ ਖਿsss	-ਰੇ ਆs	ਮਮ ss	ਪਪ ਪਾsss	ਪਪ ਵsss	ਪਪ ਸੀs	ਪਪ ss
ਪ- ਲਿsss	ਪਪ ਖਿsss	-ਪਾ ਆs	ਧਧ ss	ਮਮ ਪਾsss	ਗਮ ਵsss	ਰੇਰੇ ਸੀs	ਰੇਰੇ ss
ਰੇ- ਲਿsss	ਰੇਰੇ ਖਿsss	-ਰੇ ਆs	ਮਮ ss	ਪਪ ਪਾsss	ਪਪ ਵsss	ਪਪ ਸੀs	ਪਪ ss

ਰਾਗੁ ਮਾਝ

ਮ: ੧ ਸਲੋਕੁ ॥

ਮਛੀ ਤਾਰੂ ਕਿਆ ਕਰੇ ਪੰਖੀ ਕਿਆ ਆਕਾਸੁ ॥
ਪਥਰ ਪਾਲਾ ਕਿਆ ਕਰੇ ਖੁਸਰੇ ਕਿਆ ਘਰ ਵਾਸੁ ॥
ਕੁਤੇ ਚੰਦਨੁ ਲਾਈਐ ਭੀ ਸੋ ਕੁਤੀ ਧਾਤੁ ॥
ਬੋਲਾ ਜੇ ਸਮਝਾਈਐ ਪੜੀਅਹਿ ਸਿੰਮ੍ਰਿਤਿ ਪਾਠ ॥

(ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ, ਅੰਗ ੧੪੩)

ਅਰਥ :

ਤਾਰੂ ਪਾਣੀ ਮੱਛੀ ਨੂੰ ਕੀਹ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ ? (ਭਾਵੇਂ ਕਿਤਨਾ ਹੀ ਡੂੰਘਾ ਹੋਵੇ ਮੱਛੀ ਨੂੰ ਪਰਵਾਹ ਨਹੀਂ)। ਆਕਾਸ਼ ਪੰਛੀ ਨੂੰ ਕੀਹ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ ? (ਆਕਾਸ਼ ਕਿਤਨਾ ਹੀ ਖੁਲ੍ਹਾ ਹੋਵੇ ਪੰਛੀ ਨੂੰ ਪਰਵਾਹ ਨਹੀਂ)। (ਪਾਣੀ ਆਪਣੀ ਡੂੰਘਾਈ ਦਾ ਤੇ ਆਕਾਸ਼ ਆਪਣੀ ਖੁਲ੍ਹਾ ਦਾ ਅਸਰ ਨਹੀਂ ਪਾ ਸਕਦਾ)। ਪਾਲਾ (ਕੱਕਰ) ਪੱਥਰ ਉਤੇ ਅਸਰ ਨਹੀਂ ਪਾ ਸਕਦਾ, ਘਰ ਦੇ ਵਸੇਬੇ ਦਾ ਅਸਰ ਖੁਸਰੇ (ਹੀਜੜੇ) ਉਤੇ ਨਹੀਂ ਪੈਂਦਾ।

ਪਦ ਅਰਥ :

ਤਾਰੂ (ਪਾਣੀ) – ਬਹੁਤ ਡੂੰਘਾ ਪਾਣੀ ਜਿਸ ਵਿਚੋਂ ਤਰ ਕੇ ਹੀ ਲੰਘਿਆ ਜਾ ਸਕੇ।

ਰਾਗੁ ਮਾਝ (ਰੂਪਕ, ੭ ਮਾਤਰਾ)(ਅੰਗ-੧੪੩)

1	2	3	4	5	6	7
x ਸਥਾਈ			2		3	
ਰੇ	ਰੇ	ਮ	ਪ	ਪ	ਨੀ	ਨੀ
ਮ	s	ਛੀ	ਤਾ	s	ਰੂ	s
ਸੰ	ਸੰ	ਨੀ	ਸੰ	ਸੰ	ਸੰ	ਸੰ
ਕਿ	s	ਆ	ਕ	s	ਰੇ	s
ਰੇਂ	ਰੇਂ	ਰੇਂ	ਰੇਂ	ਗੁੰ	ਰੇਂ	ਗੁੰ
ਪੰ	s	ਖੀ	ਕਿ	s	ਆ	s
ਸੰ	ਰੇਂ	ਨੀ	ਸੰ	ਸੰ	ਸੰ	ਸੰ
ਆ	s	s	ਕਾ	s	ਸੁ	s

1	2	3	4	5	6	7
ਧ	ਧ	ਧ	ਧ	ਧ	ਧ	ਪ
ਪ	ਥ	ਰ	ਪਾ	ਲਾ	s	s
ਮ	ਗ	ਮ	ਰੇ	ਰੇ	ਰੇ	ਰੇ
ਕਿ	s	ਆ	ਕ	s	ਰੇ	s
ਗੁ	ਗੁ	ਗੁ	ਰੇ	ਗੁ	ਰੇ	ਗੁ
ਖੁ	ਸ	ਰੇ	ਕਿ	s	ਆ	s
ਸ	ਰੇ	ਨੀ	ਸ	ਸ	ਸ	ਸ
ਘ	s	ਰ	ਵਾ	s	ਸੁ	s
ਅੰਤਰਾ						
ਪ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪ
ਕੁ	s	ਤੇ	ਚੰ	ਦ	ਨੁ	s
ਮ	ਗ	ਮ	ਰੇ	ਰੇ	ਰੇ	ਰੇ
ਲਾ	s	s	ਈ	s	ਐ	s
ਰੇ	ਰੇ	ਮ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪ
ਭੀ	s	ਸੋ	ਕੁ	s	ਤੀ	s
ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਧ	ਧ	ਪ	ਪ
ਧਾ	s	s	ਤੁ	s	s	s
ਪਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ
ਬੋ	s	ਲਾ	ਜੇ	s	s	s
ਮਪ	ਨੀਸੰ	ਸੰ	ਸੰ	ਸੰ	ਸੰ	ਸੰ
ਸ	ਮ	ਝਾ	ਈ	s	ਐ	s
ਧ	ਧ	ਧ	ਮ	ਗ	ਮ	ਰੇ
ਪੜੀ	ਅ	ਹਿ	ਸਿੰ	ਮ੍ਰਿ	ਤਿ	s
ਪ	ਪ	ਗੁ	ਰੇ	ਨੀ	ਸ	ਸ
ਪਾ	s	s	ਠ	s	s	s

ਰਾਗੁ ਮਾਝ

ਮ: ੧ ॥

ਕੈਹਾ ਕੰਚਨੁ ਤੁਟੈ ਸਾਰੁ ॥
ਅਗਨੀ ਗੰਢੁ ਪਾਏ ਲੋਹਾਰੁ ॥
ਗੋਰੀ ਸੇਤੀ ਤੁਟੈ ਭਤਾਰੁ ॥
ਪੁਤੀ ਗੰਢੁ ਪਵੈ ਸੰਸਾਰਿ ॥
ਰਾਜਾ ਮੰਗੈ ਦਿਤੈ ਗੰਢੁ ਪਾਇ ॥
ਭੁਖਿਆ ਗੰਢੁ ਪਵੈ ਜਾ ਖਾਇ ॥
ਕਾਲਾ ਗੰਢੁ ਨਦੀਆ ਮੀਹ ਝੋਲ ॥
ਗੰਢੁ ਪਰੀਤੀ ਮਿਠੇ ਬੋਲ ॥
ਬੇਦਾ ਗੰਢੁ ਬੋਲੇ ਸਚੁ ਕੋਇ ॥
ਮੁਇਆ ਗੰਢੁ ਨੇਕੀ ਸਤੁ ਹੋਇ ॥
ਏਤੁ ਗੰਢੁ ਵਰਤੈ ਸੰਸਾਰੁ ॥
ਮੂਰਖ ਗੰਢੁ ਪਵੈ ਮੁਹਿ ਮਾਰ ॥
ਨਾਨਕੁ ਆਖੈ ਏਹੁ ਬੀਚਾਰੁ ॥
ਸਿਫਤੀ ਗੰਢੁ ਪਵੈ ਦਰਬਾਰਿ ॥੨॥

(ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ, ਅੰਗ ੧੪੩)

ਅਰਥ :

ਨਾਨਕ ਇਹ ਵਿਚਾਰ (ਦੀ ਗੱਲ) ਦੱਸਦਾ ਹੈ, ਕਿ (ਪਰਮਾਤਮਾ ਦੀ) ਸਿਫਤ-ਸਾਲਾਹ ਦੀ ਰਾਹੀਂ (ਪ੍ਰਭੂ ਦੇ ਦਰਬਾਰ ਵਿਚ (ਆਦਰ-ਪਿਆਰ ਦਾ) ਜੋੜ ਜੁੜਦਾ ਹੈ ॥੨॥ ਜੇ ਕੈਹਾਂ, ਸੋਨਾ ਜਾਂ ਲੋਹਾ ਟੁੱਟ ਜਾਏ, ਅੱਗ ਨਾਲ ਲੋਹਾਰ (ਆਦਿਕ) ਗਾਂਢਾ ਲਾ ਦੇਂਦਾ ਹੈ।

ਪਦ ਅਰਥ :

ਕੰਚਨੁ - ਸੋਨਾ, ਸਾਰੁ - ਲੋਹਾ, ਗੰਢੁ - ਗਾਂਢਾ ।

ਰਾਗੁ ਮਾਝ (ਏਕਤਾਲ, ੧੨ ਮਾਤਰਾ)

(ਅੰਗ ੧੪੨)

1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12
x ਸਥਾਈ		0		2		0		3		4	
ਪ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪ	ਧ	ਧ	ਮ	ਗ	ਮ	ਰੇ
ਸਿ	ਫ	ਤੀ	ਗੰ	s	ਢੁ	ਪ	s	ਵੈ	ਦਰ	ਬਾ	ਰਿ
ਪ	ਪ	ਪ	ਗੁ	ਰੇ	ਰੇ	ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਸ	ਸ	ਸ
ਨਾ	ਨ	ਕੁ	ਆ	s	ਖੈ	ਏ	s	ਹੁ	ਬੀ	ਚਾ	ਰੁ
ਅੰਤਰਾ											
ਮ	ਮ	ਮਪ	ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਸੰ	ਸੰ	ਨੀ	ਸੰ	ਸੰ	ਸੰ
ਕੈ	ਹਾ	ਕੰ	s	ਚ	ਨੁ	ਤੁ	s	ਟੈ	ਸਾ	s	ਰੁ
ਰੇਂ	ਰੇਂ	ਸੰ	ਨੀ	ਧ	ਪ	ਗੁ	ਗੁ	ਰੇ	ਨੀ	ਸ	ਸ
ਅ	ਗ	ਨੀ	ਗੰ	s	ਢੁ	ਪਾ	s	ਏ	ਲੋ	ਹਾ	ਰੁ

ਰਾਗੁ ਮਾਝ

ਪਉੜੀ ॥

ਆਪੇ ਕੁਦਰਤਿ ਸਾਜਿ ਕੈ ਆਪੇ ਕਰੇ ਬੀਚਾਰੁ ॥
 ਇਕਿ ਖੋਟੇ ਇਕਿ ਖਰੇ ਆਪੇ ਪਰਖਣਹਾਰੁ ॥
 ਖਰੇ ਖਜਾਨੈ ਪਾਈਅਹਿ ਖੋਟੇ ਸਟੀਅਹਿ ਬਾਹਰ ਵਾਰਿ ॥
 ਖੋਟੇ ਸਚੀ ਦਰਗਹ ਸੁਟੀਅਹਿ ਕਿਸੁ ਆਗੈ ਕਰਹਿ ਪੁਕਾਰ ॥
 ਸਤਿਗੁਰ ਪਿਛੈ ਭਜਿ ਪਵਹਿ ਏਹਾ ਕਰਣੀ ਸਾਰੁ ॥
 ਸਤਿਗੁਰੁ ਖੋਟਿਅਹੁ ਖਰੇ ਕਰੇ ਸਬਦਿ ਸਵਾਰਣਹਾਰੁ ॥
 ਸਚੀ ਦਰਗਹ ਮੰਨੀਅਨਿ ਗੁਰ ਕੈ ਪ੍ਰੇਮ ਪਿਆਰਿ ॥
 ਗਣਤ ਤਿਨਾ ਦੀ ਕੋ ਕਿਆ ਕਰੇ ਜੋ ਆਪਿ ਬਖਸੇ ਕਰਤਾਰਿ ॥੧੨॥

ਅਰਥ :

(ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ, ਅੰਗ ੧੪੩)

ਪਰਮਾਤਮਾ ਆਪ ਹੀ ਦੁਨੀਆ ਪੈਦਾ ਕਰ ਕੇ ਆਪ ਹੀ ਇਸ ਦਾ ਧਿਆਨ ਰੱਖਦਾ ਹੈ। (ਪਰ ਇਥੇ) ਕਈ ਜੀਵ ਖੋਟੇ ਹਨ (ਭਾਵ, ਮਨੁੱਖਤਾ ਦੇ ਮਾਪ ਤੋਂ ਹੋਲੇ ਹਨ) ਤੇ ਕਈ (ਸ਼ਾਹੀ ਸਿੱਕੇ ਵਾਂਗ ਖਰੇ ਹਨ, (ਇਹਨਾਂ ਸਭਨਾਂ ਦੀ ਪਰਖ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਭੀ ਆਪ ਹੀ ਹੈ। (ਰੁਪਏ ਆਦਿਕ ਵਾਂਗ) ਖਰੇ ਬੰਦੇ (ਪ੍ਰਭੂ ਦੇ) ਖਜ਼ਾਨੇ ਵਿਚ ਪਾਏ ਜਾਂਦੇ ਹਨ (ਭਾਵ, ਉਹਨਾਂ ਦਾ ਜੀਵਨ ਪ੍ਰਵਾਨ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਤੇ) ਖੋਟੇ ਬਾਹਰਲੇ ਪਾਸੇ ਸੁੱਟੇ ਜਾਂਦੇ ਹਨ (ਭਾਵ, ਇਹ ਜੀਵ ਭਲਿਆਂ ਵਿਚ ਰਲ ਨਹੀਂ ਸਕਦੇ)। ਸੱਚੀ ਦਰਗਾਹ ਵਿਚੋਂ ਇਹਨਾਂ ਨੂੰ ਧੱਕਾ ਮਿਲਦਾ ਹੈ। ਕੋਈ ਹੋਰ ਥਾਂ ਐਸਾ ਨਹੀਂ ਜਿਥੇ ਇਹ (ਸਹੈਤਾ ਲਈ) ਫ਼ਰਿਆਦ ਕਰ ਸਕਣ। (ਇਹਨਾਂ ਹੋਲੇ ਜੀਵਨ ਵਾਲੇ ਜੀਵਾਂ ਲਈ) ਸਭ ਤੋਂ ਚੰਗੀ ਕਰਨ ਵਾਲੀ ਗੱਲ ਇਹੀ ਹੈ ਕਿ ਸਤਿਗੁਰੂ ਦੀ ਸਰਨੀ ਜਾ ਪੈਣ। ਗੁਰੂ ਖੋਟਿਆਂ ਤੋਂ ਖਰੇ ਬਣਾ ਦੇਂਦਾ ਹੈ (ਕਿਉਂਕਿ ਗੁਰੂ ਆਪਣੇ) ਸ਼ਬਦ ਦੀ ਰਾਹੀਂ ਖਰੇ ਬਣਾਣ ਦੇ ਸਮਰੱਥ ਹੈ। (ਫਿਰ ਉਹ) ਸਤਿਗੁਰ ਦੇ ਬਖਸ਼ੇ ਪ੍ਰੇਮ ਪਿਆਰ ਦੇ ਕਾਰਨ ਪਰਮਾਤਮਾ ਦੀ ਦਰਗਾਹ ਵਿਚ ਆਦਰ ਪਾਂਦੇ ਹਨ, ਤੇ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਕਰਤਾਰ ਨੇ ਆਪ ਬਖਸ਼ ਲਿਆ ਉਹਨਾਂ ਦੀ ਐਬ-ਜੋਈ ਕਿਸੇ ਕਹਿ ਕਰਨੀ ਹੋਈ ? ॥੧੨॥

ਪਦ ਅਰਥ :

ਸਾਰੁ - ਸ਼੍ਰੇਸ਼ਟ, ਮੰਨੀਅਨਿ - ਮੰਨੇ ਜਾਂਦੇ ਹਨ, (ਭਾਵ,) ਆਦਰ ਪਾਂਦੇ ਹਨ, ਗਣਤ - ਦੰਦ ਕਥਾ, ਨਿੰਦਿਆ।

ਰਾਗੁ ਮਾਝ ਪਉੜੀ (੪ ਮਾਤਰਾ) (ਅੰਗ-੧੪੩)

1	2	3	4	1	2	3	4
×		0		×		0	
ਪ-	ਪਪ	-ਪਾ	ਧਧ	ਮ-	ਗਮ	-ਰੇ	ਰੇਰੇ
ਆਪੇss	ਕੁਦss	ਰਤਿ	ਸਾਜਿ	ਕੈsss	ssss	ss	ss
ਪਾ-	ਪਗੁ	-ਰੇ	ਰੇਰੇ	ਨੀਨੀ	ਨੀਸ	ਸਾਸਾ	ਸਾਸਾ
ਆsss	ਪੇsss	ਕs	ਰੇs	ਬੀsss	ਚਾsss	ਰੁs	ss
ਪ-	ਪਪ	-ਪਾ	ਧਧ	ਮ-	ਗਮ	-ਰੇ	ਰੇਰੇ
ਇਕਿss	ਖੋਟੇss	ਇs	ਕਿs	ਖsss	ਰੇsss	ss	ss

1	2	3	4	1	2	3	4
x		0		x		0	
ਪਾ-	ਪਗੁ	-ਰੇ	ਰੇਰੇ	ਨੀਨੀ	ਨੀਸ	ਸਾਸਾ	ਸਾਸਾ
ਆsss	ਪੇsss	ਪਰ	ਖਣ	ਹਾsss	ਰੁsss	ss	ss
ਪ-	ਪਪ	-ਪਾ	ਧਧ	ਮ-	ਗਮ	-ਰੇ	ਰੇਰੇ
ਖsss	ਰੇsss	ਖਜਾ	ਨੈs	ਪਾsss	ਈsss	ਅs	ਹਿs
ਪਾ-	ਪਗੁ	-ਰੇ	ਰੇਰੇ	ਨੀਨੀ	ਨੀਸ	ਸਾਸਾ	ਸਾਸਾ
ਖੋsssਟੇ	ਸਟੀਅਹਿ	ਬਾਹ	ਰs	ਵਾsss	sss	ਰਿs	ss
ਪ-	ਪਪ	-ਪਾ	ਧਧ	ਮ-	ਗਮ	-ਰੇ	ਰੇਰੇ
ਖੋsssਟੇ	ਸਚੀss	ਦਰ	ਗਹ	ਸੁsss	ਟੀsss	ਅs	ਹਿs
ਪਾ-	ਪਗੁ	-ਰੇ	ਰੇਰੇ	ਨੀਨੀ	ਨੀਸ	ਸਾਸਾ	ਸਾਸਾ
ਕਿਸੁsss	ਆਗੈss	ਕਰ	ਹਿs	ਪੁsss	ਕਾsss	ਰs	ss
ਮ-	ਪਪ	ਨੀਨੀ	-ਨੀ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ
ਸਤਿਗੁਰ	ਪਿਛੈss	ਭs	ਜਿs	ਪਵss	ਹਿsss	ss	ss
ਗੁਾਂ-	ਗੁਾਂਰੇਂ	ਰੇਂਰੇਂ	ਨੀਨੀ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ
ਏsss	ਹਾsss	ਕਰ	ਣੀ	ਸਾsss	sss	ਰੁs	ss
ਮ-	ਪਪ	ਨੀਨੀ	-ਨੀ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ
ਸਤਿss	ਗੁਰੁss	ਖੋਟਿ	ਅਹੁ	ਖsss	ਰੇsss	ਕs	ਰੇs
ਗੁਾਂ-	ਗੁਾਂਰੇਂ	ਰੇਂਰੇਂ	ਨੀਨੀ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ
sss	ਸਬss	ਦਿs	ਸਵਾ	ਰsss	ਣsss	ਹਾs	ਰੁs
ਮ-	ਪਪ	ਨੀਨੀ	-ਨੀ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ
ਸsss	ਚੀsss	ਦਰ	ਗਹ	ਮੰsss	ਨੀsss	ਅs	ਨਿs
ਗੁਾਂ-	ਗੁਾਂਰੇਂ	ਰੇਂਰੇਂ	ਨੀਨੀ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ
ਗੁਰsss	ਕੈsss	ਪ੍ਰੇs	ਮs	ਪਿsss	ਆsss	ਰਿs	ss
ਪ-	ਪਪ	-ਪਾ	ਧਧ	ਮਮ	ਗਮ	ਰੇਰੇ	ਰੇਰੇ
ਗਣਤs	ਤਿਨਾss	ਦੀs	ਕੋs	ਕਿਆss	ਕsss	ਰੇs	ss
ਰੇ-	ਰੇਰੇ	-ਰੇ	ਮਮ	ਪਪ	ਪਪ	ਪਪ	ਪਪ
ਜੋsss	ਆਪਿss	ਬਖ	ਸੇs	ਕsss	ਰsss	ਤਾs	ਰਿs
ਪ-	ਪਪ	-ਪਾ	ਧਧ	ਮਮ	ਗਮ	ਰੇਰੇ	ਰੇਰੇ
ਜੋsss	ਆਪਿss	ਬਖ	ਸੇs	ਕsss	ਰsss	ਤਾs	ਰਿs
ਰੇ-	ਰੇਰੇ	-ਰੇ	ਮਮ	ਪਪ	ਪਪ	ਪਪ	ਪਪ
ਜੋsss	ਆਪਿss	ਬਖ	ਸੇs	ਕsss	ਰsss	ਤਾs	ਰਿs

ਰਾਗੁ ਮਾਝ

ਸਲੋਕੁ ਮ: ੧ ॥

ਹਮ ਜੇਰ ਜਿਮੀ ਦੁਨੀਆ ਪੀਰਾ ਮਸਾਇਕਾ ਰਾਇਆ ॥
ਮੇ ਰਵਦਿ ਬਾਦਿਸਾਹਾ ਅਫਜੂ ਖੁਦਾਇ ॥
ਏਕ ਤੂਹੀ ਏਕ ਤੂਹੀ ॥੧॥

(ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ, ਅੰਗ ੧੪੩)

ਅਰਥ :

ਇਕ ਤੂੰ ਹੀ ਹੈਂ, ਇਕ ਤੂੰ ਹੀ ਹੈਂ ॥੧॥ ਪੀਰ, ਸ਼ੇਖ, ਰਾਇ (ਆਦਿਕ) ਸਾਰੀ ਦੁਨੀਆ ਧਰਤੀ ਦੇ ਥੱਲੇ (ਅੰਤ ਨੂੰ ਆ ਜਾਂਦੇ ਹਨ)। (ਇਸ ਧਰਤੀ ਤੇ ਹੁਕਮ ਕਰਨ ਵਾਲੇ) ਬਾਦਸ਼ਾਹ ਭੀ ਨਾਸ ਹੋ ਜਾਂਦੇ ਹਨ, ਸਦਾ ਟਿਕੇ ਰਹਿਣ ਵਾਲਾ, ਹੇ ਖੁਦਾਇ !

ਪਦ ਅਰਥ :

ਹਮ - ਹਮਹ (ਫਾਰਸੀ) ਸਾਰੀ, ਜੇਰ - ਜ਼ੇਰ, ਹੇਠਾਂ, ਥੱਲੇ, ਜਿਮੀ - ਜ਼ਿਮੀ, ਧਰਤੀ, ਮੇ ਰਵਦਿ - ਜਾਂਦਾ ਹੈ, (ਭਾਵ) ਨਾਸਵੰਤ ਹੈ, ਅਫਜੂ - ਬਾਕੀ ਰਹਿਣ ਵਾਲਾ ।

ਰਾਗੁ-ਮਾਝ (ਦਾਦਰਾ, ਏ ਮਾਤਰਾ)

(ਅੰਗ-੧੪੩)

1	2	3	4	5	6
x			0		
ਸਥਾਈ					
ਰੇਰੇ	ਰੇਰੇ	ਮ	ਪ	ਪ	ਪ
ਏs	ss	ਕ	ਤੂ	s	ਹੀ
ਧਧ	ਧਧ	ਮ	ਪ	ਪ	ਪ
ਏs	ss	ਕ	ਤੂ	s	ਹੀ
ਅੰਤਰਾ					
ਨੀਨੀ	ਨੀਨੀ	ਨੀਸੰ	ਸੰ	ਸੰ	ਸੰ
ਹs	ss	ਮs	ਜੇ	s	ਰ
ਰੇਰੇਂ	ਰੇਰੇਂ	ਨੀ	ਸੰ	ਸੰ	ਸੰ
ਜਿs	ss	ਮੀ	ਦੁ	ਨੀ	ਆ
ਨੀਨੀ	ਨੀਨੀ	ਨੀਸੰ	ਸੰ	ਸੰ	ਸੰ
ਪੀs	ss	ਰਾ	ਮਸਾ	ਇ	ਕਾ
ਰੇਰੇਂ	ਰੇਰੇਂ	ਨੀ	ਸੰ	ਸੰ	ਸੰ
ਰਾ	ss	s	ਇ	s	ਆ
ਸੰਸੰ	ਸੰਸੰ	-	ਸੰ	ਸੰ	ਸੰ
ਮੇs	ss	s	ਰ	ਵ	ਦਿ
ਸੰਸੰ	ਸੰਨੀ	ਨੀਧ	ਪ	ਪ	ਪ
ਬਾ	ss	ਦਿ	ਸਾ	s	ਹਾ
ਪਪ	ਪਪ	ਗੁ	ਗੁ	ਰੇ	ਰੇ
ਅs	ss	s	ਫ	ਜੂ	s
ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	-	ਸ	ਸ
ਖੁ	s	ਦਾ	ਇ	s	s

ਰਾਗੁ ਮਾਝ

ਮ: ੧ ॥

ਨ ਦੇਵ ਦਾਨਵਾ ਨਰਾ ॥
ਨ ਸਿਧ ਸਾਧਿਕਾ ਧਰਾ ॥
ਅਸਤਿ ਏਕ ਦਿਗਰਿ ਕੁਈ ॥
ਏਕ ਤੁਈ ਏਕ ਤੁਈ ॥੨॥

(ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ, ਅੰਗ ੧੪੩-੧੪੪)

ਅਰਥ :

ਇਕ ਤੂੰ ਹੀ ਹੈਂ, ਇਕ ਤੂੰ ਹੀ ਹੈਂ ॥੧॥ ਨਾਹ ਦੇਵਤੇ, ਨਾਹ ਦੈਂਤ, ਨਾਹ ਮਨੁੱਖ, ਨਾਹ ਜੋਗ-ਸਾਧਨਾਂ ਵਿਚ ਪੁੱਗੇ ਜੋਗੀ, ਨਾਹ ਜੋਗ-ਸਾਧਨ ਕਰਨ ਵਾਲੇ, ਕੋਈ ਭੀ ਧਰਤੀ ਤੇ ਨਾਹ ਰਿਹਾ। ਸਦਾ-ਥਿਰ ਰਹਿਣ ਵਾਲਾ ਹੋਰ ਦੂਜਾ ਕੌਣ ਹੈ ? (ਸਦਾ ਕਾਇਮ ਰਹਿਣ ਵਾਲਾ, ਹੇ ਪ੍ਰਭੂ !) ਇਕ ਤੂੰ ਹੀ ਹੈਂ, ਇਕ ਤੂੰ ਹੀ ਹੈਂ ॥੨॥

ਪਦ ਅਰਥ :

ਦਾਨਵਾ - ਦੈਂਤ, ਸਿਧ - ਜੋਗ-ਸਾਧਨਾਂ ਵਿਚ ਪੁੱਗੇ ਹੋਈ ਜੋਗੀ, ਧਰਾ - ਧਰਤੀ, ਅਸਤਿ - ਹੈ, ਕਾਇਮ ਹੈ, ਦਿਗਰਿ - ਦੀਗਰੇ, ਦੂਜਾ, ਕੁਈ - ਕੌਣ ।

ਰਾਗੁ-ਮਾਝ (ਦਾਦਰਾ, ਏ ਮਾਤਰਾ)

(ਅੰਗ-੧੪੩-੧੪੪)

1	2	3	4	5	6
x			0		
ਸਥਾਈ					
ਰੇਰੇ	ਰੇਰੇ	ਮ	ਪ	ਪ	ਪ
ਏs	ss	ਕ	ਤੁ	s	ਈ
ਧਧ	ਧਧ	ਮ	ਪ	ਪ	ਪ
ਏs	ss	ਕ	ਤੁ	s	ਈ
ਅੰਤਰਾ					
ਨੀਨੀ	ਨੀਨੀ	ਨੀਸੰ	ਸੰ	ਸੰ	ਸੰ
ਨs	ss	ss	ਦੇ	s	ਵ
ਰੇਰੇਂ	ਰੇਰੇਂ	ਨੀ	ਸੰ	ਸੰ	ਸੰ
ਦਾs	ਨs	ਵਾ	ਨ	s	ਰਾ
ਨੀਨੀ	ਨੀਨੀ	ਨੀਸੰ	ਸੰ	ਸੰ	ਸੰ
ਨs	ss	ss	ਸਿ	s	ਧ
ਰੇਰੇਂ	ਰੇਰੇਂ	ਨੀ	ਸੰ	ਸੰ	ਸੰ
ਸਾs	ਧਿs	ਕਾ	ਧ	s	ਰਾ
ਸੰਸੰ	ਸੰਸੰ	ਸੰ	ਸੰਸੰ	ਸੰਸੰ	ਸੰਸੰ
ਅs	ਸs	ਤਿ	ਏs	ss	ਕ
ਸੰਸੰ	ਸੰਨੀ	ਨੀਧ	ਪ	ਪ	ਪ
ਦਿ	ਗs	ਰਿ	ਕੁ	s	ਈ
ਪਪ	ਪਪ	ਗੁ	ਗੁ	ਰੇ	ਰੇ
ਏs	ss	ਕ	ਤੁ	s	ਈ
ਨੀ	ਨੀ	ਨੀਸ	ਸ	ਸ	ਸ
ਏ	s	ਕs	ਤੁ	s	ਈ

ਰਾਗੁ ਮਾਝ

ਮ: ੧ ॥

ਨ ਦਾਦੇ ਦਿਹੰਦ ਆਦਮੀ ॥ ਨ ਸਪਤ ਜੇਰ ਜਿਮੀ ॥
ਅਸਤਿ ਏਕ ਦਿਗਰਿ ਕੁਈ ॥
ਏਕ ਤੁਈ ਏਕ ਤੁਈ ॥੩॥

(ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ, ਅੰਗ ੧੪੪)

ਅਰਥ :

(ਸਦਾ ਕਾਇਮ ਰਹਿਣ ਵਾਲਾ, ਹੇ ਪ੍ਰਭੂ !) ਇਕ ਤੂੰ ਹੀ ਹੈਂ, ਇਕ ਤੂੰ ਹੀ ਹੈਂ ॥੨॥ ਨਾਹ ਹੀ ਇਨਸਾਫ਼ ਕਰਨ ਵਾਲੇ (ਭਾਵ, ਦੂਜਿਆਂ ਦੇ ਝਗੜੇ ਨਿਬੇੜਨ ਵਾਲੇ) ਆਦਮੀ ਸਦਾ ਟਿਕੇ ਰਹਿਣ ਵਾਲੇ ਹਨ, ਨਾਹ ਹੀ ਧਰਤੀ ਦੇ ਹੇਠਲੇ ਸੱਤ (ਪਤਾਲ ਹੀ) ਸਦਾ ਰਹਿ ਸਕਦੇ ਹਨ। ਸਦਾ ਰਹਿਣ ਵਾਲਾ ਹੋਰ ਦੂਜਾ ਕੌਣ ਹੈ ? (ਹੇ ਪ੍ਰਭੂ ! ਸਦਾ ਕਾਇਮ ਰਹਿਣ ਵਾਲਾ) ਇਕ ਤੂੰ ਹੀ ਹੈ ਇਕ ਤੂੰ ਹੀ ਹੈ ॥੩॥

ਪਦ ਅਰਥ :

ਦਾਦ - ਇਨਸਾਫ਼, ਦਿਹੰਦ - ਦੇਣ ਵਾਲੇ, ਦਾਦੇ ਦਿਹੰਦ - ਇਨਸਾਫ਼ ਕਰਨ ਵਾਲੇ, ਸਪਤ - ਸੱਤ।

ਰਾਗੁ ਮਾਝ (ਦਾਦਰਾ, ਓ ਮਾਤਰਾ)

(ਅੰਗ-੧੪੪)

1	2	3	4	5	6
x			0		
ਸਥਾਈ					
ਰੇਰੇ	ਰੇਰੇ	ਮ	ਪ	ਪ	ਪ
ਏs	ss	ਕ	ਤੁ	s	ਈ
ਧਧ	ਧਧ	ਮ	ਪ	ਪ	ਪ
ਏs	ss	ਕ	ਤੁ	s	ਈ
ਅੰਤਰਾ					
ਨੀਨੀ	ਨੀਨੀ	ਨੀਸੰ	ਸੰ	ਸੰ	ਸੰ
ਨs	ss	ss	ਦਾ	s	ਦੇ
ਰੇਰੇਂ	ਰੇਰੇਂ	ਨੀ	ਸੰ	ਸੰ	ਸੰ
ਦਿs	ਹੰs	ਦ	ਆ	ਦ	ਮੀ
ਨੀਨੀ	ਨੀਨੀ	ਨੀਸੰ	ਸੰ	ਸੰ	ਸੰ
ਨs	ss	ss	ਸ	ਪ	ਤ
ਰੇਰੇਂ	ਰੇਰੇਂ	ਨੀ	ਸੰ	ਸੰ	ਸੰ
ਜੇs	ss	ਰ	ਜਿ	s	ਮੀ
ਸੰਸੰ	ਸੰਸੰ	ਸੰ	ਸੰ	ਸੰ	ਸੰ
ਅs	ਸs	ਤਿ	ਏ	s	ਕ
ਸੰਸੰ	ਸੰਨੀ	ਨੀਧ	ਪ	ਪ	ਪ
ਦਿs	ਗs	ਰਿs	ਕੁ	s	ਈ
ਪਪ	ਪਪ	ਗੁ	ਗੁ	ਰੇ	ਰੇ
ਏs	ss	ਕ	ਤੁ	s	ਈ
ਨੀਨੀ	ਨੀਸ	ਸ	ਸ	ਸ	ਸ
ਏs	ss	ਕ	ਤੁ	s	ਈ

ਰਾਗੁ ਮਾਝ

ਮ: ੧ ॥

ਨ ਸੂਰ ਸਸਿ ਮੰਡਲੋ ॥
ਨ ਸਪਤ ਦੀਪ ਨਹ ਜਲੋ ॥
ਅੰਨ ਪਉਣ ਥਿਰੁ ਨ ਕੁਈ ॥
ਏਕ ਤੁਈ ਏਕੁ ਤੁਈ ॥੪॥

(ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ, ਅੰਗ ੧੪੪)

ਅਰਥ :

(ਹੇ ਪ੍ਰਭੂ ! ਸਦਾ ਕਾਇਮ ਰਹਿਣ ਵਾਲਾ) ਇਕ ਤੂੰ ਹੀ ਹੈ ਇਕ ਤੂੰ ਹੀ ਹੈ ॥੩॥ ਨਾ ਸੂਰਜ, ਨਾਹ ਚੰਦਰਮਾ, ਨਾਹ ਇਹ ਦਿੱਸਦਾ ਆਕਾਸ਼, ਨਾਹ ਧਰਤੀ ਦੇ ਸੱਤ ਦੀਪ, ਨਾਹ ਪਾਣੀ, ਨਾ ਅੰਨ, ਨਾਹ ਹਵਾ-ਕੋਈ ਭੀ ਥਿਰ ਰਹਿਣ ਵਾਲਾ ਨਹੀਂ।

ਪਦ ਅਰਥ :

ਸੂਰ - ਸੂਰਜ, **ਸਸਿ** - ਚੰਦ੍ਰਮਾ, **ਮੰਡਲੋ** - ਦਿੱਸਦਾ ਆਕਾਸ਼, **ਦੀਪ** - ਦ੍ਰਵੀਪ, ਪੁਰਾਣੇ ਸਮੇਂ ਤੋਂ ਇਸ ਧਰਤੀ ਤੇ ਸੱਤ ਹਿੱਸੇ ਮਿੱਥੇ ਗਏ ਹਨ, ਹਰੇਕ ਨੂੰ 'ਦੀਪ' ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਕੇਂਦਰੀ ਦੀਪ ਦਾ ਨਾਮ 'ਜੰਬੂ ਦੀਪ' ਹੈ ਜਿਸ ਵਿਚ ਹਿੰਦੁਸਤਾਨ ਦੇਸ ਹੈ, **ਪਉਣ** - ਹਵਾ।

ਰਾਗੁ ਮਾਝ (ਦਾਦਰਾ, ਏ ਮਾਤਰਾ)

(ਅੰਗ-੧੪੪)

1	2	3	4	5	6
×			0		
ਸਥਾਈ					
ਰੇਰੇ	ਰੇਰੇ	ਮ	ਪ	ਪ	ਪ
ਏs	ss	ਕੁ	ਤੁ	s	ਈ
ਧਧ	ਧਧ	ਮ	ਪ	ਪ	ਪ
ਏs	ss	ਕੁ	ਤੁ	s	ਈ
ਅੰਤਰਾ					
ਨੀਨੀ	ਨੀਨੀ	ਨੀਸੰ	ਸੰ	ਸੰਸੰ	ਸੰ
ਨs	ss	ss	ਸੂ	ss	ਰ
ਰੇਰੇਂ	ਰੇਰੇਂ	ਨੀ	ਸੰ	ਸੰ	ਸੰ
ਸs	ss	ਸਿ	ਮੰ	ਡ	ਲੋ
ਨੀਨੀ	ਨੀਨੀ	ਨੀਸੰ	ਸੰ	ਸੰ	ਸੰ
ਨs	ਸਪ	ਤs	ਦੀ	s	ਪ
ਰੇਰੇਂ	ਰੇਰੇਂ	ਨੀ	ਸੰ	ਸੰ	ਸੰ
ਨs	ss	ਹ	ਜ	s	ਲੋ
ਸੰਸੰ	ਸੰਸੰ	ਸੰ	ਸੰ	ਸੰ	ਸੰ
ਅੰs	ss	ਨ	ਪ	ਉ	ਣ
ਸੰਸੰ	ਸੰਨੀ	ਨੀਧ	ਪ	ਪ	ਪ
ਥਿs	ਰੁs	ਨs	ਕੁ	s	ਈ
ਪਪ	ਪਪ	ਗੁ	ਗੁ	ਰੇ	ਰੇ
ਏs	ss	ਕੁ	ਤੁ	s	ਈ
ਨੀਨੀ	ਨੀਨੀ	ਨੀ	ਸ	ਸ	ਸ
ਏs	ss	ਕੁ	ਤੁ	s	ਈ

ਰਾਗੁ ਮਾਝ

ਮ: ੧ ॥

ਨ ਰਿਜਕੁ ਦਸਤ ਆ ਕਸੇ ॥
ਹਮਾ ਰਾ ਏਕੁ ਆਸ ਵਸੇ ॥
ਅਸਤਿ ਏਕੁ ਦਿਗਰ ਕੁਈ ॥
ਏਕ ਤੁਈ ਏਕੁ ਤੁਈ ॥੫॥

(ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ, ਅੰਗ ੧੪੪)

ਅਰਥ :

(ਸਦਾ ਰਹਿਦ ਵਾਲਾ, ਹੇ ਪ੍ਰਭੂ !) ਇਕ ਤੂੰ ਹੀ ਹੈ, ਇਕ ਤੂੰ ਹੀ ਹੈ ॥੪॥ (ਜੀਵਾਂ ਦਾ) ਰਿਜਕ (ਪਰਮਾਤਮਾ ਤੋਂ ਬਿਨਾ) ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਦੇ ਹੱਥ ਵਿਚ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਸਭ ਜੀਵਾਂ ਨੂੰ, ਬੱਸ ਇਕ ਪ੍ਰਭੂ ਦੀ ਆਸ ਹੈ। (ਕਿਉਂਕਿ ਸਦਾ-ਥਿਰ) ਹੋਰ ਹੈ ਹੀ ਕੋਈ ਨਹੀਂ।

ਪਦ ਅਰਥ :

ਦਸਤ - ਹੱਥ, ਦਸਤ ਆ ਕਸੇ - ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਸ਼ਖ਼ਸ ਦੇ ਹੱਥ ਵਿਚ, ਹਮਾ - (ਹਮਹ) ਸਭ, ਰਾ - (ਫ:) ਨੂੰ, ਵਸੇ - ਬੱਸ, ਕਾਫ਼ੀ।

ਰਾਗੁ-ਮਾਝ (ਦਾਦਰਾ, ਓ ਮਾਤਰਾ)

(ਅੰਗ-੧੪੪)

1	2	3	4	5	6
×			0		
ਸਥਾਈ					
ਰੇਰੇ	ਰੇਰੇ	ਮ	ਪ	ਪ	ਪ
ਏs	ss	ਕ	ਤੁ	s	ਈ
ਧਧ	ਧਧ	ਮ	ਪ	ਪ	ਪ
ਏs	ss	ਕੁ	ਤੁ	s	ਈ
ਅੰਤਰਾ					
ਨੀਨੀ	ਨੀਨੀ	ਨੀਸੰ	ਸੰ	ਸੰ	ਸੰ
ਨs	ਰਿਜ	ਕੁs	ਦ	ਸ	ਤ
ਰੇਰੇਂ	ਰੇਰੇਂ	ਨੀ	ਸੰ	ਸੰ	ਸੰ
ਆs	ss	s	ਕ	s	ਸੇ
ਨੀਨੀ	ਨੀਨੀ	ਨੀਸੰ	ਸੰ	ਸੰ	ਸੰ
ਹs	ਮਾs	ss	ਰਾ	s	s
ਰੇਰੇਂ	ਰੇਰੇਂ	ਨੀ	ਸੰ	ਸੰ	ਸੰ
ਏਕੁ	ਆs	ਸ	ਵ	s	ਸੇ
ਸੰਸੰ	ਸੰਸੰ	ਸੰ	ਸੰ	ਸੰ	ਸੰ
ਅs	ਸs	ਤਿ	ਏ	s	ਕੁ
ਸੰਸੰ	ਸੰਨੀ	ਨੀਧ	ਪ	ਪ	ਪ
ਦਿs	ਗs	ਰs	ਕੁ	s	ਈ
ਪਪ	ਪਪ	ਗੁ	ਗੁ	ਰੇ	ਰੇ
ਅs	ਸs	ਤਿ	ਏ	s	ਕੁ
ਨੀਨੀ	ਨੀਨੀ	ਨੀ	ਸ	ਸ	ਸ
ਦਿs	ਗs	ਰ	ਕੁ	s	ਈ

ਰਾਗੁ ਮਾਝ

ਮ: ੧ ॥

ਪਰੰਦਏ ਨ ਗਿਰਾਹ ਜਰ ॥
ਦਰਖਤ ਆਬ ਆਸ ਕਰ ॥
ਦਿਹੰਦ ਸੁਈ ॥
ਏਕ ਤੁਈ ਏਕ ਤੁਈ ॥੬॥

(ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ, ਅੰਗ ੧੪੪)

ਅਰਥ :

ਸਦਾ ਰਹਿਣ ਵਾਲਾ, ਹੇ ਪ੍ਰਭੂ ! ਇਕ ਤੂੰ ਹੀ ਹੈਂ ॥੬॥ ਪੰਛੀਆਂ ਦੇ ਗੰਢੇ-ਪੱਲੇ ਧਨ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਉਹ (ਪ੍ਰਭੂ ਦੇ ਬਣਾਏ ਹੋਏ) ਰੁੱਖਾਂ ਤੇ ਪਾਣੀ ਦਾ ਆਸਰਾ ਹੀ ਲੈਂਦੇ ਹਨ। ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਰੋਜ਼ੀ ਦੇਣ ਵਾਲਾ ਉਹੀ ਪ੍ਰਭੂ ਹੈ।

ਪਦ ਅਰਥ :

ਪਰੰਦਏ ਗਿਰਾਹ - ਪੰਛੀਆਂ ਦੇ ਗੰਢੇ-ਪੱਲੇ, ਜਰ - ਜਰ, ਧਨ, ਆਬ - ਪਾਣੀ, ਦਿਹੰਦ - ਦੇਣ ਵਾਲਾ।

ਰਾਗੁ ਮਾਝ (ਦਾਦਰਾ, ਓ ਮਾਤਰਾ)

(ਅੰਗ-੧੪੪)

1	2	3	4	5	6
×			0		
ਸਥਾਈ					
ਰੇਰੇ	ਰੇਰੇ	ਮ	ਪ	ਪ	ਪ
ਏs	ss	ਕ	ਤੁ	s	ਈ
ਧਧ	ਧਧ	ਮ	ਪ	ਪ	ਪ
ਏs	ss	ਕ	ਤੁ	s	ਈ
ਅੰਤਰਾ					
ਨੀਨੀ	ਨੀਨੀ	ਨੀਸੰ	ਸੰ	ਸੰ	ਸੰ
ਪਰੰ	ਦs	ਏ	s	s	s
ਰੇਰੇਂ	ਰੇਰੇਂ	ਨੀ	ਸੰ	ਸੰ	ਸੰ
ਨs	ਗਿਰਾ	ਹ	ਜ	s	ਰ
ਨੀਨੀ	ਨੀਨੀ	ਨੀਸੰ	ਸੰ	ਸੰ	ਸੰ
ਦਰ	ਖs	ਤs	ਆ	s	ਬ
ਰੇਰੇਂ	ਰੇਰੇਂ	ਨੀ	ਸੰ	ਸੰ	ਸੰ
ਆs	ss	ਸ	ਕ	s	ਰ
ਸੰਸੰ	ਸੰਸੰ	ਸੰ	ਸੰ	ਸੰ	ਸੰ
ਦਿs	ਹੰs	ਦ	ਸੁ	s	ਈ
ਸੰਸੰ	ਸੰਨੀ	ਨੀਧ	ਪ	ਪ	ਪ
ਦਿs	ਹੰs	ਦs	ਸੁ	s	ਈ
ਪਪ	ਪਪ	ਗੁ	ਗੁ	ਰੇ	ਰੇ
ਏs	ss	ਕ	ਤੁ	s	ਈ
ਨੀਨੀ	ਨੀਨੀ	ਨੀ	ਸ	ਸ	ਸ
ਏs	ss	ਕ	ਤੁ	s	ਈ

ਰਾਗੁ ਮਾਝ

ਮ: ੧ ॥

ਨਾਨਕ ਲਿਲਾਰਿ ਲਿਖਿਆ ਸੋਇ ॥

ਮੇਟਿ ਨ ਸਾਕੈ ਕੋਇ ॥

ਕਲਾ ਧਰੈ ਹਿਰੈ ਸੁਈ ॥

ਏਕੁ ਤੁਈ ਏਕੁ ਤੁਈ ॥੨॥

(ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ, ਅੰਗ ੧੪੪)

ਅਰਥ :

(ਹੇ ਪ੍ਰਭੂ ! ਇਹਨਾਂ ਦਾ ਰਿਜ਼ਕ-ਦਾਤਾ) ਇਕ ਤੂੰ ਹੀ ਹੈਂ ਇਕ ਤੂੰ ਹੀ ਹੈਂ ॥੬॥ ਹੇ ਨਾਨਕ ! (ਜੀਵ ਦੇ) ਮੱਥੇ ਉੱਤੇ (ਜੋ ਕੁਝ ਕਰਤਾਰ ਵੱਲੋਂ) ਲਿਖਿਆ ਗਿਆ ਹੈ, ਉਸ ਨੂੰ ਕੋਈ ਮਿਟਾ ਨਹੀਂ ਸਕਦਾ। (ਜੀਵ ਦੇ ਅੰਦਰ) ਉਹੀ ਸੱਤਿਆ ਪਾਂਦਾ ਹੈ, ਉਹੀ ਖੋਹ ਲੈਂਦਾ ਹੈ।

ਪਦ ਅਰਥ :

ਲਿਲਾਰਿ – ਲਿਲਾਟ, ਮੱਥੇ ਉੱਤੇ, **ਕਲਾ** – ਸੱਤਿਆ, **ਹਿਰੈ** – ਚੁਰਾ ਲੈਂਦਾ ਹੈ, ਲੈ ਜਾਂਦਾ ਹੈ।

ਰਾਗੁ-ਮਾਝ (ਦਾਦਰਾ, ਏ ਮਾਤਰਾ)

(ਅੰਗ-੧੪੪)

1	2	3	4	5	6
×			0		
ਸਥਾਈ					
ਰੇਰੇ	ਰੇਰੇ	ਮ	ਪ	ਪ	ਪ
ਏs	ss	ਕੁ	ਤੁ	s	ਈ
ਧਧ	ਧਧ	ਮ	ਪ	ਪ	ਪ
ਏs	ss	ਕੁ	ਤੁ	s	ਈ
ਅੰਤਰਾ					
ਨੀਨੀ	ਨੀਨੀ	ਨੀਸੰ	ਸੰ	ਸੰ	ਸੰ
ਨਾs	ਨs	ਕs	ਲਿ	ਲਾ	ਰਿ
ਰੇਰੇਂ	ਰੇਰੇਂ	ਨੀ	ਸੰ	ਸੰ	ਸੰ
ਲਿs	ਖਿs	ਆ	ਸੋ	s	ਇ
ਸੰਸੰ	ਸੰਸੰ	ਸੰ	ਸੰ	ਸੰ	ਸੰ
ਮੇs	ss	ਟਿ	ਨ	s	s
ਸੰਸੰ	ਸੰਨੀ	ਨੀਧ	ਪ	ਪ	ਪ
ਸਾs	ss	ਕੈs	ਕੋ	s	ਇ
ਪਪ	ਪਪ	ਗੁ	ਗੁ	ਰੇ	ਰੇ
ਕs	ss	ਲਾ	ਧ	s	ਰੈ
ਨੀਨੀ	ਨੀਨੀ	ਨੀ	ਸ	ਸ	ਸ
ਹਿs	ss	ਰੈ	ਸੁ	s	ਈ

ਰਾਗੁ ਮਾਝ

ਪਉੜੀ ॥

ਸਚਾ ਤੇਰਾ ਹੁਕਮੁ ਗੁਰਮੁਖਿ ਜਾਣਿਆ ॥
 ਗੁਰਮਤੀ ਆਪੁ ਗਵਾਇ ਸਚੁ ਪਛਾਣਿਆ ॥
 ਸਚੁ ਤੇਰਾ ਦਰਬਾਰੁ ਸਬਦੁ ਨੀਸਾਣਿਆ ॥
 ਸਚਾ ਸਬਦੁ ਵੀਚਾਰਿ ਸਚਿ ਸਮਾਣਿਆ ॥
 ਮਨਮੁਖ ਸਦਾ ਕੂੜਿਆਰ ਭਰਮਿ ਭੁਲਾਣਿਆ ॥
 ਵਿਸਟਾ ਅੰਦਰਿ ਵਾਸੁ ਸਾਦੁ ਨ ਜਾਣਿਆ ॥
 ਵਿਣੁ ਨਾਵੈ ਦੁਖੁ ਪਾਇ ਆਵਣ ਜਾਣਿਆ ॥
 ਨਾਨਕ ਪਾਰਖੁ ਆਪਿ ਜਿਨਿ ਖੋਟਾ ਖਰਾ ਪਛਾਣਿਆ ॥੧੩॥

ਅਰਥ :

(ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ, ਅੰਗ ੧੪੪)

(ਹੇ ਪ੍ਰਭੂ !) ਤੇਰਾ ਹੁਕਮ ਸਦਾ-ਥਿਰ ਰਹਿਣ ਵਾਲਾ ਹੈ, ਗੁਰੂ ਦੇ ਸਨਮੁਖ ਹੋਇਆਂ ਇਸ ਦੀ ਸਮਝ ਪੈਂਦੀ ਹੈ। ਜਿਸ ਨੇ ਗੁਰੂ ਦੀ ਮੱਤ ਲੈ ਕੇ ਆਪਾ-ਭਾਵ ਦੂਰ ਕੀਤਾ ਹੈ, ਉਸ ਨੇ ਤੈਨੂੰ ਸਦਾ ਕਾਇਮ ਰਹਿਣ ਵਾਲੇ ਨੂੰ ਪਛਾਣ ਲਿਆ ਹੈ। ਹੇ ਪ੍ਰਭੂ ! ਤੇਰਾ ਦਰਬਾਰ ਸਦਾ-ਥਿਰ ਹੈ, (ਇਸ ਤਕ ਅੱਪੜਨ ਲਈ ਗੁਰੂ ਦਾ) ਸ਼ਬਦ ਰਾਹਦਾਰੀ ਹੈ। ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਸੱਚੇ ਸ਼ਬਦ ਨੂੰ ਵਿਚਾਰਿਆ ਹੈ, ਉਹ ਸੱਚ ਵਿਚ ਲੀਨ ਹੋ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। (ਪਰ) ਮਨ ਦੇ ਪਿੱਛੇ ਤੁਰਨ ਵਾਲੇ ਕੂੜ (ਹੀ) ਵਿਹਾੜਦੇ ਹਨ, ਭਟਕਣਾ ਵਿਚ ਖੁੰਝੇ ਫਿਰਦੇ ਹਨ। ਉਹਨਾਂ ਦਾ ਵਸੇਬਾ ਗੰਦ ਵਿਚ ਹੀ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ, (ਸ਼ਬਦ ਦਾ) ਆਨੰਦ ਉਹ ਨਹੀਂ ਸਮਝ ਸਕੇ। ਪਰਮਾਤਮਾ ਦੇ ਨਾਮ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ ਦੁੱਖ ਪਾ ਕੇ ਜਨਮ ਮਰਨ (ਦੇ ਚੱਕਰ ਵਿਚ ਪਏ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ)। ਹੇ ਨਾਨਕ ! ਪਰਖਣ ਵਾਲਾ ਪ੍ਰਭੂ ਆਪ ਹੀ ਹੈ, ਜਿਸ ਨੇ ਖੋਟੇ ਖਰੇ ਨੂੰ ਪਛਾਣਿਆ ਹੈ (ਭਾਵ, ਪ੍ਰਭੂ ਆਪ ਹੀ ਜਾਣਦਾ ਹੈ ਕਿ ਖੋਟਾ ਕੌਣ ਹੈ ਤੇ ਖਰਾ ਕੌਣ ਹੈ) ॥੧੩॥

ਪਦ ਅਰਥ :

ਆਪੁ - ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ, **ਆਪਿ** - ਖੁਦ ਹੀ, **ਨੀਸਾਣਿਆ** - ਨੀਸਾਣ, ਰਾਹਦਾਰੀ, ਪਰਵਾਨਾ, **ਕੂੜਿਆਰ** - ਕੂੜ ਦੇ ਵਪਾਰੀ (ਜਿਵੇਂ ਸੁਨਿਆਰ, ਲੋਹਾਰ)।

ਰਾਗੁ ਮਾਝ ਪਉੜੀ (੪ ਮਾਤਰਾ) (ਅੰਗ-੧੪੪)

1	2	3	4	1	2	3	4
×		0		×		0	
ਪ-	ਪਪ	-ਪਾ	ਧਧ	ਮ-	ਗਮ	-ਰੇ	ਰੇਰੇ
ਸsss	ਚਾsss	ਤੇs	ਰਾs	ਹੁsss	ਕsss	ਮੁs	ss
ਪਾ-	ਪਗੁ	-ਰੇ	ਰੇਰੇ	ਨੀਨੀ	ਨੀਸ	ਸਾਸਾ	ਸਾਸਾ
ਗੁsss	ਰsss	ਮੁs	ਖਿs	ਜਾsss	ਣਿsss	ਆs	ss
ਪ-	ਪਪ	-ਪਾ	ਧਧ	ਮ-	ਗਮ	-ਰੇ	ਰੇਰੇ
ਗੁਰss	ਮਤੀss	ਆs	ਪੁs	ਗsss	ਵਾsss	ਇs	ss

1	2	3	4	1	2	3	4
×		0		×		0	
ਪਾ- ਸsss	ਪਗੁ ssss	-ਰੇ ਚੁs	ਰੇਰੇ ss	ਨੀਨੀ ਪਛਾਸ	ਨੀਸ ssss	ਸਾਸਾ ਣਿs	ਸਾਸਾ ਆs
ਪ- ਸsss	ਪਪ ਚੁsss	-ਪਾ ਤੇs	ਧਧ ਰਾs	ਮ- ਦsss	ਗਮ ਰsss	-ਰੇ ਬਾs	ਰੇਰੇ ਰੁs
ਪਾ- ਸsss	ਪਗੁ ਬsss	-ਰੇ ਦੁs	ਰੇਰੇ ss	ਨੀਨੀ ਨੀsss	ਨੀਸ ਸਾsss	ਸਾਸਾ ਣਿs	ਸਾਸਾ ਆs
ਪ- ਸsss	ਪਪ ਚਾsss	-ਪਾ ਸਬ	ਧਧ ਦੁs	ਮ- ਵੀsss	ਗਮ ਚਾsss	-ਰੇ ਰਿs	ਰੇਰੇ ss
ਪਾ- ਸsss	ਪਗੁ ਚਿsss	-ਰੇ ss	ਰੇਰੇ ss	ਨੀਨੀ ਸsss	ਨੀਸ ਮਾsss	ਸਾਸਾ ਣਿs	ਸਾਸਾ ਆs
ਮ- ਮਨss	ਪਪ ਮੁਖss	ਨੀਨੀ ਸs	-ਨੀ ਦਾs	ਸਾਂਸਾਂ ਕੂsss	ਸਾਂਸਾਂ ੜਿsss	ਸਾਂਸਾਂ ਆs	ਸਾਂਸਾਂ ਰs
ਗੁਾਂ- ਭsss	ਗੁਰੇਂ ਰsss	ਰੇਂਰੇਂ ਮਿs	ਨੀਨੀ ss	ਸਾਂਸਾਂ ਭੂsss	ਸਾਂਸਾਂ ਲਾsss	ਸਾਂਸਾਂ ਣਿs	ਸਾਂਸਾਂ ਆs
ਮ- ਵਿਸss	ਪਪ ਟਾsss	ਨੀਨੀ ਅੰਦ	-ਨੀ ਰਿs	ਸਾਂਸਾਂ ਵਾਸੁss	ਸਾਂਸਾਂ ssss	ਸਾਂਸਾਂ ss	ਸਾਂਸਾਂ ss
ਗੁਾਂ- ਸਾsss	ਗੁਰੇਂ ਦੁsss	ਰੇਂਰੇਂ ਨs	ਨੀਨੀ ss	ਸਾਂਸਾਂ ਜਾsss	ਸਾਂਸਾਂ ਣਿsss	ਸਾਂਸਾਂ ਆs	ਸਾਂਸਾਂ ss
ਮ- ਵਿਣੁss	ਪਪ ਨਾਵੈss	ਨੀਨੀ ਦੁs	-ਨੀ ਖੁs	ਸਾਂਸਾਂ ਪਾsss	ਸਾਂਸਾਂ ਇsss	ਸਾਂਸਾਂ ss	ਸਾਂਸਾਂ ss
ਗੁਾਂ- ਆsss	ਗੁਰੇਂ ਵsss	ਰੇਂਰੇਂ ਣs	ਨੀਨੀ ss	ਸਾਂਸਾਂ ਜਾsss	ਸਾਂਸਾਂ ਣਿsss	ਸਾਂਸਾਂ ਆs	ਸਾਂਸਾਂ ss
ਪ- ਨਾਨss	ਪਪ ਕsss	-ਪਾ ਪਾਰਖੁ	ਧਧ ss	ਮਮ ਆsss	ਗਮ ssss	ਰੇਰੇ ਪਿs	ਰੇਰੇ ss
ਰੇ- ਜਿਨਿss	ਰੇਰੇ ਖੋਟਾss	-ਰੇ ਖs	ਮਮ ਰਾs	ਪਪ ਪsss	ਪਪ ਛਾsss	ਪਪ ਣਿs	ਪਪ ਆs
ਪ- ਜਿਨਿss	ਪਪ ਖੋਟਾss	-ਪਾ ਖs	ਧਧ ਰਾs	ਮਮ ਪsss	ਗਮ ਛਾsss	ਰੇਰੇ ਣਿs	ਰੇਰੇ ਆs
ਰੇ- ਜਿਨਿss	ਰੇਰੇ ਖੋਟਾss	-ਰੇ ਖs	ਮਮ ਰਾs	ਪਪ ਪsss	ਪਪ ਛਾsss	ਪਪ ਣਿs	ਪਪ ਆs

ਰਾਗੁ ਮਾਝ

ਸਲੋਕੁ ਮ: ੧ ॥

ਸੀਹਾ ਬਾਜਾ ਚਰਗਾ ਕੁਹੀਆ ਏਨਾ ਖਵਾਲੇ ਘਾਹ ॥

ਘਾਹੁ ਖਾਨਿ ਤਿਨਾ ਮਾਸੁ ਖਵਾਲੇ ਏਹਿ ਚਲਾਏ ਰਾਹ ॥

ਨਦੀਆ ਵਿਚਿ ਟਿਬੇ ਦੇਖਾਲੇ ਥਲੀ ਕਰੇ ਅਸਗਾਹ ॥

ਕੀੜਾ ਥਾਪਿ ਦੇਇ ਪਾਤਿਸਾਹੀ ਲਸਕਰ ਕਰੇ ਸੁਆਹ ॥

(ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ, ਅੰਗ ੧੪੪)

ਅਰਥ :

ਪ੍ਰਭੂ ਸ਼ੇਰਾਂ, ਬਾਜਾਂ, ਚਰਗਾਂ, ਕੁਹੀਆ (ਆਦਿਕ ਮਾਸਾਹਾਰੀਆਂ ਨੂੰ ਜੋ ਚਾਹੇ ਤਾਂ) ਘਾਹ ਖਵਾ ਦੇਂਦਾ ਹੈ (ਭਾਵ, ਉਹਨਾਂ ਦਾ ਮਾਸ ਖਾਣ ਦੀ ਵਾਦੀ ਤਬਦੀਲ ਕਰ ਦੇਂਦਾ ਹੈ)। ਜੋ ਘਾਹ ਖਾਂਦੇ ਹਨ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਮਾਸ ਖਵਾ ਦੇਂਦਾ ਹੈ-ਸੋ, ਪ੍ਰਭੂ ਇਹੋ ਜਿਹੇ ਰਾਹ ਤੋਰ ਦੇਂਦਾ ਹੈ। ਪ੍ਰਭੂ (ਵਗਦੀਆਂ) ਨਦੀਆਂ ਵਿਚ ਟਿੱਬੇ ਵਿਖਾਲ ਦੇਂਦਾ ਹੈ, ਰੇਤਲੇ ਥਾਵਾਂ ਨੂੰ ਡੂੰਘੇ ਪਾਣੀ ਬਣਾ ਦੇਂਦਾ ਹੈ। ਕੀੜੇ ਨੂੰ ਬਾਦਸ਼ਾਹੀ (ਤਖ਼ਤ) ਉੱਤੇ ਥਾਪ ਦੇਂਦਾ ਹੈ (ਬਿਠਾ ਦੇਂਦਾ ਹੈ), (ਤੇ ਬਾਦਸ਼ਾਹਾਂ ਦੇ) ਲਸਕਰਾਂ ਨੂੰ ਸੁਆਹ ਕਰ ਦੇਂਦਾ ਹੈ।

ਰਾਗੁ ਮਾਝ (ਏਕਤਾਲ, 12 ਮਾਤਰਾ) (ਅੰਗ ੧੪੪)

1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12
×		0		2		0		3		4	
ਸਥਾਈ											
ਰੇ	ਰੇ	ਮ	ਪ	ਪ	ਪ	ਨੀ	ਨੀ	ਧ	ਪ	ਪ	ਪ
ਸੀ	s	ਹਾ	ਬਾ	s	ਜਾ	ਚ	ਰ	ਗਾ	ਕੁ	ਹੀ	ਆ
ਧ	ਧ	ਮ	ਗ	ਮ	ਰੇ	ਪ	ਗੁ	ਰੇ	ਨੀ	ਸ	ਸ
ਏ	s	ਨਾ	ਖ	ਵਾ	ਲੇ	ਘਾ	s	s	ਹ	s	s
ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਧ	ਪ	ਪ	ਮ	ਪ	ਨੀ	ਸ	ਸ	ਸ
ਘਾ	s	ਹੁ	ਖਾ	s	ਨਿ	ਤਿ	ਨਾ	ਮਾ	ਸੁ	ਖਵਾ	ਲੇ
ਗੁ	ਗੁ	ਗੁ	ਰੇ	ਰੇ	ਰੇ	ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਸ	ਸ	ਸ
ਏ	s	ਹਿ	ਚ	ਲਾ	ਏ	ਰਾ	s	ਹ	s	s	s
ਅੰਤਰਾ											
ਮ	ਮ	ਪ	ਮਪ	ਨੀ	ਨੀ	ਸਂ	ਸਂ	ਨੀ	ਸਂ	ਸਂ	ਸਂ
ਨ	ਦੀ	ਆ	ਵਿs	s	ਚਿ	ਟਿ	s	ਬੇ	ਦੇ	ਖਾ	ਲੇ
ਗੁੰ	ਗੁੰ	ਗੁੰ	ਰੇਂ	ਰੇਂ	ਰੇਂ	ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਸਂ	ਸਂ	ਸਂ
ਥ	s	ਲੀ	ਕ	s	ਰੇ	ਅ	ਸ	ਗਾ	s	ਹ	s
ਮ	ਮ	ਪ	ਮਪ	ਨੀ	ਨੀ	ਸਂ	ਸਂ	ਨੀ	ਸਂ	ਸਂ	ਸਂ
ਕੀ	s	ੜਾ	ਥਾ	s	ਪਿ	ਦੇ	s	ਇ	ਪਾਤਿ	ਸਾ	ਹੀ
ਧ	ਧ	ਧ	ਮਗ	ਮ	ਰੇ	ਪ	ਗੁ	ਰੇ	ਨੀ	ਸ	ਸ
ਲਸ	ਕ	ਰ	ਕs	s	ਰੇ	ਸੁ	s	ਆ	s	ਹ	s

ਰਾਗੁ ਮਾਝ

ਮ: ੧ ॥

ਇਕਿ ਮਾਸਹਾਰੀ ਇਕਿ ਤ੍ਰਿਣੁ ਖਾਹਿ ॥
ਇਕਨਾ ਛਤੀਹ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਪਾਹਿ ॥
ਇਕਿ ਮਿਟੀਆ ਮਹਿ ਮਿਟੀਆ ਖਾਹਿ ॥
ਇਕਿ ਪਉਣ ਸੁਮਾਰੀ ਪਉਣ ਸੁਮਾਰਿ ॥

(ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ, ਅੰਗ ੧੪੪)

ਅਰਥ :

ਕਈ ਜੀਵ ਮਾਸ ਖਾਣ ਵਾਲੇ ਹਨ, ਕਈ ਘਾਹ ਖਾਂਦੇ ਹਨ। ਕਈ ਪ੍ਰਾਣੀਆਂ ਨੂੰ ਕਈ ਕਿਸਮਾਂ ਦੇ ਸੁਆਦਲੇ ਭੋਜਨ ਮਿਲਦੇ ਹਨ, ਤੇ ਕਈ ਮਿੱਟੀ ਵਿਚ (ਰਹਿ ਕੇ) ਮਿੱਟੀ ਖਾਂਦੇ ਹਨ। ਕਈ ਪ੍ਰਾਣਾਯਾਮ ਦੇ ਅਭਿਆਸੀ ਪ੍ਰਾਣਾਯਾਮ ਵਿਚ ਲੱਗੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ।

ਪਦ ਅਰਥ :

ਪਾਹਿ – ਮਿਲਦੇ ਹਨ, **ਪਉਣ** – ਹਵਾ, ਸੁਆਸ, **ਪਉਣ ਸੁਮਾਰੀ** – ਸੁਆਸਾਂ ਨੂੰ ਗਿਣਨ ਵਾਲੇ, ਪ੍ਰਾਣਾਯਾਮ ਕਰਨ ਵਾਲੇ, **ਪਉਣ ਸੁਮਾਰਿ** – ਸੁਆਸਾਂ ਦੇ ਗਿਣਨ ਵਿਚ, ਪ੍ਰਾਣਾਯਾਮ ਵਿਚ।

ਰਾਗੁ ਮਾਝ (ਤਿੰਨ ਤਾਲ, ੧੬ ਮਾਤਰਾ) (ਅੰਗ ੧੪੪)

1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12	13	14	15	16
×				2				0				3			
ਸਥਾਈ															
												-	ਰੇਮ	ਪਨੀ	ਸੰ
												s	ਇs	ss	ਕਿ
ਸੰ	ਸੰ	ਸੰ	ਸੰ	-	ਸੰਸੰ	ਸੰਸੰ	ਸੰ	ਨੀ	ਧ	ਪ	ਪ				
ਮਾ	ਸ	ਹਾ	ਰੀ	-	ਇਕਿ	ਤ੍ਰਿs	ਣੁ	ਖਾ	s	ਹਿ	s				
												-	ਧ	ਧ	ਧ
												s	ਇ	s	ਕਿ
ਮ	ਗ	ਮ	ਮ	ਰੇ	ਰੇ	ਰੇ	ਰੇ	ਗੁ	ਰੇ	ਸ	ਸ				
ਮਾ	ਸ	ਹਾ	ਰੀ	ਇ	ਕਿ	ਤ੍ਰਿ	ਣੁ	ਖਾ	s	ਹਿ	s				
ਅੰਤਰਾ															
												-	ਰੇਮ	ਪਨੀ	ਨੀ
												s	ਇs	ਕs	ਨਾ
ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਸੰ	ਨੀ	ਸੰ	ਸੰ	ਸੰ	ਸੰ	ਸੰ				
ਛ	ਤੀ	s	ਹ	ਅੰ	ਮ੍ਰਿ	s	ਤ	ਪਾ	s	ਹਿ	s				
												-	ਰੇਂ	ਰੇਂ	ਰੇਂ
												s	ਇ	s	ਕਿ
ਗੁੰ	ਗੁੰ	ਗੁੰ	ਗੁੰ	ਸੰ	ਰੇਂ	ਸੰ	ਰੇਂ	ਨੀ	ਨੀ	ਸੰ	ਸੰ				
ਮਿ	ਟੀ	ਆ	s	ਮ	ਹਿ	ਮਿਟੀ	ਆ	ਖਾ	s	ਹਿ	s				
												-	ਸੰ	ਸੰ	ਸੰ
												s	ਇਕਿ	ਪਉ	ਣ
ਨੀ	ਧ	ਪ	ਪ	ਰੇਮ	ਪਨੀ	ਸੰਨੀ	ਧਪ	ਧਮ	ਗਮ	ਰੇਨੀ	ਸਸ				
ਸੁ	ਮਾ	s	ਰੀ	ਪs	ਉs	ss	ਣs	ਸੁs	ਮਾs	ss	ਰਿs				

ਰਾਗੁ ਮਾਝ

ਪਉੜੀ ॥

ਪੂਰੇ ਗੁਰ ਕੀ ਕਾਰ ਕਰਮਿ ਕਮਾਈਐ ॥
ਗੁਰਮਤੀ ਆਪੁ ਗਵਾਇ ਨਾਮੁ ਧਿਆਈਐ ॥
ਦੂਜੀ ਕਾਰੈ ਲਗਿ ਜਨਮੁ ਗਵਾਈਐ ॥
ਵਿਣੁ ਨਾਵੈ ਸਭ ਵਿਸੁ ਪੈਝੈ ਖਾਈਐ ॥
ਸਚਾ ਸਬਦੁ ਸਾਲਾਹਿ ਸਚਿ ਸਮਾਈਐ ॥
ਵਿਣੁ ਸਤਿਗੁਰੁ ਸੇਵੇ ਨਾਹੀ ਸੁਖਿ ਨਿਵਾਸੁ ਫਿਰਿ ਫਿਰਿ ਆਈਐ ॥
ਦੁਨੀਆ ਖੋਟੀ ਰਾਸਿ ਕੂੜੁ ਕਮਾਈਐ ॥
ਨਾਨਕ ਸਚੁ ਖਰਾ ਸਾਲਾਹਿ ਪਤਿ ਸਿਉ ਜਾਈਐ ॥੧੪॥

(ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ, ਅੰਗ ੧੪੪)

ਅਰਥ :

ਪੂਰੇ ਸਤਿਗੁਰੂ ਦੀ ਦੱਸੀ ਹੋਈ ਕਾਰ (ਪ੍ਰਭੂ ਦੀ) ਮਿਹਰ ਨਾਲ ਹੀ ਕੀਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਹੈ, ਗੁਰੂ ਦੀ ਮੱਤ ਨਾਲ ਆਪਾ-ਭਾਵ ਗਵਾ ਕੇ ਪ੍ਰਭੂ ਦਾ ਨਾਮ ਸਿਮਰਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। (ਪ੍ਰਭੂ ਦੀ ਬੰਦਗੀ ਵਿਸਾਰ ਕੇ) ਹੋਰ ਕੰਮ ਵਿਚ ਰੁੱਝਿਆ ਮਨੁੱਖ-ਜਨਮ ਵਿਅਰਥ ਜਾਂਦਾ ਹੀ, (ਕਿਉਂਕਿ) ਨਾਮ ਨੂੰ ਵਿਆਸਰ ਕੇ ਜੋ ਕੁਝ ਪਹਿਨੀ ਖਾਈਦਾ ਹੈ, ਉਹ (ਆਤਮਕ ਜੀਵਨ ਵਾਸਤੇ) ਜ਼ਹਿਰ (ਸਮਾਨ) ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਸਤਿਗੁਰੂ ਦਾ ਸੱਚਾ ਸ਼ਬਦ ਗਾਵਿਆਂ ਸੱਚੇ ਪ੍ਰਭੂ ਵਿਚ ਜੁੜੀਦਾ ਹੈ। ਗੁਰੂ ਦੀ ਦੱਸੀ ਕਾਰ ਕਰਨ ਤੋਂ ਬਿਨਾ ਸੁਖ ਵਿਚ (ਮਨ ਦਾ) ਟਿਕਾਉ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦਾ, ਮੁੜ ਮੁੜ ਜਨਮ (ਮਰਨ) ਵਿਚ ਆਈਦਾ ਹੈ। ਦੁਨੀਆ (ਦਾ ਪਿਆਰ) ਖੋਟੀ ਪੂੰਜੀ ਹੈ, ਇਹ ਕਮਾਈ ਕੂੜ (ਦਾ ਵਪਾਰ ਹੈ)। ਹੇ ਨਾਨਕ ! ਨਿਰੋਲ ਸਦਾ-ਥਿਰ ਪ੍ਰਭੂ ਦੀ ਸਿਫਤ-ਸਾਲਾਹ ਕਰ ਕੇ (ਏਥੋਂ) ਇੱਜ਼ਤ ਨਾਲ ਜਾਈਦਾ ਹੈ ॥੧੪॥

ਪਦ ਅਰਥ :

ਕਰਮਿ - ਮਿਹਰ ਨਾਲ, **ਵਿਸੁ** - ਵਿਹੁ, ਜ਼ਹਿਰ, **ਪੈਝੈ ਖਾਈਐ** - ਜੋ ਕੁਝ ਪਹਿਨੀਦਾ ਤੇ ਖਾਈਦਾ ਹੈ, **ਸੁਖਿ** - ਸੁਖ ਵਿਚ, **ਰਾਸਿ** - ਪੂੰਜੀ।

ਰਾਗੁ ਮਾਝਪਉੜੀ (੪ ਮਾਤਰਾ) (ਅੰਗ-੧੪੪)

1	2	3	4	1	2	3	4
×		0		×		0	
ਪ-	ਪਪ	-ਪਾ	ਧਧ	ਮ-	ਗਮ	-ਰੇ	ਰੇਰੇ
ਪੂsss	ਰੇsss	ਗੁਰ	ਕੀs	ਕਾsss	ssss	ss	ਰs
ਪਾ-	ਪਗੁ	-ਰੇ	ਰੇਰੇ	ਨੀਨੀ	ਨੀਸ	ਸਾਸਾ	ਸਾਸਾ
ਕsss	ਰsss	ਮਿs	ss	ਕsss	ਮਾsss	ਈs	ਐs
ਪ-	ਪਪ	-ਪਾ	ਧਧ	ਮ-	ਗਮ	-ਰੇ	ਰੇਰੇ
ਗੁਰss	ਮਤੀss	ਆs	ਪੁs	ਗsss	ਵਾsss	ਇs	ss

1	2	3	4	1	2	3	4
×		0		×		0	
ਪਾ-	ਪਗੁ	-ਰੇ	ਰੇਰੇ	ਨੀਨੀ	ਨੀਸ	ਸਾਸਾ	ਸਾਸਾ
ਨਾsss	ਮੁsss	ਧਿs	ਆs	ਈsss	ssss	ਐs	ss
ਪ-	ਪਪ	-ਪਾ	ਧਧ	ਮ-	ਗਮ	-ਰੇ	ਰੇਰੇ
ਦੂsss	ਜੀsss	ਕਾs	ਰੈs	ਲsss	ssss	ਗਿs	ss
ਪਾ-	ਪਗੁ	-ਰੇ	ਰੇਰੇ	ਨੀਨੀ	ਨੀਸ	ਸਾਸਾ	ਸਾਸਾ
ਜsss	ਨsss	ਮੁs	ਗs	ਵਾsss	ਈsss	ਐs	ss
ਪ-	ਪਪ	-ਪਾ	ਧਧ	ਮ-	ਗਮ	-ਰੇ	ਰੇਰੇ
ਵਿਣੁss	ਨਾਵੈss	ਸਭ	ss	ਵਿsss	ssss	ਸੁs	ss
ਪਾ-	ਪਗੁ	-ਰੇ	ਰੇਰੇ	ਨੀਨੀ	ਨੀਸ	ਸਾਸਾ	ਸਾਸਾ
ਪੈsss	ssss	ਝੈs	ss	ਖਾsss	ਈsss	ਐs	ss
ਮ-	ਪਪ	ਨੀਨੀ	-ਨੀ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ
ਸsss	ਚਾsss	ਸਬ	ਦੁs	ਸਾsss	ਲਾsss	ਹਿs	ss
ਗੁਾਂ-	ਗੁਰੇਂ	ਰੇਰੇਂ	ਨੀਨੀ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ
ਸsss	ਚਿsss	ਸਮਾ	ਈs	ਐsss	ssss	ss	ss
ਮ-	ਪਪ	ਨੀਨੀ	-ਨੀ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ
ਵਿਣੁss	ਸਤਿss	ਗੁਰੁ	ਸੇਵੇ	ਨਾਹੀss	ਸੁਖਿss	ਨਿਵਾ	ਸs
ਗੁਾਂ-	ਗੁਰੇਂ	ਰੇਰੇਂ	ਨੀਨੀ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ
ਫਿsss	ਰਿsss	ਫਿs	ਰਿs	ਆsss	ਈsss	ਐs	ss
ਮ-	ਪਪ	ਨੀਨੀ	-ਨੀ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ
ਦੁਨੀss	ਆsss	ਖੇs	ਟੀs	ਰਾsss	ssss	ਸਿs	ss
ਗੁਾਂ-	ਗੁਰੇਂ	ਰੇਰੇਂ	ਨੀਨੀ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ
ਕੂsss	ssss	ੜੁs	ਕਮਾ	ਈsss	ਐsss	ss	ss
ਪ-	ਪਪ	-ਪਾ	ਧਧ	ਮਮ	ਗਮ	ਰੇਰੇ	ਰੇਰੇ
ਨਾਨਕ	ਸਚੁss	ਖs	ਰਾs	ਸਾsss	ਲਾsss	ਹਿs	ss
ਰੇ-	ਰੇਰੇ	-ਰੇ	ਮਮ	ਪਪ	ਪਪ	ਪਪ	ਪਪ
ਪਤਿss	ਸਿsss	ਉs	ss	ਜਾsss	ਈsss	ਐs	ss
ਪ-	ਪਪ	-ਪਾ	ਧਧ	ਮਮ	ਗਮ	ਰੇਰੇ	ਰੇਰੇ
ਪਤਿss	ਸਿsss	ਉs	ss	ਜਾsss	ਈsss	ਐs	ss
ਰੇ-	ਰੇਰੇ	-ਰੇ	ਮਮ	ਪਪ	ਪਪ	ਪਪ	ਪਪ
ਪਤਿss	ਸਿsss	ਉs	ss	ਜਾsss	ਈsss	ਐs	ss

ਰਾਗੁ ਮਾਝ

ਸਲੋਕੁ ਮ: ੧ ॥

ਤੁਧੁ ਭਾਵੈ ਤਾ ਵਾਵਹਿ ਗਾਵਹਿ ਤੁਧੁ ਭਾਵੈ ਜਲਿ ਨਾਵਹਿ ॥
ਜਾ ਤੁਧੁ ਭਾਵਹਿ ਤਾ ਕਰਹਿ ਬਿਭੂਤਾ ਸਿੰਝੀ ਨਾਦੁ ਵਜਾਵਹਿ ॥
ਜਾ ਤੁਧੁ ਭਾਵੈ ਤਾ ਪੜਹਿ ਕਤੇਬਾ ਮੁਲਾ ਸੇਖ ਕਹਾਵਹਿ ॥
ਜਾ ਤੁਧੁ ਭਾਵੈ ਤਾ ਹੋਵਹਿ ਰਾਜੇ ਰਸ ਕਸ ਬਹੁਤੁ ਕਮਾਵਹਿ ॥

(ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ, ਅੰਗ ੧੪੪-੧੪੫)

ਅਰਥ :

ਜਦੋਂ ਤੇਰੀ ਰਜਾ ਹੁੰਦੀ ਹੈ (ਭਾਵ, ਇਹ ਤੇਰੀ ਰਜਾ ਹੈ ਕਿ ਕਈ ਜੀਵ ਸਾਜ਼) ਵਜਾਂਦੇ ਹਨ ਤੇ ਗਾਉਂਦੇ ਹਨ, (ਤੀਰਥਾਂ ਦੇ) ਜਲ ਵਿਚ ਇਸ਼ਨਾਨ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਕਈ (ਪਿੰਡੇ ਉਤੇ) ਸੁਆਹ ਮਲਦੇ ਹਨ ਤੇ ਸਿੰਝੀ ਦਾ ਨਾਦ ਵਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਕਈ ਜੀਵ ਕੁਰਾਨ ਆਦਿਕ ਧਰਮ ਪੁਸਤਕਾਂ ਪੜ੍ਹਦੇ ਹਨ ਤੇ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਮੁੱਲਾਂ ਤੇ ਸ਼ੇਖ ਅਖਵਾਂਦੇ ਹਨ। ਕੋਈ ਰਾਜੇ ਬਣ ਜਾਂਦੇ ਹਨ ਤੇ ਕਈ ਸੁਆਦਾਂ ਦੇ ਭੋਜਨ ਵਰਤਦੇ ਹਨ।

ਪਦ ਅਰਥ :

ਤੁਧੁ ਭਾਵੈ – ਜੇ ਤੇਰੀ ਰਜਾ ਹੋਵੇ, **ਵਾਵਹਿ** – (ਸਾਜ਼) ਵਜਾਂਦੇ ਹਨ, **ਜਲਿ** – ਪਾਣੀ ਵਿਚ, **ਬਿਭੂਤਾ** – ਸੁਆਹ, **ਰਸ ਕਸ** – ਕਈ ਕਿਸਮ ਦੇ ਸੁਆਦਲੇ ਭੋਜਨ।

ਰਾਗੁ ਮਾਝ (ਰੂਪਕ, ੭ ਮਾਤਰਾ)

(ਅੰਗ-੧੪੪-੧੪੫)

1	2	3	4	5	6	7
×			2		3	
ਸਥਾਈ						
ਪ	ਪ	ਪ	ਪਧ	ਧ	ਪ	ਪ
ਤੁ	s	ਧੁ	ਭਾs	s	ਵੈ	ਤਾ
ਪ	ਪ	ਪ	ਪਧ	ਧ	ਪ	ਪ
ਵਾ	ਵ	ਹਿ	ਗਾ	ਵ	ਹਿ	s

215 :: ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਦੇਵ ਜੀ ਦੀ ਸੰਪੂਰਣ ਬਾਣੀ : ਸ਼ਬਦ ਸੁਰ ਰਚਨਾਵਲੀ

1	2	3	4	5	6	7
×			2		3	
ਪ	ਪ	ਪਗੁ	ਗੁ	ਗੁ	ਰੇ	ਰੇ
ਤੁ	s	ਧੁ	ਭਾ	s	ਵੈ	s
ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਨੀਸ	ਸ	ਸ	ਸ
ਜ	s	ਲਿ	ਨਾs	ਵ	ਹਿ	s
ਪ	ਪ	ਪ	ਪਧ	ਧ	ਪ	ਪ
ਜਾ	ਤੁ	ਧੁ	ਭਾ	ਵ	ਹਿ	s
ਪ	ਪ	ਪ	ਪਧ	ਧ	ਪ	ਪ
ਤਾ	ਕਰ	ਹਿ	ਬਿs	ਭੂ	ਤਾ	s
ਪ	ਪ	ਪਗੁ	ਗੁ	ਗੁ	ਰੇ	ਰੇ
ਸਿੰ	s	ਛੀ	ਨਾ	s	ਦੁ	s
ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਨੀਸ	ਸ	ਸ	ਸ
ਵ	ਜਾ	s	ਵs	s	ਹਿ	s
ਅੰਤਰਾ						
ਸੰ	ਸੰ	ਸੰ	ਨੀਸੰ	ਸੰ	ਸੰ	ਸੰ
ਜਾ	ਤੁ	ਧੁ	ਭਾs	s	ਵੈ	s
ਸੰ	ਸੰ	ਸੰ	ਨੀਸੰ	ਸੰ	ਸੰ	ਸੰ
ਤਾ	ਪੜ	ਹਿ	ਕs	ਤੇ	ਬਾ	s
ਰੇਂ	ਰੇਂ	ਰੇਂ	ਸੰ	ਰੇਂ	ਰੇਂ	ਰੇਂ
ਮੁ	s	ਲਾ	ਸੇ	s	ਖ	s
ਗੁੰ	ਰੇਂ	ਨੀ	ਸੰ	ਸੰ	ਸੰ	ਸੰ
ਕ	s	ਹਾ	ਵ	s	ਹਿ	s
ਸੰ	ਸੰ	ਸੰ	ਨੀਸੰ	ਸੰ	ਸੰ	ਸੰ
ਜਾ	ਤੁ	ਧੁ	ਭਾs	s	ਵੈ	s
ਸੰ	ਸੰ	ਸੰ	ਨੀਸੰ	ਸੰ	ਸੰ	ਸੰ
ਤਾ	ਹੋਵ	ਹਿ	ਰਾ	s	ਜੇ	s
ਸੰ	ਨੀ	ਧ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪ
ਰਸ	ਕਸ	s	ਬ	ਹੁ	ਤੁ	s
ਗੁ	ਗੁ	ਰੇ	ਨੀ	ਨੀ	ਸ	ਸ
ਕ	ਮਾ	s	ਵ	s	ਹਿ	s

ਰਾਗੁ ਮਾਝ

ਮ: ੧ ॥

ਜਾ ਤੂੰ ਵਡਾ ਸਭਿ ਵਡਿਆਈਆ ਚੰਗੈ ਚੰਗਾ ਹੋਈ ॥
 ਜਾ ਤੂੰ ਸਚਾ ਤਾ ਸਭੁ ਕੋ ਸਚਾ ਕੂੜਾ ਕੋਇ ਨ ਕੋਈ ॥
 ਆਖਣੁ ਵੇਖਣੁ ਬੋਲਣੁ ਚਲਣੁ ਜੀਵਣੁ ਮਰਣਾ ਧਾਤੁ ॥
 ਹੁਕਮੁ ਸਾਜਿ ਹੁਕਮੈ ਵਿਚਿ ਰਖੈ ਨਾਨਕ ਸਚਾ ਆਪਿ ॥੨॥

(ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ, ਅੰਗ ੧੪੫)

ਅਰਥ :

ਜਦੋਂ (ਇਹ ਗੱਲ ਠੀਕ ਹੈ ਕਿ) ਤੂੰ ਵੱਡਾ (ਪ੍ਰਭੂ ਜਗਤ ਦਾ ਕਰਤਾਰ ਹੈਂ ਤਾਂ ਜਗਤ ਵਿਚ ਜੋ ਕੁਝ ਹੋ ਰਿਹਾ ਹੈ) ਸਭ ਤੇਰੀਆਂ ਹੀ ਵਡਿਆਈਆਂ ਹਨ (ਕਿਉਂਕਿ) ਚੰਗੇ ਤੋਂ ਚੰਗਿਆਈ ਹੀ ਉਤਪੰਨ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। (ਜਦੋਂ ਇਹ ਯਕੀਨ ਬੱਝ ਜਾਏ ਕਿ) ਤੂੰ ਸੱਚਾ ਪ੍ਰਭੂ ਸਿਰਜਣਹਾਰ ਹੈਂ (ਤਾਂ) ਹਰੇਕ ਜੀਵ ਸੱਚਾ (ਦਿੱਸਦਾ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਹਰੇਕ ਜੀਵ ਵਿਚ ਤੂੰ ਆਪ ਮੌਜੂਦ ਹੈਂ ਤਾਂ ਫਿਰ ਇਸ ਜਗਤ ਵਿਚ) ਕੋਈ ਕੂੜਾ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦਾ। (ਜੋ ਕੁਝ ਬਾਹਰ ਵਿਖਾਵੇ ਮਾਤ੍ਰ ਦਿੱਸ ਰਿਹਾ ਹੈ ਇਹ) ਆਖਣਾ-ਵੇਖਣਾ, ਇਹ ਬੋਲ-ਚਾਲ, ਇਹ ਜੀਉਣਾ ਤੇ ਮਰਨਾ (ਇਹ ਸਭ ਕੁਝ) ਮਾਇਆ-ਰੂਪ ਹੈ (ਅਸਲੀਅਤ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਅਸਲੀਅਤ ਪ੍ਰਭੂ ਆਪ ਹੀ ਹੈ)। ਹੇ ਨਾਨਕ ! ਉਹ ਸਦਾ ਕਾਇਮ ਰਹਿਣ ਵਾਲਾ ਪ੍ਰਭੂ ਆਪ (ਆਪਣੀ) ਹੁਕਮ (-ਰੂਪ ਸੱਤਿਆ) ਰਚ ਕੇ ਸਭ ਜੀਵਾਂ ਨੂੰ ਉਸ ਹੁਕਮ ਵਿਚ ਤੋਰ ਰਿਹਾ ਹੈ ॥੨॥

ਪਦ ਅਰਥ :

ਧਾਤੁ - ਮਾਇਆ, ਜਾ - ਜਦੋਂ ।

ਰਾਗੁ ਮਾਝ ਰੂਪਕ (੭ ਮਾਤਰਾ)

(ਅੰਗ ੧੪੫)

1	2	3	4	5	6	7
x ਸਥਾਈ			2		3	
ਪ	ਪ	ਪ	ਪਧ	ਧ	ਪ	ਪ
ਜਾ	ਤੂੰ	s	ਵs	s	ਡਾ	s
ਪ	ਪ	ਪ	ਪਧ	ਧ	ਪ	ਪ
ਸ	s	ਭਿ	ਵਡਿ	ਆਂ	ਈ	ਆ
ਪ	ਪ	ਪਗੁ	ਗੁ	ਗੁ	ਰੇ	ਰੇ
ਚੰ	s	ਗੈ	ਚੰ	s	ਗਾ	s

1	2	3	4	5	6	7
ਨੀ ਹੋ	ਨੀ s	ਨੀਸ s	ਸ ਈ	ਸ s	ਸ s	ਸ s
ਪ ਜਾ	ਪ ਤੂੰ	ਪ s	ਪਧ ਸs	ਪ s	ਪ ਚਾ	ਪ s
ਪ ਤਾ	ਪ ਸ	ਪ ਭੁ	ਪਧ ਕੋs	ਪ s	ਪ ਸ	ਪ ਚਾ
ਪ ਕੂ	ਪ s	ਪਗੁ ੜਾ	ਗੁ ਕੋ	ਗੁ ਇ	ਰੇ ਨ	ਰੇ s
ਨੀ ਕੋ	ਨੀ s	ਨੀਸ s	ਸ ਈ	ਸ s	ਸ s	ਸ s
ਅੰਤਰਾ						
ਸੰ ਆ	ਸੰ ਖ	ਸੰ ਣੁ	ਨੀਸੰ ਵੇs	ਸੰ ਖ	ਸੰ ਣੁ	ਸੰ s
ਸੰ ਬੋ	ਸੰ ਲ	ਸੰ ਣੁ	ਨੀਸੰ ਚs	ਸੰ ਲ	ਸੰ ਣੁ	ਸੰ s
ਰੇਂ ਜੀ	ਰੇਂ ਵ	ਰੇਂ ਣੁ	ਸੰਰੇਂ ਮs	ਰੇਂ ਰ	ਰੇਂ ਣਾ	ਰੇਂ s
ਗੁੰ ਧਾ	ਰੇਂ s	ਨੀ s	ਸੰ ਤੁ	ਸੰ s	ਸੰ s	ਸੰ s
ਸੰ ਹੁ	ਸੰ ਕ	ਸੰ ਮੁ	ਨੀਸੰ ਸਾs	ਸੰ s	ਸੰ ਜਿ	ਸੰ s
ਸੰ ਹੁ	ਸੰ ਕ	ਸੰ ਮੈ	ਨੀਸੰ ਵਿs	ਸੰ ਚਿ	ਸੰ ਰ	ਸੰ ਖੈ
ਸੰ ਨਾ	ਨੀ ਨ	ਧ ਕ	ਪ ਸ	ਪ s	ਪ ਚਾ	ਪ s
ਗੁ ਆ	ਗੁ s	ਰੇ s	ਨੀ ਪਿ	ਨੀ s	ਸ s	ਸ s

ਰਾਗੁ ਮਾਝ

ਪਉੜੀ ॥

ਸਤਿਗੁਰੁ ਸੇਵਿ ਨਿਸੰਗੁ ਭਰਮੁ ਚੁਕਾਈਐ ॥
 ਸਤਿਗੁਰੁ ਆਖੈ ਕਾਰ ਸੁ ਕਾਰ ਕਮਾਈਐ ॥
 ਸਤਿਗੁਰੁ ਹੋਇ ਦਇਆਲੁ ਤ ਨਾਮੁ ਧਿਆਈਐ ॥
 ਲਾਹਾ ਭਗਤਿ ਸੁ ਸਾਰੁ ਗੁਰਮੁਖਿ ਪਾਈਐ ॥
 ਮਨਮੁਖਿ ਕੂੜੁ ਗੁਬਾਰੁ ਕੂੜੁ ਕਮਾਈਐ ॥
 ਸਚੈ ਦੈ ਦਰਿ ਜਾਇ ਸਚੁ ਚਵਾਈਐ ॥
 ਸਚੈ ਅੰਦਰਿ ਮਹਲਿ ਸਚਿ ਬੁਲਾਈਐ ॥
 ਨਾਨਕ ਸਚੁ ਸਦਾ ਸਚਿਆਰੁ ਸਚਿ ਸਮਾਈਐ ॥੧੫॥

(ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ, ਅੰਗ ੧੪੫)

ਅਰਥ :

ਜੇ ਸੱਚੇ ਦਿਲੋਂ ਗੁਰੂ ਦਾ ਹੁਕਮ ਮੰਨੀਏ, ਤਾਂ ਭਟਕਣਾ ਦੂਰ ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਉਹੀ ਕੰਮ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ, ਜੋ ਗੁਰੂ ਕਰਨ ਲਈ ਆਖੇ। ਜੇ ਸਤਿਗੁਰੂ ਮਿਹਰ ਕਰੇ, ਤਾਂ ਪ੍ਰਭੂ ਦਾ ਨਾਮ ਸਿਮਰਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਗੁਰੂ ਦੇ ਸਨਮੁਖ ਹੋਇਆਂ ਪ੍ਰਭੂ ਦੀ ਬੰਦਗੀ-ਰੂਪ ਸਭ ਤੋਂ ਚੰਗਾ ਲਾਭ ਮਿਲਦਾ ਹੈ। ਪਰ ਮਨ ਦੇ ਪਿੱਛੇ ਤੁਰਨ ਵਾਲਾ ਮਨੁੱਖ ਨਿਰਾ ਕੂੜ ਨਿਰਾ ਹਨੇਰਾ ਹੀ ਖੱਟਦਾ ਹੈ। ਜੇ ਸੱਚੇ ਪ੍ਰਭੂ ਦੇ ਚਰਨਾਂ ਵਿਚ ਜੁੜ ਕੇ ਸੱਚੇ ਦਾ ਨਾਮ ਜਪੀਏ, ਤਾਂ ਇਸ ਸੱਚੇ ਨਾਮ ਦੀ ਰਾਹੀਂ ਸੱਚੇ ਪ੍ਰਭੂ ਦੀ ਹਜ਼ੂਰੀ ਵਿਚ ਥਾਂ ਮਿਲਦਾ ਹੈ। ਹੇ ਨਾਨਕ ! (ਜਿਸ ਦੇ ਪੱਲੇ) ਸਦਾ ਸੱਚ ਹੈ ਉਹ ਸੱਚ ਦਾ ਵਪਾਰੀ ਹੈ ਉਹ ਸੱਚ ਵਿਚ ਲੀਨ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ ॥੧੫॥

ਪਦ ਅਰਥ :

ਨਿਸੰਗੁ - ਝਾਕਾ ਉਤਾਰ ਕੇ, ਸੱਚੇ ਦਿਲੋਂ, **ਲਾਹਾ** - ਲਾਭ, ਨਫ਼ਾ, **ਸਾਰੁ** - ਸ਼੍ਰੇਸ਼ਟ, **ਚਵਾਈਐ** - ਬੋਲੀਐ, **ਸਚਿ** - ਸਚੇ ਦੀ ਰਾਹੀਂ, **ਸਚਿਆਰੁ** - ਸੱਚ ਦਾ ਵਪਾਰੀ।

ਰਾਗੁ ਮਾਝ ਪਉੜੀ (੪ ਮਾਤਰਾ)

(ਅੰਗ-੧੪੪)

1	2	3	4	1	2	3	4
×		0		×		0	
ਪ-	ਪਪ	-ਪਾ	ਧਧ	ਮ-	ਗਮ	-ਰੇ	ਰੇਰੇ
ਸਤਿਸ	ਗੁਰੁਸ	ਸੇਸ	ਵਿਸ	ਨਿਸ	ਸੰਸ	ਗੁਸ	ਸ
ਪਾ-	ਪਗੁ	-ਰੇ	ਰੇਰੇ	ਨੀਨੀ	ਨੀਸ	ਸਾਸਾ	ਸਾਸਾ
ਭਸ	ਰਮੁਸ	ਸ	ਸ	ਚੁਸ	ਕਾਸ	ਈਸ	ਐਸ
ਪ-	ਪਪ	-ਪਾ	ਧਧ	ਮ-	ਗਮ	-ਰੇ	ਰੇਰੇ
ਸਤਿਸ	ਗੁਰੁਸ	ਆਖੈ	ਸ	ਕਾਸ	ਸ	ਰਸ	ਸ

1	2	3	4	1	2	3	4
×		0		×		0	
ਪਾ- ਸੁsss	ਪਗੁ ਕਾsss	-ਰੇ ਰs	ਰੇਰੇ ਕਮਾ	ਨੀਨੀ ਈsss	ਨੀਸ ਐsss	ਸਾਸਾ ss	ਸਾਸਾ ss
ਪ- ਸਤਿsss	ਪਪ ਗੁਰੁsss	-ਪਾ ਹੋs	ਧਧ ਇs	ਮ- ਦਇsss	ਗਮ ਆsss	-ਰੇ ਲੁs	ਰੇਰੇ ss
ਪਾ- ਤsss	ਪਗੁ ਨਾsss	-ਰੇ ਮੁs	ਰੇਰੇ ss	ਨੀਨੀ ਧਿਆsss	ਨੀਸ ਈsss	ਸਾਸਾ ਐs	ਸਾਸਾ ss
ਪ- ਲਾਹਾsss	ਪਪ ਭਗਤਿs	-ਪਾ ਸੁs	ਧਧ ss	ਮ- ਸਾsss	ਗਮ ssss	-ਰੇ ਰੁs	ਰੇਰੇ ss
ਪਾ- ਗੁsss	ਪਗੁ ਰsss	-ਰੇ ਮੁs	ਰੇਰੇ ਖਿs	ਨੀਨੀ ਪਾsss	ਨੀਸ ਈsss	ਸਾਸਾ ਐs	ਸਾਸਾ ss
ਮ- ਮਨsss	ਪਪ ਮੁsss	ਨੀਨੀ ਖਿs	-ਨੀ ਕੂੜੁ	ਸਾਂਸਾਂ ਗੁsss	ਸਾਂਸਾਂ ਬਾsss	ਸਾਂਸਾਂ ਰੁs	ਸਾਂਸਾਂ ss
ਗੁਾਂ- ਕੂsss	ਗੁਰੇਂ ੜੁsss	ਰੇਰੇਂ ss	ਨੀਨੀ ਕਮਾ	ਸਾਂਸਾਂ ਈsss	ਸਾਂਸਾਂ ਐsss	ਸਾਂਸਾਂ ss	ਸਾਂਸਾਂ ss
ਮ- ਸਚੇsss	ਪਪ ਦੈsss	ਨੀਨੀ ਦs	-ਨੀ ਰਿs	ਸਾਂਸਾਂ ਜਾsss	ਸਾਂਸਾਂ ssss	ਸਾਂਸਾਂ ਇs	ਸਾਂਸਾਂ ss
ਗੁਾਂ- ਸsss	ਗੁਰੇਂ ਚੁsss	ਰੇਰੇਂ ਚs	ਨੀਨੀ ਵਾਂs	ਸਾਂਸਾਂ ਈsss	ਸਾਂਸਾਂ ssss	ਸਾਂਸਾਂ ਐs	ਸਾਂਸਾਂ ss
ਮ- ਸsss	ਪਪ ਚੈsss	ਨੀਨੀ ਅੰਦ	-ਨੀ ਰਿs	ਸਾਂਸਾਂ ਮsss	ਸਾਂਸਾਂ ਹsss	ਸਾਂਸਾਂ ਲਿs	ਸਾਂਸਾਂ ss
ਗੁਾਂ- ਸsss	ਗੁਰੇਂ ssss	ਰੇਰੇਂ ਚਿs	ਨੀਨੀ ਬੁਲਾ	ਸਾਂਸਾਂ ਈsss	ਸਾਂਸਾਂ ਐsss	ਸਾਂਸਾਂ ss	ਸਾਂਸਾਂ ss
ਪ- ਨਾਨs	ਪਪ ਕਸਚੁ	-ਪਾ ਸs	ਧਧ ਦਾs	ਮਮ ਸਚਿsss	ਗਮ ਆsss	ਰੇਰੇ ਰੁs	ਰੇਰੇ ss
ਰੇ- ਸsss	ਰੇਰੇ ਚਿਆਰੁ	-ਰੇ ਸs	ਮਮ ਚਿs	ਪਪ ਸsss	ਪਪ ਮਾsss	ਪਪ ਈs	ਪਪ ਐs
ਪ- ਸsss	ਪਪ ਚਿsss	-ਪਾ ਸs	ਧਧ ਮਾs	ਮਮ ਈsss	ਗਮ ਐsss	ਰੇਰੇ ss	ਰੇਰੇ ss
ਰੇ- ਸsss	ਰੇਰੇ ਚਿss	-ਰੇ ਸs	ਮਮ ਮਾs	ਪਪ ਈsss	ਪਪ ਐsss	ਪਪ ss	ਪਪ ss

ਰਾਗੁ ਮਾਝ

ਸਲੋਕੁ ਮ: ੧ ॥

ਕਲਿ ਕਾਤੀ ਰਾਜੇ ਕਾਸਾਈ ਧਰਮੁ ਪੰਖ ਕਰਿ ਉਡਰਿਆ ॥

ਕੂੜੁ ਅਮਾਵਸ ਸਚੁ ਚੰਦ੍ਰਮਾ ਦੀਸੈ ਨਾਹੀ ਕਹ ਚੜਿਆ ॥

ਹਉ ਭਾਲਿ ਵਿਕੁੰਨੀ ਹੋਈ ॥ ਆਧੇਰੈ ਰਾਹੁ ਨ ਕੋਈ ॥

ਵਿਚਿ ਹਉਮੈ ਕਰਿ ਦੁਖੁ ਰੋਈ ॥ ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਕਿਨਿ ਬਿਧਿ ਗਤਿ ਹੋਈ ॥੧॥

(ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ, ਅੰਗ ੧੪੫)

ਅਰਥ :

ਇਹ ਘੋਰ ਕਲ-ਜੁਗੀ ਸੁਭਾਉ (ਮਾਨੋ) ਫੁਰੀ ਹੈ (ਜਿਸ ਦੇ ਕਾਰਨ) ਰਾਜੇ ਜ਼ਾਲਮ ਹੋ ਰਹੇ ਹਨ, (ਇਸ ਵਾਸਤੇ) ਧਰਮ ਖੰਭ ਲਾ ਕੇ ਉੱਡ ਗਿਆ ਹੈ। ਕੂੜ (ਮਾਨੋ) ਮੱਸਿਆ ਦੀ ਰਾਤ ਹੈ, (ਇਸ ਵਿਚ) ਸੱਚ-ਰੂਪ ਚੰਦ੍ਰਮਾ ਕਿਤੇ ਚੜ੍ਹਿਆ ਦਿੱਸਦਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਮੈਂ ਇਸ ਚੰਦ੍ਰਮਾ ਨੂੰ ਲੱਭ ਲੱਭ ਕੇ ਵਿਆਕੁਲ ਹੋ ਗਈ ਹਾਂ।

ਪਦ ਅਰਥ :

ਕਲਿ - ਕਲਜੁਗੀ ਸੁਭਾਉ, ਕਾਤੀ - ਫੁਰੀ, ਕਾਸਾਈ - ਕਸਾਈ, ਕੁਹਣ ਵਾਲੇ ਜ਼ਾਲਮ, ਪੰਖ - ਖੰਭ, ਅਮਾਵਸ - ਹਨੇਰੀ ਰਾਤ, ਕਹ - ਕਿਥੇ?, ਹਉ - ਮੈਂ।

ਰਾਗੁ ਮਾਝ ਕਹਿਰਵਾ (੮ ਮਾਤਰਾ)

(ਅੰਗ-੧੪੫)

1	2	3	4	5	6	7	8
x				0			
ਸਥਾਈ							
ਰੇ	ਰੇਰੇ	ਰੇ	ਰੇ	ਮ	ਮ	ਮਪ	ਪ
s	ਕਲਿ	ਕਾ	ਤੀ	ਰਾ	s	ਜੇ	s
ਮ	ਮਪ	ਨੀ	ਨੀ	ਧ	ਧ	ਧ	ਧ
s	ਕਾ	ਸਾ	s	ਈ	s	s	s
-	ਮ	ਗ	ਮ	ਮਰੇ	ਰੇ	ਰੇ	ਰੇ
s	ਧ	ਰ	ਮੁ	ਪੰ	ਖ	ਕ	ਰਿ
-	ਨੀ	ਨੀ	ਨੀਸ	ਸ	ਸ	ਸ	ਸ
s	ਉ	s	ਡ	ਰਿ	s	ਆ	s
ਅੰਤਰਾ							
-	ਨੀ	ਸੰ	ਸੰ	ਨੀ	ਸੰ	ਸੰ	ਸੰ
s	ਕੂ	s	ਤੁ	ਅ	ਮਾ	ਵ	ਸ
-	ਪ	ਨੀ	ਨੀ	ਸੰ	ਸੰ	ਸੰ	ਸੰ
s	ਸ	s	ਚੁ	ਚੰ	ਦ੍ਰ	ਮਾ	s
-	ਰੇਂ	ਗੁੰ	ਰੇਂ	ਗੁੰ	ਰੇਂ	ਨੀ	ਸੰ
s	ਦੀ	ਸੈ	s	ਨਾ	s	ਹੀ	s
-	ਨੀ	ਨੀ	ਧ	ਧ	ਧ	ਧ	ਧ
s	ਕ	s	ਹ	ਚ	ਝਿ	ਆ	s
-	ਮ	ਮ	ਗ	ਮ	ਰੇ	ਰੇ	ਰੇ
s	ਹ	s	ਉ	ਭਾ	s	ਲਿ	s
-	ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਸ	ਸ	ਸ	ਸ
s	ਵਿ	ਕੁੰ	ਨੀ	ਹੇ	s	ਈ	s

ਰਾਗੁ ਮਾਝ

ਪਉੜੀ ॥

ਭਗਤਾ ਤੈ ਸੈਸਾਰੀਆ ਜੋੜੁ ਕਦੇ ਨ ਆਇਆ ॥
 ਕਰਤਾ ਆਪਿ ਅਭੁਲੁ ਹੈ ਨ ਭੁਲੈ ਕਿਸੈ ਦਾ ਭੁਲਾਇਆ ॥
 ਭਗਤ ਆਪੇ ਮੇਲਿਅਨੁ ਜਿਨੀ ਸਚੇ ਸਚੁ ਕਮਾਇਆ ॥
 ਸੈਸਾਰੀ ਆਪਿ ਖੁਆਇਅਨੁ ਜਿਨੀ ਕੂੜੁ ਬੋਲਿ ਬੋਲਿ ਬਿਖੁ ਖਾਇਆ ॥
 ਚਲਣ ਸਾਰ ਨ ਜਾਣਨੀ ਕਾਮੁ ਕਰੋਧੁ ਵਿਸੁ ਵਧਾਇਆ ॥
 ਭਗਤ ਕਰਨਿ ਹਰਿ ਚਾਕਰੀ ਜਿਨੀ ਅਨਦਿਨੁ ਨਾਮੁ ਧਿਆਇਆ ॥
 ਦਾਸਨਿ ਦਾਸ ਹੋਇ ਕੈ ਜਿਨੀ ਵਿਚਹੁ ਆਪੁ ਗਵਾਇਆ ॥
 ਓਨਾ ਖਸਮੈ ਕੈ ਦਰਿ ਮੁਖ ਉਜਲੇ ਸਚੈ ਸਬਦਿ ਸੁਹਾਇਆ ॥੧੬॥

ਅਰਥ :

(ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ, ਅੰਗ ੧੪੫)

(ਜਗਤ ਵਿਚ ਇਹ ਨਿੱਤ ਵੇਖ ਰਹੇ ਹਾਂ ਕਿ) ਭਗਤਾਂ ਤੇ ਦੁਨੀਆਦਾਰਾਂ ਦਾ ਕਦੇ ਜੋੜ ਨਹੀਂ ਬਣਦਾ (ਪਰ, ਜਗਤ-ਰਚਨਾ ਵਿਚ ਪ੍ਰਭੂ ਵਲੋਂ ਇਹ ਕੋਈ ਉਕਾਈ ਨਹੀਂ ਹੈ)। ਕਰਤਾਰ ਆਪ ਤਾਂ ਉਕਾਈ ਖਾਣ ਵਾਲਾ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਤੇ ਕਿਸੇ ਦਾ ਖੁੰਝਾਇਆ (ਭੀ) ਖੁੰਝਦਾ ਨਹੀਂ। (ਇਹ ਉਸ ਦੀ ਆਪਣੀ ਰਜ਼ਾ ਹੈ ਕਿ) ਉਸ ਨੇ ਆਪ ਹੀ ਭਗਤ (ਆਪਣੇ ਚਰਨਾਂ ਵਿਚ) ਜੋੜੇ ਹੋਏ ਹਨ, ਉਹ ਨਿਰੋਲ ਬੰਦਗੀ-ਰੂਪ ਕਾਰ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਦੁਨੀਆਦਾਰ ਭੀ ਉਸ ਨੇ ਆਪ ਹੀ ਖੁੰਝਾਏ ਹਨ, ਉਹ ਝੂਠ ਬੋਲ ਬੋਲ ਕੇ (ਆਤਮਕ ਮੌਤ ਦਾ ਮੂਲ) ਵਿਹੁ ਖਾ ਰਹੇ ਹਨ। ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਇਹ ਸਮਝ ਹੀ ਨਹੀਂ ਆਈ, ਕਿ ਇਥੋਂ ਤੁਰ ਭੀ ਜਾਣਾ ਹੈ। ਸੋ, ਉਹ ਕਾਮ ਕਰੋਧ-ਰੂਪ ਜ਼ਹਿਰ (ਜਗਤ ਵਿਚ) ਵਧਾ ਰਹੇ ਹਨ। (ਉਸ ਦੀ ਆਪਣੀ ਰਜ਼ਾ ਵਿਚ) ਭਗਤ ਉਸ ਪ੍ਰਭੂ ਦੀ ਬੰਦਗੀ ਕਰ ਰਹੇ ਹਨ, ਉਹ ਹਰ ਵੇਲੇ ਨਾਮ ਸਿਮਰ ਰਹੇ ਹਨ। ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਮਨੁੱਖਾਂ ਨੇ ਪ੍ਰਭੂ ਦੇ ਸੇਵਕਾਂ ਦਾ ਸੇਵਕ ਬਣ ਕੇ ਆਪਣੇ ਅੰਦਰੋਂ ਹਉਮੈ ਦੂਰ ਕੀਤੀ ਹੈ, ਪ੍ਰਭੂ ਦੇ ਦਰ ਤੇ ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਮੂੰਹ ਉਜਲੇ ਹੁੰਦੇ ਹਨ, ਸੱਚੇ ਸ਼ਬਦ ਦੇ ਕਾਰਨ ਉਹ ਪ੍ਰਭੂ-ਦਰ ਤੇ ਸੋਭਾ ਪਾਂਦੇ ਹਨ ॥੧੬॥

ਪਦ ਅਰਥ :

ਮੇਲਿਅਨੁ - ਮੇਲੇ ਹਨ ਉਸ (ਪ੍ਰਭੂ) ਨੇ, ਖੁਆਇਅਨੁ - ਖੁੰਝਾਏ ਹਨ ਉਸ ਨੇ, ਬਿਖੁ - ਵਿਹੁ, ਸਾਰ - ਸਮਝ, ਵਿਸੁ - ਵਿਹੁ, ਅਨਦਿਨੁ - ਹਰ ਰੋਜ਼, ਹਰ ਵੇਲੇ, ਦਾਸਨਿਦਾਸ - ਦਾਸਾਂ ਦੇ ਦਾਸ, ਸੁਹਾਇਆ - ਸੋਹਣੇ ਲੱਗਦੇ ਹਨ।

ਪਉੜੀ (੪ ਮਾਤਰਾ) (ਅੰਗ-੧੪੫)

1	2	3	4	1	2	3	4
×		੦		×		੦	
ਪ-	ਪਪ	-ਪਾ	ਧਧ	ਮ-	ਗਮ	-ਰੇ	ਰੇਰੇ
ਭsss	ਗsss	ਤਾs	ਤੈs	ਸੈsss	ਸਾsss	ਰੀਆ	ss
ਪਾ-	ਪਗੁ	-ਰੇ	ਰੇਰੇ	ਨੀਨੀ	ਨੀਸ	ਸਾਸਾ	ਸਾਸਾ
ਜੋੜੁss	ਕਦੇss	ਨs	ss	ਆsss	ਇਆss	ss	ss
ਪ-	ਪਪ	-ਪਾ	ਧਧ	ਮ-	ਗਮ	-ਰੇ	ਰੇਰੇ
ਕsss	ਰਤਾss	ਆs	ਪਿs	ਅਭੁss	ਲੁsss	ਹੈs	ss

1	2	3	4	1	2	3	4
×		0		×		0	
ਪਾ- ਨsss	ਪਗੁ ਭੁਲੈss	-ਰੇ ਕਿਸੈ	ਰੇਰੇ ਦਾs	ਨੀਨੀ ਭੁsss	ਨੀਸ ਲਾsss	ਸਾਸਾ ਇਆ	ਸਾਸਾ ss
ਪ- ਭਗss	ਪਪ ਤsss	-ਪਾ ਆs	ਧਧ ਪੇs	ਮ- ਮੇsss	ਗਮ ਲਿsss	-ਰੇ ਅਨੁs	ਰੇਰੇ ss
ਪਾ- ਜਿਨੀss	ਪਗੁ ਸਚੈss	-ਰੇ ਸs	ਰੇਰੇ ਚੁs	ਨੀਨੀ ਕsss	ਨੀਸ ਮਾsss	ਸਾਸਾ ਇਆ	ਸਾਸਾ ss
ਪ- ਸੈsss	ਪਪ ਸਾਰੀss	-ਪਾ ਆs	ਧਧ ਪਿs	ਮ- ਖੁਆss	ਗਮ ਇਅss	-ਰੇ ਨੁs	ਰੇਰੇ ss
ਪਾ- ਜਿਨੀss	ਪਗੁ ਕੂੜੁss	-ਰੇ ਬੋਲਿ	ਰੇਰੇ ਬੋਲਿ	ਨੀਨੀ ਬਿsss	ਨੀਸ ਖੁsss	ਸਾਸਾ ਖਾਇ	ਸਾਸਾ ਆs
ਮ- ਚਲss	ਪਪ ਣsss	ਨੀਨੀ ਸਾਰ	-ਨੀ ਨs	ਸਾਂਸਾਂ ਜਾsss	ਸਾਂਸਾਂ ਣsss	ਸਾਂਸਾਂ ਨੀs	ਸਾਂਸਾਂ ss
ਗੁਾਂ- ਕਾsss	ਗੁਾਂਰੇਂ ਮੁsss	ਰੇਂਰੇਂ ਕਰੋਧੁ	ਨੀਨੀ ਵਿਸੁ	ਸਾਂਸਾਂ ਵsss	ਸਾਂਸਾਂ ਧਾsss	ਸਾਂਸਾਂ ਇs	ਸਾਂਸਾਂ ਆs
ਮ- ਭਗਤs	ਪਪ ਕਰਨਿs	ਨੀਨੀ ਹs	-ਨੀ ਰਿs	ਸਾਂਸਾਂ ਚਾsss	ਸਾਂਸਾਂ ਕsss	ਸਾਂਸਾਂ ਰੀs	ਸਾਂਸਾਂ ss
ਗੁਾਂ- ਜਿਨੀss	ਗੁਾਂਰੇਂ ਅਨਦਿਨੁ	ਰੇਂਰੇਂ ਨਾs	ਨੀਨੀ ਮੁs	ਸਾਂਸਾਂ ਧਿsss	ਸਾਂਸਾਂ ਆsss	ਸਾਂਸਾਂ ਇs	ਸਾਂਸਾਂ ਆs
ਮ- ਦਾਸਨਿs	ਪਪ ਦਾਸss	ਨੀਨੀ ਹੋs	-ਨੀ ਇs	ਸਾਂਸਾਂ ਕੈsss	ਸਾਂਸਾਂ sss	ਸਾਂਸਾਂ ss	ਸਾਂਸਾਂ ss
ਗੁਾਂ- ਜਿਨੀss	ਗੁਾਂਰੇਂ ਵਿਚਹੁs	ਰੇਂਰੇਂ ਆs	ਨੀਨੀ ਪੁs	ਸਾਂਸਾਂ ਗsss	ਸਾਂਸਾਂ ਵਾsss	ਸਾਂਸਾਂ ਇs	ਸਾਂਸਾਂ ਆs
ਪ- ਓਨਾss	ਪਪ ਖਸਮੈs	-ਪਾ ਕੈs	ਧਧ ਦਰਿ	ਮਮ ਮੁਖss	ਗਮ ਉsss	ਰੇਰੇ ਜs	ਰੇਰੇ ਲੇs
ਰੇ- ਸਚੈss	ਰੇਰੇ ਸਬss	-ਰੇ ss	ਮਮ ਦਿs	ਪਪ ਸੁsss	ਪਪ ਹਾsss	ਪਪ ਇs	ਪਪ ਆs
ਪ- ਸਚੈss	ਪਪ ਸਬss	-ਪਾ ss	ਧਧ ਦਿs	ਮਮ ਸੁsss	ਗਮ ਹਾsss	ਰੇਰੇ ਇs	ਰੇਰੇ ਆs
ਰੇ- ਸਚੈss	ਰੇਰੇ ਸਬss	-ਰੇ ss	ਮਮ ਦਿs	ਪਪ ਸੁsss	ਪਪ ਹਾsss	ਪਪ ਇs	ਪਪ ਆs

ਰਾਗੁ ਮਾਝ

ਸਲੋਕ ਮ: ੧ ॥

ਸਬਾਹੀ ਸਾਲਾਹ ਜਿਨੀ ਧਿਆਇਆ ਇਕ ਮਨਿ ॥
 ਸੇਈ ਪੂਰੇ ਸਾਹ ਵਖਤੈ ਉਪਰਿ ਲੜਿ ਮੁਏ ॥
 ਦੂਜੈ ਬਹੁਤੇ ਰਾਹ ਮਨ ਕੀਆ ਮਤੀ ਖਿੰਡੀਆ ॥
 ਬਹੁਤੁ ਪਏ ਅਸਗਾਹ ਗੋਤੇ ਖਾਹਿ ਨ ਨਿਕਲਹਿ ॥
 ਤੀਜੈ ਮੁਹੀ ਗਿਰਾਹ ਭੁਖ ਤਿਖਾ ਦੁਇ ਭਉਕੀਆ ॥
 ਖਾਧਾ ਹੋਇ ਸੁਆਹ ਭੀ ਖਾਣੇ ਸਿਉ ਦੋਸਤੀ ॥
 ਚਉਥੈ ਆਈ ਊਂਘ ਅਖੀ ਮੀਟਿ ਪਵਾਰਿ ਗਇਆ ॥
 ਭੀ ਉਠਿ ਰਚਿਓਨੁ ਵਾਦੁ ਸੈ ਵਰਿਆ ਕੀ ਪਿੜ ਬਧੀ ॥
 ਸਭੇ ਵੇਲਾ ਵਖਤ ਸਭਿ ਜੇ ਅਠੀ ਭਉ ਹੋਇ ॥
 ਨਾਨਕ ਸਾਹਿਬੁ ਮਨਿ ਵਸੈ ਸਚਾ ਨਾਵਣੁ ਹੋਇ ॥੧॥

ਅਰਥ :

(ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ, ਅੰਗ ੧੪੫-੧੪੬)

ਜੋ ਮਨੁੱਖ ਸਵੇਰੇ ਹੀ ਪ੍ਰਭੂ ਦੀ ਸਿਫਤ-ਸਾਲਾਹ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਇਕ-ਮਨ ਹੋ ਕੇ ਪ੍ਰਭੂ ਨੂੰ ਸਿਮਰਦੇ ਹਨ, ਵੇਲੇ-ਸਿਰ (ਭਾਵ, ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਵੇਲੇ) ਮਨ ਨਾਲ ਜੰਗ ਕਰਦੇ ਹਨ (ਭਾਵ, ਆਲਸ ਵਿਚੋਂ ਨਿਕਲ ਕੇ ਬੰਦਗੀ ਦਾ ਆਹਰ ਕਰਦੇ ਹਨ), ਉਹੀ ਪੂਰੇ ਸ਼ਾਹ ਹਨ। (ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ) ਹੇ ਨਾਨਕ ! (ਜੇ ਅੱਠੇ ਪਹਰ) ਮਾਲਕ ਮਨ ਵਿਚ ਵੱਸਿਆ ਰਹੇ, ਤਾਂ ਸਦਾ ਟਿਕੇ ਰਹਿਣ ਵਾਲਾ (ਆਤਮਕ) ਇਸ਼ਨਾਨ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ॥੧॥ (ਸੋ, ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਵੇਲਾ ਹੀ ਸਿਮਰਨ ਲਈ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੈ, ਪਰ) ਜਦੋਂ (ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਵੇਲੇ ਦੇ ਅਭਿਆਸ ਨਾਲ) ਅੱਠੇ ਪਹਰ ਪਰਮਾਤਮਾ ਦਾ ਡਰ-ਅਦਬ (ਮਨ ਵਿਚ) ਟਿਕ ਜਾਏ ਤਾਂ ਸਾਰੇ ਵੇਲੇ ਵਕਤਾਂ ਵਿਚ (ਮਨ ਪ੍ਰਭੂ-ਚਰਨਾਂ ਵਿਚ ਜੁੜ ਸਕਦਾ ਹੈ)।

ਪਦ ਅਰਥ :

ਸਬਾਹੀ - ਸੁਬਹ ਵੇਲੇ, **ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਵੇਲੇ**, **ਇਕਿ ਮਨਿ** - ਇਕ-ਮਨ ਹੋ ਕੇ, **ਵਖਤੈ ਉਪਰਿ** - ਵੇਲੇ ਸਿਰ।

ਰਾਗੁ ਮਾਝ ਕਹਿਰਵਾ (੮ ਮਾਤਰਾ) (ਅੰਗ-੧੪੫-੧੪੬)

1	2	3	4	5	6	7	8
x ਸਥਾਈ				0			
-	ਮਪ	ਪ	ਪ	ਪਗੁ	ਗੁ	ਗੁ	ਗੁ
s	ਨਾ	ਨ	ਕ	ਸਾs	ਹਿ	ਬੁ	s
-	ਰੇਮ	ਮ	ਮ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪ
s	ਮs	s	ਨਿ	ਵ	s	ਸੈ	s
-	ਧ	ਧ	ਧ	ਧਮ	ਗ	ਮ	ਰੇ
s	ਸ	s	ਚਾ	ਨਾs	ਵ	ਣੁ	s

225 :: ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਦੇਵ ਜੀ ਦੀ ਸੰਪੂਰਣ ਬਾਣੀ : ਸ਼ਬਦ ਸੁਰ ਰਚਨਾਵਲੀ

1	2	3	4	5	6	7	8
-	ਰੇ	ਰੇ	ਰੇ	ਸ	ਰੇ	ਨੀ	ਸ
s	ਹੋ	s	s	ਇ	s	s	s
-	ਸ	ਸ	ਸ	ਨੀ	ਧ	ਪ	ਪ
s	ਸ	s	ਭੇ	ਵੇ	s	ਲਾ	s
-	ਮੁਪੁ	ਨੀ	ਨੀ	ਸ	ਸ	ਸ	ਸ
s	ਵਸ	ਖ	ਤ	ਸ	s	ਭਿ	s
-	ਰੇਗੁ	ਰੇਗੁ	ਗੁ	ਗੁ	ਗੁ	ਗੁ	ਗੁ
s	ਜੇs	ss	s	ਅ	s	ਠੀ	s
-	ਸਰੇ	ਨੀ	ਨੀ	ਸ	ਸ	ਸ	ਸ
s	ਭs	ਉ	s	ਹੋ	s	ਇ	s
ਅੰਤਰਾ							
-	ਮ	ਮ	ਪਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ
s	ਸ	ਬਾ	ਹੀs	ਸਾ	ਲਾ	ਹ	s
-	ਮਪ	ਨੀਸੰ	ਸੰ	ਨੀ	ਨੀ	ਸੰ	ਸੰ
s	ਜਿs	ss	ਨੀ	ਧਿ	ਆ	ਇ	ਆ
-	ਰੇਂਗੁੰ	ਰੇਂ	ਗੁੰ	ਰੇਂ	ਗੁੰ	ਰੇਂ	ਰੇਂ
s	ਇs	s	ਕ	ਮ	s	ਨਿ	s
-	ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਸੰ	ਸੰ	ਸੰ	ਸੰ
s	ਇ	s	ਕ	ਮ	s	ਨਿ	s
-	ਮ	ਮ	ਪਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ
s	ਸੇ	s	ਈs	ਪੂ	s	ਰੇ	s
-	ਮਪ	ਨੀਸੰ	ਸੰ	ਨੀ	ਨੀ	ਸੰ	ਸੰ
s	ਸਾ	ss	s	ਹ	s	s	s
-	ਸੰ	ਸੰ	ਸੰ	ਨੀ	ਧ	ਪ	ਪ
s	ਵ	ਖ	ਤੈ	ਉ	ਪ	ਰਿ	s
-	ਗੁ	ਗੁ	ਗੁ	ਰੇ	ਰੇ	ਸ	ਸ
s	ਲ	s	ਤਿ	ਮੁ	s	ਏ	s

ਰਾਗੁ ਮਾਝ

ਪਉੜੀ ॥

ਜਾ ਤੂੰ ਤਾ ਕਿਆ ਹੋਰਿ ਮੈ ਸਚੁ ਸੁਣਾਈਐ ॥
 ਮੁਠੀ ਧੰਧੈ ਚੋਰਿ ਮਹਲੁ ਨ ਪਾਈਐ ॥
 ਏਨੈ ਚਿਤਿ ਕਠੋਰਿ ਸੇਵ ਗਵਾਈਐ ॥
 ਜਿਤੁ ਘਟਿ ਸਚੁ ਨ ਪਾਇ ਸੁ ਭੰਨਿ ਘੜਾਈਐ ॥
 ਕਿਉ ਕਰਿ ਪੂਰੈ ਵਟਿ ਤੋਲਿ ਤੁਲਾਈਐ ॥
 ਕੋਇ ਨ ਆਖੈ ਘਟਿ ਹਉਮੈ ਜਾਈਐ ॥
 ਲਈਅਨਿ ਖਰੇ ਪਰਖਿ ਦਰਿ ਬੀਨਾਈਐ ॥
 ਸਉਦਾ ਇਕਤੁ ਹਟਿ ਪੂਰੈ ਗੁਰਿ ਪਾਈਐ ॥੧੭॥

ਅਰਥ :

(ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ, ਅੰਗ ੧੪੬)

(ਹੇ ਪ੍ਰਭੂ !) ਮੈਂ ਸੱਚ ਕਹਿੰਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਜਦੋਂ ਤੂੰ (ਮੇਰਾ ਰਾਖਾ) ਹੈਂ ਤਾਂ ਮੈਨੂੰ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਦੀ ਮੁਥਾਜੀ ਨਹੀਂ। ਪਰ ਜਿਸ (ਜੀਵ-ਇਸਤ੍ਰੀ) ਨੂੰ ਜਗਤ ਦੇ ਧੰਧੇ-ਰੂਪ ਚੋਰ ਨੇ ਮੋਹ ਲਿਆ ਹੈ, ਉਸ ਨੂੰ ਤੇਰਾ ਦਰ (ਮਹਲ) ਲੱਭਦਾ ਨਹੀਂ। ਉਸ ਨੇ ਕਠੋਰ ਚਿੱਤ ਦੇ ਕਾਰਨ (ਆਪਣੀ ਸਾਰੀ) ਮਿਹਨਤ ਵਿਅਰਥ ਗਵਾ ਲਈ ਹੈ। ਜਿਸ ਹਿਰਦੇ ਵਿਚ ਸੱਚ ਨਹੀਂ ਵੱਸਿਆ, ਉਹ ਹਿਰਦਾ ਸਦਾ ਭੱਜਦਾ ਘੜੀਂਦਾ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ (ਭਾਵ, ਉਸ ਦਾ ਜਨਮ ਮਰਨ ਦਾ ਚੱਕਰ ਬਣਿਆ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ)। (ਜਦੋਂ) ਉਸ ਦੇ ਕੀਤੇ ਕਰਮਾਂ ਦਾ ਲੇਖਾ ਹੋਵੇ) ਪੂਰੇ ਵੱਟੇ ਨਾਲ ਤੋਲ ਵਿਚ ਕਿਵੇਂ ਪੂਰਾ ਉਤਰੇ ? ਹਾਂ, ਜੇ ਜੀਵ ਦੀ ਹਉਮੈ ਦੂਰ ਹੋ ਜਾਏ, ਤਾਂ ਕੋਈ ਇਸ ਨੂੰ (ਤੋਲੋਂ) ਘੱਟ ਨਹੀਂ ਆਖਦਾ। ਖਰੇ ਜੀਵ ਸਿਆਣੇ ਪ੍ਰਭੂ ਦੇ ਦਰ ਤੇ ਪਰਖ ਲਏ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। (ਇਹ) ਸਉਦਾ (ਜਿਸ ਨਾਲ ਪ੍ਰਭੂ ਦੇ ਦਰ ਤੇ ਕਬੂਲ ਹੋ ਸਕੀਦਾ ਹੈ) ਇੱਕੋ ਹੀ ਹੱਟੀ ਤੋਂ ਪੂਰੇ ਗੁਰੂ ਤੋਂ ਹੀ ਮਿਲਦਾ ਹੈ ॥੧੭॥

ਪਦ ਅਰਥ :

ਕਿਆ ਹੋਰਿ - ਹੋਰ ਜੀਵ ਕੀਹ ਹਨ ? ਮੈਨੂੰ ਕਿਸੇ ਦੀ ਮੁਥਾਜੀ ਨਹੀਂ, **ਧੰਧੈ ਚੋਰਿ** - ਧੰਧੇ-ਰੂਪ ਚੋਰ ਨੇ, **ਏਨੇ** - ਏਸ ਨੇ, **ਚਿਤਿ ਕਠੋਰਿ** - ਕਠੋਰ ਚਿੱਤ ਦੇ ਕਾਰਨ, **ਜਿਤੁ ਘਟਿ** - ਜਿਸ ਸਰੀਰ ਵਿਚ, **ਭੰਨਿ ਘੜਾਈਐ** - ਭੱਜਦਾ ਘੜੀਂਦਾ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ, **ਪੂਰੈ ਵਟਿ** - ਪੂਰੇ ਵੱਟੇ ਨਾਲ, **ਤੁਲਾਈਐ** - ਤੁਲ ਸਕੇ, ਪੂਰਾ ਉਤਰ ਸਕੇ, **ਜਾਈਐ** - ਜੇ ਚਲੀ ਜਾਏ, **ਲਈਅਨਿ ਪਰਖਿ** - ਪਰਖ ਲਏ ਜਾਂਦੇ ਹਨ, **ਦਰਿ ਬੀਨਾਈਐ** - ਬੀਨਾਈ ਵਾਲੇ ਦੇ ਦਰ ਤੇ, ਸਿਆਣੇ ਪ੍ਰਭੂ ਦੇ ਦਰ ਤੇ।

ਪਉੜੀ (੪ ਮਾਤਰਾ) (ਅੰਗ-੧੪੪)

1	2	3	4	1	2	3	4
×		0		×		0	
ਪ-	ਪਪ	-ਪਾ	ਧਧ	ਮ-	ਗਮ	-ਰੇ	ਰੇਰੇ
ਜਾsss	ਤੂੰsss	ਤਾs	ਕਿਆ	ਹੋsss	ssss	ਰਿs	ss
ਪਾ-	ਪਗੁ	-ਰੇ	ਰੇਰੇ	ਨੀਨੀ	ਨੀਸ	ਸਾਸਾ	ਸਾਸਾ
ਮੈsss	ssss	ਸਚੁ	ਸੁਣਾ	ਈsss	ssss	ਐs	ss
ਪ-	ਪਪ	-ਪਾ	ਧਧ	ਮ-	ਗਮ	-ਰੇ	ਰੇਰੇ
ਮੁsss	ਠੀsss	ਧੰs	ਧੈs	ਚੋsss	ssss	ਰਿs	ss

1	2	3	4	1	2	3	4
×		0		×		0	
ਪਾ- ਮੜੜ	ਗੁਰੇਗੁ- ਹਲੁੜੜ	ਨੀਨੀ ਨੜ	ਰੇਰੇ ੜੜ	ਨੀਨੀ ਪਾੜੜ	ਨੀਸ ਈੜੜ	ਸਾਸਾ ਐੜ	ਸਾਸਾ ੜੜ
ਪ- ਏੜੜ	ਪਪ ਨੈੜੜ	-ਪਾ ਚਿੜ	ਧਧ ਤਿੜ	ਮ- ਕੜੜ	ਗਮ ਠੋੜੜ	-ਰੇ ਰਿੜ	ਰੇਰੇ ੜੜ
ਪਾ- ਸੋੜੜ	ਪਗੁ ੜੜੜ	-ਰੇ ਵੜ	ਰੇਰੇ ਗਵਾ	ਨੀਨੀ ਈੜੜ	ਨੀਸ ਐੜੜ	ਸਾਸਾ ੜੜ	ਸਾਸਾ ੜੜ
ਪ- ਜਿਤੁੜੜ	ਪਪ ਘਟਿੜੜ	-ਪਾ ਸਚੁ	ਧਧ ਨੜ	ਮ- ਪਾੜੜ	ਗਮ ਇੜੜ	-ਰੇ ੜੜ	ਰੇਰੇ ੜੜ
ਪਾ- ਸੁੜੜ	ਪਗੁ ਭੰਨਿੜੜ	-ਰੇ ਘੜਾ	ਰੇਰੇ ੜੜ	ਨੀਨੀ ਈੜੜ	ਨੀਸ ਐੜੜ	ਸਾਸਾ ੜੜ	ਸਾਸਾ ੜੜ
ਮ- ਕਿੜੜ	ਪਪ ਉੜੜ	ਨੀਨੀ ਕਰਿ	-ਨੀ ਪੂਰੈ	ਸਾਂਸਾਂ ਵੜੜ	ਸਾਂਸਾਂ ਟਿੜੜ	ਸਾਂਸਾਂ ੜੜ	ਸਾਂਸਾਂ ੜੜ
ਗੁਾਂ- ਤੋੜੜ	ਗੁਰੇਂ ੜੜੜ	ਰੇਰੇਂ ਲਿੜ	ਨੀਨੀ ਤੁਲਾ	ਸਾਂਸਾਂ ਈੜੜ	ਸਾਂਸਾਂ ਐੜੜ	ਸਾਂਸਾਂ ੜੜ	ਸਾਂਸਾਂ ੜੜ
ਮ- ਕੋੜੜ	ਪਪ ਇਨੜੜ	ਨੀਨੀ ਆੜ	-ਨੀ ਖੈੜ	ਸਾਂਸਾਂ ਘੜੜ	ਸਾਂਸਾਂ ੜੜੜ	ਸਾਂਸਾਂ ਟਿੜ	ਸਾਂਸਾਂ ੜੜ
ਗੁਾਂ- ਹਉੜੜ	ਗੁਰੇਂ ਮੈੜੜ	ਰੇਰੇਂ ੜੜ	ਨੀਨੀ ੜੜ	ਸਾਂਸਾਂ ਜਾੜੜ	ਸਾਂਸਾਂ ਈੜੜ	ਸਾਂਸਾਂ ਐੜ	ਸਾਂਸਾਂ ੜੜ
ਮ- ਲਈੜੜ	ਪਪ ਅਨਿੜੜ	ਨੀਨੀ ਖੜ	-ਨੀ ਰੇੜ	ਸਾਂਸਾਂ ਪੜੜ	ਸਾਂਸਾਂ ਰੜੜ	ਸਾਂਸਾਂ ਖਿੜ	ਸਾਂਸਾਂ ੜੜ
ਗੁਾਂ- ਦੜੜ	ਗੁਰੇਂ ਰਿੜੜ	ਰੇਰੇਂ ਬੀੜ	ਨੀਨੀ ਨਾੜ	ਸਾਂਸਾਂ ਈੜੜ	ਸਾਂਸਾਂ ਐੜੜ	ਸਾਂਸਾਂ ੜੜ	ਸਾਂਸਾਂ ੜੜ
ਪ- ਸਉੜੜ	ਪਪ ਦਾੜੜ	-ਪਾ ਇਕ	ਧਧ ਤੁੜ	ਮਮ ਹੜੜ	ਗਮ ਟਿੜੜ	ਰੇਰੇ ੜੜ	ਰੇਰੇ ੜੜ
ਰੇ- ਪੂਰੈੜੜ	ਰੇਰੇ ਗੁਰਿੜੜ	-ਰੇ ਪਾੜ	ਮਮ ੜੜ	ਪਪ ਈੜੜ	ਪਪ ਐੜੜ	ਪਪ ੜੜ	ਪਪ ੜੜ
ਪ- ਪੂਰੈੜੜ	ਪਪ ਗੁਰਿੜੜ	-ਪਾ ਪਾੜ	ਧਧ ੜੜ	ਮਮ ਈੜੜ	ਗਮ ਐੜੜ	ਰੇਰੇ ੜੜ	ਰੇਰੇ ੜੜ
ਰੇ- ਪੂਰੈੜੜ	ਰੇਰੇ ਗੁਰਿੜੜ	-ਰੇ ਪਾੜ	ਮਮ ੜੜ	ਪਪ ਈੜੜ	ਪਪ ਐੜੜ	ਪਪ ੜੜ	ਪਪ ੜੜ

ਰਾਗੁ ਮਾਝ

ਪਉੜੀ ॥

ਸਚਾ ਭੋਜਨੁ ਭਾਉ ਸਤਿਗੁਰਿ ਦਸਿਆ ॥
 ਸਚੇ ਹੀ ਪਤੀਆਇ ਸਚਿ ਵਿਗਸਿਆ ॥
 ਸਚੈ ਕੋਟਿ ਗਿਰਾਂਇ ਨਿਜ ਘਰਿ ਵਸਿਆ ॥
 ਸਤਿਗੁਰਿ ਤੁਠੈ ਨਾਉ ਪ੍ਰੇਮਿ ਰਹਸਿਆ ॥
 ਸਚੈ ਦੈ ਦੀਬਾਣਿ ਕੂੜਿ ਨ ਜਾਈਐ ॥
 ਝੂਠੇ ਝੂਠੁ ਵਖਾਣਿ ਸੁ ਮਹਲੁ ਖੁਆਈਐ ॥
 ਸਚੈ ਸਬਦਿ ਨੀਸਾਣਿ ਠਾਕ ਨ ਪਾਈਐ ॥
 ਸਚੁ ਸੁਣਿ ਬੁਝਿ ਵਖਾਣਿ ਮਹਲਿ ਬੁਲਾਈਐ ॥੧੮॥

ਅਰਥ :

(ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ, ਅੰਗ ੧੪੬-੧੪੭)

(ਜਿਸ ਭਾਗਾਂ ਵਾਲੇ ਨੂੰ) ਸਤਿਗੁਰੂ ਨੇ (ਆਤਮਾ ਲਈ) ਪ੍ਰਭੂ-ਪ੍ਰੇਮ-ਰੂਪ ਸੱਚਾ ਭੋਜਨ ਦੱਸਿਆ ਹੈ, ਉਹ ਮਨੁੱਖ ਸੱਚੇ ਪ੍ਰਭੂ ਵਿਚ ਹੀ ਪਰਚ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਸੱਚੇ ਪ੍ਰਭੂ ਵਿਚ (ਟਿਕ ਕੇ) ਪ੍ਰਸੰਨ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ। ਉਹ (ਪ੍ਰਭੂ ਦੇ ਚਰਨਾਂ-ਰੂਪ) ਸ੍ਵੈ-ਸਰੂਪ ਵਿਚ ਵੱਸਦਾ ਹੈ (ਮਾਨੋ) ਸਦਾ-ਥਿਰ ਰਹਿਣ ਵਾਲੇ ਕਿਲ੍ਹੇ ਵਿਚ ਪਿੰਡ ਵਿਚ ਵੱਸਦਾ ਹੈ। ਗੁਰੂ ਦੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਹੀ ਪ੍ਰਭੂ ਦਾ ਨਾਮ ਮਿਲਦਾ ਹੈ, ਤੇ ਪ੍ਰਭੂ ਦੇ ਪ੍ਰੇਮ ਵਿਚ ਰਹਿ ਕੇ ਖਿੜੇ ਰਹਿ ਸਕੀਦਾ ਹੈ। ਸਦਾ-ਥਿਰ ਰਹਿਣ ਵਾਲੇ ਪਰਮਾਤਮਾ ਦੇ ਦਰਬਾਰ ਵਿਚ ਕੂੜ ਦੇ (ਸਉਦੇ) ਦੀ ਰਾਹੀਂ ਨਹੀਂ ਅੱਪੜ ਸਕੀਦਾ। ਝੂਠ ਬੋਲ ਬੋਲ ਕੇ ਪ੍ਰਭੂ ਦਾ ਨਿਵਾਸ-ਥਾਂ ਗਵਾ ਬੈਠੀਦਾ ਹੈ। ਸੱਚੇ ਸ਼ਬਦ-ਰੂਪ ਰਾਹਦਾਰੀ ਦੀ ਰਾਹੀਂ (ਪ੍ਰਭੂ ਨੂੰ ਮਿਲਣ ਦੇ ਰਾਹ ਵਿਚ) ਕੋਈ ਹੋਰ ਰੋਕ ਨਹੀਂ ਪੈਂਦੀ। ਪ੍ਰਭੂ ਦਾ ਨਾਮ ਸੁਣ ਕੇ ਸਮਝ ਕੇ ਤੇ ਸਿਮਰ ਕੇ ਪ੍ਰਭੂ ਦੇ ਮਹਲ ਵਿਚ ਸੱਚਾ ਪੈਂਦਾ ਹੈ ॥੧੮॥

ਪਦ ਅਰਥ :

ਭਾਉ - ਪ੍ਰੇਮ, **ਸਤਿਗੁਰਿ** - ਸਤਿਗੁਰੂ ਨੇ, **ਪਤੀਆਇ** - ਪਤੀਜ ਕੇ, ਪਰਚ ਕੇ, **ਵਿਗਸਿਆ** - ਖਿੜਿਆ, ਪ੍ਰਸੰਨ ਹੋਇਆ, **ਕੋਟਿ** - ਕੋਟ ਵਿਚ, ਕਿਲ੍ਹੇ ਵਿਚ, **ਗਿਰਾਂਇ** - ਗਿਰਾਂ ਵਿਚ, ਪਿੰਡ ਵਿਚ, **ਰਹਸਿਆ** - ਖਿੜ ਪਿਆ, ਖੁਸ਼ ਹੋਇਆ, **ਦੀਬਾਣਿ** - ਦਰਬਾਰ ਵਿਚ, **ਕੂੜਿ** - ਕੂੜ ਦੀ ਰਾਹੀਂ, **ਖੁਆਈਐ** - ਖੁੰਝਾ ਲਈਦਾ ਹੈ, ਗਵਾ ਲਈਦਾ ਹੈ, ਠਾਕ - ਰੋਕ।

ਪਉੜੀ (੪ ਮਾਤਰਾ) (ਅੰਗ ੧੪੬-੧੪੭)

1	2	3	4	1	2	3	4
×		0		×		0	
ਪ-	ਪਪ	-ਪਾ	ਧਧ	ਮ-	ਗਮ	-ਰੇ	ਰੇਰੇ
ਸsss	ਚਾsss	ਭੋਜ	ਨੁs	ਭਾsss	ssss	ਉs	ss
ਪਾ-	ਪਗੁ	-ਰੇ	ਰੇਰੇ	ਨੀਨੀ	ਨੀਸ	ਸਾਸਾ	ਸਾਸਾ
ਸsss	ਤਿsss	ਗੁs	ਰਿs	ਦsss	ਸਿsss	ਆs	ss
ਪ-	ਪਪ	-ਪਾ	ਧਧ	ਮ-	ਗਮ	-ਰੇ	ਰੇਰੇ
ਸਚੇsss	ਹੀsss	ਪs	ਤੀs	ਆsss	ssss	ਇs	ss

1	2	3	4	1	2	3	4
×		0		×		0	
ਪਾ- ਸsss	ਪਗੁ ssss	-ਰੇ ਚਿs	ਰੇਰੇ ਵਿਗ	ਨੀਨੀ ਸਿsss	ਨੀਸ ਆsss	ਸਾਸਾ ss	ਸਾਸਾ ss
ਪ- ਸsss	ਪਪ ਚੈsss	-ਪਾ ਕੋਟਿ	ਧਧ ਗਿs	ਮ- ਰਾਂsss	ਗਮ ਇsss	-ਰੇ ss	ਰੇਰੇ ss
ਪਾ- ਨਿਜss	ਪਗੁ ਘਰਿss	-ਰੇ ss	ਰੇਰੇ ਵs	ਨੀਨੀ ਸਿsss	ਨੀਸ ਆsss	ਸਾਸਾ ss	ਸਾਸਾ ss
ਪ- ਸਤਿss	ਪਪ ਗੁਰਿss	-ਪਾ ਤੁs	ਧਧ ਠੈs	ਮ- ਨਾsss	ਗਮ ਉsss	-ਰੇ ss	ਰੇਰੇ ss
ਪਾ- ਪ੍ਰੇsss	ਪਗੁ ਮਿsss	-ਰੇ ss	ਰੇਰੇ ਰਹ	ਨੀਨੀ ਸਿsss	ਨੀਸ ਆsss	ਸਾਸਾ ss	ਸਾਸਾ ss
ਮ- ਸਚੈss	ਪਪ ਦੈsss	ਨੀਨੀ ਦੀs	-ਨੀ ss	ਸਾਂਸਾਂ ਬਾsss	ਸਾਂਸਾਂ ਣਿsss	ਸਾਂਸਾਂ ss	ਸਾਂਸਾਂ ss
ਗੁਾਂ- ਕੂsss	ਗੁਰੇਂ ਝਿsss	ਰੇਰੇਂ ਨs	ਨੀਨੀ ਜਾs	ਸਾਂਸਾਂ ਈsss	ਸਾਂਸਾਂ ਐsss	ਸਾਂਸਾਂ ss	ਸਾਂਸਾਂ ss
ਮ- ਝੂsss	ਪਪ ਠੋsss	ਨੀਨੀ ਝੂਠੁ	-ਨੀ ਵs	ਸਾਂਸਾਂ ਖਾsss	ਸਾਂਸਾਂ ਣਿsss	ਸਾਂਸਾਂ ss	ਸਾਂਸਾਂ ss
ਗੁਾਂ- ਸੁsss	ਗੁਰੇਂ ਮਹss	ਰੇਰੇਂ ਲੁs	ਨੀਨੀ ਖੁਆ	ਸਾਂਸਾਂ ਈsss	ਸਾਂਸਾਂ ਐsss	ਸਾਂਸਾਂ ss	ਸਾਂਸਾਂ ss
ਮ- ਸਚੈss	ਪਪ ਸਬss	ਨੀਨੀ ਦਿs	-ਨੀ ਨੀs	ਸਾਂਸਾਂ ਸਾsss	ਸਾਂਸਾਂ ssss	ਸਾਂਸਾਂ ਣਿs	ਸਾਂਸਾਂ ss
ਗੁਾਂ- ਠਾsss	ਗੁਰੇਂ ਕsss	ਰੇਰੇਂ ਨs	ਨੀਨੀ ਪਾs	ਸਾਂਸਾਂ ਈsss	ਸਾਂਸਾਂ ਐsss	ਸਾਂਸਾਂ ss	ਸਾਂਸਾਂ ss
ਪ- ਸਚੁss	ਪਪ ਸੁਣਿsss	-ਪਾ ਬੁਝਿ	ਧਧ ਵs	ਮਮ ਖਾsss	ਗਮ ਣਿsss	ਰੇਰੇ ss	ਰੇਰੇ ss
ਰੇ- ਮsss	ਰੇਰੇ ਹsss	-ਰੇ ਲਿs	ਮਮ ਬੁਲਾ	ਪਪ ਈsss	ਪਪ ਐsss	ਪਪ ss	ਪਪ ss
ਪ- ਮsss	ਪਪ ਹsss	-ਪਾ ਲਿs	ਧਧ ਬੁਲਾ	ਮਮ ਈsss	ਗਮ ਐsss	ਰੇਰੇ ss	ਰੇਰੇ ss
ਰੇ- ਮsss	ਰੇਰੇ ਹsss	-ਰੇ ਲਿs	ਮਮ ਬੁਲਾ	ਪਪ ਈsss	ਪਪ ਐsss	ਪਪ ss	ਪਪ ss

ਰਾਗੁ ਮਾਝ

ਸਲੋਕ ਮ: ੧ ॥

ਪਹਿਰਾ ਅਗਨਿ ਹਿਵੈ ਘਰੁ ਬਾਧਾ ਭੋਜਨੁ ਸਾਰੁ ਕਰਾਈ ॥

ਸਗਲੇ ਦੂਖ ਪਾਣੀ ਕਰਿ ਪੀਵਾ ਧਰਤੀ ਹਾਕ ਚਲਾਈ ॥

ਧਰਿ ਤਾਰਾਜੀ ਅੰਬਰੁ ਤੋਲੀ ਪਿਛੈ ਟੰਕੁ ਚੜਾਈ ॥

(ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ, ਅੰਗ ੧੪੭)

ਅਰਥ :

ਜੇ ਮੈਂ ਅੱਗ (ਭੀ) ਪਹਿਨ ਲਵਾਂ, (ਜਾਂ) ਬਰਫ਼ ਵਿਚ ਘਰ ਬਣਾ ਲਵਾਂ (ਭਾਵ, ਜੇ ਮੇਰੇ ਮਨ ਵਿਚ ਇਤਨੀ ਤਾਕਤ ਆ ਜਾਏ ਕਿ ਅੱਗ ਵਿਚ ਤੇ ਬਰਫ਼ ਵਿਚ ਬੈਠ ਸਕਾਂ) ਲੋਹੇ ਨੂੰ ਭੋਜਨ ਬਣਾ ਲਵਾਂ (ਲੋਹਾ ਖਾ ਸਕਾਂ), ਜੇ ਮੈਂ ਸਾਰੇ ਹੀ ਦੁੱਖ ਬੜੇ ਸੌਖ ਨਾਲ ਸਹਾਰ ਸਕਾਂ, ਸਾਰੀ ਧਰਤੀ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਹੁਕਮ ਵਿਚ ਤੋਰ ਸਕਾਂ, ਜੇ ਮੈਂ ਸਾਰੇ ਅਸਮਾਨ ਨੂੰ ਤੱਕੜੀ ਵਿਚ ਰੱਖ ਕੇ ਤੇ ਪਿਛਲੇ ਛਾਬੇ ਵਿਚ ਚਾਰ ਮਾਸੇ ਦਾ ਵੱਟਾ ਪਾ ਕੇ ਤੋਲ ਸਕਾਂ।

ਪਦ ਅਰਥ :

ਹਿਵੈ - ਹਿਮ, ਬਰਫ਼ ਵਿਚ, **ਬਾਧਾ** - ਬਾਧਾਂ, ਬੰਨ੍ਹ ਲਵਾਂ, ਬਣਾ ਲਵਾਂ, **ਸਾਰੁ** - ਲੋਹਾ, **ਪਾਣੀ ਕਰਿ** - ਪਾਣੀ ਕਰ ਕੇ, ਪਾਣੀ ਵਾਂਗ, (ਭਾਵ,) ਬੜੇ ਸੌਖ ਨਾਲ, **ਹਾਕ** - ਆਵਾਜ਼, (ਭਾਵ, ਹੁਕਮ), **ਤਾਰਾਜੀ** - ਤਰਾਜ਼ੂ, **ਅੰਬਰੁ** - ਆਕਾਸ਼, **ਟੰਕੁ** - ਚਾਰ ਮਾਸੇ ਦਾ ਤੋਲ।

ਰਾਗੁ ਮਾਝ ਏਕਤਾਲ (12 ਮਾਤਰਾ)

(ਅੰਗ-੧੪੭)

1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12
×		0		2		0		3		4	
ਸਥਾਈ											
ਪ	ਪ	ਪਧ	ਧ	ਧ	ਧ	ਮਗ	ਮ	ਮ	ਰੇ	ਰੇ	ਰੇ
ਪ	ਹਿ	ਰਾ	ਅ	ਗ	ਨਿ	ਹਿs	ਵੈ	ਘ	ਰੁ	ਬਾ	ਧਾ
ਪ	ਪ	ਪਗੁ	ਰੇ	ਰੇ	ਰੇ	ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਸ	ਸ	ਸ
ਭੋ	ਜ	ਨੁs	ਸਾ	s	ਰੁ	ਕ	s	ਰਾ	s	s	ਈ
ਅੰਤਰਾ											
ਮਰੇ	ਰੇ	ਰੇ	ਮਪ	ਨੀ	ਨੀ	ਮਪ	ਨੀਸੰ	ਸੰ	ਨੀ	ਸੰ	ਸੰ
ਸ	ਗ	ਲੇ	ਦੂs	ਖ	s	ਪਾ	ਣੀs	ਕ	ਰਿ	ਪੀ	ਵਾ
ਰੇਂ	ਗੁੰ	ਗੁੰ	ਸੰ	ਰੇਂ	ਰੇਂ	ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਸੰ	ਸੰ	ਸੰ
ਧ	s	ਰ	s	ਤੀ	s	ਹਾ	s	ਕ	ਚ	ਲਾ	ਈ
ਮਰੇ	ਰੇ	ਰੇ	ਮ	ਨੀ	ਨੀ	ਮਪ	ਨੀਸੰ	ਸੰ	ਨੀ	ਸੰ	ਸੰ
ਧs	s	ਰਿ	ਤਾ	ਰਾ	ਜੀ	ਅੰs	ਬs	ਰੁ	ਤੋ	s	ਲੀ
ਧ	ਧ	ਮ	ਗ	ਮ	ਰੇ	ਰੇਮ	ਪਧ	ਮਗ	ਰੇ	ਸਰੇ	ਨੀਸ
ਪਿ	ਛੈ	s	ਟੰ	s	ਕੁ	ਚs	ss	ੜਾs	s	ਈs	ss

ਰਾਗੁ ਮਾਝ

ਪਉੜੀ ॥

ਵਿਣੁ ਸਚੇ ਸਭ ਕੂੜ ਕੂੜ ਕਮਾਈਐ ॥
 ਵਿਣੁ ਸਚੇ ਕੂੜਿਆਰੁ ਬੰਨਿ ਚਲਾਈਐ ॥
 ਵਿਣੁ ਸਚੇ ਤਨੁ ਛਾਰੁ ਛਾਰੁ ਰਲਾਈਐ ॥
 ਵਿਣੁ ਸਚੇ ਸਭ ਭੁਖ ਜਿ ਪੈਝੈ ਖਾਈਐ ॥
 ਵਿਣੁ ਸਚੇ ਦਰਬਾਰੁ ਕੂੜਿ ਨ ਪਾਈਐ ॥
 ਕੂੜੈ ਲਾਲਚਿ ਲਗਿ ਮਹਲੁ ਖੁਆਈਐ ॥
 ਸਭੁ ਜਗੁ ਠਗਿਓ ਠਗਿ ਆਈਐ ਜਾਈਐ ॥
 ਤਨ ਮਹਿ ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਅਗਿ ਸਬਦਿ ਬੁਝਾਈਐ ॥੧੯॥

ਅਰਥ :

(ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ, ਅੰਗ ੧੪੭)

ਜੇ ਪ੍ਰਭੂ ਦਾ ਨਾਮ ਵਿਸਾਰ ਦੇਈਏ, ਤਾਂ ਬਾਕੀ ਸਭ ਕੁਝ ਕੂੜ ਹੀ ਕਮਾਈਦਾ ਹੈ। (ਇਸ ਕੂੜ ਵਿਚ ਮਨ ਇਤਨਾ ਗੱਡਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ) ਨਾਮ ਤੋਂ ਖੁੰਝੇ ਹੋਏ ਕੂੜ ਦੇ ਵਪਾਰੀ ਨੂੰ ਮਾਇਆ ਦੇ ਬੰਧਨ ਜਕੜ ਕੇ ਭਟਕਾਉਂਦੇ ਫਿਰਦੇ ਹਨ। (ਇਸ ਦਾ) ਇਹ ਨਕਾਰਾ ਸਰੀਰ ਮਿੱਟੀ ਵਿਚ ਹੀ ਰੁਲ ਜਾਂਦਾ ਹੈ (ਭਾਵ, ਐਵੇਂ ਅਜ਼ਾਈਂ ਚਲਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ)। ਜੇ ਕੁਝ ਖਾਂਦਾ ਪਹਿਨਦਾ ਹੈ ਉਹ ਸਗੋਂ ਹੋਰ ਤ੍ਰਿਸ਼ਨਾ ਵਧਾਂਦਾ ਹੈ। ਪ੍ਰਭੂ ਦਾ ਨਾਮ ਵਿਸਾਰ ਕੇ ਝੂਠ ਵਿਚ ਲੱਗਿਆਂ ਪ੍ਰਭੂ ਦੇ ਦਰਬਾਰ ਪ੍ਰਾਪਤ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ। ਕੂੜੇ ਲਾਲਚ ਵਿਚ ਫਸ ਕੇ ਪ੍ਰਭੂ ਦਾ ਦਰ ਗਵਾ ਲਈਦਾ ਹੈ, (ਤੇ ਇਸ ਕਰ ਕੇ ਇਹ ਜਗਤ) ਕੂੜ-ਰੂਪ ਠੱਗ ਦਾ ਠੱਗਿਆ ਜਨਮ ਮਰਨ ਦੇ ਗੇੜ ਵਿੱਚ ਪਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ। (ਮਨੁੱਖ) ਸਰੀਰ ਵਿਚ ਇਹ (ਜੋ) ਤ੍ਰਿਸ਼ਨਾ ਦੀ ਅੱਗ ਹੈ, ਇਹ ਕੇਵਲ ਗੁਰੂ ਦੇ ਸ਼ਬਦ ਦੀ ਰਾਹੀਂ ਹੀ ਬੁੱਝ ਸਕਦੀ ਹੈ ॥੧੯॥

ਪਦ ਅਰਥ :

ਵਿਣੁ ਸਚੇ - ਸਦਾ-ਬਿਰ ਰਹਿਣ ਵਾਲੇ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ, ਜੇ ਪ੍ਰਭੂ ਨੂੰ ਵਿਸਾਰ ਦੇਈਏ, ਤਾਂ ਬਾਕੀ ਸਭ ਕੁਝ ਕੂੜ ਹੀ ਕਮਾਈਦਾ ਹੈ, **ਕੂੜਿਆਰ** - ਕੂੜ ਦਾ ਵਪਾਰੀ, **ਬੰਨਿ** - ਬੰਨ੍ਹ ਕੇ, ਜਕੜ ਕੇ, **ਛਾਰੁ** - ਮਿੱਟੀ, ਸੁਆਹ, **ਛਾਰੁ ਰਲਾਈਐ** - ਮਿੱਟੀ ਵਿਚ ਰਲ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, **ਮਹਲੁ** - ਪ੍ਰਭੂ ਦੇ ਰਹਿਣ ਕੀ ਥਾਂ, **ਖੁਆਈਐ** - ਖੁੰਝਾ ਲਈਦਾ ਹੈ, ਗਵਾ ਲਈਦਾ ਹੈ, **ਠਗਿ** - ਠੱਗ ਨੇ, ਕੂੜ-ਰੂਪ ਠੱਗ ਨੇ, **ਅਗਿ** - ਅੱਗ ।

ਰਾਗੁ-ਮਾਝ ਪਉੜੀ (੪ ਮਾਤਰਾ) (ਅੰਗ ੧੪੬-੧੪੭)

1	2	3	4	1	2	3	4
×		0		×		0	
ਪ-	ਪਪ	-ਪਾ	ਧਧ	ਮ-	ਗਮ	-ਰੇ	ਰੇਰੇ
ਵਿsss	ਣੁsss	ਸs	ਚੇs	ਸsss	ਭੁsss	ਕੂs	ੜੁs
ਪਾ-	ਪਗੁ	-ਰੇ	ਰੇਰੇ	ਨੀਨੀ	ਨੀਸ	ਸਾਸਾ	ਸਾਸਾ
ਕੂsss	ੜੁsss	ਕs	ਮਾs	ਈsss	ਐsss	ss	ss
ਪ-	ਪਪ	-ਪਾ	ਧਧ	ਮ-	ਗਮ	-ਰੇ	ਰੇਰੇ
ਵਿsss	ਣੁsss	ਸਚੇ	ਕੂੜਿ	ਆsss	ਰੁsss	ss	ss

1	2	3	4	1	2	3	4
×		0		×		0	
ਪ੍ਰਾ- ਬੰਸਸ	ਪਗੁ ਨਿਸਸ	-ਰੇ ਚਸ	ਰੇਰੇ ਲਾਸ	ਨੀਨੀ ਈਸਸ	ਨੀਸ ਐਸਸ	ਸਾਸਾ ਸਸ	ਸਾਸਾ ਸਸ
ਪ੍ਰਾ- ਵਿਸਸ	ਪਪ ਫੁਸਸ	-ਪਾ ਸਸ	ਧਧ ਚੇਸ	ਮ- ਤਸਸ	ਗਮ ਨੁਸਸ	-ਰੇ ਛਾਸ	ਰੇਰੇ ਰੁਸ
ਪ੍ਰਾ- ਛਾਸ	ਪਗੁ ਸਸਸ	-ਰੇ ਸਸ	ਰੇਰੇ ਰੁਸ	ਨੀਨੀ ਰਸਸ	ਨੀਸ ਲਾਸਸ	ਸਾਸਾ ਈਸ	ਸਾਸਾ ਐਸ
ਪ੍ਰਾ- ਵਿਸ	ਪਪ ਫੁਸਸ	-ਪਾ ਸਚੇ	ਧਧ ਸਭ	ਮ- ਭੁਸਸ	ਗਮ ਖਸਸ	-ਰੇ ਸਸ	ਰੇਰੇ ਸਸ
ਪ੍ਰਾ- ਜਿਸਸ	ਪਗੁ ਪੈਸਸ	-ਰੇ ਝੈਸ	ਰੇਰੇ ਖਾਸ	ਨੀਨੀ ਈਸਸ	ਨੀਸ ਐਸਸ	ਸਾਸਾ ਸਸ	ਸਾਸਾ ਸਸ
ਮ- ਵਿਸਸ	ਪਪ ਫੁਸਸ	ਨੀਨੀ ਸਚੇ	-ਨੀ ਦਰ	ਸਾਂਸਾਂ ਬਾਸਸ	ਸਾਂਸਾਂ ਸਸਸ	ਸਾਂਸਾਂ ਰੁਸ	ਸਾਂਸਾਂ ਸਸ
ਗੁਾਂ- ਕੂਸਸ	ਗੁਰੇਂ ਝਿਸਸ	ਰੇਰੇਂ ਨਸ	ਨੀਨੀ ਪਾਸ	ਸਾਂਸਾਂ ਈਸਸ	ਸਾਂਸਾਂ ਐਸਸ	ਸਾਂਸਾਂ ਸਸ	ਸਾਂਸਾਂ ਸਸ
ਮ- ਕੂਸਸ	ਪਪ ਝੈਸਸ	ਨੀਨੀ ਲਾਲ	-ਨੀ ਚਿ	ਸਾਂਸਾਂ ਲਸਸ	ਸਾਂਸਾਂ ਗਿਸਸ	ਸਾਂਸਾਂ ਸਸ	ਸਾਂਸਾਂ ਸਸ
ਗੁਾਂ- ਮਸਸ	ਗੁਰੇਂ ਹਸਸ	ਰੇਰੇਂ ਲੁਸ	ਨੀਨੀ ਖੁਆ	ਸਾਂਸਾਂ ਈਸਸ	ਸਾਂਸਾਂ ਐਸਸ	ਸਾਂਸਾਂ ਸਸ	ਸਾਂਸਾਂ ਸਸ
ਮ- ਸਸਸ	ਪਪ ਭੁਸਸ	ਨੀਨੀ ਜਗੁ	-ਨੀ ਠਸ	ਸਾਂਸਾਂ ਗਿਸਸ	ਸਾਂਸਾਂ ਓਸਸ	ਸਾਂਸਾਂ ਠਸ	ਸਾਂਸਾਂ ਗਿਸ
ਗੁਾਂ- ਆਸਸ	ਗੁਰੇਂ ਈਸਸ	ਰੇਰੇਂ ਸਸ	ਨੀਨੀ ਐਸ	ਸਾਂਸਾਂ ਜਾਸਸ	ਸਾਂਸਾਂ ਈਸਸ	ਸਾਂਸਾਂ ਐਸ	ਸਾਂਸਾਂ ਸਸ
ਪ੍ਰਾ- ਤਸਸ	ਪਪ ਨਸਸ	-ਪਾ ਮਸ	ਧਧ ਹਿਸ	ਮਮ ਤ੍ਰਿਸਸ	ਗਮ ਸਸਸ	ਰੇਰੇ ਨਾਸ	ਰੇਰੇ ਅਗਿ
ਰੇ- ਸਸਸ	ਰੇਰੇ ਬਸਸ	-ਰੇ ਦਿਸ	ਮਮ ਬੁਝਾ	ਪਪ ਈਸਸ	ਪਪ ਐਸਸ	ਪਪ ਸਸ	ਪਪ ਸਸ
ਪ੍ਰਾ- ਸਸਸ	ਪਪ ਬਸਸ	-ਪਾ ਦਿਸ	ਧਧ ਬੁਝਾ	ਮਮ ਈਸਸ	ਗਮ ਐਸਸ	ਰੇਰੇ ਸਸ	ਰੇਰੇ ਸਸ
ਰੇ- ਸਸਸ	ਰੇਰੇ ਬਸਸ	-ਰੇ ਦਿਸ	ਮਮ ਬੁਝਾ	ਪਪ ਈਸਸ	ਪਪ ਐਸਸ	ਪਪ ਸਸ	ਪਪ ਸਸ

ਰਾਗੁ ਮਾਝ

ਸਲੋਕ ਮ: ੧ ॥

ਨਾਨਕ ਗੁਰੁ ਸੰਤੋਖੁ ਰੁਖੁ ਧਰਮੁ ਫੁਲੁ ਫਲ ਗਿਆਨੁ ॥
ਰਸਿ ਰਸਿਆ ਹਰਿਆ ਸਦਾ ਪਕੈ ਕਰਮਿ ਧਿਆਨਿ ॥

(ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ, ਅੰਗ ੧੪੭)

ਅਰਥ :

ਹੇ ਨਾਨਕ ! (ਪੂਰਨ) ਸੰਤੋਖ (-ਸਰੂਪ) ਗੁਰੂ (ਮਾਨੋ, ਇਕ) ਰੁੱਖ ਹੈ (ਜਿਸ ਨੂੰ) ਧਰਮ (-ਰੂਪ) ਫੁੱਲ (ਲੱਗਦਾ) ਹੈ ਤੇ ਗਿਆਨ (-ਰੂਪ) ਫਲ (ਲੱਗਦੇ) ਹਨ, ਪ੍ਰੇਮ-ਜਲ ਨਾਲ ਰਸਿਆ ਹੋਇਆ (ਇਹ ਰੁੱਖ) ਸਦਾ ਹਰਾ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ। (ਪਰਮਾਤਮਾ ਦੀ) ਬਖਸ਼ਿਸ਼ ਨਾਲ (ਪ੍ਰਭੂ-ਚਰਨਾਂ ਵਿਚ) ਧਿਆਨ ਜੋੜਿਆਂ ਇਹ (ਗਿਆਨ-ਫਲ) ਪੱਕਦਾ ਹੈ (ਭਾਵ, ਜੋ ਮਨੁੱਖ ਪ੍ਰਭੂ ਦੀ ਮਿਹਰ ਨਾਲ ਪ੍ਰਭੂ-ਚਰਨਾਂ ਵਿਚ ਸੁਰਤ ਜੋੜਦਾ ਹੈ ਉਸ ਨੂੰ ਪੂਰਨ ਗਿਆਨ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੁੰਦਾ ਹੈ)।

ਪਦ ਅਰਥ :

ਗੁਰੁ ਸੰਤੋਖ - ਸੰਤੋਖ-ਸਰੂਪ ਗੁਰੂ, **ਰਸਿ** - (ਪ੍ਰੇਮ-ਰੂਪ) ਰਸ ਨਾਲ, **ਰਸਿਆ** - ਪੂਰਨ ਤੌਰ ਤੇ ਭਰਿਆ ਹੋਇਆ, **ਪਕੈ** - ਪੱਕਦਾ ਹੈ, (ਗਿਆਨ-ਫਲ) ਪੱਕਦਾ ਹੈ, **ਕਰਮਿ** - (ਪ੍ਰਭੂ ਦੀ) ਬਖਸ਼ਿਸ਼ ਨਾਲ, **ਧਿਆਨਿ** - ਧਿਆਨ ਦੀ ਰਾਹੀਂ, ਧਿਆਨ ਜੋੜਿਆਂ।

ਰਾਗੁ ਮਾਝ ਏਕਤਾਲ (12 ਮਾਤਰਾ)

(ਅੰਗ-੧੪੭)

1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12
×		0		2		0		3		4	
ਸਥਾਈ											
ਪ	ਪ	ਪਧ	ਧ	ਧ	ਧ	ਮਗ	ਮ	ਮ	ਰੇ	ਰੇ	ਰੇ
ਨਾ	ਨ	ਕs	ਗੁ	s	ਰੁ	ਸੰs	ਤੋ	ਖੁ	ਰੁ	s	ਖੁ
ਪ	ਪ	ਪਗੁ	ਰੇ	ਰੇ	ਰੇ	ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਸ	ਸ	ਸ
ਧ	ਰ	ਮੁs	ਫੁ	s	ਲੁ	ਫ	s	ਲ	ਗਿ	ਆ	ਨੁ
ਅੰਤਰਾ											
ਮਰੇ	ਰੇ	ਰੇ	ਮਪ	ਨੀ	ਨੀ	ਮਪ	ਨੀਸੰ	ਸੰ	ਨੀ	ਸੰ	ਸੰ
ਰs	s	ਸਿ	ਰs	ਸਿ	ਆ	ਹs	ਰਿs	ਆ	ਸ	ਦਾ	s
ਧ	ਧ	ਧ	ਮਗ	ਮ	ਰੇ	ਰੇਮ	ਪਧ	ਮਗ	ਮਰੇ	ਸਰੇ	ਨੀਸ
ਪ	s	ਕੈ	ਕs	ਰ	ਮਿ	ਧਿs	ss	ਆ	ss	ਨਿs	ss

ਰਾਗੁ ਮਾਝ

ਮ: ੧ ॥

ਸੁਇਨੇ ਕਾ ਬਿਰਖੁ ਪਤ ਪਰਵਾਲਾ ਫੁਲ ਜਵੇਹਰ ਲਾਲ ॥
ਤਿਤੁ ਫਲ ਰਤਨ ਲਗਹਿ ਮੁਖਿ ਭਾਖਿਤ ਹਿਰਦੈ ਰਿਦੈ ਨਿਹਾਲੁ ॥
ਨਾਨਕ ਕਰਮੁ ਹੋਵੈ ਮੁਖਿ ਮਸਤਕਿ ਲਿਖਿਆ ਹੋਵੈ ਲੇਖੁ ॥
ਅਠਿਸਠਿ ਤੀਰਥ ਗੁਰ ਕੀ ਚਰਣੀ ਪੂਜੈ ਸਦਾ ਵਿਸੇਖੁ ॥

(ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ, ਅੰਗ ੧੪੭)

ਅਰਥ :

(ਗੁਰੂ, ਮਾਨੋ,) ਸੋਨੇ ਦਾ ਰੁੱਖ ਹੈ; ਮੋਂਗਾ (ਸ਼੍ਰੇਸ਼ਟ ਬਚਨ) ਉਸ ਦੇ ਪੱਤਰ ਹਨ, ਲਾਲ ਜਵਾਹਰ (ਗੁਰੂ-ਵਾਕ) ਉਸ ਦੇ ਫੁੱਲ ਹਨ। ਉਸ (ਗੁਰੂ) ਰੁੱਖ ਨੂੰ ਮੂੰਹੋਂ ਉਚਾਰੇ ਹੋਏ (ਸ਼੍ਰੇਸ਼ਟ ਬਚਨ-ਰੂਪ) ਫਲ ਲੱਗਦੇ ਹਨ, (ਗੁਰੂ) ਆਪਣੇ ਹਿਰਦੇ ਵਿਚ ਸਦਾ ਖਿੜਿਆ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ। ਹੇ ਨਾਨਕ ! ਜਿਸ ਮਨੁੱਖ ਉੱਤੇ ਪ੍ਰਭੂ ਦੀ ਮਿਹਰ ਹੋਵੇ, ਜਿਸ ਦੇ ਮੂੰਹ ਮੱਥੇ ਤੇ ਭਾਗ ਹੋਵੇ, ਉਹ ਗੁਰੂ ਦੀ ਚਰਨੀਂ ਲੱਗ ਕੇ (ਗੁਰੂ ਦੇ ਚਰਨਾਂ ਨੂੰ) ਅਠਾਹਠ ਤੀਰਥਾਂ ਨਾਲੋਂ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਜਾਣ ਕੇ (ਗੁਰੂ-ਚਰਨਾਂ ਨੂੰ) ਪੂਜਦਾ ਹੈ।

ਪਦ ਅਰਥ :

ਬਿਰਖੁ - ਰੁੱਖ, ਪਤ - ਪੱਤਰ, ਪਰਵਾਲਾ - ਮੂੰਗਾ (ਗੁਰੂ ਦੇ ਬਚਨ), ਤਿਤੁ - ਉਸ (ਗੁਰੂ-ਰੂਪ) ਰੁੱਖ ਨੂੰ, ਮੁਖਿ ਭਾਖਿਤ - ਮੂੰਹੋਂ ਉਚਾਰੇ ਹੋਏ ਬਚਨ, ਨਿਹਾਲੁ - ਪ੍ਰਸੰਨ, ਕਰਮੁ - ਬਖਸ਼ਿਸ਼, ਮੁਖਿ - ਮੂੰਹ ਤੇ, ਮਸਤਕਿ - ਮੱਥੇ ਤੇ, ਅਠਿਸਠਿ - ਅਠਾਹਠ, ਵਿਸੇਖੁ - ਵਿਸ਼ੇਸ਼, ਵਧੀਆ।

ਰਾਗੁ ਮਾਝ ਤਿੰਨਤਾਲ (੧੬ ਮਾਤਰਾ) (ਅੰਗ-੧੪੭)

1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12	13	14	15	16
×				2				0				3			
ਸਥਾਈ								-	ਮਰੇ	ਰੇ	ਰੇ	ਰੇਮ	ਪਨੀ	ਨੀ	ਨੀ
								s	ਸੁs	ਇ	ਨੇ	ਕਾs	ਬਿ	ਰ	ਖੁ
-	ਪਨੀ	ਸੰਸ	ਨੀਧ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪ								
s	ਪ	ss	ਤ	ਪ	ਰ	ਵਾ	ਲਾ	-	ਧ	ਧ	ਧ	ਮ	ਗ	ਮ	ਰੇ
								s	ਫੁ	s	ਲ	ਜ	ਵੇ	ਹ	ਰ
-	ਪਗੁ	ਗੁ	ਰੇ	ਨੀ	ਨੀ	ਸ	ਸ								
s	ਲਾ	s	s	ਲ	s	s	s	-	ਸ	ਸ	ਸ	ਨੀ	ਧ	ਪ	ਪ
								s	ਤਿਤੁ	ਫ	ਲ	ਰ	ਤ	ਲਗ	ਹਿ
-	ਮੁ	ਪੁ	ਨੀ	ਸ	ਸ	ਸ	ਸ								
s	ਮੁ	s	ਖਿ	ਭਾ	ਖਿ	ਤ	s	-	ਮਰੇ	ਰੇ	ਰੇ	ਰੇਮ	ਪਨੀ	ਨੀ	ਨੀ
								s	ਹਿs	ਰ	ਦੈ	ਰਿ	s	ਦੈ	s
-	ਸੰਨੀ	ਧਪ	ਮਪ	ਧਪ	ਗੁਰੇ	ਗੁਰੇ	ਨੀਸ								
s	ਨਿs	ਹਾs	ss	ਲੁs	ss	ss	ss	-	ਪ	ਪ	ਪ	ਰੇ	ਮ	ਪ	ਨੀ
ਅੰਤਰਾ								s	ਨਾ	ਨ	ਕ	ਕ	ਰ	ਮੁ	s
-	ਸੰ	ਸੰ	ਸੰ	ਨੀ	ਨੀ	ਸੰ	ਸੰ								
s	ਹੋਵੈ	ਮੁ	ਖਿ	ਮ	ਸ	ਤ	ਕਿ	-	ਨੀਸੰ	ਰੇਸੁੰ	ਗੁੰ	ਗੁੰ	ਗੁੰ	ਗੁੰ	ਗੁੰ
								s	ਲਿ	ਖਿ	ਆ	ਹੋ	s	ਵੈ	s
-	ਸੰ	ਰੇਂ	ਰੇਂ	ਨੀ	ਨੀ	ਸੰ	ਸੰ								
s	ਲੇ	s	s	s	s	ਖੁ	s	-	ਪ	ਪ	ਪ	ਰੇ	ਮ	ਪ	ਨੀ
								s	ਅਠਿ	ਸ	ਠਿ	ਤੀ	ਰ	ਥ	s
-	ਸੰ	ਸੰ	ਸੰ	ਨੀ	ਨੀ	ਸੰ	ਸੰ								
s	ਗੁ	ਰ	ਕੀ	ਚ	ਰ	ਣੀ	s	-	ਗੁੰ	ਰੇਂ	ਸੰ	ਨੀ	ਧ	ਪ	ਪ
								s	ਪੁ	s	ਜੈ	s	s	ਸ	ਦਾ
-	ਸੰਨੀ	ਧਪ	ਮਪ	ਧਪ	ਗੁਰੇ	ਸਰੇ	ਨੀਸ								
s	ਵਿs	ss	ss	ਸੇs	ss	ਖੁs	ss								

ਰਾਗੁ ਮਾਝ

ਪਉੜੀ ॥

ਜੀਵਦਿਆ ਮਰੁ ਮਾਰਿ ਨ ਪਛੋਤਾਈਐ ॥
 ਝੂਠਾ ਇਹੁ ਸੰਸਾਰੁ ਕਿਨਿ ਸਮਝਾਈਐ ॥
 ਸਚਿ ਨ ਧਰੇ ਪਿਆਰੁ ਧੰਧੈ ਧਾਈਐ ॥
 ਕਾਲੁ ਬੁਰਾ ਖੈ ਕਾਲੁ ਸਿਰਿ ਦੁਨੀਆਈਐ ॥
 ਹੁਕਮੀ ਸਿਰਿ ਜੰਦਾਰੁ ਮਾਰੇ ਦਾਈਐ ॥
 ਆਪੇ ਦੇਇ ਪਿਆਰੁ ਮੰਨਿ ਵਸਾਈਐ ॥
 ਮੁਹਤੁ ਨ ਚਸਾ ਵਿਲੰਮੁ ਭਰੀਐ ਪਾਈਐ ॥
 ਗੁਰ ਪਰਸਾਦੀ ਬੁਝਿ ਸਚਿ ਸਮਾਈਐ ॥੨੦॥

ਅਰਥ :

(ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ, ਅੰਗ ੧੪੭)

(ਹੇ ਬੰਦੇ !) (ਇਸ ਤ੍ਰਿਸ਼ਨਾ ਨੂੰ) ਮਾਰ ਕੇ ਜੀਉਂਦਿਆਂ ਹੀ ਮਰ (ਤਾਕਿ ਅੰਤ ਨੂੰ) ਪਛੋਤਾਣਾ ਨਾ ਪਏ। ਕਿਸੇ ਵਿਰਲੇ ਨੂੰ ਸਮਝ ਆਈ ਹੈ, ਕਿ ਇਹ ਸੰਸਾਰ ਝੂਠਾ ਹੈ। (ਆਮ ਤੌਰ ਤੇ ਜੀਵ ਤ੍ਰਿਸ਼ਨਾ ਅਧੀਨ ਹੋ ਕੇ) ਜਗਤ ਦੇ ਧੰਧੇ ਵਿਚ ਭਟਕਦਾ ਫਿਰਦਾ ਹੈ ਤੇ ਸੱਚ ਵਿਚ ਪਿਆਰ ਨਹੀਂ ਪਾਂਦਾ। (ਇਹ ਗੱਲ ਚੇਤੇ ਨਹੀਂ ਰੱਖਦਾ ਕਿ) ਭੈੜਾ ਕਾਲ, ਨਾਸ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਕਾਲ ਦੁਨੀਆਂ ਦੇ ਸਿਰ ਤੇ (ਹਰ ਵੇਲੇ ਖੜਾ) ਹੈ। ਇਹ ਜਮ ਪ੍ਰਭੂ ਦੇ ਹੁਕਮ ਵਿਚ (ਹਰੇਕ ਦੇ) ਸਿਰ ਤੇ (ਮੌਜੂਦ) ਹੈ ਤੇ ਦਾਉ ਲਾ ਕੇ ਮਾਰਦਾ ਹੈ। (ਜੀਵ ਦੇ ਕੀਹ ਵੱਸ ?) ਪ੍ਰਭੂ ਆਪ ਹੀ ਆਪਣਾ ਪਿਆਰ ਬਖਸ਼ਦਾ ਹੈ (ਤੇ ਜੀਵ ਦੇ) ਮਨ ਵਿਚ (ਆਪਣਾ ਆਪ) ਵਸਾਂਦਾ ਹੈ। ਜਦੋਂ ਸੁਆਸ ਪੂਰੇ ਹੋ ਜਾਂਦੇ ਹਨ, ਪਲਕ-ਮਾਤ੍ਰ (ਇਥੇ) ਢਿੱਲ ਨਹੀਂ ਲਾਈ ਜਾ ਸਕਦੀ। (ਇਹ ਗੱਲ) ਸਤਿਗੁਰੂ ਦੀ ਮਿਹਰ ਨਾਲ (ਕੋਈ ਵਿਰਲਾ ਬੰਦਾ) ਸਮਝ ਕੇ ਸੱਚ ਵਿਚ ਜੁੜਦਾ ਹੈ ॥੨੦॥

ਪਦ ਅਰਥ :

ਮਾਰਿ - ਮਾਰ ਕੇ, (ਤ੍ਰਿਸ਼ਨਾ ਨੂੰ) ਮਾਰ ਕੇ, **ਕਿਨਿ** - ਕਿਸ ਨੇ ? ਕਿਸੇ ਵਿਰਲੇ ਨੇ, **ਧਾਈਐ** - ਧਾਉਂਦਾ ਹੈ, ਭਟਕਦਾ ਹੈ, **ਬੁਰਾ** - ਭੈੜਾ, **ਖੈ** - ਨਾਸ ਕਰਨ ਵਾਲਾ, **ਜੰਦਾਰੁ** - ਜਮ, **ਦਾਈਐ** - ਦਾਉ ਲਾ ਕੇ, **ਮੰਨਿ** - ਮਨ ਵਿਚ, **ਮੁਹਤੁ** - ਮੁਹੂਰਤ, ਪਲ-ਮਾਤ੍ਰ, **ਚਸਾ** - ਨਿਮਖ-ਮਾਤ੍ਰ, **ਵਿਲੰਮੁ** - ਢਿੱਲ, **ਭਰੀਐ ਪਾਈਐ** - ਜਦੋਂ ਪਾਈ ਭਰ ਜਾਂਦੀ ਹੈ, **ਪਾਈ** - ਚਾਰ ਟੋਪੇ ਦਾ ਮਾਪ: (ਭਾਵ) ਜੀਵ ਨੂੰ ਮਿਲੇ ਹੋਏ ਸਾਰੇ ਸੁਆਸਾਂ ਦਾ ਅੰਦਾਜ਼ਾ।

ਪਉੜੀ (੪ ਮਾਤਰਾ) (ਅੰਗ ੧੪੬-੧੪੭)

1	2	3	4	1	2	3	4
×		੦		×		੦	
ਪ-	ਪਪ	-ਪਾ	ਧਧ	ਮ-	ਗਮ	-ਰੇ	ਰੇਰੇ
ਜੀsss	ਵsss	ਦਿs	ਆs	ਮsss	ਰੁsss	ਮਾs	ਰਿs
ਪਾ-	ਪਗੁ	-ਰੇ	ਰੇਰੇ	ਨੀਨੀ	ਨੀਸ	ਸਾਸਾ	ਸਾਸਾ
ਨsss	ssss	ss	ss	ਪਛੋss	ਤਾਈss	ਐs	ss
ਪ-	ਪਪ	-ਪਾ	ਧਧ	ਮ-	ਗਮ	-ਰੇ	ਰੇਰੇ
ਝੂsss	ਠਾsss	ਇਹੁ	ਸੰs	ਸਾsss	ssss	ਰੁs	ss

1	2	3	4	1	2	3	4
×		0		×		0	
ਪਾ- ਕਿsss	ਪਗੁ ਨਿsss	-ਰੇ ਸਮ	ਰੇਰੇ ਝਾs	ਨੀਨੀ ਈsss	ਨੀਸ ਐsss	ਸਾਸਾ ss	ਸਾਸਾ ss
ਪ- ਸਚਿsss	ਪਪ ਨsss	-ਪਾ ਧਰੇs	ਧਧ ਪਿs	ਮ- ਆsss	ਗਮ ਰੁsss	-ਰੇ ss	ਰੇਰੇ ss
ਪਾ- ਧੰsss	ਪਗੁ ssss	-ਰੇ ਧੈs	ਰੇਰੇ ਧਾs	ਨੀਨੀ ਈsss	ਨੀਸ ਐsss	ਸਾਸਾ ss	ਸਾਸਾ ss
ਪ- ਕਾsss	ਪਪ ਲੁsss	-ਪਾ ਬੁਰਾ	ਧਧ ss	ਮ- ਖੈsss	ਗਮ ssss	-ਰੇ ਕਾs	ਰੇਰੇ ਲੁs
ਪਾ- ssss	ਪਗੁ ਸਿਰਿsss	-ਰੇ ਦੁਨੀ	ਰੇਰੇ ss	ਨੀਨੀ ਆsss	ਨੀਸ ਈsss	ਸਾਸਾ ਐs	ਸਾਸਾ ss
ਮ- ਹੁਕss	ਪਪ ਮੀsss	ਨੀਨੀ ਸਿਰਿ	-ਨੀ ਜੰ	ਸਾਂਸਾਂ ਦਾsss	ਸਾਂਸਾਂ ਰੁsss	ਸਾਂਸਾਂ ss	ਸਾਂਸਾਂ ss
ਗੁਾਂ- ਮਾsss	ਗੁਰੇਂ ssss	ਰੇਰੇਂ ਰੇs	ਨੀਨੀ ss	ਸਾਂਸਾਂ ਦਾsss	ਸਾਂਸਾਂ ਈsss	ਸਾਂਸਾਂ ਐs	ਸਾਂਸਾਂ ss
ਮ- ਆsss	ਪਪ ਪੇsss	ਨੀਨੀ ਦੇਇ	-ਨੀ ਪਿ	ਸਾਂਸਾਂ ਆsss	ਸਾਂਸਾਂ ssss	ਸਾਂਸਾਂ ਰੁs	ਸਾਂਸਾਂ ss
ਗੁਾਂ- ਮੰsss	ਗੁਰੇਂ ਨਿsss	ਰੇਰੇਂ ਵs	ਨੀਨੀ ਸਾs	ਸਾਂਸਾਂ ਈsss	ਸਾਂਸਾਂ ssss	ਸਾਂਸਾਂ ਐs	ਸਾਂਸਾਂ ss
ਮ- ਮੁsss	ਪਪ ਹਤੁss	ਨੀਨੀ ਨs	-ਨੀ ਚਸਾ	ਸਾਂਸਾਂ ਵਿsss	ਸਾਂਸਾਂ ਲੰsss	ਸਾਂਸਾਂ ਮੁs	ਸਾਂਸਾਂ ss
ਗੁਾਂ- ਭsss	ਗੁਰੇਂ ਰੀsss	ਰੇਰੇਂ ਐs	ਨੀਨੀ ss	ਸਾਂਸਾਂ ਪਾsss	ਸਾਂਸਾਂ ਈsss	ਸਾਂਸਾਂ ਐs	ਸਾਂਸਾਂ ss
ਪ- ਗੁਰss	ਪਪ ਪਰss	-ਪਾ ਸਾs	ਧਧ ਦੀs	ਮਮ ਬੁsss	ਗਮ ਝਿsss	ਰੇਰੇ ss	ਰੇਰੇ ss
ਰੇ- ਸsss	ਰੇਰੇ ssss	-ਰੇ ਚਿs	ਮਮ ਸਮਾ	ਪਪ ਈsss	ਪਪ ssss	ਪਪ ਐs	ਪਪ ss
ਪ- ਸsss	ਪਪ ssss	-ਪਾ ਚਿs	ਧਧ ਸਮਾ	ਮਮ ਈsss	ਗਮ ssss	ਰੇਰੇ ਐs	ਰੇਰੇ ss
ਰੇ- ਸsss	ਰੇਰੇ ssss	-ਰੇ ਚਿs	ਮਮ ਸਮਾ	ਪਪ ਈsss	ਪਪ ssss	ਪਪ ਐs	ਪਪ ss

ਰਾਗੁ ਮਾਝ

ਸਲੋਕੁ ਮ: ੧ ॥

ਤੁਮੀ ਤੁਮਾ ਵਿਸੁ ਅਕੁ ਧਤੂਰਾ ਨਿਮੁ ਫਲੁ ॥

ਮਨਿ ਮੁਖਿ ਵਸਹਿ ਤਿਸੁ ਜਿਸੁ ਤੂੰ ਚਿਤਿ ਨ ਆਵਹੀ ॥

ਨਾਨਕ ਕਹੀਐ ਕਿਸੁ ਹੰਢਨਿ ਕਰਮਾ ਬਾਹਰੇ ॥੧॥

(ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ, ਅੰਗ ੧੪੭)

ਅਰਥ :

ਤੁਮੀ ਤੁਮਾ, ਜ਼ਹਿਰ, ਅੱਕ ਧਤੂਰਾ ਤੇ ਨਿੰਮ ਰੂਪ ਫਲ (ਆਦਿ ਕੁਝਤਣ ਵਾਲੇ ਪਦਾਰਥ) (ਹੇ ਪ੍ਰਭੂ !) ਉਸ ਦੇ ਮਨ ਵਿਚ ਤੇ ਮੂੰਹ ਵਿਚ ਵੱਸ ਰਹੇ ਹਨ, ਜਿਸ ਮਨੁੱਖ ਦੇ ਚਿੱਤ ਵਿਚ ਤੂੰ ਨਹੀਂ ਵੱਸਦਾ। (ਭਾਵ, ਉਸ ਦੇ ਮਨ ਵਿਚ ਭੀ ਕੁਝਤਣ ਹੈ ਤੇ ਮੂੰਹੋਂ ਭੀ ਕੋੜੇ ਬਚਨ ਬੋਲਦਾ ਹੈ)। ਹੇ ਨਾਨਕ ! ਐਸੇ ਬਦਨਸੀਬ ਬੰਦੇ ਭਟਕਦੇ ਫਿਰਦੇ ਹਨ, (ਪ੍ਰਭੂ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ ਹੋਰ) ਕਿਸ ਦੇ ਅੱਗੇ (ਇਹਨਾਂ ਦੀ ਵਿਥਿਆ) ਦੱਸੀਏ ? (ਭਾਵ, ਪ੍ਰਭੂ ਆਪ ਹੀ ਇਹਨਾਂ ਦਾ ਇਹ ਰੋਗ ਦੂਰ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਹੈ) ॥੧॥

ਪਦ ਅਰਥ :

ਤਿਸੁ - ਉਸ ਮਨੁੱਖ ਦੇ, ਚਿਤਿ - ਚਿੱਤ ਵਿਚ, ਹੰਢਨਿ - ਭਟਕਦੇ ਹਨ, ਕਰਮਾ ਬਾਹਰੇ - ਕਰਮ-ਹੀਨ ।

ਰਾਗੁ-ਮਾਝ (ਰੂਪਕ, ੭ ਮਾਤਰਾ) (ਅੰਗ-੧੪੭)

1	2	3	4	5	6	7
x			2		3	
ਸਥਾਈ						
ਨੀ	ਨੀ	ਨੀਸੰ	ਨੀ	ਧ	ਪ	ਪ
ਨਾ	ਨ	ਕ	ਕ	ਹੀ	ਐ	s
ਮ	ਪ	ਨੀ	ਨੀਸੰ	ਸੰ	ਸੰ	ਸੰ
ਕਿ	s	s	ਸੁs	s	s	s
ਧ	ਧ	ਧ	ਮ	ਗ	ਮ	ਚੇ
ਹੰ	ਢ	ਨਿ	ਕ	ਰ	ਮਾ	s
ਗੁ	ਗੁ	ਚੇ	ਨੀ	ਨੀ	ਸ	ਸ
ਬਾ	s	s	ਹ	s	ਚੇ	s
ਅੰਤਰਾ						
ਮ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪ
ਤੁ	s	ਮੀ	ਤੁ	s	ਮਾ	s
ਮ	ਪ	ਪ	ਨੀਸੰ	ਸੰ	ਸੰ	ਸੰ
ਵਿ	s	s	ਸੁs	s	s	s
ਮ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪ
ਅਕੁ	s	s	ਧ	ਤੂ	ਰਾ	s
ਮ	ਪ	ਪ	ਨੀਸੰ	ਸੰ	ਸੰ	ਸੰ
ਨਿ	s	ਮੁ	ਫs	s	ਲੁ	s
ਚੇਂ	ਚੇਂ	ਚੇਂ	ਚੇਂ	ਚੇਂ	ਚੇਂ	ਚੇਂ
ਮ	s	ਨਿ	ਮੁ	s	ਖਿ	s
ਚੇਂ	ਗੁੰ	ਚੇਂ	ਨੀ	ਨੀ	ਸੰ	ਸੰ
ਵ	ਸ	ਹਿ	ਤਿ	s	ਸੁ	s
ਧ	ਧ	ਧ ਤੂ	ਮ	ਗ	ਮ	ਚੇ
ਜਿ	ਸੁ	ਤੂ	ਚਿ	ਤਿ	ਨ	s
ਗੁ	ਗੁ	ਚੇ	ਨੀ	ਸ	ਸ	ਸ
ਆ	s	ਵ	ਹੀ	s	s	s

ਰਾਗੁ ਮਾਝ

ਮ: ੧ ॥

ਮਤਿ ਪੰਖੇਰੁ ਕਿਰਤੁ ਸਾਥਿ ਕਬ ਉਤਮ ਕਬ ਨੀਚ ॥
ਕਬ ਚੰਦਨਿ ਕਬ ਅਕਿ ਡਾਲਿ ਕਬ ਉਚੀ ਪਰੀਤਿ ॥
ਨਾਨਕ ਹੁਕਮਿ ਚਲਾਈਐ ਸਾਹਿਬ ਲਗੀ ਰੀਤਿ ॥੨॥

(ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ, ਅੰਗ ੧੪੭-੧੪੮)

ਅਰਥ :

(ਮਨੁੱਖ ਦੀ) ਮੱਤ (ਮਾਨੋ, ਇਕ) ਪੰਛੀ ਹੈ, ਉਸ ਦੇ ਪਿਛਲੇ ਕੀਤੇ ਹੋਏ ਕੰਮਾਂ ਦੇ ਕਾਰਨ ਬਣਿਆ ਹੋਇਆ ਸੁਭਾਉ ਉਸ ਦੇ ਨਾਲ (ਸਾਥੀ) ਹੈ, (ਇਸ ਸੁਭਾਉ ਦੇ ਸੰਗ ਕਰ ਕੇ 'ਮਤ') ਕਦੇ ਚੰਗੀ ਹੈ ਕਦੇ ਨੀਵੀਂ; ਕਦੇ (ਇਹ ਮੱਤ-ਰੂਪ ਪੰਛੀ) ਚੰਦਨ (ਦੇ ਬੂਟੇ) ਤੇ (ਬੈਠਦਾ ਹੈ) ਕਦੇ ਅੱਕ ਦੀ ਡਾਲੀ ਉੱਤੇ, ਕਦੇ (ਇਸ ਦੇ ਅੰਦਰ) ਉੱਚੀ (ਪ੍ਰਭੂ ਚਰਨਾਂ ਦੀ) ਪ੍ਰੀਤ ਹੈ। (ਪਰ ਕਿਸੇ ਦੇ ਵੱਸ ਦੀ ਗੱਲ ਨਹੀਂ) ਮਾਲਕ ਦੀ (ਧੁਰੋਂ) ਰੀਤ ਤੁਰੀ ਆਉਂਦੀ ਹੈ, ਕਿ ਉਹ (ਸਭ ਜੀਵਾਂ ਨੂੰ ਆਪਣੇ) ਹੁਕਮ ਵਿਚ ਤੋਰ ਰਿਹਾ ਹੈ (ਭਾਵ, ਉਸ ਦੇ ਹੁਕਮ ਅਨੁਸਾਰ ਹੀ ਕੋਈ ਚੰਗੀ ਤੇ ਕੋਈ ਮੰਦੀ ਮੱਤ ਵਾਲਾ ਹੈ) ॥੨॥

ਪਦ ਅਰਥ :

ਪੰਖੇਰੁ - ਪੰਛੀ, **ਕਿਰਤੁ** - ਕੀਤਾ ਹੋਇਆ ਕੰਮ, (ਭਾਵ, ਕੀਤੇ ਹੋਏ ਕੰਮਾਂ ਦੇ ਸੰਸਕਾਰਾਂ ਦਾ ਇਕੱਠ, ਪਿਛਲੇ ਕੀਤੇ ਹੋਏ ਕੰਮਾਂ ਦੇ ਕਾਰਨ ਬਣਿਆ ਹੋਇਆ ਸੁਭਾਉ।

ਰਾਗੁ ਮਾਝ (ਏਕਤਾਲ, 12 ਮਾਤਰਾ) (ਅੰਗ ੧੪੭-੧੪੮)

1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12
×		0		2		0		3		4	
ਸਥਾਈ											
ਪ	ਪ	ਪਧ	ਧ	ਧ	ਧ	ਮਗ	ਮ	ਮ	ਰੇ	ਰੇ	ਰੇ
ਮ	s	ਤਿs	ਪੰ	ਖੇ	ਰੂ	ਕਿs	ਰ	ਤੁ	ਸਾ	ਥਿ	s
ਪ	ਪ	ਪਗੁ	ਰੇ	ਰੇ	ਰੇ	ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਸ	ਸ	ਸ
ਕ	s	ਬs	ਉ	ਤ	ਮ	ਕ	s	ਬ	ਨੀ	s	ਚ
ਅੰਤਰਾ											
ਮਰੇ	ਰੇ	ਰੇ	ਮਪ	ਨੀ	ਨੀ	ਮਪ	ਨੀਸੰ	ਸੰ	ਨੀ	ਸੰ	ਸੰ
ਕs	s	ਬ	ਚੰs	ਦ	ਨਿ	ਕs	ਬs	ਅ	ਕਿ	ਡਾ	ਲਿ
ਰੇਂ	ਗੁੰ	ਗੁੰ	ਸੰ	ਰੇਂ	ਰੇਂ	ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਸੰ	ਸੰ	ਸੰ
ਕ	s	s	ਬ	s	s	ਉ	ਚੀ	s	ਪ	ਰੀ	ਤਿ
ਮਰੇ	ਰੇ	ਰੇ	ਮਪ	ਨੀ	ਨੀ	ਮਪ	ਨੀਸੰ	ਸੰ	ਨੀ	ਸੰ	ਸੰ
ਨਾs	ਨ	ਕ	ਹੁs	ਕ	ਮਿ	ਚs	ਲਾs	ਈ	s	ਐ	s
ਧ	ਧ	ਮ	ਗ	ਮ	ਰੇ	ਰੇਮ	ਪਧ	ਮਗ	ਮਰੇ	ਸਰੇ	ਨੀਸ
ਸਾ	ਹਿ	ਬ	ਲ	s	ਗੀ	ਰੀs	ss	ਤਿs	ss	ss	ss

ਰਾਗੁ ਮਾਝ

ਪਉੜੀ ॥

ਕੇਤੇ ਕਹਹਿ ਵਖਾਣ ਕਹਿ ਕਹਿ ਜਾਵਣਾ ॥
 ਵੇਦ ਕਹਹਿ ਵਖਿਆਣ ਅੰਤੁ ਨ ਪਾਵਣਾ ॥
 ਪੜਿਐ ਨਾਹੀ ਭੇਦੁ ਬੁਝਿਐ ਪਾਵਣਾ ॥
 ਖਟੁ ਦਰਸਨ ਕੈ ਭੇਖਿ ਕਿਸੈ ਸਚਿ ਸਮਾਵਣਾ ॥
 ਸਚਾ ਪੁਰਖੁ ਅਲਖੁ ਸਬਦਿ ਸੁਹਾਵਣਾ ॥
 ਮੰਨੇ ਨਾਉ ਬਿਸੰਖ ਦਰਗਹ ਪਾਵਣਾ ॥
 ਖਾਲਕ ਕਉ ਆਦੇਸੁ ਢਾਢੀ ਗਾਵਣਾ ॥
 ਨਾਨਕ ਜੁਗੁ ਜੁਗੁ ਏਕੁ ਮੰਨਿ ਵਸਾਵਣਾ ॥੨੧॥

ਅਰਥ :

(ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ, ਅੰਗ ੧੪੮)

ਬੇਅੰਤ ਜੀਵ (ਪਰਮਾਤਮਾ ਦੇ ਗੁਣਾਂ ਦਾ) ਬਿਆਨ ਕਰਦੇ ਆਏ ਹਨ ਤੇ ਬਿਆਨ ਕਰ ਕੇ (ਜਗਤ ਤੋਂ) ਚਲੇ ਗਏ ਹਨ। ਵੇਦ (ਆਦਿਕ ਧਰਮ-ਪੁਸਤਕ ਵੀ ਉਸ ਦੇ ਗੁਣ) ਦੱਸਦੇ ਆਏ ਹਨ, (ਪਰ) ਕਿਸੇ ਨੇ ਉਸ ਦੇ ਗੁਣਾਂ ਦਾ ਅੰਤ ਨਹੀਂ ਪਾਇਆ। (ਪੁਸਤਕਾਂ) ਪੜ੍ਹਨ ਨਾਲ (ਭੀ ਉਸ ਦਾ) ਭੇਦ ਨਹੀਂ ਪੈਂਦਾ। ਮੱਤ ਉੱਚੀ ਹੋਇਆਂ ਇਹ ਰਾਜ ਸਮਝ ਵਿਚ ਆਉਂਦਾ ਹੈ (ਕਿ ਉਹ ਬੇਅੰਤ ਹੈ)। ਛੇ ਭੇਖਾਂ ਵਾਲੇ ਸਾਧੂਆਂ ਦੇ ਬਾਹਰਲੇ ਲਿਬਾਸ ਰਾਹੀਂ ਭੀ ਕੋਈ ਸੱਚ ਵਿਚ ਨਹੀਂ ਜੁੜ ਸਕਿਆ। ਉਹ ਸਦਾ-ਥਿਰ ਰਹਿਣ ਵਾਲਾ ਅਕਾਲ ਪੁਰਖ ਹੈ ਤਾਂ ਅਦ੍ਰਿਸ਼ਟ, (ਪਰ ਗੁਰ-) ਸ਼ਬਦ ਦੀ ਰਾਹੀਂ ਸੋਹਣਾ ਲੱਗਦਾ ਹੈ। ਜੇ ਮਨੁੱਖ ਬੇਅੰਤ ਪ੍ਰਭੂ ਦੇ 'ਨਾਮ' ਨੂੰ ਮੰਨਦਾ ਹੈ (ਭਾਵ ਜੋ ਨਾਮ ਵਿਚ ਜੁੜਦਾ ਹੈ), ਉਹ ਉਸ ਦੀ ਹਜ਼ੂਰੀ ਵਿਚ ਅੱਪੜਦਾ ਹੈ। ਉਹ ਮਾਲਕ-ਪ੍ਰਭੂ ਨੂੰ ਸਿਰ ਨਿਵਾਂਦਾ ਹੈ, ਢਾਢੀ ਬਣ ਕੇ ਉਸ ਦੇ ਗੁਣ ਗਾਉਂਦਾ ਹੈ। ਤੇ, ਹੇ ਨਾਨਕ ! ਹਰੇਕ ਜੁਗ ਵਿਚ ਮੌਜੂਦ ਰਹਿਣ ਵਾਲੇ ਇੱਕ ਪ੍ਰਭੂ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਮਨ ਵਿਚ ਵਸਾਂਦਾ ਹੈ ॥੨੧॥

ਪਦ ਅਰਥ :

ਕੇਤੇ - ਬੇਅੰਤ ਜੀਵ, ਵਖਾਣ ਕਹਹਿ - ਬਿਆਨ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਪੜਿਐ - ਪੜ੍ਹਨ ਨਾਲ, ਬੁਝਿਐ - ਮੱਤ ਉੱਚੀ ਹੋਣ ਨਾਲ, ਖਟੁ ਦਰਸਨ - ਛੇ ਭੇਖ (ਜੋਗੀ, ਜੰਗਮ, ਸੰਨਿਆਸੀ, ਬੋਧੀ, ਸਰੇਵੜੇ, ਬੈਰਾਗੀ), ਭੇਖਿ - ਬਾਹਰਲੇ ਧਾਰਮਿਕ ਲਿਬਾਸ ਦੀ ਰਾਹੀਂ, ਕਿਸੈ - ਕਿਸੇ ਨੇ ? (ਭਾਵ, ਕਿਸੇ ਨੇ ਨਹੀਂ)। ਅਲਖੁ - (ਸੰਭ ਅਲਖਯ), ਅਦ੍ਰਿਸ਼ਟ, ਜਿਸ ਦੇ ਕੋਈ ਖਾਸ ਨਿਸ਼ਾਨ ਨਾ ਦਿੱਸਣ, ਬਿਸੰਖ - ਅਸੰਖ ਦਾ, ਬੇਅੰਤ ਹਰੀ ਦਾ, ਆਦੇਸੁ - ਨਸਮਕਾਰ, ਜੁਗੁ ਜੁਗੁ - ਹਰੇਕ ਜੁਗ ਵਿਚ ਮੌਜੂਦਾ।

ਰਾਗੁ ਮਾਝ ਪਉੜੀ (੪ ਮਾਤਰਾ) (ਅੰਗ-੧੪੫)

1	2	3	4	1	2	3	4
×		0		×		0	
ਗੁੰ-	ਗੁੰਗੁ	ਰੇਂ-	ਮੰਗੁ	ਗੁੰਗੁ	ਗੁੰਗੁ	ਗੁੰਗੁ	ਗੁੰਗੁ
ਕੇsss	ਤੇsss	ਕਹ	ਹਿs	ਵsss	ਖਾsss	ਣs	ss
ਰੇਂਰੇਂ	ਰੇਂਰੇਂ	ਰੇਂਰੇਂ	ਨੀਨੀ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ
ਕsss	ਹਿsss	ਕs	ਹਿs	ਜਾsss	ਵsss	ਣਾs	ss
ਗੁੰ-	ਗੁੰਗੁ	ਰੇਂ-	ਮੰਗੁ	ਗੁੰਗੁ	ਗੁੰਗੁ	ਗੁੰਗੁ	ਗੁੰਗੁ
ਵੇsss	ਦsss	ਕਹs	ਹਿs	ਵsss	ਖਿsss	ਆs	ਣs

1	2	3	4	1	2	3	4
×		0		×		0	
ਰੇਰੇ	ਰੇਰੇ	ਰੇਰੇ	ਨੀਨੀ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ
ਅੰsss	ਤੁsss	ਨs	ss	ਪਾsss	ਵsss	ਣਾs	ss
ਗੁੰ-	ਗੁੰਗੁੰ	ਰੇਂ-	ਮੰਗੁੰ	ਗੁੰਗੁੰ	ਗੁੰਗੁੰ	ਗੁੰਗੁੰ	ਗੁੰਗੁੰ
ਪsss	ਝਿਐss	ਨਾs	ਹੀs	ਭੇsss	sss	ਦੁs	ss
ਰੇਰੇ	ਰੇਰੇ	ਰੇਰੇ	ਨੀਨੀ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ
ਬੁsss	ਝਿsss	ਐs	ss	ਪਾsss	ਵsss	ਣਾs	ss
ਗੁੰ-	ਗੁੰਗੁੰ	ਰੇਂ-	ਮੰਗੁੰ	ਗੁੰਗੁੰ	ਗੁੰਗੁੰ	ਗੁੰਗੁੰ	ਗੁੰਗੁੰ
ਖਟੁss	ਦਰਸਨ	ਕੈs	ss	ਭੇsss	ਖਿsss	ss	ss
ਰੇਰੇ	ਰੇਰੇ	ਰੇਰੇ	ਰੇਰੇ	ਗੁੰਗੁੰ	ਗੁੰਗੁੰ	ਗੁੰਗੁੰ	ਗੁੰਗੁੰ
ਕਿsss	ਸੈsss	ਸs	ਚਿs	ਸsss	ਮਾsss	ਵਣਾ	ss
ਮਾ-	ਮਾਪਾ	-ਪਾ	ਨੀਨੀ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ
ਸsss	ਚਾsss	ਪੁਰ	ਖੁs	ਅsss	ਲਖੁss	ss	ss
ਰੇਂ-	ਰੇਰੇ	-ਰੇਂ	ਨੀਨੀ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ
ਸsss	ਬsss	ਦਿs	ss	ਸੁsss	ਹਾsss	ਵs	ਣਾs
ਮਾ-	ਮਾਪਾ	-ਪਾ	ਨੀਨੀ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ
ਮੰsss	ਨੇsss	ਨਾs	ਉs	ਬਿsss	ਸੰsss	ਖs	ss
ਰੇਂ-	ਰੇਰੇ	-ਰੇਂ	ਨੀਨੀ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ
ਦsss	ਰsss	ਗs	ਹs	ਪਾsss	ਵsss	ਣਾs	ss
ਮਾ-	ਮਾਪਾ	-ਪਾ	ਨੀਨੀ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ
ਖਾsss	ਲਕss	ਕs	ਉs	ਆsss	ਦੇsss	ਸੁs	ss
ਰੇਂ-	ਰੇਰੇ	-ਰੇਂ	ਨੀਨੀ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ
ਢਾsss	sss	ਢੀs	ss	ਗਾsss	ਵsss	ਣਾs	ss
ਗੁੰ-	ਗੁੰਗੁੰ	-ਗੁੰ	ਗੁੰਗੁੰ	ਰੇਰੇ	ਗੁੰਗੁੰ	ਗੁੰਗੁੰ	ਗੁੰਗੁੰ
ਨਾਨss	ਕ ਜੁਗੁs	ਜੁs	ਗੁs	ਏsss	sss	ਕੁs	ss
ਰੇਰੇ	ਨੀਨੀ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ
ਮੰsss	sss	ਨਿs	ss	ਵsss	ਸਾsss	ਵs	ਣਾs
ਗੁੰ-	ਗੁੰਗੁੰ	-ਗੁੰ	ਗੁੰਗੁੰ	ਰੇਰੇ	ਗੁੰਗੁੰ	ਗੁੰਗੁੰ	ਗੁੰਗੁੰ
ਮੰsss	sss	ਨਿs	ss	ਵsss	ਸਾsss	ਵs	ਣਾs
ਰੇਰੇ	ਨੀਨੀ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ
ਮੰsss	sss	ਨਿs	ss	ਵsss	ਸਾsss	ਵs	ਣਾs

ਰਾਗੁ ਮਾਝ

ਪਉੜੀ ॥

ਨਾਰੀ ਪੁਰਖ ਪਿਆਰੁ ਪ੍ਰੇਮਿ ਸੀਗਾਰੀਆ ॥
 ਕਰਨਿ ਭਗਤਿ ਦਿਨੁ ਰਾਤਿ ਨ ਰਹਨੀ ਵਾਰੀਆ ॥
 ਮਹਲਾ ਮੰਝਿ ਨਿਵਾਸੁ ਸਬਦਿ ਸਵਾਰੀਆ ॥
 ਸਚੁ ਕਹਨਿ ਅਰਦਾਸਿ ਸੇ ਵੇਚਾਰੀਆ ॥
 ਸੋਹਨਿ ਖਸਮੈ ਪਾਸਿ ਹੁਕਮਿ ਸਿਧਾਰੀਆ ॥
 ਸਖੀ ਕਹਨਿ ਅਰਦਾਸਿ ਮਨਹੁ ਪਿਆਰੀਆ ॥
 ਬਿਨੁ ਨਾਵੈ ਧ੍ਰਿਗੁ ਵਾਸੁ ਫਿਟੁ ਸੁ ਜੀਵਿਆ ॥
 ਸਬਦਿ ਸਵਾਰੀਆਸੁ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਪੀਵਿਆ ॥੨੨॥

ਅਰਥ :

(ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ, ਅੰਗ ੧੪੮)

ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਜੀਵ-ਇਸਤ੍ਰੀਆਂ ਦਾ ਪ੍ਰਭੂ-ਪਤੀ ਨਾਲ ਪਿਆਰ ਹੈ, ਉਹ ਇਸ ਪਿਆਰ (-ਰੂਪ ਗ੍ਰਹਣੇ ਨਾਲ) ਸਜੀਆਂ ਹੋਈਆਂ ਹਨ, ਉਹ ਦਿਨ ਰਾਤ (ਪ੍ਰਭੂ-ਪਤੀ ਦੀ) ਭਗਤੀ ਕਰਦੀਆਂ ਹਨ, ਵਰਜੀਆਂ (ਭੀ ਭਗਤੀ ਤੋਂ) ਹਟਦੀਆਂ ਨਹੀਂ ਹਨ। ਸਤਿਗੁਰੂ ਦੇ ਸ਼ਬਦ ਦੀ ਬਰਕਤਿ ਨਾਲ ਸੁਧਰੀਆਂ ਹੋਈਆਂ ਉਹ (ਮਾਨੋ) ਮਹਲਾਂ ਵਿਚ ਵੱਸਦੀਆਂ ਹਨ। ਉਹ ਵਿਚਾਰਵਾਨ (ਹੋ ਜਾਣ ਦੇ ਕਾਰਨ) ਸਦਾ-ਥਿਰ ਰਹਿਣ ਵਾਲੀ ਅਰਦਾਸ ਕਰਦੀਆਂ ਹਨ (ਭਾਵ, ਦੁਨੀਆਂ ਦੇ ਨਾਸ਼ਵੰਤ ਪਦਾਰਥ ਨਹੀਂ ਮੰਗਦੀਆਂ, ਸਦਾ-ਕਾਇਮ ਰਹਿਣ ਵਾਲਾ 'ਪਿਆਰ' ਹੀ ਮੰਗਦੀਆਂ ਹਨ। (ਪਤੀ-ਪ੍ਰਭੂ ਦੇ) ਹੁਕਮ ਅਨੁਸਾਰ (ਪਤੀ-ਪ੍ਰਭੂ ਤਕ) ਅੱਪੜੀਆਂ ਹੋਈਆਂ ਉਹ ਖਸਮ-ਪ੍ਰਭੂ ਦੇ ਕੋਲ (ਬੈਠੀਆਂ) ਸੋਭਦੀਆਂ ਹਨ। ਪ੍ਰਭੂ ਨੂੰ ਦਿਲੋਂ ਪਿਆਰ ਕਰਦੀਆਂ ਹਨ ਤੇ ਸਖੀ-ਭਾਵਨਾਂ ਨਾਲ ਉਸ ਅੱਗੇ ਅਰਦਾਸ ਕਰਦੀਆਂ ਹਨ। (ਪਰ ਉਹ ਜੀਉਣ ਫਿਟਕਾਰ-ਯੋਗ ਹੈ, ਉਸ ਵਸੇਬੇ ਨੂੰ ਲਾਹਨਤ ਹੈ ਜੋ ਤੋਂ ਸੱਖਣਾ ਹੈ। ਜਿਸ ਜੀਵ-ਇਸਤ੍ਰੀ ਨੂੰ (ਅਕਾਲ-ਪੁਰਖ) ਨੇ ਗੁਰ-ਸ਼ਬਦ ਦੀ ਰਾਹੀਂ ਸੁਧਾਰਿਆ ਹੈ ਉਸ ਨੇ (ਨਾਮ-) ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਪੀਤਾ ਹੈ ॥੨੨॥

ਪਦ ਅਰਥ :

ਨਾਰੀ - ਜੀਵ-ਇਸਤ੍ਰੀ, ਪ੍ਰੇਮਿ - (ਪ੍ਰਭੂ) ਪਿਆਰ (-ਰੂਪ ਗ੍ਰਹਣੇ) ਨਾਲ, ਸੀਗਾਰੀਆ - ਸਜੀਆਂ ਹੋਈਆਂ, ਵਾਰੀਆ - ਵਰਜੀਆਂ, ਸਿਧਾਰੀਆ - ਅੱਪੜੀਆਂ ਹੋਈਆਂ, ਸਖੀ - ਸਖੀਆਂ, ਗੋਲੀਆਂ, ਸੇਵਕਾ, ਮਨਹੁ - ਦਿਲੋਂ, ਸੱਚੇ ਦਿਲੋਂ, ਧ੍ਰਿਗੁ - ਫਿਟੁ, ਫਿਟਕਾਰ-ਯੋਗ, ਸਵਾਰੀਆਸੁ - ਜੋ ਉਸ ਨੇ ਸੁਧਾਰੀ ਹੈ।

ਰਾਗੁ ਮਾਝ ਪਉੜੀ (੪ ਮਾਤਰਾ) (ਅੰਗ ੧੪੮)

1	2	3	4	1	2	3	4
×		0		×		0	
ਗੁੰ-	ਗੁੰਗੁੰ	ਰੇਂ-	ਮੰਗੁੰ	ਗੁੰਗੁੰ	ਗੁੰਗੁੰ	ਗੁੰਗੁੰ	ਗੁੰਗੁੰ
ਨਾsss	ਰੀsss	ਪੁਰ	ਖs	ਪਿsss	ਆsss	ਰੁs	ss
ਰੇਂਰੇਂ	ਰੇਂਰੇਂ	ਰੇਂਰੇਂ	ਨੀਨੀ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ
ਪ੍ਰੇsss	ਮਿsss	ਸੀs	ਗਾs	ਰੀsss	ssss	ਆs	ss
ਗੁੰ-	ਗੁੰਗੁੰ	ਰੇਂ-	ਮੰਗੁੰ	ਗੁੰਗੁੰ	ਗੁੰਗੁੰ	ਗੁੰਗੁੰ	ਗੁੰਗੁੰ
ਕਰਨਿs	ਭਗਤਿs	ਦਿs	ਨੁs	ਰਾsss	ssss	ਤਿs	ss

1	2	3	4	1	2	3	4
×		0		×		0	
ਰੇਰੇ	ਰੇਰੇ	ਰੇਰੇ	ਨੀਨੀ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ
ਨsss	ਰਹss	ਨੀs	ss	ਵਾsss	ਰੀsss	ਆs	ss
ਗੁੰ-	ਗੁੰਗੁੰ	ਰੇਂ-	ਮੰਗੁੰ	ਗੁੰਗੁੰ	ਗੁੰਗੁੰ	ਗੁੰਗੁੰ	ਗੁੰਗੁੰ
ਮਹss	ਲਾsss	ਮੰs	ਝਿs	ਨਿsss	ਵਾsss	ਸੁs	ss
ਰੇਰੇ	ਰੇਰੇ	ਰੇਰੇ	ਨੀਨੀ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ
ਸsss	ਬsss	ਦਿs	ss	ਸsss	ਵਾsss	ਰੀs	ਆs
ਗੁੰ-	ਗੁੰਗੁੰ	ਰੇਂ-	ਮੰਗੁੰ	ਗੁੰਗੁੰ	ਗੁੰਗੁੰ	ਗੁੰਗੁੰ	ਗੁੰਗੁੰ
ਸsss	ਚੁsss	ਕਹ	ਨਿs	ਅsss	ਰsss	ਦਾs	ਸਿs
ਰੇਰੇ	ਰੇਰੇ	ਰੇਰੇ	ਰੇਰੇ	ਗੁੰਗੁੰ	ਗੁੰਗੁੰ	ਗੁੰਗੁੰ	ਗੁੰਗੁੰ
ਸੇsss	sss	ss	ਵੇਚਾ	ਰੀsss	sss	ਆs	ss
ਮਾ-	ਮਾਪਾ	-ਪਾ	ਨੀਨੀ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ
ਸੋਹss	ਨਿsss	ਖਸ	ਮੈs	ਪਾsss	sss	ਸਿs	ss
ਰੇਂ-	ਰੇਰੇ	-ਰੇਂ	ਨੀਨੀ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ
ਹੁsss	ਕsss	ਮਿs	ss	ਸਿਧਾss	ਰੀsss	ss	ਆs
ਮਾ-	ਮਾਪਾ	-ਪਾ	ਨੀਨੀ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ
ਸsss	ਖੀsss	ਕਹ	ਨਿ	ਅsss	ਰsss	ਦਾs	ਸਿs
ਰੇਂ-	ਰੇਰੇ	-ਰੇਂ	ਨੀਨੀ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ
ਮsss	ਨsss	ss	ਹੁs	ਪਿsss	ਆsss	ਰੀs	ਆs
ਮਾ-	ਮਾਪਾ	-ਪਾ	ਨੀਨੀ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ
ਬਿਨੁss	ਨਾਵੈss	ਪ੍ਰਿs	ਗੁs	ਵਾsss	sss	ਸੁs	ss
ਰੇਂ-	ਰੇਰੇ	-ਰੇਂ	ਨੀਨੀ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ
ਫਿsss	ਟੁsss	ਸੁs	ss	ਜੀsss	ਵਿsss	ਆs	ss
ਗੁੰ-	ਗੁੰਗੁੰ	-ਗੁੰ	ਗੁੰਗੁੰ	ਰੇਰੇ	ਗੁੰਗੁੰ	ਗੁੰਗੁੰ	ਗੁੰਗੁੰ
ਸਬss	ਦਿsss	ਸਵਾ	ਰੀs	ਆsss	sss	ਸੁs	ss
ਰੇਰੇ	ਨੀਨੀ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ
ਅੰsss	ਮ੍ਰਿsss	ਤੁs	ss	ਪੀsss	ਵਿsss	ਆs	ss
ਗੁੰ-	ਗੁੰਗੁੰ	-ਗੁੰ	ਗੁੰਗੁੰ	ਰੇਰੇ	ਗੁੰਗੁੰ	ਗੁੰਗੁੰ	ਗੁੰਗੁੰ
ਅੰsss	ਮ੍ਰਿsss	ਤੁs	ss	ਪੀsss	ਵਿsss	ਆs	ss
ਰੇਰੇ	ਨੀਨੀ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ
ਅੰsss	ਮ੍ਰਿsss	ਤੁs	ss	ਪੀsss	ਵਿsss	ਆs	ss

ਰਾਗੁ ਮਾਝ

ਸਲੋਕੁ ਮ: ੧ ॥

ਮਾਰੂ ਮੀਹਿ ਨ ਤ੍ਰਿਪਤਿਆ ਅਗੀ ਲਹੈ ਨ ਭੁਖ ॥
ਰਾਜਾ ਰਾਜਿ ਨ ਤ੍ਰਿਪਤਿਆ ਸਾਇਰ ਭਰੇ ਕਿਸੁਕ ॥
ਨਾਨਕ ਸਚੇ ਨਾਮ ਕੀ ਕੇਤੀ ਪੁਛਾ ਪੁਛ ॥੧॥

(ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ, ਅੰਗ ੧੪੮)

ਅਰਥ :

ਰੇਤ-ਥਲਾ ਮੀਂਹ ਨਾਲ (ਕਦੇ) ਰੱਜਦਾ ਨਹੀਂ, ਅੱਗ ਦੀ (ਸਾੜਨ ਦੀ) ਭੁੱਖ (ਕਦੇ ਬਾਲਣ ਨਾਲ) ਨਹੀਂ ਮਿਟਦੀ। (ਕੋਈ) ਰਾਜਾ ਕਦੇ ਰਾਜ (ਕਰਨ) ਨਾਲ ਨਹੀਂ ਰੱਜਿਆ, ਭਰੇ ਸਮੁੰਦਰ ਨੂੰ ਸੁੱਕ ਕੀਹ ਆਖ ਸਕਦੀ ਹੈ ? (ਭਾਵ, ਕਿਤਨੀ ਤਪਸ਼ ਪਈ ਪਵੇ, ਭਰੇ ਸਮੁੰਦਰਾਂ ਦੇ ਡੂੰਘੇ ਪਾਣੀਆਂ ਨੂੰ ਸੁੱਕ ਨਹੀਂ ਮੁਕਾ ਸਕਦੀ)। (ਤਿਵੇਂ) ਹੇ ਨਾਨਕ ! (ਨਾਮ ਜਪਣ ਵਾਲਿਆਂ ਦੇ ਅੰਦਰ) ਸੱਚੇ ਨਾਮ ਦੀ ਕਿਤਨੀ ਕੁ ਤਾਂਘ ਹੁੰਦੀ ਹੈ, - ਇਹ ਗੱਲ ਦੱਸੀ ਨਹੀਂ ਜਾ ਸਕਦੀ ॥੧॥

ਪਦ ਅਰਥ :

ਮਾਰੂ - ਰੇਤ-ਥਲਾ, ਮੀਹਿ - ਮੀਂਹ ਨਾਲ, ਰਾਜਿ - ਰਾਜ ਨਾਲ, ਸਾਇਰ ਭਰੇ - ਭਰੇ ਹੋਏ ਸਮੁੰਦਰ ਨੂੰ, ਕਿ - ਕੀਹ ?, ਸੁਕ - ਪਾਣੀ ਦਾ ਸੁੱਕਣਾ, ਕੇਤੀ ਪੁਛਾ ਪੁਛ - ਅੰਤ ਪਾਇਆ ਨਹੀਂ ਜਾ ਸਕਦਾ, ਕਿਤਨੀ ਕੁ ਤਾਂਘ ਹੁੰਦੀ ਹੈ, ਇਹ ਗੱਲ ਦੱਸੀ ਨਹੀਂ ਜਾ ਸਕਦੀ ॥੧॥

ਰਾਗੁ ਮਾਝ (ਏਕਤਾਲ, 12 ਮਾਤਰਾ) (ਅੰਗ ੧੪੮)

1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12
×		0		2		0		3		4	
ਸਥਾਈ											
ਪ	ਪ	ਪਧ	ਧ	ਧ	ਧ	ਮਗ	ਮ	ਮ	ਰੇ	ਰੇ	ਰੇ
ਮਾ	s	ਰੂs	ਮੀ	s	ਹਿ	ਨs	s	ਤ੍ਰਿ	ਪ	ਤਿ	ਆ
ਪ	ਪ	ਪਗੁ	ਰੇ	ਰੇ	ਰੇ	ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਸ	ਸ	ਸ
ਅ	s	ਗੀs	ਲ	s	ਹੈ	ਨ	s	s	ਭੁ	s	ਖ
ਅੰਤਰਾ											
ਮਰੇ	ਰੇ	ਰੇ	ਮਪ	ਨੀ	ਨੀ	ਮਪ	ਨੀਸੰ	ਸੰ	ਨੀ	ਸੰ	ਸੰ
ਰਾs	s	ਜਾ	ਰਾs	s	ਜਿ	ਨs	ss	ਤ੍ਰਿ	ਪ	ਤਿ	ਆ
ਰੇਂ	ਗੁੰ	ਗੁੰ	ਸੰ	ਰੇਂ	ਰੇਂ	ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਸੰ	ਸੰ	ਸੰ
ਸਾ	ਇ	ਰ	ਭ	s	ਰੇ	ਕਿ	s	ਸੁ	ਕ	s	s
ਮਰੇ	ਰੇ	ਰੇ	ਮਪ	ਨੀ	ਨੀ	ਮਪ	ਨੀਸੰ	ਸੰ	ਨੀ	ਸੰ	ਸੰ
ਨਾs	ਨ	ਕ	ਸs	s	ਚੇ	ਨਾs	ss	ਮ	ਕੀ	s	s
ਧ	ਧ	ਮ	ਗ	ਮ	ਰੇ	ਰੇਮ	ਪਧ	ਮਗ	ਮਰੇ	ਸਰੇ	ਨੀਸ
ਕੇ	s	ਤੀ	ਪੁ	s	ਛਾ	ss	ss	ss	ਪੁs	ਛs	ss

ਰਾਗੁ ਮਾਝ

ਪਉੜੀ ॥

ਖਸਮੈ ਕੈ ਦਰਬਾਰਿ ਢਾਢੀ ਵਸਿਆ ॥
 ਸਚਾ ਖਸਮੁ ਕਲਾਣਿ ਕਮਲੁ ਵਿਗਸਿਆ ॥
 ਖਸਮਹੁ ਪੂਰਾ ਪਾਇ ਮਨਹੁ ਰਹਸਿਆ ॥
 ਦੁਸਮਨ ਕਢੇ ਮਾਰਿ ਸਜਣ ਸਰਸਿਆ ॥
 ਸਚਾ ਸਤਿਗੁਰੁ ਸੇਵਨਿ ਸਚਾ ਮਾਰਗੁ ਦਸਿਆ ॥
 ਸਚਾ ਸਬਦੁ ਬੀਚਾਰਿ ਕਾਲੁ ਵਿਧਉਸਿਆ ॥
 ਢਾਢੀ ਕਥੇ ਅਕਥੁ ਸਬਦਿ ਸਵਾਰਿਆ ॥
 ਨਾਨਕ ਗੁਣ ਗਹਿ ਰਾਸਿ ਹਰਿ ਜੀਉ ਮਿਲੇ ਪਿਆਰਿਆ ॥੨੩॥

ਅਰਥ :

(ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ, ਅੰਗ ੧੪੮-੧੪੯)

ਜੋ ਮਨੁੱਖ ਪ੍ਰਭੂ ਦੀ ਸਿਫਤ-ਸਾਲਾਹ ਕਰਦਾ ਹੈ ਉਹ (ਸਦਾ) ਮਾਲਕ ਦੀ ਹਜ਼ੂਰੀ ਵਿਚ ਵੱਸਦਾ ਹੈ। ਸਦਾ ਕਾਇਮ ਰਹਿਣ ਵਾਲੇ ਖਸਮ ਨੂੰ ਸਾਲਾਹ ਕੇ ਉਸ ਦਾ ਹਿਰਦਾ-ਕਉਲ ਖਿੜਿਆ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ। ਮਾਲਕ ਤੋਂ ਪੂਰਾ ਮਰਤਬਾ (ਭਾਵ, ਪੂਰਨ ਅਵਸਥਾ) ਹਾਸਲ ਕਰ ਕੇ ਉਹ ਅੰਦਰੋਂ ਹੁਲਾਸ ਵਿਚ ਆਉਂਦਾ ਹੈ, (ਕਿਉਂਕਿ ਕਾਮਾਦਿਕ ਵਿਕਾਰ) ਵੈਰੀਆਂ ਨੂੰ ਉਹ (ਅੰਦਰੋਂ) ਮਾਰ ਕੇ ਕੱਢ ਦੇਂਦਾ ਹੈ (ਤਾਂ ਫਿਰ ਨਾਮ ਵਿਚ ਲੱਗੇ ਉਸ ਦੇ ਗਿਆਨ-ਇੰਦ੍ਰੇ-ਰੂਪ) ਮਿਤ੍ਰ ਟਹਿਕ ਪੈਂਦੇ ਹਨ।) (ਇਹ ਗਿਆਨ-ਇੰਦ੍ਰੇ) ਗੁਰੂ ਦੀ ਰਜ਼ਾ ਵਿਚ ਤੁਰਨ ਲੱਗ ਜਾਂਦੇ ਹਨ, ਸਤਿਗੁਰੂ ਇਹਨਾਂ ਨੂੰ (ਹੁਣ ਜੀਵਨ ਦਾ) ਸੱਚਾ ਰਾਹ ਵਿਖਾਲਦਾ ਹੈ। ਸਿਫਤ-ਸਾਲਾਹ ਕਰਨ ਵਾਲ ਮਨੁੱਖ ਸੱਚਾ ਗੁਰ-ਸ਼ਬਦ ਵੀਚਾਰ ਕੇ (ਆਤਮਕ) ਮੌਤ (ਦਾ ਡਰ) ਦੂਰ ਲੈਂਦਾ ਹੈ। ਗੁਰੂ ਸ਼ਬਦ ਕੀ ਬਰਕਤਿ ਨਾਲ ਸੁਧਰਿਆ ਹੋਇਆ ਢਾਢੀ ਅਕੱਥ ਪ੍ਰਭੂ ਦੇ ਗੁਣ ਗਾਉਂਦਾ ਹੈ। (ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ), ਹੇ ਨਾਨਕ ! ਪ੍ਰਭੂ ਦੇ ਗੁਣਾਂ ਦੀ ਪੂੰਜੀ ਇਕੱਠੀ ਕਰ ਕੇ ਪਿਆਰ ਪ੍ਰਭੂ ਨਾਲ ਮਿਲ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ॥੨੩॥

ਪਦ ਅਰਥ :

ਢਾਢੀ - ਸਿਫਤਿ ਕਰਨ ਵਾਲਾ, **ਕਲਾਣਿ** - ਕਲਾਣ ਕੇ, ਸਿਫਤ-ਸਾਲਾਹ ਕਰਕੇ, **ਵਿਗਸਿਆ** - ਖਿੜ ਪਿਆ, ਪੂਰਾ-ਪੂਰਾ ਮਰਤਬਾ, **ਰਹਸਿਆ** - ਖਿੜ ਆਇਆ, **ਦੁਸਮਨ** - ਕਾਮਾਦਿਕ ਵਿਕਾਰ, ਵੈਰੀ, **ਸਜਣ** - ਨਾਮ ਵਿਚ ਲੱਗੇ ਗਿਆਨ-ਇੰਦ੍ਰੇ, **ਸੇਵਨਿ** - ਸੇਵਦੇ ਹਨ, ਹੁਕਮ ਵਿਚ ਤੁਰਦੇ ਹਨ, **ਮਾਰਗੁ** - ਰਸਤਾ, **ਵਿਧਉਸਿਆ** - ਨਾਸ ਕੀਤਾ, **ਗੁਣਾਂ ਰਾਸਿ** - ਗੁਣ ਦੀ ਪੂੰਜੀ, **ਗਹਿ** - ਗ੍ਰਹਿਣ ਕਰ ਕੇ, ਲੈ ਕੇ।

ਰਾਗੁ ਮਾਝ ਪਉੜੀ (੪ ਮਾਤਰਾ) (ਅੰਗ-੧੪੫)

1	2	3	4	1	2	3	4
×		0		×		0	
ਗੁੰ-	ਗੁੰਗੁੰ	ਰੇਂ-	ਮੰਗੁੰ	ਗੁੰਗੁੰ	ਗੁੰਗੁੰ	ਗੁੰਗੁੰ	ਗੁੰਗੁੰ
ਖਸਮੈs	ssss	ਕੈs	ss	ਦsss	ਰsss	ਬਾs	ਰਿs
ਰੇਰੇਂ	ਰੇਂਰੇਂ	ਰੇਰੇਂ	ਨੀਨੀ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ
ਢਾsss	ssss	ਢੀs	ss	ਵsss	ਸਿsss	ਆs	ss
ਗੁੰ-	ਗੁੰਗੁੰ	ਰੇਂ-	ਮੰਗੁੰ	ਗੁੰਗੁੰ	ਗੁੰਗੁੰ	ਗੁੰਗੁੰ	ਗੁੰਗੁੰ
ਸਚਾss	ssss	ਖਸਮੁ	ss	ਕsss	ਲਾsss	ਣਿs	ss

1	2	3	4	1	2	3	4
×		0		×		0	
ਰੇਰੇ	ਰੇਰੇ	ਰੇਰੇ	ਨੀਨੀ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ
ਕsss	ਮsss	ਲੁs	ss	ਵਿsss	ਗsss	ਸਿs	ਆs
ਗੁੰ-	ਗੁੰਗੁੰ	ਰੇਂ-	ਮੰਗੁੰ	ਗੁੰਗੁੰ	ਗੁੰਗੁੰ	ਗੁੰਗੁੰ	ਗੁੰਗੁੰ
ਖਸsss	ਮਹੁss	ਪੂs	ਰਾs	ਪਾsss	sss	ਇs	ss
ਰੇਰੇ	ਰੇਰੇ	ਰੇਰੇ	ਨੀਨੀ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ
ਮsss	sss	ਨs	ਹੁs	ਰsss	ਹsss	ਸਿs	ਆs
ਗੁੰ-	ਗੁੰਗੁੰ	ਰੇਂ-	ਮੰਗੁੰ	ਗੁੰਗੁੰ	ਗੁੰਗੁੰ	ਗੁੰਗੁੰ	ਗੁੰਗੁੰ
ਦੁਸsss	ਮਨss	ਕs	ਢੇs	ਮਾsss	sss	ਰਿs	ss
ਰੇਰੇ	ਰੇਰੇ	ਰੇਰੇ	ਰੇਰੇ	ਗੁੰਗੁੰ	ਗੁੰਗੁੰ	ਗੁੰਗੁੰ	ਗੁੰਗੁੰ
ਸsss	ਜsss	ਣs	ss	ਸsss	ਰsss	ਸਿs	ਆs
ਮਾ-	ਮਾਪਾ	-ਪਾ	ਨੀਨੀ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ
ਸਚਾ'ss	ਸਤਿਗੁਰੁ	ss	ss	ਸੇsss	ਵsss	ਨਿs	ss
ਰੇਂ-	ਰੇਰੇ	-ਰੇਂ	ਨੀਨੀ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ
ਸਚਾ'ss	sss	ਮਾਰ	ਗੁs	ਦsss	ਸਿsss	ਆs	ss
ਮਾ-	ਮਾਪਾ	-ਪਾ	ਨੀਨੀ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ
ਸਚਾ'ss	ਸਬss	ਦੁs	ss	ਬੀsss	ਚਾ'sss	ਰਿs	ss
ਰੇਂ-	ਰੇਰੇ	-ਰੇਂ	ਨੀਨੀ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ
ਕਾ'sss	ਲੁ'sss	ਵਿਧ	ਉ	ਸਿ'sss	ਆ'sss	ss	ss
ਮਾ-	ਮਾਪਾ	-ਪਾ	ਨੀਨੀ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ
ਢਾ'sss	ਢੀss	ਕs	ਥੇs	ਅ'sss	ਕ'sss	ਥੁs	ss
ਰੇਂ-	ਰੇਰੇ	-ਰੇਂ	ਨੀਨੀ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ
ਸ'sss	ਬ'sss	ਦਿs	ss	ਸਵਾ'ss	ਰਿ'sss	ਆs	ss
ਗੁੰ-	ਗੁੰਗੁੰ	-ਗੁੰ	ਗੁੰਗੁੰ	ਰੇਰੇ	ਗੁੰਗੁੰ	ਗੁੰਗੁੰ	ਗੁੰਗੁੰ
ਨਾਨਕ's	ਗੁਣ'ss	ਗs	ਹਿs	ਰਾ'sss	sss	ਸਿs	ss
ਰੇਰੇ	ਨੀਨੀ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ
ਹਰਿ'ss	ਜੀਉ'ss	ਮਿs	ਲੇs	ਪਿ'sss	ਆ'sss	ਰਿਆ	ss
ਗੁੰ-	ਗੁੰਗੁੰ	-ਗੁੰ	ਗੁੰਗੁੰ	ਰੇਰੇ	ਗੁੰਗੁੰ	ਗੁੰਗੁੰ	ਗੁੰਗੁੰ
ਹਰਿ'ss	ਜੀਉ'ss	ਮਿs	ਲੇs	ਪਿ'sss	ਆ'sss	ਰਿਆ	ss
ਰੇਰੇ	ਨੀਨੀ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ
ਹਰਿ'ss	ਜੀਉ'ss	ਮਿs	ਲੇs	ਪਿ'sss	ਆ'sss	ਰਿਆ	ss

ਰਾਗੁ ਮਾਝ

ਸਲੋਕੁ ਮ: ੧ ॥

ਖਤਿਅਹੁ ਜੰਮੇ ਖਤੇ ਕਰਨਿ ਤ ਖਤਿਆ ਵਿਚਿ ਪਾਹਿ ॥

ਧੋਤੇ ਮੂਲਿ ਨ ਉਤਰਹਿ ਜੇ ਸਉ ਧੋਵਣ ਪਾਹਿ ॥

ਨਾਨਕ ਬਖਸੇ ਬਖਸੀਅਹਿ ਨਾਹਿ ਤ ਪਾਹੀ ਪਾਹਿ ॥੧॥

(ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ, ਅੰਗ ੧੪੯)

ਅਰਥ :

ਪਾਪਾਂ ਦੇ ਕਾਰਨ (ਜੋ ਜੀਵ) ਜੰਮਦੇ ਹਨ, (ਇਥੇ ਭੀ) ਪਾਪ ਕਰਦੇ ਹਨ ਤੇ (ਅਗਾਂਹ ਭੀ ਇਹਨਾਂ ਕੀਤੇ ਪਾਪਾਂ ਦੇ ਸੰਸਕਾਰਾਂ ਕਰਕੇ) ਪਾਪਾਂ ਵਿਚ ਹੀ ਪ੍ਰਵਿਰਤ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਪਾਪ ਧੋਤਿਆਂ ਉੱਕਾ ਹੀ ਨਹੀਂ ਉਤਰਦੇ ਭਾਵੇਂ ਸੌ ਧੋਣ ਧੋਈਏ (ਭਾਵ, ਭਾਵੇਂ ਸੌ ਵਾਰੀ ਧੋਣ ਦਾ ਜਤਨ ਕਰੀਏ)। ਹੇ ਨਾਨਕ ! ਜੇ ਪ੍ਰਭੂ ਮਿਹਰ ਕਰੇ (ਤਾਂ ਇਹ ਪਾਪ) ਬਖਸ਼ੇ ਜਾਂਦੇ ਹਨ, ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਜੁੱਤੀਆਂ ਹੀ ਪੈਂਦੀਆਂ ਹਨ ॥੧॥

ਪਦ ਅਰਥ :

ਖਤਿਅਹੁ – ਖਤਾ ਤੋਂ, ਪਾਪ ਤੋਂ, ਖਤੇ – ਪਾਪ, ਕਰਨਿ – ਕਰਦੇ ਹਨ, ਮੂਲਿ – ਉਕਾ ਹੀ, ਪਾਹੀ – (ਸੰ. ਉਪਾਨਹ) ਜੁੱਤਿਆਂ।

ਰਾਗੁ-ਮਾਝ (ਦਾਦਰਾ, ਓ ਮਾਤਰਾ)

(ਅੰਗ-੧੪੯)

1	2	3	4	5	6
x			0		
ਸਥਾਈ					
ਰੇਮ	ਮ	ਮ	ਮਪ	ਪ	ਪ
ਖਤਿ	ਅ	ਹੁ	ਜੰs	s	ਮੇ
ਧ	ਧ	ਧ	ਮਗ	ਮਰੇ	ਰੇ
ਖ	s	ਤੇ	ਕs	ss	ਰ
ਪ	ਪ	ਪਗੁ	ਗੁ	ਰੇ	ਰੇ
ਨਿ	s	ਤs	ਖ	ਤਿ	ਆ
ਰੇਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਸ	ਸ	ਸ
ਵਿs	s	ਚਿ	ਪਾ	s	ਹਿ
ਅੰਤਰਾ					
ਪਸੰ	ਸੰ	ਨੀ	ਸੰ	ਸੰ	ਸੰ
ਧੋs	s	ਤੇ	ਮੂ	s	ਲਿ ਨ
ਪਸੰ	ਸੰ	ਸੰ	ਨੀ	ਸੰ	ਸੰ
ਉs	s	ਤ	ਰ	s	ਹਿ
ਧ	ਧ	ਧ	ਨੀਧ	ਧ	ਧ
ਜੇ	s	s	ਸs	s	ਉ
ਨੀ	ਨੀ	ਧ	ਪ	ਪ	ਪ
ਧੋ	ਵ	ਣ	ਪਾ	s	ਹਿ
ਪਸੰ	ਸੰ	ਨੀ	ਸੰ	ਸੰ	ਸੰ
ਨਾs	ਨ	ਕ	ਬ	ਖ	ਸੇ
ਸੰ	ਨੀ	ਧ	ਪ	ਪ	ਪ
ਬ	ਖ	ਸੀ	ਅ	s	ਹਿ
ਪ	ਪ	ਪਗੁ	ਗੁ	ਰੇ	ਰੇ
ਨਾ	s	ਹਿs	ਤ	ਪਾ	ਹੀ
ਰੇਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਸ	ਸ	ਸ
ਪਾs	s	s	ਹਿ	s	s

ਰਾਗੁ ਮਾਝ

ਮ: ੧ ॥

ਨਾਨਕ ਬੋਲਣੁ ਝਖਣਾ ਦੁਖ ਛਡਿ ਮੰਗੀਅਹਿ ਸੁਖ ॥
ਸੁਖੁ ਦੁਖੁ ਦੁਇ ਦਰਿ ਕਪੜੇ ਪਹਿਰਹਿ ਜਾਇ ਮਨੁਖ ॥
ਜਿਥੈ ਬੋਲਣਿ ਹਾਰੀਐ ਤਿਥੈ ਚੰਗੀ ਚੁਪ ॥੨॥

(ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ, ਅੰਗ ੧੪੯)

ਅਰਥ :

ਹੇ ਨਾਨਕ ! (ਇਹ ਜੋ) ਦੁਖ ਛੱਡ ਕੇ ਸੁਖ ਪਏ ਮੰਗਦੇ ਹਨ, ਅਜੇਹਾ ਬੋਲਣਾ ਸਿਰ ਖਪਾਈ ਹੀ ਹੈ। ਸੁਖ ਤੇ ਦੁਖ ਦੋਵੇਂ ਪ੍ਰਭੂ ਦੇ ਦਰ ਤੋਂ ਕੱਪੜੇ ਮਿਲੇ ਹੋਏ ਹਨ ਜੋ, ਮਨੁੱਖ ਜਨਮ ਲੈ ਕੇ ਇਥੇ ਪਹਿਨਦੇ ਹਨ (ਭਾਵ, ਦੁੱਖਾਂ ਤੇ ਸੁਖਾਂ ਦੇ ਚੱਕਰ ਹਰੇਕ ਉੱਤੇ ਆਉਂਦੇ ਹੀ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ)। ਸੋ ਜਿਸ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਇਤਰਾਜ਼ ਗਿਲਾ ਕੀਤਿਆਂ (ਅੰਤ) ਹਾਰ ਹੀ ਮੰਨਣੀ ਪੈਂਦੀ ਹੈ ਓਥੇ ਚੁੱਪ ਰਹਿਣਾ ਹੀ ਚੰਗਾ ਹੈ (ਭਾਵ ਰਜ਼ਾ ਵਿਚ ਤੁਰਨਾ ਸਭ ਤੋਂ ਚੰਗਾ ਹੈ) ॥੨॥

ਪਦ ਅਰਥ :

ਝਖਣਾ - ਵਿਅਰਥ ਬੋਲਣਾ, ਦਰਿ - ਪ੍ਰਭੂ ਦੇ ਦਰ ਤੋਂ, ਪਹਿਰਹਿ - ਪਹਿਨਦੇ ਹਨ, ਜਾਇ - ਜਨਮ ਲੈ ਕੇ,
ਬੋਲਣਿ - ਬੋਲਣ ਨਾਲ, (ਦੁੱਖਾਂ ਤੋਂ) ਗਿਲਾ ਕਰਨ ਨਾਲ, ਹਾਰੀਐ - ਹਾਰ ਹੀ ਮੰਨਣੀ ਪੈਂਦੀ ਹੈ।

ਰਾਗੁ-ਮਾਝ (ਦਾਦਰਾ, ਓ ਮਾਤਰਾ)

(ਅੰਗ-੧੪੯)

1	2	3	4	5	6
x			0		
ਸਥਾਈ					
ਰੇਮ	ਮ	ਮ	ਮਪ	ਪ	ਪ
ਨਾs	ਨ	ਕ	ਬੋs	ਲ	ਣੁ
ਧ	ਧ	ਧ	ਮਗ	ਮਰੇ	ਰੇ
ਝ	ਖ	s	ਣਾs	ss	s
ਪ	ਪ	ਪਗੁ	ਗੁ	ਰੇ	ਰੇ
ਦੁਖ	ਛ	ਡਿs	ਮੰਗੀ	ਅ	ਹਿ
ਰੇਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਸ	ਸ	ਸ
ਸੁs	s	s	ਖ	s	s
ਅੰਤਰਾ					
ਪਸੰ	ਸੰ	ਨੀ	ਸੰ	ਸੰ	ਸੰ
ਸੁਖੁ	ਦੁ	ਖੁ	ਦੁ	s	ਇ
ਪਸੰ	ਸੰ	ਨੀ	ਸੰ	ਸੰ	ਸੰ
ਦs	s	ਰਿ	ਕ	ਪ	ਝੇ
ਧ	ਧ	ਧ	ਨੀਧ	ਧ	ਧ
ਪ	s	ਹਿ	ਰs	s	ਹਿ
ਨੀ	ਨੀ	ਧ	ਪ	ਪ	ਪ
ਜਾ	s	ਇ	ਮ	ਨੁ	ਖ
ਪਸੰ	ਸੰ	ਨੀ	ਸੰ	ਸੰ	ਸੰ
ਜਿs	s	ਥੈ	ਬੇ	ਲ	ਣਿ
ਸੰ	ਨੀ	ਧ	ਪ	ਪ	ਪ
ਹਾ	s	ਰੀ	ਐ	s	s
ਪ	ਪ	ਪਗੁ	ਗੁ	ਰੇ	ਰੇ
ਤਿ	s	ਥੈs	ਚੰ	s	ਗੀ
ਰੇਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਸ	ਸ	ਸ
ਚੁs	s	s	ਪ	s	s

ਰਾਗੁ ਮਾਝ

ਪਉੜੀ ॥

ਚਾਰੇ ਕੁੰਡਾ ਦੇਖਿ ਅੰਦਰੁ ਭਾਲਿਆ ॥
 ਸਚੈ ਪੁਰਖਿ ਅਲਖਿ ਸਿਰਜਿ ਨਿਹਾਲਿਆ ॥
 ਉਝੜਿ ਭੁਲੇ ਰਾਹ ਗੁਰਿ ਵੇਖਾਲਿਆ ॥
 ਸਤਿਗੁਰ ਸਚੇ ਵਾਹੁ ਸਚੁ ਸਮਾਲਿਆ ॥
 ਪਾਇਆ ਰਤਨੁ ਘਰਾਹੁ ਦੀਵਾ ਬਾਲਿਆ ॥
 ਸਚੈ ਸਬਦਿ ਸਲਾਹਿ ਸੁਖੀਏ ਸਚ ਵਾਲਿਆ ॥
 ਨਿਡਰਿਆ ਡਰੁ ਲਗਿ ਗਰਬਿ ਸਿ ਗਾਲਿਆ ॥
 ਨਾਵਹੁ ਭੁਲਾ ਜਗੁ ਫਿਰੈ ਬੇਤਾਲਿਆ ॥੨੪॥

ਅਰਥ :

(ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ, ਅੰਗ ੧੪੯)

ਜੋ ਮਨੁੱਖ ਚਾਰੇ ਤਰਫਾਂ ਵੇਖ ਕੇ (ਭਾਵ, ਬਾਹਰ ਚਵੀਂ ਪਾਸੀਂ ਭਟਕਣਾ ਛੱਡ ਕੇ) ਆਪਣਾ ਅੰਦਰ ਭਾਲਦਾ ਹੈ, (ਉਸ ਨੂੰ ਦਿੱਸ ਪੈਂਦਾ ਹੈ ਕਿ) ਸੱਚੇ ਅਲੱਖ ਅਕਾਲ ਪੁਰਖ ਨੇ (ਜਗਤ) ਪੈਦਾ ਕਰਕੇ ਆਪ ਹੀ ਉਸ ਦੀ ਸੰਭਾਲ ਕੀਤੀ ਹੈ (ਭਾਵ, ਸੰਭਾਲ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹੈ)। ਕੁਰਾਹੇ ਭਟਕ ਰਹੇ ਮਨੁੱਖ ਨੂੰ ਗੁਰੂ ਨੇ ਰਸਤਾ ਦਿਖਾਇਆ ਹੈ (ਰਾਹ ਗੁਰੂ ਵਿਖਾਂਦਾ ਹੈ)। ਸੱਚੇ ਸਤਿਗੁਰੂ ਨੂੰ ਸਾਬਾਸ਼ੇ ਹੈ (ਜਿਸ ਦੀ ਬਰਕਤਿ ਨਾਲ) ਸੱਚੇ ਪ੍ਰਭੂ ਨੂੰ ਸਿਮਰੀਦਾ ਹੈ। (ਜਿਸ ਮਨੁੱਖ ਦੇ ਅੰਦਰ ਸਤਿਗੁਰੂ ਨੇ ਗਿਆਨ ਦਾ) ਦੀਵਾ ਜਗਾ ਦਿੱਤਾ ਹੈ, ਉਸ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਅੰਦਰੋਂ ਹੀ (ਨਾਮ-) ਰਤਨ ਲੱਭ ਪਿਆ ਹੈ। (ਗੁਰੂ ਦੀ ਸ਼ਰਨ ਆ ਕੇ) ਸੱਚੇ ਸ਼ਬਦ ਦੀ ਰਾਹੀਂ ਪ੍ਰਭੂ ਦੀ ਸਿਫਤ-ਸਾਲਾਹ ਕਰ ਕੇ (ਮਨੁੱਖ) ਸੁਖੀ ਹੋ ਜਾਂਦੇ ਹਨ, ਖਸਮ ਵਾਲੇ ਹੋ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। (ਪਰ) ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਪ੍ਰਭੂ ਦਾ ਡਰ ਨਹੀਂ ਰੱਖਿਆ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ (ਹੋਰ) ਡਰ ਮਾਰਦਾ ਹੈ, ਉਹ ਅਹੰਕਾਰ ਵਿਚ ਪਏ ਗਲਦੇ ਹਨ। ਪ੍ਰਭੂ ਦੇ ਨਾਮ ਤੋਂ ਭੁੱਲਾ ਹੋਇਆ ਜਗਤ ਬੇ-ਤਾਲ (ਬੇ-ਥਵਾ) ਫਿਰਦਾ ਹੈ ॥੨੪॥

ਪਦ ਅਰਥ :

ਅੰਦਰੁ - ਅੰਦਰਲਾ ਮਨ, **ਅਲਖਿ** - ਅਲੱਖ ਨੇ, ਅਦ੍ਰਿਸ਼ਟ ਪ੍ਰਭੂ ਨੇ, **ਸਿਰਜਿ** - (ਜਗਤ) ਪੈਦਾ ਕਰ ਕੇ, **ਉਝੜਿ** - ਔਝੜ ਵਿਚ, ਕੁਰਾਹ ਵਿਚ, **ਗੁਰਿ** - ਗੁਰੂ ਨੇ, **ਵਾਹੁ** - ਸਾਬਾਸ਼ੇ, **ਸਤਿਗੁਰ ਵਾਹੁ** - ਗੁਰੂ ਨੂੰ ਸਾਬਾਸ਼ੇ, **ਘਰਾਹੁ** - ਘਰੋਂ ਹੀ, **ਗਰਬਿ** - ਅਹੰਕਾਰ ਵਿਚ, ਲਫਜ਼ 'ਭਾਲਿਆ', 'ਨਿਹਾਲਿਆ' ਆਦਿ 'ਭੂਤ-ਕਾਲ' ਵਿਚ ਹਨ, ਇਹਨਾਂ ਦਾ ਅਰਥ 'ਵਰਤਮਾਨ' ਵਿਚ ਕਰਨਾ ਹੈ।

ਪਉੜੀ (੪ ਮਾਤਰਾ) (ਅੰਗ-੧੪੫)

1	2	3	4	1	2	3	4
×		0		×		0	
ਗੁੰ-	ਗੁੰਗੁੰ	ਰੇਂ-	ਮੰਗੁੰ	ਗੁੰਗੁੰ	ਗੁੰਗੁੰ	ਗੁੰਗੁੰ	ਗੁੰਗੁੰ
ਚਾੜੜ	ਰੇੜੜ	ਕੁੰੜ	ਡਾੜ	ਦੇੜੜ	ੜੜੜ	ਖਿੜ	ੜੜ
ਰੇਂਰੇਂ	ਰੇਂਰੇਂ	ਰੇਂਰੇਂ	ਨੀਨੀ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ
ਅੰੜੜ	ਦੜੜ	ਰੁੜ	ੜੜ	ਭਾੜੜ	ਲਿੜੜ	ਆੜ	ੜੜ
ਗੁੰ-	ਗੁੰਗੁੰ	ਰੇਂ-	ਮੰਗੁੰ	ਗੁੰਗੁੰ	ਗੁੰਗੁੰ	ਗੁੰਗੁੰ	ਗੁੰਗੁੰ
ਸੜੜ	ਚੈੜੜ	ਪੁਰ	ਖਿੜ	ਅੜੜ	ਲੜੜ	ਖਿੜ	ੜੜ

257 :: ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਦੇਵ ਜੀ ਦੀ ਸੰਪੂਰਣ ਬਾਣੀ : ਸ਼ਬਦ ਸੁਰ ਰਚਨਾਵਲੀ

1	2	3	4	1	2	3	4
×		0		×		0	
ਰੇਰੇਂ	ਰੇਰੇਂ	ਰੇਰੇਂ	ਨੀਨੀ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ
ਸਿsss	ਰsss	ਜਿs	ss	ਨਿsss	ਹਾsss	ਲਿs	ਆs
ਗੁਂ-	ਗੁਂਗੁਂ	ਰੇਂ-	ਮਾਂਗੁਂ	ਗੁਂਗੁਂ	ਗੁਂਗੁਂ	ਗੁਂਗੁਂ	ਗੁਂਗੁਂ
ਉsss	ਝੜਿsss	ਭੁs	ਲੇs	ਰਾsss	sss	ਹੁs	ss
ਰੇਰੇਂ	ਰੇਰੇਂ	ਰੇਰੇਂ	ਨੀਨੀ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ
ਗੁsss	sss	ਰਿs	ss	ਵੇsss	ਖਾsss	ਲਿਆ	ss
ਗੁਂ-	ਗੁਂਗੁਂ	ਰੇਂ-	ਮਾਂਗੁਂ	ਗੁਂਗੁਂ	ਗੁਂਗੁਂ	ਗੁਂਗੁਂ	ਗੁਂਗੁਂ
ਸਤਿsss	ਗੁਰsss	ਸਚੇ	ss	ਵਾsss	sss	ਹੁs	ss
ਰੇਰੇਂ	ਰੇਰੇਂ	ਰੇਰੇਂ	ਰੇਰੇਂ	ਗੁਂਗੁਂ	ਗੁਂਗੁਂ	ਗੁਂਗੁਂ	ਗੁਂਗੁਂ
ਸsss	sss	ਚੁs	ss	ਸsss	ਮਾsss	ਲਿਆ	ss
ਮਾ-	ਮਾਪਾ	-ਪਾ	ਨੀਨੀ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ
ਪਾsss	ਇਆsss	ਰਤ	ਨੁs	ਘsss	ਰਾsss	ਹੁs	ss
ਰੇਂ-	ਰੇਰੇਂ	-ਰੇਂ	ਨੀਨੀ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ
ਦੀsss	sss	ਵਾs	ss	ਬਾsss	ਲਿsss	ਆs	ss
ਮਾ-	ਮਾਪਾ	-ਪਾ	ਨੀਨੀ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ
ਸsss	ਚੈsss	ਸਬ	ਦਿ	ਸsss	ਲਾsss	ਹਿs	ss
ਰੇਂ-	ਰੇਰੇਂ	-ਰੇਂ	ਨੀਨੀ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ
ਸੁਖੀsss	ਏsss	ਸਚ	ss	ਵਾsss	ਲਿsss	ਆs	ss
ਮਾ-	ਮਾਪਾ	-ਪਾ	ਨੀਨੀ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ
ਨਿਡsss	ਰਿਆsss	ਡs	ਰੁs	ਲsss	ਗਿsss	ss	ss
ਰੇਂ-	ਰੇਰੇਂ	-ਰੇਂ	ਨੀਨੀ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ
ਗਰsss	ਬਿsss	ਸਿs	ss	ਗਾsss	ਲਿsss	ਆs	ss
ਗੁਂ-	ਗੁਂਗੁਂ	-ਗੁਂ	ਗੁਂਗੁਂ	ਰੇਰੇਂ	ਗੁਂਗੁਂ	ਗੁਂਗੁਂ	ਗੁਂਗੁਂ
ਨਾਵsss	ਹੁsss	ਭੁs	ਲਾs	ਜsss	sss	ਗੁs	ss
ਰੇਰੇਂ	ਨੀਨੀ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ
ਫਿsss	sss	ਚੈs	ss	ਬੇsss	ਤਾsss	ਲਿਆ	ss
ਗੁਂ-	ਗੁਂਗੁਂ	-ਗੁਂ	ਗੁਂਗੁਂ	ਰੇਰੇਂ	ਗੁਂਗੁਂ	ਗੁਂਗੁਂ	ਗੁਂਗੁਂ
ਫਿsss	sss	ਚੈs	ss	ਬੇsss	ਤਾsss	ਲਿਆ	ss
ਰੇਰੇਂ	ਨੀਨੀ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ
ਫਿsss	sss	ਚੈs	ss	ਬੇsss	ਤਾsss	ਲਿਆ	ss

ਰਾਗੁ ਮਾਝ

ਪਉੜੀ ॥

ਸਤਿਗੁਰੁ ਹੋਇ ਦਇਆਲੁ ਤ ਸਰਧਾ ਪੂਰੀਐ ॥
 ਸਤਿਗੁਰੁ ਹੋਇ ਦਇਆਲੁ ਨ ਕਬਹੂੰ ਝੂਰੀਐ ॥
 ਸਤਿਗੁਰੁ ਹੋਇ ਦਇਆਲੁ ਤਾ ਦੁਖੁ ਨ ਜਾਣੀਐ ॥
 ਸਤਿਗੁਰੁ ਹੋਇ ਦਇਆਲੁ ਤਾ ਹਰਿ ਰੰਗੁ ਮਾਣੀਐ ॥
 ਸਤਿਗੁਰੁ ਹੋਇ ਦਇਆਲੁ ਤਾ ਜਮ ਕਾ ਡਰੁ ਕੇਹਾ ॥
 ਸਤਿਗੁਰੁ ਹੋਇ ਦਇਆਲੁ ਤਾ ਸਦ ਹੀ ਸੁਖੁ ਦੇਹਾ ॥
 ਸਤਿਗੁਰੁ ਹੋਇ ਦਇਆਲੁ ਤਾ ਨਵ ਨਿਧਿ ਪਾਈਐ ॥
 ਸਤਿਗੁਰੁ ਹੋਇ ਦਇਆਲੁ ਤ ਸਚਿ ਸਮਾਈਐ ॥੨੫॥

(ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ, ਅੰਗ ੧੪੯)

ਅਰਥ :

ਜਿਸ ਮਨੁੱਖ ਉੱਤੇ ਸਤਿਗੁਰੂ ਕਿਰਪਾ ਕਰੇ (ਉਸ ਦੇ ਅੰਦਰ ਪਰਮਾਤਮਾ ਉੱਤੇ) ਪੱਕਾ ਭਰੋਸਾ ਬੱਝ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਉਹ (ਕਿਸੇ ਦੁੱਖ-ਕਲੇਸ਼ ਦੇ ਆਉਣ ਤੇ) ਕਦੇ ਗਿਲਾ ਗੁਜ਼ਾਰੀ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ, (ਕਿਉਂਕਿ) ਉਹ (ਕਿਸੇ ਆਏ ਦੁੱਖ ਨੂੰ) ਦੁੱਖ ਨਹੀਂ ਸਮਝਦਾ, ਸਦਾ ਪ੍ਰਭੂ ਦੇ ਮੇਲ ਦਾ ਆਨੰਦ ਮਾਣਦਾ ਹੈ। (ਦੁੱਖ ਕਲੇਸ਼ ਤਾਂ ਕਿਤੇ ਰਿਹਾ) ਉਸ ਨੂੰ ਜਮ ਦਾ ਭੀ ਡਰ ਨਹੀਂ ਰਹਿੰਦਾ। (ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ) ਉਸ ਦੇ ਸਰੀਰ ਨੂੰ ਸਦਾ ਸੁਖ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ। ਜਿਸ ਉੱਤੇ ਗੁਰੂ ਦਇਆਵਾਨ ਹੋ ਜਾਏ ਉਸ ਨੂੰ (ਮਾਨੋ) ਜਗਤ ਦੇ ਨੌਂ ਹੀ ਖਜ਼ਾਨੇ ਮਿਲ ਪਏ ਹਨ, (ਕਿਉਂਕਿ) ਉਹ ਤਾਂ (ਖਜ਼ਾਨਿਆਂ ਦੇ ਮਾਲਕ) ਸੱਚੇ ਪ੍ਰਭੂ ਵਿਚ ਜੁੜਿਆ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ ॥੨੫॥

ਪਦ ਅਰਥ :

ਸਰਧਾ – ਸਿਧਕ, ਭਰੋਸਾ, **ਦਇਆਲੁ** – ਮਿਹਰਬਾਨ, **ਪੂਰੀਐ** – ਪੂਰਾ, ਪੱਕਾ ।

ਰਾਗੁ ਮਾਝ ਪਉੜੀ (੪ ਮਾਤਰਾ) (ਅੰਗ-੧੪੫)

1	2	3	4	1	2	3	4
×		0		×		0	
ਗੁੰ-	ਗੁੰਗੁੰ	ਰੇਂ-	ਮੰਗੁੰ	ਗੁੰਗੁੰ	ਗੁੰਗੁੰ	ਗੁੰਗੁੰ	ਗੁੰਗੁੰ
ਸਤਿsss	ਗੁਰੁsss	ਹੋs	ਇs	ਦsss	ਇsss	ਆs	ਲੁs
ਰੇਂਰੇਂ	ਰੇਂਰੇਂ	ਰੇਂਰੇਂ	ਨੀਨੀ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ
ਤsss	ਸਰsss	ਧਾs	ss	ਪੂsss	ਰੀsss	ਐs	ss
ਗੁੰ-	ਗੁੰਗੁੰ	ਰੇਂ-	ਮੰਗੁੰ	ਗੁੰਗੁੰ	ਗੁੰਗੁੰ	ਗੁੰਗੁੰ	ਗੁੰਗੁੰ
ਸਤਿsss	ਗੁਰੁsss	ਹੋs	ਇs	ਦsss	ਇsss	ਆs	ਲੁs

1	2	3	4	1	2	3	4
× ਰੇਰੇਂ ਨsss	ਰੇਰੇਂ ਕਬss	0 ਰੇਰੇਂ ss	ਨੀਨੀ ਹੂੰs	× ਸਾਂਸਾਂ ਝੂsss	ਸਾਂਸਾਂ ਰੀsss	0 ਸਾਂਸਾਂ ਐs	ਸਾਂਸਾਂ ss
ਗੁੰ- ਸਤਿsss	ਗੁੰਗੁੰ ਗੁਰੁss	ਰੇਂ- ਹੋs	ਮਾਂਗੁੰ ਇs	ਗੁੰਗੁੰ ਦsss	ਗੁੰਗੁੰ ਇsss	ਗੁੰਗੁੰ ਆs	ਗੁੰਗੁੰ ਲੁs
ਰੇਰੇਂ ਤਾsss	ਰੇਰੇਂ ਦੁਖੁss	ਰੇਰੇਂ ਨs	ਨੀਨੀ ss	ਸਾਂਸਾਂ ਜਾsss	ਸਾਂਸਾਂ ਣੀsss	ਸਾਂਸਾਂ ਐs	ਸਾਂਸਾਂ ss
ਗੁੰ- ਸਤਿsss	ਗੁੰਗੁੰ ਗੁਰੁss	ਰੇਂ- ਹੋs	ਮਾਂਗੁੰ ਇs	ਗੁੰਗੁੰ ਦsss	ਗੁੰਗੁੰ ਇsss	ਗੁੰਗੁੰ ਆs	ਗੁੰਗੁੰ ਲੁs
ਰੇਰੇਂ ਤਾsss	ਰੇਰੇਂ ਹਰਿss	ਰੇਰੇਂ ਰੰs	ਰੇਰੇਂ ਗੁs	ਗੁੰਗੁੰ ਮਾsss	ਗੁੰਗੁੰ ਣੀsss	ਗੁੰਗੁੰ ਐs	ਗੁੰਗੁੰ ss
ਮਾ- ਸਤਿsss	ਮਾਪਾ ਗੁਰੁss	-ਪਾ ਹੋs	ਨੀਨੀ ਇs	ਸਾਂਸਾਂ ਦਇss	ਸਾਂਸਾਂ ssss	ਸਾਂਸਾਂ ਆs	ਸਾਂਸਾਂ ਲੁs
ਰੇਂ- ਤਾsss	ਰੇਰੇਂ ਜਮss	-ਰੇਂ ਕਾs	ਨੀਨੀ ਡਰੁs	ਸਾਂਸਾਂ ਕੇsss	ਸਾਂਸਾਂ ssss	ਸਾਂਸਾਂ ਹਾs	ਸਾਂਸਾਂ ss
ਮਾ- ਸਤਿsss	ਮਾਪਾ ਗੁਰੁss	-ਪਾ ਹੋs	ਨੀਨੀ ਇs	ਸਾਂਸਾਂ ਦਇss	ਸਾਂਸਾਂ ssss	ਸਾਂਸਾਂ ਆs	ਸਾਂਸਾਂ ਲੁs
ਰੇਂ- ਤਾsss	ਰੇਰੇਂ ਸਦss	-ਰੇਂ ਹੀs	ਨੀਨੀ ਸੁਖੁ	ਸਾਂਸਾਂ ਦੇsss	ਸਾਂਸਾਂ ssss	ਸਾਂਸਾਂ ਹਾs	ਸਾਂਸਾਂ ss
ਮਾ- ਸਤਿsss	ਮਾਪਾ ਗੁਰੁss	-ਪਾ ਹੋs	ਨੀਨੀ ਇs	ਸਾਂਸਾਂ ਦਇss	ਸਾਂਸਾਂ ssss	ਸਾਂਸਾਂ ਆs	ਸਾਂਸਾਂ ਲੁs
ਰੇਂ- ਤਾsss	ਰੇਰੇਂ ਨਵss	-ਰੇਂ ਨਿs	ਨੀਨੀ ਧਿs	ਸਾਂਸਾਂ ਪਾsss	ਸਾਂਸਾਂ ਈsss	ਸਾਂਸਾਂ ਐs	ਸਾਂਸਾਂ ss
ਗੁੰ- ਸਤਿsss	ਗੁੰਗੁੰ ਗੁਰੁss	-ਗੁੰ ਹੋs	ਗੁੰਗੁੰ ਇs	ਰੇਰੇਂ ਦਇss	ਗੁੰਗੁੰ ssss	ਗੁੰਗੁੰ ਆs	ਗੁੰਗੁੰ ਲੁs
ਰੇਰੇਂ ਤਸss	ਨੀਨੀ ਸsss	ਸਾਂਸਾਂ ss	ਸਾਂਸਾਂ ਚਿs	ਸਾਂਸਾਂ ਸsss	ਸਾਂਸਾਂ ਮਾsss	ਸਾਂਸਾਂ ਈs	ਸਾਂਸਾਂ ਐs
ਗੁੰ- ਤਸss	ਗੁੰਗੁੰ ਸsss	-ਗੁੰ ss	ਗੁੰਗੁੰ ਚਿs	ਰੇਰੇਂ ਸsss	ਗੁੰਗੁੰ ਮਾsss	ਗੁੰਗੁੰ ਈs	ਗੁੰਗੁੰ ਐs
ਰੇਰੇਂ ਤਸss	ਨੀਨੀ ਸsss	ਸਾਂਸਾਂ ss	ਸਾਂਸਾਂ ਚਿs	ਸਾਂਸਾਂ ਸsss	ਸਾਂਸਾਂ ਮਾsss	ਸਾਂਸਾਂ ਈs	ਸਾਂਸਾਂ ਐs

ਰਾਗੁ ਮਾਝ

ਸਲੋਕੁ ਮ: ੧ ॥

ਸਿਰੁ ਖੋਹਾਇ ਪੀਅਹਿ ਮਲਵਾਣੀ ਜੂਠਾ ਮੰਗਿ ਮੰਗਿ ਖਾਹੀ ॥
ਫੋਲਿ ਫਦੀਹਤਿ ਮੁਹਿ ਲੈਨਿ ਭੜਾਸਾ ਪਾਣੀ ਦੇਖਿ ਸਗਾਹੀ ॥
ਭੇਡਾ ਵਾਗੀ ਸਿਰੁ ਖੋਹਾਇਨਿ ਭਰੀਅਨਿ ਹਥ ਸੁਆਹੀ ॥
ਮਾਊ ਪੀਊ ਕਿਰਤੁ ਗਵਾਇਨਿ ਟਬਰ ਰੋਵਨਿ ਧਾਹੀ ॥

(ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ, ਅੰਗ ੧੪੯)

ਅਰਥ :

(ਇਹ ਸਰੇਵੜੇ ਜੀਵ-ਹਿੰਸਾ ਦੇ ਵਹਿਮ ਵਿਚ) ਸਿਰ (ਦੇ ਵਾਲ) ਪੁਟਾ ਕੇ (ਕਿ ਕਿਤੇ ਜੂਆਂ ਨਾ ਪੈ ਜਾਣ) ਮੈਲਾ ਪਾਣੀ ਪੀਂਦੇ ਹਨ ਤੇ ਜੂਠੀ ਰੋਟੀ ਮੰਗ ਮੰਗ ਕੇ ਖਾਂਦੇ ਹਨ; (ਆਪਣੇ) ਪਖਾਨੇ ਨੂੰ ਫੋਲ ਕੇ ਮੂੰਹ ਵਿਚ (ਗੰਦੀ) ਹਵਾੜ ਲੈਂਦੇ ਹਨ ਤੇ ਪਾਣੀ ਵੇਖ ਕੇ (ਇਸ ਤੋਂ) ਸੰਗਦੇ ਹਨ (ਭਾਵ, ਪਾਣੀ ਨਹੀਂ ਵਰਤਦੇ)। ਭੇਡਾਂ ਵਾਗ ਸਿਰ (ਦੇ ਵਾਲ) ਪੁਟਾਂਦੇ ਹਨ, (ਵਾਲ ਪੁੱਟਣ ਵਾਲਿਆਂ ਦੇ) ਹੱਥ ਸੁਆਹ ਨਾਲ ਭਰੇ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਮਾਪਿਆਂ ਵਾਲਾ ਕੀਤਾ ਕੰਮ (ਭਾਵ, ਹੱਥੀਂ ਕਮਾਈ) ਕਰ ਕੇ ਟੱਬਰ ਪਾਲਣ ਦਾ ਕੰਮ ਛੱਡ ਬੈਠਦੇ ਹਨ (ਇਸ ਲਈ) ਇਹਨਾਂ ਦੇ ਟੱਬਰ ਢਾਹਾਂ ਮਾਰ ਮਾਰ ਰੋਂਦੇ ਹਨ।

ਪਦ ਅਰਥ :

ਮਲਵਾਣੀ - ਮੈਲਾ ਪਾਣੀ, ਧੋਣ-ਧਾਣ, **ਫਦੀਹਤਿ** - (ਅਰਬੀ, ਫਜ਼ੀਅਤਿ ਦੇ 'ਜ਼' ਨੂੰ 'ਦ' ਭੀ ਪੜ੍ਹਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ; ਫਜ਼ੂਲ - ਫਾਦਲ; ਕਾਜ਼ੀ - ਕਾਦੀ) ਪਖਾਨਾ, **ਭੜਾਸਾ** - ਹਵਾੜ, **ਸਗਾਹੀ** - ਸੰਗਦੇ ਹਨ, **ਭਰੀਅਨਿ** - ਭਰੇ ਜਾਂਦੇ ਹਨ, **ਮਾਊ ਪੀਊ ਕਿਰਤੁ** - ਮਾਪਿਆਂ ਵਾਲਾ ਕੰਮ-ਕਾਰ, ਰੋਜ਼ੀ ਕਮਾਣ ਦਾ ਕੰਮ, **ਧਾਹੀ** - ਢਾਹਾਂ ਮਾਰ ਕੇ।

ਰਾਗੁ ਮਾਝ (ਏਕਤਾਲ, 12 ਮਾਤਰਾ)

(ਅੰਗ ੧੪੯)

1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12
×		0		2		0		3		4	
ਸਥਾਈ											
ਪਧ	ਮਪ	ਪ	ਨੀ	ਧ	ਪ	ਮ	ਮ	ਮ	ਪ	ਪ	ਪ
ਸਿs	ss	ਰੁ	ਖੋ	ਹਾ	ਇ	ਪੀਅ	ਹਿ	ਮ	ਲ	ਵਾ	ਣੀ
ਮਪ	ਧਪ	ਪ	ਮਗ	ਮਰੇ	ਰੇ	ਪ	ਪ	ਗੁ	ਰੇ	ਨੀ	ਸ
ਜੂs	ss	ਠਾ	ਮੰs	ss	ਗਿ	ਮੰ	s	ਗਿ	ਖਾ	s	ਹੀ
ਰੇ	ਰੇ	ਰੇ	ਰੇਗੁ	ਰੇ	ਰੇ	ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਸ	ਸ	ਸ
ਫੋ	s	ਲਿ	ਫਦੀ	ਹ	ਤਿ	ਮੁ	ਹਿ	ਲੈ	ਨਿ	ਭੜਾ	ਸਾ
ਸੰ	ਸੰ	ਸੰ	ਨੀ	ਧ	ਪ	ਰੇਮ	ਪਧ	ਮਗ	ਮਰੇ	ਸਰੇ	ਨੀਸ
ਪਾ	s	s	ਣੀ	s	s	ਦੇs	ss	ਖਿs	ਸs	ਗਾs	ਹੀs
ਅੰਤਰਾ											
ਮ	ਮ	ਮ	ਮਪ	ਪ	ਪ	ਪਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਸੰ	ਸੰ	ਸੰ
ਭੇ	s	ਡਾ	ਵਾs	s	ਗੀ	ਸਿs	s	ਰੁ	ਖੋਹਾ	ਇ	ਨਿ
ਮਪ	ਨੀਸੰ	ਰੇਂ	ਰੇਂ	ਰੇਂ	ਰੇਂ	ਗੁੰ	ਰੇਂ	ਗੁੰ	ਰੇਂ	ਨੀ	ਸੰ
ਭs	ss	ਰੀ	ਅ	s	ਨਿ	ਹ	ਥ	ਸੁ	ਆ	ਹੀ	s
ਮ	ਮ	ਮ	ਮਪ	ਪ	ਪ	ਪਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਸੰ	ਸੰ	ਸੰ
ਮਾ	s	ਊ	ਪੀs	ਊ	s	ਕਿs	ਰ	ਤੁ	ਗਵਾ	ਇ	ਨਿ
ਸੰ	ਸੰ	ਸੰ	ਨੀ	ਧ	ਪ	ਰੇਮ	ਪਧ	ਮਗ	ਮਰੇ	ਸਰੇ	ਨੀਸ
ਟ	ਬ	ਰ	ਰੇ	ਵ	ਨਿ	ਧਾs	ss	ਹੀs	ss	ss	ss

ਰਾਗੁ ਮਾਝ

ਪਉੜੀ ॥

ਤੁਧੁ ਸਚੇ ਸੁਬਹਾਨੁ ਸਦਾ ਕਲਾਣਿਆ ॥
 ਤੂੰ ਸਚਾ ਦੀਬਾਣੁ ਹੋਰਿ ਆਵਣ ਜਾਣਿਆ ॥
 ਸਚੁ ਜਿ ਮੰਗਹਿ ਦਾਨੁ ਸਿ ਤੁਧੈ ਜੋਹਿਆ ॥
 ਸਚੁ ਤੇਰਾ ਫੁਰਮਾਨੁ ਸਬਦੇ ਸੋਹਿਆ ॥
 ਮੰਨਿਐ ਗਿਆਨੁ ਧਿਆਨੁ ਤੁਧੈ ਤੇ ਪਾਇਆ ॥
 ਕਰਮਿ ਪਵੈ ਨੀਸਾਨੁ ਨ ਚਲੈ ਚਲਾਇਆ ॥
 ਤੂੰ ਸਚਾ ਦਾਤਾਰੁ ਨਿਤ ਦੇਵਹਿ ਚੜਹਿ ਸਵਾਇਆ ॥
 ਨਾਨਕੁ ਮੰਗੈ ਦਾਨੁ ਜੋ ਤੁਧੁ ਭਾਇਆ ॥੨੬॥

ਅਰਥ :

(ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ, ਅੰਗ ੧੫੦)

ਹੇ ਸੱਚੇ (ਪ੍ਰਭੂ) ! ਮੈਂ ਤੈਨੂੰ ਸਦਾ 'ਸੁਬਹਾਨੁ' (ਆਖ ਆਖ ਕੇ) ਵਡਿਆਉਂਦਾ ਹਾਂ। ਤੂੰ ਹੀ ਸਦਾ ਕਾਇਮ ਰਹਿਣ ਵਾਲਾ ਹਾਕਮ ਹੈਂ, ਹੋਰ ਸਾਰੇ ਜੀਵ ਜੰਮਦੇ ਮਰਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। (ਹੇ ਪ੍ਰਭੂ !) ਜੋ ਬੰਦੇ ਤੇਰਾ ਸੱਚਾ ਨਾਮ-ਰੂਪ ਦਾਨ ਤੈਥੋਂ ਮੰਗਦੇ ਹਨ ਉਹ ਤੇਰੇ ਵਰਗੇ ਹੋ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਤੇਰਾ ਅੱਟਲ ਹੁਕਮ (ਗੁਰ) ਸ਼ਬਦ ਦੀ ਬਰਕਤਿ ਨਾਲ (ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ) ਮਿੱਠਾ ਲੱਗਦਾ ਹੈ। ਤੇਰਾ ਹੁਕਮ ਮੰਨਣ ਨਾਲ ਅਸਲੀਅਤ ਦੀ ਸਮਝ ਤੇ ਉਚੀ ਟਿਕੀ ਸੁਰਤ ਤੇਰੇ ਪਾਸੋਂ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਹਾਸਲ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਤੇਰੀ ਮਿਹਰ ਨਾਲ (ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਮੱਥੇ ਤੇ ਇਹ ਸੋਹਣਾ) ਲੇਖ ਲਿਖਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਜੋ ਕਿਸੇ ਦਾ ਮਿਟਾਇਆ ਮਿਟਦਾ ਨਹੀਂ। ਹੇ ਪ੍ਰਭੂ ! ਤੂੰ ਸਦਾ ਬਖ਼ਸ਼ਿਸ਼ਾਂ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਹੈਂ, ਤੂੰ ਨਿੱਤ ਬਖ਼ਸ਼ਿਸ਼ਾਂ ਕਰਦਾ ਹੈਂ ਤੇ ਵਧੀਕ ਵਧੀਕ ਬਖ਼ਸ਼ਿਸ਼ਾਂ ਕਰੀ ਜਾਂਦਾ ਹੈਂ। ਨਾਨਕ (ਤੇਰੇ ਦਰ ਤੋਂ) ਉਹੀ ਦਾਨ ਮੰਗਦਾ ਹੈ ਜੋ ਤੈਨੂੰ ਚੰਗਾ ਲੱਗਦਾ ਹੈ (ਭਾਵ, ਤੇਰੀ ਰਜ਼ਾ ਵਿਚ ਰਾਜ਼ੀ ਰਹਿਣ ਦਾ ਦਾਨ ਮੰਗਦਾ ਹੈ) ॥੨੬॥

ਪਦ ਅਰਥ :

ਸੁਬਹਾਨੁ - ਅਚਰਜ -ਰੂਪ, **ਕਲਾਣਿਆ** - ਮੈਂ ਵਡਿਆਈ ਕੀਤੀ ਹੈ, **ਜਿ** - ਜੋ ਜੀਵ, **ਸੋਹਿਆ** - ਸੋਹਣਾ ਲੱਗਾ ਹੈ, **ਮੰਨਿਐ** - (ਤੇਰਾ ਫੁਰਮਾਨ) ਮੰਨਣ ਨਾਲ, **ਗਿਆਨ** - ਅਸਲੀਅਤ ਦੀ ਸਮਝ, **ਧਿਆਨੁ** - ਉਚੀ ਟਿਕੀ ਸੁਰਤ, **ਕਰਮਿ** - ਤੇਰੀ ਮਿਹਰ ਨਾਲ, **ਨੀਸਾਨੁ** - ਮੱਥੇ ਤੇ ਲੇਖ।

ਰਾਗੁ ਮਾਝ ਪਉੜੀ (੪ ਮਾਤਰਾ)

(ਅੰਗ-੧੪੫)

1	2	3	4	1	2	3	4
×		0		×		0	
ਗੁੰ-	ਗੁੰਗੁੰ	ਰੇਂ-	ਮੰਗੁੰ	ਗੁੰਗੁੰ	ਗੁੰਗੁੰ	ਗੁੰਗੁੰ	ਗੁੰਗੁੰ
ਤੁੜੜੜ	ਧੁੜੜੜ	ਸੜ	ਚੇੜ	ਸੁਬੜੜ	ਹਾੜੜੜ	ਨੁੜ	ੜੜ
ਰੇਂਰੇਂ	ਰੇਂਰੇਂ	ਰੇਂਰੇਂ	ਨੀਨੀ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ
ਸੜੜੜ	ੜੜੜੜ	ਦਾੜ	ੜੜ	ਕੜੜੜ	ਲਾੜੜੜ	ਣਿੜ	ਆੜ
ਗੁੰ-	ਗੁੰਗੁੰ	ਰੇਂ-	ਮੰਗੁੰ	ਗੁੰਗੁੰ	ਗੁੰਗੁੰ	ਗੁੰਗੁੰ	ਗੁੰਗੁੰ
ਤੁੜੜੜ	ਸੜੜੜ	ਚਾੜ	ੜੜ	ਦੀੜੜੜ	ਬਾੜੜੜ	ਣੁੜ	ੜੜ

1	2	3	4	1	2	3	4
×		0		×		0	
ਰੇਰੇ	ਰੇਰੇ	ਰੇਰੇ	ਨੀਨੀ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ
ਹੋਰਿsss	ਆਵਣs	ss	ss	ਜਾਂsss	ਣਿsss	ਆs	ss
ਗੁੰ-	ਗੁੰਗੁੰ	ਰੇਂ-	ਮੰਗੁੰ	ਗੁੰਗੁੰ	ਗੁੰਗੁੰ	ਗੁੰਗੁੰ	ਗੁੰਗੁੰ
ਸਚੁsss	ਜਿsss	ਮੰਗ	ਹਿs	ਦਾਂsss	ਨੁsss	ss	ss
ਰੇਰੇ	ਰੇਰੇ	ਰੇਰੇ	ਨੀਨੀ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ
ਸਿsss	ਤੁsss	ਧੈs	ss	ਜੇsss	ਹਿsss	ਆs	ss
ਗੁੰ-	ਗੁੰਗੁੰ	ਰੇਂ-	ਮੰਗੁੰ	ਗੁੰਗੁੰ	ਗੁੰਗੁੰ	ਗੁੰਗੁੰ	ਗੁੰਗੁੰ
ਸsss	ਚੁsss	ਤੇs	ਰਾਂs	ਫੁsss	ਰsss	ਮਾਂs	ਨੁs
ਰੇਰੇ	ਰੇਰੇ	ਰੇਰੇ	ਰੇਰੇ	ਗੁੰਗੁੰ	ਗੁੰਗੁੰ	ਗੁੰਗੁੰ	ਗੁੰਗੁੰ
ਸsss	ਬsss	ਦੇs	ss	ਸੋsss	ਹਿsss	ਆs	ss
ਮਾ-	ਮਾਪਾ	-ਪਾ	ਨੀਨੀ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ
ਮੰਨਿsss	ਐsss	ਗਿਆ	ਨੁs	ਧਿsss	ਆsss	ਨੁs	ss
ਰੇਂ-	ਰੇਰੇ	-ਰੇਂ	ਨੀਨੀ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ
ਤੁਧੈsss	ਤੇsss	ss	ss	ਪਾਂsss	ਇsss	ਆs	ss
ਮਾ-	ਮਾਪਾ	-ਪਾ	ਨੀਨੀ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ
ਕਰsss	ਮਿsss	ਪs	ਵੈs	ਨੀsss	ਸਾਂsss	ਨੁs	ss
ਰੇਂ-	ਰੇਰੇ	-ਰੇਂ	ਨੀਨੀ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ
ਨsss	ਚsss	ਲੈs	ss	ਚsss	ਲਾਂsss	ਇs	ਆs
ਮਾ-	ਮਾਪਾ	-ਪਾ	ਨੀਨੀ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ
ਤੁੰsss	ਸਚਾਂss	ss	ss	ਦਾਂsss	ਤਾਂsss	ss	ਰੁs
ਰੇਂ-	ਰੇਰੇ	-ਰੇਂ	ਨੀਨੀ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ
ਨਿਤs	ਦੇਵਹਿs	ਚੜ	ਹਿs	ਸਵਾਂss	ਇਆss	ss	ss
ਗੁੰ-	ਗੁੰਗੁੰ	-ਗੁੰ	ਗੁੰਗੁੰ	ਰੇਰੇ	ਗੁੰਗੁੰ	ਗੁੰਗੁੰ	ਗੁੰਗੁੰ
ਨਾਨsss	ਕੁsss	ਮੰs	ਗੈs	ਦਾਂsss	ਨੁsss	ss	ss
ਰੇਰੇ	ਨੀਨੀ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ
ਜੋsss	ਤੁsss	ਧੁs	ss	ਭਾਂsss	ਇsss	ਆs	ss
ਗੁੰ-	ਗੁੰਗੁੰ	-ਗੁੰ	ਗੁੰਗੁੰ	ਰੇਰੇ	ਗੁੰਗੁੰ	ਗੁੰਗੁੰ	ਗੁੰਗੁੰ
ਜੋsss	ਤੁsss	ਧੁs	ss	ਭਾਂsss	ਇsss	ਆs	ss
ਰੇਰੇ	ਨੀਨੀ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ
ਜੋsss	ਤੁsss	ਧੁs	ss	ਭਾਂsss	ਇsss	ਆs	ss

ਰਾਗੁ ਮਾਝ

ਮ: ੧ ॥

ਆਪਿ ਬੁਝਾਏ ਸੋਈ ਬੂਝੈ ॥
ਜਿਸੁ ਆਪਿ ਸੁਝਾਏ ਤਿਸੁ ਸਭੁ ਕਿਛੁ ਸੁਝੈ ॥
ਕਹਿ ਕਹਿ ਕਥਨਾ ਮਾਇਆ ਲੂਝੈ ॥

(ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ, ਅੰਗ ੧੫੦)

ਅਰਥ :

ਜਿਸ ਮਨੁੱਖ ਨੂੰ ਪ੍ਰਭੂ ਆਪ ਮੱਤ ਦੇਂਦਾ ਹੈ, ਉਸ ਨੂੰ ਹੀ ਮੱਤ ਆਉਂਦੀ ਹੈ। ਜਿਸ ਮਨੁੱਖ ਨੂੰ ਆਪ ਸੂਝ ਬਖਸ਼ਦਾ ਹੈ, ਉਸ ਨੂੰ (ਜੀਵਨ-ਸਫ਼ਰ ਦੀ) ਹਰੇਕ ਗੱਲ ਦੀ ਸੂਝ ਆ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। (ਜੇ ਇਹ ਮੱਤ ਤੇ ਸੂਝ ਨਹੀਂ, ਤਾਂ ਇਸ ਦੀ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਬਾਰੇ) ਆਖੀ ਜਾਣਾ ਆਖੀ ਜਾਣਾ (ਕੋਈ ਲਾਭ ਨਹੀਂ ਦੇਂਦਾ) (ਮਨੁੱਖ ਅਮਲੀ ਜੀਵਨ ਵਿਚ) ਮਾਇਆ ਵਿਚ ਹੀ ਸੜਦਾ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ।

ਪਦ ਅਰਥ :

ਲੂਝੈ – ਸੜਦਾ ਹੈ, ਦੁਖੀ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ।

ਰਾਗੁ ਮਾਝ (ਦਾਦਰਾ, ਓ ਮਾਤਰਾ)

(ਅੰਗ-੧੫੦)

1	2	3	4	5	6
x			0		
ਸਥਾਈ					
ਪ	ਪ	ਪ	ਮਪ	ਪ	ਪ
ਆ	s	ਪਿ	ਬੁs	ਝਾ	ਏ
ਧ	ਧ	ਧ	ਧਪ	ਪ	ਪ
ਸੋ	s	ਈ	ਬੂs	s	ਝੈ
ਪਗੁ	ਗੁ	ਗੁ	ਰੇ	ਰੇ	ਰੇ
ਆs	s	ਪਿ	ਬੁ	ਝਾ	ਏ
ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਸ	ਸ	ਸ
ਸੋ	s	ਈ	ਬੂ	s	ਝੈ
ਅੰਤਰਾ					
ਸੰ	ਸੰ	ਸੰ	ਨੀ	ਸੰ	ਸੰ
ਜਿ	s	ਸੁ	ਆ	s	ਪਿ
ਸੰ	ਨੀ	ਧ	ਪ	ਪ	ਪ
ਸੁ	s	s	ਝਾ	s	ਏ
ਸੰ	ਸੰ	ਸੰ	ਨੀ	ਸੰ	ਸੰ
ਤਿ	s	ਸੁ	ਸ	s	ਭੁ
ਸੰ	ਨੀ	ਧ	ਪ	ਪ	ਪ
ਕਿ	s	ਫੁ	ਸੂ	s	ਝੈ
ਧ	ਧ	ਧ	ਮਗ	ਮ	ਰੇ
ਕਹਿ	ਕ	ਹਿ	ਕs	ਥ	ਨਾ
ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਸ	ਸ	ਸ
ਮਾ	ਇ	ਆ	ਲੂ	s	ਝੈ

ਰਾਗੁ ਮਾਝ

ਪਉੜੀ ॥

ਹਉ ਢਾਢੀ ਵੇਕਾਰੁ ਕਾਰੈ ਲਾਇਆ ॥
 ਰਾਤਿ ਦਿਹੈ ਕੈ ਵਾਰ ਧੁਰਹੁ ਫੁਰਮਾਇਆ ॥
 ਢਾਢੀ ਸਚੈ ਮਹਲਿ ਖਸਮਿ ਬੁਲਾਇਆ ॥
 ਸਚੀ ਸਿਫਤਿ ਸਾਲਾਹ ਕਪੜਾ ਪਾਇਆ ॥
 ਸਚਾ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਨਾਮੁ ਭੋਜਨੁ ਆਇਆ ॥
 ਗੁਰਮਤੀ ਖਾਧਾ ਰਜਿ ਤਿਨਿ ਸੁਖੁ ਪਾਇਆ ॥
 ਢਾਢੀ ਕਰੇ ਪਸਾਉ ਸਬਦੁ ਵਜਾਇਆ ॥
 ਨਾਨਕ ਸਚੁ ਸਾਲਾਹਿ ਪੂਰਾ ਪਾਇਆ ॥੨੭॥ ਸੁਧੁ

ਅਰਥ :

(ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ, ਅੰਗ ੧੫੦)

ਮੈਂ ਵੇਹਲਾ ਸਾਂ, ਮੈਨੂੰ ਢਾਢੀ ਬਣਾ ਕੇ ਪ੍ਰਭੂ ਨੇ (ਅਸਲ) ਕੰਮ ਵਿਚ ਲਾ ਦਿੱਤਾ। ਪ੍ਰਭੂ ਨੇ ਧੁਰੋਂ ਹੁਕਮ ਦਿੱਤਾ ਕਿ ਭਾਵੇਂ ਰਾਤ ਹੋਵੇ ਭਾਵੇਂ ਦਿਨ ਜਸ ਕਰੋ। ਮੈਨੂੰ ਢਾਢੀ ਨੂੰ (ਭਾਵ, ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਉਸ ਦੀ ਸਿਫਤ-ਸਾਲਾਹ ਸਾਲਾਹ ਵਿਚ ਲੱਗਾ ਤਾਂ) ਖਸਮ ਨੇ ਆਪਣੇ ਸੱਚੇ ਮਹਲ ਵਿਚ (ਆਪਣੀ ਹਜ਼ੂਰੀ ਵਿਚ) ਸੱਦਿਆ। (ਉਸ ਨੇ) ਸੱਚੀ ਸਿਫਤ-ਸਾਲਾਹ-ਰੂਪ ਮੈਨੂੰ ਸਿਰੋਪਾਉ ਦਿੱਤਾ। ਸਚਾ ਕਾਇਮ ਰਹਿਣ ਵਾਲਾ ਆਤਮਕ ਜੀਵਨ ਦੇਣ ਵਾਲਾ ਨਾਮ (ਮੇਰੇ ਆਤਮਾ ਦੇ ਆਧਾਰ ਲਈ ਮੈਨੂੰ) ਭੋਜਨ (ਉਸ ਪਾਸੋਂ) ਮਿਲਿਆ। ਜਿਸ ਜਿਸ ਮਨੁੱਖ ਨੇ ਗੁਰੂ ਦੀ ਸਿੱਖਿਆ ਤੇ ਤੁਰ ਕੇ (ਇਹ ‘ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਨਾਮੁ ਭੋਜਨ’) ਰੱਜ ਕੇ ਖਾਦਾ ਹੈ ਉਸ ਨੇ ਸੁਖ ਪਾਇਆ ਹੈ। ਮੈਂ ਢਾਢੀ (ਭੀ ਜਿਉਂ ਜਿਉਂ) ਸਿਫਤ-ਸਾਲਾਹ ਦਾ ਗੀਤ ਗਾਉਂਦਾ ਹਾਂ, ਪ੍ਰਭੂ-ਦਰ ਤੋਂ ਮਿਲੇ ਇਸ ਨਾਮ-ਪ੍ਰਸ਼ਾਦ ਨੂੰ ਛਕਦਾ ਹਾਂ (ਭਾਵ, ਨਾਮ ਦਾ ਆਨੰਦ ਮਾਣਦਾ ਹਾਂ)।

ਪਦ ਅਰਥ :

ਢਾਢੀ - ‘ਵਾਰ’ ਗਾਵਣ ਵਾਲਾ, **ਵੇਕਾਰੁ** - ਬੇਕਾਰ, ਵੇਹਲਾ, **ਕੈ** - ਭਾਵੇਂ, **ਵਾਰ** - ਜਸ ਦੀ ਬਾਣੀ, **ਕਪੜਾ** - ਸਿਰੋਪਾਉ, **ਪਸਾਉ** - (ਸੰ. ਪ੍ਰਸਾਦ) ਖਾਣ ਵਾਲੀ ਉਹ ਚੀਜ਼ ਜੋ ਆਪਣੇ ਇਸ਼ਟ ਦੇ ਦਰ ਤੇ ਪਹਿਲਾਂ ਭੇਟ ਕੀਤੀ ਜਾਏ ਤੇ ਫਿਰ ਉਥੋਂ ਦਰ ਤੇ ਗਏ ਬੰਦਿਆਂ ਨੂੰ ਮਿਲੇ, ਜਿਵੇਂ ਕੜਾਹ ਪ੍ਰਸ਼ਾਦ, ਗੁਰੂ-ਦਰ ਤੋਂ ਮਿਲਿਆ ਪਦਾਰਥ, ਪ੍ਰਭੂ-ਦਰ ਤੋਂ ਮਿਲੀ ਦਾਤਿ, **ਪਸਾਉ ਕਰੇ** - ਪ੍ਰਭੂ-ਦਰ ਤੋਂ ਮਿਲਿਆ ਭੋਜਨ ਪਾਂਦਾ ਹੈ ਛਕਦਾ ਹੈ, **ਵਜਾਇਆ** - ਗਾਂਵਿਆ।

ਰਾਗੁ ਮਾਝ ਪਉੜੀ (੪ ਮਾਤਰਾ)(ਅੰਗ-੧੪੫)

1	2	3	4	1	2	3	4
×		0		×		0	
ਗੁੰ-	ਗੁੰਗੁ	ਰੇਂ-	ਮਾਂਗੁ	ਗੁੰਗੁ	ਗੁੰਗੁ	ਗੁੰਗੁ	ਗੁੰਗੁ
ਹੜੜ	ਉੜੜ	ਢਾੜ	ਢੀੜ	ਵੇੜੜ	ਕਾੜੜ	ਰੁੜ	ੜੜ
ਰੇਂਰੇਂ	ਰੇਂਰੇਂ	ਰੇਂਰੇਂ	ਨੀਨੀ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ
ਕਾੜੜ	ੜੜੜ	ਰੈੜ	ੜੜ	ਲਾੜੜ	ਇੜੜ	ਆੜ	ੜੜ
ਗੁੰ-	ਗੁੰਗੁ	ਰੇਂ-	ਮਾਂਗੁ	ਗੁੰਗੁ	ਗੁੰਗੁ	ਗੁੰਗੁ	ਗੁੰਗੁ
ਰਾਤਿੜੜ	ਦਿਹੈੜੜ	ਕੈੜ	ੜੜ	ਵਾੜੜ	ੜੜੜ	ਰੜ	ੜੜ

1	2	3	4	1	2	3	4
×		0		×		0	
ਰੇਰੇਂ	ਰੇਰੇਂ	ਰੇਰੇਂ	ਨੀਨੀ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ
ਪੁsss	ਰsss	ਹs	ss	ਫੁਰsss	ਮਾਇss	ਆs	ss
ਗੁੰ-	ਗੁੰਗੁੰ	ਰੇਂ-	ਮਾਂਗੁੰ	ਗੁੰਗੁੰ	ਗੁੰਗੁੰ	ਗੁੰਗੁੰ	ਗੁੰਗੁੰ
ਢਾsss	ਢੀsss	ਸs	ਚੈs	ਮsss	ਹsss	ਲਿs	ss
ਰੇਰੇਂ	ਰੇਰੇਂ	ਰੇਰੇਂ	ਨੀਨੀ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ
ਖsss	ਸsss	ਮਿs	ss	ਬੁsss	ਲਾsss	ਇਆ	ss
ਗੁੰ-	ਗੁੰਗੁੰ	ਰੇਂ-	ਮਾਂਗੁੰ	ਗੁੰਗੁੰ	ਗੁੰਗੁੰ	ਗੁੰਗੁੰ	ਗੁੰਗੁੰ
ਸਚੀss	ਸਿsss	ਫs	ਤਿs	ਸਾsss	ਲਾਹsss	ss	s
ਰੇਰੇਂ	ਰੇਰੇਂ	ਰੇਰੇਂ	ਰੇਰੇਂ	ਗੁੰਗੁੰ	ਗੁੰਗੁੰ	ਗੁੰਗੁੰ	ਗੁੰਗੁੰ
ਕsss	ਪsss	ੜਾs	ss	ਪਾsss	ਇsss	ਆs	ss
ਮਾ-	ਮਾਪਾ	-ਪਾ	ਨੀਨੀ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ
ਸਚਾ'ss	ਅੰsss	ਮ੍ਰਿs	ਤs	ਨਾ'sss	ਮੁ'sss	ss	ss
ਰੇਂ-	ਰੇਰੇਂ	-ਰੇਂ	ਨੀਨੀ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ
ਭੋ'sss	ਜ'sss	ਨੁs	ss	ਆ'sss	ਇਆ'ss	ss	ss
ਮਾ-	ਮਾਪਾ	-ਪਾ	ਨੀਨੀ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ
ਗੁਰ'ss	ਮ'sss	ਤੀs	ਖਾਧਾ	ਰ'sss	ss'ss	ਜਿs	ss
ਰੇਂ-	ਰੇਰੇਂ	-ਰੇਂ	ਨੀਨੀ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ
ਤਿ'sss	ਨਿ'sss	ਸੁs	ਖੁs	ਪਾ'sss	ਇਆ'ss	ss	ss
ਮਾ-	ਮਾਪਾ	-ਪਾ	ਨੀਨੀ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ
ਢਾ'sss	ਢੀ'sss	ਕs	ਰੇs	ਪ'sss	ਸਾ'sss	ਉs	ss
ਰੇਂ-	ਰੇਰੇਂ	-ਰੇਂ	ਨੀਨੀ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ
ਸ'sss	ਬ'sss	ਦੁs	ss	ਵ'sss	ਜਾ'sss	ਇਆ	ss
ਗੁੰ-	ਗੁੰਗੁੰ	-ਗੁੰ	ਗੁੰਗੁੰ	ਰੇਰੇਂ	ਗੁੰਗੁੰ	ਗੁੰਗੁੰ	ਗੁੰਗੁੰ
ਨਾਨ'ss	ਕ'sss	ਸs	ਚੁs	ਸਾ'sss	ਲਾ'sss	ਹਿs	ss
ਰੇਰੇਂ	ਨੀਨੀ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ
ਪੂ'sss	ss'ss	ਰਾs	ss	ਪਾ'sss	ਇਆ'ss	ss	ss
ਗੁੰ-	ਗੁੰਗੁੰ	-ਗੁੰ	ਗੁੰਗੁੰ	ਰੇਰੇਂ	ਗੁੰਗੁੰ	ਗੁੰਗੁੰ	ਗੁੰਗੁੰ
ਪੂ'sss	ss'ss	ਰਾs	ss	ਪਾ'sss	ਇਆ'ss	ss	ss
ਰੇਰੇਂ	ਨੀਨੀ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ
ਪੂ'sss	ss'ss	ਰਾs	ss	ਪਾ'sss	ਇਆ'ss	ss	ss

ਰਾਗੁ ਗਉੜੀ

ਗਉੜੀ ਮਹਲਾ ੧॥

ਡਰਿ ਘਰੁ ਘਰਿ ਡਰੁ ਡਰਿ ਡਰੁ ਜਾਇ॥
 ਸੋ ਡਰੁ ਕੇਹਾ ਜਿਤੁ ਡਰਿ ਡਰੁ ਪਾਇ॥
 ਤੁਧੁ ਬਿਨੁ ਦੂਜੀ ਨਾਹੀ ਜਾਇ॥
 ਜੋ ਕਿਛੁ ਵਰਤੈ ਸਭ ਤੇਰੀ ਰਜਾਇ॥੧॥
 ਡਰੀਐ ਜੇ ਡਰੁ ਹੋਵੈ ਹੋਰੁ॥
 ਡਰਿ ਡਰਿ ਡਰਣਾ ਮਨ ਕਾ ਸੋਰੁ॥੧॥ ਰਹਾਉ
 (ਅੰਗ ੧੫੧)

ਪਦ ਅਰਥ:

ਡਰਿ= ਡਰ ਨਾਲ, ਪ੍ਰਭੂ ਦੇ ਡਰ-ਅਦਬ ਵਿਚ ਰਿਹਾਂ। ਘਰੁ= ਪ੍ਰਭੂ ਦਾ ਡਰ, ਉਹ ਆਤਮਕ, ਅਵਸਥਾ ਜਿਥੇ ਮਨ ਪ੍ਰਭੂ-ਚਰਨਾਂ ਵਿਚ ਜੁੜਿਆ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ। ਘਰਿ= ਘਰ ਵਿਚ ਹਿਰਦੇ ਵਿਚ। ਡਰੁ= ਪ੍ਰਭੂ ਦਾ ਡਰ, ਇਹ ਯਕੀਨ ਕਿ ਪ੍ਰਭੂ ਮੇਰੇ ਅੰਦਰ ਵੱਸਦਾ ਹੈ ਤੇ ਸਭ ਵਿਚ ਵੱਸਦਾ ਹੈ। ਡਰੁ ਜਾਇ= (ਦੁਨੀਆ ਦਾ ਹਰੇਕ ਕਿਸਮ ਦਾ) ਸਹਮ ਦੂਰ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਸੋ ਡਰ ਕੇਹਾ= ਪ੍ਰਭੂ ਦਾ ਡਰ ਐਸਾ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ ਕਿ। ਜਿਤੁ ਡਰਿ= ਕਿ ਉਸ ਡਰ ਵਿਚ ਰਿਹਾਂ। ਡਰੁ ਪਾਇ= ਦੁਨੀਆ ਵਾਲਾ ਸਹਮ ਟਿਕਿਆ ਰਹੇ। ਜਾਇ= ਥਾਂ। ਰਜਾਇ= ਹੁਕਮ, ਮਰਜ਼ੀ=॥੧॥ ਡਰੀਐ= ਸਹਮੇ ਰਹੀਏ। ਹੋਰੁ =ਓਪਰਾ, ਕਿਸੇ ਓਪਰੇ ਦਾ। ਡਰਿ ਡਰਿ ਡਰਣਾ= ਸਦਾ ਡਰਦੇ ਰਹਿਣਾ। ਸੋਰੁ= ਰੌਲਾ, ਘਬਰਾਹਟ, ਡੋਲਣ ਦੀ ਨਿਸ਼ਾਨੀ॥੧॥

ਥਾਟ	:	ਭੈਰਵ
ਜਾਤੀ	:	ਔੜਵ-ਸੰਪੂਰਨ
ਵਾਦੀ	:	ਰਿਸ਼ਭ
ਸੰਵਾਦੀ	:	ਪੰਚਮ
ਸੁਰ	:	ਰਿਸ਼ਭ, ਧੈਵਤ ਕੋਮਲ
ਵਰਜਿਤ ਸੁਰ	:	ਆਰੋਹ ਵਿਚ ਧੈਵਤ
ਸਮਾਂ	:	ਰਾਤ ਦਾ ਪਹਿਲਾ ਪਹਿਰ
ਅਰੋਹ	:	ਸ ਰੇ ਗ ਰੇ ਮ ਪਨੀ ਸੰ
ਅਵਰੋਹ	:	ਸੰ ਨੀ ਧੁ ਮ ਪ, ਧੁ ਪ ਮ ਗ, ਗ ਰੇ ਸ ਨੀ ਸ
ਮੁੱਖ ਅੰਗ	:	ਮ ਧੁ ਪ, ਧੁ ਮ ਪ ਗ ਮ, ਰੇ ਗ ਰੇ ਸ ਨੀ, ਸ

ਰਾਗੁ ਗਾਉੜੀ (ਅੱਧ ਤਿਨਤਾਲ ੧੬ ਮਾਤਰਾ)

1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12	13	14	15	16
×				2	ਸਥਾਈ			0				3			
														ਸਰੇ	ਮਪ
														ਡS	ਰੀS
ਪ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪ	ਮ	ਗ	ਰੇ	ਸ	ਸ	ਰੇ	ਰੇ	ਸ	ਸ		
ਐ	S	S	S	ਜੇ	S	ਡ	ਰੁ	ਹੋ	ਵੈ	ਹੋ	S	ਰੁ	S		
														—	—
														S	S
.ਨੀ	.ਨੀ	ਸ	ਸ	ਰੇ	ਰੇ	ਗ	ਗ	ਰੇ	ਗ	ਰੇਮੁ	ਪਮ	ਗਰੇ	ਸ		
ਡ	ਰਿ	ਡ	ਰਿ	ਡ	S	ਰ	ਣਾ	ਮਨ	ਕਾ		ਸੋ	ਰੁ	S		
ਪ	ਪ	ਪ	ਪ	ਮ	ਮ	ਪ	ਪ	ਮਪ	ਨੀਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਨੀ	ਨੀ	ਸਾਂ	ਸਾਂ
ਡ	ਰਿ	ਘ	ਰੁ	ਘ	ਰਿ	ਡ	ਰੁ	ਡ	ਰਿ	ਡ	ਰੁ	ਜਾ	S	ਇ	S
ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਸਾਂ	ਰੁੱ	ਗਾਂ	ਰੁੱ	ਰੁੱ	ਗਾਂ	ਗਾਂ	ਰੁੱ	ਰੁੱ	ਸਾਂ	ਸਾਂ
ਸੋ	S	ਡ	ਰੁ	ਕੇ	ਹਾ	ਜਿ	ਤੁ	ਡ	ਰਿ	ਡ	ਰੁ	ਪਾ	S	ਇ	S
ਪ	ਪ	ਪ	ਪ	ਮ	ਮ	ਪ	ਮ	ਮਪ	ਨੀਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਨੀ	ਨੀ	ਸਾਂ	ਸਾਂ
ਤੁ	S	ਧੁ	S	ਬਿ	S	ਨੁ	S	ਦੂS	ਜੀ	ਨਾ	ਹੀ	ਜਾ	S	ਇ	S
ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਧੁ	ਧੁ	ਪ	ਪ	ਮਪ	ਨੀਸਾਂ	ਸਾਂਨੀ	ਧੁਪ	ਮਗ	ਰੇਸ		
ਜੋ	S	ਕਿ	ਛੁ	ਵ	ਰ	ਤੈ	S	ਸS	ਭ	ਤੇ	ਰੀ	ਰਜਾ	Sਇ		

ਰਾਗੁ ਗਉੜੀ

ਗਉੜੀ ਮਹਲਾ ੧॥

ਮਾਤਾ ਮਤਿ ਪਿਤਾ ਸੰਤੋਖੁ॥
ਸਤੁ ਭਾਈ ਕਰਿ ਏਹੁ ਵਿਸੇਖੁ॥੧॥
ਕਹਣਾ ਹੈ ਕਿਛੁ ਕਹਣੁ ਨ ਜਾਇ॥
ਤਉ ਕੁਦਰਤਿ ਕੀਮਤਿ ਨਹੀ ਪਾਇ ॥੧॥ ਰਹਾਉ॥

(ਅੰਗ ੧੫੧-੧੫੨)

ਪਦ ਅਰਥ:

।ਮਤਿ =ਉੱਚੀ ਮੱਤ ,ਸਤੁ = ਦਾਨ, ਖਲਕਤ ਦੀ ਸੇਵਾ । ਵਿਸੇਖੁ = ਉਚੇਚਾ। ਏਹੁ ਸਤੁ ਵਿਸੇਖੁ ਭਾਈ = ਇਸ ਦਾਨ
(ਖਲਕ=ਸੇਵਾ) ਨੂੰ ਉਚੇਚਾ ਭਰਾ ।ਕਰਿ = ਕਰੇ ਬਣਾਏ ॥੧॥ ਕਹਣਾ ਹੈ = (ਰਤਾ-ਮਾਤ੍ਰ) ਬਿਆਨ ਹੈ। ਤਉ =ਤੇਰੀ ॥੧॥

ਰਾਗੁ ਗਾਉੜੀ (ਏਕ ਤਾਲ ੧੨ ਮਾਤਰਾ)

1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12
×		੦		2		੦		3		4	
ਸਥਾਈ											
ਪ	ਪ	ਪ	ਧੁ	ਪ	ਪ	ਮ	ਗ	ਰੇ	ਗ	ਰੇ	ਸ
ਤ	ਉ	ਕੁ	ਦ	ਰ	ਤਿ	ਕੀਮ	ਤਿ	ਨ	ਹੀ	ਪਾ	ਇ
.ਨੀ	.ਨੀ	.ਨੀ	ਸ	ਰੇ	ਸ	ਗ	ਰੇ	ਰੇ	ਸ	ਸ	ਸ
ਕਹ	ਣਾ	ਹੈ	ੲ	ਕਿ	ਛੁ	ਕਹ	ਣੁ	ਨ	ਜਾ	ੲ	ਇ
ਅੰਤਰਾ											
ਪ	ਪ	ਪ	ਧੁਪ	ਪ	ਪ	ਮ	ਪ	ਨੀ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ
ਮਾ	ੲ	ਤਾ	ਮ	ੲ	ਤਿ	ਪਿ	ੲ	ਤਾ	ਸੰ	ਤੇ	ਖੁ
ਨੀ	ਸਾਂ	ਰੁੱ	ਸਾਂ	ਰੁੱ	ਸਾਂ	ਮਪ	ਨੀਸਾਂ	ਨੀਧੁ	ਪਮ	ਗਰੇ	ਸ
ਸ	ਤੁ	ਭਾ	ਈ	ਕ	ਰਿ	ਏ	ਹੁ	ਵਿ	ਸੇ	ਖੁ	ੲ

ਰਾਗੁ ਗਉੜੀ

ਗਉੜੀ ਮਹਲਾ ੧॥

ਪਉਣੈ ਪਾਣੀ ਅਗਨੀ ਕਾ ਮੇਲੁ॥
ਚੰਚਲ ਚਪਲ ਬੁਧਿ ਕਾ ਖੇਲੁ॥
ਨਉ ਦਰਵਾਜੇ ਦਸਵਾ ਦੁਆਰੁ॥
ਬੁਝੁ ਰੇ ਗਿਆਨੀ ਏਹੁ ਬੀਚਾਰੁ॥੧॥
ਕਥਤਾ ਬਕਤਾ ਸੁਨਤਾ ਸੋਈ॥
ਆਪੁ ਬੀਚਾਰੇ ਸੁ ਗਿਆਨੀ ਹੋਈ॥੧॥ਰਹਾਉ॥

(ਅੰਗ ੧੫੨)

ਪਦ ਅਰਥ:

ਪਉਣੈ ਕਾ = ਹਵਾ ਦਾ। ਮੇਲੁ = ਇੱਕਠ। ਚਪਲ = ਕਿਸੇ ਇੱਕ ਥਾਂ ਨਾਹ ਟਿਕਣ ਵਾਲੀ। ਖੇਲੁ = ਖੇਡ, ਦੌੜ-ਭੱਜ। ਨਉ ਦਰਵਾਜੇ = ਅੱਖ ਕੰਨ, ਨੱਕ, ਮੂੰਹ ਆਦਿਕ ਨੌਂ ਗੋਲਕਾਂ। ਦੁਆਰੁ = ਦਰਵਾਜ਼ਾ। ਦਸਵਾ ਦੁਆਰੁ = ਦਸਵਾਂ ਦਰਵਾਜ਼ਾ। ਰੇ ਗਿਆਨੀ = ਹੇ ਗਿਆਨਵਾਨ! ਹੇ ਆਤਮਕ ਜੀਵਨ ਦੀ ਸੂਝ ਵਾਲੇ! ਬੁਝੁ = ਸਮਝ ਲੈ॥੧॥ ਕਥਤਾ ਬਕਤਾ = (ਹਰੇਕ ਜੀਵ ਵਿਚ ਵਿਆਪਕ ਹੋ ਕੇ) ਬੋਲਣ ਵਾਲਾ। ਸੁਨਤਾ = ਸੁਣਨ ਵਾਲਾ। ਸੋਈ = ਉਹ (ਪਰਮਾਤਮਾ) ਹੀ। ਆਪੁ = ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ, ਆਪਣੇ ਆਤਮਕ ਜੀਵਨ ਨੂੰ। ਬੀਚਾਰੇ = ਵਿਚਾਰਦਾ ਹੈ, ਚੇਤੇ ਰੱਖਦਾ ਹੈ, ਪੜਤਾਲਤਾ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ। ਸੁ = ਉਹ ਮਨੁੱਖ। ਗਿਆਨੀ = ਗਿਆਨਵਾਨ, ਆਤਮਕ ਜੀਵਨ ਦੀ ਸੂਝ ਵਾਲਾ॥੧॥

ਰਾਗੁ ਗਾਉੜੀ (ਏਕ ਤਾਲ ੧੨ ਮਾਤਰਾ)

1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12
×		੦		2		੦		3		4	
ਸਥਾਈ											
ਪ	ਪ	ਪ	ਪਧੁ	ਪ	ਪ	ਮ	ਗ	ਰੇ	ਗ	ਰੇ	ਸ
ਕ	ਥ	ਤਾ	ਬ	ਕ	ਤਾ	ਸੁ	ਨ	ਤਾ	ਸੋ	ਈ	s
.ਨੀ	.ਨੀ	.ਨੀ	ਸ	ਰੇ	ਗ	ਗ	ਰੇ	ਰੇ	ਸ	ਸ	ਸ
ਆ	s	ਪੁ	ਬੀਚਾ	ਰੇ	ਸੁ	ਗਿ	ਆ	ਨੀ	ਹੋ	s	ਈ
ਅੰਤਰਾ											
ਪ	ਪ	ਪਧੁ	ਪ	ਪ	ਪ	ਮ	ਪ	ਨੀ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ
ਪ	ਉ	ਣੈ	ਪਾ	s	ਣੀ	ਅ	ਗ	ਨੀ	ਕਾ	ਮੇ	ਲੁ
ਨੀ	ਸਾਂ	ਰੁੱ	ਗਾਂ	ਰੁੱ	ਸਾਂ	ਗਾਂ	ਗਾਂ	ਰੁੱ	ਰੁੱ	ਸਾਂ	ਸਾਂ
ਚੰ	ਚ	ਲ	ਚ	ਪ	ਲ	ਬੁ	ਧਿ	ਕਾ	ਖੇ	s	ਲੁ
ਪ	ਪ	ਪ	ਧੁਪ	ਪ	ਪ	ਮ	ਪ	ਨੀਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ
ਨ	s	ਉ	ਦਰ	ਵਾ	ਜੇ	ਦ	ਸ	ਵਾ	ਦੁ	ਆ	ਰੁ
ਨੀ	ਨੀ	ਸਾਂ	ਨੀ	ਧੁ	ਪ	ਮਪ	ਨੀਸਾਂ	ਨੀਧੁ	ਪਮ	ਗਰੇ	ਸ
ਬੁ	ਝੁ	ਰੇਗਿ	ਆਨੀ	ਏ	ਹੁ	ਬੀ	s	ਚਾ	s	ਰੁ	s

ਰਾਗੁ ਗਉੜੀ

ਗਉੜੀ ਮਹਲਾ ੧॥

ਜਾਤੋ ਜਾਇ ਕਹਾ ਤੇ ਆਵੈ॥
ਕਹ ਉਪਜੈ ਕਹ ਜਾਇ ਸਮਾਵੈ ॥
ਕਿਉ ਬਾਧਿਓ ਕਿਉ ਮੁਕਤੀ ਪਾਵੈ ॥
ਕਿਉ ਅਬਿਨਾਸੀ ਸਹਜਿ ਸਮਾਵੈ ॥੧॥
ਨਾਮੁ ਰਿਦੈ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਮੁਖਿ ਨਾਮੁ
ਨਰਹਰ ਨਾਮੁ ਨਰਹਰ ਨਿਹਕਾਮੁ ॥੧॥ਰਹਾਉ ॥

(ਅੰਗ ੧੫੨-੧੫੩)

ਪਦ ਅਰਥ:

ਜਾਤੋ ਜਾਇ = (ਕਿਵੇਂ) ਜਾਤੋ ਜਾਇ, ਕਿਵੇਂ ਸਮਝਿਆ ਜਾਏ? {“ਤੇਰਾ ਕੀਤਾ ਜਾਤੋ ਨਾਹੀ”}। ਕਹ ਉਪਜੈ= ਕਿਥੋਂ ਪੈਦਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ (ਕਾਮਨਾ)? (ਵਾਸਨਾ) ਕਿਥੋਂ ਪੈਦਾ ਹੁੰਦੀ ਹੈ, ਕਿਥੇ ਜਾ ਕੇ ਮੁੱਕ ਜਾਂਦੀ ਹੈ? ਕਿਉ ਬਾਧਿਓ= ਕਿਵੇਂ (ਕਾਮਨਾ ਵਿਚ) ਬੱਝ ਜਾਂਦਾ ਹੈ? ਮੁਕਤੀ = ਖਲਾਸੀ ਅਜਾਦੀ। ਅਬਿਨਾਸੀ ਸਹਜਿ = ਅਟੱਲ ਸਹਜ ਵਿਚ, ਸਦਾ -ਬਿਰ ਰਹਿਣ ਵਾਲੀ ਅਡੋਲ ਅਵਸਥਾ ਵਿਚ।੧॥ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ= ਆਤਮਕ ਜੀਵਨ ਦੇਣ ਵਾਲਾ। ਨਰਹਰ ਨਾਮੁ= ਪਰਮਾਤਮਾ ਦਾ ਨਾਮ । ਨਿਹਕਾਮੁ= ਕਾਮਨਾ-ਰਹਿਤ, ਵਾਸਨਾ-ਰਹਿਤ॥੧॥

ਰਾਗੁ ਗਾਉੜੀ (ਏਕ ਤਾਲ ੧੨ ਮਾਤਰਾ)

1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12
×		੦		2		੦		3		4	
ਸਥਾਈ											
ਪ	ਪ	ਪ	ਪਧੁ	ਪ	ਪ	ਮ	ਗ	ਰੇ	ਗ	ਰੇ	ਸ
ਨਾ	ਮੁ	ਰਿ	ਦੈ	ਅੰਮ੍ਰਿ	ਤੁ	ਮੁ	s	ਖਿ	ਨਾ	s	ਮੁ
ਨੀ	ਨੀ	ਨੀਸ	ਸ	ਰੇ	ਗ	ਗ	ਰੇ	ਰੇ	ਸ	ਸ	ਸ
ਨ	ਰ	ਹ	ਰ	ਨਾ	ਮੁ	ਨਰ	ਹਰ	ਨਿ	ਹ	ਕਾ	ਮੁ
ਅੰਤਰਾ											
ਪ	ਪ	ਪਧੁ	ਪ	ਪ	ਪ	ਮ	ਪ	ਨੀਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ
ਜਾ	ਤੇ	ਜਾ	ਇ	ਕ	ਹਾ	ਤੇ	s	s	ਆ	s	ਵੈ
ਨੀ	ਸਾਂ	ਰੁੱ	ਗਾਂ	ਰੁੱ	ਸਾਂ	ਗਾਂ	ਗਾਂ	ਰੁੱ	ਰੁੱ	ਸਾਂ	ਸਾਂ
ਕ	ਹ	ਉਪ	ਜੈ	ਕ	ਹ	ਜਾ	s	ਇ	ਸ	ਮਾ	ਵੈ
ਪ	ਪ	ਪ	ਧੁਪ	ਪ	ਪ	ਮ	ਪ	ਨੀਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ
ਕਿ	ਉ	ਬਾਧਿ	ਓ	ਕਿ	ਉ	ਮੁ	ਕ	ਤੀ	ਪਾ	s	ਵੈ
ਨੀ	ਨੀ	ਸਾਂ	ਨੀ	ਧੁ	ਪ	ਮਪ	ਨੀਸਾਂ	ਨੀਧੁ	ਪਮ	ਗਰੇ	ਸ
ਕਿ	ਉ	ਅਬਿ	ਨਾਸੀ	ਸਹ	ਜਿ	ਸ	s	ਮਾ	s	ਵੈ	s

ਰਾਗੁ ਗਉੜੀ

ਗਉੜੀ ਮਹਲਾ ੧॥

ਕਾਮੁ ਕ੍ਰੋਧੁ ਮਾਇਆ ਮਹਿ ਚੀਤੁ॥
ਝੂਠ ਵਿਕਾਰਿ ਜਾਗੈ ਹਿਤ ਚੀਤੁ॥
ਪ੍ਰੀਤਿ ਪਾਪ ਲੋਭ ਕੀ ਕੀਤੁ॥
ਤਰੁ ਤਾਰੀ ਮਨਿ ਨਾਮੁ ਸੁਚੀਤੁ॥੧॥
ਵਾਹੁ ਵਾਹੁ ਸਾਚੇ ਸੈ ਤੇਰੀ ਟੇਕ॥
ਹਉ ਪਾਪੀ ਤੂੰ ਨਿਰਮਲੁ ਏਕ ॥੧॥ ਰਹਾਉ॥
(ਅੰਗ ੧੫੩)

ਪਦ ਅਰਥ:

ਝੂਠ ਵਿਕਾਰਿ= ਝੂਠ ਬੋਲਣ ਦੇ ਭੈੜ ਵਿਚ । ਜਾਗੈ= ਤਤਪਰ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਹਿਤ=ਮੋਹ,ਖਿੱਚ। ਜਾਗੈ ਹਿਤ = ਪ੍ਰੇਰਨਾ ਹੁੰਦੀ ਹੈ,ਖਿੱਚ ਪੈਦੀ ਹੈ। ਤਰੁ= ਤੁਲਹਾ। ਤਾਰੀ ਬੇੜੀ । ਸੁਚੀਤ= ਚਿੱਤ ਨੂੰ ਪ੍ਰਵਿਤ੍ਰ ਕਰਨ ਵਾਲਾ। ਵਾਹੁ=ਅਸਚਰਜ। ਨਿਰਮਲੁ=ਪਵਿਤ੍ਰ। ਤੂੰ ਏਕ= ਸਿਰਫ ਤੂੰ ਹੀ ॥੧॥

ਰਾਗੁ ਗਾਉੜੀ (ਅੱਧ ਤਿਨਤਾਲ ੧੬ ਮਾਤਰਾ)

1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12	13	14	15	16
×				2				0				3			
ਸਥਾਈ								-	ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਸਾਂਨੀ	ਧੁ	ਪ	ਪ
								s	ਵਾਹੁ	ਵਾ	ਹੁ	ਸਾs	s	ਚੇ	s
ਮ	ਮ	ਮ	ਮ	ਧੁ	ਧੁ	ਪ	ਪ								
ਮੈ	s	ਤੇ	ਰੀ	ਟੇ	s	ਕ	s								
								ਧੁ	ਧੁ	ਧੁ	ਧੁ	ਪ	ਪ	ਮ	ਮ
								s	ਹ	ਉ	s	ਪਾ	s	ਪੀ	s
ਗ	ਰੇ	ਗ	ਗ	ਰੇ	ਰੇ	ਸ	ਸ								
ਤੂੰ	s	ਨਿਰ	ਮਲੁ	ਏ	s	ਕ	s								
ਅੰਤਰਾ								-	ਪ	ਪ	ਪ	ਪ	ਮ	ਗ	ਰੇ
								ਕਾ	ਮੁ	ਕੋ	s	ਧੁ	ਮਾ	ਇ	ਆ
ਰੇ	ਮ	ਪ	ਨੀ	ਨੀਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ								
ਮ	s	ਹਿ	s	ਚੀs	s	ਤੁ	s	ਨੀ	ਸਾਂ	ਰੁੱ	ਸਾਂ	ਨੀ	ਸਾਂ	ਰੁੱ	ਸਾਂ
								ਬੁ	ਠ	s	s	ਵਿ	ਕਾ	s	ਰਿ
ਨੀ	ਨੀ	ਧੁ	ਧੁ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪ								
ਜਾ	ਗੈ	ਹਿ	ਤ	ਚੀ	s	ਤੁ	s	-	ਨੀ	ਸਾਂ	ਰੁੱ	ਗਾਂ	ਗਾਂ	ਗਾਂ	ਗਾਂ
									ਪੂੰ	s	ਜੀ	ਪਾ	s	ਪ	s
ਗਾਂ	ਗਾਂ	ਰੁੱ	ਰੁੱ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ								
ਲੋ	s	ਭ	ਕੀ	ਕੀ	s	ਤੁ	s	-	ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਧੁ	ਧੁ	ਪ	ਪ
									ਤਰੁ	ਤਾ	ਰੀ	ਮਨਿ	ਨਾ	ਮੁ	ਸੁ
ਮਪ	ਨੀਸਾਂ	ਰੁੱਸਾਂ	ਨੀਸਾਂ	ਸਾਂਨੀ	ਧੁਪ	ਮਗ	ਰੁੱਸ								
ਚੀ	s s	s s	s s	ਤੁ	s s	s s	s s								

ਰਾਗੁ ਗਉੜੀ

ਗਉੜੀ ਮਹਲਾ ੧॥

ਉਲਟਿਓ ਕਮਲੁ ਬ੍ਰਹਮੁ ਬੀਚਾਰਿ॥

ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਧਾਰ ਗਗਨਿ ਦਸ ਦੁਆਰਿ॥

ਤ੍ਰਿਭਵਣੁ ਬੋਧਿਆ ਆਪਿ ਮੁਰਾਰਿ॥੧॥

ਰੇ ਮਨ ਮੇਰੇ ਭਰਮੁ ਨ ਕੀਜੈ॥

ਮਨਿ ਮਾਨਿਐ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਰਸੁ ਪੀਜੈ॥੧॥ ਰਹਾਉ॥

(ਅੰਗ ੧੫੩)

ਪਦ ਅਰਥ:

ਉਲਟਿਓ= ਪਰਤਿਆ ਹੈ, ਮਾਇਆ ਦੇ ਮੋਹ ਵਲੋਂ ਹਟਿਆ ਹੈ। ਕਮਲੁ= ਹਿਰਦਾ-ਕਮਲ। ਬ੍ਰਹਮ ਬੀਚਾਰਿ= ਬ੍ਰਹਮ ਨੂੰ ਵਿਚਾਰ ਕੇ, ਪਰਮਾਤਮਾ ਦੀ ਸਿਫਤ-ਸਾਲਾਹ ਵਿਚ ਚਿਤ ਜੋੜਿਆਂ। ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਧਾਰ= ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਦੀ ਧਾਰ, ਨਾਮ-ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਦੀ ਵਰਖਾ। ਗਗਨਿ=ਗਗਨ ਵਿਚ, ਅਕਾਸ਼ ਵਿਚ, ਚਿੱਤ-ਰੂਪ ਆਕਾਸ਼ ਵਿਚ, ਚਿਦਾਕਾਸ਼ ਵਿਚ। ਦਸ ਦੁਆਰਿ= ਦਸਵੇਂ ਦੁਆਰ ਵਿਚ, ਦਿਮਾਗ ਵਿਚ, ਅੰਮ੍ਰਿਤਧਾਰ ਦਸ ਦੁਆਰਿ= ਦਿਮਾਗ ਵਿਚ ਨਾਮ ਦੀ ਵਰਖਾ ਹੁੰਦੀ ਹੈ, ਦਿਮਾਗ ਵਿਚ ਠੰਢ ਪੈਂਦੀ ਹੈ। (ਭਾਵ, ਦਿਮਾਗ ਵਿਚ ਪਹਿਲਾਂ ਦੁਨੀਆ ਦੇ ਝੰਮੇਲਿਆ ਦੀ ਤੇਜ਼ੀ ਸੀ, ਸਿਫਤ-ਸਾਲਾਹ ਦੀ ਬਰਕਤਿ ਨਾਲ ਸ਼ਾਂਤੀ ਹੋ ਗਈ)। ਤ੍ਰਿਭਵਣੁ= ਤਿੰਨ ਭਵਨ, ਸਾਰਾ ਸੰਸਾਰ। ਬੋਧਿਆ= ਵਿੰਨ੍ਹ ਲਿਆ, ਵਿਆਪਕ। ਮੁਰਾਰਿ= {ਮੁਰ ਦਾ ਅਰੀ} ਪਰਮਾਤਮਾ॥ ਭਰਮੁ= ਭਟਕਣਾ, ਮਾਇਆ ਦੀ ਦੋੜ-ਭੱਜ। ਮਨਿ-ਮਾਨਿਐ = ਜੇ ਮਨ ਮੰਨ ਜਾਏ, ਜੇ ਮਨ ਨਾਮ-ਰਸ ਵਿਚ ਟਿਕ ਜਾਏ। ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਰਸੁ= ਆਤਮਕ ਜੀਵਨ ਦੇਣ ਵਾਲਾ ਨਾਮ-ਰਸ। ਪੀਜੈ=ਪੀ ਲਈਦਾ ਹੈ॥੧॥

ਰਾਗੁ ਗਾਉੜੀ (ਏਕ ਤਾਲ ੧੨ ਮਾਤਰਾ)

1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12
×		੦		2		੦		3		4	
ਸਥਾਈ											
ਮਪ	ਨੀਸੰ	ਸੰ	ਸੰ	ਨੀ	ਧੁ	ਪ	ਪ	ਮ	ਮ	ਪ	ਪ
ਰੇ	s s	ਮ	ਨ	ਮੇ	ਰੇ	ਭਰ	ਮੁ	ਨ	s	ਕੀ	ਜੈ
ਧੁ	ਧੁ	ਪ	ਮ	ਗ	ਗ	ਰੇ	ਗ	ਰੇ	ਸ	ਸ	ਸ
ਮ	ਨਿ	ਮਾ	ਨਿ	ਐ	s	ਅੰਮ੍ਰਿ	ਤ	ਰ	ਸੁ	ਪੀ	ਜੈ
ਅੰਤਰਾ											
ਮ	ਮ	ਮਪ	ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਨੀਸੰ	ਸੰ	ਰੇਂ	ਸੰ	ਸੰ	ਸੰ
ਉਲ	ਟਿ	ਓ	ਕ	ਮ	ਲੁ	ਬੁ	ਹ	ਮੁ	ਬੀ	ਚਾ	ਰਿ
ਸਰੇ	ਰੇਂ	ਰੇਂ	ਸਰੇਂ	ਰੇਂ	ਰੇਂ	ਗੰ	ਗੰ	ਰੇਂ	ਸੰ	ਸੰ	ਸੰ
ਅੰ	ਮ੍ਰਿ	ਤ	ਧਾ	s	ਰ	ਗ	ਗ	ਨਿ	ਦਸ	ਦੁਆ	ਰਿ
ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਨੀਧੁ	ਪ	ਪ	ਮਪ	ਨੀਸੰ	ਸੰਨੀ	ਧੁਪ	ਮਗ	ਰੇਸ
ਤ੍ਰਿਭ	ਵ	ਣੁ	ਬੇ	ਧਿ	ਆ	ਆ	s	ਪਿ	ਮੁ	ਰਾ	ਰਿ

ਰਾਗੁ ਗਉੜੀ

ਗਉੜੀ ਮਹਲਾ ੧॥
ਸਤਿਗੁਰੁ ਮਿਲੈ ਸੁ ਮਰਣੁ ਦਿਖਾਏ॥
ਮਰਣ ਰਹਣ ਰਸੁ ਅੰਤਰਿ ਭਾਏ॥
ਗਰਬੁ ਨਿਵਾਰਿ ਗਗਨ ਪੁਰੁ ਪਾਏ॥
ਮਰਣੁ ਲਿਖਾਇ ਆਏ ਨਹੀ ਰਹਣਾ॥
ਹਰਿ ਜਪਿ ਜਾਪਿ ਰਹਣੁ ਹਰਿ ਸਰਣਾ॥੧॥ ਰਹਾਉ॥
(ਅੰਗ ੧੫੩)

ਪਦ ਅਰਥ:

ਸੁ ਮਰਣੁ = ਉਹ ਮੌਤ (ਵਿਕਾਰਾਂ ਵਲੋਂ) ਉਹ ਮੌਤ। ਮਰਣੁ ਦਿਖਾਏ= ਵਿਕਾਰਾਂ ਵਲੋਂ ਮੌਤ ਵਿਖਾ ਦੇਂਦਾ ਹੈ, (ਵਿਕਾਰਾਂ ਵਲੋਂ ਮੌਤ ਜਿੰਦਗੀ ਦੇ ਤਜਰਬੇ ਵਿਚ ਲਿਆ ਦੇਂਦਾ ਹੈ), ਮਰਣ ਰਸ= (ਜਿਸ) ਮੌਤ ਦਾ ਆਨੰਦ, ਵਿਕਾਰਾਂ ਵਲੋਂ ਜਿਸ ਮੌਤ ਦਾ ਆਨੰਦ। ਅੰਤਰਿ= ਹਿਰਦੇ ਵਿਚ। ਭਾਏ= ਪਿਆਰ ਲਗਦਾ ਹੈ। ਗਰਬੁ= ਅਹੰਕਾਰ, (ਧਰਤੀ ਦੇ ਪਦਾਰਥਾਂ ਦਾ) ਅਹੰਕਾਰ। ਗਗਨ ਪੁਰੁ= ਅਕਾਸ਼ ਦਾ ਸ਼ਹਰ, ਉਹ ਸ਼ਹਰ ਜਿੱਥੇ ਸੁਰਤ ਆਕਾਸ਼ ਵਿਚ ਚੜ੍ਹੀ ਰਹੇ, ਉਹ ਆਤਮਕ ਅਵਸਥਾ ਜਿਥੇ ਸੁਰਤ ਉੱਚੀਆਂ ਆਤਮਕ ਉਡਾਰੀਆਂ ਲਾਂਦੀ ਰਹੇ। ਮਰਣੁ= ਮੌਤ ਸਰੀਰ ਦੀ ਮੌਤ। ਨਹੀ ਰਹਣਾ= ਸਰੀਰਕ ਤੌਰ ਤੇ ਸਦਾ ਨਹੀਂ ਟਿਕੇ ਰਹਿਣਾ। ਜਪਿ= ਜਪ ਕੇ। ਜਪਿ=ਜਾਪ ਕੇ, ਜਾਪ ਕਰ ਕੇ। ਰਹਣੁ=ਰਿਹਾਇਸ਼, ਸਦਾ ਦੀ ਰਿਹਾਇਸ਼, ਸਦੀਵੀ ਆਤਮਕ ਜੀਵਨ॥੧॥

ਰਾਗੁ ਗਾਉੜੀ (ਏਕ ਤਾਲ ੧੨ ਮਾਤਰਾ)

1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12
×		੦		2		੦		3		4	
ਸਥਾਈ											
ਮਪ	ਨੀਸੰ	ਸੰ	ਸੰ	ਸੰਨੀ	ਧੁ	ਪ	ਪ	ਮ	ਮ	ਪ	ਪ
ਮਰ	ਣੁ s	ਲਿ	ਖਾ	s s	ਇ	ਆ	ਏ	ਨ	ਹੀ	ਰਹ	ਣਾ
ਧੁ	ਧੁ	ਪ	ਪਮ	ਗ	ਗ	ਰੇ	ਗ	ਰੇ	ਸ	ਸ	ਸ
ਹ	ਰਿ	ਜ	ਪਿ	ਜਾ	ਪਿ	ਰਹ	ਣੁ	ਹ	ਰਿ	ਸਰ	ਣਾ
ਅੰਤਰਾ											
ਮ	ਮ	ਮਪ	ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਨੀਸੰ	ਸੰ	ਰੁੱ	ਸੰ	ਸੰ	ਸੰ
ਸਤਿ	ਗੁ	ਰੁ s	ਮਿ	s	ਲੈ	ਸੁ ਮ	ਰ	ਣੁ	ਦਿ	ਖਾ	ਏ
ਸਰੁ	ਰੁੱ	ਰੁੱ	ਸਰੁੱ	ਰੁੱ	ਰੁੱ	ਗੰ	ਗੰ	ਰੁੱ	ਸੰ	ਸੰ	ਸੰ
ਮਰ	ਣ	ਰਹ	ਣ s	ਰ	ਸੁ	ਅੰ	ਤ	ਰਿ	ਭਾ	s	ਏ
ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਨੀਧੁ	ਪ	ਪ	ਮਪ	ਨੀਸੰ	ਸੰਨੀ	ਧੁਪ	ਮਗ	ਰੁੇਸ
ਗਰ	ਬੁ	ਨਿਵਾ	ਰਿ s	ਗਗ	ਨ	ਪੁ s	ਰੁ s	ਪਾ s	s s	ਏ s	s s

ਰਾਗੁ ਗਉੜੀ

ਗਉੜੀ ਮਹਲਾ ੧॥
ਕਿਰਤੁ ਪਇਆ ਨਹ ਮੇਟੈ ਕੋਇ॥
ਕਿਆ ਜਾਣਾ ਕਿਆ ਆਗੈ ਹੋਇ॥
ਜੋ ਤਿਸੁ ਭਾਣਾ ਸੋਈ ਹੁਆ॥
ਅਵਰੁ ਨ ਕਰਣੈ ਵਾਲਾ ਦੁਆ॥੧॥
ਨਾ ਜਾਣਾ ਕਰਮ ਕੇਵਡ ਤੇਰੀ ਦਾਤਿ॥
ਕਰਮੁ ਧਰਮੁ ਤੇਰੇ ਨਾਮ ਕੀ ਜਾਤਿ॥੧॥ ਰਹਾਉ॥

(ਅੰਗ ੧੫੪)

ਪਦ ਅਰਥ:

ਕਿਰਤੁ= ਕੀਤਾ ਹੋਇਆ ਕੰਮ,ਜਨਮਾਂ ਜਨਮਾਂਤਰਾਂ ਦੇ ਕੀਤੇ ਕੰਮਾਂ ਦੇ ਸੰਸਕਾਰਾਂ ਦਾ ਸਮੂਹ। ਪਇਆ= ਜੋ ਮਨ ਵਿਚ ਇੱਕਠਾ ਹੋਇਆ ਪਿਆ ਹੈ।ਕਿਆ ਜਾਣਾ= ਮੈਂ ਕੀਹ ਸਮਝ ਸਕਦਾ ਹਾਂ?(ਕੋਈ ਨਹੀ ਸਮਝ ਸਕਦਾ) ਆਗੈ= ਆਉਣ ਵਾਲੇ ਜੀਵਨ-ਸਮੇ ਵਿਚ। ਕਿਆ ਹੋਇ= ਕੀਹ ਵਾਪਰੇਗਾ? ਕਰਮਾਂ ਦਾ ਆਸਰਾ ਛੱਡੋ, ਪ੍ਰਭੂ ਦੀ ਰਜ਼ਾ ਵਿਚ ਤੁਰਨਾ ਸਿੱਖੋ)ਪ੍ਰਭੂ ਤੋਂ ਬਿਨਾ ਹੋਰ ਕਈ ਕੁਝ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਨਹੀਂ ਹੈ।(ਉਸ ਦੀ ਭਗਤੀ ਕਰੋ)

ਨਾ ਜਾਣਾ ਕਰਮ= ਮੈਂ ਆਪਣੇ (ਪਿਛਲੇ ਕੀਤੇ) ਕਰਮ ਨਹੀਂ ਸਮਝ ਸਕਦਾ (ਕਰਮਾਂ ਦੀ ਸਹੀ ਕੀਮਤ ਨਹੀਂ ਪਾ ਸਕਦਾ, ਮੈਂ ਕੀਤੇ ਕਰਮਾਂ ਨੂੰ ਬਹੁਤ ਮਹੱਤਤਾ ਦੇ ਰਿਹਾ ਹਾਂ)।ਨਾ ਜਾਣਾ ਕੇਵਡ ਤੇਰੀ ਦਾਤਿ = ਹੇ ਪ੍ਰਭੂ ! ਤੇਰੀਆਂ ਕਿਤਨੀਆਂ ਹੀ ਬੇਅੰਤ ਦਾਤਾਂ ਮੈਨੂੰ ਮਿਲ ਰਹੀਆਂ ਹਨ, ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਮੈਂ ਸਮਝ ਨਹੀ ਸਕਦਾ।ਤੇਰਾ ਨਾਮ ਜੀ ਮੇਰੀ ਜਾਤਿ ਹੈ ਤੇਰਾ ਨਾਮ ਹੀ ਮੇਰਾ ਕਰਮ-ਧਰਮ ਹੈ॥੧॥ ਰਹਾਉ॥

ਰਾਗੁ ਗਾਉੜੀ (ਏਕ ਤਾਲ ੧੨ ਮਾਤਰਾ)

1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12
×		੦		2		੦		3		4	
ਸਥਾਈ											
ਪ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪਮ	ਗ	ਰੁੇ	ਗ	ਰੁੇ	ਸ
ਨਾ	s	ਜਾ	ਣਾ	ਕਰ	ਮ	ਕੇਵ	ਡ	ਤੇ	ਰੀ	ਦਾ	ਤਿ
ਧੁ	ਧੁ	ਪ	ਮ	ਗ	ਗ	ਰੁੇ	ਗ	ਰੁੇ	ਸ	ਸ	ਸ
ਕਰ	ਮੁ	ਧਰ	ਮੁ	ਤੇ	ਰੇ	ਨਾ	ਮ	ਕੀ	s	ਜਾ	ਤਿ
ਅੰਤਰਾ											
ਮ	ਮ	ਮਪ	ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਨੀਸੰ	ਸੰ	ਰੁੇਂ	ਸੰ	ਸੰ	ਸੰ
ਕਿ	ਰ	ਤੁ	ਪਇ	ਆ	ਨਹ	ਮੇ	s	ਟੈ	ਕੋ	s	ਇ
ਸਰੁੇ	ਰੁੇਂ	ਰੁੇਂ	ਸਰੁੇਂ	ਰੁੇਂ	ਰੁੇਂ	ਗੰ	ਗੰ	ਰੁੇਂ	ਸੰ	ਸੰ	ਸੰ
ਕਿ	s	ਆ	ਜਾਣਾ	ਕਿ	ਆ	ਆ	s	ਗੈ	ਹੋ	s	ਇ
ਮ	ਮ	ਮਪ	ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਨੀਸੰ	ਸੰ	ਰੁੇਂ	ਸੰ	ਸੰ	ਸੰ
ਜੋ	s	ਤਿ	ਸੁ	ਭਾ	ਣਾ	ਸੋ	s	ਈ	ਹੂ	s	ਆ
ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਨੀਧੁ	ਪ	ਪ	ਮਪ	ਨੀਸੰ	ਸੰਨੀ	ਧੁਪ	ਮਗ	ਰੁੇਸ
ਅਵ	ਰੁ	ਨ	ਕ s	ਰ	ਣੈ	ਵਾ s	s	ਲਾ s	ਦੂ s	s	ਆ

ਰਾਗੁ ਗਉੜੀ

ਗਉੜੀ ਮਹਲਾ ੧॥
ਜਿਨਿ ਅਕਥੁ ਕਹਾਇਆ ਅਪਿਓ ਪੀਆਇਆ॥
ਅਨ ਭੈ ਵਿਸਰੇ ਨਾਮਿ ਸਮਾਇਆ॥੧॥
ਕਿਆ ਡਰੀਐ ਡਰੁ ਡਰਹਿ ਸਮਾਨਾ॥
ਪੂਰੇ ਗੁਰ ਕੈ ਸਬਦਿ ਪਛਾਨਾ॥੧॥ ਰਹਾਉ॥
(ਅੰਗ ੧੫੪)

ਪਦ ਅਰਥ:

ਜਿਨਿ= ਜਿਸ(ਜੀਵ)ਨੇ। ਅਕਥੁ=(ਉਹ ਪ੍ਰਭੂ) ਜਿਸ ਦੇ ਸਾਰੇ ਗੁਣ ਬਿਆਨ ਨ ਹੋ ਸਕਣ। ਕਹਾਇਆ=ਕਹਿਆ ਤੇ ਕਹਾਇਆ,ਆਪ ਸਿਮਰਿਆ ਤੇ ਹੋਰਨਾਂ ਨੂਮ ਸਿਮਰਨ ਦੀ ਪ੍ਰੇਰਨਾ ਕੀਤੀ। ਅਪਿਓ= ਅੰਮ੍ਰਿਤ-ਨਾਮ। ਪੀਆਇਆ= ਪੀਆ ਤੇ ਪੀਆਇਆ,ਆਪ ਪੀਤਾ ਤੇ ਹੋਰਨਾਂ ਨੂੰ ਪਿਲਾਇਆ। ਅਨ ਭੈ= (ਦੁਨੀਆ ਵਾਲੇ) ਹੋਰ-ਹੋਰ ਡਰ॥੧॥ ਉਸ ਨੂੰ (ਦੁਨੀਆ ਵਾਲੇ) ਹੋਰ ਸਾਰੇ ਸਹਮ ਭੁੱਲ ਜਾਂਦੇ ਹਨ ਕਿਉਂਕਿ ਉ (ਸਦਾ ਪ੍ਰਭੂ ਦੇ) ਨਾਮ ਵਿਚ ਲੀਨ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ॥੧॥ਕਿਆ ਡਰੀਐ= ਗਰਨ ਦੀ ਲੋੜ ਨਹੀਂ ਰਹਿੰਦੀ,ਨਹੀਂ ਡਰਦਾ। ਡਰੁ= (ਦੁਨੀਆ ਵਾਲਾ) ਡਰ। ਡਰਹਿ=ਡਰ ਵਿਚ, ਪਰਮਾਤਮਾ ਦੇ ਡਰ-ਅਦਬ ਵਿਚ।ਪਛਾਨਾ= ਜਿਸ ਨੇ ਪਛਾਣ ਲਿਆ,ਜਿਸ ਨੇ ਪ੍ਰਭੂ ਨਾਲ ਜਾਣ-ਪਛਾਣ ਪਾ ਲਈ॥੧॥

ਰਾਗੁ ਗਾਉੜੀ (ਅੱਧ ਤਿਨਤਾਲ ੧੬ ਮਾਤਰਾ)

1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12	13	14	15	16
×				2				0				3			
ਸਥਾਈ								ਸ	ਸ	ਸਰੇ	ਰੇ	ਮ	ਮ	ਪ	ਪ
								ਕਿ	s	ਆ	s	ਡ	ਰੀ	ਐ	s
ਧੁ	ਧੁ	ਪ	ਪਮ	ਗ	ਰੇ	ਰੇ	ਸ								
ਡ	ਰੁ	ਡਰ	ਹਿ	ਸ	ਮਾ	s	ਨਾ								
								.ਨੀ	.ਨੀ	.ਨੀਸ	ਸਸ	ਰੇ	ਰੇ	ਸ	ਸ
								ਪੂ	s	ਰੇs	s s	ਗੁ	ਰ	s	ਕੈ
ਮਪ	ਨੀਸੰ	ਰੇਸੰ	ਨੀਸੰ	ਸੰਨੀ	ਧੁਪ	ਮਗ	ਰੇਸ								
ਸ	ਬ	s s	ਦਿ	ਪ	ਛਾ	s s	ਨਾ								
ਅੰਤਰਾ															
								ਪ	ਪ	ਪ	ਪ	ਮ	ਮ	ਪ	ਪ
								ਜਿ	ਨਿ	ਅਕ	ਥੁ	ਕ	ਹਾ	ਇ	ਆ
ਮਪ	ਨੀਸੰ	ਸੰ	ਸੰ	ਰੇਂ	ਰੇਂ	ਸੰ	ਸੰ								
ਅ	s s	ਪਿਓ	s	ਪੀ	ਆ	ਇ	ਆ								
								ਨੀ	ਸੰ	ਰੇਸੰ	ਸੰ	ਨੀ	ਧੁ	ਪ	ਪ
								ਅ	ਨ	ਭੈ	s	ਵਿ	ਸ	ਰੇ	s
ਮਪ	ਨੀਸੰ	ਰੇਸੰ	ਨੀਸੰ	ਸੰਨੀ	ਧੁਪ	ਮਗ	ਰੇਸ								
ਨਾ	s s	ਮਿ	s s	ਸ	s s	ਮਾਇ	ਆ								

ਰਾਗੁ ਗਉੜੀ

ਗਉੜੀ ਮਹਲਾ ੧॥
ਜਨਮਿ ਮਰੈ ਤ੍ਰੈ ਗੁਣ ਹਿਤਕਾਰੁ॥
ਚਾਰੇ ਬੇਦ ਕਥਹਿ ਆਕਾਰੁ॥
ਤੀਨਿ ਅਵਸਥਾ ਕਹਹਿ ਵਖਿਆਨੁ॥
ਤੁਰੀਆਵਸਥਾ ਸਤਿਗੁਰ ਤੇ ਹਰਿ ਜਾਨੁ॥੧॥
ਰਾਮ ਭਗਤਿ ਗੁਰ ਸੇਵਾ ਤਰਣਾ॥
ਬਾਹੁੜਿ ਜਨਮੁ ਨ ਹੋਇ ਹੈ ਮਰਣਾ ॥੧॥ ਰਹਾਉ॥

(ਅੰਗ ੧੫੪)

ਪਦ ਅਰਥ:

ਜਨਮਿ ਮਰੈ= ਜੰਮ ਕੇ ਮਰਦਾ ਹੈ, ਜੰਮਦਾ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ। ਤ੍ਰੈ ਗੁਣ ਹਿਤਕਾਰੁ= ਤ੍ਰੈਗੁਣੀ ਸੰਸਾਰ ਨਾਲ ਹਿਤ ਕਰਨ ਵਾਲਾ। ਕਥਹਿ= ਜ਼ਿਕਰ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਆਕਾਰੁ= ਤ੍ਰੈਗੁਣੀ ਦਿੱਸਦਾ ਸੰਸਾਰ। ਤੀਨਿ ਅਵਸਥਾ=(ਮਨ ਦੀਆਂ) ਤਿੰਨ ਹਾਲਤਾਂ। ਕਹਹਿ ਵਖਿਆਨੁ= ਵਖਿਆਨ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ, ਜ਼ਿਕਰ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਤੁਰੀਆਵਸਥਾ= ਤੁਰੀਯ ਅਵਸਥਾ, ਉਹ ਹਾਲਤ ਜਦੋਂ ਜੀਵਾਤਮਾ ਤੇ ਪਰਮਾਤਮਾ ਇੱਕ-ਰੂਪ ਹੋ ਜਾਂਦੇ ਹਨ, ਜਦੋਂ ਜਿੰਦ ਪ੍ਰਭੂ ਵਿਚ ਲੀਨ ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਤੇ= ਤੋਂ। ਸਤਿਗੁਰ ਤੇ=ਗੁਰੂ ਤੋਂ,ਗੁਰੂ ਦੀ ਸਰਨ ਪੈ ਕੇ। ਜਾਨੁ= ਪਛਾਣ, ਡੂੰਘੀ ਸਾਂਝ ਪਾ ਲਵੇ॥੧॥ ਤਰਣਾ= ਤਰ ਸਕੀਦਾ ਹੈ (ਜਨਮ-ਮਰਨ ਦੇ ਗੇੜ-ਰੂਪ ਸਮੁੰਦਰ ਵਿਚੋਂ)। (ਜੇਹੜਾ ਲੰਘ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਉਸ ਨੂੰ) ਮੁੜ ਨਾਹ ਜਨਮ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਨਾਹ ਮੌਤ। (ਉਸ ਅਵਸਥਾ ਨੂੰ ਤੁਰੀਆ ਅਵਸਥਾ ਕਹਿ ਲਵੇ)॥੧॥ ਰਹਾਉ॥

ਰਾਗੁ ਗਾਉੜੀ (ਕਹਿਰਵਾ ੮ ਮਾਤਰਾ)

1	2	3	4	5	6	7	8
×				0			
ਸਥਾਈ							
ਪ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪ	ਧੁਪ	ਪ
ਰਾ	ਮ	ਸ	ਸ	ਭਗ	ਸ	ਤਿ ਸ	ਸ
ਮ	ਮ	ਗ	ਰੇ	ਗ	ਰੇ	ਸ	ਸ
ਗੁ	ਰ	ਸੇ	ਵਾ	ਤ	ਰ	ਣਾ	ਸ
.ਨੀ	.ਨੀ	.ਨੀ	.ਨੀ	.ਨੀ	ਸ	ਰੇ	ਗ
ਬਾ	ਸ	ਹੁ	ੜਿ	ਜ	ਨ	ਮੁ	ਸ
ਰੇ	ਰੇ	ਗ	ਗ	ਰੇ	ਰੇ	ਸ	ਸ
ਨ	ਹੇ	ਇ	ਹੈ	ਮ	ਰ	ਸ	ਣਾ
ਅੰਤਰਾ							
ਸੰ	ਸੰ	ਸੰ	ਸੰ	ਸੰ	ਸੰ	ਸੰ	ਸੰ
ਜ	ਨ	ਸ	ਮਿ	ਮ	ਰੈ	ਸ	ਸ
ਸੰਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਧੁ	ਧੁ	ਪ	ਪ
ਤ੍ਰੈ	ਗੁ	ਣ	ਸ	ਹਿ	ਤ	ਕਾ	ਰੁ
ਨੀ	ਨੀ	ਸੰ	ਰੁੱ	ਗੰ	ਗੰ	ਗੰ	ਗੰ
ਚਾ	ਰੇ	ਬੇ	ਦ	ਕ	ਬ	ਹਿ	ਸ
ਰੁੱ	ਰੁੱ	ਗੰ	ਗੰ	ਰੁੱ	ਰੁੱ	ਸੰ	ਸੰ
ਆ	ਸ	ਸ	ਸ	ਕਾ	ਸ	ਰੁ	ਸ
ਸੰ	ਸੰ	ਸੰ	ਸੰ	ਸੰ	ਸੰ	ਸੰ	ਸੰ
ਤੀ	ਸ	ਨਿ	ਸ	ਅ	ਵ	ਸ	ਥਾ
ਸੰਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਧੁ	ਧੁ	ਪ	ਪ
ਕ	ਹ	ਸ	ਹਿ	ਵ	ਖਿ	ਆ	ਨੁ
ਸੰ	ਸੰ	ਸੰ	ਸੰ	ਧੁ	ਧੁ	ਪ	ਪ
ਤੁਰੀ	ਆ	ਵਸ	ਥਾ	ਸ	ਤਿ	ਗੁਰ	ਤੇ
ਮ	ਮ	ਗ	ਗ	ਰੇ	ਰੇ	ਸ	ਸ
ਹ	ਸ	ਰਿ	ਸ	ਜਾ	ਸ	ਨੁ	ਸ

ਰਾਗੁ ਗਉੜੀ

ਗਉੜੀ ਮਹਲਾ ੧

ਦੂਜੀ ਮਾਇਆ ਜਗਤ ਚਿਤ ਵਾਸੁ॥

ਕਾਮ ਕ੍ਰੋਧ ਅਹੰਕਾਰ ਬਿਨਾਸੁ॥੧॥

ਦੂਜਾ ਕਉਣੁ ਕਹਾ ਨਹੀ ਕੋਈ॥

ਸਭ ਮਹਿ ਏਕੁ ਨਿਰੰਜਨੁ ਸੋਈ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

(ਅੰਗ ੨੨੩)

ਪਦ ਅਰਥ:

ਦੂਜੀ = ਦੂਜਾ-ਪਨ ਪੈਦਾ ਕਰਨ ਵਾਲੀ, ਤੇਰ-ਮੇਰ ਪੈਦਾ ਕਰਨ ਵਾਲੀ, ਪਰਮਾਤਮਾ ਤੋਂ ਵਿੱਥ ਬਣਾਣ ਵਾਲੀ, ਜਗਤ ਚਿਤ= ਜਗਤ ਤੇ ਜੀਵਾਂ ਦੇ ਮਨਾਂ ਵਿਚ। ਬਿਨਾਸੁ = ਆਤਮਕ ਜੀਵਨ ਦੀ ਤਬਾਹੀ ॥੧॥ ਦੂਜਾ = ਪਰਮਾਤਮਾ ਤੋਂ ਬਿਨਾ ਕੋਈ ਹੋਰ । ਕਹਾ = ਕਹਾਂ, ਮੈਂ ਆਖਾਂ। ਨਿਰੰਜਨ = ਮਾਇਆ ਦੇ ਪ੍ਰਭਾਵ ਤੋਂ ਨਿਵਰਲੇਪ ॥੧॥

ਰਾਗੁ ਗਉੜੀ (ਏਕ ਤਾਲ ੧੨ ਮਾਤਰਾ)

1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12
×		੦		2		੦		3		4	
ਸਥਾਈ											
ਸ	ਰੇ	ਗ	ਗ	ਰੇ	ਰੇ	.ਨੀ	.ਨੀ	ਰੇ	ਸ	ਸ	ਸ
ਦੂ	ਜਾ	ਕ	ਉਣੁ	ਕ	ਹਾ	ਨ	s	ਹੀ	ਕੋ	s	ਈ
ਧੁ	ਧੁ	ਧੁ	ਪਮ	ਸ	ਰੇ	.ਨੀ	ਰੇ	ਰੇ	ਸ	ਸ	ਸ
ਸ	ਭ	ਮ	ਹਿs	ਏ	ਕੁ	ਨਿਰੰ	ਜ	ਨੁ	ਸੋ	s	ਈ
ਅੰਤਰਾ											
ਪ	ਪ	ਪ	ਮ	ਪ	ਪ	ਮਪ	ਨੀਸੰ	ਸੰ	ਸੰ	ਸੰ	ਸੰ
ਦੂ	ਜੀ	ਮਾਇ	ਆ	ਜਗ	ਤ	ਚਿs	ss	ਤ	ਵਾ	s	ਸੁ
ਸੰਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਧੁ	ਪ	ਪ	ਮਪ	ਨੀਸੰ	ਸੰਨੀ	ਧੁਪ	ਮਗ	ਰੇਸ
ਕਾs	s	ਮ	ਕੋ	s	ਧ	ਅਹੰ	ਕਾਰ	ਬਿ	ss	ਨਾs	ਸੁ

ਰਾਗੁ ਗਉੜੀ

ਗਉੜੀ ਮਹਲਾ ੧

ਅਧਿਆਤਮ ਕਰਮ ਕਰੇ ਤਾ ਸਾਚਾ ॥

ਮੁਕਤਿ ਭੇਦੁ ਕਿਆ ਜਾਣੈ ਕਾਚਾ ॥੧॥

ਐਸਾ ਜੋਗੀ ਜੁਗਤਿ ਬੀਚਾਰੈ ॥

ਪੰਚ ਮਾਰਿ ਸਾਚੁ ਉਰਿ ਧਾਰੈ ॥੧॥ ਰਹਾਉ॥

(ਅੰਗ ੨੨੩)

ਪਦ ਅਰਥ:

ਅਧਿਆਤਮ = ਆਤਮਾ ਸੰਬੰਧੀ, ਆਤਮਕ ਜੀਵਨ ਸੰਬੰਧੀ। ਅਧਿਆਤਮ ਕਰਮ = ਆਤਮਕ ਜੀਵਨ ਨੂੰ ਉੱਚਾ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਕਰਮ। ਸਾਚਾ = ਸਦਾ- ਬਿਰ, ਅਡੋਲ, ਅਹਿੱਲ । ਮੁਕਤਿ = ਵਿਕਾਰਾਂ ਤੋਂ ਖਲਾਸੀ। ਭੇਦੁ = ਗੂੜ ਗੱਲ। ਕਾਚਾ = ਕੱਚੇ ਮਨ ਵਾਲਾ, ਜਿਸ ਦਾ ਮਨ ਵਿਕਾਰਾਂ ਦੇ ਟਾਕਰੇ ਤੇ ਕਮਜ਼ੋਰ ਹੈ ॥੧॥ ਐਸਾ = ਅਜੇਹਾ ਬੰਦਾ । ਜੁਗਤਿ= ਸਹੀ ਜੀਵਨ ਦੀ ਜਾਚ। ਪੰਚ = ਕਾਮਾਦਿਕ ਪੰਜੇ ਵਿਕਾਰ । ਉਰਿ= ਹਿਰਦੇ ਵਿਚ ॥੧॥

ਰਾਗੁ ਗਉੜੀ (ਏਕ ਤਾਲ ੧੨ ਮਾਤਰਾ)

1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12
×		੦		2		੦		3		4	
ਸਥਾਈ											
ਸ	ਰੁੇ	ਗ	ਸ	ਰੁੇ	ਰੁੇ	.ਨੀ	.ਨੀ	ਰੁੇ	ਸ	ਸ	ਸ
ਐ	s	ਸਾ	ਜੋ	s	ਗੀ	ਜੁ	ਗ	ਤਿ	ਬੀ	ਚਾ	ਰੈ
ਧੁ	ਧੁ	ਧੁ	ਪਮ	ਗ	ਰੁੇ	ਗ	ਰੁੇ	ਰੁੇ	ਸ	ਸ	ਸ
ਪੰ	ਚ	ਮਾ	ਰਿs	ਸਾ	ਚੁ	ਉ	s	ਰਿ	ਧਾ	s	ਰੈ
ਅੰਤਰਾ											
ਪ	ਪ	ਪ	ਮ	ਪ	ਪ	ਮਪ	ਨੀਸੰ	ਸੰ	ਸੰ	ਸੰ	ਸੰ
ਅਧਿ	ਆ	ਤਮ	ਕ	ਰ	ਮ	ਕs	ਰੇs	ਤਾ	ਸਾ	s	ਚਾ
ਸੰਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਧੁ	ਪ	ਪ	ਮਪ	ਨੀਸੰ	ਨੀਧੁ	ਪਮ	ਗਰੁੇ	ਸ
ਮੁਕ	ਤਿ	ਭੇ	ਦੁ	ਕਿ	ਆ	ਜਾs	ਣੈs	ਕਾs	ss	ਚਾs	s

ਰਾਗੁ ਗਉੜੀ

ਗਉੜੀ ਮਹਲਾ ੧
ਖਿਮਾ ਗਹੀ ਬ੍ਰਤੁ ਸੀਲ ਸੰਤੋਖੰ ॥
ਰੋਗੁ ਨ ਬਿਆਪੈ ਨਾ ਜਮ ਦੋਖੰ ॥
ਮੁਕਤ ਭਏ ਪ੍ਰਭ ਰੂਪ ਨ ਰੇਖੰ ॥੧॥
ਜੋਗੀ ਕਉ ਕੈਸਾ ਡਰੁ ਹੋਇ ॥
ਰੂਖਿ ਬਿਰਖਿ ਗ੍ਰਿਹਿ ਬਾਹਰਿ ਸੋਇ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
(ਅੰਗ ੨੨੩-੨੨੪)

ਪਦ ਅਰਥ:

ਖਿਮਾ = ਦੂਜਿਆਂ ਦੀ ਵਧੀਕੀ ਨੂੰ ਸਹਾਰਨ ਦਾ ਸੁਭਾਉ । ਗਹੀ = ਫੜੀ, ਗ੍ਰਹਣ ਕੀਤੀ । ਬ੍ਰਤੁ = ਨਿੱਤ ਦਾ ਨਿਯਮ।
ਸੀਲ = ਮਿੱਠਾ ਸੁਭਾਉ। ਨ ਬਿਆਪੈ= ਜ਼ੋਰ ਨਹੀਂ ਪਾ ਸਕਦਾ। ਜਮ ਦੋਖੰ= ਜਮ ਦਾ ਡਰ। ਮੁਕਤ= ਵਿਕਾਰਾਂ ਤੋਂ ਆਜ਼ਾਦ ॥੧॥
ਰੂਖਿ= ਰੁੱਖ ਹੇਠ। ਬਿਰਖਿ = ਰੁੱਖ ਹੇਠ। ਗ੍ਰਿਹਿ= ਘਰ ਵਿਚ ਬਾਹਰਿ= ਘਰੋਂ ਬਾਹਰ ਜੰਗਲ ਵਿਚ। ਸੋਇ= ਉਹ ਪ੍ਰਭੂ ਹੀ ॥੧॥

ਰਾਗੁ ਗਉੜੀ (ਏਕ ਤਾਲ ੧੨ ਮਾਤਰਾ)

1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12
×		○		2		○		3		4	
ਸਥਾਈ											
ਮੇਪ	ਨੀਸੰ	ਸੰ	ਸੰ	ਸੰ	ਸੰ	ਨੀ	ਧੁ	ਪ	ਮ	ਗ	ਰੇਸ
ਜੋs	ਗੀs	ਕ	ਉ	ਕੈ	ਸਾ	ਡ	s	ਰੁ	ਹੋ	s	ਇs
ਗ	ਗ	ਗ	ਰੇ	ਸ	ਸ	.ਨੀ	.ਧੁ	.ਪ	ਨੀ	ਸ	ਸ
ਰੂ	ਖਿ	ਬਿਰ	ਖਿ	ਗ੍ਰਿ	ਹਿ	ਬਾ	ਹ	ਰਿ	ਸੋ	s	ਇ
ਅੰਤਰਾ											
ਪ	ਪ	ਪ	ਮ	ਪ	ਨੀ	ਮਪ	ਨੀਸੰ	ਸੰ	ਸੰ	ਸੰ	ਸੰ
ਖਿ	ਮਾ	ਗ	ਹੀ	ਬੁ	ਤੁ	ਸੀs	ਲs	ਸੰ	s	ਤੋ	ਖੰ
ਸੰਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਧੁ	ਪ	ਪ	ਮ	ਪ	ਪ	ਨੀ	ਸੰ	ਸੰ
ਰੋs	ਗੁ	ਨ	ਬਿ	ਆ	ਪੈ	ਨਾ	s	ਜ	ਮ	ਦੋ	ਖੰ
ਗੰ	ਚੁੰ	ਸੰ	ਨੀ	ਧੁ	ਪ	ਮਪ	ਨੀਸੰ	ਨੀਧੁ	ਪਮ	ਗਰੇ	ਸ
ਮੁਕ	ਤ	ਭ	ਏ	ਪ੍ਰ	ਭ	ਰੂs	ਪs	ਨ	ss	ਰੇs	ਖੰ

ਰਾਗੁ ਗਉੜੀ

ਗਉੜੀ ਮਹਲਾ ੧॥
ਐਸੇ ਦਾਸੁ ਮਿਲੈ ਸੁਖੁ ਹੋਈ ॥
ਦੁਖੁ ਵਿਸਰੈ ਪਾਵੈ ਸਚੁ ਸੋਈ ॥੧॥
ਦਰਸਨੁ ਦੇਖਿ ਭਈ ਮਤਿ ਪੂਰੀ ॥
ਅਨਸਠਿ ਮਜਨੁ ਚਰਨਹ ਧੂਰੀ ॥੧॥ ਰਹਾਉ॥
(ਅੰਗ ੨੨੪)

ਪਦ ਅਰਥ:

ਦਾਸ= ਹਰੀ ਦਾ ਦਾਸ (ਗੁਰੂ)। ਸਚੁ= ਸਦਾ- ਬਿਰ ਪ੍ਰਭੂ (ਦਾ ਮਿਲਾਪ)। ਸੋਈ= ਉਹ ਮਨੁੱਖ ਹੀ ॥੧॥ ਦੇਖਿ= ਵੇਖ ਕੇ। ਪੂਰੀ
ਅਭੱਲ। ਅਨਸਠਿ= ਅਠਾਹਠ (ਤੀਰਥ)। ਮਜਨੁ= ਇਸ਼ਨਾਨ। ਚਰਨਹ= (ਗੁਰੂ ਦੇ)ਚਰਨਾਂ ਦੀ ॥੧॥

ਰਾਗੁ ਗਉੜੀ (ਏਕ ਤਾਲ ੧੨ ਮਾਤਰਾ)

1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12
×		੦		2		੦		3		4	
ਸਥਾਈ											
ਨੀ	ਸਂ	ਨੀ	ਸਂ	ਨੀ	ਸਂ	ਸਂ	ਨੀ	ਧੁ	ਪ	ਪ	ਪ
ਦਰ	ਸਨੁ	ਦੇ	ਖਿ	ਭ	ਈ	ਮ	s	ਤਿ	ਪੂ	s	ਰੀ
ਪ	ਮ	ਗ	ਰੇ	ਰੇ	ਸ	ਰੇ	ਮ	ਪ	ਨੀ	ਸਂ	ਸਂ
ਅਠ	ਸ	ਠਿ	ਮ	ਜ	ਨੁ	ਚਰ	ਨ	ਹ	ਧੂ	s	ਰੀ
ਅੰਤਰਾ											
ਮ	ਮ	ਮ	ਪ	ਪ	ਪ	ਮਪ	ਨੀਨੀ	ਸਂ	ਨੀ	ਸਂ	ਸਂ
ਐ	ਸੋ	ਦਾ	ਸੁ	ਮਿ	ਲੈ	ਸੁs	ss	ਖੁ	ਹੋ	s	ਈ
ਗਂ	ਰੇਂ	ਸਂ	ਨੀ	ਧੁ	ਪ	ਮਪ	ਪਨੀ	ਸਨੀ	ਧੁਪ	ਮਰੇ	ਸ
ਦੁ	ਖੁ	ਵਿਸ	ਰੈ	ਪਾ	ਵੈ	ਸs	ਚੁs	ਸੋs	ss	ਈs	s

ਰਾਗੁ ਗਉੜੀ

ਗਉੜੀ ਮਹਲਾ ੧॥
ਬ੍ਰਹਮੈ ਗਰਬੁ ਕੀਆ ਨਹੀ ਜਾਨਿਆ ॥
ਬੇਦ ਕੀ ਬਿਪਤਿ ਪੜੀ ਪਛੁਤਾਨਿਆ ॥
ਜਹ ਪ੍ਰਭ ਸਿਮਰੇ ਤਹੀ ਮਨੁ ਮਾਨਿਆ ॥੧॥
ਐਸਾ ਗਰਬੁ ਬੁਰਾ ਸੰਸਾਰੈ ॥
ਜਿਸੁ ਗੁਰੁ ਮਿਲੈ ਤਿਸੁ ਗਰਬੁ ਨਿਵਾਰੈ ॥ ਰਹਾਉ ॥
(ਅੰਗ ੨੨੪-੨੨੫)

ਪਦ ਅਰਥ:

ਬ੍ਰਹਮੈ = ਬ੍ਰਹਮਾ ਨੇ। ਗਰਬੁ = ਅਹੰਕਾਰ। ਬੇਦ ਕੀ ਬਿਪਤਿ = ਵੇਦਾਂ ਦੇ ਚੁਰਾਏ ਜਾਣ ਦੀ ਬਿਪਤਾ, ਜਹ= ਜਿਥੇ, ਜਿਸ ਵੇਲੇ ।
ਮਾਨਿਆ = ਪਤੀਜ ਗਿਆ ਕਿ ਪਰਮਾਤਮਾ ਹੀ ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਡਾ ਹੈ ॥੧॥ ਸੰਸਾਰੈ = ਸੰਸਾਰ ਵਿਚ। ਨਿਵਾਰੈ = ਦੂਰ ਕਰਦਾ ਹੈ ॥੧॥

ਰਾਗੁ ਗਉੜੀ (ਕਹਿਰਵਾ ਤਾਲ ੮ ਮਾਤਰਾ)

1	2	3	4	5	6	7	8
×				○			
ਸਥਾਈ							
ਸ	ਸ	ਸ	ਰੇ	ਸਰੇ	ਗ	ਗ	ਗ
ਐ	s	ਸਾ	s	ਗ	ਰ	ਬੁ	s
ਰੇ	ਰੇ	ਰੇ	ਰੇ	ਸ	ਸ	ਸ	ਸ
ਬੁ	s	ਰਾ	s	ਸੰ	ਸਾ	ਰੈ	s
.ਪ	.ਪ	.ਪ	.ਪ	.ਨੀ	.ਨੀ	.ਨੀ	.ਨੀ
ਜਿ	ਸੁ	ਗੁ	ਰੁ	ਮਿ	s	ਲੈ	s
ਸ	ਸ	ਸ	ਰੇ	ਗ	ਰੇ	ਸ	ਸ
ਤਿ	ਸੁ	ਗਰ	ਬੁ	ਨੀ	ਵਾ	ਰੈ	s
ਅੰਤਰਾ							
ਮ	ਪ	ਪ	ਪ	ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ
ਬੁ	ਹ	ਮੈ	s	ਗਰ	ਬੁ	ਕੀ	ਆ
ਸੰ	ਸੰ	ਨੀ	ਨੀ	ਸੰ	ਸੰ	ਸੰ	ਸੰ
ਨ	s	ਹੀ	s	ਜਾ	ਨਿ	ਆ	s
ਮ	ਮ	ਪ	ਪ	ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ
ਬੇ	s	ਦ	ਕੀ	ਬਿ	ਪ	s	ਤਿ
ਸੰ	ਸੰ	ਨੀ	ਨੀ	ਸੰ	ਸੰ	ਸੰ	ਸੰ
ਪ	ੜੀ	ਪ	ਛੁ	ਤਾ	ਨਿ	ਆ	s
ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਧੁ	ਧੁ	ਪ	ਪ
ਜ	ਹ	ਪ੍ਰ	ਭ	ਸਿ	ਮ	s	ਰੇ
ਮ	ਗ	ਗ	ਗ	ਰੇ	ਰੇ	ਸ	ਸ
ਤ	ਹੀ	ਮ	ਨੁ	ਮਾ	ਨਿ	ਆ	s

ਰਾਗੁ ਗਉੜੀ

ਗਉੜੀ ਮਹਲਾ ੧॥
ਚੋਆ ਚੰਦਨੁ ਅੰਕਿ ਚੜਾਵਉ ॥
ਪਾਟ ਪਟੰਬਰ ਪਹਿਰਿ ਹਢਾਵਉ ॥
ਬਿਨੁ ਹਰਿ ਨਾਮ ਕਹਾ ਸੁਖੁ ਪਾਵਉ ॥੧॥
ਕਿਆ ਪਹਿਰਉ ਕਿਆ ਓਢਿ ਦਿਖਾਵਉ ॥
ਬਿਨੁ ਜਗਦੀਸ ਕਹਾ ਸੁਖੁ ਪਾਵਉ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
(ਅੰਗ ੨੨੫)

ਪਦ ਅਰਥ:

ਚੋਆ = ਅਤਰ। ਅੰਕਿ = ਸਰੀਰ ਉਤੇ। ਚੜਾਵਉ = (ਜੇ) ਮੈਂ ਲਾ ਲਵਾਂ। ਪਾਟ = ਪੱਟ, ਰੇਸ਼ਮ। ਪਟੰਬਰ = ਪੱਟ ਦੇ ਅੰਬਰ।
ਅੰਬਰ = ਕੱਪੜੇ। ਪਹਿਰਿ = ਪਹਿਨ ਕੇ। ਪਾਵਉ = ਪਾਵਉਂ, ਮੈਂ ਪਾ ਸਕਦਾ ਹਾਂ ॥੧॥ ਕਿਆ ਪਹਿਰਉ = ਵਧੀਆ ਕੱਪੜੇ
ਪਹਿਨਣ ਦਾ ਕੀਹ ਲਾਭ? ਓਢਿ ਪਹਿਨ ਕੇ। ਜਗਦੀਸ = ਜਗਤ ਦਾ ਮਾਲਕ ॥੧॥

ਰਾਗੁ ਗਉੜੀ (ਤਾਲ ਦਾਦਰਾ ੬ ਮਾਤਰਾ)

1	2	3	4	5	6
×			0		
ਸਥਾਈ					
ਗ	ਗ	ਗ	ਗ	ਗ	ਗ
ਕਿ	s	ਆ	ਪਹਿ	ਰs	ਉ
ਗਰੇ	ਰੇ	ਰੇ	ਸ	ਸ	ਸ
ਕਿਆ	ਓ	ਢਿ	ਦਿਖਾ	ਵ	ਉ
.ਪ	.ਪ	.ਨੀ	.ਪ.ਨੀ	ਸਸ	ਸ
ਬਿ	ਨੁ	ਜਗ	ਦੀਸ	ਕ	ਹਾ
ਰੇ	ਗ	ਰੇ	ਸ	ਸ	ਸ
ਸੁ	s	ਖੁ	ਪਾ	ਵ	ਉ
ਅੰਤਰਾ					
ਪ	ਪ	ਪ	ਪਨੀ	ਨੀ	ਨੀ
ਚੇ	s	ਆ	ਚੰs	ਦ	ਨੁ
ਸੰ	ਸੰ	ਨੀ	ਨੀਸੰ	ਸੰ	ਸੰ
ਅੰ	s	ਕਿ	ਚੜਾ	ਵ	ਉ
ਪ	ਪ	ਪ	ਪਨੀ	ਸੰ	ਸੰ
ਪਾ	s	ਟ	ਪਟੰ	ਬ	ਰ
ਰੇਂ	ਰੇਂ	ਰੇਂ	ਸੰ	ਸੰ	ਸੰ
ਪs	ਹਿ	ਰਿ	ਹਵਾ	ਵ	ਉ
ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਧੁ	ਪ	ਪ
ਬਿਨ	ਹ	ਰਿ	ਨਾ	s	ਮ
ਮ	ਗਰੇ	ਗਰੇ	ਸ	ਸ	ਸ
ਕਹਾ	ਸੁ	ਖੁ	ਪਾ	ਵ	ਉ

ਰਾਗੁ ਗਉੜੀ

ਗਉੜੀ ਮਹਲਾ ੧॥
ਸੇਵਾ ਏਕ ਨ ਜਾਨਸਿ ਅਵਰੇ ॥
ਪਰਪੰਚ ਬਿਆਧਿ ਤਿਆਗੈ ਕਵਰੇ ॥
ਭਾਇ ਮਿਲੈ ਸਚੁ ਸਾਚੈ ਸਚੁ ਰੇ ॥੧॥
ਐਸਾ ਰਾਮ ਭਗਤੁ ਜਨੁ ਹੋਈ ॥
ਹਰਿ ਗੁਣ ਗਾਇ ਮਿਲੈ ਮਲੁ ਧੋਈ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
(ਅੰਗ ੨੨੫-੨੨੬)

ਪਦ ਅਰਥ:

ਏਕ = ਇਕ ਪਰਮਾਤਮਾ ਦੀ। ਪਰਪੰਚ = ਸਿਸ਼ਟੀ। ਬਿਆਧਿ = ਰੋਗ। ਕਵਰੇ = ਕੋੜੇ। ਭਾਇ = ਪ੍ਰੇਮ ਵਿਚ। ਸਾਚੈ = ਸਦਾ-
ਬਿਰ ਪ੍ਰਭੂ ਨੂੰ। ਰੇ = ਹੇ ਭਾਈ ! ॥੧॥ ਰਾਮ ਭਗਤੁ = ਪਰਮਾਤਮਾ ਦਾ ਭਗਤ। ਗਾਇ = ਗਾ ਕੇ ॥੧॥

ਰਾਗੁ ਗਉੜੀ (ਏਕ ਤਾਲ ੧੨ ਮਾਤਰਾ)

1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12
×		੦		2		੦		3		4	
ਸਥਾਈ											
ਪ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪਮ	ਗ	ਰੇ	ਗ	ਰੇ	ਸ
ਐ	ਸਾ	ਰਾ	ਮ	ਭਗ	ਤੁ	ਜਸ	ਸ	ਨੁ	ਹੋ	ਸ	ਈ
ਧੁ	ਧੁ	ਪ	ਮ	ਗ	ਗ	ਰੇ	ਗ	ਰੇ	ਸ	ਸ	ਸ
ਹ	ਰਿ	ਗੁ	ਣ	ਗਾ	ਇ	ਮਿ	ਲੈ	ਮ	ਲੁ	ਧੋ	ਈ
ਅੰਤਰਾ											
ਮ	ਮ	ਮਪ	ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਨੀਸੰ	ਸਰੁੰ	ਰੁੰ	ਸੰ	ਸੰ	ਸੰ
ਸੇ	ਵਾ	ਏs	ਕ	ਨ	s	ਜਾs	ਨs	ਸਿ	ਅ	ਵ	ਰੇ
ਸਰੁੰ	ਰੁੰ	ਰੁੰ	ਸਰੁੰ	ਰੁੰ	ਰੁੰ	ਗੰ	ਰੁੰ	ਸੰ	ਨੀ	ਸੰ	ਸੰ
ਪs	ਰ	ਪੰ	ਚ	ਬਿਆ	ਧਿ	ਤਿ	ਆ	ਗੈ	ਕ	ਵs	ਰੇ
ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਨੀਧੁ	ਪ	ਪ	ਮਪ	ਨੀਸੰ	ਸੰਨੀ	ਧੁਪ	ਮਗ	ਰੇਸ
ਭਾ	ਇ	ਮਿ	ਲੈ	ਸ	ਚੁ	ਸਾs	ਚੈs	ਸs	ਚੁs	ਰੇs	s

ਰਾਗੁ ਗਉੜੀ

ਗਉੜੀ ਮਹਲਾ ੧॥
ਹਠੁ ਕਰਿ ਮਰੈ ਨ ਲੇਖੈ ਪਾਵੈ ॥
ਵੇਸ ਕਰੈ ਬਹੁ ਭਸਮ ਲਗਾਵੈ ॥
ਨਾਮੁ ਬਿਸਾਰਿ ਬਹੁਰਿ ਪਛਤਾਵੈ ॥੧॥
ਤੂੰ ਮਨਿ ਹਰਿ ਜੀਉ ਤੂੰ ਮਨਿ ਸੁਖ ॥
ਨਾਮੁ ਬਿਸਾਰਿ ਸਹਹਿ ਜਮ ਦੂਖ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
(ਅੰਗ ੨੨੬)

ਪਦ ਅਰਥ:

ਕਰਿ = ਕਰ ਕੇ। ਮਰੈ = ਮਰਦਾ ਹੈ, ਔਖਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਲੇਖੈ = ਲੇਖੇ ਵਿਚ। ਨ ਲੇਖੈ ਪਾਵੈ = ਕਿਸੇ ਗਿਣਤੀ ਵਿਚ ਨਹੀਂ ਗਿਣਿਆ ਜਾਂਦਾ। ਵੇਸ = ਧਾਰਮਿਕ ਭੇਖ। ਭਸਮ = ਸੁਆਹ। ਬਿਸਾਰਿ = ਵਿਸਾਰ ਕੇ। ਬਹੁਰਿ = ਮੁੜ, ਅੰਤ ਨੂੰ ॥੧॥ ਮੁਨਿ = ਮਨ ਵਿਚ (ਵਸਾ ਲੈ)

ਰਾਗ ਗਉੜੀ ਝੱਪ ਤਾਲ ੧੦ ਮਾਤਰਾ

1	2	3	4	5	6	7	8	9	10
×		2			0		3		
ਸਥਾਈ									
ਸ	ਸ	ਚੁੇ	ਗ	ਗ	ਗ	ਗ	ਚੁੇ	ਸ	ਸ
ਘੁੰ	s	ਮ	s	ਨਿ	ਹ	ਰਿ	ਜੀ	s	ਉ
ਸ	ਸ	.ਨੀ	.ਧੁ	.ਪ	.ਨੀ	ਸ	ਸ	ਸ	ਸ
ਘੁੰ	s	s	s	s	ਮ	ਨਿ	ਸੂ	s	ਖ
ਨੀ	ਨੀ	ਧੁ	ਪ	ਪ	ਮ	ਪ	ਨੀ	ਨੀ	ਸਾਂ
ਨਾ	s	ਮੁ	s	s	ਬਿ	ਸਾ	ਰਿ	s	s
ਸਾਂ	ਨੀ	ਧੁ	ਪ	ਪ	ਮ	ਗ	ਚੁੇ	ਸ	ਸ
ਸਹ	ਹਿ	ਜ	s	ਮ	ਦੁ	s	ਖ	s	s
ਅੰਤਰਾ									
ਧੁ	ਧੁ	ਮ	ਪ	ਪ	ਮਪ	ਨੀ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ
ਹਨੁ	ਕਰਿ	ਮ	ਚੈ	ਨ	ਲੇ s	ਖੈs	ਪਾ	s	ਵੈ
ਚੁੇਂ	ਚੁੇਂ	ਗਾਂ	ਗਾਂ	ਗਾਂ	ਗਾਂਚੁੇਂ	ਚੁੇਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ
ਵੇ	ਸ	ਕਰੈ	ਬਹੁ	ਭਸ	ਭਸ	ਮ	ਲ	ਗਾ	ਵੈ
ਨੀ	ਨੀ	ਧੁ	ਪ	ਪ	ਮ	ਗ	ਚੁੇ	ਸ	ਸ
ਨਾ	ਮੁ	ਬਿ	ਸਾ	ਰਿ	ਬਹੁ	ਰਿ	ਪਛੁ	ਤਾ	ਵੈ

ਰਾਗੁ ਗਉੜੀ

ਗਉੜੀ ਮਹਲਾ ੧॥
ਹਉਮੈ ਕਰਤ ਭੇਖੀ ਨਹੀ ਜਾਨਿਆ ॥
ਗੁਰਮੁਖਿ ਭਗਤਿ ਵਿਰਲੇ ਮਨੁ ਮਾਨਿਆ ॥੧॥
ਹਉ ਹਉ ਕਰਤ ਨਹੀ ਸਚੁ ਪਾਈਐ ॥
ਹਉਮੈ ਜਾਇ ਪਰਮ ਪਦੁ ਪਾਈਐ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
(ਅੰਗ ੨੨੬-੨੨੭)

ਪਦ ਅਰਥ:

ਹਉਮੈ = ਹਉ ਹਉ, ਮੈਂ ਮੈਂ , ਮੈਂ ਵੱਡਾ ਹਾਂ, ਮੈਂ ਵੱਡਾ ਬਣ ਜਾਵਾਂ । ਕਰਤ = ਕਰਦਿਆਂ। ਭੇਖੀ= ਧਾਰਮਿਕ ਭੇਖਾਂ ਨਾਲ।
ਜਾਨਿਆ = ਪਰਮਾਤਮਾ ਨਾਲ ਸਾਂਝ ਪਾਈ। ਮਾਨਿਆ = ਗਿੱਝਿਆ, ਮੰਨਿਆ, ਪਤੀਜਿਆ ॥੧॥ ਸਚੁ = ਸਦਾ-ਬਿਰ ਰਹਿਣ ਵਾਲਾ
ਪਰਮਾਤਮਾ। ਪਰਮ ਪਦੁ = ਸਭ ਤੋਂ ਉੱਚਾ ਆਤਮਕ ਦਰਜਾ ॥੧॥

ਰਾਗੁ ਗਉੜੀ (ਤਿੰਨ ਤਾਲ ੧੬ ਮਾਤਰਾ)

1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12	13	14	15	16
×				2				੦				3			
ਸਥਾਈ								—	ਧੁ	ਧੁ	ਧੁ	ਮ	ਮ	ਪ	ਪ
								s	ਹਉ	ਹ	ਉ	ਕਰ	ਤ	s	s
ਮ	ਮ	ਗ	ਗ	ਰੇ	ਰੇ	ਸ	ਸ								
s	ਨਹੀ	ਸ	ਚੁ	ਪਾ	ਈ	ਐ	s								
								—	ਸ	.ਨੀ	.ਧੁ.ਪ	.ਨੀਸ	ਸ	ਸ	ਸ
								s	ਹਉ	ਮੈ	s s	ਜਾ	s	ਇ	s
ਰੇ	ਰੇ	ਗ	ਗ	ਗ	ਰੇ	ਸ	ਸ								
s	ਪਰਮ	ਪ	ਦੁ	ਪਾ	ਈ	s	ਐ								
ਅੰਤਰਾ								—	ਮ	ਮ	ਮ	ਪ	ਪ	ਨੀ	ਨੀ
								s	ਹ	ਉ	ਮੈ	ਕਰ	ਤ	ਭੇ	ਖੀ
—	ਮਪ	ਨੀਸੰ	ਸੰ	ਨੀ	ਨੀ	ਸੰ	ਸੰ								
s	ਨ	s	ਹੀ	ਜਾ	ਨਿ	ਆ	s								
								—	ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਧੁ	ਧੁ	ਪ	ਪ
								s	ਗੁਰ	ਮੁ	ਖਿ	ਭ	ਗ	s	ਤਿ
ਰੇਮ	ਪਨੀ	ਸੰਚੁੰ	ਨੀਸੰ	ਸੰਨੀ	ਧੁਪ	ਗਰੇ	ਸਸ								
ਵਿਰ	ਲੇ	ਮs	ਨੁ	ਮਾs	ਨਿs	ਆs	ss								

ਰਾਗੁ ਗਉੜੀ

ਗਉੜੀ ਮਹਲਾ ੧॥

ਪ੍ਰਥਮੇ ਬ੍ਰਹਮਾ ਕਾਲੈ ਘਰਿ ਆਇਆ ॥

ਬ੍ਰਹਮ ਕਮਲੁ ਪਇਆਲਿ ਨ ਪਾਇਆ ॥

ਆਗਿਆ ਨਹੀ ਲੀਨੀ ਭਰਮਿ ਭੁਲਾਇਆ ॥੧॥

ਜੋ ਉਪਜੈ ਸੋ ਕਾਲਿ ਸੰਘਾਰਿਆ ॥

ਹਮ ਹਰਿ ਰਾਖੇ ਗੁਰ ਸਬਦੁ ਬੀਚਾਰਿਆ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

(ਅੰਗ ੨੨੭)

ਪਦ ਅਰਥ:

ਪ੍ਰਥਮੇ = ਸਭ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ। ਕਾਲੈ ਘਰਿ = ਕਾਲ ਦੇ ਘਰ ਵਿਚ, ਮੋਤ ਦੇ ਸਹਮ ਵਿਚ। ਪਇਆਲਿ = ਪਾਤਾਲ ਵਿਚ। ਬ੍ਰਹਮ ਕਮਲ = ਵਿਸ਼ਨੂੰ ਦਾ ਕਮਲ, ਵਿਸ਼ਨੂੰ ਦੀ ਨਾਭੀ ਵਿਚੋਂ ਉੱਗੇ ਹੋਏ ਕਮਲ ਦਾ ਅੰਤ। ਭਰਮਿ = ਭਟਕਣਾ ਵਿਚ। ਭੁਲਾਇਆ = ਕੁਰਾਹੇ ਪੈ ਗਿਆ॥੧॥ ਉਪਜੈ = ਪੈਦਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਸੋ = ਉਸ ਨੂੰ। ਕਾਲਿ = ਕਾਲ ਨੇ, ਮੋਤ (ਦੇ ਸਹਮ) ਨੇ। ਸੰਘਾਰਿਆ = ਮਾਰਿਆ ਹੈ, ਆਤਮਕ ਮੌਤ ਮਾਰਿਆ ਹੈ, ਆਤਮਕ ਜੀਵਨ ਪਲਰਨ ਨਹੀ ਦਿੱਤਾ। ਹਮ = ਮੈਨੂੰ। ਰਾਖੇ = ਆਤਮਕ ਮੌਤ ਤੋਂ ਬਚਾ ਲਿਆ ਹੈ॥੧॥

ਰਾਗੁ ਗਉੜੀ (ਤਿੰਨ ਤਾਲ ੧੬ ਮਾਤਰਾ)

1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12	13	14	15	16
×				2				○				3			
ਸਥਾਈ								—	ਧੁ	ਧੁ	ਧੁ	ਮ	ਮ	ਪ	ਪ
								s	ਜੋ	s	s	ਉ	ਪ	ਜੈ	s
ਮ	ਮ	ਗ	ਗ	ਰੇ	ਰੇ	ਸ	ਸ								
s	ਸੋ	ਕਾ	ਲਿ	ਸੰ	ਘਾ	ਰਿ	ਆ								
								—	ਸ	.ਨੀ	.ਧੁ.ਪ	.ਨੀਸ	ਸ	ਸ	ਸ
								s	ਹਮ	ਹ	ਰਿ	ਰਾ	s	ਖੇ	s
ਰੇ	ਰੇ	ਗ	ਗ	ਗ	ਰੇ	ਸ	ਸ								
s	ਗੁਰ	ਸਬ	ਦੁ	ਬੀ	ਚਾ	ਰਿ	ਆ								
ਅੰਤਰਾ								—	ਮ	ਮ	ਮ	ਪ	ਪ	ਨੀ	ਨੀ
								s	ਪ੍ਰ	ਥ	ਮੇ	ਬ੍ਰ	ਹ	ਮ	s
—	ਮੇਪ	ਨੀਸੰ	ਸੰ	ਨੀ	ਨੀ	ਸੰ	ਸੰ								
s	ਕਾਲੈ	ਘs	ਰਿ	ਆ	ਇ	ਆ	s								
								—	ਨੀ	ਸੰ	ਰੇਂ	ਗੰ	ਗੰ	ਗੰ	ਗੰ
								s	ਬੁ	ਹ	ਮ	ਕ	ਮ	ਲੁ	s
ਰੇਂ	ਰੇਂ	ਰੇਂ	ਰੇਂ	ਸੰ	ਰੇਂ	ਸੰ	ਸੰ								
ਪਇ	ਆ	ਲਿ	ਨ	ਪਾ	ਇ	ਆ	s								
								ਨੀ	ਸੰ	ਨੀ	ਸੰ	ਨੀ	ਧੁ	ਪ	ਪ
								s	ਆ	ਗਿ	ਆ	ਨ	ਹੀ	ਲੀ	ਨੀ
ਮਪ	ਪਨੀ	ਸਰੇਂ	ਨੀਸੰ	ਸੰਨੀ	ਧੁਪ	ਮਗ	ਰੇਸ								
ਭs	ਰs	ਮਿs	ss	ਭੁs	ਲਾs	ਇs	ਆs								

ਰਾਗੁ ਗਉੜੀ

ਗਉੜੀ ਮਹਲਾ ੧॥
ਬੋਲਹਿ ਸਾਚੁ ਮਿਥਿਆ ਨਹੀ ਰਾਈ ॥
ਚਾਲਹਿ ਗੁਰਮੁਖਿ ਹੁਕਮਿ ਰਜਾਈ ॥
ਰਹਹਿ ਅਤੀਤ ਸਚੇ ਸਰਣਾਈ ॥੧॥
ਸਚ ਘਰਿ ਬੈਸੈ ਕਾਲੁ ਨ ਜੋਹੈ ॥
ਮਨਮੁਖ ਕਉ ਆਵਤ ਜਾਵਤ ਦੁਖੁ ਮੋਹੈ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
(ਅੰਗ ੨੨੭-੨੨੮)

ਪਦ ਅਰਥ:

ਬੋਲਹਿ = ਬੋਲਦੇ ਹਨ। ਸਾਚੁ = ਸਦਾ ਅਟੱਲ ਰਹਿਣ ਵਾਲਾ ਬੋਲ। ਮਿਥਿਆ = ਝੂਠ। ਰਾਈ = ਰਤਾ ਭਰ। ਹੁਕਮਿ ਰਜਾਈ = ਰਜਾ ਦੇ ਮਾਲਕ ਪ੍ਰਭੂ ਦੇ ਹੁਕਮ ਵਿਚ। ਅਤੀਤ = ਮਾਇਆ ਦੇ ਪ੍ਰਭਾਵ ਤੋਂ ਪਰੇ ॥੧॥ ਸਚ ਘਰਿ = ਸੱਚ ਦੇ ਘਰ ਵਿਚ, ਸਦਾ-ਬਿਰ ਪ੍ਰਭੂ ਦੇ ਚਰਨਾਂ ਵਿਚ। ਬੈਸੈ = (ਜੋ) ਬੈਠਦਾ ਹੈ। ਕਾਲੁ = ਮੌਤ ਦਾ ਸਹਮ, ਆਤਮਕ ਮੌਤ। ਮੋਹੈ = ਮੋਹ ਦੇ ਕਾਰਨ। ਆਵਤ ਜਾਵਤ = ਜੰਮਣ ਮਰਨ ਦਾ ॥੧॥

ਰਾਗ ਗਉੜੀ ਕਹਿਰਵਾ ਤਾਲ ੮ ਮਾਤਰਾ

1	2	3	4	5	6	7	8
×				0			
ਸਥਾਈ							
ਮਪ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪ
ਸ	ਚ	ਘ	ਰਿ	ਬੈ	s	ਸੈ	s
ਪਨੀ	ਨੀ	ਧੁ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪ
ਕਾ	s	ਲੁ	ਨ	ਜੋ	s	ਹੈ	s
ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਨੀ	ਨੀ	ਧੁ	ਪ
ਮ	ਨ	ਮੁ	ਖ	ਕ	ਉ	ਆਵ	ਤ
ਮ	ਗ	ਚੇ	ਗ	ਚੇ	ਚੇ	ਸ	ਸ
ਜਾਵ	ਤ	ਦੁ	ਖੁ	ਮੋ	s	ਹੈ	s
ਅੰਤਰਾ							
ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਨੀਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ
ਬੇ	ਲ	s	ਹਿ	ਸਾ	s	ਚੁ	ਮਿਥਿ
ਰੁੱ	ਰੁੱ	ਰੁੱ	ਰੁੱ	ਨੀ	ਨੀ	ਸਾਂ	ਸਾਂ
ਆ	s	ਨ	ਹੀ	ਰਾ	s	ਈ	s
ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਸਾਂ	ਨੀ	ਧੁ	ਪ
ਚਾ	ਲ	s	ਹਿ	ਗੁ	ਰ	ਮੁ	ਖਿ
ਰੁੱ	ਰੁੱ	ਰੁੱ	ਰੁੱ	ਨੀ	ਨੀ	ਸਾਂ	ਸਾਂ
ਹੁ	s	ਕ	ਮਿ	ਰ	ਜਾ	s	ਈ
ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਸਾਂ	ਨੀ	ਧੁ	ਪ
ਰ	ਹ	s	ਹਿ	ਅ	ਤੀ	s	ਤ
ਪ	ਮ	ਗ	ਚੇ	ਗ	ਚੇ	ਸ	ਸ
ਸ	s	ਚੇ	s	ਸ	ਰ	ਣਾ	ਈ

ਰਾਗੁ ਗਉੜੀ

ਗਉੜੀ ਮਹਲਾ ੧॥
ਰਾਮਿ ਨਾਮਿ ਚਿਤੁ ਰਾਖੈ ਜਾ ਕਾ ॥
ਉਪਜੰਪਿ ਦਰਸਨੁ ਕੀਜੈ ਤਾ ਕਾ ॥ ੧॥
ਰਾਮ ਨ ਜਪਹੁ ਅਭਾਗੁ ਤੁਮਾਰਾ ॥
ਜੁਗਿ ਜੁਗਿ ਦਾਤਾ ਪ੍ਰਭੁ ਰਾਮੁ ਹਮਾਰਾ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
(ਅੰਗ ੨੨੮)

ਪਦ ਅਰਥ:

ਰਾਮਿ = ਰਾਮ ਵਿਚ। ਨਾਮਿ = ਨਾਮ ਵਿਚ। ਰਾਖੈ = ਰੰਗਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਜਾ ਕਾ ਚਿਤੁ = ਜਿਸ (ਮਨੁਖ) ਦਾ ਚਿਤ।
ਉਪਜੰਪਿ = ਸਵੇਰੇ ਉਠਦਿਆਂ ਹੀ ॥੧॥ ਅਭਾਗੁ = ਬਦ-ਕਿਸਮਤੀ। ਜੁਗਿ ਜੁਗਿ= ਹਰੇਕ ਜੁਗ ਵਿਚ, ਸਦਾ ਹੀ ॥੧॥

ਰਾਗੁ ਗਉੜੀ (ਕਹਿਰਵਾ ਤਾਲ ੮ ਮਾਤਰਾ)

1	2	3	4	5	6	7	8
×				○			
ਸਥਾਈ							
ਗ	ਗ	ਗ	ਗ	ਗਰੇ	ਰੇ	ਸ	ਸ
ਜੁ	ਗਿ	ਜੁ	ਗਿ	ਦਾs	s	ਤਾ	s
.ਨੀ	.ਨੀ	.ਨੀ	.ਨੀ	ਸਰੇ	ਗ	ਰੇ	ਸ
ਪ੍ਰ	ਭੁ	ਰਾ	ਮੁ	ਹs	ਮਾ	ਰਾ	s
ਧੁ	ਧੁ	ਧੁ	ਧੁ	ਮ	ਮ	ਪ	ਪ
ਰਾ	ਮ	ਨ	s	ਜ	ਪ	ਹੁ	s
ਮਗ	ਰੇ	ਰੇ	ਰੇ	.ਨੀ	.ਨੀ	ਸ	ਸ
ਅs	ਭਾ	ਗੁ	s	ਤੁ	ਮਾ	ਰਾ	s
ਅੰਤਰਾ							
ਮਪ	ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਨੀਸੰ	ਸੰ	ਸੰ	ਸੰ
ਰਾs	s	ਮਿ	s	ਨਾ	s	ਮਿ	s
ਰੁੱ	ਰੁੱ	ਰੁੱ	ਰੁੱ	ਸੰ	ਰੁੱ	ਸੰ	ਸੰ
ਚਿs	ਤੁ	ਰਾ	ਪੈ	ਜਾ	s	ਕਾ	s
ਧੁ	ਧੁ	ਧੁ	ਧੁ	ਮ	ਮ	ਪ	ਪ
ਉ	s	ਪ	s	ਜੰ	s	ਪਿ	s
ਮ	ਗ	ਰੇ	ਰੇ	ਸ	ਸ	ਸ	ਸ
ਦਰ	ਸਨੁ	ਕੀ	ਜੈ	ਤਾ	s	ਕਾ	s

ਰਾਗੁ ਗਉੜੀ

ਗਉੜੀ ਮਹਲਾ ੧॥
ਗੁਰ ਪਰਸਾਦੀ ਬੂਝਿ ਲੇ ਤਉ ਹੋਇ ਨਿਬੇਰਾ॥
ਘਰਿ ਘਰਿ ਨਾਮੁ ਨਿਰੰਜਨਾ ਸੋ ਠਾਕੁਰੁ ਮੇਰਾ॥੧॥
ਬਿਨੁ ਗੁਰ ਸਬਦ ਨ ਛੂਟੀਐ ਦੇਖਹੁ ਵੀਚਾਰਾ॥
ਜੇ ਲਖ ਕਰਮ ਕਮਾਵਹੀ ਬਿਨੁ ਗੁਰ ਅੰਧਿਆਰਾ॥੧॥ ਰਹਾਉ॥
(ਅੰਗ ੨੨੯)

ਪਦ ਅਰਥ:

ਬੂਝਿ ਲੇ= ਸਮਝ ਲੈ। ਤਉ= ਤਦੋਂ। ਨਿਬੇਰਾ= ਨਿਰਨਾ, ਖਲਾਸੀ, ਮਾਇਆ ਦੇ ਮੋਹ ਦੇ ਹਨੇਰੇ ਤੋਂ ਖਲਾਸੀ। ਘਰਿ ਘਰਿ= ਹਰੇਕ ਹਿਰਦੇ- ਘਰ ਵਿਚ। ਠਾਕੁਰੁ= ਪਾਲਣਹਾਰ, ਮਾਲਕ॥੧॥ਨ ਛੂਟੀਐ= (ਮਾਇਆ ਦੇ ਮੋਹ ਦੇ ਹਨੇਰੇ ਤੋਂ ਖਲਾਸੀ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੀ)। ਜੇ ਕਮਾਵਹੀ= ਜੇ ਤੂੰ ਕਮਾਏਂ, ਹੇ ਤੂੰ ਕਰੇਂ। ਅੰਧਿਆਰਾ= ਹਨੇਰਾ, ਆਤਮਕ ਹਨੇਰਾ,ਮਾਇਆ ਦੇ ਪ੍ਰਭਾਵ ਦਾ ਹਨੇਰਾ॥੧॥

ਰਾਗ ਗਾਉੜੀ (ਅੱਧ ਤਿਨਤਾਲ ੧੬ ਮਾਤਰਾ)

1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12	13	14	15	16
×				2				0				3			
ਸਥਾਈ								ਰੁਮ	ਪਨੀ	ਮਪ	ਨੀਸੰ	ਨੀ	ਧੁ	ਪ	ਪ
								ਬਿ	ਨੁ	ਗੁ	ਰ	ਸਬ	ਦ	ਨ	S
ਧੁ	ਪ	ਮ	ਗ	ਰੁ	ਗ	ਰੁ	ਸ								
ਛੁਟੀ	ਐ	ਦੇਖ	ਹੁ	ਵੀ	S	ਚਾ	ਰਾ								
								ਸ	ਸ	ਸ	ਸ	ਸਨੀ	.ਧੁ	.ਪ	.ਪ
								ਜੇ	S	ਲ	ਖ	ਕਰ	ਮ	ਕਮਾ	ਵਹੀ
.ਮ	.ਪ	.ਨੀ	.ਨੀ	ਸ	ਰੁ	ਸ	ਸ								
ਬਿ	ਨੁ	ਗੁ	ਰ	ਅੰ	ਧਿ	ਆ	ਰਾ								
ਅੰਤਰਾ								ਪ	ਪ	ਪ	ਪ	ਮ	ਮ	ਪ	ਮ
								ਗੁਰ	ਪਰ	ਸਾ	ਦੀ	ਬੂ	ਝਿ	S	ਲੇ
ਮਪ	ਨੀਸੰ	ਸੰ	ਸੰ	ਨੀ	ਨੀ	ਸੰ	ਸੰ								
ਤ	ਉ	ਹੋ	ਇ	ਨਿ	ਬੇ	ਰਾ	S								
								ਨੀ	ਸੰ	ਰੁੱ	ਗੰ	ਗੰ	ਰੁੱ	ਸੰ	ਸੰ
								ਘ	ਰਿ	ਘ	ਰਿ	ਨਾਮੁ	ਨਿਰੰ	ਜ	ਨਾ
ਮਪ	ਨੀਸੰ	ਰੁਸੰ	ਨੀਸੰ	ਨੀਧੁ	ਪਮ	ਗਰੁ	ਸ								
ਸੋS	ਠਾਕੁ	ਰੁS	SS	ਮੋS	SS	ਰਾ	S								

ਰਾਗੁ ਗਉੜੀ

ਗਉੜੀ ਛੰਤ ਮਹਲਾ ੧॥
 ਸੁਣਿ ਨਾਹ ਪ੍ਰਭੂ ਜੀਉ ਏਕਲੜੀ ਬਨ ਮਾਹੇ॥
 ਕਿਉ ਧੀਰੈਗੀ ਨਾਹ ਬਿਨਾ ਪ੍ਰਭ ਵੇਪਰਵਾਹੇ॥
 ਧਨ ਨਾਹ ਬਾਝਹੁ ਰਹਿ ਨ ਸਾਕੈ ਬਿਖਮ ਰੈਣਿ ਘਣੇਰੀਆ॥
 ਨਹ ਨੀਦ ਆਵੈ ਪ੍ਰੇਮੁ ਭਾਵੈ ਸੁਣਿ ਬੇਨੰਤੀ ਮੇਰੀਆ॥
 (ਅੰਗ ੨੪੩)

ਪਦ ਅਰਥ:

ਨਾਹ= ਹੇ ਨਾਥ ! ਹੇ ਖਸਮ ! ਬਨ= ਸੰਸਾਰ-ਜੰਗਲ। ਮਾਹੇ= ਮਾਹਿ ਵਿਚ। ਧਨ= ਜੀਵ-ਇਸਤ੍ਰੀ। ਬਿਖਮ= ਔਖੀ। ਰੈਣਿ
 =ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਦੀ ਰਾਤ। ਘਣੇਰੀਆ= ਬਹੁਤ।

ਰਾਗੁ ਗਉੜੀ (ਰੂਪਕ ੭ ਮਾਤਰਾ)

1	2	3	4	5	6	7
×			2		3	
ਸਥਾਈ						
ਪ	ਪ	ਪ	ਧੁ	ਧੁ	ਪ	ਪ
ਏਕ	ਲ	ੜੀ	ਬ	ੜ	ਨ	ੜ
ਮ	ਗ	ਰੇ	ਸ	ਰੇ	ਸ	ਸ
ਮਾ	ੜ	ੜ	ਹੇ	ੜ	ੜ	ੜ
ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਧੁ	ਧੁ	ਪ	ਪ
ਸੁਣਿ	ਨਾ	ਹ	ਪ੍ਰ	ੜ	ਭੂ	ੜ
ਮ	ਗ	ਰੇ	ਗ	ਰੇ	ਸ	ਸ
ਜੀ	ੜ	ੜ	ਉ	ੜ	ੜ	ੜ
ਪ	ਪ	ਪ	ਧੁ	ਧੁ	ਪ	ਪ
ਕਿ	ੜ	ਉ	ਧੀ	ਰੇ	ਗੀ	ੜ
ਮ	ਗ	ਰੇ	ਗ	ਰੇ	ਸ	ਸ
ਨਾ	ੜ	ਹ	ਬਿ	ੜ	ਨਾ	ੜ
ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਧੁ	ਧੁ	ਪ	ਪ
ਪ੍ਰ	ੜ	ਭ	ਵੇ	ਪ	ਰ	ਵਾ

ਮ ਹੇ ਅੰਤਰਾ	ਗ S	ਚੁ S	ਗ S	ਚੁ S	ਸ S	ਸ S
ਪ ਧਨ	ਪ ਨਾ	ਪ ਹ	ਧੁ ਬਾ	ਧੁ ਝ	ਪ ਹੁ	ਪ S
ਮ ਰ	ਪ ਹਿ	ਨੀ ਨ	ਨੀਸਾਂ ਸਾ	ਨੀ S	ਸਾਂ ਕੈ	ਸਾਂ S
ਪ ਬਿ	ਨੀ ਖ	ਸਾਂ ਮ	ਚੁੱ ਚੈ	ਗਾਂ S	ਗਾਂ ਣਿ	ਗਾਂ S
ਗਾਂ ਘ	ਗਾਂ ਣੇ	ਚੁੱ ਚੀ	ਸਾਂ ਆ	ਸਾਂ S	ਸਾਂ S	ਸਾਂ S
ਪ ਨਹ	ਪ ਨੀ	ਪ ਦ	ਧੁ ਆ	ਧੁ S	ਪ ਵੈ	ਪ S
ਮ ਪ੍ਰੇ	ਪ S	ਨੀ ਮੁ	ਨੀਸਾਂ ਭਾ	ਨੀ S	ਸਾਂ ਵੈ	ਸਾਂ S
ਨੀ ਸੁ	ਨੀ S	ਨੀ ਣਿ	ਧੁ ਬੇ	ਧੁ ਨੰ	ਪ ਤੀ	ਪ S
ਮ ਮੇ	ਗ ਚੀ	ਚੁ S	ਗ ਆ	ਚੁ S	ਸ S	ਸ S

੨) ਪਿਰਿ ਛੋਡਿਅੜੀ ਜੀਉ...

੩) ਮਾਇਆ ਮੋਹਣੀ ਨੀਘਰੀਆ...

੪) ਤੇਰਾ ਨਾਮੁ ਸਚਾ ਜੀਉ...

} ਪਦ ਉਪਰੋਕਤ ਸਥਾਈ ਅੰਤਰੇ ਤੇ ਗਾਉਣਾ ਹੈ।

ਰਾਗੁ ਗਉੜੀ ਚੇਤੀ

ਗਉੜੀ ਚੇਤੀ ਮਹਲਾ ੧॥

ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਕਾਇਆ ਰਹੈ ਸੁਖਾਲੀ ਬਾਜੀ ਇਹੁ ਸੰਸਾਰੇ॥

ਲਬੁ ਲੋਭੁ ਮੁਚੁ ਕੂੜੁ ਕਮਾਵਹਿ ਬਹੁਤੁ ਉਠਾਵਹਿ ਭਾਰੇ॥

ਤੂੰ ਕਾਇਆ ਮੈ ਰੁਲਦੀ ਦੇਖੀ ਜਿਉ ਧਰ ਉਪਰਿ ਛਾਰੇ॥੧॥

ਸੁਣਿ ਸੁਣਿ ਸਿਖ ਹਮਾਰੀ॥

ਸੁਕ੍ਰਿਤੁ ਕੀਤਾ ਰਹਸੀ ਮੇਰੇ ਜੀਅੜੇ ਬਹੁੜਿ ਨ ਆਵੈ ਵਾਰੀ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

(ਅੰਗ ੧੫੪)

ਪਦ ਅਰਥ:

ਅੰਮ੍ਰਿਤ= (ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ) ਅਮਰ ਸਮਝਣ ਵਾਲੀ। ਕਾਇਆ= ਦੇਹ, ਸਰੀਰ। ਸੁਖਾਲੀ= ਸੁਖ-ਆਲਸ, ਸੁਖਾਂ ਦਾ ਘਰ, ਸੁਖ ਮਾਣਨ ਵਾਲੀ। ਬਾਜੀ= ਖੇਡ। ਮੁਚੁ= ਬਹੁਤ। ਕਮਾਵਹਿ= (ਹੇ ਕਾਇਆਂ!) ਤੂੰ ਕਮਾਂਦੀ ਹੈਂ। ਤੂੰ= ਤੈਨੂੰ। ਕਾਇਆ= ਹੇ ਕਾਇਆਂ ! ਧਰ= ਧਰਤੀ। ਛਾਰੇ= ਛਾਰ, ਸੁਆਹ॥੧॥ ਸਿਖ= ਸਿੱਖਿਆ। ਸੁਕ੍ਰਿਤ= ਨੇਕ ਕਮਾਈ। ਰਹਸੀ= ਨਾਲ ਨਿਭਾਗੀ। ਬਹੁੜਿ= ਮੁੜ॥੧॥

ਥਾਟ	:	ਪੂਰਵੀ
ਜਾਤੀ	:	ਸ਼ਾੜਵ- ਸੰਪੂਰਣ
ਵਾਦੀ	:	ਪੰਚਮ
ਸੰਵਾਦੀ	:	ਸ਼ੜਜ
ਸੁਰ	:	ਰਿਸ਼ਭ ਧੈਵਤ ਕੋਮਲ, ਮਧਿਅਮ ਦੋਵੇਂ
ਵਰਜਿਤ ਸੁਰ	:	ਗੰਧਾਰ
ਸਮਾਂ	:	ਦਿਨ ਦਾ ਚੌਥਾ ਪਹਿਰ
ਅਰੋਹ	:	ਸ ਰੇ ਮੇ ਪ ਮੇ ਧੁ ਨੀ ਸਂ
ਅਵਰੋਹ	:	ਸਂ ਨੀ ਧੁ ਪ ਧੁ ਮ ਪ ਮੇ ਧੁ ਮੇ, ਗ ਰੇ ਗ ਰੇ ਸ
ਮੁੱਖ ਅੰਗ	:	ਨੀ ਧੁ ਪ, ਧੁ ਮ ਪ ਮੇ ਧੁ ਮੇ, ਗ ਰੇ ਗ ਰੇ ਸ

ਰਾਗੁ ਗਉੜੀ ਚੋਤੀ (ਝੱਪ ਤਾਲ ੧੦ ਮਾਤਰਾ)

1	2	3	4	5	6	7	8	9	10
×		੦		2		੦		3	
ਸਥਾਈ									
ਪ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪ	ਧੁ	ਮ	ਪ	ਪ	ਪ
ਸੁ	ਣਿ	ਸੁ	s	ਣਿ	ਸਿ	ਖ	ਹ	ਮਾ	ਰੀ
ਮੇ	ਮੇ	ਧੁ	ਧੁ	ਧੁ	ਮੇ	ਮੇ	ਗ	ਗ	ਗ
ਸੁਕ੍ਰਿ	ਤੁ	ਕੀਤਾ	ਰਹ	ਸੀ	ਮੇ	ਰੇ	ਜੀ	ਅ	ੜੇ
ਗ	ਗ	ਗ	ਮੇ	ਗ	ਰੇ	ਰੇ	ਸ	ਸ	ਸ
ਬਹੁ	ਤਿ	ਨ	s	s	ਆ	ਵੈ	ਵਾ	s	ਰੀ
ਅੰਤਰਾ									
ਪ	ਪ	ਪਮੇ	ਗ	ਗ	ਮੇਧੁ	ਨੀਸੰ	ਨੀ	ਸੰ	ਸੰ
ਅੰਮ੍ਰਿ	ਤ	ਕਾ	ਇ	ਆ	ਰs	ਹੈs	ਸੁ	ਖਾ	ਲੀ
ਨੀ	ਨੀ	ਸੰ	ਰੇਂ	ਗੰ	ਸੰ	ਰੇਂ	ਸੰ	ਸੰ	ਸੰ
ਬਾ	ਜੀ	ਇ	s	ਹੁ	ਸੰ	s	ਸਾ	s	ਰੇ
ਪ	ਪ	ਪਮੇ	ਗ	ਗ	ਮੇਧੁ	ਨੀਸੰ	ਨੀ	ਸੰ	ਸੰ
ਲਬੁ	ਲੋਭੁ	ਮੁs	ਚੁ	s	ਕੂs	ਤੁs	ਕਮਾ	ਵ	ਹਿ
ਨੀ	ਸੰਚੇਂ	ਗੰ	ਗੰ	ਗੰ	ਗੰ	ਰੇਂ	ਸੰ	ਸੰ	ਸੰ
ਬਹੁ	ਤੁs	ਉਠਾ	ਵ	ਹਿ	ਭਾ	s	ਰੇ	s	s
ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਸੰ	ਨੀ	ਧੁ	ਪ	ਪ
ਤੂੰ	s	ਕਾਇ	ਆ	ਮੈ	ਰੁਲ	ਦੀ	ਦੇ	s	ਖੀ
ਧੁ	ਧੁ	ਮ	ਮ	ਪ	ਮੇ	ਗ	ਰੇ	ਸ	ਸ
ਜਿ	ਉ	ਧ	s	ਰ	ਉਪ	ਰਿ	ਛਾ	s	ਰੇ

ਰਾਗੁ ਗਉੜੀ ਚੇਤੀ

ਗਉੜੀ ਚੇਤੀ ਮਹਲਾ ੧॥
ਅਵਰਿ ਪੰਚ ਹਮ ਏਕ ਜਨਾ ਕਿਉ ਰਾਖਉ ਘਰ ਬਾਰੁ ਮਨਾ॥
ਮਾਰਹਿ ਲੂਟਹਿ ਨੀਤ ਨੀਤ ਕਿਸੁ ਆਗੈ ਕਰੀ ਪੁਕਾਰ ਜਨਾ॥੧॥
ਸ੍ਰੀ ਰਾਮ ਨਾਮਾ ਉਚਰੁ ਮਨਾ॥
ਆਗੈ ਜਮ ਦਲੁ ਬਿਖਮੁ ਘਨਾ ॥੧॥ ਰਹਾਉ॥
(ਅੰਗ ੧੫੫)

ਪਦ ਅਰਥ:

ਅਵਰਿ=(ਲਫਜ਼ ਅਵਰ ਤੋਂ ਬਹੁ-ਵਚਨ) ਹੋਰ, ਵਿਰੋਧੀ, ਦੁਸ਼ਮਨ। ਪੰਚ= ਪੰਜ। ਹਮ= ਮੈਂ। ਏਕ ਜਨਾ= ਇੱਕਲਾ। ਕਿਉ
ਰਾਖਉ= ਮੈਂ ਕਿਵੇਂ ਬਚਾਵਾਂ? ਘਰ-ਬਾਰੁ= ਘਰ ਘਾਟ, ਸਾਰਾ ਘਰ। ਮਨਾ= ਹੇ ਮੇਰੇ ਮਨ! ਨੀਤ ਨੀਤ= ਸਦਾ ਹੀ। ਕਰੀ ਕਰੀ, ਮੈਂ
ਕਰਾਂ। ਜਨਾ= ਹੇ ਭਾਈ! ॥੧॥ ਉਚਰੁ= ਉਚਾਰ, ਬੋਲ। ਆਗੈ= ਸਾਹਮਣੇ। ਜਮ ਦਲੁ= ਜਮ ਦਾ ਦਲ, ਜਮ ਦੀ ਫੌਜ।
ਬਿਖਮੁ= ਔਖਾ (ਕਰਨ ਵਾਲਾ) ਘਨਾ= ਬਹੁਤ ॥੧॥

ਰਾਗੁ ਗਉੜੀ ਚੋਤੀ (ਤਿੰਨ ਤਾਲ ੧੬ ਮਾਤਰਾ)

1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12	13	14	15	16
×				2				0				3			
ਸਥਾਈ								ਸ	ਸ	ਸਪ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪ
								ਸ੍ਰੀ	s	ਰਾs	ਮ	ਨਾ	s	ਮਾ	s
ਧੁ	ਧੁ	ਮੇ	ਗ	ਰੇ	ਰੇ	ਸ	ਸ								
ਉ	ਚ	s	ਰੁ	ਮ	s	ਨਾ	s								
								ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਨੀ	ਧੁ	ਧੁ	ਪ	ਪ
								ਆ	s	ਗੈ	s	ਜ	ਮ	ਦ	ਲੁ
ਧੁ	ਧੁ	ਮ	ਮ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪ								
ਬਿ	ਖ	ਮੁ	s	ਘ	s	ਨਾ	s								
ਅੰਤਰਾ								ਮੇ	ਮੇ	ਮੇ	ਮੇ	ਮੇਗ	ਗ	ਗ	ਗ
								ਅ	ਵ	s	ਰਿ	ਪੰ	s	ਚ	s
ਮੇਧੁ	ਨੀਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਨੀ	ਰੁੱ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਨੀ	ਸਾਂਰੁ	ਗਾਂ	ਗਾਂ	ਗਾਂ	ਗਾਂ	ਗਾਂ	ਗਾਂ
ਹs	ਮs	ਏ	ਕ	ਜ	s	ਨਾ	s	ਕਿ	ss	ਉ	s	ਰਾ	ਖ	ਉ	s
ਰੁੱ	ਰੁੱ	ਗਾਂ	ਰੁੱ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ								
ਘ	ਰ	ਬਾ	ਰੁ	ਮ	s	ਨਾ	s								
								ਨੀ	ਸਾਂ	ਨੀ	ਸਾਂ	ਨੀ	ਧੁ	ਪ	ਪ
								ਮਾ	s	ਰ	ਹਿ	ਲੂ	s	ਟ	ਹਿ
ਧੁ	ਧੁ	ਮ	ਮ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪ	ਮੇ	ਧੁ	ਮੇ	ਗ	ਰੇ	ਗ	ਰੇ	ਸ
ਨੀ	s	ਤ	s	ਨੀ	s	ਤ	s	ਕਿ	ਸੁ	ਆ	ਗੈ	ਕ	ਰੀ	ਪੁਕਾ	ਰ
ਮੇਧੁ	ਨੀਸਾਂ	ਨੀਧੁ	ਪਪ	ਮੇਧੁ	ਮੇਗ	ਗਰੁ	ਸ								
ਜs	ss	ss	ss	ਨਾ	ss	ss	ss								

ਰਾਗੁ ਗਉੜੀ ਚੇਤੀ

ਗਉੜੀ ਚੇਤੀ ਮਹਲਾ ੧॥

ਮੁੰਦ੍ਰਾ ਤੇ ਘਟ ਭੀਤਰਿ ਮੁੰਦ੍ਰਾ ਕਾਂਇਆ ਕੀਜੈ ਖਿੰਥਾਤਾ॥

ਪੰਚ ਚੇਲੇ ਵਸਿ ਕੀਜਹਿ ਰਾਵਲ ਇਹੁ ਮਨੁ ਕੀਜੈ ਡੰਡਾਤਾ॥੧॥

ਜੋਗ ਜੁਗਤਿ ਇਵ ਪਾਵਸਿਤਾ॥

ਏਕੁ ਸਬਦੁ ਦੂਜਾ ਹੋਰੁ ਨਾਸਤਿ ਕੰਦ ਮੂਲਿ ਮਨੁ ਲਾਵਸਿਤਾ॥੧॥ ਰਹਾਉ॥

ਮੂੰਡਿ ਮੁੰਡਾਇਐ ਜੇ ਗੁਰੁ ਪਾਈਐ ਹਮ ਗੁਰੁ ਕੀਨੀ ਗੰਗਾਤਾ॥

ਤ੍ਰਿਭਵਣ ਤਾਰਣਹਾਰੁ ਸੁਆਮੀ ਏਕੁ ਨ ਚੇਤਸਿ ਅੰਧਾਤਾ॥੨॥

ਕਰਿ ਪਟੰਬੁ ਗਲੀ ਮਨੁ ਲਾਵਸਿ ਸੰਸਾ ਮੂਲਿ ਨ ਜਾਵਸਿਤਾ॥

ਏਕਸੁ ਚਰਣੀ ਜੇ ਚਿਤੁ ਲਾਵਹਿ ਲਬਿ ਲੋਭਿ ਕੀ ਧਾਵਸਿਤਾ॥੩॥

ਜਪਸਿ ਨਿਰੰਜਨੁ ਰਚਸਿ ਮਨਾ॥

ਕਾਹੇ ਬੋਲਹਿ ਜੋਗੀ ਕਪਟੁ ਘਨਾ॥੧॥ ਰਹਾਉ॥

ਕਾਇਆ ਕਮਲੀ ਹੰਸੁ ਇਆਣਾ ਮੇਰੀ ਮੇਰੀ ਕਰਤ ਬਿਹਾਣੀਤਾ॥

ਪ੍ਰਣਵਤਿ ਨਾਨਕੁ ਨਾਗੀ ਦਾਝੈ ਫਿਰਿ ਪਾਛੈ ਪਛੁਤਾਣੀਤਾ॥੪॥੩॥੧੫॥

(ਅੰਗ ੧੫੫-੧੫੬)

ਪਦ ਅਰਥ:

ਘਟ ਭੀਤਰ= ਹਿਰਦੇ ਵਿਚ। ਮੁੰਦ੍ਰਾ= ਮੰਦੀਆਂ ਵਾਸਨਾਂ ਨੂੰ ਰੋਕਣਾ, ਇਹ) ਮੁੰਦ੍ਰਾਂ। ਕਾਂਇਆ= ਸਰੀਰ ਨੂੰ (ਨਾਸਵੰਤ ਜਾਨਣਾ)।

ਖਿੰਥਾਤਾ= ਖਿੰਥਾ, ਗੋਦਤੀ। ਤੇ= ਉਹੀ। = ਪੰਜ ਗਿਆਨ- ਇੰਦ੍ਰੇ ਰੂਪ ਚੇਲੇ। ਕੀਜਹਿ= ਕਰਨੇ ਚਾਹੀਦੇ ਹਨ। ਰਾਵਲ= ਹੇ ਜੋਗੀ!

॥੧॥ ਜੋਗ ਜੁਗਤਿ= ਜੋਗ ਸਾਧਨ ਦੀ ਜੁਗਤੀ। ਇਵ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ। ਪਾਵਸਿਤਾ= ਪਾਵਸਿ, ਤੂੰ ਪਾ ਲਵੇਂਗਾ। ਨਾਸਤਿ= ਨਹੀਂ ਹੈ।

ਲਾਵਸਿਤਾ=ਲਾਵਸਿ, ਜੇ ਤੂੰ ਲਾ ਲਾਏ॥੧॥ ਰਚਸਿ ਮਨਾ= ਮਨ ਰਚਾ ਕੇ, ਮਨ ਜੋੜ ਕੇ। ਕਪਟ= ਠੱਗੀ, ਝੂਠ- ਫਰੋਬ॥੧॥

ਕਮਲੀ= ਝੱਲੀ। ਹੰਸੁ= ਜੀਵਾਤਮਾ। ਬਿਹਾਣੀਤਾ= (ਉਮਰ) ਗੁਜ਼ਰ ਰਹੀ ਹੈ। ਨਾਗੀ= ਨੰਗੀ ਕਾਂਇਆਂ। ਦਾਝੈ= ਸੜਦੀ ਹੈ।

ਪਾਛੈ=ਸਮਾ ਵਿਹਾ ਜਾਣ ਪਿੱਛੋਂ।

ਰਾਗ ਗਉੜੀ ਚੇਤੀ (ਰੁਪਕ ਤਾਲ ੭ ਮਾਤਰਾ)

1	2	3	4	5	6	7
×			2		3	
ਸਥਾਈ						
ਸ	ਸ	ਚੁ	ਮੇ	ਮੇ	ਮੇ	ਮੇ
ਜੇ	s	ਗ	ਜੁ	ਗ	ਤਿ	s
ਪ	ਮੇ	ਗ	ਚੁ	ਗ	ਚੁ	ਸ
ਇ	s	ਵ	ਪਾ	ਵ	ਸਿ	ਤਾ
ਸ	ਸ	ਸਧੁ	ਧੁ	ਧੁ	ਧੁ	ਧੁ

ਏ	s	ਕੁ	ਸ	ਬ	ਦੁ	s
ਮੇ ਦੂਜਾ	ਮੇ ਹੇ	ਮ ਰੁ	ਪ ਨਾ	ਪ ਸ	ਪ ਤਿ	ਪ ਸ
ਮੇ ਕੰ	ਮੇ s	ਧੁ ਦ	ਮੇ ਮੁ	ਮੇ s	ਰੁ ਲਿ	ਰੁ s
ਗ ਮ	ਗ s	ਰੁ ਨੁ	ਸ ਲਾ	ਸ ਵ	ਸ ਸਿ	ਸ ਤਾ
ਮੇ ਮੁੰ	ਮੇ s	ਮੇ ਦ੍ਰਾ	ਮੇਧੁ ਤੇs	ਧੁ s	ਨੀ ਘ	ਨੀ ਟ
ਸੰ ਭੀ	ਸੰ ਤ	ਸੰ ਰਿ	ਨੀ ਮੁੰ	ਰੁੱ s	ਸੰ ਦ੍ਰਾ	ਸੰ s
ਸੰ ਕਾਂ	ਸੰ ਇ	ਸੰ ਆ	ਰੁੱ ਕੀ	ਰੁੱ s	ਗੰ ਜੈ	ਗੰ s
ਗੰ ਖਿੰ	ਗੰ s	ਗੰ s	ਰੁੱ ਥਾ	ਰੁੱ s	ਸੰ ਤਾ	ਸੰ s
ਮੇ ਪੰ	ਮੇ s	ਮੇ ਚ	ਮੇਧੁ ਚੇ	ਧੁ s	ਨੀ ਲੇ	ਨੀ s
ਸੰ ਵਸਿ	ਸੰ ਕੀਜ	ਸੰ ਹਿ	ਨੀ ਰਾ	ਰੁੱ s	ਸੰ ਵ	ਸੰ ਲ
ਧੁ ਇਹੁ	ਧੁ ਮ	ਧੁ ਨੁ	ਮ ਕੀ	ਮ s	ਪ ਜੈ	ਪ s
ਧੁ ਡੰ	ਮੇ s	ਗ s	ਰੁ ਡਾ	ਰੁ s	ਸ ਤਾ	ਸ s

ਰਾਗ ਗਉੜੀ ਚੋਤੀ (ਤਿੰਨ ਤਾਲ ੧੬ ਮਾਤਰਾ)

1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12	13	14	15	16
×				2				0				3			
ਸਥਾਈ															
ਪ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪ	ਮੇ	ਮੇ	ਗ	ਗ	ਰੇ	ਰੇ	ਸ	ਸ
ਜ	ਪ	ਸਿ	s	ਨਿ	ਚੰ	ਜ	ਨੁ	ਰ	ਚ	s	ਸਿ	ਮ	s	ਨਾ	s
ਸ	ਸ	ਸ	ਸ	ਰੇ	ਰੇ	ਮੇ	ਮੇ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪ	ਮੇ	ਧੁ	ਪ	ਪ
ਕਾ	s	ਹੇ	s	ਬੋ	ਲ	s	ਹਿ	ਜੋ	ਗੀ	ਕਪ	ਟੁ	ਘ	s	ਨਾ	s
ਅੰਤਰਾ															
ਮੇ	ਮੇ	ਮੇ	ਮੇ	ਧੁ	ਧੁ	ਨੀ	ਨੀ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਨੀ	ਰੁੱ	ਸਾਂ	ਸਾਂ
ਕਾ	ਇ	s	ਆ	ਕ	ਮ	ਲੀ	s	ਹੰ	s	ਸੁ	s	ਇ	ਆ	ਣਾ	s
ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਰੁੱ	ਗਾਂ	ਗਾਂ	ਗਾਂ	ਗਾਂ	ਗਾਂ	ਗਾਂ	-	ਰੁੱ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ
ਮੇ	ਚੀ	s	ਮੇ	ਚੀ	s	s	s	ਕ	ਰ	ਤ	s	ਬਿ	ਹਾ	ਣੀ	ਤਾ
ਮੇ	ਮੇ	ਮੇ	ਮੇ	ਧੁ	ਧੁ	ਨੀ	ਨੀ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਨੀ	ਰੁੱ	ਸਾਂ	ਸਾਂ
ਪ੍ਰ	ਣ	ਵ	ਤਿ	ਨਾ	ਨ	s	ਕੁ	ਨਾ	s	ਗੀ	s	ਦਾ	s	ਤੈ	s
ਧੁ	ਧੁ	ਧੁ	ਧੁ	ਮ	ਮ	ਪ	ਪ	ਮੇ	ਮੇ	ਗ	ਗ	ਰੇ	ਰੇ	ਸ	ਸ
ਫਿ	s	ਰਿ	s	ਪਾ	s	ਛੈ	s	ਪ	ਛੇ	ਤਾ	ਣੀ	ਤਾ	s	s	s

ਰਾਗੁ ਗਉੜੀ ਚੇਤੀ

ਗਉੜੀ ਚੇਤੀ ਮਹਲਾ ੧॥

ਅਉਖਧ ਮੰਤ੍ਰ ਮੂਲੁ ਮਨ ਏਕੈ ਜੇ ਕਰਿ ਦ੍ਰਿੜੁ ਚਿਤੁ ਕੀਜੈ ਰੇ॥

ਜਨਮ ਜਨਮ ਕੇ ਪਾਪ ਕਰਮ ਕੇ ਕਾਟਨਹਾਰਾ ਲੀਜੈ ਰੇ॥੧॥

ਮਨ ਏਕੈ ਸਾਹਿਬੁ ਭਾਈ ਰੇ॥

ਤੇਰੇ ਤੀਨਿ ਗੁਣਾ ਸੰਸਾਰਿ ਸਮਾਵਹਿ ਅਲਖੁ ਨ ਲਖਣਾ ਜਾਈ ਰੇ॥੧॥ ਰਹਾਉ॥

(ਅੰਗ ੧੫੬)

ਪਦ ਅਰਥ:

ਅਉਖਧ= ਦਵਾਈ। ਅਉਖਧ ਮੂਲੁ= ਦਵਾਈਆਂ ਦਾ ਮੂਲ, ਸਭ ਤੋਂ ਵਧੀਆ ਦਵਾਈ। ਮੰਤ੍ਰ ਮੂਲੁ= ਸਭ ਤੋਂ ਵਧੀਆ ਮੰਤ੍ਰ।
ਏਕੈ = ਇਕ ਹੀ, ਪਰਮਾਤਮਾ ਦਾ ਨਾਮ ਹੀ। ਦ੍ਰਿੜੁ=ਪੱਕਾ। ਰੇ= ਹੇ ਭਾਈ! ਪਾਪ ਕਰਮ= ਮੰਦੇ ਕੰਮ, ਵਿਕਾਰ ॥੧॥ ਭਾਈ ਰੇ= ਹੇ
ਭਾਈ ! ਮਨ ਸਹਿਬ= ਮਨ ਦਾ ਖਸਮ, ਮਨ ਨੂੰ ਵਿਕਾਰਾਂ ਵਲੋਂ ਬਚਾ ਕੇ ਰੱਖਣ ਵਾਲਾ ਮਾਲਕ।ਤੀਨਿ ਗੁਣਾ= ਤਿੰਨੇ ਗੁਣਾਂ ਵਿਚ
ਪਰਵਿਰਤ ਸਰੀਰਕ ਇੰਦ੍ਰੇ । ਸੰਸਾਰਿ ਸਮਾਵਹਿ= ਸੰਸਾਰ ਵਿਚ ਰੁੱਝੇ ਹੋਏ ਹਨ॥੧॥

ਰਾਗੁ ਗਉੜੀ ਚੋਤੀ (ਤਿੰਨ ਤਾਲ ੧੬ ਮਾਤਰਾ)

1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12	13	14	15	16
×				2				0				3			
ਸਥਾਈ				ਮ	ਮ	ਪ	ਪ	ਮੇ	ਮੇ	ਗ	ਗ	ਰੇ	ਰੇ	ਰੇ	ਰੇ
				ਮ	ਨ	ਏ	ਕੇ	ਸਾ	ਹਿ	ਬੁ	s	ਭਾ	s	ਈ	s
ਸ	ਸ	ਸ	ਸ												
ਰੇ	s	s	s	ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਧੁ	ਧੁ	ਧੁ	ਧੁ
				ਤੇ	ਰੇ	ਤੀ	ਨਿ	ਗੁ	s	ਣਾ	s	ਸੰਸਾ	ਰਿ	ਸਮਾ	ਵ
ਪ	ਪ	ਪ	ਪ												
ਹਿ	s	s	s	ਧੁ	ਧੁ	ਧੁ	ਧੁ	ਮ	ਮ	ਪ	ਪ	ਮੇ	ਗ	ਮੇ	ਗ
				ਅ	ਲ	ਖੁ	ਨ	ਲ	ਖ	s	s	ਣਾ	s	ਜਾ	ਈ
ਰੇ	ਰੇ	ਸ	ਸ												
ਰੇ	s	s	s												
ਅੰਤਰਾ								ਪ	ਪ	ਪ	ਪ	ਮੇ	ਧੁ	ਨੀ	ਨੀ
								ਅ	ਉ	ਖ	ਧ	ਮੰ	ਤ੍ਰ	ਮੂ	ਲੁ
ਸੰ	ਸੰ	ਸੰ	ਸੰ	ਨੀ	ਰੇਂ	ਸੰ	ਸੰ	ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਨੀਸੰ	ਸੰ	ਸੰ	ਸੰ
ਮ	s	ਨ	s	ਏ	s	ਕੈ	s	ਜੇ	s	ਕ	ਰਿ	ਦ੍ਰਿ	s	ਤ੍ਰ	s
ਗੰ	ਗੰ	ਰੇਂ	ਰੇਂ	ਸੰ	ਸੰ	ਸੰ	ਸੰ								
ਚਿ	ਤੁ	ਕੀ	ਜੈ	ਰੇ	s	s	s								
								ਪ	ਪ	ਪ	ਪ	ਮੇ	ਧੁ	ਨੀ	ਧੁ
ਸੰ	ਸੰ	ਸੰ	ਸੰ	ਨੀ	ਰੇਂ	ਸੰ	ਸੰ	ਜਨ	ਮ	ਜਨ	ਮ	ਕੇ	s	ਪਾ	ਪ
ਕ	ਰ	ਮ	s	ਕੇ	s	s	s								
								ਧੁ	ਧੁ	ਮ	ਪ	ਮੇ	ਗ	ਰੇ	ਰੇ
ਸ	ਸ	ਸ	ਸ					ਕਾਟ	ਨ	ਹਾ	ਰਾ	ਲੀ	s	ਜੈ	s
ਰੇ	s	s	s												

ਰਾਗੁ ਗਉੜੀ ਚੋਤੀ

ਗਉੜੀ ਚੋਤੀ ਮਹਲਾ ੧॥

ਕਤ ਕੀ ਮਾਈ ਬਾਪੁ ਕਤ ਕੇਰਾ ਕਿਦੂ ਥਾਵਹੁ ਹਮ ਆਏ॥

ਅਗਨਿ ਬਿੰਬ ਜਲ ਭੀਤਰਿ ਨਿਪਜੇ ਕਾਹੇ ਕੰਮਿ ਉਪਾਏ॥੧॥

ਮੇਰੇ ਸਾਹਿਬਾ ਕਉਣੁ ਜਾਣੈ ਗੁਣ ਤੇਰੇ॥

ਕਹੇ ਨ ਜਾਨੀ ਅਉਗਣ ਮੇਰੇ ॥੧॥ ਰਹਾਉ॥

(ਅੰਗ ੧੫੬)

ਪਦ ਅਰਥ:

ਕਤ ਕੀ = ਕਦੋਂ ਦੀ? ਕੇਰਾ = ਦਾ। ਕਤ ਕੇਰਾ = ਕਦੋਂ ਦਾ ? ਕਿਦੂ = ਕਿਸ ਤੋਂ ? ਕਿਦੂ ਥਾਵਹੁ = ਕਿਸ ਥਾ ਤੋਂ ? ਬਿੰਬ= ਮੰਡਲ। ਅਗਨਿ ਬਿੰਬ= ਮਾਂ ਦੇ ਪੇਟ ਦੀ ਅੱਗ, ਜਨਰਾਗਨੀ । ਜਲ = ਪਿਤਾ ਦਾ ਬੀਰਜ। ਨਿਪਜੇ = ਨਿੰਮੇ, ਮਾਂ ਦੇ ਪੇਟ ਵਿਚ ਟਿਕਾਏ ਗਏ। ਕਾਹੇ ਕੰਮਿ= ਕਿਸ ਵਾਸਤੇ ? ॥੧॥ ਜਾਣੈ =ਡੂੰਗੀ ਸਾਂਝ ਪਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਕਹੇ ਨ ਜਾਨੀ = ਕਹੇ ਨ ਜਾਨਿ, ਗਿਣੇ ਨਹੀਂ ਜਾਂਦੇ ॥੧॥

ਰਾਗੁ ਗਉੜੀ ਚੋਤੀ (ਕਹਿਰਵਾ ੮ ਮਾਤਰਾ)

1	2	3	4	5	6	7	8
×				੦			
ਸਥਾਈ					ਮੇ	ਮੇ	ਮੇ
					ਮੇ	ਰੇ	ਸਾਹਿ
ਪ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪ
ਬਾ	s	s	s	s	s	s	s
ਧੁ	ਧੁ	ਧੁ	ਧੁ	ਮ	ਮ	ਮ	ਮ
ਕ	ਉ	ਣੁ	ਜਾ	ਣੈ		ਗੁ	ਣ
ਪ	ਪ	ਪ	ਪ	-	-	-	-
ਤੇ	s	ਰੇ	s	s	s	s	s
ਮੇ	ਮੇ	ਮੇ	ਧੁ	ਮੇ	ਮੇ	ਗ	ਗ
ਕ	ਰੇ	ਨ		ਜਾ	s	ਨੀ	s

ਚੇ ਅ	ਚੇ s	ਗ ਉ	ਚੇ s	ਚੇਸ ਗs	- s	- ਣ	- s
ਨੀ	ਨੀ	ਸ	ਸ	ਸ			
ਮੇ	s	s	s	ਚੇ			
ਅੰਤਰਾ							
-	ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ
-	ਕ	ਤ	ਕੀ	ਮਾ	s	ਈ	s
-	ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ
-	ਬਾ	ਪੁ	ਕਤ	ਕੇ	s	ਰਾ	s
-	ਨੀ	ਸਾਂ	ਚੁੱ	ਗਾਂ	ਗਾਂ	ਗਾਂ	ਗਾਂ
-	ਕਿ	s	ਦੂ	ਥਾ	ਵ	ਹੁ	ਹ
-	ਚੁੱ	ਚੁੱ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ
-	ਮ	s	ਆ	s	ਏ	s	s
-	ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ
-	ਅ	ਗ	ਨਿ	ਬਿੰ	s	ਬ	s
-	ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ
-	ਜਲ	ਭੀਤ	ਰਿ	ਨਿ	ਪ	s	ਜੇ
-	ਧੁ	ਧੁ	ਧੁ	ਮ	ਮ	ਮ	ਮ
-	ਕਾ	s	ਹੇ	ਕੰ	s	ਮਿ	s
-	ਪ	ਪ	ਪ	-			
-	ਉ	ਪਾ	ਏ	s			

ਰਾਗੁ ਗਉੜੀ ਗੁਆਰੇਰੀ

ਰਾਗੁ ਗਉੜੀ ਗੁਆਰੇਰੀ ਮਹਲਾ ੧
ਚਉਪਦੇ ਦੁਪਦੇ

ਭਉ ਮੁਚੁ ਭਾਰਾ ਵਡਾ ਤੋਲੁ॥
ਮਨ ਮਤਿ ਹਉਲੀ ਬੋਲੇ ਬੋਲੁ॥
ਸਿਰਿ ਧਰਿ ਚਲੀਐ ਸਹੀਐ ਭਾਰੁ॥
ਨਦਰੀ ਕਰਮੀ ਗੁਰ ਬੀਚਾਰੁ ॥੧॥
ਭੈ ਬਿਨੁ ਕੋਇ ਨ ਲੰਘਸਿ ਪਾਰਿ॥
ਭੈ ਭਉ ਰਾਖਿਆ ਭਾਇ ਸਵਾਰਿ ॥੧॥ ਰਹਾਉ॥
(ਅੰਗ ੧੫੧)

ਪਦ ਅਰਥ:

ਭਉ = ਪ੍ਰਭੂ ਦਾ ਡਰ, ਇਹ ਯਕੀਨ ਕਿ ਪ੍ਰਭੂ ਮੇਰੇ ਅੰਦਰ ਵੱਸਦਾ ਹੈ। ਮੁਚੁ = ਬਹੁਤ। ਮਨ ਮਤਿ = ਮਨ ਦੇ ਪਿੱਛੇ ਤੁਰਨ ਵਾਲੀ ਮੱਤ। ਹਉਲੀ = ਹੋਛੀ। ਬੋਲੁ = ਹੋਛਾ ਬੋਲ। ਸਿਰਿ = ਸਿਰ ਉਤੇ। ਧਰਿ = ਧਰ ਕੇ। ਚਲੀਐ = ਜੀਵਨ ਗੁਜ਼ਰੀਏ। ਭਾਰੁ = ਪ੍ਰਭੂ ਦੇ ਡਰ ਦਾ ਭਾਰ। ਨਦਰੀ = ਪ੍ਰਭੂ ਦੀ (ਮੋਹਰ ਦੀ) ਨਜ਼ਰ ਨਾਲ। ਕਰਮੀ = ਪ੍ਰਭੂ ਦੀ ਬਖ਼ਸ਼ਿਸ਼ ਨਾਲ॥੧॥ ਭੈ ਬਿਨੁ = ਪ੍ਰਭੂ ਦਾ ਡਰ (ਹਿਰਦੇ ਵਿਚ ਰੱਖਣ) ਤੋਂ ਬਿਨਾ। ਭੈ = ਪ੍ਰਭੂ ਦੇ ਡਰ ਵਿਚ (ਰਹਿ ਕੇ) ਭਾਇ ਪ੍ਰੇਮ ਨਾਲ। ਸਵਾਰਿ = ਸਵਾਰ ਕੇ ਸੋਹਣਾ ਬਣਾ ਕੇ ॥੧॥

ਥਾਟ	:	ਮਾਰਵਾ
ਜਾਤੀ	:	ਔੜਵ- ਸ਼ਾੜਵ
ਵਾਦੀ	:	ਗੰਧਾਰ
ਸੰਵਾਦੀ	:	ਧੈਵਤ
ਸੁਰ	:	ਦੋਵੇਂ ਮਧਿਅਮ
ਵਰਜਿਤ ਸੁਰ	:	ਆਰੋਹ ਵਿਚ ਰਿਸ਼ਭ, ਪੰਚਮ, ਅਵਰੋਹ ਵਿਚ ਪੰਚਮ
ਅਰੋਹ	:	ਸ ਗ ਮੇ ਧ ਪ ਨੀ ਸਂ
ਅਵਰੋਹ	:	ਸਂ ਨੀ ਧ ਮੇ ਗ ਰੇ ਸ
ਮੁੱਖ ਅੰਗ	:	ਸਂ ਨੀ ਧ, ਮੇ ਧ ਮੇ ਗ ਰੇ ਸ, ਰੇ ਗ ਰੇ ਸ ਨੀ

ਰਾਗੁ ਗਉੜੀ ਗੁਆਚੇਰੀ (ਤਾਲ ਦਾਦਰਾ ੬ ਮਾਤਰਾ)

1	2	3	4	5	6
×			0		
ਸਥਾਈ					
ਗ	ਗ	ਗ	ਗਮੇ	ਗਰੇ	ਰੇ
ਭੈ	ਬਿ	ਨੁ	ਕੇ	ਇ	ਨ
.ਨੀ	.ਨੀ	.ਧ	.ਨੀਰੇ	ਸ	ਸ
ਲੰ	ਘ	ਸਿ	ਪਾੜ	s	ਚਿ
ਧ	ਧ	ਧ	ਮੇ	ਗ	ਗ
ਭੈ	s	s	ਭਉ	ਰਾਖਿ	ਆ
.ਨੀ	ਰੇ	ਰੇ	ਸ	ਸ	ਸ
ਭਾ	s	ਇ	ਸ	ਵਾ	ਚਿ
ਅੰਤਰਾ					
ਮੇ	ਮੇ	ਮੇ	ਧ	ਮੇ	ਗ
ਭ	s	ਉ	ਮੁਚੁ	ਭਾ	ਰਾ
ਮੇ	ਧ	ਨੀ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ
ਵ	s	ਡਾ	ਤੇ	s	ਲੁ
ਨੀ	ਨੀ	ਧ	ਨੀ	ਰੁੱ	ਰੁੱ
ਮ	ਨ	ਮ	ਤਿ	ਹਉ	ਲੀ
ਗਾਂ	ਗਾਂ	ਗਾਂ	ਰੁੱ	ਸਾਂ	ਸਾਂ
ਬੇ	s	ਲੇ	ਬੇ	s	ਲੁ
ਮੇ	ਮੇ	ਮੇ	ਧ	ਮੇ	ਗ
ਸਿਰਿ	ਧ	ਚਿ	ਚ	ਲੀ	ਐ
ਮੇ	ਧ	ਨੀ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ
ਸ	ਹੀ	ਐ	ਭਾ	s	ਰੁ
ਨੀ	ਨੀ	ਧ	ਮੇ	ਗ	ਗ
ਨ	ਦ	ਰੀ	ਕ	ਰ	ਮੀ
.ਨੀ	ਰੇ	ਰੇ	ਸ	ਸ	ਸ
ਗੁ	s	ਰ	ਬੀ	ਚਾ	ਰੁ

ਰਾਗੁ ਗਉੜੀ ਗੁਆਰੇਰੀ

ਰਾਗੁ ਗਉੜੀ ਅਸਟਪਦੀਆ ਮਹਲਾ ੧

ਰਾਗੁ ਗਉੜੀ ਗੁਆਰੇਰੀ

ੴ ਸੋਤਿਨਾਮੁ ਕਰਤਾ ਪੁਰਖੁ ਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥

ਨਿਧਿ ਸਿਧਿ ਨਿਰਮਲ ਨਾਮੁ ਬੀਚਾਰੁ ॥

ਪੂਰਨ ਪੂਰਿ ਰਹਿਆ ਬਿਖੁ ਮਾਰਿ ॥

ਤ੍ਰਿਕੁਟੀ ਛੁਟੀ ਬਿਮਲ ਮਝਾਰਿ ॥

ਗੁਰ ਕੀ ਮਤਿ ਜੀਇ ਆਈ ਕਾਰਿ ॥੧॥

ਇਨ ਬਿਧਿ ਰਾਮ ਰਮਤ ਮਨੁ ਮਾਨਿਆ ॥

ਗਿਆਨ ਅੰਜਨੁ ਗੁਰ ਸਬਦਿ ਪਛਾਨਿਆ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

(ਅੰਗ ੨੨੦-੨੨੧)

ਪਦ ਅਰਥ:

ਨਿਧਿ = ਖਜ਼ਾਨਾ। ਸਿਧਿ = ਕਾਮਾਤੀ ਤਾਕਤ। ਬਿਖੁ = ਮਾਇਆ, ਜ਼ਹਰ। ਤ੍ਰਿਕੁਟੀ = ਤ੍ਰਿਉੜੀ, ਮਨ ਦੀ ਖਿੱਝ। ਬਿਮਲ = ਸਾਫ਼, ਪਵਿਤ੍ਰ। ਮਝਾਰਿ = ਵਿਚ। ਜੀਇ = ਜੀਅ ਵਿਚ, ਅੰਤਰ ਆਤਮੇ। ਕਾਰਿ = ਕਾਰੀ, ਲਾਭਦਾਇਕ ॥੧॥ ਮਾਨਿਆ = ਗਿੱਝ ਗਿਆ। ਅੰਜਨੁ = ਸੁਰਮਾ।

ਰਾਗੁ ਗਉੜੀ ਗੁਆਰੇਰੀ (ਤਿੰਨ ਤਾਲ ੧੬ ਮਾਤਰਾ)

1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12	13	14	15	16
×		੦		2				੦				3			
ਸਥਾਈ								ਗਮੇ ਧਨੀ ਮੇਧ ਨੀਸੰ				ਸੰ ਨੀ ਧ ਮੇ			
								ਇਸ ਨਸ ਬਿਸ ਧਿਸ				ਰਾ ਮ ਰਮ ਤ			
ਗ ਮੇ ਧ ਮੇ				ਗ ਰੁੇ ਸ ਸ											
ਮ s ਠੁ s				ਮਾ ਨਿ ਆ s				.ਨੀ .ਧ .ਨੀ ਰੁੇ				ਗ ਗ ਗ ਗ			
								ਗਿ ਆ s ਨ				ਅੰ ਜ s ਠੁ			
ਧ ਗੁ	ਧ ਰ	ਮੇ ਸਬ	ਮੇ ਦਿ	ਗ ਰੁੇ ਸ ਸ											
				ਪ ਛਾ ਨਿ ਆ											
ਅੰਤਰਾ								ਧ ਧ ਧ ਧ				ਮੇ ਮੇ ਗ ਗ			
								ਨਿ ਧਿ ਸਿ ਧਿ				ਨਿ ਰ ਮ ਲ			
ਮੇਧ ਨੀਸੰ ਸੰ ਸੰ				ਨੀ ਰੁੇ ਸੰ ਸੰ				ਨੀ ਨੀ ਨੀ ਨੀ				ਨੀ ਨੀ ਨੀ ਨੀ			
ਨਾ s s ਮੁ				ਬੀ s ਚਾ ਰੁ				ਪੂ ਰ s ਨ				ਪੂ ਰਿ ਰਹਿ ਆ			
ਮੇ ਨੀ ਧ ਧ				ਮੇ ਮੇ ਗ ਗ											
ਬਿ s ਖੁ s				ਮਾ s ਰਿ s											
								ਨੀ ਨੀ ਰੁੇ ਰੁੇ				ਗੰ ਗੰ ਗੰ ਗੰ			
ਗੰ ਗੰ ਗੰ ਗੰ				ਰੁੇ ਰੁੇ ਸੰ ਸੰ				ਤ੍ਰਿ ਕੁ s ਟੀ				ਛੁ s s ਟੀ			
ਬਿ ਮ s ਲ				ਮ ਝਾ ਰਿ s											
								ਨੀ ਨੀ ਧ ਧ				ਮੇ ਮੇ ਗ ਗ			
ਮੇਧ ਨੀਸੰ ਰੁੇਸੰ ਨੀਸੰ				ਨੀਧ ਮੇਧ ਮੇਗ ਰੁੇਸ				ਗੁਰ s ਕੀ s				ਮ s ਤਿ s			
ਜੀ s ਇ ਆ ਈ				ਕਾs ਮੇਸ ਮੇਗ ਰੁੇਸ											

ਰਾਗੁ ਗਉੜੀ ਗੁਆਰੇਰੀ

ਗਉੜੀ ਗੁਆਰੇਰੀ ਮਹਲਾ ੧॥
ਮਨੁ ਕੁੰਚਰੁ ਕਾਇਆ ਉਦਿਆਨੈ॥
ਗੁਰੁ ਅੰਕਸੁ ਸਚੁ ਸਬਦੁ ਨੀਸਾਨੈ॥
ਰਾਜ ਦੁਆਰੈ ਸੋਭ ਸੁ ਮਾਨੈ॥੧॥
ਚਤੁਰਾਈ ਨਹ ਚੀਨਿਆ ਜਾਇ॥
ਬਿਨੁ ਮਾਰੇ ਕਿਉ ਕੀਮਤਿ ਪਾਇ ॥੧॥ ਰਹਾਉ॥
(ਅੰਗ ੨੨੧-੨੨੨)

ਪਦ ਅਰਥ:

ਕੁੰਚਰੁ = ਹਾਥੀ । ਕਾਇਆ = ਸਰੀਰ। ਉਦਿਆਨੈ = ਜੰਗਲ ਵਿਚ। ਅੰਕਸੁ = (ਹਾਥੀ ਨੂੰ ਵੱਸ ਕਰਨ ਵਾਸਤੇ) ਕੁੰਡਾ। ਨੀਸਾਨੈ = ਝੰਡਾ (ਝੁਲਦਾ ਹੈ)। ਦੁਆਰੈ = ਦੁਆਰ ਤੇ। ਸੁ = ਉਹ। ਮਾਨੈ = ਮਾਣ ਪਾਂਦਾ ਹੈ ॥੧॥ ਚੀਨਿਆ ਜਾਇ= ਪਛਾਣਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਕੀਮਤਿ = ਮੁੱਲ, ਕਦਰ॥੧॥

ਰਾਗੁ ਗਉੜੀ ਗੁਆਰੇਰੀ (ਏਕ ਤਾਲ ੧੨ ਮਾਤਰਾ)

1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12
×		੦		2		੦		3		4	
ਸਥਾਈ											
ਧ	ਧ	ਧ	ਧ	ਮੇ	ਮੇ	ਗ	ਗ	ਰੇ	ਰੇ	ਸ	ਸ
ਚ	ਤੁ	ਰਾ	ਈ	ਨ	ਹ	ਚੀ	ਨਿ	ਆ	s	ਜਾ	ਇ
ਸ	.ਨੀ	.ਧ	.ਨੀ	ਸ	ਸ	ਗ	ਗ	ਰੇ	ਰੇ	ਸ	ਸ
ਬਿ	ਨੁ	ਮਾ	ਰੇ	ਕਿ	ਉ	ਕੀਮ	ਤਿ	ਪਾ	s	ਇ	s
ਅੰਤਰਾ											
ਗ	ਗ	ਗ	ਮੇ	ਧ	ਧ	ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ
ਮ	s	ਨੁ	ਕੁੰ	ਚ	ਰੁ	ਕਾ	ਇ	ਆ	ਉਦਿ	ਆ	ਨੈ
ਧ	ਧ	ਨੀ	ਸਾਂ	ਗਾਂ	ਗਾਂ	ਗਾਂ	ਗਾਂ	ਰੇ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ
ਗੁ	s	ਰੁ	ਅੰਕ	ਸੁ	ਸਚੁ	ਸ	ਬ	ਦੁ	ਨੀ	ਸਾ	ਨੈ
ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਧ	ਮੇ	ਗ	ਮੇ	ਗ	ਰੇ	ਸ	ਸ	ਸ
ਰਾ	s	ਜ	ਦੁ	ਆ	ਰੈ	ਸੋ	ਭ	ਸੁ	ਮਾ	s	ਨੈ

ਰਾਗੁ ਗਉੜੀ ਗੁਆਰੇਰੀ

ਗਉੜੀ ਗੁਆਰੇਰੀ ਮਹਲਾ ੧॥
ਨਾ ਮਨੁ ਮਰੈ ਨ ਕਾਰਜੁ ਹੋਇ॥
ਮਨੁ ਵਸਿ ਦੂਤਾ ਦੁਰਮਤਿ ਦੋਇ॥
ਮਨੁ ਮਾਨੈ ਗੁਰ ਤੇ ਇਕੁ ਹੋਇ॥੧॥
ਨਿਰਗੁਣ ਰਾਮੁ ਗੁਣਹ ਵਸਿ ਹੋਇ॥
ਆਪੁ ਨਿਵਾਰਿ ਬੀਚਾਰੇ ਸੋਇ ॥੧॥ ਰਹਾਉ॥

(ਅੰਗ ੨੨੨)

ਪਦ ਅਰਥ:

ਕਾਰਜੁ = (ਪਰਮਾਤਮਾ ਦੇ ਨਾਲ ਇੱਕ-ਰੂਪ ਹੋਣ ਦਾ ਜਨਮ-ਮਨੋਰਥ।) ਵਸਿ= ਵੱਸ ਵਿਚ । ਦੂਤਾ =ਕਾਮਾਦਿਕ ਦੂਤਾਂ ਦੇ।
ਦੋਇ = ਦੈਤ, ਮੇਰ-ਤੇਰ ਦੇ ਕਾਬੂ ਵਿਚ ਹੈ। ਗੁਰ ਤੇ = ਗੁਰੁ ਤੋਂ । ਇਕੁ = ਪਰਮਾਤਮਾ ਨਾਲ ਇੱਕ ਰੂਪ ॥੧॥
ਨਿਰਗੁਣ = ਮਾਇਆ ਦੇ ਤਿੰਨ ਗੁਣਾਂ ਤੋਂ ਉਤਾਂਹ। ਗੁਣਹ ਵਸਿ = ਉਚੇ ਆਤਮਕ ਗੁਣਾਂ ਦੇ ਵੱਸ ਵਿਚ । ਆਪੁ = ਆਪਾ- ਭਾਵ।
ਸੋਇ = ਉਹੀ ਮਨੁੱਖ ॥੧॥

ਰਾਗੁ ਗਉੜੀ ਗੁਆਰੇਰੀ (ਏਕ ਤਾਲ ੧੨ ਮਾਤਰਾ)

1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12
×		੦		2		੦		3		4	
ਸਥਾਈ											
ਧ	ਧ	ਧ	ਧ	ਮੇ	ਮੇ	ਗ	ਗ	ਰੇ	ਰੇ	ਸ	ਸ
ਨਿ	ਰ	ਗੁ	ਣ	ਚਾ	ਮੁ	ਗੁਣ	ਹ	ਵ	ਸਿ	ਹੇ	ਇ
ਸ	.ਨੀ	.ਧ	.ਨੀ	ਸ	ਸ	ਗ	ਗ	ਰੇ	ਰੇ	ਸ	ਸ
ਆ	s	ਪੁ	ਨਿ	ਵਾ	ਰਿ	ਬੀ	ਚਾ	ਰੇ	ਸੇ	s	ਇ
ਅੰਤਰਾ											
ਗ	ਗ	ਗ	ਮੇ	ਧ	ਧ	ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ
ਨਾ	s	ਮ	ਨੁ	ਮ	ਚੈ	ਨ	s	ਕਾਰ	ਚੁ	ਹੇ	ਇ
ਧ	ਧ	ਨੀ	ਸਾਂ	ਗਾਂ	ਗਾਂ	ਗਾਂ	ਗਾਂ	ਰੇ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ
ਮ	ਨੁ	ਵ	ਸਿ	ਦੂ	ਤਾ	s	s	ਦੁਰ	ਮਤਿ	ਦੇ	ਇ
ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਧ	ਮੇ	ਗ	ਮੇ	ਗ	ਰੇ	ਸ	ਸ	ਸ
ਮ	ਨੁ	ਮਾ	ਨੈ	ਗੁ	ਰ	ਤੇ	s	ਇ	ਕੁ	ਹੇ	ਇ

ਰਾਗੁ ਗਉੜੀ ਗੁਆਰੇਰੀ

ਗਉੜੀ ਗੁਆਰੇਰੀ ਮਹਲਾ ੧॥

ਹਉਮੈ ਕਰਤਿਆ ਨਹ ਸੁਖੁ ਹੋਇ॥

ਮਨਮਤਿ ਝੂਠੀ ਸਚਾ ਸੋਇ॥

ਸਗਲ ਬਿਗੁਤੇ ਭਾਵੈ ਦੋਇ॥

ਸੋ ਕਮਾਵੈ ਧੁਰਿ ਲਿਖਿਆ ਹੋਇ ॥੧॥

ਐਸਾ ਜਗੁ ਦੇਖਿਆ ਜੁਆਰੀ॥

ਸਭਿ ਸੁਖ ਮਾਗੈ ਨਾਮੁ ਬਿਸਾਰੀ ॥੧॥ ਰਹਾਉ॥

(ਅੰਗ ੨੨੨-੨੨੩)

ਪਦ ਅਰਥ:

ਹਉਮੈ = ਹੁਓ ਹੁਓ , ਮੈਂ ਮੈਂ। ਹਉਮੈ ਕਰਤਿਆ = ਹਰ ਵੇਲੇ ਆਪਣੇ ਹੀ ਵਡੱਪਣ ਤੇ ਸੁਖ ਦੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਕਰਦਿਆਂ। ਮਨ
ਮਤਿ = ਮਨ ਦੀ ਸਿਆਣਪ। ਝੂਠੀ = ਨਾਸਵੰਤ ਪਦਾਰਥਾਂ ਵਿਚ। ਸੋਇ = ਉਹ ਪ੍ਰਭੂ। ਸਚਾ = ਸਦਾ- ਬਿਰ ਰਹਿਣ ਵਾਲਾ।
ਬਿਗੁਤੇ = ਖੁਆਰ ਹੋਏ। ਦੋਇ = ਦੈਤ, ਮੇਰ-ਤੇਰ। ਸਭਿ = ਸਾਰੇ। ਬਿਸਾਰੀ = ਵਿਸਾਰ ਕੇ, ਬਿਸਾਰਿ ॥੧॥

ਰਾਗੁ ਗਉੜੀ ਗੁਆਰੇਰੀ (ਕਹਿਰਵਾ ੮ ਮਾਤਰਾ)

1	2	3	4	5	6	7	8
×				੦			
ਸਥਾਈ							
—	.ਧ	.ਨੀ	ਸ	ਗ	ਗ	ਗ	ਗ
s	ਐ	s	ਸਾ	ਜ	s	ਗੁ	s
—	ਮੇ	ਮੇ	ਗ	ਰੇ	ਰੇ	ਸ	ਸ
s	ਦੇ	ਖਿ	ਆ	ਜੂ	ਆ	s	ਰੀ
—	ਧ	ਧ	ਧ	ਧ	ਧ	ਧ	ਧ
s	ਸਭਿ	ਸੁ	ਖ	ਮਾ	s	ਗੈ	s
—	ਮੇ	ਗ	ਗ	ਰੇ	ਰੇ	ਸ	ਸ
s	ਨਾ	s	ਮੁ	ਬਿ	ਸਾ	s	ਰੀ
ਅੰਤਰਾ							
—	ਧ	ਧ	ਧ	ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ
s	ਹ	ਉ	ਮੇ	ਕ	ਰ	ਤਿ	ਆ
—	ਮੇ	ਧ	ਨੀ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ
s	ਨਹ	ਸੁ	ਖੁ	ਹੇ	s	ਇ	s
—	ਧ	ਨੀ	ਸਾਂ	ਗਾਂ	ਗਾਂ	ਗਾਂ	ਗਾਂ
s	ਮਨ	ਮ	ਤਿ	ਝੂ	s	ਠੀ	s
—	ਗਾਂ	ਗਾਂ	ਰੁੱ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ
s	ਸ	s	ਚਾ	ਸੇ	s	ਇ	s
—	ਧ	ਧ	ਧ	ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ
s	ਸ	ਗ	ਲ	ਬਿ	ਗੂ	s	ਤੇ
—	ਮੇ	ਧ	ਨੀ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ
s	ਭਾ	s	ਵੈ	ਦੇ	s	ਇ	s
—	ਧ	ਧ	ਧ	ਮੇ	ਮੇ	ਗ	ਗ
s	ਸੋ	ਕਮਾ	s	ਵੈ	s	s	s
—	ਮੇ	ਗ	ਰੇ	ਸ	ਸ	ਸ	ਸ
s	ਧੁਰਿ	ਲਿਖਿ	ਆ	ਹੇ	s	ਇ	s

ਰਾਗੁ ਗਉੜੀ ਬੈਰਾਗਣਿ

ਗਉੜੀ ਬੈਰਾਗਣਿ ਮਹਲਾ ੧॥
 ਰੈਣਿ ਗਵਾਈ ਸੋਇ ਕੈ ਦਿਵਸੁ ਗਵਾਇਆ ਖਾਇ॥
 ਹੀਰੇ ਜੈਸਾ ਜਨਮੁ ਹੈ ਕਉਡੀ ਬਦਲੇ ਜਾਇ॥੧॥
 ਨਾਮੁ ਨ ਜਾਨਿਆ ਰਾਮ ਕਾ॥
 ਮੂੜੇ ਫਿਰਿ ਪਾਛੈ ਪਛੁਤਾਹਿ ਰੇ॥੧॥ ਰਹਾਉ॥
 (ਅੰਗ ੧੫੬-੧੫੭)

ਪਦ ਅਰਥ:

ਰੈਣਿ= ਰਾਤ। ਦਿਵਸੁ= ਦਿਨ। ਖਾਇ= ਖਾ ਕੇ। ਬਦਲੇ= ਵੱਟੇ, ਭਾ॥੧॥ ਨਾਮੁ ਨ ਜਾਨਿਆ= ਨਾਮ ਦੀ ਕਦਰ ਨ ਪਾਈ, ਨਾਮ ਨਾਲ ਡੂੰਘੀ ਸਾਂਝ ਨ ਪਾਈ। ਰੇ ਮੂੜੇ= ਹੇ ਮੂਰਖ!

ਥਾਟ	:	ਭੈਰਵ
ਜਾਤੀ	:	ਔੜਵ-ਔੜਵ
ਵਾਦੀ	:	ਰਿਸ਼ਭ
ਸੰਵਾਦੀ	:	ਧੈਵਤ
ਸੁਰ	:	ਰਿਸ਼ਭ ਧੈਵਤ ਕੋਮਲ, ਦੋਵੇਂ ਨਿਸ਼ਾਦ, ਬਾਕੀ ਸੁਰ ਸ਼ੁੱਧ
ਵਰਜਿਤ ਸੁਰ	:	ਗੰਧਾਰ ਤੇ ਪੰਚਮ
ਸਮਾਂ	:	ਸਵੇਰ ਦਾ ਪਹਿਲਾ ਪਹਿਰ
ਅਰੋਹ	:	ਸ ਰੇ, ਮ ਧੁ ਨੀ ਸੰ
ਅਵਰੋਹ	:	ਸੰ ਨੀ ਧੁ ਮ, ਰੇ ਸ ਨੀ ਧੁ ਸ ਨੀ ਰੇ ਸ
ਮੁੱਖ ਅੰਗ	:	ਧੁ ਮ, ਰੇ ਮ, ਰੇ ਸ, ਨੀ ਧੁ ਸ ਨੀ ਰੇ ਸ

ਰਾਗੁ ਗਉੜੀ ਬੈਰਾਗਣ (ਤਿੰਨ ਤਾਲ ੧੬ ਮਾਤਰਾ)

1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12	13	14	15	16
×				2				0				3			
ਸਥਾਈ								ਧੁ	ਧੁ	ਧੁ	ਧੁ	ਮ	ਮ	ਰੇ	ਰੇ
								ਨਾ	s	ਮੁ	ਨ	ਜਾ	ਨਿ	ਆ	s
-	ਰੇ	ਰੇ	.ਨੀ	ਸ	ਸ	ਸ	ਸ								
s	ਰਾ	s	ਮ	ਕਾ	s	s	s								
								-	ਰੇ	ਰੇ	ਰੇ	ਮ	ਮ	ਧੁ	ਧੁ
								s	ਮੁ	ੜੇ	ਫਿ	ਰਿ	s	ਪਾ	ਛੈ
-	ਨੀ	ਨੀ	ਧੁ	ਮ	ਮ	ਮ	ਮ								
	ਪਛੁ	ਤਾ	ਹਿ	ਰੇ	s	s	s								
ਅੰਤਰਾ								-	ਮ	ਮ	ਮ	ਧੁ	ਧੁ	ਨੀ	ਨੀ
								-	ਰੈ	s	ਣਿ	ਗ	ਵਾ	s	ਈ
-	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਨੀ	ਰੁੱ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	-	ਧੁ	ਧੁ	ਧੁ	ਧੁਰੁੱ	ਰੁੱ	ਰੁੱ	ਰੁੱ
-	ਸੋ	s	ਇ	ਕੈ	s	s	s	-	ਦਿ	ਵ	ਸੁ	ਗ	ਵਾ	ਇ	ਆ
-	ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ								
-	ਖਾ	s	s	ਇ	s	s	s								
								-	ਮ	ਮ	ਮ	ਧੁ	ਧੁ	ਨੀ	ਨੀ
									ਹੀ	s	ਰੇ	ਜੈ	s	ਸਾ	s
-	ਨੀਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਨੀ	ਰੁੱ	ਸਾਂ	ਸਾਂ								
-	ਜ	ਨ	ਮੁ	ਹੈ	s	s	s								
								-	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਨੀ	ਧੁ	ਧੁ	ਧੁ
								-	ਕ	ਉ	ਡੀ	ਬ	ਦ	ਲੇ	s
-	ਨੀ	ਨੀ	ਧੁ	ਮ	ਮ	ਮ	ਮ								
	ਜਾ	s	s	ਇ	s	s	s								

ਰਾਗੁ ਗਉੜੀ ਬੈਰਾਗਣਿ

ਗਉੜੀ ਬੈਰਾਗਣਿ ਮਹਲਾ ੧॥
ਹਰਣੀ ਹੋਵਾ ਬਨਿ ਬਸਾ ਕੰਦ ਮੂਲ ਚੁਣਿ ਖਾਉ॥
ਗੁਰ ਪਰਸਾਦੀ ਮੇਰਾ ਸਹੁ ਮਿਲੈ ਵਾਰਿ ਵਾਰਿ ਹਉ ਜਾਉ ਜੀਉ॥੧॥
ਮੈ ਬਨਜਾਰਨਿ ਰਾਮ ਕੀ॥
ਤੇਰਾ ਨਾਮੁ ਵਖਰੁ ਵਾਪਰੁ ਜੀ॥੧॥ ਰਹਾਉ॥

(ਅੰਗ ੧੫੭)

ਪਦ ਅਰਥ:

ਬਨਿ= ਬਨ ਵਿਚ, ਜੰਗਲ ਵਿਚ। ਬਸਾ= ਮੈਂ ਵੱਸਾਂ। ਕੰਦ ਮੂਲ= ਭਾਵ, ਘਾਹ-ਬੂਟ (ਫਲ-ਫੁੱਲ)। ਚੁਣਿ= ਚੁਣ ਕੇ। ਖਾਉ= ਮੈਂ
ਖਾਵਾਂ। ਗੁਰ ਪਰਸਾਦੀ= ਗੁਰੂ ਦੀ ਕਿਰਪਾ ਨਾਲ। ਵਾਰਿ ਵਾਰਿ= ਸਦਕੇ ਸਦਕੇ। ਹਉ= ਮੈਂ। ਜਾਉ= ਜਾਵਾਂ॥੧॥ ਬਨਜਾਰਨਿ=
ਵਣਜ ਕਰਨ ਵਾਲੀ। ਵਖਰੁ= ਸੌਦਾ॥੧॥

ਰਾਗੁ ਗਉੜੀ ਬੈਰਾਗਣ (ਤਿੰਨ ਤਾਲ ੧੬ ਮਾਤਰਾ)

1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12	13	14	15	16
×				2				0				3			
ਸਥਾਈ								-	ਧੁ	ਧੁ	ਧੁ	ਮ	ਮ	ਰੇ	ਰੇ
								s	ਮੈ	ਬ	ਨ	ਜਾ	ਰ	ਨਿ	s
-	ਰੇ	ਰੇ	.ਨੀ	ਸ	ਸ	ਸ	ਸ	-	ਰੇ	ਰੇ	ਰੇ	ਮ	ਮ	ਧੁ	ਧੁ
s	ਰਾ	s	ਮ	ਕੀ	s	s	s	s	ਤੇ	s	ਰਾ	ਨਾ	ਮੁ	ਵਖ	ਰੁ
-	ਨੀ	ਨੀ	ਧੁ	ਮ	ਮ	ਮ	ਮ								
s	ਵਾ	ਪਾ	ਰੁ	ਜੀ	s	s	s								
ਅੰਤਰਾ								-	ਮ	ਮ	ਮ	ਧੁ	ਧੁ	ਨੀ	ਨੀ
								s	ਹ	ਰ	ਣੀ	ਹੇ	s	ਵਾ	s
-	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਨੀ	ਰੇਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	-	ਧੁ	ਧੁ	ਧੁ	ਧੁਰੇਂ	ਰੇਂ	ਰੇਂ	ਰੇਂ
s	ਬ	s	ਨਿ	ਬ	s	ਸਾ	s	s	ਕੰ	s	ਦ	ਮੁ	s	ਲ	s
-	ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ								
s	ਚੁ	s	ਣਿ	ਖਾ	s	ਉ	s								
								-	ਮ	ਮ	ਮ	ਧੁ	ਧੁ	ਨੀ	ਨੀ
								s	ਗੁਰ	ਪਰ	ਸਾਦੀ	ਮੇ	s	ਰਾ	s
ਨੀ	ਰੇਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਨੀ	ਰੇ	ਸਾਂ	ਸਾਂ								
s	ਸ	s	ਹੁ	ਮਿ	s	ਲੈ	s								
-	ਨੀ	ਨੀ	ਧੁ	ਮ	ਮ	ਮ	ਮ	-	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਨੀ	ਧੁ	ਧੁ	ਧੁ
s	ਜਾ	s	ਉ	ਜੀ	s	ਉ	s	s	s	ਵਾਰਿ	ਵਾਰਿ	ਹ	s	ਉ	s

ਰਾਗੁ ਗਉੜੀ ਬੈਰਾਗਣਿ

ਗਉੜੀ ਬੈਰਾਗਣਿ ਮਹਲਾ ੧॥
ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ॥
ਜਿਉ ਗਾਈ ਕਉ ਗੋਇਲੀ ਰਾਖਹਿ ਕਰਿ ਸਾਰਾ॥
ਅਹਿਨਿਸਿ ਪਾਲਹਿ ਰਾਖਿ ਲੇਹਿ ਆਤਮ ਸੁਖ ਧਾਰਾ॥੧॥
ਇਤ ਉਤ ਰਾਖਹੁ ਦੀਨ ਦਇਆਲਾ॥
ਤਉ ਸਰਣਾਗਤਿ ਨਦਰਿ ਨਿਹਾਲਾ॥੧॥ ਰਹਾਉ॥
(ਅੰਗ ੨੨੮)

ਪਦ ਅਰਥ:

ਗੋਇਲੀ= ਗੁਆਲਾ, ਗਾਈਆਂ ਚਾਰਨ ਵਾਲਾ , ਗਾਈਆਂ ਦਾ ਰਾਖਾ। ਰਾਖਹਿ= ਤੂੰ ਰੱਖਿਆ ਕਰਦਾ ਹੈਂ । ਸਾਰਾ= ਸੰਭਾਲ, ਧਿਆਨ। ਅਹਿ= ਦਿਨ। ਨਿਸਿ= ਰਾਤ। ਆਤਮ ਸੁਖ= ਆਤਮਕ ਆਨੰਦ। ਧਾਰਾ= ਧਾਰਦਾ ਹੈਂ, ਦੇਂਦਾ ਹੈ॥੧॥ ਇਤ ਉਤ= ਲੋਕ ਪਰਲੋਕ ਵਿਚ, ਇਥੇ ਉਥੇ। ਤਉ= ਤਰੀ। ਸਰਣਾਗਤਿ= ਸਰਨ ਆਏ ਹਾਂ। ਨਦਰਿ ਨਿਹਾਲਾ= ਮਿਹਰ ਦੀ ਨਿਗਾਹ ਨਾਲ ਵੇਖ! ॥੧॥

ਰਾਗੁ ਗਉੜੀ ਬੈਰਾਗਣ (ਏਕ ਤਾਲ ੧੨ ਮਾਤਰਾ)

1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12
×		੦		2		੦		3		4	
ਸਥਾਈ											
ਮ	ਮ	ਧੁ	ਨੀ	ਸਾਂ	ਨੀਸਾਂ	ਸਾਂ	ਨੀ	ਧੁ	ਧੁ	ਮ	ਮ
ਇ	ਤ	ਉ	ਤ	ਰਾਖ	ਹੁ	ਦੀ	ਨ	ਦ	ਇ	ਆ	ਲਾ
ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਧੁ	ਧੁ	ਧੁ	ਮ	ਮ	ਮ
ਤ	s	ਉ	ਸਰ	ਣਾ	ਗਤਿ	ਨ	ਦ	ਰਿ	ਨਿ	ਹਾ	ਲਾ
ਅੰਤਰਾ											
ਮ	ਮ	ਮ	ਧੁ	ਨੀ	ਨੀ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਨੀ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ
ਜਿ	s	ਉ	ਗਾ	s	ਈ	ਕ	s	ਉ	ਗੋ	ਇ	ਲੀ
ਧੁ	ਧੁ	ਧੁ	ਨੀ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਰੁੱ	ਰੁੱ	ਮਾਂ	ਰੁੱ	ਸਾਂ	ਸਾਂ
ਰਾ	s	ਖ	s	ਹਿ	s	ਕ	s	ਰਿ	ਸਾ	s	ਰਾ
ਮ	ਮ	ਮ	ਧੁ	ਨੀ	ਨੀ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਨੀ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ
ਅ	ਹਿ	ਨਿ	ਸਿ	ਪਾਲ	ਹਿ	ਰਾ	s	ਖਿ	ਲੇ	s	ਹਿ
ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਧੁ	ਮ	ਮ	ਰੁੱ	ਰੁੱ	ਰੁੱ	ਸ	ਸ	ਸ
ਆ	ਤ	ਮ	ਸੁ	s	ਖੁ	ਧਾ	s	s	ਰਾ	s	s

ਰਾਗੁ ਗਉੜੀ ਦਖਣੀ

ਗਉੜੀ ਮਹਲਾ ੧ ਦਖਣੀ ॥
 ਸੁਣਿ ਸੁਣਿ ਬੂਝੈ ਮਾਨੈ ਨਾਉ॥
 ਤਾ ਕੈ ਸਦ ਬਲਿਹਾਰੈ ਜਾਉ॥
 ਆਪਿ ਭੁਲਾਏ ਠਉਰ ਨਾ ਠਾਉ॥
 ਤੂੰ ਸਮਝਾਵਹਿ ਮੇਲਿ ਮਿਲਾਉ॥੧॥
 ਨਾਮੁ ਮਿਲੈ ਚਲੈ ਮੈ ਨਾਲਿ॥
 ਬਿਨੁ ਨਾਵੈ ਬਾਧੀ ਸਭ ਕਾਲਿ ॥ ਰਹਾਉ ॥

(ਅੰਗ ੧੫੨)

ਪਦ ਅਰਥ:

ਸੁਣਿ ਸੁਣਿ= (ਸਾਚੇ ਗੁਰ ਕੀ ਸਾਚੀ ਸੀਖ) ਸੁਣ ਸੁਣ ਕੇ। ਬੂਝੈ= (ਜੋ ਮਨੁੱਖ ਉਸ ਸੀਖ ਨੂੰ ਸਮਝਦਾ ਹੈ)। ਮਾਨੈ= ਮੰਨ ਲੈਂਦਾ ਹੈ, ਯਕੀਨ ਕਰ ਲੈਂਦਾ ਹੈ। ਮੇਲਿ= (ਸਾਚੇ ਗੁਰ ਕੀ ਸਾਚੀ ਸੀਖ ਵਿਚ) ਜੋੜ ਕੇ। ਮਿਲਾਉ= ਮਿਲਾਪ॥੧॥ ਮੈ ਨਾਲਿ= (ਜਗਤ ਤੋਂ ਤੁਰਨ ਵੇਲੇ) ਮੇਰੇ ਨਾਲ। ਬਾਧੀ= ਬੱਝੀ ਹੋਈ, ਜਕੜੀ ਹੋਈ। ਕਾਲਿ= ਕਾਲ ਵਿਚ, ਮੌਤ ਦੇ ਡਰ ਵਿਚ।

ਥਾਟ	:	ਮਾਯਾਮਲਵ ਗੋੜ
ਜਾਤੀ	:	ਔੜਵ-ਸੰਪੂਰਨ
ਵਾਦੀ	:	ਰਿਸ਼ਭ ਕੋਮਲ
ਸੰਵਾਦੀ	:	ਪੰਚਮ
ਸੁਰ	:	ਰਿਸ਼ਭ ਧੈਵਤ ਕੋਮਲ, ਦੋਵੇਂ ਨਿਸ਼ਾਦ, ਬਾਕੀ ਸੁਰ ਸੁੱਧ,
ਵਰਜਿਤ ਸੁਰ	:	ਪੰਚਮ ਤੇ ਗੰਧਾਰ
ਸਮਾਂ	:	ਸਵੇਰ ਦਾ ਪਹਿਲਾ ਪਹਿਰ
ਅਰੋਹ	:	ਸ ਰੇ, ਮ ਪ, ਨੀ ਸੰ
ਅਵਰੋਹ	:	ਸੰ ਨੀ ਧੁ ਪ, ਮ ਗ ਰੇ ਸ
ਮੁੱਖ ਅੰਗ	:	ਸ ਰੇ ਮ ਪ, ਧੁ ਮ ਪ ਗ ਰੇ ਸ

ਰਾਗੁ ਗਉੜੀ ਦੱਖਣੀ (ਏਕ ਤਾਲ ੧੨ ਮਾਤਰਾ)

1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12
×		੦		2		੦		3		4	
ਸਥਾਈ											
ਪ	ਪ	ਪ	ਮ	ਗ	ਰੇ	ਮ	ਗ	ਰੇ	ਰੇ	ਸ	ਸ
ਨਾ	ਮੁ	ਮਿ	ਲੈ	ਚ	ਲੈ	ਮੈ	s	ਨਾ	s	ਲਿ	s
ਨੀ	ਨੀ	ਸਂ	ਨੀ	ਧੁ	ਪ	ਮ	ਗ	ਰੇ	ਰੇ	ਸ	ਸ
ਬਿ	ਨੁ	ਨਾ	ਵੈ	ਬਾ	ਧੀ	ਸ	ਭ	ਕਾ	s	ਲਿ	s
ਅੰਤਰਾ											
ਪ	ਪ	ਮ	ਪ	ਨੀ	ਨੀ	ਸਂ	ਸਂ	ਰੇਂ	ਰੇਂ	ਸਂ	ਸਂ
ਸੁ	ਣਿ	ਸੁ	ਣਿ	ਬੂ	ਝੇ	ਮਾ	ਨੈ	ਨਾ	s	ਉ	s
ਨੀ	ਨੀ	ਸਂ	ਸਂ	ਰੇਂ	ਰੇਂ	ਸਂ	ਸਂ	ਰੇਂ	ਰੇਂ	ਸਂ	ਸਂ
ਤਾ	s	ਕੈ	s	ਸ	ਦ	ਬਲਿ	ਹਾਰੈ	ਜਾ	s	ਉ	s
ਪ	ਪ	ਮ	ਪ	ਨੀ	ਨੀ	ਸਂ	ਸਂ	ਨੀ	ਸਂ	ਸਂ	ਸਂ
ਆ	ਪਿ	ਭੁਲਾ	ਏ	ਠਉ	ਰ	ਨ	s	ਠਾ	s	ਉ	s
ਨੀ	ਧੁ	ਪ	ਪ	ਗ	ਰੇ	ਮ	ਗ	ਰੇ	ਰੇ	ਸ	ਸ
ਤੂੰ		ਸਮ	ਝਾ	ਵ	ਹਿ	ਮੇ	ਲਿ	ਮਿ	ਲਾ	ਉ	s

ਰਾਗੁ ਗਉੜੀ ਪੂਰਬੀ ਦੀਪਕੀ

ਗਉੜੀ ਪੂਰਬੀ ਦੀਪਕੀ ਮਹਲਾ ੧
 ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ
 ਜੈ ਘਰਿ ਕੀਰਤਿ ਆਖੀਐ ਕਰਤੇ ਕਾ ਹੋਇ ਬੀਚਾਰੋ॥
 ਤਿਤੁ ਘਰਿ ਗਾਵਹੁ ਸੋਹਿਲਾ ਸਿਵਰਿਹੁ ਸਿਰਜਣਹਾਰੋ॥੧॥
 ਤੁਮ ਗਾਵਹੁ ਮੇਰੇ ਨਿਰਭਉ ਕਾ ਸੋਹਿਲਾ॥
 ਹਉ ਵਾਰੀ ਜਿਤੁ ਸੋਹਿਲੈ ਸਦਾ ਸੁਖੁ ਹੋਇ ॥੧॥ ਰਹਾਉ॥
 (ਅੰਗ ੧੫੭)

ਪਦ ਅਰਥ:

ਜੈ ਘਰਿ = ਜਿਸ ਘਰ। ਵਿਚ, ਜਿਸ ਸਤਸੰਗ-ਘਰ ਵਿਚ। ਕੀਰਤਿ= ਸਿਫਤ- ਸਾਲਾਹ। ਆਖੀਐ= ਆਖੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਤਿਤ ਘਰਿ
 = ਉਸ ਸਤਸੰਗ-ਘਰ ਵਿਚ। ਸੋਹਿਲਾ= ਸੁਹਾਗ ਦਾ ਗੀਤ। ਜਸ= ਸਿਫਤ-ਸਲਾਹ ॥੧॥ ਹਉ= ਮੈਂ। ਵਾਰੀ= ਸਦਕੇ। ਜਿਤੁ
 ਸੋਹਿਲੈ= ਜਿਸ ਸੋਹਿਲੇ ਦੀ ਬਰਕਤਿ ਨਾਲ॥੧॥

ਥਾਟ	:	ਪੂਰਵੀ
ਜਾਤੀ	:	ਸੰਪੂਰਨ
ਵਾਦੀ	:	ਪੰਚਮ
ਸੰਵਾਦੀ	:	ਸ਼ੜਜ
ਸੁਰ	:	ਰਿਸ਼ਭ ਕੋਮਲ, ਦੋਵੇਂ ਧੈਵਤ, ਦੋਵੇਂ ਮਧਿਅਮ, ਬਾਕੀ ਸੁਰ ਸੁੱਧ
ਵਰਜਿਤ ਸੁਰ	:	ਕੋਈ ਨਹੀਂ
ਸਮਾਂ	:	ਸ਼ਾਮ ਦਾ ਸੰਧੀ ਪ੍ਰਕਾਸ਼
ਅਰੋਹ	:	ਸ ਰੇ ਗ ਰੇ , ਮੇ ਪ ਧ ਪ, ਮੇ ਧ ਨੀ ਸੰ
ਅਵਰੋਹ	:	ਸੰ ਨੀ ਧ ਸੰ ਨੀ ਧ ਪ , ਮੇ ਗ- ਮ ਗ ਮੇ ਗ ਸ, ਰੇ ਗ ਰੇ ਸ .ਨੀ ਸ
ਮੁੱਖ ਅੰਗ	:	ਮੇ ਧ ਪ, ਨੀ ਧ ਪ ਮੇ ਗ-ਸ, ਰੇ ਗ ਰੇ ਸ ਨੀ, ਸ

ਰਾਗਾ ਗਉੜੀ ਪੂਰਬੀ ਦੀਪਕੀ (ਤਿੰਨ ਤਾਲ ੧੬ ਮਾਤਰਾ)

1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12	13	14	15	16
×				2				0				3			
ਸਥਾਈ								—	ਸ	ਚੇ	ਗ	ਚੇ	ਚੇ	ਸ	ਸ
								s	ਤੁਮ	ਗਾਵ	ਹੁ	ਮੇ	s	ਚੇ	s
—	ਮੇ	ਮੇ	ਧੁ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪ								
s	ਨਿ	ਰ	ਭਉ	ਕਾ	ਸੋ	ਹਿ	ਲਾ								
								—	ਸਾਂ	ਨੀ	ਧੁ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪ
								s	ਹਉ	ਵਾਰੀ	s	ਜਿ	ਤੁ	ਸੋਹਿ	ਲੈ
ਮੇ	ਗ	ਮ	ਗ	ਗ	ਗ	ਸ	ਸ								
ਸ	ਦਾ	ਸੁ	ਖੁ	ਹੋ	s	ਇ	s								
ਅੰਤਰਾ								ਪ	ਪ	ਪ	ਪ	ਮੇ	ਗ	ਮੇ	ਧੁ
								ਜੈ	s	ਘ	ਰਿ	ਕੀ	ਰ	s	ਤਿ
ਮੇਧੁ	ਨੀਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਨੀ	ਚੁੱ	ਸਾਂ	ਸਾਂ								
ਆ	ss	ਖੀ	s	ਐ	s	s	s								
								—	ਨੀ	ਸਾਂ	ਚੁੱ	ਗਾਂ	ਗਾਂ	ਗਾਂ	ਗਾਂ
								s	ਕ	ਰ	ਤੇ	ਕਾ	s	ਹੋ	ਇ
ਚੁੱ	ਸਾਂ	ਚੁੱ	ਸਾਂ	ਨੀ	ਚੁੱ	ਸਾਂ	ਸਾਂ								
ਬੀ	s	s	s	ਚਾ	s	ਚੋ	s								
								ਪ	ਪ	ਪ	ਪ	ਮੇ	ਗ	ਮੇ	ਧੁ
								ਤਿ	ਤੁ	ਘ	ਰਿ	ਗਾ	ਵ	ਹੁ	s
ਮੇਧੁ	ਨੀਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਨੀ	ਚੁੱ	ਸਾਂ	ਸਾਂ								
ਸੋs	ss	s	s	ਹਿ	s	ਲਾ	s								
								—	ਸਾਂ	ਨੀ	ਧ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪ
								s	ਸਿਵ	ਰ	ਹੁ	ਸਿ	ਰ	ਜ	ਣ
ਮੇਧੁ	ਨੀਸਾਂ	ਸਾਂਨੀ	ਧੁਪ	ਮੇਗ	ਮਗ	ਮੇਗ	ਚੇਸ								
ਹਾs	ss	ss	ss	ਚੋs	ss	ss	ss								

ਰਾਗੁ ਗਉੜੀ ਪੂਰਬੀ

ੴ ਸਤਿਨਾਮੁ ਕਰਤਾ ਪੁਰਖੁ ਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥
 ਰਾਗੁ ਗਉੜੀ ਪੂਰਬੀ ਛੰਤ ਮਹਲਾ ੧॥
 ਮੁੰਧ ਰੈਣਿ ਦੁਹੇਲੜੀਆ ਜੀਉ ਨੀਦ ਨ ਆਵੈ॥
 ਸਾ ਧਨ ਦੁਬਲੀਆ ਜੀਉ ਪਿਰ ਕੈ ਹਾਵੈ॥
 ਧਨ ਥੀਈ ਦੁਬਲਿ ਕੰਤ ਹਾਵੈ ਕੇਵ ਨੈਣੀ ਦੇਖਏ॥
 ਸੀਗਾਰ ਮਿਠ ਰਸ ਭੋਗ ਭੋਜਨ ਸਭੁ ਬੂਠੁ ਕਿਤੈ ਨ ਲੇਖਏ॥
 (ਅੰਗ ੨੪੨)

ਪਦ ਅਰਥ:

ਮੁੰਧ= ਜਵਾਨ ਇਸਤ੍ਰੀ। ਰੈਣਿ= ਰਾਤ। ਦੁਹੇਲੜੀ= ਦੁਖੀ, ਔਖੀ। ਸਾ ਧਨ= ਜੀਵ-ਇਸਤ੍ਰੀ। ਦੁਬਲੀ= ਕਮਜ਼ੋਰ। ਹਾਵੈ= ਹਹੁਕੇ ਵਿਚ। ਧਨ ਜੀਵ-ਇਸਤ੍ਰੀ। ਥੀਈ= ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਕੇਵ= ਕਿਸ ਤਰ੍ਹਾਂ? ਲੇਖਏ= ਲੇਖੇ, ਲੇਖੇ ਵਿਚ।

ਥਾਟ	:	ਪੂਰਵੀ
ਜਾਤੀ	:	ਵਕਰ ਸੰਪੂਰਣ
ਵਾਦੀ	:	ਰਿਸ਼ਭ
ਸੰਵਾਦੀ	:	ਪੰਚਮ, ਧੈਵਤ ਕੋਮਲ, ਦੋਵੇਂ ਮਧਿਅਮ
ਸੁਰ	:	ਰਿਸ਼ਭ,
ਵਰਜਿਤ ਸੁਰ	:	ਕੋਈ ਨਹੀਂ
ਸਮਾਂ	:	ਸ਼ਾਮ
ਅਰੋਹ	:	ਸ ਰੇ ਗ ਰੇ, ਗ ਮੇ ਪ ਧੁ ਪ, ਨੀ ਸੰ
ਅਵਰੋਹ	:	ਸੰ ਨੀ ਧੁ ਪ, ਮੇ ਗ- ਮ ਗ, ਮੇ ਗ ਰੇ, ਨੀ ਰੇ ਸ
ਮੁੱਖ ਅੰਗ	:	ਪ ਮੇ ਗ ਮ ਗ, ਮੇ ਗ ਰੇ ਸ, ਨੀ ਧੁ ਸ ਨੀ ਰੇ ਸ

ਰਾਗੁ ਗਉੜੀ ਪੂਰਬੀ (ਤਿੰਨ ਤਾਲ ੧੬ ਮਾਤਰਾ)

1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12	13	14	15	16
×				2				0				3			
ਸਥਾਈ								ਗ	ਗ	ਮੇ	ਪ	ਧੁ	ਪ	ਪ	ਪ
								ਮੁੰ	ਧ	ਚੈ	s	ਣਿ	s	s	s
ਮੇ	ਗ	ਮ	ਗ	ਮੇ	ਗ	ਰੁੇ	ਸ								
ਦੁ	ਹੇਲ	ੜੀ	ਆ	ਜੀ	s	ਉ	s								
								ਨੀ	ਨੀ	ਧੁ	ਧੁ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪ
								ਨੀ	s	s	ਦ	ਨ	s	s	s
ਮੇ	ਗ	ਮ	ਗ	ਮੇ	ਗ	ਰੁੇ	ਸ								
ਆ	s	s	s	ਵੈ	s	s	s								
								ਗ	ਗ	ਮੇ	ਪ	ਧੁ	ਪ	ਪ	ਪ
								ਸਾ	s	s	s	ਧ	s	ਨ	s
ਮੇ	ਗ	ਮ	ਗ	ਮੇ	ਗ	ਰੁੇ	ਸ	ਨੀ	ਨੀ	ਧੁ	ਧੁ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪ
ਦੁ	ਬ	ਲੀ	ਆ	ਜੀ	s	ਉ	s	ਪਿ	s	s	ਰ	ਕੈ	s	s	s
ਮੇ	ਗ	ਮ	ਗ	ਮੇ	ਗ	ਰੁੇ	ਸ								
ਹਾ	s	s	s	ਵੈ	s	s	s								
ਅੰਤਰਾ								ਮੇ	ਮੇ	ਮੇ	ਮੇ	ਮੇ	ਪ	ਧੁ	ਪ
								ਧ	ਨ	ਥੀ	ਈ	ਦੁ	ਬ	s	ਲਿ
ਗ	ਮੇ	ਪ	ਨੀ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ								
ਕੰ	s	s	ਤ	ਹਾ	s	ਵੈ	s								
								ਨੀ	ਨੀ	ਸਾਂ	ਰੁੇ	ਗਾਂ	ਗਾਂ	ਗਾਂ	ਗਾਂ
								ਕੇ	s	ਵ	s	ਨੈ	s	ਣੀ	s
ਰੁੇ	ਰੁੇ	ਰੁੇ	ਰੁੇ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਮੇ	ਮੇ	ਮੇ	ਮੇ	ਮੇ	ਪ	ਧੁ	ਪ
ਦੇ	s	s	s	ਖ	s	ਏ	s	ਸੀ	ਗਾ	s	ਰ	ਮਿ	ਠ	ਰ	ਸ

ਗ	ਮੇ	ਪ	ਨੀ	ਸਂ	ਸਂ	ਸਂ	ਸਂ	ਨੀ	ਨੀ	ਧੁ	ਧੁ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪ
ਭੋ	s	ਗ	s	ਭੋ	ਜ	s	ਨ	ਸ	ਭੁ	ਝੂ	ਠੁ	ਕਿ	ਤੈ	s	ਨ
ਮੇ	ਗ	ਮ	ਗ	ਮੇ	ਗ	ਰੇ	ਸ								
ਲੇ	s	s	ਖ	ਏ	s	s	s								

੨) ਮੁੰਧ ਨਿਮਾਨੜੀਆ ਜੀਉ...

੩) ਮਿਲੁ ਸਖੀ ਸਹੇਲੜੀਹੋ...

੪) ਮੇਰੀ ਇਛ ਪੁਨੀ ਜੀਉ....

ਪਦ ਉਪਰੋਕਤ ਸਥਾਈ ਅੰਤਰੇ ਤੇ ਗਾਉਣਾ ਹੈ।

ਰਾਗੁ ਆਸਾ

ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥

ਆਸਾ ਕਾਫੀ ਮਹਲਾ ੧ ਘਰ ੮ ਅਸਟਪਦੀਆ ॥

ਜੈਸੇ ਗੋਇਲਿ ਗੋਇਲੀ ਤੈਸੇ ਸੰਸਾਰਾ ॥

ਕੁਝੁ ਕਮਾਵਹਿ ਆਦਮੀ ਬਾਂਧਹਿ ਘਰ ਬਾਰਾ ॥੧॥

ਜਾਗਹੁ ਜਾਗਹੁ ਸੂਤਿਹੋ ਚਲਿਆ ਵਣਜਾਰਾ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

(ਅੰਗ ੪੧੮)

ਪਦ ਅਰਥ :

ਗੋਇਲਿ = ਗੋਇਲ ਵਿਚ, ਪਰਾਏ ਇਲਾਕੇ ਦੀ ਚਰਾਂਦ ਵਿਚ (ਨੋਟ : ਔੜ ਲੱਗਣ ਤੇ ਕਈ ਵਾਰੀ ਲੋਕ ਆਪਣਾ ਮਾਲ-ਡੰਗਰ ਚਾਰਨ ਲਈ ਨੇੜੇ ਦੇ ਦਰਿਆ ਕੰਢੇ ਲੈ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਉਸ ਥੋੜ੍ਹ-ਦਿਨੀ ਚਰਾਂਦ ਨੂੰ ਗੋਇਲ ਕਹੀਦਾ ਹੈ)।
ਗੋਇਲ = ਗਵਾਲਾ। ਬਾਂਧਹਿ = ਬੰਨਦੇ ਹਨ, ਪੱਕੇ ਬਣਾਂਦੇ ਹਨ। ਸੂਤਿਹੋ = ਮਾਇਆ ਦੇ ਮੋਹ ਵਿਚ ਰੱਬ ਵਲੋਂ ਗਾਫ਼ਿਲ ਹੋਏ ਹੋ ਪ੍ਰਾਣੀਹੋ ! ਵਣਜਾਰਾ = ਜੀਵ ।

ਥਾਟ	:	ਕਾਫੀ
ਜਾਤੀ	:	ਔੜਵ-ਸੰਪੂਰਣ
ਵਾਦੀ	:	ਪੰਚਮ
ਸੰਵਾਦੀ	:	ਸ਼ੜਜ
ਸੁਰ	:	ਅਵਰੋਹ ਵਿਚ ਗੰਧਾਰ ਨਿਸ਼ਾਦ ਕੋਮਲ, ਬਾਕੀ ਸੁਰ ਸ਼ੁਧ
ਵਰਜਿਤ ਸੁਰ	:	ਅਸਰੋਹ ਵਿਚ ਗੰਧਾਰ, ਨਿਸ਼ਾਦ
ਸਮਾਂ	:	ਰਾਤ ਦਾ ਪਹਿਲਾ ਪਹਿਰ
ਆਰੋਹ	:	ਸ, ਰੇ ਗ ਸ, ਰੇ ਮ ਪ ਧ, ਪ ਧ ਸ
ਅਵਰੋਹ	:	ਸ, ਨੀ ਧ ਪ, ਧ ਮ ਗੁ-ਰੇ ਸ
ਮੁੱਖ ਅੰਗ	:	ਧ ਨੀ ਪ ਧ ਸ ਨੀ ਧ ਪ, ਮ ਪ ਗੁ-ਰੇ ਸ

ਰਾਗੁ ਆਸਾ ਕਾਫੀ ਤਿੰਨਤਾਲ (੧੬ ਮਾਤਰਾ)

(ਅੰਗ ੪੧੮)

1 x	2	3	4	5 2	6	7	8	9 0	10	11	12	13 3	14	15	16
ਸਥਾਈ								-	ਰੇ	ਰੇ	ਮ	ਪ	ਪ	ਧ	ਧਸੰ
								s	ਜਾ	ਗ	ਹੁ	ਜਾ	ਗ	s	ਹੁ
-	ਸੰ	ਸੰ	ਸੰ	ਨੀ	ਧ	ਪ	ਪ								
s	ਸੂ	s	ਤਿ	ਹੋ	s	s	s								
-	ਰੇ	ਰੇ	ਮ	ਪ	ਧ	ਸੰ	ਸੰ	-	ਧ	ਧ	ਧ	ਪ	ਮ	ਗੁ	ਰੇ
s	ਜਾ	s	s	ਰਾ	s	s	s	s	ਚ	ਲਿ	ਆ	s	s	ਵ	ਣ
ਅੰਤਰਾ								-	ਪ	ਪ	ਪ	ਮ	ਮ	ਪ	ਪ
								s	ਜੈ	s	ਸੇ	ਗੋ	ਇ	ਲਿ	s
-	ਮਪ	ਧਸੰ	ਸੰ	ਰੇਂ	ਰੇਂ	ਸੰ	ਸੰ								
s	ਗੋ	s	s	ਇ	ਲੀ	s	s								
-	ਗੁੰ	ਰੇਂ	ਰੇਂ	ਸੰ	ਸੰ	ਸੰ	ਸੰ	-	ਧ	ਸੰ	ਰੇਂ	ਮੰ	ਮੰ	ਮੰ	ਮੰ
s	ਰਾ	s	s	s	s	s	s	s	ਤੈ	s	ਸੇ	ਸੰ	s	ਸਾ	s
-	ਮਪ	ਧਸੰ	ਸੰ	ਰੇਂ	ਰੇਂ	ਸੰ	ਸੰ	-	ਪ	ਪ	ਪ	ਮ	ਮ	ਪ	ਪ
s	ਆ	s	ਦ	ਮੀ	s	s	s	s	ਕੂ	s	ੜੁ	ਕ	ਮਾ	ਵ	ਹਿ
-	ਮਪ	ਧਸੰ	ਸੰ	ਰੇਂ	ਰੇਂ	ਸੰ	ਸੰ								
s								-	ਸੰ	ਸੰ	ਸੰ	ਨੀ	ਧ	ਪ	ਪ
								s	ਬਾਂ	ਧ	ਹਿ	ਘ	s	ਰ	s
ਮਪ	ਧਸੰ	ਗੁਰੇਂ	ਸਾਂਸੰ	ਸਾਂਨੀ	ਧਪ	ਮਗੁ	ਰੇਸ								
ਬਾ	s	s	s	ਰਾ	s	s	s								

ਰਾਗੁ ਆਸਾ

ਰਾਗੁ ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੧ ਚਉਪਦੇ ਘਰੁ ੨ ॥
 ਸੁਣਿ ਵਡਾ ਆਖੈ ਸਭ ਕੋਈ ॥
 ਕੇਵਡੁ ਵਡਾ ਡੀਠਾ ਹੋਈ ॥
 ਕੀਮਤਿ ਪਾਇ ਨ ਕਹਿਆ ਜਾਇ ॥
 ਕਹਣੈ ਵਾਲੇ ਤੇਰੇ ਰਹੇ ਸਮਾਇ ॥੧॥
 ਵਡੇ ਮੇਰੇ ਸਾਹਿਬਾ ਗਹਿਰ ਗੰਭੀਰਾ ਗੁਣੀ ਗਹੀਰਾ ॥
 ਕੋਈ ਨ ਜਾਣੈ ਤੇਰਾ ਕੇਤਾ ਕੇਵਡੁ ਚੀਰਾ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
 (ਅੰਗ ੩੪੮-੩੪੯)

ਪਦ ਅਰਥ :

ਸੁਣਿ = ਸੁਣ ਕੇ। ਸਭ ਕੋਈ = ਹਰੇਕ ਜੀਵ। ਕੇਵਡੁ = ਕੇਡਾ। ਡੀਠਾ = ਵੇਖਿਆਂ ਹੀ। ਹੋਈ = (ਬਿਆਨ) ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਦੱਸਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਕੀਮਤਿ = ਮੁੱਲ, ਬਰਾਬਰ ਦੀ ਸ਼ੈ। ਕੀਮਤਿ ਪਾਇ ਨ = ਮੁੱਲ ਨਹੀਂ ਪਾਇਆ ਜਾ ਸਕਦਾ, ਉਸ ਦੇ ਬਰਾਬਰ ਦੀ ਕੋਈ ਹਸਤੀ ਦੱਸੀ ਨਹੀਂ ਜਾ ਸਕਦੀ। ਰਹੇ ਸਮਾਇ = ਲੀਨ ਹੋ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਗਹਿਰ = ਡੂੰਘਾ। ਗੁਣੀ ਗਹੀਰਾ = ਹੇ ਗੁਣਾਂ ਕਰਕੇ ਡੂੰਘੇ ! ਹੇ ਬੇਅੰਤ ਗੁਣਾਂ ਦੇ ਮਾਲਕ। ਚੀਰਾ = ਪਾਟ, ਚੌੜਾਈ, ਦਰਿਆ ਦਾ ਪਾਟ।

ਥਾਟ	:	ਬਿਲਾਵਲ
ਜਾਤੀ	:	ਔੜਵ-ਸੰਪੂਰਣ
ਵਾਦੀ	:	ਮਧਿਅਮ
ਸੰਵਾਦੀ	:	ਸ਼ੜਜ
ਸੁਰ	:	ਸਾਰੇ ਸਵਰ ਸੁਧ
ਵਰਜਿਤ ਸੁਰ	:	ਗੰਧਾਰ ਨਿਸ਼ਾਦ ਆਰੋਹ

ਸਮਾਂ	:	ਸਵੇਰ ਅਤੇ ਸ਼ਾਮ (ਸੰਧੀ ਪ੍ਰਕਾਸ਼)
ਆਰੋਹ	:	ਸ ਰੇ ਮ ਪ ਧ ਸੰ
ਅਵਰੋਹ	:	ਸੰ ਨੀ ਧ ਪ, ਮ, ਗ ਰੇ, ਸ ਗ ਰੇ ਗ ਸ
ਮੁੱਖ ਅੰਗ	:	ਰੇ ਮ ਪ, ਧ ਸੰ, ਨੀ ਧ ਪ ਮ, ਗ ਰੇ ਗ ਸ

ਰਾਗੁ ਆਸਾ ਕਹਿਰਵਾ (੮ ਮਾਤਰਾ)
(ਅੰਗ ੩੪੮-੩੪੯)

1 x	2	3	4	5 0	6	7	8
ਸਥਾਈ				ਸ	ਰੇ	ਮ	ਮ
ਗ	ਗ	ਗ	ਗ	ਵ	ਡੇ	ਮੇ	ਰੇ
ਸਾ	s	s	s	ਗ	ਗ	ਗ	ਗ
ਗ	ਗ	ਗ	ਗ	ਹਿ	s	ਬਾ	s
s	s	s	s	ਗ	ਗ	ਗ	ਗ
ਰੇ	ਰੇ	ਰੇ	ਰੇ	ਗ	ਹਿ	s	ਰ
ਗੰ	s	ਭੀ	s	ਸ	s	ਸ	ਸ
ਨੀ	ਧ	ਪੁ	ਪੁ	ਰਾ	ਗ	ਗ	ਗ
s	s	s	s	ਗੁ	s	ਣੀ	s
ਰੇ	ਰੇ	ਰੇ	ਰੇ	ਸ	ਸ	ਸ	ਸ
ਗ	s	ਹੀ	s	ਰਾ	s	s	s
ਸ	ਸ	ਸ	ਸ	-	-	-	-
s	s	s	s	s	s	s	s
ਧ	ਧ	ਧ	ਧ	ਪ	ਪ	ਮ	ਮ
ਕੇ	ਈ	ਨ	s	ਜਾ	ਣੈ	ਤੇ	ਰਾ
ਗ	ਗ	ਰੇ	ਰੇ	ਰੇਸ	ਸ	ਸ	ਸ
ਕੇ	ਤਾ	ਕੇਵ	ਛ	ਚੀ	s	s	s
ਸ	ਸ	ਸ	ਸ				
ਰਾ	s	s	s				
ਅੰਤਰਾ							
ਮ	ਮ	ਮ	ਮ	ਪ	ਪ	ਧ	ਧ
ਸੁ	ਣਿ	ਵ	ਡਾ	ਆ	s	ਥੈ	s
ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਧ	ਧ	ਸਾਂ	ਸਾਂ
ਸ	s	ਭ	s	ਕੇ	s	ਈ	s
ਰੇਂ	ਰੇਂ	ਰੇਂ	ਰੇਂ	ਰੇਂ	ਰੇਂ	ਰੇਂ	ਰੇਂ
ਕੇ	ਵ	ਛ	s	ਵ	s	ਡਾ	s
ਧ	ਧ	ਧ	ਧ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ
ਡੀ	s	ਠਾ	s	ਹੇ	s	ਈ	s
ਮ	ਮ	ਮ	ਮ	ਪ	ਪ	ਧ	ਧ
ਕੀ	ਮ	s	ਤਿ	ਪਾ	ਇ	s	ਨ
ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਧ	ਧ	ਸਾਂ	ਸਾਂ
ਕ	ਹਿ	ਆ	s	ਜਾ	s	ਇ	s
ਧ	ਧ	ਧ	ਧ	ਧ	ਧ	ਪ	ਪ
ਕਹ	ਣੈ	ਵਾ	ਲੇ	ਤੇ	s	ਰੇ	s
ਮ	ਮ	ਗ	ਗ	ਰੇ	ਰੇ	ਸ	ਸ
ਰ	s	ਹੇ	ਸ	ਮਾ	s	ਇ	s
ਸ	ਸ	ਸ	ਸ				
s	s	s	s				

ਰਾਗੁ ਆਸਾ

ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੧ ॥
ਆਖਾ ਜੀਵਾ ਵਿਸਰੈ ਮਰਿ ਜਾਉ ॥
ਆਖਣਿ ਅਉਖਾ ਸਾਚਾ ਨਾਉ ॥
ਸਾਚੇ ਨਾਮ ਕੀ ਲਾਗੈ ਭੂਖ ॥
ਤਿਤੁ ਭੂਖੈ ਖਾਇ ਚਲੀਅਹਿ ਦੂਖ ॥੧॥
ਸੋ ਕਿਉ ਵਿਸਰੈ ਮੇਰੀ ਮਾਇ ॥
ਸਾਚਾ ਸਾਹਿਬੁ ਸਾਚੈ ਨਾਇ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
(ਅੰਗ ੩੪੯)

ਪਦ ਅਰਥ :

ਆਖਾ = ਆਖਾਂ, ਮੈਂ ਆਖਦਾ ਹਾਂ, ਮੈਂ ਉਚਾਰਦਾ ਹਾਂ। ਜੀਵਾ = ਜੀਵਾਂ, ਮੈਂ ਜੀਉਂਦਾ ਹਾਂ, ਮੇਰੇ ਅੰਦਰ ਆਤਮਕ ਜੀਵਨ ਪੈਦਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਤਿਤੁ ਭੂਖੈ = ਇਸ ਭੂਖ ਦੇ ਕਾਰਨ। ਖਾਇ = (ਨਾਮ-ਭੋਜਨ) ਖਾ ਕੇ। ਚਲੀਅਹਿ = ਨਾਸ ਕੀਤੇ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਮੇਰੀ ਮਾਇ = ਹੇ ਮੇਰੀ ਮਾਂ! ਸਾਚਾ = ਸਦਾ ਕਾਇਮ ਰਹਿਣ ਵਾਲਾ। ਸਾਚੈ = ਸੱਚੇ ਦੀ ਰਾਹੀਂ। ਨਾਇ = ਨਾਮ ਦੀ ਰਾਹੀਂ। ਸਾਚੈ ਨਾਇ = ਸੱਚੇ ਨਾਮ ਦੀ ਰਾਹੀਂ, ਜਿਉਂ ਜਿਉਂ ਸਦਾ-ਥਿਰ ਪ੍ਰਭੂ ਦਾ ਨਾਮ ਸਿਮਰੀਏ। ਕਿਉ ਵਿਸਰੈ = ਕਦੇ ਨ ਵਿਸਰੇ।

ਰਾਗੁ ਆਸਾ ਰੂਪਕ (੭ ਮਾਤਰਾ)
(ਅੰਗ ੩੪੯)

1 x	2	3	4 2	5	6 3	7
ਸਥਾਈ						
ਸ	ਸ	ਰੇ	ਰੇਮ	ਪਮ	ਮ	ਮ
ਸੋ	ਕਿ	ਉ	ਵਿ	ਸ	ਰੈ	s
ਪ	ਪ	ਪ	ਮ	ਗ	ਰੇ	ਸ
ਮੇ	s	ਰੀ	ਮਾ	s	ਇ	s
ਧ	ਧ	ਧ	ਮ	ਮ	ਪ	ਪ
ਸਾ	s	ਚਾ	ਸਾ	ਹਿ	ਬੁ	s
ਮ	ਮ	ਗ	ਰੇ	ਰੇ	ਸ	ਸ
ਸਾ	s	ਚੈ	ਨਾ	s	ਇ	s
ਅੰਤਰਾ						
ਮ	ਮ	ਮ	ਪ	ਪ	ਧ	ਧ
ਆ	s	ਖਾ	ਜੀ	s	ਵਾ	s
ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਧ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ
ਵਿਸ	ਰੈ	ਮਰਿ	ਜਾ	s	ਉ	s
ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ
ਆ	ਖ	ਣਿ	ਅ	ਉ	ਖਾ	s
ਨੀ	ਧ	ਧ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪ
ਸਾ	s	ਚਾ	ਨਾ	s	ਉ	s
ਰੇਂ	ਰੇਂ	ਰੇਂ	ਰੇਂ	ਰੇਂ	ਰੇਂ	ਰੇਂ
ਸਾ	s	ਚੇ	ਨਾ	ਮ	ਕੀ	s
ਗਾਂ	ਗਾਂ	ਰੇਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ
ਲਾ	s	ਗੈ	ਭੂ	s	ਖ	s
ਧ	ਧ	ਧ	ਧ	ਧ	ਪ	ਪ
ਤਿ	s	ਤੁ	ਭੂ	ਖੈ	ਖਾ	ਇ
ਮ	ਮ	ਗ	ਰੇ	ਰੇ	ਸ	ਸ
ਚਲੀ	ਅ	ਹਿ	ਦੂ	s	ਖ	s

ਰਾਗੁ ਆਸਾ

ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੧ ॥

ਜੇ ਦਰਿ ਮਾਂਗਤੁ ਕੂਕ ਕਰੇ ਮਹਲੀ ਖਸਮੁ ਸੁਣੇ ॥

ਭਾਵੈ ਧੀਰਕ ਭਾਵੈ ਧਕੇ ਏਕ ਵਡਾਈ ਦੇਇ ॥੧॥

ਜਾਣਹੁ ਜੋਤਿ ਨ ਪੂਛਹੁ ਜਾਤੀ ਆਗੈ ਜਾਤਿ ਨ ਹੇ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

(ਅੰਗ ੩੪੯)

ਪਦ ਅਰਥ :

ਦਰਿ = (ਪ੍ਰਭੂ ਦੇ) ਦਰ ਤੇ। ਮਾਂਗਤੁ = ਕੋਈ ਮੰਗਤਾ (ਭਾਵੇਂ ਕਿਸੇ ਭੀ ਜਾਤਿ ਦਾ ਹੋਵੇ)। ਕੂਕ = ਪੁਕਾਰ, ਫ਼ਰਿਆਦ।
ਮਹਲੀ ਮਹਲ ਦਾ ਮਾਲਕ। ਧੀਰਕ = ਧੀਰਜ, ਹੌਸਲਾ। ਦੇਇ = ਦੋਂਦਾ ਹੈ। ਜਾਣਹੁ = ਪਛਾਣੋ। ਆਗੈ = ਪਰਲੋਕ ਵਿਚ।

ਰਾਗੁ ਆਸਾ ਏਕਤਾਲ (੧੨ ਮਾਤਰਾ)

(ਅੰਗ ੩੪੯)

1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12
x		0		2		0		3		4	
ਸਥਾਈ											
ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂਨੀ	ਧਪ	ਪ	ਮ	ਪ	ਧ	ਧ	ਸਾਂ	ਸਾਂ
ਜਾ	ਣ	ਹੁ	ਜੋ	ਤਿ	ਨ	ਪੂਛ	s	ਹੁ	ਜਾ	s	ਤੀ
ਧ	ਧ	ਧ	ਪ	ਮ	ਮ	ਗ	ਗ	ਰੇ	ਰੇ	ਸ	ਸ
ਆ	s	ਗੈ	ਜਾ	s	ਤਿ	ਨ	s	ਹੇ	s	s	s
ਅੰਤਰਾ											
ਮ	ਮ	ਪ	ਧ	ਧ	ਧ	ਧਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਧ	ਸਾਂ	ਸਾਂ
ਜੇ	s	ਦ	ਰਿ	ਮਾਂ	ਗਤੁ	ਕੂ	s	ਕ	ਕ	s	ਰੇ
ਧ	ਸਾਂ	ਰੇਂ	ਸਾਂ	ਗਾਂ	ਗਾਂ	ਗਾਂ	ਰੇਂ	ਰੇਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ
ਮ	ਹ	ਲੀ	ਖ	ਸ	ਮੁ	ਸੁ	s	s	ਣੇ	s	s
ਮ	ਮ	ਪ	ਧ	ਧ	ਪ	ਧਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਧ	ਸਾਂ	ਸਾਂ
ਭਾ	s	ਵੈ	ਧੀ	ਰ	ਕ	ਭਾ	s	ਵੈ	ਧ	s	ਕੇ
ਨੀ	ਧ	ਪ	ਮ	ਗ	ਰੇ	ਰੇਮ	ਪਧ	ਸਾਂਨੀ	ਧਪ	ਮਗ	ਰੇਮ
ਏ	s	ਕ	ਵ	ਡਾ	ਈ	ਦੇ	ss	ਇ	ss	ss	ss

ਰਾਗੁ ਆਸਾ

ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੧ ॥

ਤਾਲ ਮਦੀਰੇ ਘਟ ਕੇ ਘਾਟ ॥

ਦੋਲਕ ਦੁਨੀਆ ਵਾਜਹਿ ਵਾਜ ॥

ਨਾਰਦੁ ਨਾਚੈ ਕਲਿ ਕਾ ਭਾਉ ॥

ਜਤੀ ਸਤੀ ਕਹ ਰਾਖਹਿ ਪਾਉ ॥੧॥

ਨਾਨਕ ਨਾਮ ਵਿਟਹੁ ਕੁਰਬਾਣੁ ॥

ਅੰਧੀ ਦੁਨੀਆ ਸਾਹਿਬੁ ਜਾਣੁ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

(ਅੰਗ ੩੪੯-੩੫੦)

ਪਦ ਅਰਥ :

ਤਾਲ = ਛੈਣੇ। ਮਦੀਰੇ = ਘੁੰਘਰੂ, ਝਾਂਝਰਾਂ। ਘਟ = ਹਿਰਦਾ। ਘਾਟ = ਰਸਤਾ। ਘਟ ਕੇ ਘਾਟ = ਮਨ ਦੇ ਰਸਤੇ, ਸੰਕਲਪ ਵਿਕਲਪ। ਦੋਲਕ = ਦੋਲਕੀ। ਦੁਨੀਆ = ਦੁਨੀਆ ਦਾ ਮੋਹ। ਵਾਜਹਿ = ਵੱਜ ਰਹੇ ਹਨ। ਵਾਜ = ਵਾਜੇ, ਸਾਜ। ਨਾਰਦੁ = ਮਨਨਾਰਦੁ ਨਾਚੈ ਕਲਿ ਕਾ ਭਾਉ। ਕਲਿ = ਕਲਿਜੁਗ। ਭਾਉ = ਪ੍ਰਭਾਉ। ਕਹ = ਕਿਥੇ? ਪਾਉ = ਪੈਰ। ਜਤੀ...ਪਾਉ = ਜਤੀ ਸਤੀ ਕਿਥੇ ਪੈਰ ਰੱਖਣ? ਜਤ ਸਤ ਨੂੰ ਸੰਸਾਰ ਵਿਚ ਥਾਂ ਨਹੀਂ ਰਿਹਾ। ਨਾਨਕ = ਹੇ ਨਾਨਕ ! ਵਿਟਹੁ = ਤੋਂ। ਅੰਧੀ = ਅੰਨ੍ਹੀ। ਜਾਣੁ = ਸੁਜਾਣ, ਸੁਜਾਖਾ।

ਰਾਗੁ ਆਸਾ ਏਕਤਾਲ (੧੨ ਮਾਤਰਾ)
(ਅੰਗ ੩੪੯-੩੫੦)

1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12
x		0		2		0		3		4	
ਸਥਾਈ											
ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂਨੀ	ਧਪ	ਪ	ਮ	ਪ	ਧ	ਧ	ਸਾਂ	ਸਾਂ
ਨਾ	ਨ	ਕ	ਨਾ	s	ਮ	ਵਿ	ਟ	ਹੁ	ਕੁਰ	ਬਾ	ਣੁ
ਧ	ਧ	ਧ	ਪ	ਮ	ਮ	ਗ	ਗ	ਚੇ	ਚੇ	ਸ	ਸ
ਅੰ	s	ਧੀ	ਦੁ	ਨੀ	ਆ	ਸਾ	ਹਿ	ਬੁ	ਜਾ	s	ਣੁ
ਅੰਤਰਾ											
ਮ	ਮ	ਪ	ਧ	ਧ	ਧ	ਧਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਚੇਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ
ਤਾ	s	ਲ	ਮ	ਦੀ	ਚੇ	ਘ	ਟ	ਕੇ	s	ਘਾ	ਟ
ਧ	ਸਾਂ	ਚੇਂ	ਸਾਂ	ਗਾਂ	ਗਾਂ	ਗਾਂ	ਚੇਂ	ਚੇਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ
ਦੋ	ਲ	ਕ	ਦੁ	ਨੀ	ਆ	ਵਾ	ਜ	ਹਿ	ਵਾ	s	ਜ
ਮ	ਮ	ਪ	ਧ	ਧ	ਧ	ਧਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਚੇਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ
ਨਾ	ਰ	ਦੁ	ਨਾ	s	ਚੈ	ਕ	ਲਿ	ਕਾ	s	ਭਾ	ਉ
ਨੀ	ਧ	ਪ	ਮ	ਗ	ਚੇ	ਚੇਮ	ਪਧ	ਸਾਂਨੀ	ਧਪ	ਮੇਗ	ਚੇਸ
ਜ	ਤੀ	ਸ	ਤੀ	ਕ	ਹ	ਰਾਖ	ਹਿ	ਪਾ	s	ਉ	s

ਰਾਗੁ ਆਸਾ

ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੧ ॥

ਜੇਤਾ ਸਬਦੁ ਸੁਰਤਿ ਧੁਨਿ ਤੇਤੀ ਜੇਤਾ ਰੂਪੁ ਕਾਇਆ ਤੇਰੀ ॥
ਤੂੰ ਆਪੇ ਰਸਨਾ ਆਪੇ ਬਸਨਾ ਅਵਰੁ ਨ ਦੂਜਾ ਕਹਉ ਮਾਈ ॥੧॥
ਸਾਹਿਬ ਮੇਰਾ ਏਕੋ ਹੈ ॥
ਏਕੋ ਹੈ ਭਾਈ ਏਕੋ ਹੈ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

(ਅੰਗ ੩੫੦)

ਪਦ ਅਰਥ :

ਜੇਤਾ = ਜਿਤਨਾ ਹੀ (ਭਾਵ, ਇਹ ਸਾਰਾ) । ਸਬਦੁ = ਆਵਾਜ਼, ਬੋਲਣਾ। ਸੁਰਤਿ = ਸੁਣਨਾ। ਧੁਨਿ = ਜੀਵਨ-ਰੌ। ਧੁਨਿ
ਤੇਤੀ = ਤੇਤੀ (ਤੇਰੀ) ਧੁਨਿ, ਇਹ ਸਾਰੀ ਤੇਰੀ ਹੀ ਜੀਵਨ-ਰੌ ਹੈ। ਰੂਪੁ = ਦਿੱਸਦਾ ਆਕਾਰ। ਕਾਇਆ = ਸਰੀਰ।
ਰਸਨਾ = ਰਸ ਲੈਣ ਵਾਲਾ। ਆਪੇ = ਆਪ ਹੀ। ਬਸਨਾ = ਜ਼ਿੰਦਗੀ। ਕਹਉ = ਕਹਉਂ, ਮੈਂ ਆਖ ਸਕਾਂ। ਮਾਈ = ਹੇ ਮਾਂ!
ਏਕੋ = ਇਕ ਹੀ, ਸਿਰਫ਼।

ਰਾਗੁ ਆਸਾ ਏਕਤਾਲ (੧੨ ਮਾਤਰਾ)

(ਅੰਗ ੩੫੦)

1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12
x		0		2		0		3		4	
ਸਥਾਈ											
ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂਨੀ	ਧਪ	ਪ	ਮ	ਪ	ਧ	ਧ	ਸਾਂ	ਸਾਂ
ਸਾ	ਹਿ	ਬੁ	ਮੇ	s	ਰਾ	ਏ	s	ਕੋ	ਹੈ	s	s
ਧ	ਧ	ਧ	ਪ	ਮ	ਮ	ਗ	ਗ	ਰੇ	ਰੇ	ਸ	ਸ
ਏ	s	ਕੋ	ਹੈ	ਭਾ	ਈ	ਏ	s	ਕੋ	ਹੈ	s	s
ਅੰਤਰਾ											
ਮ	ਮ	ਮਪ	ਧ	ਧ	ਧ	ਧਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਧ	ਸਾਂ	ਸਾਂ
ਜੇ	ਤਾ	ਸਬ	ਦੁ	ਸੁਰ	ਤਿ	ਧੁ	s	ਨਿ	ਤੇ	s	ਤੀ
ਧ	ਸਾਂ	ਰੇਂ	ਗਾਂ	ਰੇਂ	ਰੇਂ	ਮਾਂ	ਗਾਂ	ਰੇਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ
ਜੇ	s	ਤਾ	ਰੂ	s	ਪੁ	ਕਾ	ਇ	ਆ	ਤੇ	s	ਰੀ
ਮ	ਮ	ਪ	ਧ	ਧ	ਧ	ਧਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਧ	ਸਾਂ	ਸਾਂ
ਤੂੰ	s	ਆ	ਪੇ	ਰਸ	ਨਾ	ਆ	s	ਪੇ	ਬ	ਸ	ਨਾ
ਨੀ	ਧ	ਪ	ਮ	ਗ	ਰੇ	ਰੇਮ	ਪਧ	ਸਾਂਨੀ	ਧਪ	ਮਗ	ਰੇਸ
ਅ	ਵ	ਰੁ	ਨ	ਦੁ	ਜਾ	ਕਹ	ਉ	ਮਾ	s	ਈ	s

ਰਾਗੁ ਆਸਾ

ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੧ ॥

ਵਾਜਾ ਮਤਿ ਪਖਾਵਜੁ ਭਾਉ ॥

ਹੋਇ ਅਨੰਦੁ ਸਦਾ ਮਨਿ ਚਾਉ ॥

ਏਹਾ ਭਗਤਿ ਏਹੋ ਤਪ ਤਾਉ ॥

ਇਤੁ ਰੰਗਿ ਨਾਚਹੁ ਰਖਿ ਰਖਿ ਪਾਉ ॥੧॥

ਪੂਰੇ ਤਾਲ ਜਾਣੈ ਸਾਲਾਹ ॥

ਹੋਰੁ ਨ ਚਣਾ ਖੁਸੀਆ ਮਨ ਮਾਹ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

(ਅੰਗ ੩੫੦)

ਪਦ ਅਰਥ :

ਮਤਿ = ਸ਼੍ਰੇਸ਼ਟ ਬੁੱਧਿ। ਪਖਾਵਜੁ = ਜੋੜੀ, ਤਬਲਾ। ਭਾਉ = ਪ੍ਰੇਮ। ਅਨੰਦੁ = ਆਤਮਕ ਸੁਖ। ਮਨਿ = ਮਨ ਵਿਚ। ਭਗਤਿ = ਰਾਸ ਪਾਈ। ਤਪ ਤਾਉ = ਤਪ ਦਾ ਤਪਣਾ। {ਨੋਟ: 'ਏਹਾ' ਅਤੇ 'ਏਹੋ' ਦਾ ਫ਼ਰਕ ਚੇਤੇ ਰੱਖਣ-ਯੋਗ ਹੈ। 'ਏਹਾ' ਵਿਸ਼ੇਸ਼ਣ ਇਸਤ੍ਰੀ-ਲਿੰਗ ਹੈ, 'ਏਹੋ' ਵਿਸ਼ੇਸ਼ਣ ਪੁਲਿੰਗ ਹੈ}। ਇਤੁ = ਇਸ ਵਿਚ। ਇਤੁ ਰੰਗਿ = ਇਸ ਰੰਗ ਵਿਚ, ਇਸ ਮੌਜ ਵਿਚ। ਰਖਿ ਰਖਿ ਪਾਉ = ਪੈਰ ਰੱਖ ਰੱਖ ਕੇ, ਜੀਵਨ-ਰਾਹ ਤੇ ਤੁਰ ਤੁਰ ਕੇ। ਪੂਰੇ ਤਾਲ = ਤਾਲ ਪੂਰਦਾ ਹੈ, ਤਾਲ-ਸਿਰ ਨੱਚਦਾ ਹੈ। ਸਾਲਾਹ = ਪਰਮਾਤਮਾ ਦੀ ਸਿਫ਼ਤਿ-ਸਾਲਾਹ। ਮਨ ਮਾਹ = ਮਨ ਦੇ ਉਮਾਹ, ਮਨ ਦੇ ਚਾਉ।

ਰਾਗੁ ਆਸਾ ਏਕਤਾਲ (੧੨ ਮਾਤਰਾ)
(ਅੰਗ ੩੫੦)

1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12
x		0		2		0		3		4	
ਸਥਾਈ											
ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਨੀਨੀ	ਧਪ	ਪ	ਮ	ਪ	ਧ	ਧ	ਸਾਂ	ਸਾਂ
ਪੂ	s	ਰੇ	ਤਾ	s	ਲ	ਜਾ	s	ਣੈ	ਸਾ	ਲਾ	ਹ
ਧ	ਧ	ਧ	ਪ	ਮ	ਮ	ਗ	ਗ	ਰੇ	ਰੇ	ਸ	ਸ
ਹੋ	ਰੁ	ਨਚ	ਣਾ	ਖੁਸੀ	ਆ	ਮ	s	ਨ	ਮਾ	s	ਹ
ਅੰਤਰਾ											
ਮ	ਮ	ਮਪ	ਧ	ਧ	ਧ	ਧਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਧ	ਸਾਂ	ਸਾਂ
ਵਾ	s	ਜਾ	ਮ	s	ਤਿ	ਪਖਾ	ਵ	ਜੁ	ਭਾ	s	ਉ
ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਰੇਂ	ਗਾਂ	ਗਾਂ	ਗਾਂ	ਗਾਂ	ਰੇਂ	ਰੇਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ
ਹੋ	s	ਇ	ਅਨੰ	ਦੁ	ਸਦਾ	ਮ	s	ਨਿ	ਚਾ	s	ਉ
ਮ	ਮ	ਮਪ	ਧ	ਧ	ਧ	ਧਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਧ	ਸਾਂ	ਸਾਂ
ਏ	ਹਾ	ਭਗ	ਤਿ	ਏ	ਹੋ	ਤ	s	ਪ	ਤਾ	s	ਉ
ਨੀ	ਧ	ਪ	ਮ	ਗ	ਰੇ	ਰੇਮ	ਪਧ	ਸਨੀ	ਧਪ	ਮਗ	ਰੇਸ
ਇਤੁ	ਰੰਗਿ	ਨਾਚ	ਹੁ	ਰ	ਖਿ	ਰ	ਖਿ	ਪਾ	s	ਉ	s

ਰਾਗੁ ਆਸਾ

ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੧ ॥

ਪਉਣੁ ਉਪਾਇ ਧਰੀ ਸਭ ਧਰਤੀ ਜਲ ਅਗਨੀ ਕਾ ਬੰਧੁ ਕੀਆ ॥
ਅੰਧੁਲੈ ਦਹਸਿਰਿ ਮੂੰਡੁ ਕਟਾਇਆ ਰਾਵਣੁ ਮਾਰਿ ਕਿਆ ਵਡਾ ਭਇਆ ॥੧॥
ਕਿਆ ਉਪਮਾ ਤੇਰੀ ਆਖੀ ਜਾਇ ॥
ਤੂੰ ਸਰਬੇ ਪੂਰਿ ਰਹਿਆ ਲਿਵ ਲਾਇ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

(ਅੰਗ ੩੫੦-੩੫੧)

ਪਦ ਅਰਥ :

ਪਉਣੁ = ਹਵਾ। ਉਪਾਇ = ਉਪਾਈ, ਪੈਦਾ ਕੀਤੀ। ਧਰੀ = ਟਿਕਾਈ। ਬੰਧੁ = ਮੇਲ। ਦਹਸਿਰਿ = ਦਹਸਿਰ ਨੇ, ਰਾਵਣ ਨੇ। ਅੰਧੁਲੈ = ਅੰਨ੍ਹੇ ਨੇ, ਮੂਰਖ ਨੇ। ਮੂੰਡੁ = ਸਿਰ। ਮਾਰਿ = ਮਾਰ ਕੇ। ਕਿਆ ਵਡਾ ਭਇਆ = ਵੱਡਾ ਨਹੀਂ ਹੋ ਗਿਆ। ਉਪਮਾ = ਵਡਿਆਈ। ਲਿਵ ਲਾਇ = ਵਿਆਪਕ ਹੋ ਕੇ ।

ਰਾਗੁ ਆਸਾ ਝੱਪਤਾਲ (੧੦ ਮਾਤਰਾ)
(ਅੰਗ ੩੫੦-੩੫੧)

1	2	3	4	5	6	7	8	9	10
x		2			0		3		
ਸਥਾਈ									
ਸ	ਸ	ਸਧ	ਧ	ਧ	ਪ	ਮ	ਗ	ਰੇ	ਸ
ਕਿ	ਆ	ਉ	ਪ	ਮਾ	ਤੇਰੀ	ਆਖੀ	ਜਾ	s	ਇ
ਰੇ	ਰੇ	ਮ	ਪ	ਧ	ਪ	ਮ	ਗ	ਰੇ	ਸ
ਤੂੰ	ਸਰ	ਬੇ	ਪੂ	ਰਿ	ਰਹਿ	ਆ	ਲਿਵ	ਲਾ	ਇ
ਅੰਤਰਾ									
ਮ	ਮ	ਪ	ਪ	ਪ	ਧ	ਧ	ਧ	ਧ	ਧ
ਪਉ	ਣੁ	ਉਪਾ	ਇ	ਧਰੀ	ਸ	ਭ	ਧ	ਰ	ਤੀ
ਪ	ਪ	ਧ	ਧ	ਧ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ
ਜ	ਲ	ਅਗ	ਨੀ	ਕਾ	ਬੰ	ਧੁ	ਕੀ	s	ਆ
ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਰੇਂ	ਗਾਂ	ਗਾਂ	ਗਾਂ	ਰੇਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ
ਅੰਧੁ	ਲੈ	ਦਹ	ਸਿ	ਰਿ	ਮੂੰ	ਭੁ	ਕਟਾ	ਇ	ਆ
ਧ	ਧ	ਪ	ਮ	ਗ	ਰੇ	ਰੇ	ਸ	ਸ	ਸ
ਰਾਵ	ਣੁ	ਮਾਰਿ	ਕਿ	ਆ	ਵ	ਡਾ	ਭ	ਇ	ਆ

ਰਾਗੁ ਆਸਾ

ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੧ ॥

ਕਰਮ ਕਰਤੂਤਿ ਬੇਲਿ ਬਿਸਥਾਰੀ ਰਾਮ ਨਾਮੁ ਫਲੁ ਹੂਆ ॥
ਤਿਸੁ ਰੂਪੁ ਨ ਰੇਖ ਅਨਾਹਦੁ ਵਾਜੈ ਸਬਦੁ ਨਿਰੰਜਨਿ ਕੀਆ ॥੧॥
ਕਰੇ ਵਖਿਆਣੁ ਜਾਣੈ ਜੇ ਕੋਈ ॥
ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਪੀਵੈ ਸੋਈ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

(ਅੰਗ ੩੫੧)

ਪਦ ਅਰਥ :

ਕਰਮ ਕਰਤੂਤਿ = ਚੰਗੇ ਕਰਮ, ਚੰਗਾ ਆਚਰਨ। ਬੇਲਿ = ਵੇਲ। ਬਿਸਥਾਰੀ = ਖਿਲਰੀ ਹੋਈ। ਰੇਖ = ਚਿਹਨ।
ਅਨਾਹਦੁ = ਬਿਨਾ ਵਜਾਇਆਂ, ਇਕ-ਰਸ {ਸਾਜ ਤਦੋਂ ਹੀ ਵੱਜਦਾ ਹੈ ਜਦੋਂ ਉਸ ਨੂੰ ਉਂਗਲੀਆਂ ਨਾਲ ਛੇੜੀਏ। ਜਦੋਂ ਉਂਗਲੀ ਦੀ ਚੋਟ ਬੰਦ ਕਰ ਦਈਏ, ਸਾਜ ਬੰਦ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ}। ਸਬਦੁ = ਸਿਫਤਿ-ਸਾਲਾਹ ਦੀ ਰੋ। ਨਿਰੰਜਨਿ = ਨਿਰੰਜਨ
ਨੇ, ਉਸ ਪਰਮਾਤਮਾ ਨੇ ਜੋ ਅੰਜਨ (ਮਾਇਆ ਦੀ ਕਾਲਖ) ਤੋਂ ਪਰੇ ਹੈ। ਜਾਣੈ = ਜਾਣ-ਪਛਾਣ ਪਾ ਲਏ, ਸਾਂਝ ਪਾ ਲਏ।

ਰਾਗੁ ਆਸਾ ਕਹਿਰਵਾ (੮ ਮਾਤਰਾ)
(ਅੰਗ ੩੫੧)

1 x	2	3	4	5 0	6	7	8
ਸਥਾਈ							
ਸ	ਸ	ਰੇ	ਮ	ਗ	ਗ	ਗ	ਗ
ਅੰ	ਮ੍ਰਿ	s	ਤੁ	ਪੀ	s	ਵੈ	s
ਰੇ	ਰੇ	ਰੇ	ਰੇ	ਧ	ਧ	ਸ	ਸ
ਸੋ	s	s	s	ਈ	s	s	s
ਧ	ਧ	ਧ	ਧ	ਧ	ਧ	ਧ	ਧ
ਕ	ਰੇ	ਵ	ਖਿ	ਆ	ਣੁ	ਜਾ	ਣੈ
ਪ	ਪ	ਮ	ਗ	ਰੇ	ਰੇ	ਸ	ਸ
ਜੇ	s	s	s	ਕੋ	s	ਈ	s
ਅੰਤਰਾ							
ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ
ਕ	ਰ	s	ਮ	ਕ	ਰ	ਤੂ	ਤਿ
ਨੀ	ਨੀ	ਧ	ਧ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪ
ਬੇ	s	ਲਿ	s	ਬਿਸ	s	ਥਾ	ਰੀ
ਰੇਂ	ਰੇਂ	ਰੇਂ	ਰੇਂ	ਰੇਂ	ਰੇਂ	ਰੇਂ	ਰੇਂ
ਰਾ	ਮ	s	s	ਨਾ	s	ਮੁ	s
ਧ	ਧ	ਧ	ਧ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ
ਫ	s	ਲੁ	s	ਹੂ	s	ਆ	s
ਗਾਂ	ਗਾਂ	ਗਾਂ	ਗਾਂ	ਗਾਂ	ਗਾਂ	ਗਾਂ	ਗਾਂ
ਤਿ	s	ਸੁ	s	ਰੂ	ਪੁ	s	ਨ
ਰੇਂ	ਰੇਂ	ਰੇਂ	ਰੇਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ
ਰੇ	ਖ	ਅਨਾ	ਹਦੁ	ਵਾ	s	ਜੈ	s
ਧ	ਧ	ਧ	ਧ	ਧ	ਧ	ਧ	ਧ
ਸ	ਬ	ਦੁ	s	ਨਿ	ਰੰ	ਜ	ਨਿ
ਪ	ਮ	ਗ	ਰੇ	ਸ	ਸ	ਸ	ਸ
ਕੀ	s	s	s	ਆ	s	s	s

ਰਾਗੁ ਆਸਾ

ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੧ ॥

ਮੈ ਗੁਣ ਗਲਾ ਕੇ ਸਿਰਿ ਭਾਰ ॥

ਗਲੀ ਗਲਾ ਸਿਰਜਣਹਾਰ ॥

ਖਾਣਾ ਪੀਣਾ ਹਸਣਾ ਬਾਦਿ ॥

ਜਬ ਲਗੁ ਰਿਦੈ ਨ ਆਵਹਿ ਯਾਦਿ ॥੧॥

ਤਉ ਪਰਵਾਹ ਕੇਹੀ ਕਿਆ ਕੀਜੈ ॥

ਜਨਮਿ ਜਨਮਿ ਕਿਛੁ ਲੀਜੀ ਲੀਜੈ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

(ਅੰਗ ੩੫੧)

ਪਦ ਅਰਥ :

ਸਿਰਿ = ਸਿਰ ਉਤੇ। ਮੈ ਗੁਣ = ਮੇਰੇ ਗੁਣ (ਸਿਰਫ਼ ਇਹੀ ਹਨ)। ਗਲੀ ਗਲਾ = ਗੱਲਾਂ ਵਿਚੋਂ (ਚੰਗੀਆਂ) ਗੱਲਾਂ। ਗਲਾ ਸਿਰਜਣਹਾਰ = ਸਿਰਜਣਹਾਰ ਦੀਆਂ ਗੱਲਾਂ। ਬਾਦਿ = ਵਿਅਰਥ। ਆਵਹਿ = ਤੂੰ ਆਵੇਂ (ਹੋ ਪ੍ਰਭੂ!)। ਤਉ = ਤਦੋਂ। ਕਿਆ ਪਰਵਾਹ ਕੀਜੈ = ਕੋਈ ਪਰਵਾਹ ਨਹੀਂ ਕਰੀਦੀ, ਕੋਈ ਮੁਥਾਜੀ ਨਹੀਂ ਰਹਿ ਜਾਂਦੀ। ਜਨਮਿ = ਜਨਮ ਵਿਚ। ਜਨਮਿ = ਜਨਮ ਲੈ ਕੇ। ਜਨਮਿ ਜਨਮਿ = ਮਨੁੱਖਾ ਜਨਮ ਵਿਚ ਆ ਕੇ। ਲੀਜੀ = ਲੈਣ-ਯੋਗ ਪਦਾਰਥ।

ਰਾਗੁ ਆਸਾ ਕਹਿਰਵਾ (੮ ਮਾਤਰਾ)

(ਅੰਗ ੩੫੧)

1 x	2	3	4	5 0	6	7	8
ਸਥਾਈ							
ਸ	ਸ	ਸ	ਸ	ਸ	ਸ	ਸ	ਸ
ਜ	ਨ	ਮਿ	ਜ	ਨ	ਮਿ	ਕਿ	ਛੁ
ਰੇ	ਰੇ	ਮ	ਮ	ਗ	ਗ	ਗ	ਗ
ਲੀ	s	ਜੀ	s	ਲੀ	s	ਜੈ	s
ਰੇ	ਰੇ	ਰੇ	ਰੇ	ਰੇ	ਰੇ	ਰੇ	ਰੇ
ਜ	ਨ	ਮਿ	ਜ	ਨ	ਮਿ	ਕਿ	ਛੁ
ਧ	ਧ	ਧ	ਧ	ਸ	ਸ	ਸ	ਸ
ਲੀ	s	ਜੀ	s	ਲੀ	s	ਜੈ	s
ਪ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪ
ਤ	ਉ	ਪ	ਰ	ਵਾ	ਹ	ਕੇ	ਹੀ
ਮ	ਗ	ਰੇ	ਰੇ	ਸ	ਸ	ਸ	ਸ
ਕਿ	s	ਆ	s	ਕੀ	s	ਜੈ	s
ਅੰਤਰਾ							
ਮ	ਮ	ਮ	ਮ	ਪ	ਪ	ਧ	ਧ
ਮੈ	s	ਗੁ	ਣ	ਗ	ਲਾ	ਕੇ	s
ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਧ	ਧ	ਸਾਂ	ਸਾਂ
ਸਿ	s	ਰਿ	s	ਭਾ	s	ਰ	s
ਰੇਂ	ਰੇਂ	ਰੇਂ	ਰੇਂ	ਰੇਂ	ਰੇਂ	ਰੇਂ	ਰੇਂ
ਗ	s	ਲੀ	s	ਗ	s	ਲਾ	s
ਰੇਂ	ਧ	ਧ	ਧ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ
ਸਿ	ਰ	ਜ	ਣ	ਹਾ	s	ਰ	s
ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ
ਖਾ	s	ਣਾ	s	ਪੀ	s	ਣਾ	s
ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਧ	ਧ	ਪ	ਪ
ਹ	ਸ	ਣਾ	s	ਬਾ	s	ਦਿ	s
ਧ	ਧ	ਧ	ਧ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪ
ਜ	ਬ	ਲ	ਗੁ	ਰਿ	ਦੈ	s	ਨ
ਮ	ਗ	ਰੇ	ਰੇ	ਰੇ	ਧ	ਸ	ਸ
ਆ	ਵ	ਹਿ	s	ਯਾ	s	ਦਿ	s

ਰਾਗੁ ਆਸਾ

ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੧ ॥

ਕਰਿ ਕਿਰਪਾ ਅਪਨੈ ਘਰਿ ਆਇਆ ਤਾ ਮਿਲਿ ਸਖੀਆ ਕਾਜੁ ਰਚਾਇਆ ॥

ਖੇਲੁ ਦੇਖਿ ਮਨਿ ਅਨਦੁ ਭਇਆ ਸਹੁ ਵੀਆਹਣ ਆਇਆ ॥੧॥

ਗਾਵਹੁ ਗਾਵਹੁ ਕਾਮਣੀ ਬਿਬੇਕ ਬੀਚਾਰੁ ॥

ਹਮਰੈ ਘਰਿ ਆਇਆ ਜਗਜੀਵਨੁ ਭਤਾਰੁ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

(ਅੰਗ ੩੫੧)

ਪਦ ਅਰਥ :

ਸਿਰਿ = ਸਿਰ ਉਤੇ। ਮੈ ਗੁਣ = ਮੇਰੇ ਗੁਣ (ਸਿਰਫ਼ ਇਹੀ ਹਨ)। ਗਲੀ ਗਲਾ = ਗੱਲਾਂ ਵਿਚੋਂ (ਚੰਗੀਆਂ) ਗੱਲਾਂ। ਗਲਾ
ਸਿਰਜਣਹਾਰ = ਸਿਰਜਣਹਾਰ ਦੀਆਂ ਗੱਲਾਂ। ਬਾਦਿ = ਵਿਅਰਥ। ਆਵਹਿ = ਤੂੰ ਆਵੇਂ (ਹੇ ਪ੍ਰਭੂ!)। ਤਉ = ਤਦੋਂ।
ਕਿਆ ਪਰਵਾਹ ਕੀਜੈ = ਕੋਈ ਪਰਵਾਹ ਨਹੀਂ ਕਰੀਦੀ, ਕੋਈ ਮੁਥਾਜੀ ਨਹੀਂ ਰਹਿ ਜਾਂਦੀ। ਜਨਮਿ = ਜਨਮ ਵਿਚ।
ਜਨਮਿ = ਜਨਮ ਲੈ ਕੇ। ਜਨਮਿ ਜਨਮਿ = ਮਨੁੱਖਾ ਜਨਮ ਵਿਚ ਆ ਕੇ। ਲੀਜੀ = ਲੈਣ-ਯੋਗ ਪਦਾਰਥ।

ਰਾਗ ਆਸਾ ਤਿੰਨਤਾਲ (੧੬ ਮਾਤਰਾ)

(ਅੰਗ ੩੫੧)

1 x	2	3	4	5 2	6	7	8	9 0	10	11	12	13 3	14	15	16
ਸਥਾਈ								ਰੇ	ਰੇ	ਮ	ਮ	ਮ	ਪ	ਧ	ਧ
ਸੰ	ਨੀ	ਧ	ਧ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪ	ਗਾ	ਵ	ਹੁ	ਗਾ	ਵ	ਹੁ	ਕਾਮ	ਣੀ
ਬਿ	ਬੇ	ਕ	s	ਬੀ	ਚਾ	ਰੁ	s								
								ਮ	ਪ	ਧ	ਪ	ਮ	ਗ	ਰੇ	ਸ
								ਹਮ	ਰੈ	ਘ	ਰਿ	ਆ	ਇ	ਆ	s
ਰੇ	ਮ	ਪ	ਧ	ਸੰਨੀ	ਧਪ	ਮਗ	ਰੇਸ								
ਜਗ	ਜੀ	ਵ	ਨੁ	ਭ	s	ਤਾ	ਰੁ								
ਅੰਤਰਾ								ਮ	ਮ	ਮ	ਮ	ਪ	ਪ	ਧਨੀ	ਪਧ
								ਕ	ਰਿ	ਕਿਰ	ਪਾ	ਅ	ਪ	ਨੈ	s
ਸੰ	ਸੰ	ਸੰ	ਸੰ	ਰੇਂ	ਰੇਂ	ਸੰ	ਸੰ								
ਘ	ਰਿ	ਆ	s	ਇ	ਆ	s	s								
								ਧ	ਸੰ	ਰੇਂ	ਗੰ	ਗੰ	ਗੰ	ਗੰ	ਗੰ
								ਤਾ	s	ਮਿ	ਲਿ	ਸ	ਖੀ	ਆ	s
ਰੇਂ	ਰੇਂ	ਗੰ	ਗੰ	ਸੰ	ਸੰ	ਸੰ	ਸੰ								
ਕਾ	s	ਜੁ	s	ਰ	ਚਾ	ਇ	ਆ								
								ਮ	ਮ	ਮ	ਮ	ਪ	ਪ	ਧਨੀ	ਧਸੰ
								ਖੇ	ਲੁ	ਦੇ	ਖਿ	ਮ	s	ਨਿ	s
ਸੰ	ਸੰ	ਸੰ	ਸੰ	ਰੇਂ	ਰੇਂ	ਸੰ	ਸੰ								
ਅ	ਨ	ਦੁ	s	ਭ	ਇ	ਆ	s								
								ਧ	ਨੀ	ਧ	ਧ	ਸੰ	ਨੀ	ਧ	ਪ
								ਸ	s	ਹੁ	s	ਵੀ	ਆ	ਹ	ਣ
ਰੇਮ	ਪਧ	ਸੰਨੀ	ਧਪ	ਸੰਨੀ	ਧਪ	ਮਗ	ਰੇਸ								
ਆ	ਇ	s	s	ਆ	s	s	s								

ਰਾਗੁ ਆਸਾ

ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੧ ॥
ਗ੍ਰਿਹੁ ਬਨੁ ਸਮਸਰਿ ਸਹਜਿ ਸੁਭਾਇ ॥
ਦੁਰਮਤਿ ਗਤੁ ਭਈ ਕੀਰਤਿ ਠਾਇ ॥
ਸਚ ਪਉੜੀ ਸਾਚਉ ਮੁਖਿ ਨਾਉ ॥
ਸਤਿਗੁਰੁ ਸੇਵਿ ਪਾਏ ਨਿਜ ਥਾਉ ॥੧॥
ਮਨ ਚੂਰੇ ਖਟੁ ਦਰਸਨ ਜਾਣੁ ॥
ਸਰਬ ਜੋਤਿ ਪੂਰਨ ਭਗਵਾਨੁ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

(ਅੰਗ ੩੫੧-੩੫੨)

ਪਦ ਅਰਥ :

ਬਨੁ = ਜੰਗਲ। ਸਮਸਰਿ = ਬਰਾਬਰ, ਇਕੋ ਜਿਹਾ। ਸਹਜਿ = ਅਡੋਲਤਾ ਵਿਚ। ਸੁਭਾਇ = ਪ੍ਰੇਮ ਵਿਚ। ਗਤੁ ਭਈ = ਦੂਰ ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਕੀਰਤਿ = ਸਿਫਤਿ-ਸਾਲਾਹ। ਠਾਇ = (ਉਸ ਦੀ) ਥਾਂ ਤੇ। ਮੁਖਿ = ਮੂੰਹ ਵਿਚ। ਨਾਉ = ਪਰਮਾਤਮਾ ਦਾ ਨਾਮ। ਸੇਵਿ = ਸੇਵ ਕੇ, ਸੇਵਾ ਕਰ ਕੇ। ਨਿਜ = ਆਪਣਾ। ਨਿਜ ਥਾਉ = ਉਹ ਥਾਂ ਜੋ ਸਦਾ ਆਪਣਾ ਬਣਿਆ ਰਹੇਗਾ। ਚੂਰੇ = ਚੂਰਾ ਚੂਰਾ ਕਰੇ, ਮੰਦੇ ਸੰਸਕਾਰਾਂ ਦਾ ਨਾਸ ਕਰੇ। ਖਟੁ = ਛੇ। ਖਟੁ ਦਰਸਨ = ਛੇ ਸ਼ਾਸਤ੍ਰ (ਸਾਖ, ਨਿਆਇ, ਯੋਗ, ਵੇਦਾਂਤ, ਮੀਮਾਂਸਾ, ਵੈਸ਼ੇਸ਼ਿਕ)। ਜਾਣੁ = ਗਿਆਤਾ। ਸਰਬ ਜੋਤਿ = ਸਭ ਜੀਵਾਂ ਵਿਚ ਵਿਆਪਕ ਜੋਤਿ।

ਰਾਗੁ ਆਸਾ ਏਕਤਾਲ (੧੨ ਮਾਤਰਾ)
(ਅੰਗ ੩੫੧-੩੫੨)

1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12
x		0		2		0		3		4	
ਸਥਾਈ											
ਸ	ਸ	ਰੇ	ਰੇ	ਮ	ਮ	ਪਮ	ਗਰੇ	ਗ	ਰੇ	ਸ	ਸ
ਮ	ਨ	ਦੂ	ਰੇ	ਖ	ਟੁ	ਦਰ	ਸਨ	ਜਾ	s	ਣੁ	s
ਧ	ਧ	ਸ	ਰੇ	ਮ	ਮ	ਪਮ	ਗਰੇ	ਗ	ਰੇ	ਸ	ਸ
ਸ	ਰ	ਬ	ਜੋ	s	ਤਿ	ਪੂਰ	ਨ	ਭ	ਗ	ਵਾ	ਨੁ
ਅੰਤਰਾ											
ਮ	ਮ	ਪ	ਪ	ਧ	ਧ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਰੇਂ	ਰੇਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ
ਗ੍ਰਿ	ਹੁ	ਬ	ਨੁ	ਸਮ	ਸਰਿ	ਸਹ	ਜਿ	ਸੁ	s	ਭਾ	ਇ
ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਰੇਂ	ਗਾਂ	ਗਾਂ	ਗਾਂ	ਰੇਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ
ਦੁਰ	ਮ	ਤਿ	ਗਤੁ	ਭ	ਈ	ਕੀ	ਰ	ਤਿ	ਠਾ	s	ਇ
ਮ	ਮ	ਪ	ਪ	ਧ	ਧ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਗਾਂ	ਰੇਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ
ਸ	ਚ	ਪਉ	ੜੀ	ਸਾਚ	ਉ	ਮੁ	s	ਖਿ	ਨਾਂ	s	ਉ
ਨੀ	ਨੀ	ਧ	ਧ	ਪ	ਪ	ਮਪ	ਧਸਾਂ	ਸਾਂਨੀ	ਧਪ	ਮਗ	ਰੇਸ
ਸਤਿ	ਗੁਰੁ	ਸੇ	ਵਿ	ਪਾ	ਏ	ਨਿ	ਜ	ਥਾ	s	ਉ	s

ਰਾਗੁ ਆਸਾ

ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੧ ॥

ਏਕੋ ਸਰਵਰੁ ਕਮਲ ਅਨੂਪ ॥
ਸਦਾ ਬਿਗਾਸੈ ਪਰਮਲ ਰੂਪ ॥
ਊਜਲ ਮੋਤੀ ਚੂਗਹਿ ਹੰਸ ॥
ਸਰਬ ਕਲਾ ਜਗਦੀਸੈ ਅੰਸ ॥੧॥
ਜੋ ਦੀਸੈ ਸੋ ਉਪਜੈ ਬਿਨਸੈ ॥
ਬਿਨੁ ਜਲ ਸਰਵਰਿ ਕਮਲੁ ਨ ਦੀਸੈ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

(ਅੰਗ ੩੫੨)

ਪਦ ਅਰਥ :

ਸਰਵਰੁ = ਸੋਹਣਾ ਸਰ, ਸੋਹਣਾ ਤਾਲਾਬ। ਅਨੂਪ = ਸੋਹਣੇ। ਬਿਗਾਸੈ = ਖਿੜਾਂਦਾ ਹੈ। ਪਰਮਲ = ਸੁਗੰਧੀ। ਰੂਪ = ਸੁੰਦਰਤਾ। ਹੰਸ = ਸਤਸੰਗੀ, ਗੁਰਮੁਖ। ਸਰਬ ਕਲਾ = ਸਾਰੀਆਂ ਤਾਕਤਾਂ ਵਾਲਾ। ਜਗਦੀਸੈ = ਜਗਦੀਸ਼ ਦਾ। ਅੰਸ = ਹਿੱਸਾ। ਸਰਵਰਿ = ਸਰਵਰ ਵਿਚ।

ਰਾਗੁ ਆਸਾ ਏਕਤਾਲ (੧੨ ਮਾਤਰਾ)
(ਅੰਗ ੩੫੨)

1 x	2	3 0	4	5 2	6	7 0	8	9 3	10	11 4	12
ਸਥਾਈ											
ਸ	ਸ	ਰੇ	ਰੇ	ਮ	ਮ	ਪਮ	ਗਰੇ	ਗ	ਰੇ	ਸ	ਸ
ਜੋ	s	ਦੀ	ਸੈ	ਸੋ	s	ਉਪ	ਜੈ	ਬਿ	ਨ	ਸੈ	s
ਧ	ਧ	ਸ	ਰੇ	ਮ	ਮ	ਪਮ	ਗਰੇ	ਗ	ਰੇ	ਸ	ਸ
ਬਿ	ਨੁ	ਜ	ਲ	ਸਰ	ਵਰਿ	ਕਮ	ਲੁ	ਨ	s	ਦੀ	ਸੈ
ਅੰਤਰਾ											
ਮ	ਮ	ਪ	ਪ	ਧ	ਧ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਗਾਂ	ਰੇਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ
ਏ	s	ਕੋ	ਸਰ	ਵ	ਰੁ	ਕਮ	ਲ	ਅ	ਨੂ	ਪ	s
ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਰੇਂ	ਮਾਂ	ਮਾਂ	ਗਾਂ	ਰੇਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ
ਸ	s	ਦਾ	ਬਿ	ਗਾ	ਸੈ	ਪਰ	ਮਲ	ਰੂ	s	ਪ	s
ਮ	ਮ	ਪ	ਪ	ਧ	ਧ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਗਾਂ	ਰੇਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ
ਊ	ਜਲ	ਮੋ	s	ਤੀ	s	ਚੂ	ਗ	ਹਿ	ਹੰ	s	ਸ
ਨੀ	ਨੀ	ਧ	ਧ	ਪ	ਪ	ਮਪ	ਧਸਾਂ	ਸਾਂਨੀ	ਧਪ	ਮਗ	ਰੇਸ
ਸਰ	ਬ	ਕ	ਲਾ	ਜਗ	ਦੀਸੈ	ਅੰ	s	ਸ	s	s	s

ਰਾਗੁ ਆਸਾ

ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੧ ॥

ਗੁਰਮਤਿ ਸਾਚੀ ਹੁਜਤਿ ਧੂਰਿ ॥
ਬਹੁਤੁ ਸਿਆਣਪ ਲਾਗੈ ਧੂਰਿ ॥
ਲਾਗੀ ਮੈਲੁ ਮਿਟੈ ਸਚ ਨਾਇ ॥
ਗੁਰ ਪਰਸਾਦਿ ਰਹੈ ਲਿਵ ਲਾਇ ॥੧॥
ਹੈ ਹਜੂਰਿ ਹਾਜਰੁ ਅਰਦਾਸਿ ॥
ਦੁਖੁ ਸੁਖੁ ਸਾਚੁ ਕਰਤੇ ਪ੍ਰਭ ਪਾਸਿ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

(ਅੰਗ ੩੫੨)

ਪਦ ਅਰਥ :

ਹੁਜਤਿ = ਦਲੀਲ-ਬਾਜ਼ੀ, ਅਸਰਧਾ। ਧੂਰਿ = ਮੈਲ। ਨਾਇ = ਨਾਮ ਦੀ ਰਾਹੀਂ। ਗੁਰ ਪਰਸਾਦਿ = ਗੁਰੂ ਦੀ ਕਿਰਪਾ ਨਾਲ। ਹਜੂਰਿ = ਅੰਗ ਸੰਗ। ਹਾਜਰੁ = ਹਾਜ਼ਰ ਹੋ ਕੇ, ਇਕ-ਮਨ ਹੋ ਕੇ। ਸਾਚੁ = ਇਹ ਯਕੀਨ ਜਾਣੇ। ਪ੍ਰਭ ਪਾਸਿ = ਪ੍ਰਭੂ ਦੇ ਕੋਲ, ਪ੍ਰਭੂ ਜਾਣਦਾ ਹੈ।

ਰਾਗੁ ਆਸਾ ਰੂਪਕ (੭ ਮਾਤਰਾ)
(ਅੰਗ ੩੫੨)

1 x	2	3	4 2	5	6 3	7
ਸਥਾਈ						
ਧਨੀ	ਪਧ	ਧ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ
ਹੈ	s	s	ਹ	ਚੂ	ਰਿ	s
ਨੀ	ਧ	ਪ	ਮ	ਮ	ਪ	ਪ
ਹਾ	ਜ	ਰੁ	ਅ	ਰ	ਦਾ	ਸਿ
ਧ	ਧ	ਧ	ਨੀ	ਧ	ਪ	ਪ
ਦੁਖੁ	s	s	ਸੁ	s	ਖੁ	s
ਮ	ਮ	ਮ	ਗਗ	ਰੇ	ਸ	ਸ
ਸਾਚੁ	ਕਰ	ਤੇ	ਪ੍ਰ	ਭ	ਪਾ	ਸਿ
ਅੰਤਰਾ						
ਮਪ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪ
ਗੁਰ	ਮ	ਤਿ	ਸਾ	s	ਚੀ	s
ਧ	ਨੀ	ਧ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪ
ਹੁ	ਜ	ਤਿ	ਦੂ	s	ਰਿ	s
ਮਪ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪ
ਬ	ਹੁ	ਤੁ	ਸਿ	ਆ	ਣ	ਪ
ਧ	ਨੀ	ਧ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪ
ਲਾ	s	ਗੈ	ਧੂ	s	ਰਿ	s
ਪ	ਪ	ਧ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ
ਲਾ	s	ਗੀ	ਮੈ	s	ਲੁ	s
ਗਾਂ	ਗਾਂ	ਰੋਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ
ਮਿਟੈ	ਸ	ਚ	ਨਾ	s	ਇ	s
ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਧ	ਧ	ਪ	ਪ
ਗੁਰ	ਪਰ	ਸਾਦਿ	ਰ	s	ਹੈ	s
ਮ	ਗ	ਰੇ	ਸ	ਸ	ਸ	ਸ
ਲਿ	s	ਵ	ਲਾ	s	ਇ	s

ਰਾਗੁ ਆਸਾ

ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੧ ॥

ਜੋ ਤਿਨਿ ਕੀਆ ਸੋ ਸਚੁ ਥੀਆ ॥

ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਨਾਮੁ ਸਤਿਗੁਰਿ ਦੀਆ ॥

ਹਿਰਦੈ ਨਾਮੁ ਨਾਹੀ ਮਨਿ ਭੰਗੁ ॥

ਅਨਦਿਨੁ ਨਾਲਿ ਪਿਆਰੇ ਸੰਗੁ ॥੧॥

ਹਰਿ ਜੀਉ ਰਾਖਹੁ ਅਪਨੀ ਸਰਣਾਈ ॥

ਗੁਰ ਪਰਸਾਦੀ ਹਰਿ ਰਸੁ ਪਾਇਆ ਨਾਮ ਪਦਾਰਥੁ ਨਉ ਨਿਧਿ ਪਾਈ ॥੧॥ ਰਹਾਉ॥
(ਅੰਗ ੩੫੨-੩੫੩)

ਪਦ ਅਰਥ :

ਜੋ = ਜਿਸ ਜੀਵ ਨੂੰ। ਤਿਨਿ = ਉਸ (ਪਰਮਾਤਮਾ) ਨੇ। ਕੀਆ = ਆਪਣਾ ਬਣਾ ਲਿਆ। ਸਚੁ = ਸਦਾ-ਥਿਰ ਪ੍ਰਭੂ (ਦਾ ਰੂਪ)। ਸਤਿਗੁਰਿ = ਸਤਿਗੁਰੂ ਨੇ। ਅੰਮ੍ਰਿਤ = ਅਟੱਲ ਆਤਮਕ ਜੀਵਨ ਦੇਣ ਵਾਲਾ। ਮਨਿ = ਮਨ ਵਿਚ। ਭੰਗੁ = ਤੋਟ, ਪਰਮਾਤਮਾ ਦੇ ਨਾਮ ਨਾਲੋਂ ਵਿਛੋੜਾ। ਅਨਦਿਨੁ = ਹਰ ਰੋਜ਼। ਰਾਖਹੁ = ਰੱਖਦੇ ਹੋ। ਨਉ ਨਿਧਿ = ਨੌਂ ਖਜ਼ਾਨੇ।

ਰਾਗੁ ਆਸਾ ਕਹਿਰਵਾ (੮ ਮਾਤਰਾ)
(ਅੰਗ ੩੫੨-੩੫੩)

1 x	2	3	4	5 0	6	7	8
ਸਥਾਈ						ਮਪ ਹਰਿ	ਧਸਾਂ ਜੀ
ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ
ਉ	s	s	s	s	s	s	s
-	ਨੀ	ਨੀ	ਧ	ਧ	ਮ	ਪ	ਪ
s	ਰਾ	ਖ	ਹੁ	ਅ	ਪ	ਨੀ	s
ਪ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪ	-	-
ਸ	ਰ	ਣਾ	ਈ	s	s	s	s
-	ਮ	ਮ	ਮ	ਮ	ਮ	ਮ	ਮ
s	ਗੁਰ	ਪਰ	ਸਾਈ	ਹ	s	ਰਿ	s
-	ਗ	ਚੇ	ਚੇ	ਸ	ਸ	ਸ	ਸ
s	ਰ	s	ਸੁ	ਪਾ	ਇ	ਆ	s
-	ਮ	ਮ	ਮ	ਪ	ਪ	ਧ	ਧ
s	ਨਾ	s	ਮੁ	ਪ	ਦਾ	ਰ	ਥੁ
-	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਧ	ਧ		
s	ਨਉ	ਨਿ	ਧਿ	ਪਾ	ਈ		
ਅੰਤਰਾ							
-	ਮ	ਮ	ਮ	ਮ	ਮ	ਮ	ਮ
s	ਜੇ	ਤਿ	ਨਿ	ਕੀ	s	ਆ	s
-	ਚੇ	ਚੇ	ਚੇ	ਮ	ਮ	ਮ	ਮ
s	ਸੇ	ਸ	ਚੁ	ਥੀ	s	ਆ	s
-	ਪ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪ	ਧ	ਧ
s	ਅੰ	ਮ੍ਰਿ	ਤ	ਨਾ	s	ਮੁ	s
-	ਨੀ	ਨੀ	ਧ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪ
s	ਸਤਿ	ਗੁ	ਰਿ	ਦੀ	s	ਆ	s
-	ਧ	ਧ	ਧ	ਧਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ
s	ਹਿ	ਰ	ਵੈ	ਨਾ	ਮੁ	s	s
-	ਗਾਂ	ਚੇਂ	ਚੇਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ
s	ਨਾਹੀ	ਮ	ਨਿ	ਭੰ	s	ਗੁ	s
-	ਧ	ਧ	ਧ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪ
s	ਅਨ	ਦਿ	ਨੁ	ਨਾ	s	ਲਿ	s
-	ਮ	ਮ	ਗ	ਚੇ	ਚੇ	ਸ	ਸ
s	ਪਿ	ਆ	ਚੇ	ਸੰ	s	ਗੁ	s

ਰਾਗੁ ਆਸਾ

ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੧ ॥

ਇਕਿ ਆਵਹਿ ਇਕਿ ਜਾਵਹਿ ਆਈ ॥

ਇਕਿ ਹਰਿ ਰਾਤੇ ਰਹਹਿ ਸਮਾਈ ॥

ਇਕਿ ਧਰਨਿ ਗਗਨ ਮਹਿ ਠਉਰ ਨ ਪਾਵਹਿ ॥

ਸੇ ਕਰਮਹੀਣ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਨ ਧਿਆਵਹਿ ॥੧॥

ਗੁਰ ਪੂਰੇ ਤੇ ਗਤਿ ਮਿਤਿ ਪਾਈ ॥

ਇਹੁ ਸੰਸਾਰੁ ਬਿਖੁ ਵਤ ਅਤਿ ਭਉਜਲੁ ਗੁਰ ਸਬਦੀ ਹਰਿ ਪਾਰਿ ਲੰਘਾਈ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

(ਅੰਗ ੩੫੩)

ਪਦ ਅਰਥ :

ਇਕਿ = {ਪੜਨਾਂਵ 'ਇਕ' ਤੋਂ ਬਹੁ-ਵਚਨ} ਕਈ, ਅਨੇਕਾਂ ਜੀਵ। ਆਵਹਿ = ਜਗਤ ਵਿਚ ਜਨਮ ਲੈਂਦੇ ਹਨ। ਆਈ = ਆ ਕੇ, ਜਨਮ ਲੈ ਕੇ। ਜਾਵਹਿ = (ਖਾਲੀ ਹੀ) ਚਲੇ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਰਹਹਿ ਸਮਾਈ = (ਪ੍ਰਭੂ-ਚਰਨਾਂ ਵਿਚ) ਲੀਨ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਧਰਨਿ = ਧਰਤੀ। ਗਗਨ = ਆਕਾਸ਼। ਮਹਿ = ਵਿਚ। ਠਉਰ = ਥਾਂ, ਮਨ ਦੇ ਟਿਕਣ ਲਈ ਥਾਂ। ਕਰਮਹੀਣ = ਨਿਭਾਗੇ। ਗਤਿ = ਉੱਚੀ ਆਤਮਕ ਅਵਸਥਾ। ਮਿਤਿ = ਮਰਯਾਦਾ। ਬਿਖੁ = ਵਿਹੂ, ਜਹਰ। ਬਿਖੁ ਵਤ = ਵਿਹੂਲਾ। ਅਤਿ = ਬਹੁਤ। ਭਉਜਲੁ = ਘੁੰਮਣ ਘੇਰੀ।

ਰਾਗੁ ਆਸਾ ਕਹਿਰਵਾ (੮ ਮਾਤਰਾ)

(ਅੰਗ ੩੫੩)

1 x	2	3	4	5 0	6	7	8
ਸਥਾਈ							
ਸ	ਸ	ਰੇ	ਰੇ	ਗ	ਗ	ਗ	ਗ
ਗੁ	ਰ	ਪੂ	ਰੇ	ਤੇ	s	s	s
ਰੇ	ਰੇ	ਰੇ	ਰੇ	ਧ	ਧ	ਸ	ਸ
ਗ	ਤਿ	ਮਿ	ਤਿ	ਪਾ	s	ਈ	s
ਮ	ਮ	ਮ	ਮ	ਮ	ਮ	ਮ	ਮ
ਇ	ਹੁ	ਸੰਸਾ	ਰੁ	ਬਿ	s	ਖੁ	s
ਰੇ	ਰੇ	ਮ	ਮ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪ
ਵ	ਤ	ਅ	ਤਿ	ਭ	ਉ	ਜ	ਲੁ
ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਨੀ	ਧ	ਪ	ਪ
ਗੁਰ	ਸਬ	ਦੀ	s	ਹ	s	ਰਿ	s
ਮ	ਮ	ਗ	ਰੇ	ਸ	ਸ	ਸ	ਸ
ਪਾ	s	ਰਿ	s	ਲੰ	ਘਾ	ਈ	s
ਅੰਤਰਾ							
ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਨੀ	ਧ	ਧ
ਇ	s	ਕਿ	s	ਆ	ਵ	ਹਿ	s
ਧ	ਧ	ਰੇਂ	ਰੇਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ
ਇ	ਕਿ	ਜਾਵ	ਹਿ	ਆ	s	ਈ	s
ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਨੀ	ਧ	ਧ
ਇ	ਕਿ	ਹ	ਰਿ	ਰਾ	s	ਤੇ	s
ਧ	ਧ	ਰੇਂ	ਰੇਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ
ਰ	ਹ	ਹਿ	s	ਸ	ਮਾ	ਈ	s
ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਰੇਂ	ਰੇਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ
ਇ	ਕਿ	ਧਰ	ਨਿ	ਗਗ	ਨ	ਮ	ਹਿ
ਗਾਂ	ਗਾਂ	ਗਾਂ	ਗਾਂ	ਰੇਂ	ਰੇਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ
ਠ	ਉ	ਰ	ਨ	ਪਾ	ਵ	ਹਿ	s
ਧ	ਧ	ਧ	ਧ	ਪ	ਪ	ਮ	ਮ
ਸੇ	s	ਕਰਮ	ਹੀਣ	ਹ	s	ਰਿ	s
ਗ	ਗ	ਰੇ	ਰੇ	ਸ	ਸ	ਸ	ਸ
ਨਾ	s	ਮੁ	ਨ	ਧਿ	ਆ	ਵ	ਹਿ

ਰਾਗੁ ਆਸਾ

ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੧ ॥

ਨਿਵਿ ਨਿਵਿ ਪਾਇ ਲਗਉ ਗੁਰ ਅਪੁਨੇ ਆਤਮ ਰਾਮੁ ਨਿਹਾਰਿਆ ॥

ਕਰਤ ਬੀਚਾਰੁ ਹਿਰਦੈ ਹਰਿ ਰਵਿਆ ਹਿਰਦੈ ਦੇਖਿ ਬੀਚਾਰਿਆ ॥੧॥

ਬੋਲਹੁ ਰਾਮੁ ਕਰੇ ਨਿਸਤਾਰਾ ॥

ਗੁਰ ਪਰਸਾਦਿ ਰਤਨੁ ਹਰਿ ਲਾਭੈ ਮਿਟੈ ਅਗਿਆਨੁ ਹੋਇ ਉਜੀਆਰਾ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

(ਅੰਗ ੩੫੩)

ਪਦ ਅਰਥ :

ਨਿਵਿ = ਨਿਵ ਕੇ। ਪਾਇ = ਪੈਰੀਂ। ਲਗਉ = ਮੈਂ ਲੱਗਾਂ। ਆਤਮ ਰਾਮੁ = ਆਪਣੇ ਅੰਦਰ ਵੱਸਦਾ ਰਾਮ। ਨਿਹਾਰਿਆ = ਮੈਂ ਵੇਖਿਆ ਹੈ। ਰਵਿਆ = ਸਿਮਰਿਆ ਹੈ। ਦੇਖਿ = ਵੇਖ ਕੇ। ਲਾਭੈ = ਲੱਭਦਾ ਹੈ।

ਰਾਗੁ ਆਸਾ ਝੱਪਤਾਲ (੧੦ ਮਾਤਰਾ)
(ਅੰਗ ਤਪਤ)

1	2	3	4	5	6	7	8	9	10
x		2			0		3		
ਸਥਾਈ									
ਪਧ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਨੀ	ਨੀਧ	ਪ	ਪ	ਪ
ਬੋਲ	ਹੁ	ਰਾ	s	ਮੁ	ਕ	ਰੇ	ਨਿਸ	ਤਾ	ਰਾ
ਮ	ਮ	ਮ	ਮ	ਗ	ਰੇ	ਰੇ	ਸ	ਸ	ਸ
ਗੁਰ	ਪਰਸਾਦਿ	ਰ	ਤ	ਨੁ	ਹ	ਰਿ	ਲਾ	s	ਭੈ
ਰੇ	ਰੇ	ਰੇਮ	ਮ	ਰੇਮ	ਪ	ਧ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ
ਮਿ	ਟੈ	ਅਗਿ	ਆ	ਨੁ	ਹੇ	ਇ	ਉਜੀ	ਆ	ਰਾ
ਅੰਤਰਾ									
ਮ	ਮ	ਮ	ਮ	ਰੇ	ਮਪ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪ
ਨਿ	ਵਿ	ਨਿ	s	ਵਿ	ਪਾ	ਇ	ਲ	ਗ	ਉ
ਧ	ਧ	ਧ	ਧ	ਧ	ਧਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ
ਗੁਰ	ਅਪੁ	ਨੇ	ਆਤ	ਮ	ਰਾ	ਮੁ	ਨਿਹਾ	ਰਿ	ਆ
ਸਾਂਚੇਂ	ਚੇਂ	ਚੇਂ	ਚੇਂ	ਚੇਂ	ਗਾਂ	ਚੇਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ
ਕਰ	ਤ	ਬੀ	ਚਾ	ਰੁ	ਹਿਰ	ਦੈ	ਹਰਿ	ਰਵਿ	ਆ
ਨੀ	ਧ	ਧ	ਪ	ਧ	ਮ	ਮ	ਪਮ	ਗਰੇ	ਸ
ਹਿ	s	ਰ	s	ਦੈ	ਦੇ	ਖਿ	ਬੀਚਾ	ਰਿ	ਆ

ਰਾਗੁ ਆਸਾ

ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੧ ॥

ਕਿਸ ਕਉ ਕਹਹਿ ਸੁਣਾਵਹਿ ਕਿਸ ਕਉ ਕਿਸੁ ਸਮਝਾਵਹਿ ਸਮਝਿ ਰਹੇ ॥

ਕਿਸੈ ਪੜਾਵਹਿ ਪੜਿ ਗੁਣਿ ਬੂਝੇ ਸਤਿਗੁਰ ਸਬਦਿ ਸੰਤੋਖਿ ਰਹੇ ॥੧॥

ਐਸਾ ਗੁਰਮਤਿ ਰਮਤੁ ਸਰੀਰਾ ॥

ਹਰਿ ਭਜੁ ਮੇਰੇ ਮਨ ਗਹਿਰ ਗੰਭੀਰਾ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

(ਅੰਗ ੩੫੩-੩੫੪)

ਪਦ ਅਰਥ :

ਸਮਝਿ ਰਹੇ = ਜੋ ਗਿਆਨਵਾਨ ਹੋ ਗਏ। **ਕਿਸੇ ਪੜਾਵਹਿ** = ਆਪਣੀ ਵਿੱਦਿਆ ਦਾ ਦਿਖਾਵਾ ਕਿਸੇ ਅੱਗੇ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ।

ਗੁਣਿ = ਵਿਚਾਰ ਕੇ। **ਸੰਤੋਖਿ** = ਸੰਤੋਖ ਵਿਚ। **ਰਹੇ** = ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ; ਜੀਵਨ ਬਿਤੀਤ ਕਰਦੇ ਹਨ। **ਐਸਾ ਹਰਿ** = ਅਜੇਹਾ

ਪਰਮਾਤਮਾ। **ਰਮਤੁ ਸਰੀਰਾ** = ਜੋ ਸਭ ਸਰੀਰਾਂ ਵਿਚ ਵਿਆਪਕ ਹੈ। **ਰਮਤੁ** = ਵਿਆਪਕ। **ਮਨ** = ਹੋ ਮਨ!

ਰਾਗੁ ਆਸਾ ਝੱਪਤਾਲ (੧੦ ਮਾਤਰਾ)
(ਅੰਗ ੩੫੩-੩੫੪)

1	2	3	4	5	6	7	8	9	10
x		2			0		3		
ਸਥਾਈ									
ਪਧ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਨੀ	ਨੀਧ	ਪ	ਪ	ਪ
ਐ	ਸਾ	ਗੁ	ਰ	ਮਤਿ	ਰਮ	ਤੁ	ਸ	ਰੀ	ਰਾ
ਮ	ਮ	ਮ	ਮ	ਗ	ਰੇ	ਰੇ	ਸ	ਸ	ਸ
ਹ	ਰਿ	ਭ	s	ਚੁ	ਮੇ	ਰੇ	ਮ	s	ਨ
ਰੇ	ਰੇ	ਰੇਮ	ਮ	ਮ	ਪ	ਧ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ
ਗ	s	s	ਹਿ	ਰ	ਗੰ	s	ਭੀ	s	ਰਾ
ਅੰਤਰਾ									
ਮ	ਮ	ਮ	ਮ	ਮ	ਮਪ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪ
ਕਿਸ	ਕਉ	ਕ	ਹ	ਹਿ	ਸੁਣਾ	ਵਹਿ	ਕਿਸ	ਕ	ਉ
ਧ	ਧ	ਧ	ਧ	ਧ	ਧਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ
ਕਿ	ਸੁ	ਸਮਝਾ	ਵ	ਹਿ	ਸਮ	ਝਿ	ਰ	s	ਹੇ
ਸਾਂਰੇ	ਰੇਂ	ਰੇਂ	ਰੇਂ	ਰੇਂ	ਗਾਂ	ਰੇਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ
ਕਿ	ਸੈ	ਪੜਾ	ਵਹਿ	ਪੜਿ	ਗੁ	ਣਿ	ਬੂ	ਝੈ	s
ਨੀ	ਧ	ਧ	ਪ	ਪ	ਮ	ਮ	ਪਮ	ਗਰੇ	ਸ
ਸਤਿ	ਗੁਰ	ਸਬ	ਦਿ	s	ਸੰਤੋ	ਖਿ	ਰ	s	ਹੇ

ਰਾਗੁ ਆਸਾ

ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੧ ਤਿਤੁਕਾ ॥
ਕੋਈ ਭੀਖਕੁ ਭੀਖਿਆ ਖਾਇ ॥
ਕੋਈ ਰਾਜਾ ਰਹਿਆ ਸਮਾਇ ॥
ਕਿਸ ਹੀ ਮਾਨੁ ਕਿਸੈ ਅਪਮਾਨੁ ॥
ਢਾਹਿ ਉਸਾਰੇ ਧਰੇ ਧਿਆਨੁ ॥
ਤੁਝ ਤੇ ਵਡਾ ਨਾਹੀ ਕੋਇ ॥
ਕਿਸੁ ਵੇਖਾਲੀ ਚੰਗਾ ਹੋਇ ॥੧॥
ਮੈ ਤਾਂ ਨਾਮੁ ਤੇਰਾ ਆਧਾਰੁ ॥
ਤੂੰ ਦਾਤਾ ਕਰਣਹਾਰੁ ਕਰਤਾਰੁ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

(ਅੰਗ ੩੫੪)

ਪਦ ਅਰਥ :

ਭੀਖਕੁ = ਮੰਗਤਾ। ਰਹਿਆ ਸਮਾਇ = ਮਸਤ ਹੋ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਮਾਨੁ = ਇੱਜ਼ਤ। ਅਪਮਾਨੁ = ਨਿਰਾਦਰੀ। ਢਾਹਿ ਉਸਾਰੇ = ਢਾਹ ਕੇ ਉਸਾਰਦਾ ਹੈ, ਖਿਆਲਾਂ ਦੇ ਲੱਭੂ ਭੇਰਦਾ ਹੈ ਬਣਾਂਦਾ ਹੈ। ਤੇ = ਤੋਂ। ਕਿਸੁ ਵੇਖਾਲੀ = ਮੈਂ ਕੋਈ ਐਸਾ ਬੰਦਾ ਵਿਖਾ ਨਹੀਂ ਸਕਦਾ। ਆਧਾਰੁ = ਆਸਰਾ। ਦਾਤਾ = ਦੇਣ ਵਾਲਾ। ਕਰਣਹਾਰੁ = ਕਰਨ ਦੇ ਸਮਰੱਥ।

ਰਾਗੁ ਆਸਾ ਰੂਪਕ (੭ ਮਾਤਰਾ)
(ਅੰਗ ੩੫੪)

1 x	2	3	4 2	5	6 3	7
ਸਥਾਈ						
ਸ	ਸ	ਰੇਮ	ਮ	ਮ	ਮ	ਮ
ਮੈ	s	s	ਤਾਂ	s	s	s
ਮਗ	ਗ	ਗ	ਰੇ	ਰੇ	ਸ	ਸ
ਨਾਮੁ	ਤੇ	ਰਾ	ਆ	ਧਾ	ਰੁ	s
ਸਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਧ	ਧ	ਪੁ	ਪੁ
ਢੂੰ	s	s	ਦਾ	s	ਤਾ	s
ਮੁ	ਪੁ	ਧ	ਸ	ਸ	ਸ	ਸ
ਕਰ	ਣ	ਹਾਰੁ	ਕ	ਰ	ਤਾ	ਰੁ
ਅੰਤਰਾ						
ਮ	ਮ	ਮ	ਮਪ	ਪ	ਪਧ	ਧ
ਕੋ	s	ਈ	ਭੀ	ਖ	ਕੁ	s
ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਧ	ਧ	ਸਾਂ	ਸਾਂ
ਭੀ	ਖਿ	ਆ	ਖਾ	s	ਇ	s
ਮ	ਮ	ਮ	ਮਪ	ਪ	ਪਧ	ਧ
ਕੋ	s	ਈ	ਰਾ	s	ਜਾ	s
ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਧ	ਧ	ਸਾਂ	ਸਾਂ
ਰ	ਹਿ	ਆ	ਸ	ਮਾ	ਇ	s
ਧ	ਧ	ਧ	ਧਰੇਂ	ਰੇਂ	ਰੇਂ	ਰੇਂ
ਕਿ	ਸ	ਹੀ	ਮਾ	s	ਨੁ	s
ਗਾਂ	ਗਾਂ	ਰੇਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ
ਕਿ	s	ਸੈ	ਅ	ਪ	ਮਾ	ਨੁ
ਧ	ਧ	ਧ	ਧਰੇਂ	ਰੇਂ	ਰੇਂ	ਰੇਂ
ਢਾ	s	ਹਿ	ਉ	ਸਾ	ਰੇ	s
ਗਾਂ	ਗਾਂ	ਰੇਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ
ਧ	s	ਰੇ	ਧਿ	ਆ	ਨੁ	s
ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਧ	ਧ	ਪ	ਪ
ਤੁਝ	s	ਤੇ	ਵ	s	ਡਾ	s
ਮ	ਮ	ਮ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪ
ਨਾ	s	ਹੀ	ਕੋ	s	ਇ	s
ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂਨੀ	ਧ	ਪ	ਪ
ਕਿ	s	ਸੁ	ਵੇ	ਖਾ	ਲੀ	s
ਮ	ਗ	ਰੇ	ਸ	ਸ	ਸ	ਸ
ਚੰ	s	ਗਾ	ਹੇ	s	ਇ	s

ਰਾਗੁ ਆਸਾ

ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੧ ਪੰਚਪਦੇ ॥
ਦੁਧ ਬਿਨੁ ਧੇਨੁ ਪੰਖ ਬਿਨੁ ਪੰਖੀ ਜਲ ਬਿਨੁ ਉਤਭੁਜ ਕਾਮਿ ਨਾਹੀ ॥
ਕਿਆ ਸੁਲਤਾਨੁ ਸਲਾਮ ਵਿਹੂਣਾ ਅੰਧੀ ਕੋਠੀ ਤੇਰਾ ਨਾਮੁ ਨਾਹੀ ॥੧॥
ਕੀ ਵਿਸਰਹਿ ਦੁਖੁ ਬਹੁਤਾ ਲਾਗੈ ॥
ਦੁਖੁ ਲਾਗੈ ਤੂੰ ਵਿਸਰੁ ਨਾਹੀ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

(ਅੰਗ ੩੫੪-੩੫੫)

ਪਦ ਅਰਥ :

ਧੇਨੁ = ਗਾਂ। ਪੰਖ = ਖੰਡ। ਉਤਭੁਜ = ਬਨਸਪਤੀ। ਕਾਮਿ = ਕੰਮ ਵਿਚ। ਕਾਮਿ ਨਾਹੀ = ਕਿਸੇ ਕੰਮ ਨਹੀਂ ਆਉਂਦੀ,
ਕਿਸੇ ਕੰਮ ਦੀ ਨਹੀਂ ਰਹਿੰਦੀ, ਵਿਅਰਥ ਹੈ। ਕਿਆ ਸੁਲਤਾਨੁ = ਉਹ ਬਾਦਸ਼ਾਹ ਕਾਹਦਾ? ਅੰਧੀ = ਹਨੇਰੀ। ਕੋਠੀ =
ਹਿਰਦਾ-ਕੋਠੀ। ਕੀ ਵਿਸਰਹਿ = ਕਿਉਂ ਵਿੱਸਰਦਾ ਹੈ?

ਰਾਗੁ ਆਸਾ ਏਕਤਾਲ (੧੨ ਮਾਤਰਾ)
(ਅੰਗ ੩੫੪-੩੫੫)

1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12
x		0		2		0		3		4	
ਸਥਾਈ											
ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂਨੀ	ਧਪ	ਪ	ਮ	ਪ	ਧ	ਧ	ਸਾਂ	ਸਾਂ
ਕੀ	s	ਵਿਸ	ਰਹਿ	ਦੁ	ਖੁ	ਬਹੁ	ਤਾ	ਲਾ	s	ਗੈ	s
ਧ	ਧ	ਧ	ਪ	ਮ	ਮ	ਗ	ਗ	ਰੇ	ਰੇ	ਸ	ਸ
ਦੁ	ਖੁ	ਲਾ	ਗੈ	ਤੂੰ	s	ਵਿ	ਸ	ਰੁ	s	ਨਾ	ਹੀ
ਅੰਤਰਾ											
ਮ	ਮ	ਪ	ਧ	ਧ	ਧ	ਧਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਨੀਧ	ਸਾਂ	ਸਾਂ
ਦੁ	ਧ	ਬਿ	ਨੁ	ਧੇ	ਨੁ	ਪੰ	ਖ	ਬਿ	ਨੁ	ਪੰ	ਖੀ
ਧ	ਸਾਂ	ਰੇਂ	ਗਾਂ	ਗਾਂ	ਗਾਂ	ਗਾਂ	ਰੇਂ	ਰੇਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ
ਜ	ਲ	ਬਿ	ਨੁ	ਉ	ਤ	ਭੁ	ਜ	ਕਾ	ਮਿ	ਨਾ	ਹੀ
ਮ	ਮ	ਪ	ਧ	ਧ	ਧ	ਧਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਧ	ਸਾਂ	ਸਾਂ
ਕਿ	s	ਆ	ਸੁਲ	ਤਾ	ਨੁ	ਸ	ਲਾ	ਮ	ਵਿ	ਹੂ	ਣਾ
ਨੀ	ਧ	ਪ	ਮ	ਗ	ਰੇ	ਰੇਮ	ਪਧ	ਸਾਂਨੀ	ਧਪ	ਮਗ	ਰੇਸ
ਅੰ	ਧੀ	ਕੇ	ਠੀ	ਤੇ	ਰਾ	ਨਾ	ਮੁ	ਨਾ	s	ਹੀ	s

ਰਾਗੁ ਆਸਾ

ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੧ ॥

ਕਾਇਆ ਬ੍ਰਹਮਾ ਮਨੁ ਹੈ ਧੋਤੀ ॥
ਗਿਆਨੁ ਜਨੇਊ ਧਿਆਨੁ ਕੁਸਪਾਤੀ ॥
ਹਰਿ ਨਾਮਾ ਜਸੁ ਜਾਚਉ ਨਾਉ ॥
ਗੁਰ ਪਰਸਾਦੀ ਬ੍ਰਹਮਿ ਸਮਾਉ ॥੧॥
ਪਾਂਡੇ ਐਸਾ ਬ੍ਰਹਮ ਬੀਚਾਰੁ ॥
ਨਾਮੇ ਸੁਚਿ ਨਾਮੋ ਪੜਉ ਨਾਮੇ ਚਜੁ ਆਚਾਰੁ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

(ਅੰਗ ੩੫੫)

ਪਦ ਅਰਥ :

ਕਾਇਆ = ਸਰੀਰ, ਮਨੁੱਖਾ ਸਰੀਰ, ਵਿਕਾਰਾਂ ਤੋਂ ਬਚਿਆ ਹੋਇਆ ਸਰੀਰ। ਬ੍ਰਹਮਾ = ਬ੍ਰਾਹਮਣ। ਮਨੁ = ਪਵਿਤ੍ਰ ਮਨ। ਗਿਆਨੁ = ਪਰਮਾਤਮਾ ਨਾਲ ਡੂੰਘੀ ਸਾਂਝ। ਧਿਆਨੁ = ਪਰਮਾਤਮਾ ਦੀ ਯਾਦ ਵਿਚ ਸੁਰਤਿ ਜੋੜਨੀ। ਕੁਸ = ਦੱਭ। ਕੁਸ ਪਾਤੀ = ਦੱਭ ਦਾ ਛੱਲਾ (ਜੋ ਚੀਚੀ ਦੀ ਨਾਲ ਦੀ ਉਂਗਲੀ ਤੇ ਪਾਈਦਾ ਹੈ ਕੋਈ ਪੂਜਾ ਆਦਿਕ ਕਰਨ ਵੇਲੇ)। ਜਸੁ = ਸਿਫਤਿ-ਸਾਲਾਹ। ਜਾਚਉ = ਮੈਂ ਮੰਗਦਾ ਹਾਂ। ਪਰਸਾਦੀ = ਪਰਸਾਦਿ, ਕਿਰਪਾ ਨਾਲ। ਬ੍ਰਹਮਿ = ਪਰਮਾਤਮਾ ਵਿਚ। ਸਮਾਉ = ਮੈਂ ਲੀਨ ਰਹਾਂ। ਪਾਂਡੇ = ਹੇ ਪੰਡਿਤ! ਨਾਮੇ = ਨਾਮ ਵਿਚ ਹੀ। ਨਾਮੋ ਪੜਉ = ਮੈਂ ਨਾਮ (-ਰੂਪ ਵੇਦ ਆਦਿਕ) ਪੜ੍ਹਦਾ ਹਾਂ। ਚਜੁ = ਧਾਰਮਿਕ ਰਸਮਾਂ ਕਰਨੀਆਂ। ਆਚਾਰੁ = ਧਾਰਮਿਕ ਰਸਮਾਂ ਕਰਨੀਆਂ।

ਰਾਗੁ ਆਸਾ ਝੱਪਤਾਲ (੧੦ ਮਾਤਰਾ)

(ਅੰਗ ਤਪਪ)

1	2	3	4	5	6	7	8	9	10
x		2			0		3		
ਸਥਾਈ									
ਸ	ਸ	ਸਧ	ਧ	ਧ	ਪ	ਮ	ਗ	ਰੇ	ਸ
ਪਾਂ	ਡੇ	ਐ	s	ਸਾ	ਬੁ	ਹਮ	ਬੀ	ਚਾ	ਰੁ
ਰੇ	ਰੇ	ਮ	ਪ	ਧ	ਪ	ਮ	ਗ	ਰੇ	ਸ
ਨਾ	ਮੇ	ਸੁ	s	ਚਿ	ਨਾ	ਮੋ	ਪ	ੜ	ਉ
ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਨੀ	ਧ	ਪ	ਮ	ਗ	ਰੇ	ਸ	ਸ
ਨਾ	ਮੇ	ਚ	s	ਜੁ	ਆ	s	ਚਾ	s	ਰੁ
ਅੰਤਰਾ									
ਮ	ਮ	ਪ	ਪ	ਪ	ਧ	ਧ	ਧ	ਧ	ਧ
ਕਾ	ਇਆ	ਬ੍ਰਹ	ਮਾ	s	ਮਨੁ	ਹੈ	ਧੋ	s	ਤੀ
ਪ	ਪ	ਧ	ਧ	ਧ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ
ਗਿਆ	ਨੁ	ਜ	ਨੇ	ਉ	ਧਿਆ	ਨੁ	ਕੁਸ	ਪਾ	ਤੀ
ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਰੇਂ	ਗਾਂ	ਗਾਂ	ਗਾਂ	ਰੇਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ
ਹ	ਰਿ	ਨਾਮਾ	ਜ	ਸੁ	ਜਾਚ	ਉ	ਨਾ	s	ਉ
ਧ	ਧ	ਪ	ਮ	ਗ	ਰੇ	ਰੇ	ਸ	ਸ	ਸ
ਗੁ	ਰ	ਪਰ	ਸਾ	ਦੀ	ਬ੍ਰਹ	ਮਿ	ਸ	ਮਾ	ਉ

ਰਾਗੁ ਆਸਾ

ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੧ ॥
ਸੇਵਕੁ ਦਾਸੁ ਭਗਤੁ ਜਨੁ ਸੋਈ ॥
ਠਾਕੁਰ ਕਾ ਦਾਸੁ ਗੁਰਮੁਖਿ ਹੋਈ ॥
ਜਿਨਿ ਸਿਰਿ ਸਾਜੀ ਤਿਨਿ ਫੁਨਿ ਗੋਈ ॥
ਤਿਸੁ ਬਿਨੁ ਦੂਜਾ ਅਵਰੁ ਨ ਕੋਈ ॥੧॥
ਸਾਚੁ ਨਾਮੁ ਗੁਰ ਸਬਦਿ ਵੀਚਾਰਿ ॥
ਗੁਰਮੁਖਿ ਸਾਚੇ ਸਾਚੈ ਦਰਬਾਰਿ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

(ਅੰਗ ੩੫੫)

ਪਦ ਅਰਥ :

ਗੁਰਮੁਖਿ = ਗੁਰੂ ਵਲ ਮੂੰਹ ਰੱਖਣ ਵਾਲਾ, ਜੋ ਗੁਰੂ ਦੇ ਸਨਮੁਖ ਰਹੇ, ਗੁਰੂ ਦੇ ਦੱਸੇ ਰਾਹ ਤੇ ਤੇ ਤੁਰਨ ਵਾਲਾ। **ਜਿਨਿ** = ਜਿਸ ਪ੍ਰਭੂ ਨੇ। **ਸਿਰਿ** = ਸ੍ਰਿਸ਼ਟੀ। **ਫੁਨਿ** = ਮੁੜ। **ਗੋਈ** = ਨਾਸ ਕੀਤੀ। **ਸਬਦਿ** = ਸ਼ਬਦ ਦੀ ਰਾਹੀਂ। **ਵੀਚਾਰਿ** = ਵੀਚਾਰ ਕੇ। **ਸਾਚੇ** = ਸੁਰਖਰੂ। **ਦਰਬਾਰਿ** = ਦਰਬਾਰ ਵਿਚ ।

ਰਾਗੁ ਆਸਾ ਕਹਿਰਵਾ (੮ ਮਾਤਰਾ)

(ਅੰਗ ਤਪਪ)

1	2	3	4	5	6	7	8
x				0			
ਸਥਾਈ							
ਰੇ	ਰੇ	ਰੇ	ਰੇ	ਰੇਮ	ਮ	ਮ	ਮ
ਸਾ	ਚੁ	s	ਨਾ	ਮੁ	s	s	ਗੁਰ
ਗ	ਗ	ਗ	ਗ	ਰੇ	-	ਸ	-
ਸ	ਬ	s	ਦਿ	ਵੀ	ਚਾ	s	ਰਿ
ਧ	ਧ	ਧ	ਧ	ਧਸ	ਰੇ	ਗ	ਗ
ਗੁ	ਰ	ਮੁ	ਖਿ	ਸਾ	s	ਚੇ	s
ਗ	ਗ	ਗ	ਗ	ਰੇ	ਰੇ	ਸ	ਸ
ਸਾ	s	ਚੈ	s	ਦ	ਰ	ਬਾ	ਰਿ
ਅੰਤਰਾ							
ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ
ਸੇ	ਵ	ਕੁ	s	ਦਾ	ਸੁ	ਭਗ	ਤੁ
ਨੀ	ਨੀ	ਧ	ਧ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪ
ਜ	s	ਨੁ	s	ਸੋ	s	ਈ	s
ਧ	ਧਰੇਂ	ਰੇਂ	ਰੇਂ	ਰੇਂ	ਰੇਂ	ਰੇਂ	ਰੇਂ
ਠਾ	ਕੁ	ਰ	ਕਾ	ਦਾ	s	ਸੁ	s
ਗਾਂ	ਗਾਂ	ਰੇਂ	ਰੇਂ	ਧ	ਧ	ਸਾਂ	ਸਾਂ
ਗੁ	ਰ	ਮੁ	ਖਿ	ਹੇ	s	ਈ	s
ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਨੀ	ਧ	ਪ	ਪ
ਜਿ	ਨਿ	ਸਿ	ਰਿ	ਸਾ	s	ਜੀ	s
ਧ	ਧ	ਮ	ਮ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪ
ਤਿ	ਨਿ	ਫੁ	ਨਿ	ਗੋ	s	ਈ	s
ਮ	ਮ	ਮ	ਮ	ਮ	ਮ	ਮ	ਮ
ਤਿ	ਸੁ	ਬਿ	ਨੁ	ਦੂ	s	ਜਾ	s
ਗ	ਗ	ਰੇ	ਰੇ	ਸ	ਸ	ਸ	ਸ
ਅ	ਵ	ਰੁ	ਨ	ਕੋ	s	ਈ	s

ਰਾਗੁ ਆਸਾ

ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੧ ॥

ਕਾਚੀ ਗਾਗਰਿ ਦੇਹ ਦੁਹੇਲੀ ਉਪਜੈ ਬਿਨਸੈ ਦੁਖੁ ਪਾਈ ॥
ਇਹੁ ਜਗੁ ਸਾਗਰੁ ਦੁਤਰੁ ਕਿਉ ਤਰੀਐ ਬਿਨੁ ਹਰਿ ਗੁਰ ਪਾਰਿ ਨ ਪਾਈ ॥੧॥
ਤੁਝ ਬਿਨੁ ਅਵਰੁ ਨ ਕੋਈ ਮੇਰੇ ਪਿਆਰੇ ਤੁਝ ਬਿਨੁ ਅਵਰੁ ਨ ਕੋਇ ਹਰੇ ॥
ਸਰਬੀ ਰੰਗੀ ਰੂਪੀ ਤੂੰਹੈ ਤਿਸੁ ਬਖਸੇ ਜਿਸੁ ਨਦਰਿ ਕਰੇ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
(ਅੰਗ ੩੫੫-੩੫੬)

ਪਦ ਅਰਥ :

ਕਾਚੀ ਗਾਗਰਿ = ਕੱਚਾ ਘੜਾ। ਦੇਹ = ਸਰੀਰ। ਦੁਹੇਲੀ = ਦੁਖਾਲੀ, ਦੁਖਾਲਯ, ਦੁੱਖਾਂ ਦਾ ਘਰ ਬਣੀ ਹੋਈ।
ਦੁਤਰੁ = ਜਿਸ ਨੂੰ ਤਰਨਾ ਔਖਾ ਹੈ। ਹਰੇ = ਹੇ ਹਰੀ ! ਰੰਗੀ ਰੂਪੀ = ਰੰਗਾਂ ਵਿਚ ਰਪਾ ਵਿਚ।

ਰਾਗੁ ਆਸਾ ਤਿੰਨਤਾਲ (੧੬ ਮਾਤਰਾ)
(ਅੰਗ ੩੫੫-੩੫੬)

1 x	2	3	4	5 2	6	7	8	9 0	10	11	12	13 3	14	15	16
ਸਥਾਈ								-	ਰੇ	ਮਪ	ਪ	ਧ	ਧਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ
-	ਸਾਂ	ਨੀ	ਧ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪ	s	ਤੁਝ	ਬਿ	ਨੁ	ਅਵ	ਰੁ ਨ	ਕੋ	ਈ
s	ਮੇ	s	ਰੇ	ਪਿ	ਆ	ਰੇ	s								
ਧ	ਮ	ਮ	ਮ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪ	ਧ	ਧ	ਧ	ਧ	ਪਧ	ਧ	ਧ	ਧ
ਕੋ	s	ਇ	s	ਹ	s	ਰੇ	s	ਤੁ	ਝ	ਬਿ	ਨੁ	ਅ	ਵ	ਰੁ	ਨ
-	ਸਾਂ	ਨੀ	ਧ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪ	-	ਰੇ	ਮਪ	ਪ	ਧ	ਧਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ
s	ਤੂੰ	s	s	ਹੈ	s	s	s	s	ਸ	ਰ	ਬੀ	ਰੰ	ਗੀ	ਰੂ	ਪੀ
ਮਪ	ਧਸਾਂ	ਰੇਸਾਂ	ਨੀਧ	ਸਾਂਨੀ	ਧਪ	ਮਗ	ਰੇਸ	ਮ	ਮ	ਮ	ਮ	ਗ	ਰੇ	ਸ	ਸ
ਕ	s	s	s	ਰੇ	s	s	s	ਤਿ	ਸੁ	ਬਖ	ਸੇ	ਜਿ	ਸੁ	ਨਦ	ਰਿ
ਅੰਤਰਾ								ਮ	ਮ	ਮ	ਮ	ਪ	ਪ	ਧ	ਧ
ਧਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਰੇਂ	ਰੇਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਕਾ	s	ਚੀ	s	ਗਾ	ਗ	ਰਿ	s
ਦੇ	s	ਹ	s	ਦੁ	ਹੇ	ਲੀ	s								
ਗਾਂ	ਗਾਂ	ਰੇਂ	ਰੇਂ	ਧ	ਧ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਧ	ਧ	ਧ	ਧ	ਧਸਾਂ	ਰੇਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ
ਦੁ	s	ਖੁ	s	ਪਾ	s	ਈ	s	ਉ	ਪ	ਜੈ	s	ਬਿ	ਨ	ਸੈ	s
ਧਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਰੇਂ	ਰੇਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਮ	ਮ	ਮ	ਮ	ਪ	ਪ	ਧ	ਧ
ਦੁਤ	ਰੁ	ਕਿ	ਉ	ਤ	ਰੀ	ਐ	s	ਇ	ਹੁ	ਜ	ਗੁ	ਸਾ	ਗ	ਰੁ	s
ਮਪ	ਧਸਾਂ	ਰੇਸਾਂ	ਨੀਧ	ਸਾਂਨੀ	ਧਪ	ਮਗ	ਰੇਸ	ਧ	ਧ	ਪ	ਪ	ਮ	ਗ	ਰੇ	ਸ
ਪਾ	s	s	s	ਈ	s	s	s	ਬਿ	ਨੁ	ਹ	ਰਿ	ਗੁ	ਰ	ਪਾਰਿ	ਨ

ਰਾਗੁ ਆਸਾ

ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੧ ਪੰਚਪਦੇ ॥
ਮੋਹੁ ਕੁਟੰਬੁ ਮੋਹੁ ਸਭ ਕਾਰ ॥
ਮੋਹੁ ਤੁਮ ਤਜਹੁ ਸਗਲ ਵੇਕਾਰ ॥੧॥
ਮੋਹੁ ਅਰੁ ਭਰਮੁ ਤਜਹੁ ਤੁਮ ਬੀਰ ॥
ਸਾਚੁ ਨਾਮੁ ਰਿਦੇ ਰਵੈ ਸਰੀਰ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

(ਅੰਗ ੩੫੬)

ਪਦ ਅਰਥ :

ਕੁਟੰਬੁ = ਪਰਵਾਰ, ਪਰਵਾਰ ਦੀ ਮਮਤਾ। ਬੀਰ = ਹੇ ਵੀਰ! ਹੇ ਭਾਈ! ਸਰੀਰ-(ਭਾਵ,) ਮਨੁੱਖ। ਰਵੈ = ਸਿਮਰਦਾ ਹੈ।

ਰਾਗੁ ਆਸਾ (ਏਕਤਾਲ ੧੨ ਮਾਤਰਾ)

(ਅੰਗ ੩੫੬)

1 x	2	3 0	4	5 2	6	7 0	8	9 3	10	11 4	12
ਸਥਾਈ											
ਰੇ	ਰੇ	ਮ	ਮ	ਪ	ਪ	ਧ	ਧ	ਧਸਾਂ	ਸਾਂ	ਨੀਧ	ਸਸ
ਮੋ	ਹੁ	ਅ	ਰੁ	ਭਰ	ਮੁ	ਤਜ	ਹੁ	ਤੁ	ਮ	ਬੀ	ਰ
ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਨੀ	ਨੀ	ਧ	ਪ	ਮਪ	ਧਸਾਂ	ਸਾਂਨੀ	ਧਪ	ਮਗ	ਰੇਸ
ਸਾ	ਚੁ	ਨਾ	ਮੁ	ਰਿ	ਦੇ	ਰ	ਵੈ	ਸ	ਰੀ	ਰ	s
ਅੰਤਰਾ											
ਮਪ	ਧਪ	ਨੀ	ਧ	ਪ	ਮ	ਮਪ	ਧਨੀ	ਧਧ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ
ਮੋ	ਹੁ	ਕੁ	ਟੰ	ਬੁ	s	ਮੋ	ਹੁ	ਸਭ	ਕਾ	s	ਰ
ਸਰੇਂ	ਗਰੇਂ	ਸਾਂ	ਨੀ	ਧ	ਪ	ਮਪ	ਧਸਾਂ	ਸਾਂਨੀ	ਧਪ	ਮਗ	ਰੇਸ
ਮੋ	ਹੁ	ਤੁ	ਮ	ਤਜ	ਹੁ	ਸਗ	ਲ	ਵੇ	s	ਕਾ	ਰ

ਰਾਗੁ ਆਸਾ

ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੧ ॥
ਆਪਿ ਕਰੇ ਸਚੁ ਅਲਖ ਅਪਾਰੁ ॥
ਹਉ ਪਾਪੀ ਤੂੰ ਬਖਸਣਹਾਰੁ ॥੧॥
ਤੇਰਾ ਭਾਣਾ ਸਭੁ ਕਿਛੁ ਹੋਵੈ ॥
ਮਨਹਠਿ ਕੀਚੈ ਅੰਤਿ ਵਿਗੋਵੈ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

(ਅੰਗ ੩੫੬)

ਪਦ ਅਰਥ :

ਸਚੁ = ਸਦਾ ਕਾਇਮ ਰਹਿਣ ਵਾਲਾ। ਅਲਖੁ = ਜਿਸ ਦਾ ਸਰੂਪ ਬਿਆਨ ਨ ਹੋ ਸਕੇ। ਤੇਰਾ ਭਾਣਾ = ਜੋ ਕੁਝ ਤੈਨੂੰ ਚੰਗਾ ਲੱਗਦਾ ਹੈ। ਹਠਿ = ਹਠ ਨਾਲ। ਅੰਤਿ = ਆਖਰ ਨੂੰ। ਵਿਗੋਵੈ = ਖੁਆਰ ਹੁੰਦਾ ਹੈ।

ਰਾਗੁ ਆਸਾ ਦਾਦਰਾ (੬ ਮਾਤਰਾ)
(ਅੰਗ ਤਪ੬)

1	2	3	4	5	6
x			0		
ਸਥਾਈ					
ਮ	ਮ	ਮ	ਮਪ	ਪ	ਪ
ਤੇ	s	ਰਾ	ਭਾ	s	ਣਾ
ਧ	ਧ	ਮ	ਪ	ਪ	ਪ
ਸਭੁ	ਕਿ	ਛ	ਹੋ	s	ਵੈ
ਸ	ਸ	ਰੇ	ਮ	ਮ	ਮ
ਮਨ	ਹ	ਠਿ	ਕੀ	s	ਚੈ
ਧ	ਧ	ਮ	ਪ	ਪ	ਪ
ਅੰ	s	ਤਿ	ਵਿ	ਗੋ	ਵੈ
ਅੰਤਰਾ					
ਧਸੰ	ਸੰ	ਸੰ	ਧਸੰ	ਸੰ	ਸੰ
ਆ	s	ਪਿ	ਕਰੇ	s	ਸਚੁ
ਰੇਂ	ਰੇਂ	ਰੇਂ	ਧ	ਸੰ	ਸੰ
ਅ	ਲ	ਖ	ਅ	ਪਾ	ਰੁ
ਪ	ਧ	ਧ	ਪ	ਧ	ਧ
ਹ	s	ਉ	ਪਾ	s	ਪੀ
ਮ	ਮ	ਮ	ਪ	ਪ	ਪ
ਤੂੰ	ਬਖ	ਸਣ	ਹਾ	s	ਰੁ

ਰਾਗੁ ਆਸਾ

ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੧ ਚਉਪਦੇ ॥
ਵਿਦਿਆ ਵੀਚਾਰੀ ਤਾਂ ਪਰਉਪਕਾਰੀ ॥
ਜਾਂ ਪੰਚ ਰਾਸੀ ਤਾਂ ਤੀਰਥ ਵਾਸੀ ॥੧॥
ਘੁੰਘਰੂ ਵਾਜੈ ਜੇ ਮਨੁ ਲਾਗੈ ॥
ਤਉ ਜਮੁ ਕਹਾ ਕਰੇ ਮੋ ਸਿਉ ਆਗੈ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

(ਅੰਗ ੩੫੬)

ਪਦ ਅਰਥ :

ਪੰਚਰਾਸੀ = ਪੰਜ ਕਾਮਾਦਿਕਾਂ ਨੂੰ ਰਾਸ ਕਰ ਲੈਣ ਵਾਲਾ, ਵੱਸ ਵਿਚ ਕਰ ਲੈਣ ਵਾਲਾ। ਆਗੈ = ਪਰਲੋਕ ਵਿਚ।

ਰਾਗੁ ਆਸਾ ਦੀਪਚੰਦੀ (੧੪ ਮਾਤਰਾ)

(ਅੰਗ ਝਪੲ)

1 x	2	3	4 2	5	6	7	8 0	9	10	11 3	12	13	14
ਸਥਾਈ													
ਮ	ਮ	ਮ	ਮਪ	ਪ	ਧ	ਧ	ਸਂ	ਸਂ	ਸਂ	ਸਂ	ਸਂ	ਸਂ	ਸਂ
ਘੁੰ	s	s	ਘ	s	ਰੂ	s	ਵਾ	s	ਜੈ	s	s	ਜੇ	s
ਸਂ	ਸਂ	ਸਂ	ਸਂ	ਸਂ	ਸਂ	ਸਂ	ਨੀ	ਨੀ	ਧ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪ
ਮ	s	s	ਨੁ	s	s	s	ਲਾ	s	s	ਗੈ	s	s	s
ਧ	ਧ	ਧ	ਧ	ਧ	ਧ	ਧ	ਪ	ਪ	ਪ	ਮ	ਮ	ਮ	ਮ
ਤ	s	ਉ	ਜ	s	ਮੁ	s	ਕ	s	ਹਾ	ਕ	s	ਰੇ	s
ਧ	ਧ	ਪ	ਮ	ਗ	ਰੇ	ਰੇ	ਗ	ਰੇ	ਸ	ਸ	ਸ	ਸ	ਸ
ਮੋ	s	s	ਸਿ	s	ਉ	s	ਆ	s	s	ਗੈ	s	s	s
ਅੰਤਰਾ													
ਮ	ਮ	ਮ	ਮ	ਮ	ਮ	ਮ	ਮਪ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪ	ਧ	ਧ
ਵਿ	s	s	ਦਿ	s	s	ਆ	ਵੀ	s	s	ਚਾ	s	ਰੀ	s
ਸਂ	ਸਂ	ਸਂ	ਸਂ	ਸਂ	ਸਂ	ਸਂ	ਧ	ਧ	ਸਂ	ਸਂ	ਸਂ	ਸਂ	ਸਂ
ਤਾਂ	s	s	ਪ	ਰ	ਉ	ਪ	ਕਾ	s	s	ਰੀ	s	s	s
ਗਾਂ	ਗਾਂ	ਗਾਂ	ਰੇਂ	ਰੇਂ	ਸਂ	ਸਂ	ਨੀ	ਨੀ	ਧ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪ
ਜਾਂ	s	s	ਪੰ	s	ਚ	s	ਰਾ	s	ਸੀ	s	s	ਤਾਂ	s
ਧ	ਧ	ਧ	ਪ	ਪ	ਮ	ਮ	ਗ	ਰੇ	ਰੇ	ਸ	ਸ	ਸ	ਸ
ਤੀ	s	s	ਰ	s	ਥ	s	ਵਾ	s	s	ਸੀ	s	s	s

ਰਾਗੁ ਆਸਾ

ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੧ ॥
ਏਕ ਨ ਭਰੀਆ ਗੁਣ ਕਰਿ ਧੋਵਾ ॥
ਮੇਰਾ ਸਹੁ ਜਾਗੈ ਹਉ ਨਿਸਿ ਭਰਿ ਸੋਵਾ ॥੧॥
ਇਉ ਕਿਉ ਕੰਤ ਪਿਆਰੀ ਹੋਵਾ ॥
ਸਹੁ ਜਾਗੈ ਹਉ ਨਿਸਿ ਭਰਿ ਸੋਵਾ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

(ਅੰਗ ੩੫੬-੩੫੭)

ਪਦ ਅਰਥ :

ਨਿਸਿ = ਰਾਤ। ਨਿਸਿ ਭਰਿ = ਸਾਰੀ ਰਾਤ, ਸਾਰੀ ਉਮਰ। ਸੋਵਾ = ਮੈਂ (ਮੇਰੇ ਦੀ ਨੀਂਦ ਵਿਚ) ਸੁੱਤੀ ਰਹਿੰਦੀ ਹਾਂ।
ਜਾਗੈ = ਜਾਗਦਾ ਹੈ; ਵਿਕਾਰ ਉਸ ਦੇ ਨੇੜੇ ਨਹੀਂ ਢੁਕਦੇ।

ਰਾਗੁ ਆਸਾ ਦੀਪਚੰਦੀ (੧੪ ਮਾਤਰਾ)
(ਅੰਗ ੩੫੬-੩੫੭)

1 x	2	3	4 2	5	6	7	8 0	9	10	11 3	12	13	14
ਸਥਾਈ													
ਮ	ਮ	ਮ	ਮਪ	ਪ	ਧ	ਧ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ
ਇ	s	ਉ	ਕਿ	s	s	ਉ	ਕੰ	s	s	ਤ	s	s	s
ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਨੀ	ਨੀ	ਧ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪ
ਪਿ	s	s	ਆ	s	ਰੀ	s	ਹੋ	s	s	ਵਾ	s	s	s
ਧ	ਧ	ਧ	ਧ	ਧ	ਧ	ਧ	ਪ	ਪ	ਪ	ਮ	ਮ	ਮ	ਮ
ਸ	s	ਹੁ	ਜਾ	s	ਗੈ	s	ਹ	s	ਉ	ਨਿ	s	ਸ	s
ਧ	ਧ	ਪ	ਮ	ਗ	ਰੇ	ਰੇ	ਗ	ਰੇ	ਸ	ਸ	ਸ	ਸ	ਸ
ਭ	s	s	ਰਿ	s	s	s	ਸੋ	s	s	ਵਾ	s	s	s
ਅੰਤਰਾ													
ਮ	ਮ	ਮ	ਮ	ਮ	ਮ	ਮ	ਮਪ	ਪ	ਪ	ਧ	ਧ	ਧ	ਧ
ਏ	s	ਕ	ਨ	s	s	s	ਭ	s	s	ਰੀ	s	ਆ	s
ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਧ	ਧ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ
ਗੁ	s	ਣ	ਕ	s	ਰਿ	s	ਧੋ	s	s	ਵਾ	s	s	s
ਗਾਂ	ਗਾਂ	ਗਾਂ	ਰੇਂ	ਰੇਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਨੀ	ਨੀ	ਧ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪ
ਮੇ	s	ਰਾ	ਸ	s	s	ਹੁ	ਜਾ	s	ਗੈ	ਹ	s	ਉ	s
ਧ	ਧ	ਪ	ਪ	ਪ	ਮ	ਮ	ਗ	ਰੇ	ਸ	ਸ	ਸ	ਸ	ਸ
ਨਿ	s	ਸਿ	ਭ	s	ਰਿ	s	ਸੋ	s	s	ਵਾ	s	s	s

ਰਾਗੁ ਆਸਾ

ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੧ ॥
ਪੇਵਕੜੈ ਧਨ ਖਰੀ ਇਆਣੀ ॥
ਤਿਸੁ ਸਹ ਕੀ ਮੈ ਸਾਰ ਨ ਜਾਣੀ ॥੧॥
ਸਹੁ ਮੇਰਾ ਏਕੁ ਦੂਜਾ ਨਹੀ ਕੋਈ
ਨਦਰਿ ਕਰੇ ਮੇਲਾਵਾ ਹੋਈ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

(ਅੰਗ ੩੫੭)

ਪਦ ਅਰਥ :

ਪੇਵਕੜੈ = ਪੇਕੇ ਘਰ ਵਿਚ, ਜਗਤ ਦੇ ਮੋਹ ਵਿਚ। ਧਨ = ਇਸਤ੍ਰੀ, ਜੀਵ-ਇਸਤ੍ਰੀ। ਖਰੀ = ਬਹੁਤ। ਇਆਣੀ = ਅੰਞਾਣ, ਮੂਰਖ। ਸਹ ਕੀ = ਖਸਮ ਦੀ। {ਨੋਟ ਲਫਜ਼ 'ਸਹੁ' ਅਤੇ 'ਸਹ' ਦਾ ਫਰਕ ਚੇਤੇ ਰਖਣ-ਯੋਗ ਹੈ। ਲਫਜ਼ 'ਸਹੁ' ਕਰਤਾ ਕਾਰਕ ਇਕ-ਵਚਨ ਹੈ ਤੇ () ਅੰਤ ਹੈ। ਸੰਬੰਧਕ 'ਕੀ' ਦੇ ਕਾਰਨ ਇਸ ਦਾ ਇਹ () ਲਹਿ ਗਿਆ ਹੈ}। ਸਾਰ = ਕਦਰ। ਏਕੁ = ਸਦਾ ਇਕ-ਰਸ ਰਹਿਣ ਵਾਲਾ।

ਰਾਗੁ ਆਸਾ ਕਹਿਰਵਾ (੮ ਮਾਤਰਾ)
(ਅੰਗ ੩੫੭)

1	2	3	4	5	6	7	8
x				0			
ਸਥਾਈ							
-	ਰੇ	ਰੇ	ਰੇ	ਮ	ਮ	ਮ	ਮ
s	ਸ	s	ਹੁ	ਮੇ	s	ਰਾ	ਏਕੁ
-	ਗ	ਗ	ਗ	ਰੇ	ਰੇ	ਸ	ਸ
s	ਦੂ	ਜਾ	ਨਹੀ	ਕੋ	s	ਈ	s
ਸ	ਸ	ਧ	ਧ	ਧ	ਧ	ਧ	ਧ
ਨ	s	ਦ	ਰਿ	ਕ	s	ਰੇ	s
ਪ	ਪ	ਪ	ਪ	ਮ	ਗ	ਰੇ	ਸ
ਮੇ	ਲਾ	ਵਾ	s	ਹੋ	s	ਈ	s
ਅੰਤਰਾ							
ਪ	ਪ	ਧ	ਧ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ
ਪੇ	ਵ	ਕ	s	ਝੈ	s	s	s
ਧ	ਧ	ਰੇਂ	ਰੇਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ
ਧ	ਨ	ਖ	ਰੀ	ਇ	ਆ	ਣੀ	s
ਧ	ਧ	ਧ	ਧ	ਧ	ਧ	ਧ	ਧ
ਤਿ	ਸੁ	ਸ	ਹ	ਕੀ	s	ਮੈ	s
ਪ	ਮ	ਗ	ਰੇ	ਸ	ਸ	ਸ	ਸ
ਸਾ	s	ਰ	ਨ	ਜਾ	s	ਣੀ	s

ਰਾਗੁ ਆਸਾ

ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੧ ॥
ਨ ਕਿਸ ਕਾ ਪੂਤੁ ਨ ਕਿਸ ਕੀ ਮਾਈ ॥
ਝੂਠੈ ਮੋਹਿ ਭਰਮਿ ਭੁਲਾਈ ॥੧॥
ਮੇਰੇ ਸਾਹਿਬ ਹਉ ਕੀਤਾ ਤੇਰਾ ॥
ਜਾਂ ਤੂੰ ਦੇਹਿ ਜਪੀ ਨਾਉ ਤੇਰਾ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

(ਅੰਗ ੩੫੭)

ਪਦ ਅਰਥ :

ਝੂਠੈ ਮੋਹਿ = ਝੂਠੈ ਮੋਹ ਦੇ ਕਾਰਨ। ਭਰਮਿ = ਭਟਕਣਾ ਵਿਚ (ਪੈ ਕੇ)। ਭੁਲਾਈ = (ਦੁਨੀਆ) ਭੁੱਲੀ ਹੋਈ ਹੈ, ਕੁਰਾਹੇ ਪਈ ਹੋਈ ਹੈ। ਕੀਤਾ ਤੇਰਾ = ਤੇਰਾ ਪੈਦਾ ਕੀਤਾ ਹੋਇਆ। ਜਪੀ = ਮੈਂ ਜਪਦਾ ਹਾਂ।

ਰਾਗੁ ਆਸਾ ਏਕਤਾਲ (੧੨ ਮਾਤਰਾ)

(ਅੰਗ ੩੫੭)

1 x	2	3 0	4	5 2	6	7 0	8	9 3	10	11 4	12
ਸਥਾਈ ਸਾਂ ਮੇ ਰੇ ਰੇ ਜਾਂ ਅੰਤਰਾ ਮ ਨ ਧ ਭੂ	ਸਾਂ ਰੇ ਰੇ s ਮ ਕਿ ਸਾਂ s	ਸਾਂ ਸਾ ਮ ਭੂੰ ਪ ਸ ਰੇਂ ਠੈ	ਨੀ ਹਿ ਮ s ਪ ਕਾ ਗਾਂ ਮੋ	ਧ ਬ ਪ ਦੇ ਧ ਪੂ ਰੇਂ s	ਪ s ਪ ਹਿ ਧ ਤੁ ਸਾਂ ਹਿ	ਮ ਹ ਧ ਜ ਸਾਂ ਨ ਮਪ ਭਰ	ਮ ਉ ਧ ਪੀ ਸਾਂ ਕਿ ਧਸਾਂ ਮਿ	ਗ ਕੀ ਸਾਂ ਨਾ ਰੇਂ ਸ ਸਨੀ ਭੂ	ਰੇ ਤਾ ਸਾਂ ਉ ਰੇਂ ਕੀ ਧਪ ਲਾ	ਸ ਤੇ ਸਾਂ ਤੇ ਸਾਂ ਮਾ ਮਗ ਈ	ਸ ਰਾ ਸਾਂ ਰਾ ਸਾਂ ਈ ਰੇਸ s

ਰਾਗੁ ਆਸਾ

ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੧ ਦੁਪਦੇ ॥
ਤਿਤੁ ਸਰਵਰੜੈ ਭਈਲੇ ਨਿਵਾਸਾ ਪਾਣੀ ਪਾਵਕੁ ਤਿਨਹਿ ਕੀਆ ॥
ਪੰਕਜੁ ਮੋਹ ਪਗੁ ਨਹੀ ਚਾਲੈ ਹਮ ਦੇਖਾ ਤਹ ਡੂਬੀਅਲੇ ॥੧॥
ਮਨ ਏਕੁ ਨ ਚੇਤਸਿ ਮੂੜ ਮਨਾ ॥
ਹਰਿ ਬਿਸਰਤ ਤੇਰੇ ਗੁਣ ਗਲਿਆ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

(ਅੰਗ ੩੫੭)

ਪਦ ਅਰਥ :

ਦੁਪਦੇ = ਦੋ ਪਦਾਂ ਵਾਲੇ, ਦੋ ਬੰਦਾਂ ਵਾਲੇ ਸ਼ਬਦ। ਤਿਤੁ = ਉਸ ਵਿਚ। ਸਰਵਰੜੈ = ਭਿਆਨਕ ਸਰੋਵਰ ਵਿਚ। ਤਿਤੁ ਸਰਵਰੜੈ = ਉਸ ਭਿਆਨਕ ਸਰੋਵਰ ਵਿਚ। ਭਈਲੇ = ਹੋਇਆ ਹੈ। ਪਾਵਕੁ = ਅੱਗ। ਤਿਨਹਿ = ਉਸ (ਪ੍ਰਭੂ) ਨੇ (ਆਪ ਹੀ)। ਜੇ ਪੰਕ = ਚਿੱਕੜ। ਪੰਕ ਜੁ ਮੋਹ = ਜੇ ਮੋਹ ਦੀ ਪੰਕ ਹੈ, ਜੇ ਮੋਹ ਦਾ ਚਿੱਕੜ ਹੈ। ਪਗੁ = ਪੈਰ। ਹਮ ਦੇਖਾ = ਸਾਡੇ ਵੇਖਦਿਆਂ, ਸਾਡੇ ਸਾਹਮਣੇ ਹੀ। ਤਹ = ਉਸ ਵਿਚ, ਉਥੇ। ਡੂਬੀਅਲੇ = ਡੁੱਬ ਗਏ। ਮਨ = ਹੇ ਮਨ! ਮੂੜ = ਮੂਰਖ ! ਗਲਿਆ = ਗਲਦੇ ਜਾਂਦੇ ਹਨ, ਘਟਦੇ ਜਾਂਦੇ ਹਨ।

ਰਾਗੁ ਆਸਾ ਰੂਪਕ (੭ ਮਾਤਰਾ)
(ਅੰਗ ੩੫੭)

1	2	3	4	5	6	7
x			2		3	
ਸਥਾਈ						
ਧ	ਧ	ਧ	ਧਨੀ	ਧ	ਪ	ਮ
ਮਨ	ਏਕੁ	s	ਨ	ਚੇ	ਤ	ਸਿ
ਪ	ਪ	ਪ	ਮ	ਗ	ਰੇ	ਸ
ਮੁ	s	ੜ	ਮ	s	ਨਾ	s
ਰੇ	ਰੇ	ਮ	ਪ	ਪ	ਧ	ਧ
ਹਰਿ	ਬਿ	ਸ	ਰ	s	ਤ	s
ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਨੀ	ਧ	ਧ	ਪ	ਪ
ਤੇਰੇ	ਗੁ	ਣ	ਗ	ਲਿ	ਆ	s
ਅੰਤਰਾ						
ਪ	ਪ	ਪ	ਧ	ਨੀ	ਧ	ਧ
ਤਿ	s	ਤੁ	ਸਰ	ਵ	ਰ	ੜੈ
ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਧ	ਰੇਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ
ਭ	ਈ	ਲੇ	ਨਿ	ਵਾ	ਸਾ	s
ਧ	ਸਾਂ	ਰੇਂ	ਗਾਂ	ਗਾਂ	ਗਾਂ	ਗਾਂ
ਪਾ	s	ਣੀ	ਪਾ	ਵ	ਕੁ	s
ਰੇਂ	ਰੇਂ	ਧ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ
ਤਿ	ਨ	ਹਿ	ਕੀ	s	ਆ	s
ਪ	ਪ	ਪ	ਧ	ਨੀ	ਧ	ਧ
ਪੰ	ਕ	ਜੁ	ਮੇ	ਹ	ਪ	ਗੁ
ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਧ	ਰੇਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ
ਨ	s	ਹੀ	ਚਾ	s	ਲੈ	s
ਧ	ਧ	ਧ	ਨੀ	ਧ	ਪ	ਪ
ਹ	s	ਮ	ਦੇ	s	ਖਾ	s
ਮ	ਮ	ਗ	ਰੇ	ਰੇ	ਸ	ਸ
ਤ	s	ਹ	ਭੂ	ਬੀ	ਅ	ਲੇ

ਰਾਗੁ ਆਸਾ

ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੧ ॥
ਛਿਅ ਘਰ ਛਿਅ ਗੁਰ ਛਿਅ ਉਪਦੇਸ ॥
ਗੁਰ ਗੁਰੁ ਏਕੇ ਵੇਸ ਅਨੇਕ ॥੧॥
ਜੈ ਘਰਿ ਕਰਤੇ ਕੀਰਤਿ ਹੋਇ ॥
ਸੋ ਘਰੁ ਰਾਖੁ ਵਡਾਈ ਤੋਹਿ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਅੰਗ ੩੫੭)

ਪਦ ਅਰਥ :

ਛਿਅ = ਛੇ। ਘਰ = ਸ਼ਾਸਤ੍ਰ। ਛਿਅ ਘਰ = ਸਾਂਖ, ਨਿਆਇ, ਵੈਸ਼ੇਨਿਕ, ਮੀਮਾਂਸਾ, ਯੋਗ, ਵੇਦਾਂਤ। ਗੁਰ = ਕਰਤਾ, ਸ਼ਾਸਤ੍ਰ-ਕਾਰ। ਛਿਅ ਗੁਰ = ਕਲਪ, ਗੋਤਮ, ਕਣਾਦ, ਜੈਮਿਨੀ ਪਤੰਜਲੀ, ਵਿਆਸ। ਉਪਦੇਸ = ਸਿੱਖਿਆ, ਸਿੱਧਾਂਤ। ਗੁਰੁ ਗੁਰੁ = ਇਸ਼ਟ ਗੁਰੂ। ਏਕੇ = ਇੱਕ ਹੀ। ਜੈ ਘਰਿ = ਜਿਸ ਘਰ ਦੀ ਰਾਹੀਂ, ਜਿਸ ਸਤਸੰਗ-ਘਰ ਵਿਚ। ਕੀਰਤਿ = ਸਿਫਤਿ-ਸਾਲਾਹ। ਵਡਾਈ = ਵਡਿਆਈ। ਤੋਹਿ = ਤੈਨੂੰ।

ਰਾਗੁ ਆਸਾ ਤਿੰਨਤਾਲ (੧੬ ਮਾਤਰਾ)

(ਅੰਗ ੩੫੭)

1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12	13	14	15	16
x				2				0				3			
ਸਥਾਈ														ਧਨੀ	ਧਪ
-	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਨੀ	ਧ	ਪ	ਪ	ਮ	ਮ	ਮ	ਮ	ਪ	ਪ	ਜੈ	s
s	ਘ	ਰਿ	s	ਕ	ਰ	ਤੇ	s	ਕੀਰ	ਤਿ	ਹੇ	s	ਇ	s		
														ਮ	ਮ
														ਸੋ	s
-	ਗ	ਰੇ	ਸ	ਸ	ਸ	ਸ	ਸ	ਰੇ	-	ਰੇ	ਮ	ਪ	ਪ		
s	ਘ	ਰੁ	s	ਰਾ	ਖੁ	s	s	ਵ	s	ਡਾ	ਈ	ਤੇ	ਹਿ		
ਅੰਤਰਾ															
ਮ	ਮ	ਮ	ਮ	ਪ	ਪ	ਧ	ਧ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਰੇਂ	ਰੇਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ
ਛਿ	ਅ	ਘ	ਰ	ਛਿ	ਅ	ਗੁ	ਰ	ਛਿ	s	ਅ	s	ਉ	ਪ	ਦੇ	ਸ
ਗਾਂ	ਰੇਂ	ਗਾਂ	ਰੇਂ	ਸਾਂ	ਨੀ	ਧ	ਪ	ਰੇਮ	ਪਧ	ਸਾਂਨੀ	ਧਪ	ਸਾਂਨੀ	ਧਪ		
ਗੁ	ਰ	ਗੁ	ਰੁ	ਏ	ਕੋ	ਵੇ	ਸ	ਅ	s	s	s	ਨੇ	ਕ		

ਰਾਗੁ ਆਸਾ

ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥

ਆਸਾ ਘਰੁ ੩ ਮਹਲਾ ੧ ॥

ਲਖ ਲਸਕਰ ਲਖ ਵਾਜੇ ਨੇਜੇ ਲਖ ਉਠਿ ਕਰਹਿ ਸਲਾਮੁ ॥

ਲਖਾ ਉਪਰਿ ਫੁਰਮਾਇਸਿ ਤੇਰੀ ਲਖ ਉਠਿ ਰਾਖਹਿ ਮਾਨੁ ॥

ਜਾਂ ਪਤਿ ਲੇਖੈ ਨਾ ਪਵੈ ਤਾਂ ਸਭਿ ਨਿਰਾਫਲ ਕਾਮ ॥੧॥

ਹਰਿ ਕੇ ਨਾਮ ਬਿਨਾ ਜਗੁ ਧੰਧਾ ॥

ਜੇ ਬਹੁਤਾ ਸਮਝਾਈਐ ਭੋਲਾ ਭੀ ਸੋ ਅੰਧੋ ਅੰਧਾ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

(ਅੰਗ ੩੫੮)

ਪਦ ਅਰਥ :

ਲਸਕਰ = ਫੌਜਾਂ। ਉਠਿ = ਉਠ ਕੇ। ਫੁਰਮਾਇਸਿ = ਹਕੂਮਤ। ਮਾਨੁ = ਆਦਰ। ਪਤਿ = ਦੁਨੀਆ ਵਿਚ ਮਿਲੀ ਇਹ ਇੱਜ਼ਤ। ਲੇਖੈ ਨ ਪਵੈ = ਪਰਮਾਤਮਾ ਦੀ ਹਜ਼ੂਰੀ ਵਿਚ ਕਬੂਲ ਨ ਹੋਵੇ। ਨਿਰਾਫਲ = ਵਿਅਰਥ। ਧੰਧਾ = ਝੰਬੇਲਾ, ਉਲਝਣ। ਅੰਧੋ ਅੰਧਾ = ਅੰਨ੍ਹਾ ਹੀ ਅੰਨ੍ਹਾ।

ਰਾਗੁ ਆਸਾ ਏਕਤਾਲ (੧੨ ਮਾਤਰਾ)

(ਅੰਗ ੩੫੮)

1 x	2	3 0	4	5 2	6	7 0	8	9 3	10	11 4	12
ਸਥਾਈ											
ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਨੀ	ਧ	ਪ	ਮ	ਮ	ਗ	ਰੇ	ਸ	ਸ
ਹ	ਰਿ	ਕੇ	s	ਨਾ	ਮ	ਬਿ	ਨਾ	ਜ	ਗੁ	ਧੰ	ਧਾ
ਰੇ	ਰੇ	ਮ	ਮ	ਪ	ਪ	ਧ	ਧ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ
ਜੇ	s	ਬਹੁ	ਤਾ	ਸਮ	ਝਾਈ	ਐ	s	ਭੇ	ਲਾ	s	s
ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਨੀ	ਧ	ਪ	ਮ	ਮ	ਗ	ਰੇ	ਸ	ਸ
ਭੀ	ਸੋ	s	ਅੰ	ਧੋ	s	ਅੰ	s	s	ਧਾ	s	s
ਅੰਤਰਾ											
ਮ	ਮ	ਪ	ਪ	ਧ	ਧ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਰੇਂ	ਰੇਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ
ਲ	ਖ	ਲਸ	ਕਰ	ਲ	ਖ	ਵਾ	ਜੇ	ਨੇ	s	ਜੇ	s
ਧ	ਸਾਂ	ਰੇਂ	ਗਾਂ	ਰੇਂ	ਸਾਂ	ਗਾਂ	ਗਾਂ	ਰੇਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ
ਲ	ਖ	s	ਉ	ਠਿ	s	ਕ	ਰ	ਹਿ	ਸ	ਲਾ	ਮੁ
ਮ	ਮ	ਪ	ਪ	ਧ	ਧ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਰੇਂ	ਰੇਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ
ਲ	s	ਖਾ	ਉ	ਪ	ਰਿ	ਫੁਰ	ਮਾ	ਇਸਿ	ਤੇ	s	ਰੀ
ਧ	ਸਾਂ	ਰੇਂ	ਗਾਂ	ਰੇਂ	ਸਾਂ	ਗਾਂ	ਗਾਂ	ਰੇਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ
ਲ	s	ਖ	ਉ	s	ਠਿ	ਰਾ	ਖ	ਹਿ	ਮਾ	s	ਨੁ
ਮ	ਮ	ਪ	ਪ	ਧ	ਧ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਰੇਂ	ਰੇਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ
ਜਾਂ	s	ਪ	ਤਿ	ਲੇ	ਖੈ	ਨਾ	s	ਪ	ਵੈ	s	s
ਨੀ	ਧ	ਧ	ਪ	ਪ	ਪ	ਮਪ	ਧਸਾਂ	ਨੀਧ	ਪਮ	ਗਰੇ	ਸ
ਤਾਂ	ਸ	ਭਿ	ਨਿ	ਰਾ	ਫਲ	ਕਾ	s	s	s	ਮ	s

ਰਾਗੁ ਆਸਾ

ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੧ ॥

ਦੀਵਾ ਮੇਰਾ ਏਕੁ ਨਾਮੁ ਦੁਖੁ ਵਿਚਿ ਪਾਇਆ ਤੇਲੁ ॥

ਉਨਿ ਚਾਨਣਿ ਓਹੁ ਸੋਖਿਆ ਚੂਕਾ ਜਮ ਸਿਉ ਮੇਲੁ ॥੧॥

ਲੋਕਾ ਮਤ ਕੋ ਫਕੜਿ ਪਾਇ ॥

ਲਖ ਮੜਿਆ ਕਰਿ ਏਕਠੇ ਏਕ ਰਤੀ ਲੇ ਭਾਹਿ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

(ਅੰਗ ੩੫੮)

ਪਦ ਅਰਥ :

ਉਨਿ = ਉਸ ਨਾਲ। ਚਾਨਣਿ = ਚਾਨਣ ਨਾਲ। ਉਨਿ ਚਾਨਣਿ = ਉਸ ਚਾਨਣ ਨਾਲ। ਓਹੁ = ਉਹ ਦੁੱਖ-ਤੇਲ। ਸੋਖਿਆ
= ਸੁੱਕ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਮੁੱਕ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਫਕੜਿ = ਫੱਕੜੀ, ਮਖੌਲ। ਮੜਿਆ = ਢੇਰ। ਭਾਹਿ = ਅੱਗ

ਰਾਗੁ ਆਸਾ ਰੂਪਕ (੭ ਮਾਤਰਾ)
(ਅੰਗ ੩੫੮)

1 x	2	3	4 2	5	6 3	7
ਸਥਾਈ						
ਧਨੀ	ਪਧ	ਧ	ਧਸਂ	ਸਨੀ	ਧ	ਪ
ਲੋ	ਕਾ	s	ਮ	ਤ	ਕੋ	s
ਮ	ਮ	ਮਗ	ਗ	ਰੇ	ਸ	ਸ
ਫ	ਕ	ੜਿ	ਪਾ	s	ਇ	s
ਸ	ਸ	ਸ	ਰੇਸ	ਨੀਧ	ਪੁ	ਪੁ
ਲ	s	ਖ	ਮ	ੜਿ	ਆ	s
ਮੁ	ਪੁ	ਧੁ	ਸ	ਸ	ਸ	ਸ
ਕ	s	ਰਿ	ਏ	ਕ	ਠੇ	s
ਰੇ	ਰੇ	ਮ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪ
ਏ	s	ਕ	ਰ	s	ਤੀ	s
ਧ	ਧ	ਧ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ
ਲੋ	s	s	ਭਾ	s	ਹਿ	s
ਅੰਤਰਾ						
ਮ	ਮ	ਮਪ	ਪ	ਪਧ	ਧ	ਧ
ਦੀ	s	ਵਾ	ਮੇ	s	ਰਾ	s
ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਧ	ਧ	ਸਾਂ	ਸਾਂ
ਏ	s	ਕੁ	ਨਾ	s	ਮੁ	s
ਰੇਂ	ਰੇਂ	ਰੇਂ	ਰੇਂ	ਰੇਂ	ਰੇਂ	ਰੇਂ
ਦੁ	s	ਖੁ	ਵਿ	s	ਚਿ	s
ਗਾਂ	ਗਾਂ	ਗਾਂ	ਰੇਂ	ਰੇਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ
ਪਾ	s	ਇਆ	ਤੇ	s	ਲੁ	s
ਮ	ਮ	ਮਪ	ਪ	ਪਧ	ਸਾਂ	ਸਾਂ
ਉ	s	ਨਿ	ਚਾ	ਨ	ਣਿ	s
ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਧ	ਧ	ਸਾਂ	ਸਾਂ
ਓ	s	ਹੁ	ਸੋ	ਖਿ	ਆ	s
ਧ	ਧ	ਧ	ਨੀ	ਧ	ਪ	ਪ
ਭੂ	s	ਕਾ	ਜ	s	ਮ	s
ਮ	ਮ	ਪ	ਮ	ਗ	ਰੇ	ਸ
ਸਿ	s	ਉ	ਮੇ	s	ਲੁ	s

ਰਾਗੁ ਆਸਾ

ਆਸਾ ਘਰੁ ੪ ਮਹਲਾ ੧

ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥

ਦੇਵਤਿਆ ਦਰਸਨ ਕੈ ਤਾਈ ਦੂਖ ਭੂਖ ਤੀਰਥ ਕੀਏ ॥

ਜੋਗੀ ਜਤੀ ਜੁਗਤਿ ਮਹਿ ਰਹਤੇ ਕਰਿ ਕਰਿ ਭਗਵੇ ਭੋਖ ਭਏ ॥੧॥

ਤਉ ਕਾਰਣਿ ਸਾਹਿਬਾ ਰੰਗਿ ਰਤੇ ॥

ਤੇਰੇ ਨਾਮ ਅਨੇਕਾ ਰੂਪ ਅਨੰਤਾ ਕਹਣੁ ਨ ਜਾਹੀ ਤੇਰੇ ਗੁਣ ਕੇਤੇ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

(ਅੰਗ ੩੫੮)

ਪਦ ਅਰਥ :

ਕੈ ਤਾਈ = ਦੀ ਖਾਤਰ। ਜੁਗਤਿ = ਮਰਯਾਦਾ। ਭਗਵੇ = ਗੋਰੂਏ ਰੰਗ ਦੇ। ਤਉ ਕਾਰਣਿ = ਤੇਰੇ ਦੀਦਾਰ ਦੀ ਖਾਤਰ।
ਰੰਗਿ = (ਤੇਰੇ) ਪ੍ਰੇਮ ਵਿਚ। ਕਹਣੁ ਨ ਜਾਹੀ = ਕਹਣੁ ਨ ਜਾਹਿ, ਬਿਆਨ ਨਹੀਂ ਕੀਤੇ ਜਾ ਸਕਦੇ।

ਰਾਗੁ ਆਸਾ ਕਹਿਰਵਾ (੮ ਮਾਤਰਾ)
(ਅੰਗ ੩੫੮)

1 x	2	3	4	5 0	6	7	8
ਸਥਾਈ							
ਸ	ਸ	ਰੇ	ਰੇ	ਮ	ਮ	ਮ	ਮ
ਤ	s	ਉ	s	ਕਾ	ਰ	ਣਿ	s
ਗ	ਗ	ਗ	ਗਰੇ	ਰੇ	ਰੇ	ਰੇ	ਰੇ
ਸਾ	ਹਿ	s	ਬਾ	s	s	s	s
ਗ	ਗ	ਗਰੇ	ਰੇ	ਗ	ਗ	ਗ	ਗ
ਰੰ	s	ਗਿ	s	ਰ	s	ਤੇ	s
ਗ	ਗ	ਗਰੇ	ਰੇ	ਸ	ਸ	ਸ	ਸ
ਰੰ	s	ਗਿ	s	ਰ	s	ਤੇ	s
ਧ	ਧ	ਧ	ਧ	ਧ	ਧ	ਧ	ਧ
ਤੇ	ਰੇ	ਨਾ	ਮ	ਅ	ਨੇ	ਕਾ	s
ਧ	ਧ	ਧ	ਧ	ਧ	ਧ	ਧ	ਧ
ਭੂ	ਪ	ਅਨੰ	ਤਾ	ਕ	ਹ	ਣੁ	ਨ
ਮ	ਮ	ਮ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪ
ਜਾ	ਹੀ	ਤੇ	ਰੇ	ਗੁ	ਣ	ਕੇ	s
ਗ	ਰੇ	ਸ	ਸ	ਸ	ਸ	ਸ	ਸ
ਤੇ	s	s	s	s	s	s	s
ਅੰਤਰਾ							
ਸੰ	ਸੰ	ਸੰ	ਸੰ	ਸੰ	ਸੰ	ਧ	ਧ
ਦੇ	ਵ	ਤਿ	ਆ	ਦਰ	ਸਨ	ਕੈ	s
ਸੰ	ਸੰ	ਸੰ	ਸੰ	ਸੰ	ਸੰ	ਸੰ	ਸੰ
ਤਾ	s	s	s	ਈ	s	s	s
ਰੇਂ	ਰੇਂ	ਰੇਂ	ਰੇਂ	ਰੇਂ	ਰੇਂ	ਧ	ਧ
ਦੂ	ਖ	ਭੂ	ਖ	ਤੀਰ	ਥ	ਕੀ	s
ਸੰ	ਸੰ	ਸੰ	ਸੰ	ਸੰ	ਸੰ	ਸੰ	ਸੰ
ਏ	s	s	s	s	s	s	s
ਸੰ	ਸੰ	ਸੰ	ਸੰ	ਸੰ	ਸੰ	ਧ	ਧ
ਜੇ	ਗੀ	ਜ	ਤੀ	ਜੁਗ	ਤਿ	ਮਹਿ	ਰ
ਸੰ	ਸੰ	ਸੰ	ਸੰ	ਸੰ	ਸੰ	ਸੰ	ਸੰ
ਹ	ਤੇ	s	s	s	s	s	s
ਧ	ਧ	ਪ	ਪ	ਮ	ਮ	ਗ	ਗ
ਕ	ਰਿ	ਕ	ਰਿ	ਭਗ	ਵੇ	ਭੇ	ਖ
ਰੇ	ਰੇ	ਰੇ	ਰੇ	ਸ	ਸ	ਸ	ਸ
ਭ	s	s	s	ਏ	s	s	s

ਰਾਗੁ ਆਸਾ

ਆਸਾ ਘਰੁ ਪ ਮਹਲਾ ੧
ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥
ਭੀਤਰਿ ਪੰਚ ਗੁਪਤ ਮਨਿ ਵਾਸੇ ॥
ਥਿਰੁ ਨ ਰਹਹਿ ਜੈਸੇ ਭਵਹਿ ਉਦਾਸੇ ॥੧॥
ਮਨੁ ਮੇਰਾ ਦਇਆਲ ਸੇਤੀ ਥਿਰੁ ਨ ਰਹੈ ॥
ਲੋਭੀ ਕਪਟੀ ਪਾਪੀ ਪਾਖੰਡੀ ਮਾਇਆ ਅਧਿਕ ਲਗੈ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
(ਅੰਗ ੩੫੯)

ਪਦ ਅਰਥ :

ਭੀਤਰਿ = ਮਨ ਦੇ ਧੁਰ ਅੰਦਰ। ਪੰਚ = ਪੰਜ ਕਾਮਾਦਿਕ। ਗੁਪਤ = ਲੁਕੇ ਹੋਏ। ਮਨਿ = ਮਨ ਵਿਚ। ਥਿਰੁ ਨ ਰਹਹਿ =
ਟਿਕਦੇ ਨਹੀਂ। ਉਦਾਸੇ = ਠਠੰਬਰੇ ਹੋਏ। ਜੈਸੇ = ਜਿਵੇਂ। ਸੇਤੀ = ਨਾਲ। ਥਿਰੁ ਨ ਰਹੈ = ਟਿਕਦਾ ਨਹੀਂ, ਜੁੜਦਾ ਨਹੀਂ।
ਅਧਿਕ = ਬਹੁਤ।

ਰਾਗੁ ਆਸਾ ਤਿੰਨਤਾਲ (੧੬ ਮਾਤਰਾ)

(ਅੰਗ ੩੫੯)

1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12	13	14	15	16
x				2				0				3			
ਸਥਾਈ								-	ਮ	ਮ	ਪ	ਪਧ	ਸੰਨੀ	ਧਪ	ਧਪ
								s	ਮਨੁ	ਮੇ	ਰਾ	ਦਇ	ਆਲ	ਸੇ	ਤੀ
ਮ	ਮ	ਗ	ਗ	ਰੇ	ਰੇ	ਸ	ਸ								
ਥਿ	s	ਰੁ	s	ਨ	s	ਰ	ਹੈ								
								-	ਸ	ਨੀ	ਨੀ	ਧ	ਧ	ਪ	ਪ
								s	ਲੋ	s	ਭੀ	ਕ	ਪ	ਟੀ	s
ਮੁ	ਮੁ	ਪੁ	ਪੁ	ਧੁ	ਧੁ	ਸ	ਸ								
ਪਾ	s	ਪੀ	s	ਪਾ	ਖੰ	s	ਡੀ								
								-	ਰੇ	ਮ	ਮ	ਪ	ਪ	ਧ	ਧਸੰ
								s	ਮਾ	ਇ	ਆ	ਅ	ਧਿ	ਕ	ਲ
ਰੇਮ	ਪਧ	ਸੰਨੀ	ਧਪ	ਸੰਨੀ	ਧਪ	ਮਗ	ਰੇਸ								
ਗੈ	s	s	s	s	s	s	s								
ਅੰਤਰਾ								-	ਧ	ਧ	ਧ	ਪ	ਪ	ਮ	ਮ
								s	ਭੀ	ਤ	ਰਿ	ਪੰ	ਚ	ਗੁਪ	ਤ
ਪਧ	ਸੰ	ਸੰ	ਸੰ	ਰੇਂ	ਰੇਂ	ਸੰ	ਸੰ								
ਮ	s	s	ਨਿ	ਵਾ	s	ਸੇ	s								
								ਸੰ	ਰੇਂ	ਗੰ	ਰੇਂ	ਸੰ	ਨੀ	ਧ	ਪ
								ਥਿਰੁ	ਨ	ਰਹ	ਹਿ	ਜੈ	ਸੇ	ਭਵ	ਹਿ
ਰੇਮ	ਪਧ	ਸੰਨੀ	ਧਪ	ਸੰਨੀ	ਧਪ	ਮਗ	ਰੇਸ								
ਉ	s	s	s	ਦਾ	s	ਸੇ	s								

ਰਾਗੁ ਆਸਾ

ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥
ਆਸਾ ਘਰੁ ਓ ਮਹਲਾ ੧ ॥
ਮਨੁ ਮੋਤੀ ਜੇ ਗਹਣਾ ਹੋਵੈ ਪਉਣੁ ਹੋਵੈ ਸੂਤ ਧਾਰੀ ॥
ਖਿਮਾ ਸੀਗਾਰੁ ਕਾਮਣਿ ਤਨਿ ਪਹਿਰੈ ਰਾਵੈ ਲਾਲ ਪਿਆਰੀ ॥੧॥
ਲਾਲ ਬਹੁ ਗੁਣਿ ਕਾਮਣਿ ਮੋਹੀ ॥
ਤੇਰੇ ਗੁਣ ਹੋਹਿ ਨ ਅਵਰੀ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

(ਅੰਗ ੩੫੯)

ਪਦ ਅਰਥ :

ਪਉਣੁ = ਹਵਾ, ਸੁਆਸ। ਸੂਤ = ਧਾਗਾ। ਕਾਮਣਿ = ਇਸਤ੍ਰੀ। ਤਨਿ = ਤਨ ਉਤੇ। ਰਾਵੈ = ਮਾਣਦੀ ਹੈ, ਮਿਲਦੀ ਹੈ। ਲਾਲ = ਹੇ ਲਾਲ ! ਬਹੁ ਗੁਣਿ = ਬਹੁਤ ਗੁਣਾਂ ਵਾਲੇ। ਹੋਹਿ ਨ = ਨਹੀਂ ਹਨ। ਅਵਰੀ = ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਵਿਚ।

ਰਾਗੁ ਆਸਾ ਏਕਤਾਲ (੧੨ ਮਾਤਰਾ)

(ਅੰਗ ੩੫੯)

1 x	2	3 0	4	5 2	6	7 0	8	9 3	10	11 4	12
ਸਥਾਈ											
ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਨੀ	ਧ	ਪ	ਮ	ਮ	ਗ	ਰੇ	ਸ	ਸ
ਲਾ	ਲ	ਬ	ਹੁ	ਗੁ	ਣਿ	ਕਾ	ਮ	ਣਿ	s	ਮੋ	ਹੀ
ਰੇ	ਰੇ	ਮ	ਮ	ਪ	ਪ	ਧ	ਧ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ
ਤੇ	ਰੇ	ਗੁ	ਣ	ਹੋ	ਹਿ	ਨ	s	ਅ	ਵ	ਰੀ	s
ਅੰਤਰਾ											
ਮ	ਮ	ਪ	ਪ	ਧ	ਧ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਰੇਂ	ਰੇਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ
ਮ	ਨੁ	ਮੋ	ਤੀ	ਜੇ	s	ਗ	ਹ	ਣਾ	s	ਹੋ	ਵੈ
ਧ	ਸਾਂ	ਰੇਂ	ਗਾਂ	ਰੇਂ	ਸਾਂ	ਗਾਂ	ਗਾਂ	ਰੇਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ
ਪ	ਉ	ਣੁ	s	ਹੋ	ਵੈ	ਸੂ	s	ਤ	ਧਾ	ਰੀ	s
ਮ	ਮ	ਪ	ਪ	ਧ	ਧ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਰੇਂ	ਰੇਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ
ਖਿ	s	ਮਾ	ਸੀ	ਗਾ	ਰੁ	ਕਾ	ਮ	ਣਿ	ਤਨਿ	ਪਹਿ	ਰੈ
ਨੀ	ਧ	ਧ	ਪ	ਪ	ਪ	ਮਪ	ਧਸਾਂ	ਸਾਂਨੀ	ਧਪ	ਮਗ	ਰੇਸ
ਰਾ	ਵੈ	ਲਾ	ਲ	ਪਿ	ਆ	ਰੀ	s	s	s	s	s

ਰਾਗੁ ਆਸਾ

ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੧ ॥

ਕੀਤਾ ਹੋਵੈ ਕਰੇ ਕਰਾਇਆ ਤਿਸੁ ਕਿਆ ਕਹੀਐ ਭਾਈ ॥
ਜੋ ਕਿਛੁ ਕਰਣਾ ਸੋ ਕਰਿ ਰਹਿਆ ਕੀਤੇ ਕਿਆ ਚਤੁਰਾਈ ॥੧॥
ਤੇਰਾ ਹੁਕਮੁ ਭਲਾ ਤੁਧੁ ਭਾਵੈ ॥
ਨਾਨਕ ਤਾ ਕਉ ਮਿਲੈ ਵਡਾਈ ਸਾਚੇ ਨਾਮਿ ਸਮਾਵੈ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

(ਅੰਗ ੩੫੯)

ਪਦ ਅਰਥ :

ਕੀਤਾ ਹੋਵੈ = ਜੋ ਪ੍ਰਭੂ ਦਾ ਪੈਦਾ ਕੀਤਾ ਹੋਇਆ ਹੈ, ਜੀਵ। ਕਿਆ ਕਹੀਐ = ਕੀਹ ਗਿਲਾ? ਭਾਈ = ਹੇ ਭਾਈ! ਕੀਤੇ = ਜੀਵ ਦੀ। ਕਿਆ = ਕੁਝ ਸੰਵਾਰ ਨਹੀਂ ਸਕਦੀ। ਤੁਧੁ ਭਾਵੈ = ਜੇਹੜਾ ਜੀਵ ਤੈਨੂੰ ਚੰਗਾ ਲਗਦਾ ਹੈ। ਭਲਾ = ਪਿਆਰਾ, ਸੁਖਾਵਾਂ। ਨਾਮਿ = ਨਾਮ ਵਿਚ।

ਰਾਗੁ ਆਸਾ ਏਕਤਾਲ (੧੨ ਮਾਤਰਾ)

(ਅੰਗ ੩੫੯)

1 x	2	3 0	4	5 2	6	7 0	8	9 3	10	11 4	12
ਸਥਾਈ											
ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਨੀ	ਧ	ਪ	ਮ	ਮ	ਗ	ਰੇ	ਸ	ਸ
ਤੇ	ਰਾ	ਹੁ	ਕ	ਮੁ	s	ਭ	ਲਾ	ਤੁ	ਧੁ	ਭਾ	ਵੈ
ਰੇ	ਰੇ	ਮ	ਮ	ਪ	ਪ	ਧ	ਧ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ
ਨਾ	ਨ	ਕ	ਤਾ	s	s	ਕ	ਉ	ਮਿ	ਲੈ	ਵਡਾ	ਈ
ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਨੀ	ਧ	ਪ	ਮਪ	ਧਸਾਂ	ਸਾਂਨੀ	ਧਪ	ਮਗ	ਰੇਸ
ਸਾ	s	ਚੇ	ਨਾ	s	ਮਿ	ਸ	s	ਮਾ	s	ਵੈ	s
ਅੰਤਰਾ											
ਮ	ਮ	ਪ	ਪ	ਧ	ਧ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਰੇਂ	ਰੇਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ
ਕੀ	ਤਾ	ਹੇ	ਵੈ	ਕ	ਰੇ	ਕ	ਰਾ	ਇ	s	ਆ	s
ਧ	ਸਾਂ	ਰੇਂ	ਗਾਂ	ਰੇਂ	ਸਾਂ	ਗਾਂ	ਗਾਂ	ਰੇਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ
ਤਿ	ਸੁ	ਕਿ	ਆ	ਕ	ਹੀ	ਐ	s	ਭਾ	s	ਈ	s
ਮ	ਮ	ਪ	ਪ	ਧ	ਧ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਰੇਂ	ਰੇਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ
ਜੋ	s	ਕਿ	ਛੁ	ਕਰ	ਣਾ	ਸੋ	s	ਕ	ਰਿ	ਰਹਿ	ਆ
ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਨੀ	ਧ	ਪ	ਮਪ	ਧਸਾਂ	ਸਾਂਨੀ	ਧਪ	ਮਗ	ਰੇਸ
ਕੀ	s	ਤੇ	ਕਿ	ਆ	s	ਚ	ਤੁ	ਰਾ	s	ਈ	s

ਰਾਗੁ ਆਸਾ

ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੧ ॥

ਗੁਰ ਕਾ ਸਬਦੁ ਮਨੈ ਮਹਿ ਮੁੰਦ੍ਰਾ ਖਿੰਥਾ ਖਿਮਾ ਹਢਾਵਉ ॥
ਜੋ ਕਿਛੁ ਕਰੈ ਭਲਾ ਕਰਿ ਮਾਨਉ ਸਹਜ ਜੋਗ ਨਿਧਿ ਪਾਵਉ ॥੧॥
ਬਾਬਾ ਜੁਗਤਾ ਜੀਉ ਜੁਗਹ ਜੁਗ ਜੋਗੀ ਪਰਮ ਤੰਤ ਮਹਿ ਜੋਗੰ ॥
ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਨਾਮੁ ਨਿਰੰਜਨ ਪਾਇਆ ਗਿਆਨ ਕਾਇਆ ਰਸ ਭੋਗੰ ॥੧॥

(ਅੰਗ ੩੫੯-੩੬੦)

ਪਦ ਅਰਥ :

ਮਨੈ ਮਹਿ = ਮਨ ਵਿਚ। ਮੁੰਦ੍ਰਾ = ਵਾਲੇ (ਕੱਚ ਆਦਿਕ ਦੇ) ਜੋ ਜੋਗੀ ਲੋਕ ਕੰਨਾਂ ਵਿਚ ਪਾਂਦੇ ਹਨ। ਖਿੰਥਾ = ਗੋਦੜੀ।
ਹਢਾਵਉ = ਮੈਂ ਹੰਢਾਂਦਾ ਹਾਂ, ਮੈਂ ਪਹਿਨਦਾ ਹਾਂ। ਮਾਨਉ = ਮੈਂ ਮੰਨਦਾ ਹਾਂ। ਸਹਜ = ਮਨ ਦੀ ਅਡੋਲਤਾ, ਸ਼ਾਂਤੀ।
ਜੋਗ ਨਿਧਿ = ਜੋਗ (ਦੀ ਕਮਾਈ) ਦਾ ਖਜ਼ਾਨਾ। ਪਾਵਉ = ਮੈਂ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਦਾ ਹਾਂ। ਜੁਗਤਾ = ਜੁੜਿਆ ਹੋਇਆ। ਜੁਗਹ
ਜੁਗ = ਹਰੇਕ ਜੁਗ ਤਕ, ਸਦਾ ਲਈ। ਪਰਮ ਤੰਤ = ਪਰਮਾਤਮਾ। ਜੋਗੰ = ਮਿਲਾਪ। ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ = ਅਟੱਲ ਆਤਮਕ
ਜੀਵਨ ਦੇਣ ਵਾਲਾ। ਨਿਰੰਜਨ = {ਨਿਰ-ਅੰਜਨ। ਅੰਜਨ = ਕਾਲਖ, ਮਾਇਆ ਦੀ ਕਾਲਖ, ਮਾਇਆ ਦਾ ਪ੍ਰਭਾਵ} ਜਿਸ
ਤੇ ਮਾਇਆ ਦਾ ਪ੍ਰਭਾਵ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ ਉਸ ਦਾ। ਨਿਰੰਜਨ ਨਾਮੁ = ਨਿਰੰਜਨ ਦਾ ਨਾਮ। ਗਿਆਨ ਰਸ = ਪਰਮਾਤਮਾ ਨਾਲ
ਡੂੰਘੀ ਸਾਂਝ ਦੇ ਆਤਮਕ ਆਨੰਦ। ਕਾਇਆ = ਸਰੀਰ ਵਿਚ, ਹਿਰਦੇ ਵਿਚ। ਭੋਗੰ = ਮਾਣਦਾ ਹੈ।

ਰਾਗੁ ਆਸਾ ਮੱਤਤਾਲ (੯ ਮਾਤਰਾ)
(ਅੰਗ ੩੫੯-੩੬੦)

1	2	3	4	5	6	7	8	9
x				2		3		
ਸਥਾਈ								
ਸ	ਸ	ਰੇ	ਰੇ	ਮ	ਮ	ਪਮ	ਗਰੇ	ਸ
ਬਾ	ਬਾ	ਜੁ	ਗ	ਤਾ	s	ਜੀ	ਉ	s
ਨੀ	ਨੀ	ਧ	ਧ	ਪ	ਪ	ਮਪ	ਧਸੰ	ਸੰ
ਜੁ	ਗ	ਹ	s	ਜੁ	ਗ	ਜੋ	s	ਗੀ
ਸੰ	ਸੰ	ਧ	ਧ	ਪ	ਪ	ਪਮ	ਗਰੇ	ਸ
ਪਰ	ਮ	ਤੰ	ਤ	ਮ	ਹਿ	ਜੋ	s	ਗੰ
ਮ	ਮ	ਮ	ਮ	ਪ	ਪ	ਰੇਮ	ਪਧ	ਧ
ਅੰਮ੍ਰਿ	ਤੁ	ਨਾ	ਮੁ	ਨਿਰੰ	ਜਨ	ਪਾ	ਇ	ਆ
ਸੰ	ਸੰ	ਨੀ	ਧ	ਪ	ਪ	ਪਮ	ਗਰੇ	ਸ
ਗਿਆ	ਨ	ਕਾਇ	ਆ	ਰ	ਸ	ਭੋ	s	ਗੰ
ਅੰਤਰਾ								
ਮ	ਮ	ਮ	ਮ	ਪ	ਪ	ਮਪ	ਧਨੀ	ਧਧ
ਗੁ	s	ਰ	s	ਕਾ	s	ਸ	ਬ	ਦੁ
ਨੀ	ਧ	ਪ	ਮ	ਪ	ਧ	ਸਾਂਸੰ	ਸਾਂਸੰ	ਸਾਂਸੰ
ਮ	s	ਨੈ	s	ਮ	ਹਿ	ਮੁੰ	ਵ੍ਹਾ	s
ਗੰ	ਗੰ	ਰੇਂ	ਰੇਂ	ਸੰ	ਸੰ	ਸਾਂਨੀ	ਧਪ	ਮਮ
ਖਿੰ	s	ਥਾ	ਖਿ	s	ਮਾ	ਹਵਾ	ਵ	ਉ
ਮ	ਮ	ਮ	ਮ	ਪ	ਪ	ਮਪ	ਧਨੀ	ਧਧ
ਜੋ	s	ਕਿ	ਛੁ	ਕ	ਚੈ	s	s	s
ਨੀ	ਧ	ਪ	ਮ	ਪ	ਧ	ਸਾਂਸੰ	ਸਾਂਸੰ	ਸਾਂਸੰ
ਭ	ਲਾ	ਕ	ਰਿ	ਮਾ	s	ਨ	s	ਉ
ਧ	ਧ	ਪ	ਪ	ਮ	ਮ	ਧਪ	ਮਗ	ਰੇਸ
ਸਹ	ਜ	ਜੋ	ਗ	ਨਿ	ਧਿ	ਪਾ	ਵ	ਉ

ਰਾਗੁ ਆਸਾ

ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੧ ॥

ਗੁਰੁ ਕਰਿ ਗਿਆਨੁ ਧਿਆਨੁ ਕਰਿ ਧਾਵੈ ਕਰਿ ਕਰਣੀ ਕਸੁ ਪਾਈਐ ॥
ਭਾਠੀ ਭਵਨੁ ਪ੍ਰੇਮ ਕਾ ਪੇਚਾ ਇਤੁ ਰਸਿ ਅਮਿਉ ਚੁਆਈਐ ॥੧॥
ਬਾਬਾ ਮਨੁ ਮਤਵਾਰੇ ਨਾਮ ਰਸੁ ਪੀਵੈ ਸਹਜ ਰੰਗ ਰਚਿ ਰਹਿਆ ॥
ਅਹਿਨਿਸਿ ਬਨੀ ਪ੍ਰੇਮ ਲਿਵ ਲਾਗੀ ਸਬਦੁ ਅਨਾਹਦ ਗਹਿਆ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
(ਅੰਗ ੩੬੦)

ਪਦ ਅਰਥ :

ਗਿਆਨੁ = ਅਕਾਲ ਪੁਰਖ ਨਾਲ ਡੂੰਘੀ ਸਾਂਝ। ਧਿਆਨੁ = ਪ੍ਰਭੂ ਦੀ ਯਾਦ ਵਿ ਸੁਰਤਿ ਜੁੜੀ ਰਹਿਣੀ। ਧਾਵੈ = ਮਹੂਏ ਦੇ ਫੁੱਲ। ਕਰਣੀ = ਉੱਚਾ ਆਚਰਨ। ਕਸੂ = ਕਿੱਕਰ ਦੇ ਸੱਕ। ਭਵਨੁ = ਸਰੀਰ, ਦੇਹ-ਅੱਧਿਆਸ। ਭਾਠੀ = ਸਰਾਬ ਕੱਢਣ ਵਾਸਤੇ ਭੱਠੀ, (ਲਾਹਣ ਵਾਲਾ ਭਾਂਡਾ, ਭਾਂਡੇ ਦੇ ਉਪਰ ਨਾਲ, ਭਾਂਡੇ ਦੇ ਹੇਠ ਅੱਗ = ਇਸ ਸਾਰੇ ਦਾ ਸਮੂਹ)। ਪੇਚਾ = ਠੰਡੇ ਪਾਣੀ ਦਾ ਪੇਚਾ ਉਸ ਨਾਲੀ ਉਤੇ ਜਿਸ ਵਿਚੋਂ ਅਰਕ ਦੀ ਭਾਫ਼ ਨਿਕਲਦੀ ਹੈ, ਤਾਕਿ ਭਾਫ਼ ਠੰਡੀ ਹੋ ਕੇ ਅਰਕ ਬਣਦੀ ਜਾਏ। ਇਤੁ = ਇਸ ਦੀ ਰਾਹੀਂ। ਇਤੁ ਰਸਿ = ਇਸ (ਤਿਆਰ ਹੋਏ) ਰਸ ਦੀ ਰਾਹੀਂ। ਅਮਿਉ = ਅੰਮ੍ਰਿਤ। ਬਾਬਾ = ਜੇ ਜੋਗੀ ! ਮਤਵਾਰੇ = ਮਸਤ। ਸਹਜ = ਅਡੋਲਤਾ। ਅਹਿ = ਦਿਨ। ਨਿਸਿ = ਰਾਤ। ਅਨਾਹਦ = ਇਕ-ਰਸ, ਲਗਾਤਾਰ। ਗਹਿਆ = ਪਕੜਿਆ, ਗ੍ਰਹਣ ਕੀਤਾ।

ਰਾਗੁ ਆਸਾ ਰੂਪਕ (੭ ਮਾਤਰਾ)
(ਅੰਗ ੩੬੦)

1 x	2	3	4 2	5	6 3	7
ਸਥਾਈ						
ਸਰੇ	ਮਪ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪ
ਬਾਬਾ	ਮ	ਨੁ	ਮ	ਤ	ਵਾ	ਰੋ
ਸਰੇ	ਮਪ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪ
ਨਾਮ	ਰ	ਸੁ	ਪੀ	s	ਵੈ	s
ਮ	ਮ	ਮ	ਗ	ਗ	ਰੇ	ਰੇ
ਸ	ਹ	ਜ	ਰੰ	ਗ	ਰ	ਚਿ
ਗ	ਗ	ਗ	ਸ	ਸ	ਸ	ਸ
ਰ	s	ਹਿ	ਆ	s	s	s
ਮ	ਮ	ਮਪ	ਮਪ	ਧ	ਧ	ਧ
ਅ	ਹਿ	ਨਿਸਿ	ਬ	s	ਨੀ	s
ਮ	ਮ	ਮਪ	ਮਪ	ਧ	ਧ	ਧ
ਪ੍ਰੇ	s	ਮ	ਲਿ	ਵ	ਲਾ	ਗੀ
ਧ	ਧ	ਧ	ਪ	ਪ	ਮ	ਮ
ਸ	ਬ	ਦੁ	ਅ	ਨਾ	ਹ	ਦ
ਗ	ਗ	ਰੇ	ਸ	ਸ	ਸ	ਸ
ਗ	s	ਹਿ	ਆ	s	s	s
ਅੰਤਰਾ						
ਮ	ਮ	ਪਧ	ਸਂ	ਸਂ	ਸਂ	ਸਂ
ਗੁੜ	ਕ	ਰਿ	ਗਿ	ਆ	ਨੁ	s
ਮ	ਮ	ਪਧ	ਸਂ	ਸਂ	ਸਂ	ਸਂ
ਧਿ	ਆ	ਨੁ	ਕ	ਰਿ	ਧਾ	ਵੈ
ਗਾਂ	ਗਾਂ	ਗਾਂ	ਰੇਂ	ਰੇਂ	ਰੇਂ	ਰੇਂ
ਕ	ਰਿ	ਕ	ਰ	ਣੀ	ਕ	ਸੁ
ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਧ	ਧ	ਸਾਂ	ਸਾਂ
ਪਾ	ਈ	s	ਐ	s	s	s
ਮ	ਮ	ਪਧ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ
ਭਾਠੀ	ਭ	ਵ	ਨੁ	ਪ੍ਰੇ	ਮ	s
ਮ	ਮ	ਪਧ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ
ਕਾ	s	s	ਪੇ	ਚਾ	ਇ	ਦੁ
ਧ	ਧ	ਧਪ	ਮ	ਗ	ਰੇ	ਰੇ
ਰ	ਸਿ	s	ਅ	ਮਿ	ਉ	s
ਗ	ਗ	ਰੇ	ਗ	ਸ	ਸ	ਸ
ਦੁ	ਆ	s	ਈ	s	ਐ	s

ਰਾਗੁ ਆਸਾ

ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੧ ॥

ਖੁਰਾਸਾਨ ਖਸਮਾਨਾ ਕੀਆ ਹਿੰਦੁਸਤਾਨੁ ਡਰਾਇਆ ॥

ਆਪੈ ਦੋਸੁ ਨ ਦੇਈ ਕਰਤਾ ਜਮੁ ਕਰਿ ਮੁਗਲੁ ਚੜਾਇਆ ॥

ਏਤੀ ਮਾਰ ਪਈ ਕਰਲਾਣੇ ਤੈਂ ਕੀ ਦਰਦੁ ਨ ਆਇਆ ॥੧॥

ਕਰਤਾ ਤੂੰ ਸਭਨਾ ਕਾ ਸੋਈ ॥

ਜੇ ਸਕਤਾ ਸਕਤੇ ਕਉ ਮਾਰੇ ਤਾ ਮਨਿ ਰੋਸੁ ਨ ਹੋਈ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

(ਅੰਗ ੩੬੦)

ਪਦ ਅਰਥ :

ਖੁਰਾਸਾਨ = ਈਰਾਨ ਦੇ ਅਫ਼ਗ਼ਾਨਿਸਤਾਨ ਦੇ ਪੱਛਮ ਵਲ ਦਾ ਦੇਸ ਪੂਰਬ ਅਤੇ ਜਿਸ ਵਿਚ ਹਰਾਤ ਤੇ ਮਸ਼ਹਦ ਪ੍ਰਸਿੱਧ ਨਗਰ ਹਨ। ਹਿੰਦੁਸਤਾਨ ਦੇ ਲੋਕ ਸਿੰਧ ਦਰੀਆ ਦੇ ਪੱਛਮ ਵਲ ਦੇ ਦੇਸ਼ਾਂ ਨੂੰ ਖੁਰਾਸਾਨ ਹੀ ਆਖ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਖਸਮ = ਮਾਲਕ। ਖਸਮਾਨਾ = ਸਪੁਰਦਗੀ। ਆਪੈ = ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ। ਕਰਤਾ = ਕਰਤਾਰ। ਮੁਗਲੁ = ਬਾਬਰ। ਏਤੀ = ਇਤਨੀ। ਕਰਲਾਣੈ = ਪੁਕਾਰ ਉਠੇ। ਦਰਦੁ = ਦੁੱਖ, ਤਰਸ। ਕਰਤਾ = ਹੇ ਕਰਤਾਰ ! ਸੋਈ = ਸਾਰ ਲੈਣ ਵਾਲਾ, ਰਾਖੀ ਕਰਨ ਵਾਲਾ। ਸਕਤਾ = ਤਕੜਾ। ਮਨਿ = ਮਨ ਵਿਚ। ਰੋਸੁ = ਰੋਸਾ, ਗਿਲਾ, ਗੁੱਸਾ।

ਰਾਗੁ ਆਸਾ ਤਿੰਨਤਾਲ (੧੬ ਮਾਤਰਾ)

(ਅੰਗ ੩੬੦)

1 x	2	3	4	5 2	6	7	8	9 0	10	11	12	13 3	14	15	16
ਸਥਾਈ														ਧਨੀ	ਪਧ
-	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਨੀ	ਧ	ਪ	ਪ	ਮ	ਮ	ਮ	ਮ	ਪ	ਪ	ਕ	ਰ
s	ਤਾ	s	s	ਤੂੰ	ਸਭ	ਨਾ	ਕਾ	ਸੋ	s	s	s	ਈ	s		
														ਮ	ਮ
-	ਗ	ਰੇ	ਸ	ਸ	ਸ	ਸ	ਸ	-	ਰੇ	ਰੇ	ਮ	ਪ	ਪ	ਜੇ	s
s	ਸ	ਕ	ਤਾ	ਸ	ਕ	ਤੇ	s	s	ਕ	ਉ	ਮਾ	s	ਰੇ		
														ਮਪ	ਧਸਾਂ
														ਤਾ	s
ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਨੀ	ਧ	ਪ	ਪ	ਮਪ	ਧਸਾਂ	ਸਾਂਨੀ	ਧਪ	ਮਗ	ਰੇਸ		
ਮ	s	ਨਿ	s	ਰੇ	ਸੁ	s	ਨ	ਹੋ	s	s	s	ਈ	s		
ਅੰਤਰਾ															
ਰੇ	ਰੇ	ਰੇ	ਰੇ	ਮ	ਮ	ਮ	ਮ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪ	ਮ	ਮ	ਪ	ਪ
ਖੁ	ਰਾ	ਸਾ	ਨ	ਖ	ਸ	ਮਾ	ਨਾ	ਕੀ	s	s	s	ਆ	s	s	s
ਧ	ਧ	ਧ	ਧ	ਧ	ਧ	ਧ	ਧ	ਮ	ਮ	ਮ	ਮ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪ
ਹਿੰ	ਦੁ	s	ਸ	ਤਾ	s	ਨੁ	s	ਡ	s	ਰਾ	s	ਇ	s	ਆ	s
ਮ	ਮ	ਮ	ਮ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪ	ਧ	ਧ	ਧ	ਧ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ
ਆ	s	ਪੈ	s	ਦੇ	ਸੁ	s	ਨ	ਦੇ	s	ਈ	s	ਕ	ਰ	ਤਾ	s
ਧ	ਧ	ਧ	ਧ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਰੇਂ	ਰੇਂ	ਰੇਂ	ਰੇਂ	ਧ	ਧ	ਸਾਂ	ਸਾਂ
ਜ	s	ਮੁ	s	ਕ	s	ਰਿ	s	ਮੁ	ਗ	ਲੁ	s	ਚ	ੜਾ	ਇ	ਆ
ਗਾਂ	ਗਾਂ	ਗਾਂ	ਗਾਂ	ਗਾਂ	ਗਾਂ	ਗਾਂ	ਗਾਂ	ਗਾਂ	ਗਾਂ	ਰੇਂ	ਰੇਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ
ਏ	s	ਤੀ	s	ਮਾ	s	ਰ	s	ਪ	s	ਈ	s	ਕ	ਰ	ਲਾ	ਣੇ
ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਧ	ਧ	ਪ	ਪ	ਮਪ	ਧਸਾਂ	ਸਾਂਨੀ	ਧਪ	ਮਗ	ਰੇਸ		
ਤੈਂ	s	ਕੀ	s	ਦ	ਰ	ਦੁ	ਨ	ਆ	s	ਇ	s	ਆ	s		

ਰਾਗੁ ਆਸਾ

ਰਾਗੁ ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੧ ਅਸਟਪਦੀਆ ਘਰੁ ੨
ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥
ਉਤਰਿ ਅਵਘਟਿ ਸਰਵਰਿ ਨਾਵੈ ॥
ਬਕੈ ਨ ਬੋਲੈ ਹਰਿ ਗੁਣ ਗਾਵੈ ॥
ਜਲੁ ਆਕਾਸੀ ਸੁੰਨਿ ਸਮਾਵੈ ॥
ਰਸੁ ਸਤੁ ਝੋਲਿ ਮਹਾ ਰਸੁ ਪਾਵੈ ॥੧॥
ਐਸਾ ਗਿਆਨੁ ਸੁਨਹੁ ਅਭ ਮੇਰੇ ॥
ਭਰਿਪੁਰਿ ਧਾਰਿ ਰਹਿਆ ਸਭ ਠਉਰੇ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

(ਅੰਗ ੪੧੧)

ਪਦ ਅਰਥ :

ਉਤਰਿ = ਉਤਰ ਕੇ, ਹੇਠਾਂ ਆ ਕੇ। ਅਵਘਟਿ = ਐਖੀ ਘਾਟੀ ਤੋਂ, ਪਹਾੜੀ ਤੋਂ। ਸਰਵਰਿ = ਸਰੋਵਰ ਵਿਚ। ਬਕੈ ਨ ਬੋਲੈ = ਵਿਅਰਥ ਨਾਹ ਬੋਲੇ। ਆਕਾਸੀ = ਅਕਾਸ਼ਾਂ ਵਿਚ। ਸੁੰਨਿ = ਸੁੰਨ ਵਿਚ, ਉਸ ਅਵਸਥਾ ਵਿਚ ਜਿਥੇ ਮਾਇਕ ਫੁਰਨਿਆਂ ਵਲੋਂ ਸੁੰਝ ਹੋਵੇ। ਰਸੁ ਸਤੁ = ਸ਼ਾਂਤ ਰਸ। ਝੋਲਿ = ਹਿਲਾ ਕੇ। ਪਾਵੈ = ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਗਿਆਨੁ = ਪਰਮਾਤਮਾ ਨਾਲ ਡੂੰਘੀ ਸਾਂਝ ਦੀ ਗੱਲ। ਅਭ ਮੇਰੇ = ਹੇ ਮੇਰੇ ਮਨ ! ਭਰਿ ਪੁਰਿ = ਭਰ ਕੇ ਪੂਰ ਕੇ, ਭਰਪੂਰ। ਧਾਰ ਰਹਿਆ = ਆਸਰਾ ਦੇ ਰਿਹਾ ਹੈ।

ਰਾਗੁ ਆਸਾ ਅਸਟਪਦੀਆ ਝੱਪਤਾਲ (੧੦ ਮਾਤਰਾ)

(ਅੰਗ ੪੧੧)

1	2	3	4	5	6	7	8	9	10
x		2			0		3		
ਸਥਾਈ									
ਸ	ਸ	ਰੇਮ	ਮ	ਮ	ਮਗ	ਗ	ਰੇ	ਰੇ	ਸ
ਐ	ਸਾ	ਗਿ	ਆ	ਨੁ	ਸੁਨਹੁ	ਅਭ	ਮੋ	s	ਰੇ
ਰੇਮ	ਪਧ	ਧ	ਧ	ਧ	ਪ	ਮ	ਗ	ਰੇ	ਸ
ਭਰਿ	ਪੁਰਿ	ਧਾ	s	ਰਿ	ਰਹਿ	ਆ	ਸਭ	ਠਉ	ਰੇ
ਅੰਤਰਾ									
ਮ	ਮ	ਮ	ਪ	ਪ	ਧਧ	ਧਸੰ	ਸੰ	ਸੰ	ਸੰ
ਉਤ	ਰਿ	ਅਵ	ਘ	ਟਿ	ਸਰ	ਵਰਿ	ਨਾ	ਵੈ	s
ਨੀ	ਨੀਧ	ਧ	ਧ	ਧ	ਮ	ਮ	ਪ	ਪ	ਪ
ਬ	ਕੈ	ਨ	ਬੋ	ਲੈ	ਹਰਿ	ਗੁਣ	ਗਾ	s	ਵੈ
ਧਸੰ	ਰੇਂ	ਰੇਂ	ਰੇਂ	ਰੇਂ	ਗੰ	ਰੇਂ	ਸੰ	ਸੰ	ਸੰ
ਜ	ਲੁ	ਆ	ਕਾ	ਸੀ	ਸੁੰ	ਨਿ	ਸ	ਮਾ	ਵੈ
ਸੰ	ਨੀ	ਧ	ਧ	ਪ	ਮਪ	ਧਸੰ	ਪਮ	ਗਰੇ	ਸ
ਰਸੁ	ਸਤੁ	ਝੋ	s	ਲਿ	ਮਹਾ	ਰਸੁ	ਪਾ	s	ਵੈ

ਰਾਗੁ ਆਸਾ

ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੧ ॥
ਸਭਿ ਜਪ ਸਭਿ ਤਪ ਸਭ ਚਤੁਰਾਈ ॥
ਉਝੜਿ ਭਰਮੈ ਰਾਹਿ ਨ ਪਾਈ ॥
ਬਿਨੁ ਬੂਝੇ ਕੋ ਥਾਇ ਨ ਪਾਈ ॥
ਨਾਮ ਬਿਹੂਣੈ ਮਾਥੇ ਛਾਈ ॥੧॥
ਸਾਚ ਧਣੀ ਜਗੁ ਆਇ ਬਿਨਾਸਾ ॥
ਛੂਟਸਿ ਪ੍ਰਾਣੀ ਗੁਰਮੁਖਿ ਦਾਸਾ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

(ਅੰਗ ੪੧੨)

ਪਦ ਅਰਥ :

ਸਭਿ = ਸਾਰੇ। ਸਭ = ਹਰੇਕ ਕਿਸਮ ਦੀ। ਉਝੜਿ = ਕੁਰਾਹੇ, ਗ਼ਲਤ ਰਸਤੇ ਉਤੇ। ਭਰਮੈ = ਭਟਕਦਾ ਹੈ।
ਰਾਹਿ = (ਠੀਕ) ਰਸਤੇ ਉੱਤੇ। ਥਾਇ = ਥਾਂ ਵਿਚ, ਥਾਂ ਸਿਰ। ਥਾਇ ਨ ਪਾਈ = ਥਾਂ-ਸਿਰ ਨਹੀਂ ਪੈਂਦੀ, ਪਰਵਾਨ ਨਹੀਂ
ਹੁੰਦੀ। ਨਾਮ ਬਿਹੂਣੈ = ਨਾਮ ਤੋਂ ਸੱਖਣੇ ਬੰਦੇ ਨੂੰ {ਨੋਟ ਲਫਜ਼ "ਬਿਹੂਣੇ" ਅਤੇ "ਬਿਹੂਣੈ" ਦੇ ਅਰਥਾਂ ਵਿਚ ਫ਼ਰਕ ਹੈ}।
ਛਾਈ = ਸੁਆਹ। ਮਾਥੇ = ਮੱਥੇ ਉਤੇ, ਸਿਰ ਉਤੇ। ਸਾਚੁ = ਸਦਾ ਕਾਇਮ ਰਹਿਣ ਵਾਲਾ। ਧਣੀ = (ਜਗਤ ਦਾ) ਮਾਲਕ।
ਆਇ ਬਿਨਾਸਾ = ਜੰਮਦਾ ਮਰਦਾ। ਗੁਰਮੁਖਿ = ਗੁਰੂ ਦੀ ਸਰਨ ਪੈ ਕੇ।

ਰਾਗੁ ਆਸਾ ਝੱਪਤਾਲ (੧੦ ਮਾਤਰਾ)
(ਅੰਗ ੪੧੨)

1	2	3	4	5	6	7	8	9	10
x		2			0		3		
ਸਥਾਈ									
ਸ	ਸ	ਰੇਮ	ਮ	ਮ	ਮਗ	ਗ	ਰੇ	ਰੇ	ਸ
ਸਾ	ਚ	ਧਣੀ	ਜ	ਗੁ	ਆ	ਇ	ਬਿ	ਨਾ	ਸਾ
ਰੇਮ	ਪਧ	ਧ	ਧ	ਧ	ਪ	ਮ	ਗ	ਰੇ	ਸ
ਛੁਟ	ਸਿ	ਪ੍ਰਾ	s	ਣੀ	ਗੁਰ	ਮੁਖਿ	ਦਾ	s	ਸਾ
ਅੰਤਰਾ									
ਮ	ਮ	ਮ	ਪ	ਪ	ਧਧ	ਧਸਂ	ਸਂ	ਸਂ	ਸਂ
ਸ	ਭਿ	ਜਪ	ਸ	ਭਿ	ਤਪ	ਸਭ	ਚਤੁ	ਰਾ	ਈ
ਨੀ	ਨੀਧ	ਧ	ਧ	ਧ	ਮ	ਮ	ਪ	ਪ	ਪ
ਊਝ	ੜਿ	ਭ	ਰ	ਮੈ	ਰਾਹਿ	ਨ	ਪਾ	ਈ	s
ਧਸਂ	ਰੇਂ	ਰੇਂ	ਰੇਂ	ਰੇਂ	ਗਂ	ਰੇਂ	ਸਂ	ਸਂ	ਸਂ
ਬਿ	ਨੁ	ਭੂ	ਝੇ	ਕੋ	ਥਾਇ	ਨ	ਪਾ	s	ਈ
ਸਂ	ਨੀ	ਧ	ਧ	ਪ	ਮਪ	ਧਸਂ	ਪਮ	ਗਰੇ	ਸ
ਨਾ	ਮ	ਬਿ	ਹੁ	ਣੈ	ਮਾ	ਥੇ	ਛਾ	s	ਈ

ਰਾਗੁ ਆਸਾ

ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੧ ॥

ਲੇਖ ਅਸੰਖ ਲਿਖਿ ਲਿਖਿ ਮਾਨੁ ॥
ਮਨਿ ਮਾਨਿਐ ਸਚੁ ਸੁਰਤਿ ਵਖਾਨੁ ॥
ਕਥਨੀ ਬਦਨੀ ਪੜਿ ਪੜਿ ਭਾਰੁ ॥
ਲੇਖ ਅਸੰਖ ਅਲੇਖੁ ਅਪਾਰੁ ॥੧॥
ਐਸਾ ਸਾਚਾ ਤੂੰ ਏਕੋ ਜਾਣੁ ॥
ਜੰਮਣੁ ਮਰਣਾ ਹੁਕਮੁ ਪਛਾਣੁ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

(ਅੰਗ ੪੧੨)

ਪਦ ਅਰਥ :

ਅਸੰਖ = ਅਣਗਿਣਤ। ਲਿਖਿ ਲਿਖਿ = ਲਿਖ ਲਿਖ ਕੇ। ਮਾਨੁ = ਵਿੱਦਿਆ ਦਾ ਅਹੰਕਾਰ। ਮਨਿ ਮਾਨਿਐ = ਜੇ ਮਨ (ਪਰਮਾਤਮਾ ਦੀ ਯਾਦ ਵਿਚ) ਗਿੱਝ ਜਾਏ। ਸਚੁ ਸੁਰਤਿ = ਜੇ ਸੁਰਤ ਵਿਚ ਸਦਾ-ਬਿਰ ਪ੍ਰਭੂ (ਟਿਕ ਜਾਏ)। ਵਖਾਨੁ = ਵਖਿਆਨ, (ਅਸਲ) ਲੇਖ। ਕਥਨੀ ਬਦਨੀ = ਕਹਿਣ ਨਾਲ, ਬੋਲਣ ਨਾਲ। ਭਾਰੁ = (ਹਉਮੈ ਦਾ) ਭਾਰ। ਅਲੇਖੁ = ਉਹ ਪ੍ਰਭੂ ਜਿਸ ਦੇ ਸਰੂਪ ਨੂੰ ਕੋਈ ਲੇਖ ਬਿਆਨ ਨਾਹ ਕਰ ਸਕੇ। ਐਸਾ = ਅਜੇਹੇ ਗੁਣਾਂ ਵਾਲਾ। ਸਾਚਾ = ਸਦਾ ਕਾਇਮ ਰਹਿਣ ਵਾਲਾ। ਤੂੰ = ਤੂੰ। ਏਕੋ = ਇਕ ਪਰਮਾਤਮਾ ਨੂੰ ਹੀ।

ਰਾਗੁ ਆਸਾ ਏਕਤਾਲ (੧੨ ਮਾਤਰਾ)
(ਅੰਗ ੪੧੨)

1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12
x		0		2		0		3		4	
ਸਥਾਈ											
ਮ	ਮ	ਮ	ਪਮ	ਗਰੇ	ਸ	ਰੇ	ਰੇ	ਮ	ਮ	ਪ	ਪ
ਐ	ਸਾ	ਸਾ	ਚਾ	ਤੂੰ	s	ਏ	s	ਕੋ	ਜਾ	s	ਣੁ
ਮਪ	ਧਸੰ	ਸੰ	ਸੰ	ਧ	ਪ	ਮਪ	ਧਸੰ	ਸੰਨੀ	ਧਪ	ਮਗ	ਰੇਸ
ਜੰ	ਮ	ਣੁ	ਮ	ਰ	ਣਾ	ਹੁ	ਕ	ਮੁ	ਪ	ਛਾ	ਣੁ
ਅੰਤਰਾ											
ਮਪ	ਧਨੀ	ਧਪ	ਮ	ਪ	ਧ	ਸੰ	ਸੰ	ਸੰ	ਧ	ਸੰ	ਸੰ
ਲੇ	s	ਖ	ਅ	ਸੰ	ਖ	ਲਿ	ਖਿ	ਲਿ	ਖਿ	ਮਾ	ਨੁ
ਧ	ਧ	ਧ	ਸੰ	ਸੰ	ਸੰ	ਗੰ	ਰੇਂ	ਰੇਂ	ਸੰ	ਸੰ	ਸੰ
ਮ	ਨਿ	ਮਾ	ਨਿ	ਐ	s	ਸ	ਚੁ	ਸੁਰ	ਤਿ	ਵਖਾ	ਨੁ
ਮਪ	ਧਨੀ	ਧਪ	ਮ	ਪ	ਧ	ਸੰ	ਸੰ	ਸੰ	ਧ	ਸੰ	ਸੰ
ਕ	ਥ	ਨੀ	ਬ	ਦ	ਨੀ	ਪ	ਤ੍ਰਿ	ਪ	ਤ੍ਰਿ	ਭਾ	ਰੁ
ਰੇਂਗੰ	ਰੇਂਗੰ	ਰੇਂਰੇਂ	ਸੰ	ਨੀ	ਧ	ਮਪ	ਧਸੰ	ਸੰਨੀ	ਧਪ	ਮਗ	ਰੇਸ
ਲੇ	ਖ	ਅਸੰ	ਖ	ਅਲੇ	ਖੁ	ਅ	s	ਪਾ	s	ਰੁ	s

ਰਾਗੁ ਆਸਾ

ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੧ ॥

ਏਕੁ ਮਰੈ ਪੰਚੇ ਮਿਲਿ ਰੋਵਹਿ ॥
ਹਉਮੈ ਜਾਇ ਸਬਦਿ ਮਲੁ ਧੋਵਹਿ ॥
ਸਮਝਿ ਸੂਝਿ ਸਹਜ ਘਰਿ ਹੋਵਹਿ ॥
ਬਿਨੁ ਬੂਝੈ ਸਗਲੀ ਪਤਿ ਖੋਵਹਿ ॥੧॥
ਕਉਣੁ ਮਰੈ ਕਉਣੁ ਰੋਵੈ ਓਹੀ ॥
ਕਰਣ ਕਾਰਣ ਸਭਸੈ ਸਿਰਿ ਤੋਹੀ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

(ਅੰਗ ੪੧੩)

ਪਦ ਅਰਥ :

ਪੰਚੇ = ਸਾਕ ਸੰਬੰਧੀ (ਮਾਂ ਪਿਉ, ਭਰਾ, ਇਸਤ੍ਰੀ, ਪੁਤ੍ਰ)। ਸਹਜ ਘਰਿ = ਸਹਜ ਅਵਸਥਾ ਦੇ ਘਰ ਵਿਚ। ਓਹੀ = 'ਉਹ, ਉਹ' ਆਖ ਕੇ। ਕਰਣ = ਜਗਤ। ਕਾਰਣ = ਮੂਲ, ਕਰਨਹਾਰ। ਸਭਸੈ ਸਿਰਿ = ਹਰੇਕ ਜੀਵ ਦੇ ਸਿਰ ਉਤੇ। ਤੋਹੀ = ਤੂੰ ਹੀ ਹੈਂ ॥

ਰਾਗੁ ਆਸਾ ਏਕਤਾਲ (੧੨ ਮਾਤਰਾ)

(ਅੰਗ ੪੧੩)

1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12
x		0		2		0		3		4	
ਸਥਾਈ											
ਮ	ਮ	ਮ	ਪਮ	ਗਰੇ	ਸ	ਰੇ	ਰੇ	ਮ	ਮ	ਪ	ਪ
ਕਉ	ਣੁ	ਮ	ਰੈ	ਕਉ	ਣੁ	ਰੇ	s	ਵੈ	ਓ	s	ਹੀ
ਮਪ	ਧਸੰ	ਸਨੀ	ਨੀ	ਧ	ਪ	ਮਪ	ਧਸੰ	ਸਨੀ	ਧਪ	ਮਗ	ਰੇਸ
ਕ	ਰ	ਣ	ਕਾ	ਰ	ਣੁ	ਸਭ	ਸੈ	ਸਿ	ਰਿ	ਤੇ	ਹੀ
ਅੰਤਰਾ											
ਮਪ	ਧਨੀ	ਧਪ	ਮ	ਪ	ਧ	ਸੰ	ਸੰ	ਸੰ	ਧ	ਸੰ	ਸੰ
ਏ	ਕੁ	ਮ	ਰੈ	ਪੰ	ਚੇ	ਮਿ	s	ਲਿ	ਰੇ	ਵ	ਹਿ
ਧ	ਧ	ਧ	ਸੰ	ਸੰ	ਸੰ	ਗੰ	ਰੇਂ	ਰੇਂ	ਸੰ	ਸੰ	ਸੰ
ਹਉ	ਮੈ	ਜਾ	ਇ	ਸਬ	ਦਿ	ਮ	s	ਲੁ	ਧੇ	ਵ	ਹਿ
ਮਪ	ਧਨੀ	ਧਪ	ਮ	ਪ	ਧ	ਸੰ	ਸੰ	ਸੰ	ਧ	ਸੰ	ਸੰ
ਸ	ਮ	ਝਿ	ਸੂ	s	ਝਿ	ਸਹ	ਜ	ਘ	ਰਿ	ਹੇਵ	ਹਿ
ਰੇਂਗੰ	ਰੇਂਗੰ	ਰੇਂਚੇਂ	ਸੰ	ਨੀ	ਧ	ਮਪ	ਧਸੰ	ਸਨੀ	ਧਪ	ਮਗ	ਰੇਸ
ਬਿ	ਨੁ	ਬੁ	ਝੇ	ਸਗ	ਲੀ	ਪ	ਤਿ	ਖੇ	ਵ	ਹਿ	s

ਰਾਗੁ ਆਸਾ

ਰਾਗੁ ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੧ ॥
ਆਪੁ ਵੀਚਾਰੈ ਸੁ ਪਰਖੇ ਹੀਰਾ ॥
ਏਕ ਦ੍ਰਿਸਟਿ ਤਾਰੇ ਗੁਰ ਪੂਰਾ ॥
ਗੁਰੁ ਮਾਨੈ ਮਨ ਤੇ ਮਨੁ ਧੀਰਾ ॥੧॥
ਐਸਾ ਸਾਹੁ ਸਰਾਫੀ ਕਰੈ ॥
ਸਾਚੀ ਨਦਰਿ ਏਕ ਲਿਵ ਤਰੈ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

(ਅੰਗ ੪੧੩-੪੧੪)

ਪਦ ਅਰਥ :

ਆਪੁ = ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ, ਆਪਣੇ ਜੀਵਨ ਨੂੰ। ਹੀਰਾ = ਪਰਮਾਤਮਾ ਦਾ ਸ੍ਰੇਸ਼ਟ ਨਾਮ। ਪਰਖੇ = ਕਦਰ ਪਛਾਣਦਾ ਹੈ।
ਤਾਰੇ = ਪਾਰ ਲੰਘਾਂਦਾ ਹੈ। ਗੁਰੁ ਮਾਨੈ = ਗੁਰੂ ਨੂੰ ਮੰਨਦਾ ਹੈ, ਗੁਰੂ ਉਤੇ ਸਰਧਾ ਲਿਆਉਂਦਾ ਹੈ। ਮਨ ਤੇ = ਮਨ ਤੋਂ,
ਦਿਲੋਂ, ਸੱਚੇ ਦਿਲੋਂ। ਮਨੁ ਧੀਰਾ = ਮਨ ਧੀਰਜ ਫੜਦਾ ਹੈ, ਮਨ ਡੋਲਦਾ ਨਹੀਂ। ਸਾਚੀ = ਸਦਾ-ਥਿਰ ਰਹਿਣ ਵਾਲੀ,
ਅਟੱਲ, ਅਭੁੱਲ, ਉਕਾਈ ਨਾਹ ਖਾਣ ਵਾਲੀ। ਏਕ ਲਿਵ = ਇਕ ਪ੍ਰਭੂ ਵਿਚ ਸੁਰਤ ਜੋੜ ਕੇ।

ਰਾਗੁ ਆਸਾ ਕਹਿਰਵਾ (੮ ਮਾਤਰਾ)

(ਅੰਗ ੪੧੩-੪੧੪)

1	2	3	4	5	6	7	8
x				0			
ਸਥਾਈ							
-	ਸ	ਸ	ਰੇਮ	ਮ	ਮ	ਮ	ਮ
s	ਐ	s	ਸਾ	ਸਾ	s	ਹੁ	s
-	ਗ	ਗ	ਗ	ਰੇ	ਰੇ	ਸ	ਸ
s	ਸ	ਰਾ	ਫੀ	ਕ	s	ਰੈ	s
-	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂਨੀ	ਧ	ਪ	ਪ
s	ਸਾ	s	ਚੀ	ਨ	ਦ	ਰਿ	s
-	ਮ	ਮ	ਗ	ਰੇ	ਰੇ	ਸ	ਸ
s	ਏਕ	ਲਿ	ਵ	ਤ	s	ਰੈ	s
ਅੰਤਰਾ							
-	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਨੀਧ	ਪ
s	ਆ	s	ਪੁ	ਵੀ	ਚਾ	ਰੈ	ਸੁ
-	ਰੇਂ	ਰੇਂ	ਰੇਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ
s	ਪ	ਰ	ਖੇ	ਹੀ	s	ਰਾ	s
-	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਨੀਧ	ਪ
s	ਏਕ	ਦ੍ਰਿਸ	ਟਿ	ਤਾ	s	ਰੇ	s
-	ਰੇਂ	ਰੇਂ	ਰੇਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ
s	ਗੁ	s	ਰ	ਪੂ	s	ਰਾ	s
-	ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਧ	ਧ	ਪ	ਪ
s	ਗੁ	s	ਰੁ	ਮਾ	ਨੈ	ਮ	ਨ
-	ਮ	ਮ	ਮ	ਗ	ਰੇ	ਸ	ਸ
s	ਤੇ	ਮ	ਨੁ	ਧੀ	s	ਰਾ	s

ਰਾਗੁ ਆਸਾ

ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੧ ॥
ਗੁਰਮੁਖਿ ਗਿਆਨੁ ਧਿਆਨੁ ਮਨਿ ਮਾਨੁ ॥
ਗੁਰਮੁਖਿ ਮਹਲੀ ਮਹਲੁ ਪਛਾਨੁ ॥
ਗੁਰਮੁਖਿ ਸੁਰਤਿ ਸਬਦੁ ਨੀਸਾਨੁ ॥੧॥
ਐਸੇ ਪ੍ਰੇਮ ਭਗਤਿ ਵੀਚਾਰੀ ॥
ਗੁਰਮੁਖਿ ਸਾਚਾ ਨਾਮੁ ਮੁਰਾਰੀ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

(ਅੰਗ ੪੧੪)

ਪਦ ਅਰਥ :

ਗੁਰਮੁਖਿ = ਗੁਰੂ ਵਲ ਮੂੰਹ ਕਰ ਕੇ, ਗੁਰੂ ਦੇ ਸਨਮੁਖ ਹੋ ਕੇ, ਗੁਰੂ ਦੀ ਸਰਨ ਪੈ ਕੇ। ਗਿਆਨੁ = ਪਰਮਾਤਮਾ ਨਾਲ ਡੂੰਘੀ ਸਾਂਝ। ਧਿਆਨੁ = ਪਰਮਾਤਮਾ ਵਿਚ ਸੁਰਤ ਦਾ ਟਿਕਾਉ। ਮਾਨੁ = ਤੂੰ ਮਾਣ। ਮਹਲੀ = ਮਹਲ ਦਾ ਮਾਲਕ, ਪਰਮਾਤਮਾ। ਮਹਲੁ = ਘਰ, ਟਿਕਾਣਾ। ਨੀਸਾਨੁ = (ਜੀਵਨ-ਸਫ਼ਰ ਲਈ) ਰਾਹਦਾਰੀ। ਐਸੇ = ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ। ਵੀਚਾਰੀ = ਵਿਚਾਰਵਾਨ। ਮੁਰਾਰੀ = ਪਰਮਾਤਮਾ।

ਰਾਗੁ ਆਸਾ ਕਹਿਰਵਾ (੮ ਮਾਤਰਾ)
(ਅੰਗ ੪੧੪)

1	2	3	4	5	6	7	8
x				0			
ਸਥਾਈ							
-	ਸ	ਸ	ਰੇਮ	ਮ	ਮ	ਮ	ਮ
s	ਐ	s	ਸੇ	ਪ੍ਰੇ	s	ਮ	s
-	ਗ	ਗ	ਗ	ਰੇ	ਰੇ	ਸ	ਸ
s	ਭ	ਗ	ਤਿ	ਵੀ	ਚਾ	s	ਰੀ
-	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂਨੀ	ਧ	ਪ	ਪ
s	ਗੁ	ਰ	ਮੁਖਿ	ਸਾ	s	ਚਾ	s
-	ਮ	ਮ	ਗ	ਰੇ	ਰੇ	ਸ	ਸ
s	ਨਾ	s	ਮੁ	ਮੁ	ਰਾ	s	ਰੀ
ਅੰਤਰਾ							
-	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂਨੀ	ਧ	ਪ
s	ਗੁਰ	ਮੁ	ਖਿ	ਗਿ	ਆ	s	ਨੁ
-	ਰੇਂ	ਰੇਂ	ਰੇਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ
s	ਧਿ	ਆ	ਨੁ	ਮ	ਨਿ	ਮਾ	ਨੁ
-	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂਨੀ	ਧ	ਪ
s	ਗੁਰ	ਮੁ	ਖਿ	ਮ	ਹ	s	ਲੀ
-	ਰੇਂ	ਰੇਂ	ਰੇਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ
s	ਮ	ਹ	ਲੁ	ਪ	ਛਾ	s	ਨੁ
-	ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਧ	ਧ	ਪ	ਪ
s	ਗੁਰ	ਮੁ	ਖਿ	ਸੁ	ਰ	ਤਿ	s
-	ਮ	ਮ	ਮ	ਗ	ਰੇ	ਸ	ਸ
s	ਸ	ਬ	ਦੁ	ਨੀ	ਸਾ	s	ਨੁ

ਰਾਗੁ ਆਸਾ

ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੧ ॥

ਗਾਵਹਿ ਗੀਤੇ ਚੀਤਿ ਅਨੀਤੇ ॥

ਰਾਗ ਸੁਣਾਇ ਕਹਾਵਹਿ ਬੀਤੇ ॥

ਬਿਨੁ ਨਾਵੈ ਮਨਿ ਝੂਠੁ ਅਨੀਤੇ ॥੧॥

ਕਹਾ ਚਲਹੁ ਮਨ ਰਹਹੁ ਘਰੇ ॥

ਗੁਰਮੁਖਿ ਰਾਮ ਨਾਮਿ ਤ੍ਰਿਪਤਾਸੇ ਖੋਜਤ ਪਾਵਹੁ ਸਹਜਿ ਹਰੇ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

(ਅੰਗ ੪੧੪-੪੧੫)

ਪਦ ਅਰਥ :

ਗਾਵਹਿ = ਗਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਚੀਤਿ = ਚਿੱਤ ਵਿਚ। ਅਨੀਤੇ = ਕੁਕਰਮ। ਰਾਗ = ਰਾਗ ਦੁੱਖ ਦੀਆਂ ਗੱਲਾਂ। ਸੁਣਾਇ = ਸੁਣਾ ਕੇ। ਕਹਾਵਹਿ = ਲੋਕਾਂ ਤੋਂ ਅਖਵਾਂਦੇ ਹਨ। ਬੀਤੇ = ਰਾਗ ਦੁੱਖ ਤੋਂ ਪਰੇ। ਮਨਿ = ਮਨ ਵਿਚ। ਮਨ = ਹੇ ਮਨ! ਘਰੇ = ਘਰ ਵਿਚ ਹੀ, ਅੰਦਰ ਹੀ। ਤ੍ਰਿਪਤਾਸੇ = (ਮਾਇਆ ਵਲੋਂ) ਰੱਜੇ ਹੋਏ। ਪਾਵਹੁ = (ਹੇ ਮਨ!) ਤੂੰ ਲੱਭ ਲਏਂਗਾ। ਸਹਜਿ = ਅਡੋਲ ਅਵਸਥਾ ਵਿਚ ਟਿਕ ਕੇ।

ਰਾਗੁ ਆਸਾ ਏਕਤਾਲ (੧੨ ਮਾਤਰਾ)

(ਅੰਗ ੪੧੪-੪੧੫)

1 x	2	3 0	4	5 2	6	7 0	8	9 3	10	11 4	12
ਸਥਾਈ											
ਮ	ਮ	ਮ	ਪਮ	ਗਰੇ	ਸ	ਰੇ	ਰੇ	ਮ	ਮ	ਪ	ਪ
ਕ	s	ਹਾ	ਚ	ਲ	ਹੁ	ਮ	ਨ	ਰਹ	ਹੁ	ਘ	ਰੇ
ਮਪ	ਧਸੰ	ਸਨੀ	ਨੀ	ਧ	ਪ	ਮਪ	ਧਸੰ	ਸਨੀ	ਧਪ	ਮਗ	ਰੇਸ
ਗੁਰ	ਮੁ	ਖਿ	ਰਾ	s	ਮ	ਨਾ	ਮਿ	ਤ੍ਰਿ	ਪ	ਤਾ	ਸੇ
ਮ	ਮ	ਮ	ਪਮ	ਗਰੇ	ਸ	ਰੇ	ਰੇ	ਮ	ਮ	ਪ	ਪ
ਖੇ	ਜ	ਤ	ਪਾ	ਵ	ਹੁ	ਸ	ਹ	ਜਿ	ਹ	s	ਰੇ
ਅੰਤਰਾ											
ਮਪ	ਧਨੀ	ਧਪ	ਮ	ਪ	ਧ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਧ	ਸਾਂ	ਸਾਂ
ਗਾ	ਵ	ਹਿ	ਗੀ	s	ਤੇ	ਚੀ	s	ਤਿ	ਅ	ਨੀ	ਤੇ
ਧ	ਧ	ਧ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਗਾਂ	ਰੇਂ	ਰੇਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ
ਰਾ	s	ਗ	ਸੁ	ਣਾ	ਇ	ਕਹਾ	ਵ	ਹਿ	ਬੀ	s	ਤੇ
ਗਾਂ	ਗਾਂ	ਰੇਂ	ਰੇਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਮਪ	ਧਸੰ	ਸਨੀ	ਧਪ	ਮਗ	ਰੇਸ
ਬਿ	ਨੁ	ਨਾ	ਵੈ	ਮ	ਨਿ	ਝੁ	ਠੁ	ਅ	ਨੀ	ਤੇ	s

ਰਾਗੁ ਆਸਾ

ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੧ ॥

ਮਨੁ ਮੈਗਲੁ ਸਾਕਤੁ ਦੇਵਾਨਾ ॥

ਬਨ ਖੰਡਿ ਮਾਇਆ ਮੋਹਿ ਹੈਰਾਨਾ ॥

ਇਤ ਉਤ ਜਾਹਿ ਕਾਲ ਕੇ ਚਾਪੇ ॥

ਗੁਰਮੁਖਿ ਖੋਜਿ ਲਹੈ ਘਰੁ ਆਪੇ ॥੧॥

ਬਿਨੁ ਗੁਰ ਸਬਦੈ ਮਨੁ ਨਹੀ ਠਉਰਾ ॥

ਸਿਮਰਹੁ ਰਾਮ ਨਾਮੁ ਅਤਿ ਨਿਰਮਲੁ ਅਵਰ ਤਿਆਗਹੁ ਹਉਮੈ ਕਉਰਾ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

(ਅੰਗ ੪੧੫)

ਪਦ ਅਰਥ :

ਮੈਗਲੁ = ਹਾਥੀ। ਸਾਕਤੁ = ਰੱਬ ਨਾਲੋਂ ਟੁੱਟਾ ਹੋਇਆ, ਮਾਇਆ-ਵੇੜਿਆ। ਦੇਵਾਨਾ = ਪਾਗਲ। ਬਨ ਖੰਡਿ = ਜੰਗਲ ਦੇ ਇਕ ਟੋਟੇ ਵਿਚ, ਸੰਸਾਰ-ਜੰਗਲ ਵਿਚ। ਮੋਹਿ = ਮੋਹ ਦੇ ਕਾਰਨ। ਹੈਰਾਨਾ = ਘਬਰਾਇਆ ਹੋਇਆ। ਇਤ ਉਤ = ਇਧਰ ਉਧਰ, ਹਰ ਪਾਸੇ। ਜਾਹਿ = ਜਾਂਦੇ ਹਨ, ਭਟਕਦੇ ਹਨ। ਕਾਲ = ਮੌਤ ਦਾ ਡਰ, ਆਤਮਕ ਮੌਤ। ਚਾਪੇ = ਦਬਾਏ ਹੋਏ। ਗੁਰਮੁਖਿ = ਜੇਹੜਾ ਮਨੁੱਖ ਗੁਰੂ ਦੇ ਸਨਮੁਖ ਹੈ। ਲਹੈ = ਲੱਭ ਲੈਂਦਾ ਹੈ। ਆਪੇ = ਆਪਣੇ ਅੰਦਰ ਹੀ। ਠਉਰਾ = ਇਕ ਥਾਂ (ਟਿਕਣ ਵਾਲਾ)। ਅਵਰ = ਹੋਰ ਰਸ। ਕਉਰਾ = ਕਉੜਾ।

ਰਾਗੁ ਆਸਾ ਰੂਪਕ (੭ ਮਾਤਰਾ)
(ਅੰਗ ੪੧੫)

1 x	2	3	4 2	5	6 3	7
ਸਥਾਈ						
ਸ	ਸ	ਰੇ	ਗ	ਗ	ਗ	ਗ
ਬਿਨੁ	ਗੁ	ਰ	ਸ	ਬ	ਦੈ	s
ਗ	ਗ	ਰੇ	ਸ	ਸ	ਸ	ਸ
ਮਨੁ	ਨ	ਹੀ	ਠ	ਉ	ਰਾ	s
ਸ	ਸ	ਸ	ਨੀ	ਧ	ਪੁ	ਪੁ
ਸਿਮ	ਰ	ਹੁ	ਰਾ	ਮ	ਨਾ	ਮੁ
ਪੁ	ਪੁ	ਧ	ਸ	ਸ	ਸ	ਸ
ਅ	s	ਤਿ	ਨਿ	ਰ	ਮ	ਲੁ
ਰੇ	ਰੇ	ਮ	ਪ	ਪ	ਧ	ਧ
ਅ	ਵ	ਰ	ਤਿ	ਆ	ਗ	ਹੁ
ਪ	ਮ	ਗ	ਰੇ	ਰੇ	ਸ	ਸ
ਹ	ਓ	ਮੈ	ਕ	ਉ	ਰਾ	s
ਅੰਤਰਾ						
ਮ	ਮ	ਮ	ਪ	ਮ	ਗ	ਰੇ
ਮ	s	ਨੁ	ਮੈ	ਗ	ਲੁ	s
ਰੇ	ਰੇ	ਮ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪ
ਸਾ	ਕ	ਤੁ	ਦੇ	ਵਾ	ਨਾ	s
ਧ	ਧ	ਧ	ਧ	ਧ	ਧ	ਧ
ਬਨ	s	s	ਖੰ	s	ਡਿ	s
ਮ	ਮ	ਮ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪ
ਮਾਇਆ	ਮੋ	ਹਿ	ਹੈ	ਰਾ	ਨਾ	s
ਧ	ਧ	ਧ	ਧਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ
ਇਤ	ਉ	ਤ	ਜਾ	s	ਹਿ	s
ਧ	ਸਾਂ	ਰੇਂ	ਗਾਂ	ਰੇਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ
ਕਾ	ਲ	ਕੇ	ਚਾ	s	ਪੇ	s
ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਧਸਾਂ	ਨੀਧ	ਪ	ਪ
ਗੁਰ	ਮੁ	ਖਿ	ਖੇ	s	ਜਿ	s
ਰੇ	ਮ	ਮ	ਗ	ਰੇ	ਸ	ਸ
ਲ	s	ਹੈ	ਘ	ਰੁ	ਆ	ਪੇ

ਰਾਗੁ ਆਸਾ

ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੧ ॥
ਤਨੁ ਬਿਨਸੈ ਧਨੁ ਕਾ ਕੋ ਕਹੀਐ ॥
ਬਿਨੁ ਗੁਰ ਰਾਮ ਨਾਮੁ ਕਤ ਲਹੀਐ ॥
ਰਾਮ ਨਾਮ ਧਨੁ ਸੰਗਿ ਸਖਾਈ ॥
ਅਹਿਨਿਸਿ ਨਿਰਮਲੁ ਹਰਿ ਲਿਵ ਲਾਈ ॥੧॥
ਰਾਮ ਨਾਮ ਬਿਨੁ ਕਵਨੁ ਹਮਾਰਾ ॥
ਸੁਖ ਦੁਖ ਸਮ ਕਰਿ ਨਾਮੁ ਨ ਛੋਡਉ ਆਪੇ ਬਖਸਿ ਮਿਲਾਵਣਹਾਰਾ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
(ਅੰਗ ੪੧੬)

ਪਦ ਅਰਥ :

ਕਾ ਕੋ = ਕਿਸ ਦਾ? ਕਤ = ਕਿਥੋਂ? ਸੰਗਿ = (ਜੀਵ ਦੇ) ਨਾਲ। ਸਖਾਈ = ਸਾਥੀ, ਮਿੱਤਰ। ਅਹਿ = ਦਿਨ। ਨਿਸਿ = ਰਾਤ। ਅਹਿਨਿਸਿ = ਦਿਨ ਰਾਤ। ਹਮਾਰਾ = ਸਾਡਾ, ਜੀਵਾਂ ਦਾ। ਸਮ = ਬਰਾਬਰ, ਇਕੋ ਜਿਹੇ। ਕਰਿ = ਕਰ ਕੇ, ਸਮਝ ਕੇ। ਨ ਛੋਡਉ = ਮੈਂ ਨਹੀਂ ਛੱਡਦਾ। ਬਖਸਿ = ਬਖਸ਼ ਕੇ, ਮੇਹਰ ਕਰ ਕੇ।

ਰਾਗੁ ਆਸਾ ਰੂਪਕ (੭ ਮਾਤਰਾ)
(ਅੰਗ ੪੧੬)

1 x	2	3	4 2	5	6 3	7
ਸਥਾਈ						
ਸ	ਸ	ਰੇ	ਗ	ਗ	ਗ	ਗ
ਰਾਮ	ਨਾ	ਮ	ਬਿ	s	ਨੁ	s
ਗ	ਗ	ਰੇ	ਸ	ਸ	ਸ	ਸ
ਕ	ਵ	ਨੁ	ਹ	ਮਾ	ਰਾ	s
ਸ	ਸ	ਸ	ਨੀ	ਧ	ਪੁ	ਪੁ
ਸੁਖ	ਦੁ	ਖ	ਸਮ	s	ਕ	ਰਿ
ਪੁ	ਪੁ	ਧ	ਸ	ਸ	ਸ	ਸ
ਨਾ	ਮੁ	ਨ	ਛੋ	ਡ	ਉ	s
ਰੇ	ਰੇ	ਮ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪ
ਆ	s	ਪੇ	ਬ	ਖ	ਸਿ	s
ਪ	ਮ	ਗ	ਰੇ	ਰੇ	ਸ	ਸ
ਮਿਲਾ	ਵ	ਣ	ਹਾ	s	ਰਾ	s
ਅੰਤਰਾ						
ਮ	ਮ	ਮ	ਪ	ਮ	ਗ	ਰੇ
ਤ	ਨੁ	ਬਿ	ਨ	ਸੈ	s	s
ਰੇ	ਰੇ	ਮ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪ
ਧਨੁ	ਕਾ	ਕੋ	ਕ	ਹੀ	ਐ	s
ਧ	ਧ	ਧ	ਧ	ਧ	ਧ	ਧ
ਬਿਨ	ਗੁ	ਰ	ਰਾ	s	ਮ	s
ਮ	ਮ	ਮ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪ
ਨਾਮੁ	ਕ	ਤ	ਲ	ਹੀ	ਐ	s
ਧ	ਧ	ਧ	ਧਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ
ਰਾਮ	ਨਾ	ਮ	ਧ	s	ਨੁ	s
ਧ	ਸਾਂ	ਰੇਂ	ਗਾਂ	ਰੇਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ
ਸੰ	s	ਗਿ	ਸ	ਖਾ	ਈ	s
ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਧਸਾਂ	ਨੀਧ	ਪ	ਪ
ਅਹਿ	ਨਿ	ਸਿ	ਨਿ	ਰ	ਮ	ਲੁ
ਮ	ਮ	ਮ	ਗ	ਰੇ	ਸ	ਸ
ਹਰਿ	ਲਿ	ਵ	ਲਾ	s	ਈ	s

ਰਾਗੁ ਆਸਾ

ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੧ ਇਕਤੁਕੀ ॥
ਗੁਰੁ ਸੇਵੇ ਸੋ ਠਾਕੁਰ ਜਾਨੈ ॥
ਦੂਖੁ ਮਿਟੈ ਸਚੁ ਸਬਦਿ ਪਛਾਨੈ ॥੧॥
ਰਾਮੁ ਜਪਹੁ ਮੇਰੀ ਸਖੀ ਸਖੈਨੀ ॥
ਸਤਿਗੁਰੁ ਸੇਵਿ ਦੇਖਹੁ ਪ੍ਰਭੁ ਨੈਨੀ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

(ਅੰਗ ੪੧੬)

ਪਦ ਅਰਥ :

ਸਚੁ = ਸਦਾ-ਥਿਰ ਰਹਿਣ ਵਾਲਾ ਪ੍ਰਭੂ। **ਸਬਦਿ** = ਗੁਰੂ ਦੇ ਸ਼ਬਦ ਦੀ ਰਾਹੀਂ। **ਸਖੀ ਸਖੈਨੀ** = ਹੋ ਸਹੇਲੀਹੋ ! **ਨੈਨੀ** = ਅੱਖਾਂ ਨਾਲ।

ਰਾਗੁ ਆਸਾ ਏਕਤਾਲ (੧੨ ਮਾਤਰਾ)

(ਅੰਗ ੪੧੬)

1 x	2	3 0	4	5 2	6	7 0	8	9 3	10	11 4	12
ਸਥਾਈ											
ਮ	ਮ	ਪ	ਮ	ਮ	ਮ	ਪਮ	ਗਰੇ	ਸ	ਸ	ਸ	ਸ
ਰਾ	ਮੁ	ਜਪ	ਹੁ	ਮੇ	ਰੀ	ਸ	ਖੀ	ਸ	ਖੈ	ਨੀ	s
ਰੇ	ਰੇ	ਮ	ਮ	ਪ	ਪ	ਮਪ	ਧਸਾਂ	ਸਾਂਨੀ	ਧਪ	ਮਗ	ਰੇਸ
ਸਤਿ	ਗੁਰੁ	ਸੇ	ਵਿ	ਦੇਖ	ਹੁ	ਪ੍ਰ	ਭੁ	ਨੈ	s	ਨੀ	s
ਅੰਤਰਾ											
ਮਪ	ਧਨੀ	ਧਪ	ਪ	ਪ	ਪ	ਮਪ	ਧਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ
ਗੁ	ਰੁ	ਸੇ	ਵੇ	ਸੋ		ਠਾ	ਕੁ	ਰ	ਜਾ	s	ਨੈ
ਸਰੇਂ	ਗਰੇਂ	ਧਸਾਂ	ਨੀ	ਧ	ਪ	ਮਪ	ਧਸਾਂ	ਸਾਂਨੀ	ਧਪ	ਮਗ	ਰੇਸ
ਦੂ	ਖੁ	ਮਿ	ਟੈ	ਸ	ਚੁ	ਸਬ	ਦਿ	ਪ	s	ਛਾ	ਨੈ

ਰਾਗੁ ਆਸਾ

ਰਾਗੁ ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੧ ਅਸਟਪਦੀਆ ਘਰੁ ੩
ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥
ਜਿਨ੍ ਸਿਰਿ ਸੋਹਨਿ ਪਟੀਆ ਮਾਂਗੀ ਪਾਇ ਸੰਧੂਰੁ ॥
ਸੇ ਸਿਰ ਕਾਤੀ ਮੁੰਨੀਅਨਿ ਗਲ ਵਿਚਿ ਆਵੈ ਧੂੜਿ ॥
ਮਹਲਾ ਅੰਦਰਿ ਹੋਦੀਆ ਹੁਣਿ ਬਹਣਿ ਨ ਮਿਲਨਿ ਹਧੂਰਿ ॥੧॥
ਆਦੇਸੁ ਬਾਬਾ ਆਦੇਸੁ ॥
ਆਦਿ ਪੁਰਖ ਤੇਰਾ ਅੰਤੁ ਨ ਪਾਇਆ ਕਰਿ ਕਰਿ ਦੇਖਹਿ ਵੇਸ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
(ਅੰਗ ੪੧੭)

ਪਦ ਅਰਥ :

ਸਿਰਿ = ਸਿਰ ਉਤੇ। ਸੋਹਨਿ = (ਹੁਣ ਤਕ) ਸੋਭਦੀਆਂ ਆ ਰਹੀਆਂ ਹਨ। ਮਾਂਗੀ = ਮਾਂਗ ਵਿਚ, ਕੇਸਾਂ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰਲੇ
ਚੀਰ ਵਿਚ। ਪਾਇ = ਪਾ ਕੇ। ਕਾਤੀ = ਕੈਂਚੀ (ਨਾਲ)। ਮੁੰਨੀਅਨਿ = ਮੁੰਨੇ ਜਾ ਰਹੇ ਹਨ। ਗਲ ਵਿਚਿ = ਮੂੰਹ ਵਿਚ।
ਧੂੜਿ = ਮਿੱਟੀ। ਹਧੂਰਿ = (ਮਹਿਲਾਂ ਦੇ) ਨੇੜੇ ਭੀ। ਆਦੇਸੁ = ਨਮਸਕਾਰ। ਬਾਬਾ = ਹੇ ਪ੍ਰਭੂ! ਵੇਸ = (ਕਈ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੇ)
ਭਾਣੇ ॥

ਰਾਗੁ ਆਸਾ ਕਹਿਰਵਾ (੮ ਮਾਤਰਾ)
(ਅੰਗ ੪੧੭)

1 x	2	3	4	5 0	6	7	8
ਸਥਾਈ							
-	ਸ	ਸਗ	ਗ	ਗ	ਗ	ਰੇ	ਰੇ
s	ਆ	s	ਦੇ	ਸੁ	s	ਬਾ	ਬਾ
-	ਸ	ਸ	ਸ	ਸ	ਸ	ਸ	ਸ
s	ਆ	s	ਦੇ	ਸੁ	s	s	s
-	ਮ	ਮ	ਮ	ਮ	ਮ	ਰੇ	ਗਰੇ
s	ਆਇ	ਪੁਰਖ	ਤੇਰਾ	ਅੰ	s	ਤੁ	ਨ ਪਾ
-	ਮ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪ
s	ਇ	s	s	ਆ	s	s	s
-	ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਧ	ਪ	ਮ	ਮਗ
s	ਕਰਿ	ਕ	ਰਿ	ਦੇਖ	ਹਿ	ਵੇ	s
-	ਰੇ	ਰੇ	ਰੇ	ਧ	ਧ	ਸ	ਸ
s	ਸ	s	s	s	s	s	s
ਅੰਤਰਾ							
-	ਮ	ਮ	ਮ	ਮ	ਮ	ਰੇ	ਰੇ
s	ਜਿਨ੍ਹ	ਸਿ	ਰਿ	ਸੇ	ਹ	ਨਿ	s
-	ਮ	ਮ	ਮ	ਪ	ਪ	ਧ	ਧ
s	ਪ	s	ਟੀ	ਆ	s	s	s
-	ਮ	ਮ	ਮ	ਪ	ਪ	ਧ	ਧ
s	ਮਾਂ	s	ਗੀ	ਪਾ	s	ਇ	s
-	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ
s	ਸੰ	s	ਧੂ	ਰੁ	s	s	s
-	ਮ	ਮ	ਮ	ਮ	ਮ	ਰੇ	ਰੇ
s	ਸੇ	ਸਿ	ਰ	ਕਾ	s	ਤੀ	s
-	ਮ	ਮ	ਮ	ਪ	ਪ	ਧ	ਧ
s	ਮੁੰ	ਨੀ	s	ਅ	s	ਨਿ	s
-	ਮ	ਮ	ਮ	ਪ	ਪ	ਧ	ਧਸਾਂ
s	ਗ	ਲ	s	ਵਿ	ਚਿ	ਆ	ਵੈ
-	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ
s	ਧੂ	s	s	ਤਿ	s	s	s
-	ਸਰੇ	ਗਾਂ	ਗਾਂ	ਗਾਂ	ਗਾਂ	ਗਾਂ	ਗਾਂ
s	ਮ	ਹ	ਲਾ	ਅੰ	ਦ	ਰਿ	s
-	ਰੇਂ	ਰੇਂ	ਰੇਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ
s	ਹੇ	ਦੀ	ਆ	ਹੁ	s	ਣਿ	s
-	ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਧ	ਧ	ਪ	ਪ
s	ਬਹ	ਣਿ	ਨ	ਮਿ	ਲ	ਨਿ	s
-	ਧ	ਧ	ਮ	ਗ	ਰੇ	ਸ	ਸ
s	ਹ	ਦੁ	s	ਰਿ	s	s	s

ਰਾਗੁ ਆਸਾ

ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੧ ॥

ਕਹਾ ਸੁ ਖੇਲ ਤਬੇਲਾ ਘੋੜੇ ਕਹਾ ਭੇਰੀ ਸਹਨਾਈ ॥

ਕਹਾ ਸੁ ਤੇਗਬੰਦ ਗਾਡੇਰੜਿ ਕਹਾ ਸੁ ਲਾਲ ਕਵਾਈ ॥

ਕਹਾ ਸੁ ਆਰਸੀਆ ਮੁਹ ਬੰਕੇ ਐਥੈ ਦਿਸਹਿ ਨਾਹੀ ॥੧॥

ਇਹੁ ਜਗੁ ਤੇਰਾ ਤੂ ਗੋਸਾਈ ॥

ਏਕ ਘੜੀ ਮਹਿ ਥਾਪਿ ਉਥਾਪੇ ਜਰੁ ਵੰਡਿ ਦੇਵੈ ਭਾਈ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

(ਅੰਗ ੪੧੭-੪੧੮)

ਪਦ ਅਰਥ :

ਖੇਲ = ਖੇਡ ਤਮਾਸ਼ੇ। ਭੇਰੀ = ਨਗਾਰੇ। ਸਹਨਾਈ ਤੂਤੀਆਂ। ਤੇਗਬੰਦ = ਗਾਤੇ। ਗਾਡੇਰੜਿ = {ਗਾਡਰ = ਭੇਡ} ਭੇਡ ਦੀ ਪਸ਼ਮ ਤੋਂ ਬਣੇ ਹੋਏ, ਪਸ਼ਮੀਨੇ ਦੇ। ਕਵਾਈ = ਪੁਸ਼ਾਕਾਂ। ਬੰਕੇ = ਬਾਂਕੈ, ਸੋਹਣੇ। ਗੋਸਾਈ = ਧਰਤੀ ਦਾ ਖਸਮ। ਥਾਪਿ = ਰਚ ਕੇ, ਪੈਦਾ ਕਰ ਕੇ। ਉਥਾਪੇ = ਨਾਸ ਕਰ ਦੇਂਦਾ ਹੈ। ਜਰੁ = ਧਨ। ਵੰਡਿ = ਵੰਡ ਕੇ। ਭਾਈ = ਹੋਰਨਾਂ ਨੂੰ ॥

ਰਾਗੁ ਆਸਾ ਏਕਤਾਲ (੧੨ ਮਾਤਰਾ)
(ਅੰਗ ੪੧੭-੪੧੮)

1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12
x		0		2		0		3		4	
ਸਥਾਈ											
ਮ	ਮ	ਮ	ਪਮ	ਗਰੇ	ਸ	ਰੇ	ਰੇ	ਮ	ਮ	ਪ	ਪ
ਇ	ਹੁ	ਜ	ਗੁ	ਤੇ	ਰਾ	ਤੂ	s	ਗੋ	ਸਾ	ਈ	s
ਮਪ	ਧਸੰ	ਸਨੀ	ਧਨੀ	ਧ	ਪ	ਮਪ	ਧਪ	ਮਗ	ਰੇ	ਸ	ਸ
ਏ	ਕ	ਘ	ੜੀ	ਮ	ਹਿ	ਥਾ	ਪਿ	ਉ	ਥਾ	ਪੇ	s
ਰੇ	ਰੇ	ਮ	ਮ	ਪ	ਪ	ਧਸੰ	ਰੇਂਸੰ	ਸਨੀ	ਧਪ	ਮਗ	ਰੇਸ
ਜ	ਰੁ	ਵੰ	ਡਿ	ਦੇ	ਵੈ	ਭਾਂ	s	ਈ	s	s	s
ਅੰਤਰਾ											
ਮਪ	ਧਨੀ	ਧਪ	ਮ	ਪ	ਧਸੰ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਧਸੰ	ਸਾਂ	ਸਾਂ
ਕ	ਹਾ	ਸੁ		ਖੇ	ਲ	ਤ	ਬੇ	ਲਾ	ਘੋ	s	ੜੇ
ਧ	ਧ	ਧ	ਸੰ	ਸੰ	ਸੰ	ਗੰ	ਰੇਂ	ਰੇਂ	ਸੰ	ਸੰ	ਸੰ
ਕ	s	ਹਾ	ਭੇ	s	ਰੀ	ਸ	ਹ	ਨਾ	s	ਈ	s
ਮਪ	ਧਨੀ	ਧਪ	ਮ	ਪ	ਧਸੰ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਧਸੰ	ਸਾਂ	ਸਾਂ
ਕ	ਹਾ	ਸੁ	s	ਤੇ	ਗ	ਬੰ	ਦ	ਗਾ	ਡੇ	ਰ	ੜਿ
ਧ	ਧ	ਧ	ਸੰ	ਸੰ	ਸੰ	ਗੰ	ਰੇਂ	ਰੇਂ	ਸੰ	ਸੰ	ਸੰ
ਕ	s	ਹਾ	ਸੁ	s	s	ਲਾ	s	ਲ	ਕ	ਵਾ	ਈ
ਸਰੇਂ	ਸਨੀ	ਧਪ	ਪ	ਪ	ਪ	ਮਪ	ਧਪ	ਮਗ	ਰੇ	ਰੇ	ਸ
ਕ	s	ਹਾ	ਸੁ	s	s	ਆਰ	ਸੀ	ਆ	ਮੁਹ	ਬੰ	ਕੇ
ਰੇ	ਰੇ	ਮ	ਮ	ਪ	ਪ	ਧਸੰ	ਰੇਂਸੰ	ਸਨੀ	ਧਪ	ਮਪ	ਰੇਸ
ਐ	s	ਥੈ	s	ਦਿਸ	ਹਿ	ਨਾ	s	s	s	ਹੀ	s

ਰਾਗੁ ਆਸਾ

ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੧ ॥
ਚਾਰੇ ਕੁੰਡਾ ਢੂਢੀਆ ਕੋ ਨੀਮੀ ਮੈਡਾ ॥
ਜੇ ਤੁਧੁ ਭਾਵੈ ਸਾਹਿਬਾ ਤੂ ਮੈ ਹਉ ਤੈਡਾ ॥੧॥
ਦਰੁ ਬੀਭਾ ਮੈ ਨੀਮਿ ਕੋ ਕੈ ਕਰੀ ਸਲਾਮੁ ॥
ਹਿਕੋ ਮੈਡਾ ਤੂ ਧਣੀ ਸਾਚਾ ਮੁਖਿ ਨਾਮੁ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

(ਅੰਗ ੪੧੮-੪੧੯)

ਪਦ ਅਰਥ :

ਕੁੰਡਾ = ਕੂਟਾਂ, ਪਾਸੇ। ਚਾਰੇ ਕੁੰਡਾ = ਸਾਰੀ ਸ੍ਰਿਸ਼ਟੀ। ਕੋ = ਕੋਈ ਜੀਵ। ਨੀਮੀ = ਨਹੀਂ। ਮੈਡਾ = ਮੇਰਾ (ਸੱਚਾ ਸਹਾਇਕ)। ਮੈ = ਮੇਰਾ। ਹਉ = ਮੈਂ। ਤੈਡਾ = ਤੇਰਾ। ਬੀਭਾ = ਦੂਜਾ, (ਤੈਥੋਂ ਬਿਨਾ) ਕੋਈ ਹੋਰ। ਨੀਮਿ = ਨਹੀਂ। ਕੋ = ਕੋਈ। ਕੋ ਬੀਭਾ = ਕੋਈ ਦੂਜਾ। ਕੈ = ਕਿਸ ਨੂੰ? ਕਰੀ = ਮੈਂ ਕਰਾਂ। ਹਿਕੋ = ਇਕੋ, ਸਿਰਫ਼ ਇੱਕ। ਧਣੀ = ਮਾਲਕ। ਸਾਚਾ = ਸਦਾ-ਥਿਰ।

ਰਾਗੁ ਆਸਾ ਮੱਤਤਾਲ (੯ ਮਾਤਰਾ)
(ਅੰਗ ੪੧੮-੪੧੯)

1	2	3	4	5	6	7	8	9
x				2		3		
ਸਥਾਈ								
ਧ	ਧ	ਪ	ਪ	ਮ	ਮ	ਪਮ	ਗਰੇ	ਸ
ਦ	ਰੁ	ਬੀ	ਭਾ	ਮੈ	s	ਨੀ	ਮਿ	ਕੋ
ਸ	ਰੇ	ਮ	ਪ	ਧ	ਧ	ਪਮ	ਗਰੇ	ਸ
ਕੈ	s	ਕ	ਰੀ	ਸ	ਲਾ	ਮੁ	s	s
ਸ	ਸ	ਰੇ	ਰੇ	ਮ	ਮ	ਪ	ਪ	ਪ
ਹਿ	ਕੋ	ਮੈ	ਡਾ	ਤੂ	s	ਧ	ਣੀ	s
ਧ	ਧ	ਸਾਂ	ਨੀ	ਧ	ਮਪ	ਪਮ	ਗਰੇ	ਸ
ਸਾ	s	ਚਾ	s	ਮੁ	ਖਿ	ਨਾ	s	ਮੁ
ਅੰਤਰਾ								
ਧ	ਧ	ਮ	ਮ	ਪ	ਪ	ਮਪ	ਧਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ
ਚਾ	ਰੇ	ਕੁੰ	ਡਾ	ਫੂ	ਢੀ	ਆ	s	s
ਰੇਂ	ਰੇਂ	ਸਾਂ	ਨੀ	ਧ	ਪ	ਮਪ	ਧਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ
ਕੋ	s	ਨੀ	s	ਮੀ	s	ਮੈ	ਡਾ	s
ਧ	ਧ	ਮ	ਮ	ਪ	ਪ	ਮਪ	ਧਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ
ਜੇ	s	ਤੁ	ਧੁ	ਭਾ	ਵੈ	ਸਾ	ਹਿ	ਬਾ
ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਨੀ	ਧ	ਪ	ਪ	ਪਮ	ਗਰੇ	ਸ
ਤੂ	s	ਮੈ	s	ਹ	ਉ	ਤੈ	s	ਡਾ

ਰਾਗੁ ਆਸਾ

ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੧ ॥
ਮਨਸਾ ਮਨਹਿ ਸਮਾਇਲੇ ਭਉਜਲੁ ਸਚਿ ਤਰਣਾ ॥
ਆਦਿ ਜੁਗਾਦਿ ਦਇਆਲੁ ਤੂ ਠਾਕੁਰ ਤੇਰੀ ਸਰਣਾ ॥੧॥
ਤੂ ਦਾਤੋਂ ਹਮ ਜਾਚਿਕਾ ਹਰਿ ਦਰਸਨੁ ਦੀਜੈ ॥
ਗੁਰਮੁਖਿ ਨਾਮੁ ਧਿਆਈਐ ਮਨ ਮੰਦਰੁ ਭੀਜੈ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

(ਅੰਗ ੪੧੯)

ਪਦ ਅਰਥ :

ਮਨਸਾ = ਮਨ ਦਾ ਫੁਰਨਾ, ਮਾਇਕ ਫੁਰਨਾ। ਮਨਹਿ = ਮਨਿ ਹੀ, ਮਨ ਵਿਚ ਹੀ। ਸਮਾਇਲੇ = ਲੀਨ ਕਰ ਦੇ। ਭਉਜਲੁ = ਸੰਸਾਰ-ਸਮੁੰਦਰ। ਸਚਿ = ਸਦਾ-ਥਿਰ ਪ੍ਰਭੂ ਵਿਚ (ਜੁੜ ਕੇ)। ਠਾਕੁਰ = ਹੇ ਠਾਕੁਰ! ਦਾਤੋਂ = ਦਾਤਾ। ਜਾਚਿਕਾ = ਮੰਗਤੇ। ਹਰਿ = ਹੇ ਹਰੀ! ਗੁਰਮੁਖਿ = ਗੁਰੂ ਦੀ ਸਰਨ ਪੈ ਕੇ।

ਰਾਗੁ ਆਸਾ ਦਾਦਰਾ (੬ ਮਾਤਰਾ)

(ਅੰਗ ੪੧੯)

1 x	2	3	4 0	5	6
ਸਥਾਈ					
ਸ	ਸ	ਰੇ	ਸਰੇ	ਗ	ਰੇ
ਤੂ	s	s	ਦਾ	ਤੁ	s
ਸ	ਸ	ਰੇ	ਸਰੇ	ਗ	ਰੇ
ਹ	s	ਮ	ਜਾ	ਚਿ	ਕਾ
ਮ	ਮ	ਮ	ਮਗ	ਰੇ	ਕੇ
ਹ	s	ਰਿ	ਦਰ	ਸ	ਨੁ
ਰੇ	ਰੇ	ਮ	ਗ	ਗ	ਰੇ
ਦੀ	s	s	ਜੈ	s	s
ਸ	ਸ	ਰੇ	ਸਰੇ	ਗ	ਰੇ
ਗੁਰ	ਮੁ	ਖਿ	ਨਾ	s	ਮੁ
ਸ	ਸ	ਰੇ	ਸਰੇ	ਗ	ਰੇ
ਧਿ	ਆ	ਈ	ਐ	s	s
ਮ	ਮ	ਮ	ਮਗ	ਰੇ	ਰੇ
ਮ	s	ਨ	ਮੰ	ਦ	ਗੁ
ਰੇ	ਰੇ	ਮ	ਗ	ਗ	ਰੇ
ਭੀ	s	s	ਜੈ	s	s
ਅੰਤਰਾ					
ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਧ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ
ਮ	ਨ	ਸਾ	ਮ	ਨ	ਹਿ
ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਧ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ
ਸ	ਮਾ	ਇ	ਲੇ	s	s
ਰੇਂ	ਰੇਂ	ਰੇਂ	ਰੇਂ	ਰੇਂ	ਰੇਂ
ਭਉ	ਜ	ਲੁ	ਸ	s	ਚਿ
ਧ	ਧ	ਧ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ
ਤ	ਰ	s	ਣਾ	s	s
ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਧ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ
ਆ	s	ਦਿ	ਚੁ	ਗਾ	ਦਿ
ਨੀ	ਨੀ	ਧ	ਪ	ਪ	ਪ
ਦ	ਇ	ਆ	ਲੁ	s	s
ਧ	ਧ	ਪ	ਮ	ਮ	ਮ
ਤੂ	ਠਾਕੁ	ਰ	ਤੇ	s	ਰੀ
ਰੇ	ਰੇ	ਮ	ਗ	ਰੇ	ਸ
ਸ	s	s	ਰ	ਣਾ	s

ਰਾਗੁ ਆਸਾ

ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੧ ॥

ਚਲੇ ਚਲਣਹਾਰ ਵਾਟ ਵਟਾਇਆ ॥

ਧੰਧੁ ਪਿਟੇ ਸੰਸਾਰੁ ਸਚੁ ਨ ਭਾਇਆ ॥੧॥

ਕਿਆ ਭਵੀਐ ਕਿਆ ਢੂਢੀਐ ਗੁਰ ਸਬਦਿ ਦਿਖਾਇਆ ॥

ਮਮਤਾ ਮੋਹੁ ਵਿਸਰਜਿਆ ਅਪਨੈ ਘਰਿ ਆਇਆ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

(ਅੰਗ ੪੧੯-੪੨੦)

ਪਦ ਅਰਥ :

ਚਲਣਹਾਰ = ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਜ਼ਰੂਰ ਇਥੋਂ ਚਲੇ ਜਾਣਾ ਹੈ। ਵਾਟ = (ਜੀਵਨ ਦਾ ਸਹੀ) ਰਸਤਾ। ਵਟਾਇਆ = ਵਟਾਇ, ਵਟਾ ਕੇ, ਛੱਡ ਕੇ। ਧੰਧੁ = ਧੰਧਾ, ਉਹ ਕੰਮ ਜੋ ਜੰਜਾਲ ਪਾਈ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਪਿਟੇ = ਐਥਾ ਹੇ ਹੇ ਕੇ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਕਿਆ ਭਵੀਐ = ਭਟਕਣ ਦੀ ਲੋੜ ਨਹੀਂ ਰਹਿ ਜਾਂਦੀ। ਕਿਆ ਢੂਢੀਐ = (ਸੁਖ) ਭਾਲਣ ਦੀ ਲੋੜ ਨਹੀਂ ਰਹਿੰਦੀ। ਗੁਰ ਸਬਦਿ = ਗੁਰੂ ਦੇ ਸ਼ਬਦ ਦੀ ਰਾਹੀਂ। ਵਿਸਰਜਿਆ = ਦੂਰ ਕੀਤਾ। ਘਰਿ = ਘਰ ਵਿਚ।

ਰਾਗੁ ਆਸਾ ਦਾਦਰਾ (੬ ਮਾਤਰਾ)
(ਅੰਗ ੪੧੯-੪੨੦)

1 x	2	3	4 0	5	6
ਸਥਾਈ					
ਸ	ਸ	ਰੇ	ਸਰੇ	ਗ	ਰੇ
ਕਿ	s	ਆ	ਭ	ਵੀ	ਐ
ਸ	ਸ	ਰੇ	ਸਰੇ	ਗ	ਰੇ
ਕਿ	s	ਆ	ਭੂ	ਵੀ	ਐ
ਮ	ਮ	ਮ	ਮਗ	ਰੇ	ਰੇ
ਗੁ	s	ਰ	ਸ	ਬ	ਦਿ
ਰੇ	ਰੇ	ਮ	ਗ	ਗ	ਰੇ
ਦਿ	ਖਾ	ਇ	ਆ	s	s
ਸ	ਸ	ਰੇ	ਸਰੇ	ਗ	ਰੇ
ਮ	ਮ	ਤਾ	ਮੋ	s	ਹੁ
ਸ	ਸ	ਰੇ	ਸਰੇ	ਗ	ਰੇ
ਵਿਸ	ਰ	ਜਿ	ਆ	s	s
ਮ	ਮ	ਮ	ਮਗ	ਰੇ	ਰੇ
ਅ	ਪ	ਨੈ	ਘ	s	ਰਿ
ਰੇ	ਰੇ	ਮ	ਗ	ਗ	ਰੇ
ਆ	s	ਇ	ਆ	s	s
ਅੰਤਰਾ					
ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ
ਚ	s	ਲੇ	ਚਲਣ	ਹਾ	ਰ
ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਧ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ
ਵਾ	s	ਟ	ਵਟਾ	ਇ	ਆ
ਧ	ਧ	ਧ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ
ਧੰ	s	ਧੁ	ਪਿ	s	ਟੇ
ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਧ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ
ਸੰ	s	ਸਾ	ਰੁ	s	s
ਨੀ	ਨੀ	ਧ	ਪ	ਪ	ਮ
ਸ	s	ਚੁ	ਨ	s	s
ਰੇ	ਰੇ	ਮ	ਗ	ਰੇ	ਸ
ਭਾ	s	ਇ	ਆ	s	s

ਰਾਗੁ ਆਸਾ

ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੧ ॥

ਕਿਆ ਜੰਗਲੁ ਢੂਢੀ ਜਾਇ ਮੈ ਘਰਿ ਬਨੁ ਹਰੀਆਵਲਾ ॥
ਸਚਿ ਟਿਕੈ ਘਰਿ ਆਇ ਸਬਦਿ ਉਤਾਵਲਾ ॥੧॥
ਜਹ ਦੇਖਾ ਤਹ ਸੋਇ ਅਵਰੁ ਨ ਜਾਣੀਐ ॥
ਗੁਰ ਕੀ ਕਾਰ ਕਮਾਇ ਮਹਲੁ ਪਛਾਣੀਐ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

(ਅੰਗ ੪੨੦)

ਪਦ ਅਰਥ :

ਢੂਢੀ = ਮੈਂ ਢੂੰਢਾਂ। ਜਾਇ = ਜਾ ਕੇ। ਘਰਿ = ਘਰ ਵਿਚ। ਸਚਿ = ਸਦਾ-ਥਿਰ ਪ੍ਰਭੂ ਵਿਚ। ਘਰਿ = ਹਿਰਦੇ ਵਿਚ।
ਸਬਦਿ = ਗੁਰੂ ਦੇ ਸ਼ਬਦ ਦੀ ਰਾਹੀਂ। ਉਤਾਵਲਾ = ਛੇਤੀ। ਦੇਖਾ = ਮੈਂ ਵੇਖਦਾ ਹਾਂ। ਸੋਇ = ਉਹ (ਪਰਮਾਤਮਾ) ਹੀ।
ਕਮਾਇ = ਕਮਾ ਕੇ।

ਰਾਗੁ ਆਸਾ ਦਾਦਰਾ (੬ ਮਾਤਰਾ)
(ਅੰਗ ੪੨੦)

1 x	2	3	4 0	5	6
ਸਥਾਈ					
ਸ	ਰੇ	ਰੇਮ	ਗ	ਗ	ਗ
ਜ	s	ਹ	ਦੇ	s	ਖਾ
ਸ	ਰੇ	ਰੇਮ	ਗ	ਗ	ਗ
ਤ	s	ਹ	ਸੋ	s	ਇ
ਪ	ਪ	ਪ	ਪਮ	ਗ	ਗ
ਅ	ਵ	ਰੁ	s	ਨ	s
ਰੇ	ਰੇ	ਗ	ਗਰੇ	ਰੇ	ਸ
ਜਾ	ਣੀ	s	ਐ	s	s
ਪਧ	ਧ	ਧ	ਪਧ	ਧ	ਧ
ਗੁ	ਰ	ਕੀ	ਕਾ	s	ਰ
ਮ	ਮ	ਮ	ਪ	ਪ	ਪ
ਕ	ਮਾ	s	ਇ	s	s
ਮ	ਮ	ਮ	ਗ	ਰੇ	ਰੇ
ਮ	s	ਹ	ਲੁ	s	s
ਰੇ	ਰੇ	ਗ	ਰੇ	ਰੇ	ਸ
ਪ	ਛਾ	ਣੀ	ਐ	s	s
ਅੰਤਰਾ					
ਮ	ਮ	ਮਪ	ਧਸੰ	ਸੰ	ਸੰ
ਕਿ	s	ਆ	ਜੰ	ਗ	ਲੁ
ਮ	ਮ	ਮਪ	ਧਸੰ	ਸੰ	ਸੰ
ਛੂ	s	ਢੀ	ਜਾਇ	s	s
ਰੇਂ	ਰੇਂ	ਰੇਂ	ਸਾਰੇਂ	ਰੇਂ	ਰੇਂ
ਮੈ	s	s	ਘ	s	ਰਿ
ਧ	ਧ	ਧ	ਸੰ	ਸੰ	ਸੰ
ਬ	ਨੁ	s	ਹਰੀ	ਆਵ	ਲਾ
ਸੰ	ਸੰ	ਰੇਂ	ਮੰ	ਮੰ	ਮੰ
ਸ	s	ਚਿ	ਟਿ	s	ਕੈ
ਸੰ	ਰੇਂ	ਰੇਂ	ਸੰ	ਸੰ	ਸੰ
ਘ	s	ਰਿ	ਆ	s	ਇ
ਨੀ	ਨੀ	ਧ	ਪ	ਪ	ਪ
ਸ	ਬ	ਦਿ	ਉਤਾ	ਵ	ਲਾ

ਰਾਗੁ ਆਸਾ

ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੧ ॥

ਜਿਨੀ ਨਾਮੁ ਵਿਸਾਰਿਆ ਦੂਜੈ ਭਰਮਿ ਭੁਲਾਈ ॥

ਮੂਲੁ ਛੋਡਿ ਡਾਲੀ ਲਗੇ ਕਿਆ ਪਾਵਹਿ ਛਾਈ ॥੧॥

ਬਿਨੁ ਨਾਵੈ ਕਿਉ ਛੂਟੀਐ ਜੇ ਜਾਣੈ ਕੋਈ ॥

ਗੁਰਮੁਖਿ ਹੋਇ ਤ ਛੂਟੀਐ ਮਨਮੁਖਿ ਪਤਿ ਖੋਈ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

(ਅੰਗ ੪੨੦)

ਪਦ ਅਰਥ :

ਦੂਜੈ ਭਰਮਿ = ਦੂਜੇ ਭੁਲੇਖੇ ਵਿਚ, (ਪਰਮਾਤਮਾ ਦਾ ਪੱਲਾ ਛੱਡ ਕੇ) ਹੋਰ ਭਟਕਣਾ ਵਿਚ। **ਭੁਲਾਈ** = ਭੁਲਾਇ, ਭੁੱਲ ਕੇ, ਗ਼ਲਤੀ ਖਾ ਕੇ। **ਮੂਲੁ** = (ਸੰਸਾਰ-ਰੁੱਖ ਦਾ) ਮੁੱਢ। **ਡਾਲੀ** = (ਸੰਸਾਰ-ਰੁੱਖ ਦੀਆਂ) ਡਾਲਾਂ ਵਿਚ ਮਾਇਆ ਦੇ ਪਸਾਰੇ ਵਿਚ। **ਛਾਈ** = ਸੁਆਹ। **ਗੁਰਮੁਖਿ** = ਗੁਰੂ ਦੇ ਸਨਮੁਖ। **ਪਤਿ** = ਇੱਜ਼ਤ। **ਖੋਈ** = ਗਵਾ ਲਈ।

ਰਾਗੁ ਆਸਾ ਕਹਿਰਵਾ (੮ ਮਾਤਰਾ)
(ਅੰਗ ੪੨੦)

1	2	3	4	5	6	7	8
x				0			
ਸਥਾਈ							
ਸ	ਸ	ਸ	ਸਰੇ	ਮ	ਮ	ਮ	ਮ
ਬਿ	ਨੁ	ਨਾ	ਵੈ	ਕਿ	ਉ	ਛੂਟੀ	ਐ
ਗ	ਗ	ਰੇ	ਰੇ	ਗ	ਰੇ	ਸ	ਸ
ਜੇ	s	ਜਾ	ਣੈ	ਕੋ	s	ਈ	s
ਧ	ਧ	ਧ	ਧ	ਧ	ਧ	ਧ	ਧ
ਗੁਰ	ਮੁਖਿ	ਹੇ	ਇ	ਤ	ਛੂ	ਟੀ	ਐ
ਮ	ਮ	ਮ	ਮਪ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪ
ਮਨ	ਮੁਖਿ	ਪ	ਤਿ	ਖੇ	s	ਈ	s
ਅੰਤਰਾ							
ਸਂ	ਸਂ	ਸਂ	ਸਂ	ਸਰੇਂ	ਰੇਂ	ਰੇਂ	ਰੇਂ
ਜਿ	ਨੀ	ਨਾ	ਮੁ	ਵਿ	ਸਾ	ਰਿ	ਆ
ਧ	ਧ	ਧ	ਧ	ਧਸਂ	ਸਂ	ਸਂ	ਸਂ
ਦੂ	ਜੈ	ਭਰ	ਮਿ	ਭੂ	ਲਾ	s	ਈ
ਸਂ	ਸਂ	ਸਂ	ਸਂ	ਸਨੀ	ਧਪ	ਪ	ਪ
ਮੂ	ਲੁ	ਛੇ	ਡਿ	ਡਾ	ਲੀ	ਲ	ਗੇ
ਧ	ਪ	ਮ	ਗ	ਰੇ	ਰੇ	ਸ	ਸ
ਕਿ	ਆ	ਪਾਵ	ਹਿ	ਛਾ	s	ਈ	s

ਰਾਗੁ ਆਸਾ

ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੧ ॥
ਰੂੜੋ ਠਾਕੁਰ ਮਾਹਰੋ ਰੂੜੀ ਗੁਰਬਾਣੀ ॥
ਵਡੈ ਭਾਗਿ ਸਤਿਗੁਰੁ ਮਿਲੈ ਪਾਈਐ ਪਦੁ ਨਿਰਬਾਣੀ ॥੧॥
ਮੈ ਓਲ੍ਹਗੀਆ ਓਲ੍ਹਗੀ ਹਮ ਛੋਰੂ ਥਾਰੇ ॥
ਜਿਉ ਤੂੰ ਰਾਖਹਿ ਤਿਉ ਰਹਾ ਮੁਖਿ ਨਾਮੁ ਹਮਾਰੇ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

(ਅੰਗ ੪੨੧)

ਪਦ ਅਰਥ :

ਰੂੜੋ = ਸੁੰਦਰ। ਮਾਹਰੋ = ਪ੍ਰਬੀਨ। ਰੂੜੀ = ਸੁੰਦਰ। ਭਾਗਿ = ਕਿਸਮਤ ਨਾਲ। ਪਦੁ = ਦਰਜਾ। ਨਿਰਬਾਣੀ = ਵਾਸਨਾ-
ਰਹਿਤ। ਓਲ੍ਹਗੀਆ ਓਲ੍ਹਗੀ = ਲਾਗੀਆਂ ਦਾ ਲਾਗੀ, ਕੰਮੀਆਂ ਦਾ ਕੰਮੀ, ਦਾਸਾਂ ਦਾ ਦਾਸ। ਛੋਰੂ = ਛੋਕਰੇ, ਛੋਟੇ ਸੇਵਕ।
ਥਾਰੇ = ਤੇਰੇ। ਰਹਾ = ਮੈਂ ਰਹਾਂ। ਮੁਖਿ = ਮੂੰਹ ਵਿਚ।

ਰਾਗੁ ਆਸਾ ਏਕਤਾਲ (੧੨ ਮਾਤਰਾ)
(ਅੰਗ ੪੨੧)

1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12
x		0		2		0		3		4	
ਸਥਾਈ											
ਮ	ਮ	ਮ	ਮ	ਮ	ਮ	ਪਮ	ਗ	ਰੇ	ਮਗ	ਰੇਸ	ਸ
ਮੈ	s	ਓ	ਲੁ	ਗੀ	ਆ	ਓ	s	ਲੁ	ਗੀ	s	s
ਸ	ਸ	ਸ	ਨੀ	ਧ	ਪੁ	ਮੁ	ਪੁ	ਧ	ਧਸ	ਸ	ਸ
ਹ	s	ਮ	ਛੇ	s	ਰੂ	ਥਾ	s	s	ਰੇ	s	s
ਸਰੇ	ਮ	ਮ	ਮਪ	ਧ	ਧ	ਧਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ
ਜਿ	s	ਉ	ਤੂੰ	s	s	ਰਾਖ	ਹਿ	ਤਿ	ਉ	ਰ	ਹਾ
ਨੀ	ਨੀ	ਧ	ਧ	ਪ	ਪ	ਮਪ	ਧਸਾਂ	ਸਾਂਨੀ	ਧਪ	ਮਗ	ਰੇਸ
ਮੁ	s	ਖਿ	ਨਾ	s	ਮੁ	ਹ	s	ਮਾ	s	ਰੇ	s
ਅੰਤਰਾ											
ਪ	ਪ	ਪ	ਧਪ	ਮ	ਮ	ਮਪ	ਧਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ
ਰੂ	s	ੜੇ	ਠਾ	ਕੁ	ਰ	ਮਾ	s	ਹ	s	ਰੇ	s
ਸਾਂ	ਰੇਂ	ਮਾਂ	ਗਾਂ	ਰੇਂ	ਸਾਂ	ਧ	ਧ	ਧ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ
ਰੂ	s	ੜੀ	ਗੁ	ਰ	s	s	s	ਬਾ	s	ਣੀ	s
ਪ	ਪ	ਪ	ਧਪ	ਮ	ਮ	ਮਪ	ਧਸਾਂ	ਸਾਂ	ਧ	ਸਾਂ	ਸਾਂ
ਵ	s	ਭੈ	ਭਾ	s	ਗਿ	ਸਤਿ	ਗੁ	ਰੁ	ਮਿ	s	ਲੈ
ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਨੀਧ	ਪ	ਪ	ਮਪ	ਧਸਾਂ	ਸਾਂਨੀ	ਧਪ	ਮਗ	ਰੇਸ
ਪਾਈ	ਐ	ਪ	ਦੁ	ਨਿ	ਰ	ਬਾ	s	ਣੀ	s	s	s

ਰਾਗੁ ਆਸਾ

ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੧ ॥
ਕੇਤਾ ਆਖਣੁ ਆਖੀਐ ਤਾ ਕੇ ਅੰਤ ਨ ਜਾਣਾ ॥
ਮੈ ਨਿਧਰਿਆ ਧਰ ਏਕ ਤੂੰ ਮੈ ਤਾਣੁ ਸਤਾਣਾ ॥੧॥
ਨਾਨਕ ਕੀ ਅਰਦਾਸਿ ਹੈ ਸਚ ਨਾਮਿ ਸੁਹੇਲਾ ॥
ਆਪੁ ਗਇਆ ਸੋਝੀ ਪਈ ਗੁਰ ਸਬਦੀ ਮੇਲਾ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

(ਅੰਗ ੪੨੧)

ਪਦ ਅਰਥ :

ਆਖਣੁ = ਵਖਿਆਨ, ਵਰਨਣ। ਤਾ ਕੇ = ਉਸ ਪਰਮਾਤਮਾ ਦੇ। ਨ ਜਾਣਾ = ਮੈਂ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦਾ। ਧਰੁ = ਆਸਰਾ। ਤਾਣੁ = ਤਾਕਤ, ਸਹਾਰਾ। ਸਤਾਣਾ = {ਸ-ਤਾਣਾ} ਤਾਣ ਵਾਲਾ, ਤਾਕਤ ਵਾਲਾ, ਤਕੜਾ। ਸਚ ਨਾਮਿ = ਸਦਾ-ਥਿਰ ਪ੍ਰਭੂ ਦੇ ਨਾਮ ਵਿਚ (ਜੁੜ ਕੇ)। ਸੁਹੇਲਾ = ਸੁਖੀ। ਆਪੁ = ਆਪਾ-ਭਾਵ।

ਰਾਗੁ ਆਸਾ ਰੂਪਕ (੭ ਮਾਤਰਾ)
(ਅੰਗ ੪੨੧)

1 x	2	3	4 2	5	6 3	7
ਸਥਾਈ						
ਸਂ	ਸਂ	ਸਂ	ਰੇਂਸਂ	ਨੀਧ	ਪ	ਪ
ਨਾ	ਨ	ਕ	ਕੀ	s	ਅਰ	ਦਾਸਿ
ਮ	ਮ	ਪ	ਧਸਂ	ਸਂ	ਸਂ	ਸਂ
ਹੈ	s	s	s	s	s	s
ਧ	ਧ	ਧ	ਧਮ	ਪ	ਪ	ਪ
ਸ	s	ਚ	ਨਾ	s	ਮਿ	s
ਪਮ	ਗਰੇ	ਰੇ	ਰੇ	ਰੇ	ਸ	ਸ
ਸੁ	s	ਹੇ	ਲਾ	s	s	s
ਸਂ	ਸਂ	ਸਂ	ਨੀਧ	ਪ	ਪ	ਪ
ਆ	s	ਪੁ	ਗ	ਇ	ਆ	s
ਮ	ਪ	ਧ	ਧਸਂ	ਸਂ	ਸਂ	ਸਂ
ਸੇ	s	ਈ	ਪ	s	ਈ	s
ਰੇ	ਰੇ	ਰੇ	ਮ	ਮ	ਪ	ਪ
ਗੁ	s	ਰ	ਸ	ਬ	ਦੀ	s
ਮਪ	ਧਸਂ	ਸਂ	ਸਂ	ਸਂ	ਸਂ	ਸਂ
ਮੇ	s	s	ਲਾ	s	s	s
ਅੰਤਰਾ						
ਮ	ਮ	ਮ	ਮਗ	ਰੇ	ਰੇ	ਰੇ
ਕੇ	s	ਤਾ	ਆ	ਖ	ਣ	s
ਰੇ	ਰੇ	ਮ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪ
ਆ	ਖੀ	s	ਐ	s	s	s
ਪਧ	ਧ	ਧ	ਧ	ਧ	ਧ	ਧ
ਤਾ	ਕੇ	s	ਅੰ	ਤ	ਨ	s
ਧਮ	ਮ	ਮ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪ
ਜਾ	s	s	ਣਾ	s	s	s
ਪ	ਪ	ਪ	ਪਰੇਂ	ਰੇਂ	ਰੇਂ	ਰੇਂ
ਮੈ	s	s	ਨਿ	ਧ	ਰਿ	ਆ
ਮਾਂ	ਗਾਂ	ਗਾਂ	ਰੇਂ	ਰੇਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ
ਧਰ	ਏਕ	s	ਝੂੰ	s	s	s
ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਧ	ਧ	ਪ	ਪ
ਮੈ	s	s	ਤਾ	s	ਣ	s
ਧ	ਧ	ਧ	ਮ	ਗ	ਰੇ	ਸ
ਸ	s	s	ਤਾ	s	ਣਾ	s

ਰਾਗੁ ਆਸਾ

ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੧ ॥
ਮਨੁ ਰਾਤਉ ਹਰਿ ਨਾਇ ਸਚੁ ਵਖਾਣਿਆ ॥
ਲੋਕਾ ਦਾ ਕਿਆ ਜਾਇ ਜਾ ਤੁਧੁ ਭਾਣਿਆ ॥੧॥
ਜਉ ਲਗੁ ਜੀਉ ਪਰਾਣ ਸਚੁ ਧਿਆਈਐ ॥
ਲਾਹਾ ਹਰਿ ਗੁਣ ਗਾਇ ਮਿਲੈ ਸੁਖੁ ਪਾਈਐ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
(ਅੰਗ ੪੨੧-੪੨੨)

ਪਦ ਅਰਥ :

ਰਾਤਉ = ਰੱਤਾ ਹੋਇਆ, ਰੱਤਾ ਹੋਇਆ, ਰੰਗਿਆ ਹੋਇਆ। ਨਾਇ = ਨਾਮ ਵਿਚ। ਕਿਆ ਜਾਇ = ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਵਿਗੜਦਾ।
ਤੁਧੁ = ਤੈਨੂੰ। ਜਉ ਲਗੁ = ਜਦ ਤਕ। ਜੀਉ = ਜਿੰਦ। ਪਰਾਣ = ਸੁਆਸ। ਲਾਹਾ = ਲਾਭ। ਗਾਇ = ਗਾ ਕੇ।

ਰਾਗੁ ਆਸਾ ਦੀਪਚੰਦੀ (੧੪ ਮਾਤਰਾ)
(ਅੰਗ ੪੨੧-੪੨੨)

1 x	2	3	4 2	5	6	7	8 0	9	10	11 3	12	13	14
ਸਥਾਈ													
ਮ	ਮ	ਮ	ਮਪ	ਪ	ਧ	ਧ	ਧਸਂ	ਸਂ	ਸਂ	ਸਂ	ਸਂ	ਸਂ	ਸਂ
ਜ	s	ਉ	ਲ	s	ਗੁ	s	ਜੀ	s	ਉ	ਪ	ਰਾ	ਣ	s
ਰੇਂ	ਰੇਂ	ਰੇਂ	ਰੇਂ	ਰੇਂ	ਰੇਂ	ਰੇਂ	ਸਂ	ਨੀ	ਧ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪ
ਸ	s	s	ਚੁ	s	s	s	ਧਿ	ਆ	ਈ	ਐ	s	s	s
ਧ	ਧ	ਧ	ਧ	ਧ	ਧ	ਧ	ਨੀ	ਧ	ਪ	ਮ	ਗ	ਰੇ	ਰੇ
ਲਾ	s	ਹਾ	ਹ	s	ਰਿ	s	ਗੁ	s	ਣ	ਗਾ	s	ਇ	s
ਪ	ਪ	ਪ	ਮ	ਗ	ਰੇ	ਰੇ	ਗ	ਗ	ਰੇ	ਸ	ਸ	ਸ	ਸ
ਮਿ	s	ਲੈ	ਸੁ	s	ਖੁ	s	ਪਾ	s	s	ਈ	s	ਐ	s
ਅੰਤਰਾ													
ਮ	ਮ	ਮ	ਮ	ਮ	ਮ	ਮ	ਮਪ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪ
ਮ	s	ਨੁ	ਰਾ	ਤ	ਉ	s	ਹ	s	ਰਿ	ਨਾ	s	ਇ	s
ਧ	ਧ	ਧ	ਧ	ਧ	ਧ	ਧ	ਸਂ	ਸਂ	ਧ	ਸਂ	ਸਂ	ਸਂ	ਸਂ
ਸ	s	s	ਚੁ	s	s	s	ਵ	ਖਾ	ਣਿ	ਆ	s	s	s
ਗਾਂ	ਗਾਂ	ਗਾਂ	ਗਾਂ	ਗਾਂ	ਗਾਂ	ਗਾਂ	ਰੇਂ	ਰੇਂ	ਰੇਂ	ਸਂ	ਸਂ	ਸਂ	ਸਂ
ਲੋ	s	ਕਾ	ਦਾ	s	s	s	ਕਿ	s	ਆ	ਜਾ	s	ਇ	s
ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਧ	ਪ	ਮ	ਮ	ਗ	ਗ	ਰੇ	ਸ	ਸ	ਸ	ਸ
ਜਾ	s	s	ਤੁ	s	ਧੁ	s	ਭਾ	s	s	ਣਿ	s	ਆ	s

ਰਾਗੁ ਆਸਾ

ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੧ ॥
ਆਵਣ ਜਾਣਾ ਕਿਉ ਰਹੈ ਕਿਉ ਮੇਲਾ ਹੋਈ ॥
ਜਨਮ ਮਰਣ ਕਾ ਦੁਖੁ ਘਣੈ ਨਿਤ ਸਹਸਾ ਦੇਈ ॥੧॥
ਬਿਨੁ ਨਾਵੈ ਕਿਆ ਜੀਵਨਾ ਫਿਟੁ ਪ੍ਰਿਥੁ ਚਤੁਰਾਈ ॥
ਸਤਿਗੁਰ ਸਾਧੁ ਨ ਸੇਵਿਆ ਹਰਿ ਭਗਤਿ ਨ ਭਾਈ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
(ਅੰਗ ੪੨੧-੪੨੨)

ਪਦ ਅਰਥ :

ਆਵਣ ਜਾਣਾ = ਆਉਣਾ ਜਾਣਾ, ਜੰਮਣ ਮਰਨਾ, ਜਨਮ ਮਰਨ ਦਾ ਚੱਕਰ। ਕਿਉ ਰਿਹੈ = ਨਹੀਂ ਮੁਕ ਸਕਦਾ। ਮੇਲਾ = ਪ੍ਰਭੂ ਨਾਲ ਮਿਲਾਪ। ਕਿਉ ਹੋਈ = ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦਾ। ਘਣੈ = ਬਹੁਤ। ਸਹਸਾ = ਸਹਮ। ਦੇਈ = ਦ੍ਰਿੜ ਵਿਚ, (ਪਰਮਾਤਮਾ ਨੂੰ ਛੱਡ ਕੇ) ਦੂਜੇ (ਦੇ ਮੋਹ) ਵਿਚ, ਮਾਇਆ ਦੇ ਮੋਹ ਵਿਚ। ਕਿਆ ਜੀਵਨਾ = ਅਸਲ ਜੀਵਨ ਨਹੀਂ। ਫਿਟੁ ਪ੍ਰਿਥੁ = ਫਿਟਕਾਰ-ਯੋਗ। ਚਤੁਰਾਈ = ਸਿਆਣਪ। ਸਾਧੁ = ਜਿਸ ਨੇ ਆਪਣੇ ਇੰਦ੍ਰਿਆਂ ਨੂੰ ਸਾਧ ਲਿਆ ਹੈ। ਨ ਭਾਈ = ਚੰਗੀ ਨਾਹ ਲੱਗੀ।

ਰਾਗੁ ਆਸਾ ਦੀਪਚੰਦੀ (੧੪ ਮਾਤਰਾ)

(ਅੰਗ ੪੨੨)

1 x	2	3	4 2	5	6	7	8 0	9	10	11 3	12	13	14
ਸਥਾਈ													
ਮ	ਮ	ਮ	ਮਪ	ਪ	ਧ	ਧ	ਧਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ
ਬਿ	s	ਨੁ	ਨਾ	s	ਵੈ	s	ਕਿ	ਆ	s	ਜੀ	ਵ	ਨਾ	s
ਰੇਂ	ਰੇਂ	ਰੇਂ	ਰੇਂ	ਰੇਂ	ਰੇਂ	ਰੇਂ	ਸਾਂ	ਨੀ	ਧ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪ
ਫਿ	s	ਟੁ	ਧ੍ਰਿ	s	ਗੁ	s	ਚ	ਤੁ	ਰਾ	ਈ	s	s	s
ਧ	ਧ	ਧ	ਧ	ਧ	ਧ	ਧ	ਨੀ	ਧ	ਪ	ਮ	ਗ	ਰੇ	ਰੇ
ਸਤਿ	ਗੁ	ਰ	ਸਾ	s	ਧੁ	ਨ	ਸੇ	ਵਿ	s	ਆ	s	s	s
ਪ	ਪ	ਪ	ਮ	ਗ	ਰੇ	ਰੇ	ਗ	ਗ	ਰੇ	ਸ	ਸ	ਸ	ਸ
ਹ	s	ਰਿ	ਭ	ਗ	ਤਿ	s	ਨ	s	s	ਭਾ	s	ਈ	s
ਅੰਤਰਾ													
ਮ	ਮ	ਮ	ਮ	ਮ	ਮ	ਮ	ਮਪ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪ
ਆ	ਵ	ਣ	ਜਾ	s	ਣਾ	s	ਕਿ	s	ਉ	ਰ	s	ਹੈ	s
ਧ	ਧ	ਧ	ਧ	ਧ	ਧ	ਧ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਧ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ
ਕਿ	s	ਉ	ਮੇ	s	ਲਾ	s	ਹੋ	s	s	ਈ	s	s	s
ਗਾਂ	ਗਾਂ	ਗਾਂ	ਗਾਂ	ਗਾਂ	ਗਾਂ	ਗਾਂ	ਰੇਂ	ਰੇਂ	ਰੇਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ
ਜ	ਨ	ਮ	ਮ	ਰ	ਣ	ਕਾ	ਦੁ	s	ਖੁ	ਘ	s	ਣੋ	s
ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਧ	ਪ	ਮ	ਮ	ਗ	ਗ	ਰੇ	ਸ	ਸ	ਸ	ਸ
ਨਿ	s	ਤ	ਸ	ਹ	ਸਾ	s	ਦੇ	s	s	ਈ	s	s	s

ਰਾਗੁ ਆਸਾ

ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੧ ॥

ਵਾਰ ਸਲੋਕਾ ਨਾਲਿ ਸਲੋਕ ਭੀ ਮਹਲੇ ਪਹਿਲੇ ਕੇ ਲਿਖੇ
ਟੁੰਡੇ ਅਸ ਰਾਜੈ ਕੀ ਧੁਨੀ ॥

(ਅੰਗ ੪੬੨)

ਪਦ ਅਰਥ:
ਧੁਨੀ = ਸੁਰ।

ਰਾਗ ਆਸਾ ਤ੍ਰਨਮ
(ਅੰਗ ੪੬੨)

ਰੇ	ਰੇ	ਮ	ਮ	ਮ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪ
ਵਾਰ	s	ਸ	ਲੋਕਾ	ਨਾਲਿ	s	s	s	s
ਧ	ਧ	ਧ	ਮ	ਮ	ਪ	ਪ	-	-
ਸਲੇਕ	ਭੀ	ਮਹਲੇ	ਪਹਿ	ਲੇ	ਕੇ	ਲਿਖੇ	s	s
ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਨੀ	ਧ	ਪ	-	-	-	-
ਟੁੰਡੇ	s	ਅਸ	ਰਾ	ਜੈ	s	s	s	s
ਮ	ਗ	ਰੇ	ਰੇ	ਧ	ਸ	-	-	-
ਕੀ	s	s	ਧੁ	ਨੀ	s	s	s	s

ਰਾਗੁ ਆਸਾ

ਸਲੋਕੁ ਮਃ ੧ ॥

ਬਲਿਹਾਰੀ ਗੁਰ ਆਪਣੇ ਦਿਉਹਾੜੀ ਸਦ ਵਾਰ ॥
ਜਿਨਿ ਮਾਣਸ ਤੇ ਦੇਵਤੇ ਕੀਏ ਕਰਤ ਨ ਲਾਗੀ ਵਾਰ ॥੧॥

(ਅੰਗ ੪੬੨)

ਪਦ ਅਰਥ:

ਧੁਨੀ = ਸੂਰ। ਦਿਉਹਾੜੀ = ਦਿਹਾੜੀ ਵਿਚ। ਸਦ ਵਾਰ = ਸਉ (ਸੌ) ਵਾਰੀ। ਜਿਨਿ = ਜਿਸ (ਗੁਰੂ) ਨੇ। ਮਾਣਸ ਤੇ = ਮਨੁੱਖਾਂ ਤੋਂ। ਕਰਤ = ਬਣਾਉਂਦਿਆਂ। ਵਾਰ = ਦੇਰ, ਚਿਰ।

ਰਾਗੁ ਆਸਾ ਤਿੰਨਤਾਲ (੧੬ ਮਾਤਰਾ)

(ਅੰਗ ੪੬੨)

1 x	2	3	4	5 2	6	7	8	9 0	10	11	12	13 3	14	15	16
ਸਥਾਈ								-	ਸ	ਸ	ਸ	ਸਰੇ	ਗ	ਗ	ਗ
-	ਰੇ	ਰੇ	ਰੇ	ਗਰੇ	ਸ	ਸ	ਸ	s	ਬਲਿ	ਹਾ	ਰੀ	ਗੁ	ਰ	ਆਪ	ਣੇ
s	ਦਿਉ	ਹਾੜੀ	ਸਦ	ਵਾ	s	ਰ	s								
ਅੰਤਰਾ								ਸਂ	ਸਂ	ਸਂ	ਸਂ	ਨੀ	ਧ	ਪ	ਪ
								ਜਿਨਿ	ਮਾਣਸ	ਤੇ	ਦੇਵਤੇ	ਕੀ	s	ਏ	s
ਮ	ਮ	ਗ	ਗ	ਰੇ	ਰੇ	ਸ	ਸ								
ਕਰ	ਤ	ਨ	ਲਾਗੀ	ਵਾ	s	ਰ	s								

ਰਾਗੁ ਆਸਾ

ਮਃ ੧ ॥

ਨਾਨਕ ਗੁਰੂ ਨ ਚੇਤਨੀ ਮਨਿ ਆਪਣੈ ਸੁਚੇਤ ॥
ਛੁਟੇ ਤਿਲ ਬੂਆੜ ਜਿਉ ਸੁੰਢੇ ਅੰਦਰਿ ਖੇਤ ॥
ਖੇਤੈ ਅੰਦਰਿ ਛੁਟਿਆ ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਸਉ ਨਾਹ ॥
ਫਲੀਅਹਿ ਫਲੀਅਹਿ ਬਪੁੜੇ ਭੀ ਤਨ ਵਿਚਿ ਸੁਆਹ ॥੩॥

(ਅੰਗ ੪੬੩)

ਪਦ ਅਰਥ:

ਨਾਨਕ = ਹੇ ਨਾਨਕ ! ਨ ਚੇਤਨੀ = ਨਹੀਂ ਚੇਤਦੇ। ਮਨਿ ਆਪਣੈ = ਆਪਣੇ ਮਨ ਵਿਚ। ਤਿਲ ਬੂਆੜ ਜਿਉ =
ਬੂਆੜ ਤਿਲਾਂ ਵਾਂਗ। ਛੁਟੇ = ਛੁੱਟੜ ਪਏ ਹਨ। ਛੁਟਿਆ = ਛੁੱਟੜ ਪਏ ਹੋਇਆਂ ਦੇ। ਸਉ = (ਇਕ) ਸੌ। ਨਾਹ =
ਖਸਮ। ਬਪੁੜੇ = ਵਿਚਾਰੇ। ਬੂਆੜ = ਸੜਿਆ ਹੋਇਆ।

ਰਾਗੁ ਆਸਾ ਕਹਿਰਵਾ (੮ ਮਾਤਰਾ)
(ਅੰਗ ੪੬੩)

1 x	2	3	4	5 0	6	7	8
ਸਥਾਈ							
ਰੇਮ	ਮ	ਮ	ਮ	ਮ	ਰੇ	ਗਰੇ	ਰੇ
ਨਾਨ	ਕ	ਗੁ	ਰੂ	ਨ	ਚੇ	ਤ	ਨੀ
ਰੇ	ਰੇ	ਮ	ਮ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪ
ਮਨਿ	ਆਪ	ਣੈ	ਸੁ	ਚੇ	S	ਤ	s
ਰੇਮ	ਮ	ਮ	ਮ	ਮ	ਰੇ	ਗਰੇ	ਸ
ਛੁ	ਟੇ	ਤਿ	ਲ	ਬੂ	ਆ	ੜ	ਜਿਉ
ਰੇ	ਰੇ	ਮ	ਮ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪ
ਸੁੰ	ਵੇ	ਅੰਦ	ਰਿ	ਖੇ	s	ਤ	s
ਅੰਤਰਾ							
ਸਂ	ਸਂ	ਸਂ	ਸਂ	ਸਂਨੀ	ਧ	ਪ	ਪ
ਖੇ	ਤੈ	ਅੰਦ	ਰਿ	ਛੁ	ਟਿ	ਆ	s
ਮ	ਮ	ਪ	ਧ	ਸਂ	ਸਂ	ਸਂ	ਸਂ
ਕ	ਹੁ	ਨਾਨ	ਕ	ਸ	ਉ	ਨਾ	ਹ
ਸਂ	ਸਂ	ਸਂ	ਸਂ	ਸਂਨੀ	ਧ	ਪ	ਪ
ਫਲੀ	ਅਹਿ	ਫੁਲੀ	ਅਹਿ	ਬ	ਪੁ	ੜੇ	s
ਮ	ਮ	ਗ	ਗ	ਰੇ	ਰੇ	ਸ	ਸ
ਭੀ	ਤਨ	ਵਿ	ਚਿ	ਸੁ	ਆ	ਹ	s

ਗੁਰੂ ਆਸਾ

ਪਉੜੀ ॥

ਆਪੀਨੈ ਆਪੁ ਸਾਜਿਓ ਆਪੀਨੈ ਰਚਿਓ ਨਾਉ ॥
ਦੁਯੀ ਕੁਦਰਤਿ ਸਾਜੀਐ ਕਰਿ ਆਸਣੁ ਡਿਠੋ ਚਾਉ ॥
ਦਾਤਾ ਕਰਤਾ ਆਪਿ ਤੂੰ ਤੁਸਿ ਦੇਵਹਿ ਕਰਹਿ ਪਸਾਉ ॥
ਤੂੰ ਜਾਣੇਈ ਸਭਸੈ ਦੇ ਲੈਸਹਿ ਜਿੰਦੁ ਕਵਾਉ ॥
ਕਰਿ ਆਸਣੁ ਡਿਠੋ ਚਾਉ ॥੧॥

(ਅੰਗ ੪੬੩)

ਪਦ ਅਰਥ:

ਆਪੀਨੈ = ਆਪ ਹੀ ਨੇ, (ਅਕਾਲ ਪੁਰਖ) ਨੇ ਆਪ ਹੀ। ਆਪੁ = ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ। ਨਾਉ = ਨਾਮਣਾ, ਵਡਿਆਈ।
ਦੁਯੀ = ਦੂਜੀ। ਸਾਜੀਐ = ਬਣਾਈ ਹੈ। ਕਰਿ = ਕਰ ਕੇ, ਬਣਾ ਕੇ। ਚਾਉ = ਤਮਾਸ਼ਾ। ਤੁਸਿ = ਤੱਠ ਕੇ, ਪ੍ਰਸੰਨ ਹੋ ਕੇ।
ਦੇਵਹਿ = ਤੂੰ ਦੋਂਦਾ ਹੈਂ। ਕਰਹਿ = ਤੂੰ ਕਰਦਾ ਹੈਂ। ਪਸਾਉ = ਪ੍ਰਸਾਦ, ਕਿਰਪਾ, ਬਖਸ਼ਿਸ਼। ਜਾਣੇਈ = ਜਾਣਨਹਾਰਾ,
ਜਾਣੂ। ਸਭਸੈ = ਸਭਨਾਂ ਦਾ। ਦੇ = ਦੇ ਕੇ। ਲੈਸਹਿ = ਲੈ ਲਵੇਂਗਾ। ਜਿੰਦੁ ਕਵਾਉ = ਜਿੰਦ ਅਤੇ ਜਿੰਦ ਦਾ ਕਵਾਉ
(ਲਿਬਾਸ, ਪੇਸ਼ਾਕ), ਭਾਵ, ਸਰੀਰ।

ਪਉੜੀ (੪ ਮਾਤਰਾ)
(ਅੰਗ ੪੬੩)

1	2	3	4	1	2	3	4
x		0		x		0	
ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਨੀਧ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ
ਆਪੀ	ਨੈ ਆ	s	ਪੁ	ਸਾ	ਜਿ	ਓ	s
ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਨੀਧ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ
ਆਪੀ	ਨੈ ਰ	ਚਿ	ਓ	ਨਾ	ਉ	s	s
ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਨੀਧ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ
ਦੁਯੀ	ਕੁਦ	ਰ	ਤਿ	ਸਾ	ਜੀ	ਐ	s
ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਨੀਧ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ
ਕਰਿ	ਆਸ	ਣੁ	ਡਿਠੋ	ਚਾ	ਉ	s	s
ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਨੀਧ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ
ਦਾਤਾ	ਕਰ	ਤਾ	ਆਪਿ	ਤੂੰ	S	s	s
ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਨੀਧ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ
ਤੁਸਿ	ਦੇਵ	ਹਿ	ਕਰਹਿ	ਪ	ਸਾ	ਉ	s
ਰੇਰੇਂ	ਰੇਰੇਂ	ਰੇਰੇਂ	ਰੇਰੇਂ	ਰੇਗਾਂ	ਗਾਂਗਾਂ	ਗਾਂਗਾਂ	ਗਾਂਗਾਂ
ਤੂੰ	ਜਾ	ਣੇਈ	s	ਸ	ਭ	ਸੈ	s
ਰੇਰੇਂ	ਰੇਰੇਂ	ਰੇਰੇਂ	ਧਧ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ
ਦੇ	ਲੈਸ	ਹਿ	ਜਿੰਦੁ	ਕ	ਵਾ	ਉ	s
ਧਧ	ਧਧ	ਧਧ	ਮਮ	ਪਪ	ਪਪ	ਪਪ	ਪਪ
ਕਰਿ	ਆਸ	s	ਣੁ	ਡਿ	ਠੋ	ਚਾ	ਉ
ਮਮ	ਮਪ	ਧਧ	ਧਧ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਨੀਧ
ਕਰਿ	ਆ	ਸ	ਣੁ	ਡਿ	ਠੋ	ਚਾ	s
ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ
ਉ	s	s	s	s	S	s	s

ਰਾਗੁ ਆਸਾ

ਸਲੋਕੁ ਮਃ ੧ ॥
ਸਚੇ ਤੇਰੇ ਖੰਡ ਸਚੇ ਬ੍ਰਹਮੰਡ ॥
ਸਚੇ ਤੇਰੇ ਲੋਅ ਸਚੇ ਆਕਾਰ ॥
ਸਚੇ ਤੇਰੇ ਕਰਣੇ ਸਰਬ ਬੀਚਾਰ ॥
ਸਚਾ ਤੇਰਾ ਅਮਰੁ ਸਚਾ ਦੀਬਾਣੁ ॥

(ਅੰਗ ੪੬੩)

ਪਦ ਅਰਥ:

ਸਚੇ = ਸਦਾ-ਥਿਰ ਰਹਿਣ ਵਾਲੇ। ਖੰਡ = ਟੁਕੜੇ, ਹਿੱਸੇ, ਸ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਦੇ ਹਿੱਸੇ। ਬ੍ਰਹਮੰਡ = ਸ੍ਰਿਸ਼ਟੀ, ਜਗਤ। ਲੋਅ = ਚੌਦਾਂ ਲੋਕ। ਆਕਾਰ = ਸਰੂਪ, ਸ਼ਕਲ, ਰੰਗ ਰੰਗ ਦੇ ਜੀਅ ਜੰਤ, ਪਦਾਰਥ ਆਦਿਕ ਜੋ ਦਿਖਾਈ ਦੇ ਰਹੇ ਹਨ। ਕਰਣੇ = ਕੰਮ। ਸਰਬ = ਸਾਰੇ। ਅਮਰੁ = ਹੁਕਮ, ਪਾਤਸ਼ਾਹੀ। ਦੀਬਾਣੁ = ਦੀਵਾਨ, ਕਚਹਿਰੀ, ਦਰਬਾਰ।

ਰਾਗੁ ਆਸਾ ਦਾਦਰਾ (੬ ਮਾਤਰਾ)
(ਅੰਗ ੪੬੩)

1 x	2	3	4 0	5	6
ਸਥਾਈ					
ਸੰ	ਸੰ	ਧ	ਸੰ	ਸੰ	ਸੰ
ਸਚੇ	ਤੇ	ਚੇ	ਖੰ	s	ਡ
ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਧ	ਪ	ਪ
ਸ	s	ਚੇ	ਬ੍ਰਹ	ਮੰ	ਡ
ਮ	ਮ	ਮਪ	ਧ	ਧ	ਧ
ਸ	ਚੇ	ਤੇਰੇ	ਲੇ	ਅ	s
ਪਧ	ਸੰ	ਸੰ	ਧ	ਸੰ	ਸੰ
ਸ	s	ਚੇ	ਆ	ਕਾ	ਰ
ਅੰਤਰਾ					
ਰੇਮ	ਮ	ਮ	ਪਧ	ਧ	ਧ
ਸਚੇ	ਤੇ	ਚੇ	ਕ	ਰ	ਣੇ
ਸੰ	ਸੰ	ਸੰ	ਧ	ਸੰ	ਸੰ
ਸ	ਰ	ਬ	ਬੀ	ਚਾ	ਰ
ਗੰ	ਰੇਂ	ਸੰ	ਨੀ	ਧ	ਪ
ਸਚਾ	ਤੇ	ਰਾ	ਅ	ਮ	ਰੁ
ਮ	ਪ	ਧ	ਸੰ	ਸੰ	ਸੰ
ਸ	s	ਚਾ	ਦੀ	ਬਾ	ਣੁ

ਰਾਗੁ ਆਸਾ

ਮਃ ੧ ॥

ਵਡੀ ਵਡਿਆਈ ਜਾ ਵਡਾ ਨਾਉ ॥
ਵਡੀ ਵਡਿਆਈ ਜਾ ਸਚੁ ਨਿਆਉ ॥
ਵਡੀ ਵਡਿਆਈ ਜਾ ਨਿਹਚਲ ਥਾਉ ॥
ਵਡੀ ਵਡਿਆਈ ਜਾਣੈ ਆਲਾਉ ॥
ਵਡੀ ਵਡਿਆਈ ਬੁਝੈ ਸਭਿ ਭਾਉ ॥
ਵਡੀ ਵਡਿਆਈ ਜਾ ਪੁਛਿ ਨ ਦਾਤਿ ॥
ਵਡੀ ਵਡਿਆਈ ਜਾ ਆਪੇ ਆਪਿ ॥
ਨਾਨਕ ਕਾਰ ਨ ਕਥਨੀ ਜਾਇ ॥
ਕੀਤਾ ਕਰਣਾ ਸਰਬ ਰਜਾਇ ॥੨॥

(ਅੰਗ ੪੬੩)

ਪਦ ਅਰਥ:

ਜਾ = ਜਿਸ ਦਾ, ਜਿਸ ਪ੍ਰਭੂ ਦਾ, ਕਿ ਉਸ ਪ੍ਰਭੂ ਦਾ। ਨਾਉ = ਨਾਮ, ਨਾਮਣਾ, ਜਸ। ਨਿਹਚਲ = ਅਚੱਲ, ਨਾ ਚੱਲਣ ਵਾਲਾ, ਅਬਿਨਾਸੀ। ਆਲਾਉ = ਅਲਾਪ, ਜੀਵਾਂ ਦੇ ਅਲਾਪ, ਜੀਵਾਂ ਦੇ ਬਚਨ, ਜੋ ਕੁਝ ਜੀਵ ਬੋਲਦੇ ਹਨ, ਜੀਆਂ ਦੀਆਂ ਅਰਦਾਸਾਂ। ਭਾਉ = ਵਲਵਲੇ, ਤਰੰਗ। ਜਾ = ਕਿ ਉਹ। ਪੁਛਿ = (ਕਿਸੇ ਨੂੰ) ਪੁੱਛ। ਆਪੇ ਆਪਿ = ਆਪ ਹੀ ਆਪ ਹੈ, ਭਾਵ, ਸੁਤੰਤਰ ਹੈ। ਕਾਰ = ਉਸ ਦਾ ਰਚਿਆ ਹੋਇਆ ਇਹ ਸਾਰਾ ਖੇਲ, ਉਸ ਦੀ ਕੁਦਰਤੀ ਕਲਾ। ਕੀਤਾ ਕਰਣਾ = ਉਸ ਦੀ ਰਚੀ ਹੋਈ ਸ੍ਰਿਸ਼ਟੀ। ਰਜਾਇ = ਰੱਬ ਦੇ ਹੁਕਮ ਵਿਚ।

ਰਾਗੁ ਆਸਾ ਦਾਦਰਾ (੬ ਮਾਤਰਾ)
(ਅੰਗ ੪੬੩)

1 x	2	3	4 0	5	6
ਸਥਾਈ					
ਸੰ	ਸੰ	ਧ	ਸੰ	ਸੰ	ਸੰ
ਕੀ	s	ਤਾ	ਕ	ਰ	ਣਾ
ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਧ	ਪ	ਪ
ਸ	ਰ	ਬ	ਰ	ਜਾ	ਇ
ਮ	ਮ	ਮਪ	ਧ	ਧ	ਧ
ਕੀ	s	ਤਾ	ਕ	ਰ	ਣਾ
ਧ	ਸੰ	ਸੰ	ਧ	ਸੰ	ਸੰ
ਸ	ਰ	ਬ	ਰ	ਜਾ	ਇ
ਅੰਤਰਾ					
ਰੇਮ	ਮ	ਮ	ਪਧ	ਧ	ਧ
ਵ	s	ਡੀ	ਵਡਿ	ਆ	ਈ
ਸੰ	ਸੰ	ਸੰ	ਧ	ਸੰ	ਸੰ
ਜਾ	ਵ	ਡਾ	ਨਾ	s	ਉ
ਗੰ	ਰੇਂ	ਸੰ	ਨੀ	ਧ	ਪ
ਵ	s	ਡੀ	ਵਡਿ	ਆ	ਈ
ਮ	ਪ	ਧ	ਸੰ	ਸੰ	ਸੰ
ਜਾ	ਸ	ਚੁ	ਨਿ	ਆ	ਉ

ਰਾਗੁ ਆਸਾ

ਪਉੜੀ ॥

ਨਾਨਕ ਜੀਅ ਉਪਾਇ ਕੈ ਲਿਖਿ ਨਾਵੈ ਧਰਮੁ ਬਹਾਲਿਆ ॥
ਓਥੈ ਸਚੇ ਹੀ ਸਚਿ ਨਿਬੜੈ ਚੁਣਿ ਵਖਿ ਕਢੇ ਜਜਮਾਲਿਆ ॥
ਥਾਉ ਨ ਪਾਇਨਿ ਕੂੜਿਆਰ ਮੁਹ ਕਾਲੈ ਦੇਜਕਿ ਚਾਲਿਆ ॥
ਤੇਰੈ ਨਾਇ ਰਤੇ ਸੇ ਜਿਣਿ ਗਏ ਹਾਰਿ ਗਏ ਸਿ ਠਗਣ ਵਾਲਿਆ ॥
ਲਿਖਿ ਨਾਵੈ ਧਰਮੁ ਬਹਾਲਿਆ ॥੨॥

(ਅੰਗ ੪੬੩)

ਪਦ ਅਰਥ:

ਜੀਅ ਉਪਾਇ ਕੈ = ਜੀਵਾਂ ਨੂੰ ਪੈਦਾ ਕਰ ਕੇ। ਧਰਮੁ = ਧਰਮ ਰਾਜ। ਲਿਖਿ ਨਾਵੈ = ਨਾਵਾਂ ਲਿਖਣ ਲਈ, ਜੀਆਂ ਦੇ ਕੀਤੇ ਕਰਮਾਂ ਦਾ ਲੇਖਾ ਲਿਖਣ ਲਈ। ਓਥੈ = ਉਸ ਸਰਬ-ਰਾਜ ਦੇ ਅੱਗੇ। ਨਿਬੜੈ = ਨਿਬੜਦੀ ਹੈ। ਚੁਣਿ = ਚੁਣ ਕੇ। ਜਜਮਾਲਿਆ = ਜਜ਼ਾਮੀ ਜੀਵ, ਕੇਹੜੇ ਜੀਵ, ਗੰਦੇ ਜੀਵ, ਮੰਦ-ਕਰਮੀ ਜੀਵ। ਸਚੇ ਹੀ ਸਚਿ = ਨਿਰੋਲ ਸੱਚ ਹੀ ਰਾਹੀਂ, ਭਾਵ, ਓਥੇ ਨਿਬੜੇ ਦਾ ਮਾਪ 'ਨਿਰੋਲ ਸਚੁ' ਹੈ। ਥਾਉ ਨ ਪਾਇਨਿ = ਥਾਂ ਨਹੀਂ ਪਾਂਦੇ। ਮੁਹ ਕਾਲੈ = ਮੂੰਹ ਕਾਲੇ ਨਾਲ, ਮੂੰਹ ਕਾਲਾ ਕਰ ਕੇ। ਦੇਜਕਿ = ਦੇਜਕ ਵਿਚ। ਚਾਲਿਆ = ਧੱਕੇ ਜਾਂਦੇ ਹਨ, ਪਾਏ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਤੇਰੈ ਨਾਇ = ਤੇਰੇ ਨਾਮ ਵਿਚ। ਜਿਣਿ = ਜਿੱਤ ਕੇ। ਹਾਰਿ = (ਬਾਜ਼ੀ) ਹਾਰ ਕੇ। ਸਿ = ਉਹ ਮਨੁੱਖ। ਠਗਣ ਵਾਲਿਆ = ਠੱਗਣ ਵਾਲੇ ਮਨੁੱਖ, ਵਲ-ਫਰੇਬ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਮਨੁੱਖ।

ਪਉੜੀ (੪ ਮਾਤਰਾ)
(ਅੰਗ ੪੬੩)

1	2	3	4	1	2	3	4
x		0		x		0	
ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਨੀਧ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ
ਨਾਨ	ਕ ਜੀਅ	ਉਪਾ	ਇ	ਕੈ	s	s	s
ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਨੀਧ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ
ਲਿਖਿ	ਨਾਵੈ	ਧਰ	ਮੁ	ਬ	ਹਾ	ਲਿ	ਆ
ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਨੀਧ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ
ਓਥੈ	ਸਚੇ	ਹੀ	ਸਚਿ	ਨਿ	ਬ	ੜੈ	s
ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਨੀਧ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ
ਚੁਣਿ	ਵਖਿ	ਕ	ਵੇ	ਜਜ	ਮਾ	ਲਿ	ਆ
ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਨੀਧ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ
ਥਾਉ	ਨ	ਪਾਇ	ਨਿ	ਕੂ	ੜਿ	ਆ	ਰ
ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਨੀਧ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ
ਮੁਹ	ਕਾਲੈ	ਦੋਜ	ਕਿ	ਚਾ	ਲਿ	ਆ	s
ਰੇਰੇਂ	ਰੇਰੇਂ	ਰੇਰੇਂ	ਰੇਰੇਂ	ਰੇਗਾਂ	ਗਾਂਗਾਂ	ਗਾਂਗਾਂ	ਗਾਂਗਾਂ
ਤੇਰੈ	ਨਾਇ	ਰਤੇ ਸੇ	ਜਿਣਿ	ਗ	s	s	ਏ
ਰੇਰੇਂ	ਰੇਰੇਂ	ਰੇਰੇਂ	ਧਧ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ
ਹਾਰਿ	ਗਏ	ਸਿ	ਠਗਣ	ਵਾ	ਲਿ	s	ਆ
ਧਧ	ਧਧ	ਧਧ	ਮਮ	ਪਪ	ਪਪ	ਪਪ	ਪਪ
ਲਿ	ਖਿ	ਨਾਵੈ	ਧਰਮੁ	ਬ	ਹਾ	ਲਿ	ਆ
ਮਮ	ਮਪ	ਧਧ	ਧਧ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਨੀਧ
ਲਿ	ਖਿ	ਨਾਵੈ	ਧਰਮੁ	ਬ	ਹਾ	ਲਿ	ਆ
ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ
ਆ	s	s	s	s	s	s	s

ਰਾਗੁ ਆਸਾ

ਸਲੋਕੁ ਮਃ ੧ ॥

ਵਿਸਮਾਦੁ ਨਾਦੁ ਵਿਸਮਾਦੁ ਵੇਦੁ ॥
ਵਿਸਮਾਦੁ ਜੀਅ ਵਿਸਮਾਦੁ ਭੇਦੁ ॥
ਵਿਸਮਾਦੁ ਰੂਪੁ ਵਿਸਮਾਦੁ ਰੰਗੁ ॥
ਵਿਸਮਾਦੁ ਨਾਗੇ ਫਿਰਹਿ ਜੰਤੁ ॥
ਵਿਸਮਾਦੁ ਪਉਣੁ ਵਿਸਮਾਦੁ ਪਾਣੀ ॥
ਵਿਸਮਾਦੁ ਅਗਨੀ ਖੇਡਹਿ ਵਿਡਾਣੀ ॥
ਵਿਸਮਾਦੁ ਧਰਤੀ ਵਿਸਮਾਦੁ ਖਾਣੀ ॥
ਵਿਸਮਾਦੁ ਸਾਦਿ ਲਗਹਿ ਪਰਾਣੀ ॥

(ਅੰਗ ੪੬੩-੪੬੪)

ਪਦ ਅਰਥ:

ਨਾਦ = ਅਵਾਜ਼, ਰਾਗ। **ਵੇਦ** = ਹਿੰਦੂ ਮਤ ਦੇ ਧਰਮ ਪੁਸਤਕ। **ਭੇਦ** = ਜੀਵਾਂ ਦੇ ਭੇਦ, ਜੀਵਾਂ ਦੀਆਂ ਬੇਅੰਤ ਕਿਸਮਾਂ।
ਅਗਨੀ ਖੇਡਹਿ ਵਿਡਾਣੀ = ਅਗਨੀਆਂ ਜੋ ਅਚਰਜ ਖੇਡਾਂ ਖੇਡਦੀਆਂ ਹਨ। {ਨੋਟ ਅਗਨੀਆਂ ਕਈ ਕਿਸਮ ਦੀਆਂ ਗਿਣੀਆਂ ਜਾਂਦੀਆਂ ਹਨ ਬੜਵਾ ਅਗਨੀ, ਜੋ ਸਮੁੰਦਰ ਵਿਚ ਹੈ; ਦਾਵਾ ਅਗਨੀ, ਜੰਗਲ ਦੀ ਅੱਗ; ਜਠਰ ਅਗਨੀ, ਪੇਟ ਦੀ ਅੱਗ, ਜੋ ਭੋਜਨ ਪਚਾਂਦੀ ਹੈ; ਕੋਪ ਅਗਨੀ; ਚਿੰਤਾ-ਅਗਨੀ; ਗਿਆਨ ਅਗਨੀ; ਰਾਜ-ਅਗਨੀ। ਹਵਾ ਦੀਆਂ ਅਗਨੀਆਂ ਤਿੰਨ ਕਿਸਮ ਦੀਆਂ ਹਨ ਗਾਰਪ, ਆਹਯੀ, ਦਖਿਣ}। **ਖਾਣੀ** = ਸ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਦੀ ਉਤਪੱਤੀ ਦੀਆਂ ਚਾਰ ਖਾਣਾਂ ਅੰਡ, ਜੇਰ, ਉਦਕ, ਸੇਤ, (ਅੰਡਾ, ਜਿਉਰ, ਪਾਣੀ ਤੇ ਮੁੜ੍ਹਕਾ); ਇਹਨਾਂ ਚੌਹਾਂ ਖਾਣੀਆਂ ਦੀ ਪੈਦਾਇਸ਼ ਦੇ ਨਾਮ ਇਹਨਾਂ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਇਹ ਹਨ ਅੰਡਜ, ਜੇਰਜ, ਉਤਭਜ, ਸੇਤਜ। **ਸਾਦਿ** = ਸੁਆਦ ਵਿਚ।

ਰਾਗੁ ਆਸਾ ਦਾਦਰਾ (੬ ਮਾਤਰਾ)
(ਅੰਗ ੪੬੩-੪੬੪)

1 x	2	3	4 0	5	6
ਸਥਾਈ					
ਸ	ਸ	ਸਰੇ	ਗ	ਗ	ਗ
ਵਿਸ	ਮਾ	ਦੁ	ਨਾ	s	ਦ
ਸ	ਸ	ਸਰੇ	ਗ	ਗ	ਗ
ਵਿਸ	ਮਾ	ਦੁ	ਵੇ	s	ਦ
ਰੇ	ਰੇ	ਰੇਮ	ਮ	ਮ	ਮ
ਵਿਸ	ਮਾ	ਦੁ	ਜੀ	s	ਅ
ਗ	ਰੇ	ਰੇ	ਸ	ਸ	ਸ
ਵਿਸ	ਮਾ	ਦੁ	ਭੇ	s	ਦ
ਸ	ਸ	ਸਰੇ	ਗ	ਗ	ਗ
ਵਿਸ	ਮਾ	ਦੁ	ਰੂ	s	ਪ
ਸ	ਸ	ਸਰੇ	ਗ	ਗ	ਗ
ਵਿਸ	ਮਾ	ਦੁ	ਰੰ	s	ਗ
ਰੇ	ਰੇ	ਰੇਮ	ਮ	ਮ	ਮ
ਵਿਸ	ਮਾ	ਦੁ	ਨਾ	s	ਗੇ
ਗ	ਰੇ	ਰੇ	ਸ	ਸ	ਸ
ਫਿ	ਰ	ਹਿ	ਜੰ	s	ਤ
ਅੰਤਰਾ					
ਸੰ	ਸੰ	ਧਸੰ	ਸੰ	ਸੰ	ਸੰ
ਵਿਸ	ਮਾ	ਦੁ	ਪ	ਉ	ਣ
ਸੰ	ਸੰ	ਧ	ਸੰ	ਸੰ	ਸੰ
ਵਿਸ	ਮਾ	ਦੁ	ਪਾ	s	ਣੀ
ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਧ	ਧ	ਧ
ਵਿਸ	ਮਾ	ਦੁ	ਅ	ਗ	ਨੀ
ਮ	ਮ	ਮ	ਪ	ਪ	ਪ
ਖੇ	ਡ	ਹਿ	ਵਿ	ਡਾ	ਣੀ
ਸੰ	ਸੰ	ਧਸੰ	ਸੰ	ਸੰ	ਸੰ
ਵਿਸ	ਮਾ	ਦੁ	ਧ	ਰ	ਤੀ
ਸੰ	ਸੰ	ਧ	ਸੰ	ਸੰ	ਸੰ
ਵਿਸ	ਮਾ	ਦੁ	ਖਾ	s	ਣੀ
ਧ	ਧ	ਧ	ਪ	ਮ	ਮ
ਵਿਸ	ਮਾ	ਦੁ	ਸਾ	s	ਦਿ
ਗ	ਰੇ	ਰੇ	ਸ	ਸ	ਸ
ਲ	ਗ	ਹਿ	ਪ	ਰਾ	ਣੀ

ਰਾਗੁ ਆਸਾ

ਮਃ ੧ ॥

ਕੁਦਰਤਿ ਦਿਸੈ ਕੁਦਰਤਿ ਸੁਣੀਐ ਕੁਦਰਤਿ ਭਉ ਸੁਖ ਸਾਰੁ ॥
ਕੁਦਰਤਿ ਪਾਤਾਲੀ ਆਕਾਸੀ ਕੁਦਰਤਿ ਸਰਬ ਆਕਾਰੁ ॥
ਕੁਦਰਤਿ ਵੇਦ ਪੁਰਾਣ ਕਤੇਬਾ ਕੁਦਰਤਿ ਸਰਬ ਵੀਚਾਰੁ ॥
ਕੁਦਰਤਿ ਖਾਣਾ ਪੀਣਾ ਪੈਨਣੁ ਕੁਦਰਤਿ ਸਰਬ ਪਿਆਰੁ ॥

(ਅੰਗ ੪੬੪)

ਪਦ ਅਰਥ:

ਕੁਦਰਤਿ = ਕਲਾ, ਵਿਡਾਣੁ, ਅਚਰਜ ਤਮਾਸ਼ਾ। ਦਿਸੈ = ਜੋ ਕੁਝ ਦਿੱਸ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਸੁਖ ਸਾਰੁ = ਸੁੱਖਾਂ ਦਾ ਸਾਰ। ਸਰਬ ਆਕਾਰੁ = ਸਾਰਾ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟਮਾਨ ਸਰੂਪ, ਸਾਰਾ ਜਗਤ। ਕਤੇਬਾ = ਮੁਸਲਮਾਨਾਂ ਅਤੇ ਈਸਾਈਆਂ ਦੀਆਂ ਧਰਮ-ਪੁਸਤਕਾਂ। ਸਰਬ ਵੀਚਾਰੁ = ਸਾਰਾ ਵਿਚਾਰ, ਸਾਰੀ ਵਿਚਾਰ-ਸੱਤਾ।

ਰਾਗੁ ਆਸਾ ਦਾਦਰਾ (੬ ਮਾਤਰਾ)

(ਅੰਗ ੪੬੪)

1 x	2	3	4 0	5	6
ਸਥਾਈ					
ਸ	ਸ	ਸਰੇ	ਗ	ਗ	ਗ
ਕੁਦ	ਰ	ਤਿ	ਦਿ	s	ਸੈ
ਸ	ਸ	ਸਰੇ	ਗ	ਗ	ਗ
ਕੁਦ	ਰ	ਤਿ	ਸੁ	ਣੀ	ਐ
ਰੇ	ਰੇ	ਰੇਮ	ਮ	ਮ	ਮ
ਕੁਦ	ਰ	ਤਿ	ਭ	s	ਉ
ਗ	ਰੇ	ਰੇ	ਸ	ਸ	ਸ
ਸੁ	s	ਖ	ਸਾ	s	ਰੁ
ਸ	ਸ	ਸਰੇ	ਗ	ਗ	ਗ
ਕੁਦ	ਰ	ਤਿ	ਪਾ	ਤਾ	ਲੀ
ਸ	ਸ	ਸਰੇ	ਗ	ਗ	ਗ
ਆ	ਕਾ	s	ਸੀ	s	s
ਰੇ	ਰੇ	ਰੇਮ	ਮ	ਮ	ਮ
ਕੁਦ	ਰ	ਤਿ	ਸ	ਰ	ਬ
ਗ	ਰੇ	ਰੇ	ਸ	ਸ	ਸ
ਆ	s	s	ਕਾ	s	ਰੁ
ਅੰਤਰਾ					
ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਧਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ
ਕੁਦ	ਰ	ਤਿ	ਵੇ	s	ਦ
ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਧਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ
ਪੁ	ਰਾ	ਣ	ਕ	ਤੇ	ਬਾ
ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਧ	ਧ	ਧ
ਕੁਦ	ਰ	ਤਿ	ਸ	ਰ	ਬ
ਮ	ਮ	ਮਪ	ਪ	ਪ	ਪ
ਵੀ	s	s	ਚਾ	s	ਰੁ
ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਧਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ
ਕੁਦ	ਰ	ਤਿ	ਖਾ	s	ਣਾ
ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਧਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ
ਪੀ	s	ਣਾ	ਪੈ	ਨ੍	ਣੁ
ਧ	ਧ	ਧ	ਪਮ	ਮ	ਮ
ਕੁਦ	ਰ	ਤਿ	ਸ	ਰ	ਬ
ਗ	ਰੇ	ਰੇ	ਸ	ਸ	ਸ
ਪਿ	ਆ	s	ਰੁ	s	s

ਰਾਗੁ ਆਸਾ

ਪਉੜੀ ॥

ਆਪੀਨੈ ਭੋਗ ਭੋਗਿ ਕੈ ਹੋਇ ਭਸਮੜਿ ਭਉਰੁ ਸਿਧਾਇਆ ॥
ਵਡਾ ਹੋਆ ਦੁਨੀਦਾਰੁ ਗਲਿ ਸੰਗਲੁ ਘਤਿ ਚਲਾਇਆ ॥
ਅਗੈ ਕਰਣੀ ਕੀਰਤਿ ਵਾਚੀਐ ਬਹਿ ਲੇਖਾ ਕਰਿ ਸਮਝਾਇਆ ॥
ਥਾਉ ਨ ਹੋਵੀ ਪਉਦੀਈ ਹੁਣਿ ਸੁਣੀਐ ਕਿਆ ਰੂਆਇਆ ॥
ਮਨਿ ਅੰਧੈ ਜਨਮੁ ਗਵਾਇਆ ॥੩॥

(ਅੰਗ ੪੬੩)

ਪਦ ਅਰਥ:

ਭੋਗ = ਪਦਾਰਥਾਂ ਦੇ ਭੋਗ। ਭੋਗਿ ਕੈ = ਮਾਣ ਕੇ, ਵਰਤ ਕੇ। ਹੋਇ = ਹੋ ਕੇ। ਭਸਮੜਿ = ਭਸਮ ਦੀ ਮੜੀ, ਮਿੱਟੀ ਦੀ ਢੇਰੀ। ਭਉਰੁ = ਆਤਮਾ। ਵਡਾ ਹੋਆ = ਮਰ ਗਿਆ। ਦੁਨੀਦਾਰੁ = ਦੁਨੀਆਦਾਰ, ਦੁਨੀਆ ਵਿਚ ਖਚਿਤ ਹੋਇਆ ਜੀਵ। ਗਲਿ = ਗਲ ਵਿਚ। ਘਤਿ = ਪਾ ਕੇ। ਚਲਾਇਆ = ਅੱਗੇ ਲਾ ਲਿਆ। ਅਗੈ = ਪਰਲੋਕ ਵਿਚ। ਕਰਣੀ = ਕਿਰਤ-ਕਮਾਈ। ਕੀਰਤਿ = ਵਡਿਆਈ, ਸਿਫਤਿ-ਸਾਲਾਹ। ਵਾਚੀਐ = ਵਾਚੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ, ਲੇਖੇ ਵਿਚ ਗਿਣੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਬਹਿ = ਬੈਠ ਕੇ, ਭਾਵ, ਧੀਰਜ ਨਾਲ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ। ਥਾਉ ਨ ਹੋਵੀ = ਢੇਈ ਨਹੀਂ ਮਿਲਦੀ। ਪਉਦੀਈ = ਪੈਂਦਿਆਂ, ਜੁਤੀਆਂ ਪੈਂਦਿਆਂ। ਹੁਣਿ = ਐਸ ਵੇਲੇ, ਜਦੋਂ ਮਾਰ ਪੈਂਦੀ ਹੈ। ਕਿਆ ਰੂਆਇਆ = ਕਿਹੜੀ ਪੁਕਾਰ, ਕਿਹੜਾ ਰੋਣ ਕਿਹੜਾ ਤਰਲਾ। ਸੁਣੀਐ = ਸੁਣਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਮਨਿ = ਮਨ ਨੇ। ਅੰਧੈ = ਅੰਧੇ ਨੇ। ਗਵਾਇਆ = ਵਿਅਰਥ ਕਰ ਲਿਆ।

ਪਉੜੀ (੪ ਮਾਤਰਾ)
(ਅੰਗ ੪੬੩)

1	2	3	4	1	2	3	4
x		0		x		0	
ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਨੀਧ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ
ਆਪੀ	ਨੈ	ਭੋਗ	ਭੋਗਿ	ਕੈ	s	s	s
ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਨੀਧ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ
ਹੋਇ	ਭਸ	ਮਝਿ	ਭਉਰੁ	ਸਿਧਾ	ਇ	s	ਆ
ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਨੀਧ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ
ਵ	ਡਾ	ਹੋ	ਆ	ਦੁ	ਨੀ	ਦਾ	ਰੁ
ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਨੀਧ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ
ਗਲਿ	ਸੰ	ਗਲੁ	ਘਤਿ	ਚ	ਲਾ	ਇ	ਆ
ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਨੀਧ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ
ਅਗੈ	ਕਰਣੀ	ਕੀ	ਰਤਿ	ਵਾ	ਚੀ	ਐ	s
ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਨੀਧ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ
ਬਹਿ	ਲੇਖਾ	ਕ	ਰਿ	ਸਮਝਾ	ਇ	ਆ	s
ਰੇਰੇਂ	ਰੇਰੇਂ	ਰੇਰੇਂ	ਰੇਰੇਂ	ਰੇਗਾਂ	ਗਾਂਗਾਂ	ਗਾਂਗਾਂ	ਗਾਂਗਾਂ
ਥਾਉ	ਨ	ਹੋ	ਵੀ	ਪਾ	ਉ	ਦੀ	ਈ
ਰੇਰੇਂ	ਰੇਰੇਂ	ਰੇਰੇਂ	ਧਧ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ
ਹੁਣਿ	ਸੁਣੀ	ਐ	ਕਿਆ	ਰੂ	ਆ	ਇ	ਆ
ਧਧ	ਧਧ	ਧਧ	ਮਮ	ਪਪ	ਪਪ	ਪਪ	ਪਪ
ਮਨਿ	ਅੰ	ਧੈ	s	ਜਨ	ਮੁ	ਗਵਾ	ਇਆ
ਮਮ	ਮਪ	ਧਧ	ਧਧ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਨੀਧ
ਮਨਿ	ਅੰ	ਧੈ	s	ਜਨ	ਮੁ	ਗਵਾ	s
ਨੀਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ
ਇਆ	s	s	s	s	s	s	s

ਰਾਗੁ ਆਸਾ

ਸਲੋਕੁ ਮਃ ੧ ॥

ਭੈ ਵਿਚਿ ਪਵਣੁ ਵਹੈ ਸਦਵਾਉ ॥
ਭੈ ਵਿਚਿ ਚਲਹਿ ਲਖ ਦਰਿਆਉ ॥
ਭੈ ਵਿਚਿ ਅਗਨਿ ਕਢੈ ਵੇਗਾਰਿ ॥
ਭੈ ਵਿਚਿ ਧਰਤੀ ਦਬੀ ਭਾਰਿ ॥
ਭੈ ਵਿਚਿ ਇੰਦੁ ਫਿਰੈ ਸਿਰ ਭਾਰਿ ॥
ਭੈ ਵਿਚਿ ਰਾਜਾ ਧਰਮ ਦੁਆਰੁ ॥
ਭੈ ਵਿਚਿ ਸੂਰਜੁ ਭੈ ਵਿਚਿ ਚੰਦੁ ॥
ਕੋਹ ਕਰੋੜੀ ਚਲਤ ਨ ਅੰਤੁ ॥

(ਅੰਗ ੪੬੪)

ਪਦ ਅਰਥ:

ਭੈ ਵਿਚਿ = ਡਰ ਵਿਚ। ਪਵਣੁ ਵਹੈ = ਹਵਾ ਵਗਦੀ ਹੈ। ਸਦਵਾਉ = ਸਦਾ-ਏਵ, ਸਦਾ ਹੀ। ਚਲਹਿ = ਚੱਲਦੇ ਹਨ।
ਕਢੈ ਵੇਗਾਰਿ = ਵਗਾਰ ਕੱਢਦੀ ਹੈ। ਭਾਰਿ = ਭਾਰ ਦੇ ਹੇਠ। ਇੰਦੁ = ਇੰਦਰ, ਦੇਵਤਾ, ਬੱਦਲ। ਫਿਰੈ = ਫਿਰਦਾ ਹੈ।
ਸਿਰ ਭਾਰਿ = ਸਿਰ ਦੇ ਭਾਰ। ਰਾਜਾ ਧਰਮ ਦੁਆਰੁ = ਧਰਮ ਰਾਜੇ ਦਾ ਦੁਆਰ। ਕੋਹ ਕਰੋੜੀ = ਕਰੋੜਾਂ ਕੋਹ।

ਰਾਗੁ ਆਸਾ ਰੂਪਕ (੭ ਮਾਤਰਾ)
(ਅੰਗ ੪੬੪)

1 x	2	3	4 2	5	6 3	7
ਸਥਾਈ						
ਮ	ਮ	ਮਪ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪ
ਭੈ	s	s	ਵਿ	s	ਚਿ	s
ਮ	ਮ	ਮਪ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪ
ਪਵਣੁ	ਵ	ਹੈ	ਸ	ਦ	ਵਾ	ਉ
ਧ	ਧ	ਧ	ਪ	ਪ	ਮ	ਮ
ਭੈ	s	s	ਵਿ	s	ਚਿ	s
ਗ	ਗ	ਰੇ	ਸ	ਸ	ਸ	ਸ
ਚਲਹਿ	ਲ	ਖ	ਦ	ਰੀ	ਆ	ਉ
ਮ	ਮ	ਮਪ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪ
ਭੈ	s	s	ਵਿ	s	ਚਿ	s
ਮ	ਮ	ਮਪ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪ
ਅ	ਗ	ਨਿ	ਕ	ਢੇ	ਵੇਗਾ	ਰਿ
ਧ	ਧ	ਧ	ਪ	ਪ	ਮ	ਮ
ਭੈ	s	s	ਵਿ	s	ਚਿ	s
ਗ	ਗ	ਰੇ	ਸ	ਸ	ਸ	ਸ
ਧ	ਰ	ਤੀ	ਦ	ਬੀ	ਭਾ	ਰਿ
ਅੰਤਰਾ						
ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਧ	ਧ	ਸਾਂ	ਸਾਂ
ਭੈ	s	s	ਵਿ	s	ਚਿ	s
ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਧ	ਧ	ਸਾਂ	ਸਾਂ
ਇੰਦੁ	ਫਿ	ਰੈ	ਸਿ	ਰ	ਭਾ	ਰਿ
ਧ	ਧ	ਧ	ਧ	ਧ	ਧ	ਧ
ਭੈ	s	s	ਵਿ	ਚਿ	s	s
ਮ	ਮ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪ
ਰਾਜਾ	ਧਰ	ਮ	ਦੁ	ਆ	ਰੁ	s
ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਧ	ਧ	ਸਾਂ	ਸਾਂ
ਭੈ	ਵਿ	ਚਿ	ਸੂ	ਰ	ਚੁ	s
ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਧ	ਧ	ਸਾਂ	ਸਾਂ
ਭੈ	ਵਿ	ਚਿ	ਚੰ	ਦੁ	s	s
ਧ	ਧ	ਧ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪ
ਕੋਹ	ਕਰੋ	ੜੀ	ਚ	ਲ	ਤ	s
ਮ	ਮ	ਰੇ	ਸ	ਸ	ਸ	ਸ
ਨ	s	s	ਅੰ	s	ਤੁ	s

ਰਾਗੁ ਆਸਾ

ਮਃ ੧ ॥

ਨਾਨਕ ਨਿਰਭਉ ਨਿਰੰਕਾਰੁ ਹੋਰਿ ਕੇਤੇ ਰਾਮ ਰਵਾਲ ॥
ਕੇਤੀਆ ਕੰਨ੍ਹ ਕਹਾਣੀਆ ਕੇਤੇ ਬੇਦ ਬੀਚਾਰ ॥
ਕੇਤੇ ਨਚਹਿ ਮੰਗਤੇ ਗਿਝਿ ਮੁਝਿ ਪੂਰਹਿ ਤਾਲ ॥
ਬਾਜਾਰੀ ਬਾਜਾਰ ਮਹਿ ਆਇ ਕਢਹਿ ਬਾਜਾਰ ॥

(ਅੰਗ ੪੬੪)

ਪਦ ਅਰਥ:

ਹੋਰਿ = (ਨਿਰੰਕਾਰ ਤੋਂ ਬਿਨਾ) ਹੋਰ ਸਾਰੇ। ਰਵਾਲ = ਧੂੜ, (ਭਾਵ) ਤੁੱਛ। ਕੇਤੀਆ = ਕਿੰਨੀਆਂ ਹੀ; ਬੇਅੰਤ। ਕੰਨ੍ਹ
ਕਹਾਣੀਆ = ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਜੀ ਦੀਆਂ ਕਹਾਣੀਆਂ। ਗਿਝਿ ਮੁਝਿ = ਭਉਂ ਭਉਂ ਕੇ, ਪਰਤ ਪਰਤ ਕੇ। ਬਾਜਾਰੀ = ਰਾਸਧਾਰੀਏ।
ਆਇ ਕਢਹਿ ਬਾਜਾਰ = ਆ ਕੇ ਰਾਸਾਂ ਪਾਉਂਦੇ ਹਨ।

ਰਾਗੁ ਆਸਾ ਕਹਿਰਵਾ (੮ ਮਾਤਰਾ)
(ਅੰਗ ੪੬੪)

1 x	2	3	4	5 0	6	7	8
ਸਥਾਈ							
ਮ	ਮ	ਮ	ਗਰੇ	ਰੇ	ਮ	ਮ	ਮ
ਨਾਨ	ਕ	ਨਿਰ	ਭਉ	ਨਿ	ਰੰ	ਕਾ	ਰੁ
ਧ	ਧ	ਮ	ਮ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪ
ਹੇ	ਰਿ	ਕੇ	ਤੇ	ਰਾ	ਮ	ਰਵਾ	ਲ
ਮ	ਮ	ਮ	ਮਰੇ	ਰੇਮ	ਮ	ਮ	ਮ
ਕੇਤੀ	ਆ	ਕੰ	ਨ੍	ਕ	ਹਾ	ਣੀ	ਆ
ਧ	ਧ	ਮ	ਮ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪ
ਕੇ	ਤੇ	ਬੇ	ਦ	ਬੀ	ਚਾ	s	ਰ
ਅੰਤਰਾ							
ਧ	ਧ	ਧ	ਧ	ਪਧ	ਧ	ਧ	ਧ
ਕੇ	ਤੇ	ਨਚ	ਹਿ	ਮੰ	ਗ	ਤੇ	s
ਮ	ਮ	ਮ	ਮ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪ
ਗਿ	ੜਿ	ਮੁ	ੜਿ	ਪੂਰ	ਹਿ	ਤਾ	ਲ
ਪਧ	ਧ	ਧ	ਧ	ਪਧ	ਧ	ਧ	ਧ
ਬਾ	ਜਾ	ਰੀ	ਬਾ	ਜਾਰ	ਮ	s	ਹਿ
ਮ	ਮ	ਮ	ਮ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪ
ਆ	ਇ	ਕਢ	ਹਿ	ਬਾ	ਜਾ	ਰ	s

ਰਾਗੁ ਆਸਾ

ਪਉੜੀ ॥

ਨਦਰਿ ਕਰਹਿ ਜੇ ਆਪਣੀ ਤਾ ਨਦਰੀ ਸਤਿਗੁਰੁ ਪਾਇਆ ॥
ਏਹੁ ਜੀਉ ਬਹੁਤੇ ਜਨਮ ਭਰੰਮਿਆ ਤਾ ਸਤਿਗੁਰਿ ਸਬਦੁ ਸੁਣਾਇਆ ॥
ਸਤਿਗੁਰ ਜੇਵਡੁ ਦਾਤਾ ਕੇ ਨਹੀ ਸਭਿ ਸੁਣਿਅਹੁ ਲੋਕ ਸਬਾਇਆ ॥
ਸਤਿਗੁਰਿ ਮਿਲਿਐ ਸਚ ਪਾਇਆ ਜਿਨੀ ਵਿਚਹੁ ਆਪੁ ਗਵਾਇਆ ॥
ਜਿਨਿ ਸਚੇ ਸਚੁ ਬੁਝਾਇਆ ॥੪॥

(ਅੰਗ ੪੬੫)

ਪਦ ਅਰਥ:

ਨਦਰਿ = ਮਿਹਰ ਦੀ ਨਜ਼ਰ। ਕਰਹਿ = (ਹੇ ਪ੍ਰਭੂ ! ਤੂੰ) ਕਰਹਿ। ਨਦਰੀ = ਤੇਰੀ ਮਿਹਰ ਦੀ ਨਜ਼ਰ ਨਾਲ। ਭਰੰਮਿਆ = ਭਟਕ ਚੁਕਿਆ। ਸਤਿਗੁਰਿ = ਸਤਿਗੁਰ ਨੇ। = ਸਭਿ ਲੋਕ ਸਬਾਇਆ = ਹੇ ਸਾਰੇ ਲੋਕੇ ! ਸਤਿਗੁਰਿ ਮਿਲੀਐ = ਜੇ ਸਤਿਗੁਰੂ ਮਿਲ ਪਏ, (ਕਿਹੜਾ ਸਤਿਗੁਰੂ? ਉਤਰ "ਜਿਨਿ ਸਚੇ ਸਚੁ ਬੁਝਾਇਆ")। ਸਚੁ = ਸਦਾ ਕਾਇਮ ਰਹਿਣ ਵਾਲਾ ਪ੍ਰਭੂ। ਜਿਨੀ = ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਮਨੁੱਖਾਂ ਨੇ। ਆਪੁ = ਆਪਣਾ ਆਪ, ਅਪਣਤ, ਅਹੰਕਾਰ। ਸਚੇ ਸਚੁ = ਨਿਰੋਲ ਸੱਚ, ਸੱਚ ਹੀ ਸੱਚ। ਬੁਝਾਇਆ = ਸਮਝਾ ਦਿੱਤਾ। ਜਿਨਿ = ਜਿਸ (ਗੁਰੂ) ਨੇ।

ਪਉੜੀ (੪ ਮਾਤਰਾ)

(ਅੰਗ ੪੬੫)

1 ×	2	3 0	4	1 ×	2	3 0	4
ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਨੀਧ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ
ਨਦ	ਰਿ ਕਰ	ਹਿ	ਜੇ	ਆ	s	ਪ	ਣੀ
ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਨੀਧ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ
ਤਾ	ਨਦ	ਰੀ ਸਤਿ	ਗੁਰੁ	ਪਾ	ਇ	ਆ	s
ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਨੀਧ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ
ਏਹੁ	ਜੀਉ	ਬਹੁਤੇ	ਜਨਮ	ਭ	ਰੰ	ਮਿ	ਆ
ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਨੀਧ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ
ਤਾ	ਸਤਿ	ਗੁਰਿ	ਸਬਦੁ	ਸੁ	ਣਾ	ਇ	ਆ
ਰੇਰੇਂ	ਰੇਰੇਂ	ਰੇਰੇਂ	ਰੇਰੇਂ	ਰੇਗਾਂ	ਗਾਂਗਾਂ	ਗਾਂਗਾਂ	ਗਾਂਗਾਂ
ਸਤਿਗੁਰ	ਜੇਵਡੁ	ਦਾ	ਤਾ	ਕੋ	ਨ	ਹੀ	s
ਰੇਰੇਂ	ਰੇਰੇਂ	ਰੇਰੇਂ	ਧਧ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ
ਸਭਿ	ਸੁਣਿ	ਅਹੁ	ਲੋਕ	ਸ	ਬਾ	ਇ	ਆ
ਰੇਰੇਂ	ਰੇਰੇਂ	ਰੇਰੇਂ	ਰੇਰੇਂ	ਰੇਗਾਂ	ਗਾਂਗਾਂ	ਗਾਂਗਾਂ	ਗਾਂਗਾਂ
ਸਤਿਗੁਰਿ	ਮਿਲਿ	ਐ	ਸਚੁ	ਪਾ	ਇ	ਆ	s
ਰੇਰੇਂ	ਰੇਰੇਂ	ਰੇਰੇਂ	ਧਧ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ
ਜਿਨ੍ਹੀ	ਵਿਚ	ਹੁ	ਆਪੁ	ਗ	ਵਾ	ਇ	ਆ
ਧਧ	ਧਧ	ਧਧ	ਮਮ	ਪਪ	ਪਪ	ਪਪ	ਪਪ
ਜਿਨਿ	ਸਚੇ	ਸਚੁ	s	ਬੁ	ਝਾ	ਇ	ਆ
ਮਮ	ਮਪ	ਧਧ	ਧਧ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ
ਜਿਨਿ	ਸਚੇ	ਸ	ਚੁ	ਬੁ	ਝਾ	ਇ	s
ਨੀਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ
ਆ	s	s	s	s	s	s	s

ਰਾਗੁ ਆਸਾ

ਸਲੋਕੁ ਮਃ ੧ ॥

ਘੜੀਆ ਸਭੇ ਗੋਪੀਆ ਪਹਰ ਕੰਨੁ ਗੋਪਾਲ ॥

ਗਹਣੇ ਪਉਣੁ ਪਾਣੀ ਬੈਸੰਤਰੁ ਚੰਦੁ ਸੂਰਜੁ ਅਵਤਾਰ ॥

ਸਗਲੀ ਧਰਤੀ ਮਾਲੁ ਧਨੁ ਵਰਤਣਿ ਸਰਬ ਜੰਜਾਲ ॥

ਨਾਨਕ ਮੁਸੈ ਗਿਆਨ ਵਿਹੂਣੀ ਖਾਇ ਗਇਆ ਜਮਕਾਲੁ ॥੧॥

(ਅੰਗ ੪੬੫)

ਪਦ ਅਰਥ:

ਘੜੀਆ = ਜਿਵੇਂ ਸੰਸਕ੍ਰਿਤ 'ਘਟ' ਤੋਂ 'ਘੜਾ' ਪੰਜਾਬੀ ਸ਼ਬਦ ਹੈ, ਜਿਵੇਂ ਸੰਸਕ੍ਰਿਤ 'ਕਟਕ' ਤੋਂ 'ਕੜਾ' ਪੰਜਾਬੀ ਹੈ, ਤਿਵੇਂ ਸੰਸਕ੍ਰਿਤ 'ਘਟਿਕਾ' ਤੋਂ ਪੰਜਾਬੀ ਵਿਚ 'ਘੜੀ' ਹੈ। 'ਘੜੀ' ਸਮੇ ਦੀ ਇਕ ਵੰਡ ਦਾ ਨਾਉਂ ਹੈ, ਜੋ ੨੪ ਮਿੰਟਾਂ ਦੇ ਬਰਾਬਰ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। **ਗੋਪੀ** = ਗਾਈਆਂ ਦੀ ਰਾਖੀ ਕਰਨ ਵਾਲੀ, ਗੁਜਰਾਣੀ। ਇਹ ਸ਼ਬਦ 'ਗੋਪੀ' ਖਾਸ ਤੌਰ ਤੇ ਬਿੰਦੂਬਨ ਦੀਆਂ ਗੁਜਰਾਣੀਆਂ ਵਾਸਤੇ ਵਰਤਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਜੋ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਜੀ ਗੋਕਲ ਰਹਿਣ ਦੇ ਸਮੇ ਉਹਨਾਂ ਨਾਲ ਖੇਡਿਆ ਕਰਦੀਆਂ ਸਨ। ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਜੀ ਦਾ ਜਨਮ ਤਾਂ ਮਥਰਾ ਵਿਚ ਹੋਇਆ ਸੀ, ਜੋ ਹਿੰਦੂ ਮਤ ਅਨੁਸਾਰ ਭਾਰਤ ਦੀਆਂ ਸਭ ਤੋਂ ਵਧੀਕ ਸੱਤ ਪਵਿੱਤਰ ਨਗਰੀਆਂ ਵਿਚੋਂ ਇਕ ਹੈ। ਉਹ ਸੱਤ ਨਗਰੀਆਂ ਇਹ ਹਨ ਅਜੁਧਿਆ, ਮਥਰਾ, ਮਾਯਾ, ਕਾਂਸੀ, ਕਾਂਚੀ, ਅਵੰਤਿਕਾ ਅਤੇ ਪੂਰੀ। **ਪਹਰ** = ਸਾਰੇ ਦਿਨ ਦਾ ਅਠਵਾਂ ਹਿੱਸਾ, ਜੋ ੩ ਘੰਟੇ ਦੇ ਬਰਾਬਰ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। **ਕੰ** = ਸੰਸਕ੍ਰਿਤ ਸ਼ਬਦ 'ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ' ਦਾ ਪ੍ਰਾਕ੍ਰਿਤ ਰੂਪ ਹੈ। **ਗੋਪਾਲ** = ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਜੀ ਦਾ ਨਾਮ ਹੈ। **ਬੈਸੰਤਰੁ** = ਅੱਗ। **ਮੁਸੈ** = ਠੱਗੀ ਜਾ ਰਹੀ ਹੈ। **ਵਿਹੂਣੀ** = ਸੱਖਣੀ, ਖਾਲੀ।

ਰਾਗੁ ਆਸਾ ਰੂਪਕ (੭ ਮਾਤਰਾ)
(ਅੰਗ ੪੬੫)

1 x	2	3	4 2	5	6 3	7
ਸਥਾਈ						
ਰੇ	ਰੇ	ਮ	ਪ	ਪ	ਧ	ਧ
ਘ	ੜੀ	ਆ	ਸ	s	ਭੇ	s
ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਨੀ	ਧ	ਪ	ਪ
ਗੋ	s	s	ਪੀ	s	ਆ	s
ਧ	ਧ	ਧ	ਮ	ਮ	ਪ	ਪ
ਪ	ਹ	ਰ	ਕੰ	s	ਨ੍	s
ਮ	ਗ	ਰੇ	ਸ	ਸ	ਸ	ਸ
ਗੋ	s	s	ਪਾ	s	ਲ	s
ਰੇ	ਰੇ	ਮ	ਪ	ਪ	ਧ	ਧ
ਗ	ਹ	ਣੇ	ਪਉ	ਣੁ	ਪਾ	ਣੀ
ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਨੀ	ਧ	ਪ	ਪ
ਬੈ	ਸੰ	s	ਤ	s	ਰੁ	s
ਧ	ਧ	ਧ	ਮ	ਮ	ਪ	ਪ
ਚੰ	s	ਦੁ	ਸੂ	ਰ	ਜੁ	s
ਮ	ਗ	ਰੇ	ਸ	ਸ	ਸ	ਸ
ਅ	s	ਵ	ਤਾ	s	ਰੁ	s
ਅੰਤਰਾ						
ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਧ	ਧ	ਸਾਂ	ਸਾਂ
ਸਗ	ਲੀ	ਧਰ	ਤੀ	s	ਮਾ	ਲੁ
ਰੇਂ	ਰੇਂ	ਰੇਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ
ਧ	s	s	ਨੁ	s	s	s
ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਧ	ਧ	ਪ	ਪ
ਵਰ	ਤ	ਣਿ	ਸ	ਰ	ਬ	s
ਮ	ਮ	ਮ	ਪ	ਧ	ਸਾਂ	ਸਾਂ
ਜੰ	s	s	ਜਾ	s	ਲ	s
ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਧ	ਧ	ਸਾਂ	ਸਾਂ
ਨਾਨ	ਕ	ਮੁਸੈ	ਗਿ	ਆ	ਨ	s
ਰੇਂ	ਰੇਂ	ਰੇਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ
ਵਿ	s	s	ਹੂ	s	ਣੀ	s
ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਧ	ਪ	ਪ	ਪ
ਖਾ	s	ਇ	ਗ	ਇ	ਆ	s
ਮ	ਮ	ਗ	ਰੇ	ਰੇ	ਸ	ਸ
ਜ	s	ਮ	ਕਾ	s	ਲੁ	s

ਰਾਗੁ ਆਸਾ

ਮਃ ੧ ॥

ਵਾਇਨਿ ਚੇਲੇ ਨਚਨਿ ਗੁਰ ॥
ਪੈਰ ਹਲਾਇਨ੍ ਫੇਰਨ੍ ਸਿਰ ॥
ਉਡਿ ਉਡਿ ਰਾਵਾ ਝਾਟੈ ਪਾਇ ॥
ਵੇਖੈ ਲੋਕੁ ਹਸੈ ਘਰਿ ਜਾਇ ॥
ਰੋਟੀਆ ਕਾਰਣਿ ਪੂਰਹਿ ਤਾਲ ॥
ਆਪੁ ਪਛਾੜਹਿ ਧਰਤੀ ਨਾਲਿ ॥
ਗਾਵਨਿ ਗੋਪੀਆ ਗਾਵਨਿ ਕਾਨ੍ ॥
ਗਾਵਨਿ ਸੀਤਾ ਰਾਜੇ ਰਾਮ ॥

(ਅੰਗ ੪੬੫)

ਪਦ ਅਰਥ:

ਵਾਇਨਿ = (ਸਾਜ) ਵਜਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਰਾਵਾ = ਘੱਟਾ। ਝਾਟੈ = ਝਾਟੇ ਵਿਚ। ਪੂਰਹਿ ਤਾਲ = ਤਾਲ ਪੂਰਦੇ ਹਨ, ਨੱਚਦੇ ਹਨ। ਪਛਾੜਹਿ = ਪਛਾੜਦੇ ਹਨ, ਮਰਦੇ ਹਨ। ਗਾਵਨਿ ਗੋਪੀਆ = ਗੋਪੀਆਂ (ਦੇ ਸਾਂਗ ਬਣ ਕੇ) ਗਾਉਂਦੇ ਹਨ।

ਰਾਗੁ ਆਸਾ ਦਾਦਰਾ (੬ ਮਾਤਰਾ)

(ਅੰਗ ੪੬੫)

1 x	2	3	4 0	5	6
ਸਥਾਈ					
ਮ	ਮ	ਰੇ	ਮ	ਪ	ਪ
ਵਾ	ਇ	ਨਿ	ਚੇ	s	ਲੇ
ਧ	ਧ	ਮ	ਪ	ਪ	ਪ
ਨ	ਚ	ਨਿ	ਗੁ	s	ਰ
ਮ	ਮ	ਰੇ	ਮ	ਪ	ਪ
ਪੈ	s	ਰ	ਹਲਾ	ਇ	ਨਿ
ਧ	ਧ	ਮ	ਪ	ਪ	ਪ
ਫੇ	ਰ	ਨਿ	ਸਿ	s	ਰ
ਮ	ਮ	ਰੇ	ਮ	ਪ	ਪ
ਉਡਿ	ਉ	ਡਿ	ਰਾ	s	ਵਾ
ਧ	ਧ	ਮ	ਪ	ਪ	ਪ
ਝਾ	s	ਟੈ	ਪਾ	s	ਇ
ਮ	ਮ	ਰੇ	ਮ	ਪ	ਪ
ਵੇ	s	ਖੈ	ਲੇ	ਕੁ	s
ਧ	ਧ	ਮ	ਪ	ਪ	ਪ
ਹਸੈ	ਘ	ਰਿ	ਜਾ	s	ਇ
ਅੰਤਰਾ					
ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਧ	ਸਾਂ	ਸਾਂ
ਰੇ	ਟੀ	ਆ	ਕਾ	ਰ	ਣਿ
ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਧ	ਸਾਂ	ਸਾਂ
ਪੁ	ਰ	ਹਿ	ਤਾ	s	ਲ
ਰੇਂ	ਰੇਂ	ਰੇਂ	ਰੇਂ	ਰੇਂ	ਰੇਂ
ਆ	s	ਪੁ	ਪਛਾ	ੜ	ਹਿ
ਗਾਂ	ਗਾਂ	ਰੇਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ
ਧ	ਰ	ਤੀ	ਨਾ	s	ਲਿ
ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਧ	ਸਾਂ	ਸਾਂ
ਗਾ	ਵ	ਨਿ	ਗੇ	ਪੀ	ਆ
ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਧ	ਸਾਂ	ਸਾਂ
ਗਾ	ਵ	ਨਿ	ਕਾ	s	ਨ੍
ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਧ	ਪ	ਪ
ਗਾ	ਵ	ਨਿ	ਸੀ	s	ਤਾ
ਮ	ਗ	ਰੇ	ਸ	ਸ	ਸ
ਰਾ	s	ਜੇ	ਰਾ	s	ਮ

ਰਾਗੁ ਆਸਾ

ਪਉੜੀ ॥

ਨਾਉ ਤੇਰਾ ਨਿਰੰਕਾਰੁ ਹੈ ਨਾਇ ਲਇਐ ਨਰਕਿ ਨ ਜਾਈਐ ॥
ਜੀਉ ਪਿੰਡੁ ਸਭੁ ਤਿਸ ਦਾ ਦੇ ਖਾਜੈ ਆਖਿ ਗਵਾਈਐ ॥
ਜੇ ਲੋੜਹਿ ਚੰਗਾ ਆਪਣਾ ਕਰਿ ਪੁੰਨਹੁ ਨੀਚੁ ਸਦਾਈਐ ॥
ਜੇ ਜਰਵਾਣਾ ਪਰਹਰੈ ਜਰੁ ਵੇਸ ਕਰੇਦੀ ਆਈਐ ॥
ਕੋ ਰਹੈ ਨ ਭਰੀਐ ਪਾਈਐ ॥੫॥

(ਅੰਗ ੪੬੫)

ਪਦ ਅਰਥ:

ਨਾਇ ਲਇਐ = ਜੇ (ਤੇਰਾ) ਨਾਮ ਸਿਮਰੀਏ। ਪਿੰਡੁ = ਸਰੀਰ। ਤਿਸ ਦਾ = ਉਸ (ਰੱਬ) ਦਾ। ਖਾਜੇ = ਖਾਜ, ਖੁਰਾਕ, ਭੋਜਨ। ਲੋੜਹਿ = ਤੂੰ ਲੋੜਦਾ ਹੈਂ, ਤੂੰ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹੈਂ। ਕਰਿ ਪੁੰਨਹੁ = ਭਲਿਆਈ ਕਰ ਕੇ। ਜਰਵਾਣਾ = ਬਲਵਾਨ। ਜਰੁ = ਬੁਢੇਪਾ। ਪਰਹਰੈ = ਛੱਡਣਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਵੇਸ ਕਰੇਦੀ = ਵੇਸ ਧਾਰ ਧਾਰ ਕੇ। ਆਈਐ = (ਬੁਢੇਪਾ) ਆ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਭਰੀਐ ਪਾਈਐ = ਜਦੋਂ ਪਾਈ ਭਰੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ, ਜਦੋਂ ਸੁਆਸ ਪੂਰੇ ਹੋ ਜਾਂਦੇ ਹਨ।

ਪਉੜੀ (੪ ਮਾਤਰਾ)
(ਅੰਗ ੪੬੫)

1 ×	2	3 0	4	1 ×	2	3 0	4
ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਨੀਧ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ
ਨਾਉ	ਤੇਰਾ	ਨਿਰੰ	ਕਾਰੁ	ਹੈ	s	s	s
ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਨੀਧ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ
ਨਾਇ	ਲਇਐ	ਨਰਕਿ	ਨ	ਜਾ	ਈ	ਐ	s
ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਨੀਧ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ
ਜੀਉ	ਪਿੰਡੁ	ਸ	ਭੁ	ਤਿ	ਸ	ਦਾ	s
ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਨੀਧ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ
ਦੇ	ਖਾਜੈ	ਆ	ਖਿ	ਗ	ਵਾ	ਈ	ਐ
ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਨੀਧ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ
ਜੇ	ਲੋੜਹਿ	ਚੰ	ਗਾ	ਆ	ਪ	ਣਾ	s
ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਨੀਧ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ
ਕਰਿ	ਪੁੰਨ	ਹੁ	ਨੀਚ	ਸ	ਦਾ	ਈ	ਐ
ਰੇਰੇਂ	ਰੇਰੇਂ	ਰੇਰੇਂ	ਰੇਰੇਂ	ਰੇਗਾਂ	ਗਾਂਗਾਂ	ਗਾਂਗਾਂ	ਗਾਂਗਾਂ
ਜੇ	s	ਜਰ	ਵਾਣਾ	ਪ	ਰ	ਹ	ਰੈ
ਰੇਰੇਂ	ਰੇਰੇਂ	ਰੇਰੇਂ	ਧਧ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ
ਜਰੁ	ਵੇਸ	ਕਰੇ	ਦੀ	ਆ	ਈ	ਐ	s
ਧਧ	ਧਧ	ਧਧ	ਮਮ	ਪਪ	ਪਪ	ਪਪ	ਪਪ
ਕੋ	ਰਹੈ	ਨ	ਭਰੀਐ	ਪਾ	ਈ	ਐ	s
ਮਮ	ਮਪ	ਧਧ	ਧਧ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ
ਕੋ	ਰਹੈ	ਨ	ਭਰੀਐ	ਪਾ	ਈ	s	s
ਨੀਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ
ਐ	s	s	s	s	s	s	s

ਰਾਗੁ ਆਸਾ

ਸਲੋਕੁ ਮਃ ੧ ॥

ਮੁਸਲਮਾਨਾ ਸਿਫਤਿ ਸਰੀਅਤਿ ਪੜਿ ਪੜਿ ਕਰਹਿ ਬੀਚਾਰੁ ॥
ਬੰਦੇ ਸੇ ਜਿ ਪਵਹਿ ਵਿਚਿ ਬੰਦੀ ਵੇਖਣ ਕਉ ਦੀਦਾਰੁ ॥
ਹਿੰਦੂ ਸਾਲਾਹੀ ਸਾਲਾਹਨਿ ਦਰਸਨਿ ਰੂਪਿ ਅਪਾਰੁ ॥
ਤੀਰਥਿ ਨਾਵਹਿ ਅਰਚਾ ਪੂਜਾ ਅਗਰ ਵਾਸੁ ਬਹਕਾਰੁ ॥
ਜੋਗੀ ਸੁੰਨਿ ਧਿਆਵਨਿ ਜੇਤੋ ਅਲਖ ਨਾਮੁ ਕਰਤਾਰੁ ॥
ਸੂਖਮ ਮੂਰਤਿ ਨਾਮੁ ਨਿਰੰਜਨ ਕਾਇਆ ਕਾ ਆਕਾਰੁ ॥

(ਅੰਗ ੪੬੫-੪੬੬)

ਪਦ ਅਰਥ:

ਬੰਦੇ ਸੇ = (ਸ਼ਰਹ ਅਨੁਸਾਰ ਇਹ ਵੀਚਾਰ ਕਰਦੇ ਹਨ ਕਿ) ਬੰਦੇ ਉਹੀ ਹਨ। ਬੰਦੀ = (ਸ਼ਰਹ ਦੀ) ਬੰਦਸ਼। ਦਰਸਨ = ਸ਼ਾਸਤਰ। ਸਾਲਾਹਨਿ = ਸਲਾਹ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਦਰਸਨਿ = ਸ਼ਾਸਤਰ ਦੁਆਰਾ। ਸਾਲਾਹੀ = ਸਾਲਾਹੁਣ-ਯੋਗ ਹਰੀ ਨੂੰ। ਰੂਪਿ = ਸੁੰਦਰ। ਤੀਰਥਿ = ਤੀਰਥ ਉੱਤੇ। ਅਰਚਾ = ਆਦਰ ਸਤਕਾਰ, ਪੂਜਾ। ਅਗਰਵਾਸੁ = ਚੰਦਨ ਦੀ ਵਾਸ਼ਨਾ। ਬਹਕਾਰੁ = ਮਹਿਕਾਰ, ਖੁਸ਼ਬੋ। ਸੁੰਨਿ = ਸੁੰਨ ਵਿਚ, ਅਫੁਰ ਅਵਸਥਾ ਵਿਚ। ਸੂਖਮ ਮੂਰਤਿ = ਰੱਬ ਦਾ ਉਹ ਸਰੂਪ ਜਿਹੜਾ ਇਹਨਾਂ ਅਸਥੂਲ ਇੰਦਰਿਆਂ ਨਾਲ ਨਹੀਂ ਵੇਖਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ।

ਰਾਗੁ ਆਸਾ ਕਹਿਰਵਾ (੮ ਮਾਤਰਾ)
(ਅੰਗ ੪੬੫)

1	2	3	4	5	6	7	8
x				0			
ਸਥਾਈ							
ਪਧ	ਧ	ਧ	ਧ	ਮ	ਮ	ਪ	ਪ
ਮੁਸਲ	ਮਾਨਾ	ਸਿਫ	ਤਿ	ਸਰੀ	ਅ	s	ਤਿ
ਮ	ਮ	ਗ	ਰੇ	ਸ	ਸ	ਸ	ਸ
ਪੜਿ	ਪੜਿ	ਕਰ	ਹਿ	ਬੀ	ਚਾ	ਰੁ	s
ਪਧ	ਧ	ਧ	ਧ	ਮ	ਮ	ਪ	ਪ
ਬੰ	ਦੇ	ਸੇ	ਜਿ	ਪਵਹਿ	ਵਿਚਿ	ਬੰ	ਦੀ
ਮ	ਮ	ਗ	ਰੇ	ਸ	ਸ	ਸ	ਸ
ਵੇਖ	ਣ	ਕ	ਉ	ਦੀ	ਦਾ	ਰੁ	s
ਅੰਤਰਾ							
ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ
ਹਿੰ	ਦੂ	ਸਾਲਾ	ਹੀ	ਸਾਲਾ	ਹ	ਨਿ	s
ਧ	ਧ	ਧ	ਧਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ
ਦਰ	ਸਨਿ	ਰੂ	ਪਿ	ਅ	ਪਾ	ਰੁ	s
ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ
ਤੀਰ	ਥਿ	ਨਾਵ	ਹਿ	ਅਰ	ਚਾ	ਪੂ	ਜਾ
ਧ	ਧ	ਧ	ਧ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ
ਅਗ	ਰ	ਵਾ	ਸੁ	ਬ	ਹ	ਕਾ	ਰੁ
ਰੇਂ	ਰੇਂ	ਰੇਂ	ਰੇਂ	ਰੇਂ	ਰੇਂ	ਰੇਂ	ਰੇਂ
ਜੋ	ਗੀ	ਸੁੰ	ਨਿ	ਧਿਆ	ਵਨਿ	ਜੇ	ਤੇ
ਗਾਂ	ਗਾਂ	ਰੇਂ	ਰੇਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ
ਅਲ	ਖ	ਨਾ	ਮੁ	ਕ	ਰ	ਤਾ	ਰੁ
ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਧ	ਧ	ਪ	ਪ
ਸੂਖ	ਮ	ਮੂਰ	ਤਿ	ਨਾ	ਮੁ	ਨਿਰੰ	ਜਨ
ਮ	ਮ	ਗ	ਗ	ਰੇ	ਰੇ	ਸ	ਸ
ਕਾਇ	ਆ	ਕਾ	s	ਆ	ਕਾ	ਰੁ	s

ਰਾਗੁ ਆਸਾ

ਮਃ ੧ ॥

ਮਿਟੀ ਮੁਸਲਮਾਨ ਕੀ ਪੇੜੈ ਪਈ ਕੁਮਿਆਰ ॥
ਘੜਿ ਭਾਂਡੇ ਇਟਾ ਕੀਆ ਜਲਦੀ ਕਰੇ ਪੁਕਾਰ ॥
ਜਲਿ ਜਲਿ ਰੋਵੈ ਬਪੁੜੀ ਝੜਿ ਝੜਿ ਪਵਹਿ ਅੰਗਿਆਰ ॥
ਨਾਨਕ ਜਿਨਿ ਕਰਤੈ ਕਾਰਣੁ ਕੀਆ ਸੋ ਜਾਣੈ ਕਰਤਾਰੁ ॥੨॥
(ਅੰਗ ੪੬੬)

ਪਦ ਅਰਥ:

ਕੀਆ = ਬਣਾਈਆਂ। ਕਰੇ ਪੁਕਾਰ = (ਉਹ ਮਿੱਟੀ, ਮਾਨੇ) ਪੁਕਾਰ ਕਰਦੀ ਹੈ। ਜਲਿ ਜਲਿ = ਸੜ ਸੜ ਕੇ। ਪਵਹਿ = ਡਿਗਦੇ ਹਨ। ਜਿਨਿ ਕਰਤੈ = ਜਿਸ ਕਰਤਾਰ ਨੇ। ਕਾਰਣੁ = ਜਗਤ ਦੀ ਮਾਇਆ।

ਰਾਗੁ ਆਸਾ ਤਿੰਨਤਾਲ (੧੬ ਮਾਤਰਾ)

(ਅੰਗ ੪੬੬)

1 x	2	3	4	5 2	6	7	8	9 0	10	11	12	13 3	14	15	16
ਸਥਾਈ								ਪਧ ਮਿ	ਧ s	ਧ s	ਧ ਟੀ	ਮ ਮੁਸ	ਮ ਲ	ਪ ਮਾ	ਪ ਨ
ਮ ਕੀ	ਮ s	ਗ s	ਰੇ s	ਸ s	ਸ s	ਸ s	ਸ s	ਰੇ ਪੇ	ਰੇ s	ਮ ੜੈ	ਮ s	ਪ ਪ	ਪ ਈ	ਧ ਕੁਮ੍ਹਿ	ਧ ਆ
ਸਾਂ ਰ	ਸਾਂ s	ਸਾਂ s	ਸਾਂ s	ਸਾਂਨੀ s	ਧਪ s	ਮਗ s	ਰੇਸ s	ਪਧ ਘ	ਧ ੜਿ	ਧ ਭਾਂ	ਧ ਡੇ	ਮ ਇ	ਮ s	ਪ ਟਾ	ਪ s
ਮ ਕੀ	ਮ s	ਗ s	ਰੇ s	ਸ ਆ	ਸ s	ਸ s	ਸ s	ਰੇ ਜ	ਰੇ ਲ	ਮ ਦੀ	ਮ s	ਪ ਕ	ਪ s	ਧ ਰੇ	ਧ s
ਸਾਂ ਪੁ ਅੰਤਰਾ	ਸਾਂ ਕਾ	ਸਾਂ s	ਸਾਂ s	ਸਾਂਨੀ ਰ	ਧਪ s	ਮਗ s	ਰੇਸ s	ਮ ਜ	ਮ ਲਿ	ਮ ਜ	ਮ ਲਿ	ਮਪ ਰੇ	ਪ s	ਧ ਵੈ	ਧ s
ਸਾਂ ਬ	ਸਾਂ ਪੁ	ਸਾਂ s	ਸਾਂ s	ਧ ੜੀ	ਧ s	ਸਾਂ s	ਸਾਂ s	ਸਾਂ ਝ	ਸਾਂ ੜਿ	ਸਾਂ ਝ	ਰੇਂ ੜਿ	ਮਾਂ ਪ	ਗਾਂ ਵ	ਗਾਂ ਹਿ	ਗਾਂ s
ਰੇਂ ਅੰ	ਰੇਂ s	ਧ ਗਿ	ਧ s	ਸਾਂ ਆ	ਸਾਂ s	ਸਾਂ ਰ	ਸਾਂ s	ਮ ਨਾਨ	ਮ ਕ	ਮ ਜਿ	ਮ ਨਿ	ਮਪ ਕਰਤੈ	ਪ s	ਧ ਕਾਰ	ਧ ਣੁ
ਸਾਂ ਕੀ	ਸਾਂ s	ਸਾਂ s	ਸਾਂ s	ਧ ਆ	ਧ s	ਸਾਂ s	ਸਾਂ s	ਸਾਂ ਸੋ	ਸਾਂ s	ਸਾਂ ਜਾ	ਸਾਂ ਣੈ	ਨੀ ਕ	ਧ ਰ	ਪ ਤਾ	ਪ s
ਮਪ ਰੁ	ਧਸਾਂ s	ਸਾਂਨੀ s	ਧਪ s	ਸਾਂਨੀ s	ਧਪ s	ਮਗ s	ਰੇਸ s								

ਰਾਗੁ ਆਸਾ

ਪਉੜੀ ॥

ਬਿਨੁ ਸਤਿਗੁਰ ਕਿਨੈ ਨ ਪਾਇਓ ਬਿਨੁ ਸਤਿਗੁਰ ਕਿਨੈ ਨ ਪਾਇਆ॥
ਸਤਿਗੁਰ ਵਿਚਿ ਆਪੁ ਰਖਿਓਨੁ ਕਰਿ ਪਰਗਟੁ ਆਖਿ ਸੁਣਾਇਆ ॥
ਸਤਿਗੁਰ ਮਿਲਿਐ ਸਦਾ ਮੁਕਤੁ ਹੈ ਜਿਨਿ ਵਿਚਹੁ ਮੋਹੁ ਚੁਕਾਇਆ ॥
ਉਤਮੁ ਏਹੁ ਬੀਚਾਰੁ ਹੈ ਜਿਨਿ ਸਚੇ ਸਿਉ ਚਿਤੁ ਲਾਇਆ ॥
ਜਗਜੀਵਨੁ ਦਾਤਾ ਪਾਇਆ ॥੬॥

(ਅੰਗ ੪੬੬)

ਪਦ ਅਰਥ:

ਕਿਨੈ = ਕਿਨਿ ਹੀ, ਕਿਸੇ ਨੇ ਹੀ। ਪਾਇਓ = ਪਾਇਆ। ਰਖਿਓਨੁ = ਉਸ ਨੇ ਰੱਖ ਦਿੱਤਾ ਹੈ। ਸਤਿਗੁਰ ਮਿਲਿਐ = ਜੇ (ਇਹੇ ਜਿਹਾ) ਗੁਰੂ ਮਿਲ ਪਏ। ਜਿਨਿ = ਜਿਸ (ਮਨੁੱਖ) ਨੇ। ਜਗ ਜੀਵਨੁ = ਜਗਤ ਦਾ ਜੀਵਨ, ਜਗਤ ਦੀ ਜਾਨ (ਪ੍ਰਭੂ)।

ਪਉੜੀ (੪ ਮਾਤਰਾ)
(ਅੰਗ ੪੬੬)

1 x	2	3 0	4	1 x	2	3 0	4
ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਨੀਧ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ
ਬਿਨੁ	ਸਤਿ	ਗੁਰ	ਕਿਨੈ ਨ	ਪਾ	ਇ	ਓ	s
ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਨੀਧ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ
ਬਿਨੁ	ਸਤਿ	ਗੁਰ	ਕਿਨੈ ਨ	ਪਾ	ਇ	ਆ	s
ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਨੀਧ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ
ਸਤਿ	ਗੁਰ	ਵਿਚ	ਆਪੁ	ਰ	ਖਿ	ਓ	ਨੁ
ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਨੀਧ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ
ਕਰਿ	ਪਰ	ਗਟੁ	ਆਖਿ	ਸੁ	ਣਾ	ਇ	ਆ
ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਨੀਧ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ
ਸਤਿਗੁਰ	ਮਿਲਿਐ	ਸਦਾ	ਮੁਕਤੁ	ਹੈ	s	s	s
ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਨੀਧ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ
ਜਿਨਿ	ਵਿਚਹੁ	ਮੇ	ਹੁ	ਚੁ	ਕਾ	ਇ	ਆ
ਰੇਰੇ	ਰੇਰੇ	ਰੇਰੇ	ਰੇਰੇ	ਰੇਗਾਂ	ਗਾਂਗਾਂ	ਗਾਂਗਾਂ	ਗਾਂਗਾਂ
ਉਤ	ਮੁ	ਏਹੁ	ਬੀਚਾਰੁ	ਹੈ	s	s	s
ਰੇਰੇ	ਰੇਰੇ	ਰੇਰੇ	ਧਧ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ
ਜਿਨ	ਸਚੇ	ਸਿਉ	ਚਿਤੁ	ਲਾ	ਇ	ਆ	s
ਧਧ	ਧਧ	ਧਧ	ਮਮ	ਪਪ	ਪਪ	ਪਪ	ਪਪ
ਜਗ	ਜੀਵਨੁ	ਦਾ	ਤਾ	ਪਾ	ਇ	ਆ	s
ਮਮ	ਮਪ	ਧਧ	ਧਧ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ
ਜਗ	ਜੀਵਨੁ	ਦਾ	ਤਾ	ਪਾ	ਇ	s	s
ਨੀਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ
ਆ	s	s	s	s	s	s	s

ਰਾਗੁ ਆਸਾ

ਸਲੋਕੁ ਮਃ ੧ ॥

ਹਉ ਵਿਚਿ ਆਇਆ ਹਉ ਵਿਚਿ ਗਇਆ ॥

ਹਉ ਵਿਚਿ ਜੰਮਿਆ ਹਉ ਵਿਚਿ ਮੁਆ ॥

ਹਉ ਵਿਚਿ ਦਿਤਾ ਹਉ ਵਿਚਿ ਲਇਆ ॥

ਹਉ ਵਿਚਿ ਖਟਿਆ ਹਉ ਵਿਚਿ ਗਇਆ ॥

ਹਉ ਵਿਚਿ ਸਚਿਆਰੁ ਕੂੜਿਆਰੁ ॥

ਹਉ ਵਿਚਿ ਪਾਪ ਪੁੰਨ ਵੀਚਾਰੁ ॥

(ਅੰਗ ੪੬੬)

ਪਦ ਅਰਥ:

ਹਉ = ਮੈਂ, ਜੀਵ ਦਾ ਆਪਣੀ 'ਮੈਂ' ਦਾ ਖ਼ਿਆਲ, ਆਪਣੀ ਵੱਖਰੀ ਹਸਤੀ ਦਾ ਖ਼ਿਆਲ, ਰੱਬ ਨਾਲੋਂ ਅੱਡਰੀ ਹੋਂਦ ਦਾ ਖ਼ਿਆਲ। ਗਇਆ = ਗੁਆਚਿਆ, ਨੁਕਸਾਨ ਹੋਇਆ।

ਰਾਗੁ ਆਸਾ ਰੂਪਕ (੭ ਮਾਤਰਾ)
(ਅੰਗ ੪੬੬)

1	2	3	4	5	6	7
x			2		3	
ਸਥਾਈ						
ਮ	ਮ	ਮ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪ
ਹਉ	ਵਿ	ਚਿ	ਆ	ਇ	ਆ	s
ਮ	ਮ	ਮ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪ
ਹਉ	ਵਿ	ਚਿ	ਗ	ਇ	ਆ	s
ਪਧ	ਧ	ਧ	ਧ	ਧ	ਧ	ਧ
ਹਉ	ਵਿ	ਚਿ	ਜੰ	ਮਿ	ਆ	s
ਮ	ਮ	ਮ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪ
ਹਉ	ਵਿ	ਚਿ	ਮੁ	s	ਆ	s
ਅੰਤਰਾ						
ਧਸੰ	ਸੰ	ਸੰ	ਸੰ	ਸੰ	ਸੰ	ਸੰ
ਹਉ	ਵਿ	ਚਿ	ਦਿ	s	ਤਾ	s
ਰੇਸੰ	ਨੀਧ	ਧ	ਧ	ਧ	ਧ	ਧ
ਹਉ	ਵਿ	ਚਿ	ਲਾ	s	ਇ	ਆ
ਮ	ਮ	ਪ	ਧ	ਧ	ਧ	ਧ
ਹਉ	ਵਿ	ਚਿ	ਖ	ਟਿ	ਆ	s
ਸੰ	ਸੰ	ਸੰ	ਗੰ	ਰੇਂ	ਸੰ	ਸੰ
ਹਉ	ਵਿ	ਚਿ	ਗ	ਇ	ਆ	s
ਧਸੰ	ਸੰ	ਸੰ	ਸੰ	ਸੰ	ਸੰ	ਸੰ
ਹਉ	ਵਿ	ਚਿ	ਸਚਿ	s	ਆ	ਰੁ
ਗੰ	ਗੰ	ਰੇਂ	ਸੰ	ਸੰ	ਸੰ	ਸੰ
ਕੂ	s	ੜਿ	ਆ	s	ਰੁ	s
ਧ	ਧ	ਧ	ਧ	ਧ	ਧ	ਧ
ਹ	ਉ	s	ਵਿ	s	ਚਿ	s
ਮ	ਮ	ਮ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪ
ਪਾਪ	ਪੁੰ	ਨ	ਵੀ	ਚਾ	ਰੁ	s

ਰਾਗੁ ਆਸਾ

ਪਉੜੀ ॥

ਸੇਵ ਕੀਤੀ ਸੰਤੋਖੀਈਂ ਜਿਨ੍ਹੀ ਸਚੇ ਸਚੁ ਧਿਆਇਆ ॥
ਓਨ੍ਹੀ ਮੰਦੈ ਪੈਰੁ ਨ ਰਖਿਓ ਕਰਿ ਸੁਕ੍ਰਿਤੁ ਧਰਮੁ ਕਮਾਇਆ ॥
ਓਨ੍ਹੀ ਦੁਨੀਆ ਤੋੜੇ ਬੰਧਨਾ ਅੰਨ੍ਹ ਪਾਣੀ ਥੋੜਾ ਖਾਇਆ ॥
ਤੂੰ ਬਖਸੀਸੀ ਅਗਲਾ ਨਿਤ ਦੇਵਹਿ ਚੜਹਿ ਸਵਾਇਆ ॥
ਵਡਿਆਈ ਵਡਾ ਪਾਇਆ ॥੨॥

(ਅੰਗ ੪੬੬)

ਪਦ ਅਰਥ:

ਸੰਤੋਖੀਈਂ = ਸੰਤੋਖੀ ਮਨੁੱਖਾਂ ਨੇ। ਸਚੇ ਸਚੁ = ਨਿਰੋਲ ਸੱਚਾ (ਰੱਬ)। ਮੰਦੈ = ਮੰਦੇ ਥਾਂ ਤੇ। ਸੁਕ੍ਰਿਤੁ = ਭਲਾ ਕੰਮ।
ਧਰਮੁ ਕਮਾਇਆ = ਧਰਮ ਅਨੁਸਾਰ ਆਪਣਾ ਜੀਵਨ ਬਣਾਇਆ ਹੈ। ਬਖਸੀਸੀ = ਬਖਸ਼ਿਸ਼ ਕਰਨ ਵਾਲਾ।
ਅਗਲਾ = ਵੱਡਾ, ਬਹੁਤ। ਦੇਵਹਿ = (ਹੇ ਹਰੀ!) ਤੂੰ ਜੀਵਾਂ ਨੂੰ ਦਾਤਾਂ ਦੇਂਦਾ ਹੈਂ। ਚੜਹਿ = ਤੂੰ ਚੜ੍ਹਦਾ ਹੈਂ, ਤੂੰ ਵਧਦਾ ਹੈਂ।
ਸਵਾਇਆ = ਬਹੁਤ, ਵਧੀਕ। ਵਡਿਆਈ = (ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ) ਵਡਿਆਈ ਕਰ ਕੇ।

ਪਉੜੀ (੪ ਮਾਤਰਾ)
(ਅੰਗ ੪੬੬)

1	2	3	4	1	2	3	4
x		0		x		0	
ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਨੀਧ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ
ਸੇ	ਵ	ਕੀ	ਤੀ	ਸੰ	ਤੇ	ਖੀ	ਈਂ
ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਨੀਧ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ
ਜਿਨੀ	ਸਚੇ	ਸ	ਚੁ	ਧਿ	ਆ	ਇ	ਆ
ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਨੀਧ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ
ਓਨੀ	ਮੰਦੇ	ਪੈਰੁ	ਨ	ਰ	ਖਿ	ਓ	s
ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਨੀਧ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ
ਕਰਿ	ਸੁਕ੍ਰਿ	ਤੁ	ਧਰਮੁ	ਕ	ਮਾ	ਇ	ਆ
ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਨੀਧ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ
ਓਨੀ	ਦੁਨੀ	ਆ	ਤੇਤੇ	ਬੰ	ਧ	ਨਾ	s
ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਨੀਧ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ
ਅੰਨੁ	ਪਾਣੀ	ਥੇ	ੜਾ	ਖਾ	ਇ	ਆ	s
ਰੇਰੇਂ	ਰੇਰੇਂ	ਰੇਰੇਂ	ਰੇਰੇਂ	ਰੇਗਾਂ	ਗਾਂਗਾਂ	ਗਾਂਗਾਂ	ਗਾਂਗਾਂ
ਤੂੰ	s	ਬਖ	ਸੀਸੀ	ਅ	ਗ	ਲਾ	s
ਰੇਰੇਂ	ਰੇਰੇਂ	ਰੇਰੇਂ	ਧਧ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ
ਨਿਤ	ਦੇਵ	ਹਿ	ਚੜਹਿ	ਸ	ਵਾ	ਇ	ਆ
ਧਧ	ਧਧ	ਧਧ	ਮਮ	ਪਪ	ਪਪ	ਪਪ	ਪਪ
ਵ	ਡਿ	ਆ	ਈ	ਵਡਾ	ਪਾ	ਇ	ਆ
ਮਮ	ਮਪ	ਧਧ	ਧਧ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ
ਵ	ਡਿ	ਆ	ਈ	ਵਡਾ	ਪਾ	ਇ	s
ਨੀਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ
ਆ	s	s	s	s	s	s	s

ਗੁਰੂ ਆਸਾ

ਸਲੋਕ ਮਃ ੧ ॥

ਪੁਰਖਾਂ ਬਿਰਖਾਂ ਤੀਰਥਾਂ ਤਟਾਂ ਮੇਘਾਂ ਖੇਤਾਂਹ ॥
ਦੀਪਾਂ ਲੋਅਾਂ ਮੰਡਲਾਂ ਖੰਡਾਂ ਵਰਭੰਡਾਂਹ ॥
ਅੰਡਜ ਜੇਰਜ ਉਤਭੁਜਾਂ ਖਾਣੀ ਸੇਤਜਾਂਹ ॥
ਸੋ ਮਿਤਿ ਜਾਣੈ ਨਾਨਕਾ ਸਰਾਂ ਮੇਰਾਂ ਜੰਤਾਹ ॥
ਨਾਨਕ ਜੰਤ ਉਪਾਇ ਕੈ ਸੰਮਾਲੇ ਸਭਨਾਹ ॥

(ਅੰਗ ੪੬੭)

ਪਦ ਅਰਥ:

ਮਿਤਿ = ਅੰਦਾਜ਼ਾ, ਮਰਯਾਦਾ। ਤਟ = ਨਦੀਆਂ ਦੇ ਕਿਨਾਰਿਆ ਦਾ। ਮੇਘ = ਬੱਦਲ। ਦੀਪ = ਉਹ ਧਰਤੀ ਜਿਸ ਦੇ ਦੋ ਪਾਸਿਆਂ ਵਲ ਪਾਣੀ ਹੋਵੇ। ਲੋਅ = ਲੋਕ, ਸਾਰੇ ਜਗਤ ਦਾ ਇਕ ਹਿੱਸਾ। ਮੰਡਲ = ਚੱਕਰ; ਚੰਦ, ਸੂਰਜ, ਧਰਤੀ ਆਦਿਕ ਕੁਝ ਗ੍ਰਹਾਂ ਦਾ ਇਕ ਇਕੱਠ ਜਾਂ ਚੱਕਰ। ਖੰਡ = ਟੋਟਾ, ਹਿੱਸਾ, ਧਰਤੀ ਦਾ ਹਿੱਸਾ, ਜਿਵੇਂ 'ਭਰਤਖੰਡ'। ਵਰਭੰਡ = ਬ੍ਰਹਿਮੰਡ, ਬ੍ਰਹਮ ਦਾ ਅੰਡਾ, ਸ੍ਰਿਸ਼ਟੀ। ਅੰਡਜ = ਆਂਡਿਆਂ ਤੋਂ ਪੈਦਾ ਹੋਣ ਵਾਲੇ ਜੀਵ, ਪੰਛੀ ਆਦਿਕ। ਜੇਰਜ = ਜਿਓਰ ਤੋਂ ਪੈਦਾ ਹੋਏ ਜੀਵ, ਪਸ਼ੂ ਮਨੁੱਖ ਆਦਿਕ। ਉਤਭੁਜ = ਧਰਤੀ ਵਿਚੋਂ ਉੱਗਣ ਵਾਲੇ, ਬਨਸਪਤੀ। ਖਾਣੀ = ਉਤਪੱਤੀ ਦੀ ਥਾਂ। (ਸ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਦੀ ਉਤਪੱਤੀ ਦੇ ਚਾਰ ਤਰੀਕੇ ਮੰਨੇ ਗਏ ਹਨ ਅੰਡਜ, ਜੇਰਜ, ਉਤਭੁਜ ਅਤੇ ਸੇਤਜ)। ਸੇਤਜ = (ਸ੍ਰੇਦਜ) ਪਸੀਨੇ ਤੋਂ ਪੈਦਾ ਹੋਏ ਜੀਵ, ਜੁਆਂ ਆਦਿਕ। ਸੋ = ਉਹ ਪ੍ਰਭੂ। ਸਰਾਂ = ਸਰੋਵਰਾਂ ਦੀ। ਮੇਰਾਂ = ਮੇਰੂ (ਵਰਗੇ) ਪਰਬਤਾਂ ਦੀ। ਜੰਤਾਹ = ਸਾਰੇ ਜੀਵਾਂ ਦੀ। ਸੰਮਾਲੇ = ਸੰਭਾਲ ਕਰਦਾ ਹੈ।

ਰਾਗੁ ਆਸਾ ਕਹਿਰਵਾ (੮ ਮਾਤਰਾ)
(ਅੰਗ ੪੬੭)

1 x	2	3	4	5 0	6	7	8
ਸਥਾਈ							
ਮ	ਮ	ਮ	ਮ	ਮਪ	ਪ	ਪ	ਪ
ਪੁਰ	ਖਾਂ	ਬਿਰ	ਖਾਂ	ਤੀ	ਰ	ਥਾਂ	s
ਧ	ਧ	ਮ	ਮ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪ
ਤ	ਟਾਂ	ਮੇ	ਘਾਂ	ਖੇ	ਤਾਂ	ਹ	s
ਮ	ਮ	ਮ	ਮ	ਮਪ	ਪ	ਪ	ਪ
ਦੀ	ਪਾਂ	ਲੇ	ਆਂ	ਮੰ	ਡ	ਲਾਂ	s
ਧ	ਧ	ਮ	ਮ	ਮਪ	ਪ	ਪ	ਪ
ਖੰ	ਡਾਂ	ਵ	ਰ	ਭੰ	ਡਾਂ	ਹ	s
ਅੰਤਰਾ							
ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ
ਅੰਡ	ਜ	ਜੇਰ	ਜ	ਉ	ਤ	ਭੁ	ਜਾਂ
ਰੇਂ	ਰੇਂ	ਧ	ਧ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ
ਖਾ	s	ਣੀ	s	ਸੇ	ਤ	ਜਾਂ	ਹ
ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ
ਸੋ ਮਿ	ਤਿ	ਜਾ	ਣੈ	ਨਾ	ਨ	ਕਾ	s
ਰੇਂ	ਰੇਂ	ਧ	ਧ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ
ਸ	ਰਾਂ	ਮੇ	ਰਾਂ	ਜੰ	ਤਾ	s	ਹ
ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਨੀ	ਧ	ਪ	ਪ
ਨਾਨ	ਕ	ਜੰ	ਤ	ਉਪਾ	ਇ	ਕੈ	s
ਮ	ਮ	ਗ	ਗ	ਰੇ	ਰੇ	ਸ	ਸ
ਸੰ	s	ਮਾ	ਲੇ	ਸ	ਭ	ਨਾ	ਹ

ਰਾਗੁ ਆਸਾ

ਮਃ ੧ ॥

ਲਖ ਨੇਕੀਆ ਚੰਗਿਆਈਆ ਲਖ ਪੁੰਨਾ ਪਰਵਾਣੁ ॥
ਲਖ ਤਪ ਉਪਰਿ ਤੀਰਥਾਂ ਸਹਜ ਜੋਗ ਬੇਬਾਣੁ ॥
ਲਖ ਸੂਰਤਣ ਸੰਗਰਾਮ ਰਣ ਮਹਿ ਛੁਟਹਿ ਪਰਾਣੁ ॥
ਲਖ ਸੂਰਤੀ ਲਖ ਗਿਆਨ ਧਿਆਨ ਪੜੀਅਹਿ ਪਾਠ ਪੁਰਾਣੁ ॥
ਜਿਨਿ ਕਰਤੈ ਕਰਣਾ ਕੀਆ ਲਿਖਿਆ ਆਵਣੁ ਜਾਣੁ ॥
ਨਾਨਕ ਮਤੀ ਮਿਥਿਆ ਕਰਮੁ ਸਚਾ ਨੀਸਾਣੁ ॥੨॥

(ਅੰਗ ੪੬੭)

ਪਦ ਅਰਥ:

ਪੁੰਨਾ = ਧਰਮ ਦੇ ਕੰਮ। **ਪਰਵਾਣੁ** = (ਜੇ ਲੋਕਾਂ ਦੀਆਂ ਨਜ਼ਰਾਂ ਵਿਚ) ਕਬੂਲ (ਹੋਣ)। **ਸਹਜ** = ਸੁਭਾਵਕ, ਸ਼ਾਂਤੀ-ਪੂਰਵਕ, ਆਪਣੇ ਧੁਰ ਅਸਲੇ ਨਾਲ ਇਕ-ਮਿਕ ਹੋ ਕੇ। **ਜੋਗ** = ਜੋਗ ਮੱਤ ਅਨੁਸਾਰ ਚਿੱਤ ਦੇ ਫੁਰਨਿਆਂ ਨੂੰ ਰੋਕਣ ਦਾ ਨਾਉਂ 'ਜੋਗ' ਹੈ। **ਬੇਬਾਣੁ** = ਜੰਗਲਾਂ ਵਿਚ। **ਛੁਟਹਿ ਪਰਾਣੁ** = ਪਰਾਣ ਨਿਕਲਣ, ਅੰਤ ਸਮਾ ਆਵੇ। **ਸੂਰਤੀ** = ਧਿਆਨ ਜੋੜਨਾ। **ਪੜੀਅਹਿ** = ਪੜ੍ਹੇ ਜਾਣ। **ਪਾਠ ਪੁਰਾਣੁ** = ਪੁਰਾਣਾਂ ਦੇ ਪਾਠ। **ਲਿਖਿਆ** = ਲਿਖ ਦਿੱਤਾ ਹੈ। **ਆਵਣੁ ਜਾਣੁ** = ਜੀਵਾਂ ਦਾ ਜੰਮਣਾ ਮਰਨਾ। **ਮਤੀ** = ਹੋਰ ਮੱਤਾਂ। **ਮਿਥਿਆ** = ਵਿਅਰਥ। **ਕਰਮੁ** = ਮਿਹਰ, ਬਖਸ਼ਿਸ਼। **ਨੀਸਾਣੁ** = ਪਰਵਾਨਾ, ਰਾਹਦਾਰੀ, ਨਿਸ਼ਾਨ। **ਸਚਾ ਨੀਸਾਣੁ** = ਸੱਚਾ ਪਰਵਾਨਾ, ਸਦਾ ਕਾਇਮ ਰਹਿਣ ਵਾਲੀ ਰਾਹਦਾਰੀ।

ਰਾਗੁ ਆਸਾ ਕਹਿਰਵਾ (੮ ਮਾਤਰਾ)
(ਅੰਗ ੪੬੭)

1 x	2	3	4	5 0	6	7	8
ਸਥਾਈ							
ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਧਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ
ਲ	ਖ	ਨੇਕੀ	ਆ	ਚੰਗਿ	ਆ	ਈ	ਆ
ਧ	ਧ	ਧ	ਧ	ਧਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ
ਲ	ਖ	ਪੁੰ	ਨਾ	ਪ	ਰ	ਵਾ	ਣੁ
ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਧਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ
ਲ	ਖ	ਤ	ਪ	ਉਪ	ਰਿ	ਤੀਰ	ਥਾਂ
ਧ	ਧ	ਧ	ਧ	ਧਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ
ਸਹ	ਜ	ਜੋ	ਗ	ਬੇ	ਬਾ	ਣ	s
ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਧ	ਧ	ਪ	ਪ
ਲ	ਖ	ਸੂਰ	ਤਣ	ਸੰ	ਗ	ਰਾ	ਮ
ਮ	ਮ	ਗ	ਗ	ਰੇ	ਰੇ	ਸ	ਸ
ਰ	ਣ	ਮ	ਹਿ	ਛੁਟ	ਹਿ	ਪਰਾ	ਣ
ਅੰਤਰਾ							
ਮ	ਮ	ਮ	ਮ	ਮ	ਮ	ਰੇ	ਰੇ
ਲਖ	ਸੂਰ	ਤੀ	ਲਖ	ਗਿਆ	ਨ	ਧਿਆ	ਨ
ਰੇ	ਮ	ਮ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪ
ਪੜੀ	ਅਹਿ	ਪਾ	ਠ	ਪੁ	ਰਾ	s	ਣ
ਧ	ਧ	ਧ	ਧ	ਧਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ
ਜਿ	ਨਿ	ਕਰ	ਤੈ	ਕਰ	ਣਾ	ਕੀ	ਆ
ਗਾਂ	ਗਾਂ	ਰੇਂ	ਰੇਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ
ਲਿਖਿ	ਆ	ਆਵ	ਣ	ਜਾ	s	ਣੁ	s
ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਧ	ਧ	ਪ	ਪ
ਨਾਨ	ਕ	ਮ	ਤੀ	ਮਿ	ਬਿ	ਆ	s
ਮ	ਮ	ਗ	ਗ	ਰੇ	ਰੇ	ਸਾਂ	ਸਾਂ
ਕਰ	ਮੁ	ਸ	ਚਾ	ਨੀ	ਸਾ	s	ਣੁ

ਰਾਗੁ ਆਸਾ

ਪਉੜੀ ॥

ਸਚਾ ਸਾਹਿਬੁ ਏਕੁ ਤੂੰ ਜਿਨਿ ਸਚੇ ਸਚੁ ਵਰਤਾਇਆ ॥
ਜਿਸੁ ਤੂੰ ਦੇਹਿ ਤਿਸੁ ਮਿਲੈ ਸਚੁ ਤਾ ਤਿਨੀ ਸਚੁ ਕਮਾਇਆ ॥
ਸਤਿਗੁਰਿ ਮਿਲਿਐ ਸਚੁ ਪਾਇਆ ਜਿਨ੍ਹ ਕੈ ਹਿਰਦੈ ਸਚੁ ਵਸਾਇਆ ॥
ਮੂਰਖ ਸਚੁ ਨ ਜਾਣਨੀ ਮਨਮੁਖੀ ਜਨਮੁ ਗਵਾਇਆ ॥
ਵਿਚਿ ਦੁਨੀਆ ਕਾਹੇ ਆਇਆ ॥੮॥

(ਅੰਗ ੪੬੭)

ਪਦ ਅਰਥ:

ਏਕੁ ਤੂੰ = ਕੇਵਲ ਤੂੰ। ਸਚੇ ਸਚੁ = ਪੂਰਨ ਤੂੰ ਅਡੋਲਤਾ, ਪੂਰਨ ਖਿੜਾਉ। ਵਰਤਾਇਆ = ਵੰਡ ਦਿੱਤਾ, ਉਤਪੰਨ ਕਰ ਦਿੱਤਾ। ਤੂੰ ਦੇਹਿ = ਤੂੰ ਦੇਂਦਾ ਹੈਂ। ਤਾ = ਤਾਂ, ਉਸ ਦਾਤਾਰ ਦੀ ਬਰਕਤਿ ਨਾਲ। ਤਿਨੀ = ਉਹਨਾਂ (ਵਡਭਾਗੀਆਂ) ਨੇ। ਸਚੁ ਕਮਾਇਆ = ਸੱਚ ਨੂੰ ਕਮਾਇਆ ਹੈ, ਪੂਰਨ ਖਿੜਾਉ ਅਨੁਸਾਰ ਆਪਣਾ ਜੀਵਨ ਬਣਾਇਆ ਹੈ। ਜਿਨ੍ਹ ਕੈ = ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਮਨੁੱਖਾਂ ਦੇ। ਵਸਾਇਆ = ਗੁਰੂ ਨੇ ਟਿਕਾਇ ਦਿੱਤਾ। ਮਨਮੁਖੀ = ਉਹਨਾਂ ਮਨਮੁਖਾਂ ਨੇ। ਕਾਹੇ ਆਇਆ = ਕਿਉਂ ਆਏ, ਆਉਣ ਦਾ ਦਾ ਕੋਈ ਲਾਭ ਨਾਹ ਹੋਇਆ।

ਪਉੜੀ (੪ ਮਾਤਰਾ)
(ਅੰਗ ੪੬੭)

1	2	3	4	1	2	3	4
x		0		x		0	
ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਨੀਧ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ
ਸਚਾ	ਸਾਹਿ	ਬੁ	ਏਕੁ	ਤੂੰ	s	s	s
ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਨੀਧ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ
ਜਿਨਿ	ਸਚੇ	ਸ	ਚੁ	ਵ	ਰਤਾ	ਇ	ਆ
ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਨੀਧ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ
ਜਿਸੁ	ਤੂੰ ਦੇਹਿ	ਤਿਸੁ	ਮਿਲੈ	ਸ	s	ਚੁ	s
ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਨੀਧ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ
ਤਾ	ਤਿਨੀ	s	ਸਚੁ	ਕ	ਮਾ	ਇ	ਆ
ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਨੀਧ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ
ਸਤਿ	ਗੁਰਿ	ਮਿਲਿਐ	ਸਚੁ	ਪਾ	ਇ	ਆ	s
ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਨੀਧ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ
ਜਿਨ੍ਹ	ਕੈ	ਹਿਰਦੈ	ਸਚੁ	ਵ	ਸਾ	ਇ	ਆ
ਰੇਰੇ	ਰੇਰੇ	ਰੇਰੇ	ਰੇਰੇ	ਰੇਗਾਂ	ਗਾਂਗਾਂ	ਗਾਂਗਾਂ	ਗਾਂਗਾਂ
ਮੂਰ	ਖ	ਸਚੁ	ਨ	ਜਾਣ	ਨੀ	s	s
ਰੇਰੇ	ਰੇਰੇ	ਰੇਰੇ	ਧਧ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ
ਮਨ	ਮੁਖੀ	ਜਨ	ਮੁ	ਗ	ਵਾ	ਇ	ਆ
ਧਧ	ਧਧ	ਧਧ	ਮਮ	ਪਪ	ਪਪ	ਪਪ	ਪਪ
ਵਿ	ਚਿ	ਦੁਨੀ	ਆ	ਕਾ	ਹੇ	ਆਇ	ਆ
ਮਮ	ਮਪ	ਧਧ	ਧਧ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ
ਵਿ	ਚਿ	ਦੁਨੀ	ਆ	ਕਾ	ਹੇ	ਆਇ	s
ਨੀਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ
ਆ	s	s	s	s	s	s	s

ਰਾਗੁ ਆਸਾ

ਸਲੋਕੁ ਮਃ ੧ ॥

ਪੜਿ ਪੜਿ ਗਡੀ ਲਦੀਅਹਿ ਪੜਿ ਪੜਿ ਭਰੀਅਹਿ ਸਾਥ ॥
ਪੜਿ ਪੜਿ ਬੇੜੀ ਪਾਈਐ ਪੜਿ ਪੜਿ ਗਡੀਅਹਿ ਖਾਤ ॥
ਪੜੀਅਹਿ ਜੇਤੇ ਬਰਸ ਬਰਸ ਪੜੀਅਹਿ ਜੇਤੇ ਮਾਸ ॥

(ਅੰਗ ੪੬੭)

ਪਦ ਅਰਥ:

ਲਦੀਅਹਿ = ਲੱ ਦੀਆਂ ਜਾਣ, (ਪੜ੍ਹੀਆਂ ਹੋਈਆਂ ਪੁਸਤਕਾਂ ਨਾਲ ਗੱਡੀਆਂ) ਭਰੀਆਂ ਜਾਣ। **ਭਰੀਅਹਿ** = ਭਰ ਲਏ ਜਾਣ। **ਸਾਥ** = ਢੇਰ। **ਭਰੀਅਹਿ ਸਾਥ** = ਢੇਰਾਂ ਦੇ ਢੇਰ ਲਾਏ ਜਾ ਸਕਣ। **ਬੇੜੀ ਪਾਈਐ** = (ਪੜ੍ਹੀਆਂ ਹੋਈਆਂ ਪੇਥੀਆਂ ਨਾਲ) ਇਕ ਬੇੜੀ ਭਰੀ ਜਾ ਸਕੇ। **ਗਡੀਅਹਿ** = ਗੱਡੇ ਜਾ ਸਕਣ, ਜਾ ਸਕਣ। **ਖਾਤ** = ਟੋਏ, ਖਾਤੇ। **ਜੇਤੇ ਬਰਸ** = ਜਿਤਨੇ ਸਾਲ ਹਨ, ਕਈ ਸਾਲ। **ਪੜੀਅਹਿ ਜੇਤੇ ਬਰਸ ਬਰਸ** = ਕਈ ਸਾਲਾਂ ਦੇ ਸਾਲ ਪੜ੍ਹ ਕੇ ਗੁਜ਼ਾਰੇ ਜਾ ਸਕਣ। **ਮਾਸ** = ਮਹੀਨੇ। **ਜੇਤੇ ਮਾਸ** = ਜਿਤਨੇ ਭੀ ਮਹੀਨੇ ਹਨ।

ਰਾਗੁ ਆਸਾ ਕਹਿਰਵਾ (੮ ਮਾਤਰਾ)
(ਅੰਗ ੪੬੭)

1 x	2	3	4	5 0	6	7	8
ਸਥਾਈ							
ਧ	ਧ	ਧ	ਧ	ਧ	ਧਮ	ਮ	ਮ
ਪ	ੜਿ	ਪ	ੜਿ	ਗ	s	ਡੀ	s
ਪ	ਪ	ਪ	ਪ	ਮ	ਗ	ਰੇ	ਸ
ਲ	s	ਦੀ	s	ਅ	s	ਹਿ	s
ਸ	ਸ	ਸ	ਸ	ਰੇ	ਰੇ	ਮ	ਮ
ਪ	ੜਿ	ਪ	ੜਿ	ਭ	ਰੀ	ਅ	ਹਿ
ਪ	ਪ	ਪ	ਪ	ਮਪ	ਪ	ਪ	ਪ
ਸਾ	s	s	s	ਥ	s	s	s
ਅੰਤਰਾ							
ਮ	ਮ	ਮ	ਮ	ਧ	ਪ	ਧ	ਧ
ਪ	ੜਿ	ਪ	ੜਿ	ਬੇ	s	ੜੀ	s
ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਧ	ਧ	ਸਾਂ	ਸਾਂ
ਪਾ	s	ਈ	s	ਐ	s	s	s
ਗਾਂ	ਗਾਂ	ਗਾਂ	ਗਾਂ	ਰੇਂ	ਰੇਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ
ਪ	ੜਿ	ਪ	ੜਿ	ਗ	ਡੀ	ਅ	ਹਿ
ਧ	ਧ	ਧ	ਧ	ਧਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ
ਖਾ	s	s	s	ਤ	s	s	s
ਮ	ਮ	ਮ	ਮ	ਪ	ਪ	ਧ	ਧ
ਪ	ੜੀ	ਅ	ਹਿ	ਜੇ	s	ਤੇ	s
ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਧ	ਧ	ਸਾਂ	ਸਾਂ
ਬ	ਰ	ਸ	s	ਬ	ਰ	ਸ	s
ਧ	ਧ	ਮ	ਮ	ਮ	ਮ	ਗ	ਗ
ਪ	ੜੀ	ਅ	ਹਿ	ਜੇ	s	ਤੇ	s
ਰੇ	ਰੇ	ਰੇ	ਰੇ	ਸ	ਸ	ਸ	ਸ
ਮਾ	s	s	s	ਸ	s	s	s

ਰਾਗੁ ਆਸਾ

ਮਃ ੧ ॥

ਲਿਖਿ ਲਿਖਿ ਪੜਿਆ ॥

ਤੇਤਾ ਕੜਿਆ ॥

ਬਹੁ ਤੀਰਥ ਭਵਿਆ ॥

ਤੇਤੇ ਲਵਿਆ ॥

ਬਹੁ ਭੇਖ ਕੀਆ ਦੇਹੀ ਦੁਖੁ ਦੀਆ ॥

ਸਹੁ ਵੇ ਜੀਆ ਅਪਣਾ ਕੀਆ ॥

(ਅੰਗ ੪੬੭-੪੬੮)

ਪਦ ਅਰਥ:

ਲਿਖਿ ਲਿਖਿ ਪੜਿਆ = (ਜਿਤਨਾ ਹੀ ਮਨੁੱਖ ਵਿੱਦਿਆ) ਲਿਖਦਾ ਪੜ੍ਹਦਾ ਹੈ। ਤੇਤਾ = ਉਤਨਾ ਹੀ। ਕੜਿਆ = ਅਹੰਕਾਰੀ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਤੇਤੇ = ਉਤਨਾ ਹੀ ਵਧੀਕ। ਲਵਿਆ = (ਕਾਂ ਵਾਂਗ) ਲਉਂ ਲਉਂ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਭਾਵ, ਥਾਂ ਥਾਂ ਆਖਦਾ ਫਿਰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਮੈਂ ਤੀਰਥਾਂ ਦੀ ਯਾਤਰਾ ਕਰ ਆਇਆ ਹਾਂ। ਦੇਹੀ = ਸਰੀਰ। ਸਹੁ = ਸਹਾਰ। ਵੇ ਜੀਆ = ਹੇ ਜੀਵ।

ਰਾਗੁ ਆਸਾ ਕਹਿਰਵਾ (੮ ਮਾਤਰਾ)
(ਅੰਗ ੪੬੭-੪੬੮)

1	2	3	4	5	6	7	8
x				0			
ਸਥਾਈ							
ਸ	ਸ	ਸ	ਸਰੇ	ਮ	ਮ	ਮ	ਮ
ਲਿ	ਖਿ	ਲਿ	ਖਿ	ਪ	ੜਿ	ਆ	s
ਰੇ	ਰੇ	ਗ	ਗ	ਰੇ	ਰੇ	ਸ	ਸ
ਤੇ	s	ਤਾ	s	ਕ	ੜਿ	ਆ	s
ਧ	ਧ	ਧ	ਧਸ	ਸ	ਸ	ਸ	ਸ
ਬ	ਹੁ	ਤੀਰ	ਥ	ਭ	ਵਿ	ਆ	s
ਗ	ਗ	ਗ	ਗ	ਰੇ	ਰੇ	ਸ	ਸ
ਤੇ	s	ਤੇ	s	ਲ	ਵਿ	ਆ	s
ਅੰਤਰਾ							
ਸਂ	ਸਂ	ਸਂ	ਸਂ	ਨੀ	ਧ	ਪ	ਪ
ਬ	ਹੁ	ਭੇ	ਖ	ਕੀ	s	ਆ	s
ਮ	ਮ	ਪ	ਧ	ਸਂ	ਸਂ	ਸਂ	ਸਂ
ਦੇ	ਹੀ	ਦੁ	ਖੁ	ਦੀ	s	ਆ	s
ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਧ	ਧ	ਪ	ਪ
ਸ	ਹੁ	ਵੇ	s	ਜੀ	s	ਆ	s
ਮ	ਮ	ਗ	ਗ	ਰੇ	ਰੇ	ਸ	ਸ
ਅ	ਪ	ਣਾ	s	ਕੀ	s	ਆ	s

ਰਾਗੁ ਆਸਾ

ਪਉੜੀ ॥

ਭਗਤ ਤੇਰੈ ਮਨਿ ਭਾਵਦੇ ਦਰਿ ਸੋਹਨਿ ਕੀਰਤਿ ਗਾਵਦੇ ॥
ਨਾਨਕ ਕਰਮਾ ਬਾਹਰੇ ਦਰਿ ਢੋਅ ਨ ਲਹਨੀ ਧਾਵਦੇ ॥
ਇਕਿ ਮੂਲੁ ਨ ਬੁਝਨਿ ਆਪਣਾ ਅਣਹੋਦਾ ਆਪੁ ਗਣਾਇਦੇ ॥
ਹਉ ਢਾਢੀ ਕਾ ਨੀਚ ਜਾਤਿ ਹੋਰਿ ਉਤਮ ਜਾਤਿ ਸਦਾਇਦੇ ॥
ਤਿਨ੍ ਮੰਗਾ ਜਿ ਤੁਝੈ ਧਿਆਇਦੇ ॥੯॥

(ਅੰਗ ੪੬੮)

ਪਦ ਅਰਥ:

ਤੇਰੈ ਮਨਿ = ਤੇਰੇ ਮਨ ਵਿਚ। ਦਰਿ = (ਤੇਰੇ) ਦਰਵਾਜ਼ੇ ਉੱਤੇ। ਕੀਰਤਿ = ਸੋਭਾ, ਵਡਿਆਈ। ਕਰਮਾ ਬਾਹਰੇ = ਭਾਗ ਹੀਣ। ਢੋਅ = ਆਸਰਾ। ਧਾਵਦੇ = ਭਟਕਦੇ ਫਿਰਦੇ ਹਨ। ਇਕਿ = ਕਈ ਜੀਵ। ਮੂਲੁ = ਮੁੱਢ, ਪ੍ਰਭੂ। ਅਣਹੋਦਾ = (ਘਰ ਵਿਚ) ਪਦਾਰਥ ਤੋਂ ਬਿਨਾ ਹੀ। ਆਪੁ = ਆਪਣੇ ਆਪ ਤੋਂ ਨੂੰ। ਗਣਾਇਦੇ = ਵੱਡਾ ਜਤਲਾਂਦੇ ਹਨ। ਹਉ = ਮੈਂ। ਢਾਢੀ = ਵਡਿਆਈ ਕਰਨ ਵਾਲਾ, ਵਾਰ ਗਾਉਣ ਵਾਲਾ, ਭੱਟ। ਢਾਢੀ ਕਾ = ਮਾੜਾ ਜਿਹਾ ਢਾਢੀ (ਜਿਵੇਂ ਘਟੁਕਾ = ਨਿੱਕਾ ਜਿਹਾ ਘੜਾ)। ਨੀਚ ਜਾਤਿ = ਨੀਵੀਂ ਜਾਤ ਵਾਲਾ। ਹੋਰਿ = ਹੋਰ ਲੋਕ। ਉਤਮ ਜਾਤਿ = ਉੱਚੀ ਜਾਤ ਵਾਲੇ।

ਪਉੜੀ (੪ ਮਾਤਰਾ)
(ਅੰਗ ੪੬੮)

1 x	2	3 0	4	1 x	2	3 0	4
ਰੇਰੇ	ਰੇਮ	ਮਮ	ਮਮ	ਪਪ	ਪਪ	ਪਪ	ਪਪ
ਭਗ	ਤ	ਤੇਰੇ	ਮਨਿ	ਭਾ	ਵ	ਦੇ	s
ਧਧ	ਧਧ	ਧਧ	ਮਮ	ਪਪ	ਪਪ	ਪਪ	ਪਪ
ਦਰਿ	ਸੋਹ	ਨਿ	ਕੀਰਤਿ	ਗਾ	ਵ	ਦੇ	s
ਰੇਰੇ	ਰੇਮ	ਮਮ	ਮਮ	ਪਪ	ਪਪ	ਪਪ	ਪਪ
ਨਾ	ਨਕ	ਕਰ	ਮਾ	ਬਾ	ਹ	ਰੇ	s
ਧਧ	ਧਧ	ਧਧ	ਮਮ	ਪਪ	ਪਪ	ਪਪ	ਪਪ
ਦਰਿ	ਢੋਅ	ਨ	ਲਹਨੀ	ਧਾ	ਵ	ਦੇ	s
ਰੇਰੇ	ਰੇਮ	ਮਮ	ਮਮ	ਪਪ	ਪਪ	ਪਪ	ਪਪ
ਇਕਿ	ਮੂਲੁ	ਨ	ਬੁਝਨਿ	ਆ	ਪ	ਣਾ	s
ਧਧ	ਧਧ	ਧਧ	ਮਮ	ਪਪ	ਪਪ	ਪਪ	ਪਪ
ਅਣ	ਹੇ	ਦਾ	ਆਪੁ	ਗ	ਣਾ	ਇ	ਦੇ
ਰੇਰੇ	ਮਮ	ਪਪ	ਧਧ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਧ	ਧਧ	ਸਾਂਸਾਂ
ਹਉ	ਢਾਢੀ	ਕਾ	ਨੀਚ	ਜਾ	s	ਤਿ	s
ਰੇਰੇ	ਰੇਰੇ	ਰੇਰੇ	ਰੇਰੇ	ਧਧ	ਧਧ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ
ਹੋਰਿ	ਉਤ	ਮ	ਜਾਤਿ	ਸ	ਦਾ	ਇ	ਦੇ
ਨੀਨੀ	ਨੀਨੀ	ਨੀਨੀ	ਨੀਨੀ	ਧਧ	ਧਧ	ਪਪ	ਪਪ
ਤਿ	ਨ੍	s	s	ਮੰ	s	ਗਾ	s
ਮਮ	ਮਪ	ਧਧ	ਧਧ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਧਧ	ਸਾਂਸਾਂ
ਜਿ	ਤੁ	ਝੈ	s	ਧਿ	ਆ	ਇ	ਦੇ
ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ
s	s	s	s	s	s	s	s

ਰਾਗੁ ਆਸਾ

ਸਲੋਕੁ ਮਃ ੧ ॥

ਕੂੜੁ ਰਾਜਾ ਕੂੜੁ ਪਰਜਾ ਕੂੜੁ ਸਭੁ ਸੰਸਾਰੁ ॥
ਕੂੜੁ ਮੰਡਪੁ ਕੂੜੁ ਮਾੜੀ ਕੂੜੁ ਬੈਸਣਹਾਰੁ ॥
ਕੂੜੁ ਸੁਇਨਾ ਕੂੜੁ ਰੁਪਾ ਕੂੜੁ ਪੈਨਣਹਾਰੁ ॥
ਕੂੜੁ ਕਾਇਆ ਕੂੜੁ ਕਪੜੁ ਕੂੜੁ ਰੂਪੁ ਅਪਾਰੁ ॥

(ਅੰਗ ੪੬੮)

ਪਦ ਅਰਥ:

ਕੂੜੁ = ਛਲ, ਭਰਮ (ਨੋਟ ਸ਼ਬਦ 'ਕੂੜੁ' ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਨਹੀਂ ਹੈ, 'ਨਾਂਵ' ਹੈ ਅਤੇ ਪੁਲਿੰਗ ਹੈ। ਇਹੀ ਕਾਰਨ ਹੈ ਕਿ 'ਮਾੜੀ', 'ਕਾਇਆ', 'ਬੀਬੀ' ਆਦਿਕ ਇਸਤ੍ਰੀ ਲਿੰਗ ਸ਼ਬਦਾਂ ਨਾਲ ਭੀ ਸ਼ਬਦ 'ਕੂੜੁ' ਪੁਲਿੰਗ ਇਕ-ਵਚਨ ਹੀ ਹੈ)। ਮੰਡਪ = ਸ਼ਾਮਿਆਨੇ। ਮਾੜੀ = ਮਹਲ। ਬੈਸਣਹਾਰੁ = (ਮਹਲ ਵਿਚ) ਵੱਸਣ ਵਾਲਾ। ਰੁਪਾ = ਚਾਂਦੀ। ਕਾਇਆ = ਸਰੀਰ। ਅਪਾਰੁ = ਬੇਅੰਤ, ਬਹੁਤ।

ਰਾਗੁ ਆਸਾ ਦਾਦਰਾ (੬ ਮਾਤਰਾ)
(ਅੰਗ ੪੬੮)

1 x	2	3	4 0	5	6
ਸਥਾਈ					
ਮ	ਮ	ਮ	ਪ	ਪ	ਪ
ਕੂ	s	ਤੁ	ਰਾ	s	ਜਾ
ਧ	ਧ	ਧ	ਪ	ਪ	ਪ
ਕੂ	s	ਤੁ	ਪ	ਰ	ਜਾ
ਮ	ਮ	ਮ	ਗ	ਗ	ਗ
ਕੂ	s	ਤੁ	ਸ	s	ਭੁ
ਰੇ	ਰੇ	ਰੇ	ਸ	ਸ	ਸ
ਸੰ	s	s	ਸਾ	s	ਰੁ
ਮ	ਮ	ਮ	ਪ	ਪ	ਪ
ਕੂ	s	ਤੁ	ਮੰ	ਡ	ਪ
ਧ	ਧ	ਧ	ਪ	ਪ	ਪ
ਕੂ	s	ਤੁ	ਮਾ	s	ਤੀ
ਮ	ਮ	ਮ	ਗ	ਗ	ਗ
ਕੂ	s	ਤੁ	ਬੈ	ਸ	ਣ
ਰੇ	ਰੇ	ਰੇ	ਸ	ਸ	ਸ
ਹਾ	s	s	ਰੁ	s	s
ਅੰਤਰਾ					
ਸੰ	ਸੰ	ਸੰ	ਸੰ	ਸੰ	ਸੰ
ਕੂ	s	ਤੁ	ਸੁ	ਇ	ਨਾ
ਰੇ	ਰੇ	ਰੇ	ਸੰ	ਸੰ	ਸੰ
ਕੂ	s	ਤੁ	ਰੁ	s	ਪਾ
ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਧ	ਧ	ਧ
ਕੂ	s	ਤੁ	ਪੈ	ਨੁ	ਣ
ਮ	ਮ	ਮ	ਪ	ਪ	ਪ
ਹਾ	s	s	ਰੁ	s	s
ਧ	ਧ	ਧ	ਧ	ਧ	ਧ
ਕੂ	s	ਤੁ	ਕਾ	ਇ	ਆ
ਮ	ਮ	ਮ	ਪ	ਪ	ਪ
ਕੂ	s	ਤੁ	ਕ	ਪ	ਤੁ
ਮ	ਮ	ਮ	ਗ	ਗ	ਗ
ਕੂ	s	ਤੁ	ਰੂ	s	ਪੁ
ਰੇ	ਰੇ	ਰੇ	ਸ	ਸ	ਸ
ਅ	ਪਾ	s	ਰੁ	s	s

ਰਾਗੁ ਆਸਾ

ਮਃ ੧ ॥

ਸਚੁ ਤਾ ਪਰੁ ਜਾਣੀਐ ਜਾ ਰਿਦੈ ਸਚਾ ਹੋਇ ॥
ਕੂੜ ਕੀ ਮਲੁ ਉਤਰੈ ਤਨੁ ਕਰੇ ਹਛਾ ਧੋਇ ॥
ਸਚੁ ਤਾ ਪਰੁ ਜਾਣੀਐ ਜਾ ਸਚਿ ਧਰੇ ਪਿਆਰੁ ॥
ਨਾਉ ਸੁਣਿ ਮਨੁ ਰਹਸੀਐ ਤਾ ਪਾਏ ਮੋਖ ਦੁਆਰੁ ॥

(ਅੰਗ ੪੬੮)

ਪਦ ਅਰਥ:

ਤਾ ਪਰੁ = ਤਾਂ ਹੀ, ਤਦੋਂ ਹੀ। ਜਾਣੀਐ = ਜਾਣਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਸਚੁ = (ਸ਼ਬਦ 'ਕੂੜ' ਦੇ ਉਲਟ ਸ਼ਬਦ 'ਸਚੁ' ਹੈ; 'ਕੂੜ' ਦਾ ਅਰਥ ਹੈ 'ਛਲੁ' ਜੋ ਅਸਲੀਅਤ ਤੋਂ ਬਿਨਾ ਹੈ, ਜੋ ਉਤਨਾ ਚਿਰ ਹੀ ਹੈ, ਜਿਤਨਾ ਚਿਰ ਉਸ ਦਾ ਬਣਾਣ ਵਾਲਾ ਉਸ ਦੀ ਹੋਂਦ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਦੇ ਉਲਟ 'ਸਚੁ' ਦਾ ਅਰਥ ਹੈ) ਅਸਲੀਅਤ। ਰਿਦੈ = ਹਿਰਦੇ ਵਿਚ। ਸਚਾ = ਅਸਲੀਅਤ ਵਾਲਾ, ਹਰੀ। ਕੂੜ ਕੀ ਮਲੁ = ਮਾਇਆ ਰੂਪ ਛਲ ਦੀ (ਮਨ ਉੱਤੇ) ਮੈਲ। ਰਹਸੀਐ = ਖਿੜ ਪੈਂਦਾ ਹੈ। ਮੋਖ ਦੁਆਰੁ = ਮੁਕਤੀ ਦਾ ਦਰਵਾਜ਼ਾ, ਮਾਇਆ ਰੂਪ ਛਲ ਦੇ ਜੰਜੀਰਾਂ ਤੋਂ ਛੁੱਟਣ ਦਾ ਰਸਤਾ।

ਰਾਗੁ ਆਸਾ ਦੀਪਚੰਦੀ (੧੪ ਮਾਤਰਾ)
(ਅੰਗ ੪੬੮)

1 x	2	3	4 2	5	6	7	8 0	9	10	11 3	12	13	14
ਸਥਾਈ													
ਰੇ	ਰੇ	ਰੇ	ਮ	ਮ	ਮ	ਮਪ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪ
ਸ	s	ਚੁ	ਤਾ	s	ਪ	ਰੁ	ਜਾ	s	s	ਣੀ	s	ਐ	s
ਧ	ਧ	ਧ	ਧ	ਧ	ਧ	ਧਮ	ਮ	ਮ	ਮ	ਪ	ਪਮ	ਗਰੇ	ਸ
ਜਾ	s	s	ਰਿ	s	ਦੈ	s	ਸ	s	ਚਾ	ਹੇ	s	ਇ	s
ਰੇ	ਰੇ	ਰੇ	ਮ	ਮ	ਮ	ਮਪ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪ
ਕੂ	s	ੜ	ਕੀ	s	ਮ	ਲੁ	ਉ	ਤ	s	ਰੈ	s	s	s
ਧ	ਧ	ਧ	ਧ	ਧ	ਧ	ਧਮ	ਮ	ਮ	ਮ	ਪ	ਪਮ	ਗਰੇ	ਸ
ਤਨੁ	ਕ	ਰੇ	ਹ	s	ਛਾ	s	ਧੋ	s	s	ਇ	s	s	s
ਅੰਤਰਾ													
ਮ	ਮ	ਮ	ਪ	ਪ	ਧ	ਧ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ
ਸ	s	ਚੁ	ਤਾ	s	ਪ	ਰੁ	ਜਾ	ਣੀ	s	ਐ	s	s	s
ਰੇਂ	ਰੇਂ	ਰੇਂ	ਰੇਂ	ਰੇਂ	ਰੇਂ	ਰੇਂ	ਧ	ਧ	ਧ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ
ਜਾ	s	s	ਸ	ਚਿ	ਧ	ਰੇ	ਪਿ	s	s	ਆ	s	ਰੁ	s
ਮ	ਮ	ਮ	ਪ	ਪ	ਧ	ਧ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ
ਨਾ	s	ਉ	ਸੁ	ਣਿ	ਮ	ਨੁ	ਰ	s	ਹ	ਸੀ	s	ਐ	s
ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਧ	ਧ	ਪ	ਪ	ਮ	ਮ	ਮ	ਗ	ਰੇ	ਸ	ਸ
ਤਾ	s	s	ਪਾ	ਏ	ਮੋ	ਖ	ਦੁ	s	s	ਆ	s	ਰੁ	s

ਰਾਗੁ ਆਸਾ

ਪਉੜੀ ॥

ਦਾਨੁ ਮਹਿੰਡਾ ਤਲੀ ਖਾਕੁ ਜੇ ਮਿਲੈ ਤ ਮਸਤਕਿ ਲਾਈਐ ॥
ਕੂੜਾ ਲਾਲਚੁ ਛਡੀਐ ਹੋਇ ਇਕ ਮਨਿ ਅਲਖੁ ਧਿਆਈਐ ॥
ਫਲੁ ਤੇਵੇਹੋ ਪਾਈਐ ਜੇਵੇਹੀ ਕਾਰ ਕਮਾਈਐ ॥
ਜੇ ਹੋਵੈ ਪੂਰਬਿ ਲਿਖਿਆ ਤਾ ਧੂੜਿ ਤਿਨ੍ਹਾ ਦੀ ਪਾਈਐ ॥
ਮਤਿ ਥੋੜੀ ਸੇਵ ਗਵਾਈਐ ॥੧੦॥

(ਅੰਗ ੪੬੮)

ਪਦ ਅਰਥ:

ਦਾਨੁ = ਬਖਸ਼ਿਸ਼। ਮਹਿੰਡਾ = ਮੇਰਾ, ਭਾਵ, ਮੇਰੇ ਵਾਸਤੇ। ਤਲੀ ਖਾਕੁ = (ਪੈਰਾਂ ਦੀਆਂ ਤਲੀਆਂ ਦੀ ਖਾਕ, ਚਰਨ-ਧੂੜ।
ਤ = ਤਾਂ। ਕੂੜਾ = ਕੂੜ ਵਿਚ ਫਸਾਣ ਵਾਲਾ, ਮਾਇਆ ਦੇ ਜਾਲ ਵਿਚ ਫਸਾਣ ਵਾਲਾ। ਅਲਖੁ = ਅਦ੍ਰਿਸ਼ਟ। ਤੇਵੇਹੋ =
ਤਿਹੋ ਜਿਹਾ ਹੀ। ਜੇਵੇਹੀ = ਜਿਹੋ ਜਿਹੀ। ਪੂਰਬਿ = ਪਹਿਲੇ ਤੋਂ, ਮੁੱਢ ਤੋਂ, ਧੁਰ ਤੋਂ। ਲਿਖਿਆ = ਪਿਛਲੇ ਕੀਤੇ ਹੋਏ
ਕਰਮਾਂ ਦੇ ਸੰਸਕਾਰਾਂ ਦੀ ਹੋਂਦ। ਮਤਿ ਥੋੜੀ = ਆਪਣੀ ਮੱਤ ਥੋੜ ਹੋਵੇ, ਜੇ ਆਪਣੀ ਥੋੜੀ ਮੱਤ ਦੀ ਟੇਕ ਰੱਖੀਏ।

ਪਉੜੀ (੪ ਮਾਤਰਾ)
(ਅੰਗ ੪੬੮)

1 x	2	3 0	4	1 x	2	3 0	4
ਰੇਰੇ	ਰੇਮ	ਮਮ	ਮਮ	ਪਪ	ਪਪ	ਪਪ	ਪਪ
ਦਾਨੁ	ਮਹਿੰ	ਡਾ	ਤਲੀ	ਖਾ	s	ਕੁ	s
ਧਧ	ਧਧ	ਧਧ	ਮਮ	ਪਪ	ਪਪ	ਪਪ	ਪਪ
ਜੇ	ਮਿਲੈ	ਤ ਮਸ	ਤਕਿ	ਲਾ	ਈ	ਐ	s
ਰੇਰੇ	ਰੇਮ	ਮਮ	ਮਮ	ਪਪ	ਪਪ	ਪਪ	ਪਪ
ਕੂੜਾ	ਲਾ	ਲ	ਚੁ	ਛ	ਡੀ	ਐ	s
ਧਧ	ਧਧ	ਧਧ	ਮਮ	ਪਪ	ਪਪ	ਪਪ	ਪਪ
ਹੋਇ	ਇਕ	ਮਨਿ	ਅਲਖੁ	ਧਿ	ਆ	ਈ	ਐ
ਰੇਰੇ	ਰੇਮ	ਮਮ	ਮਮ	ਪਪ	ਪਪ	ਪਪ	ਪਪ
ਫਲੁ	ਤੇ	ਵੇ	ਹੇ	ਪਾ	ਈ	ਐ	s
ਧਧ	ਧਧ	ਧਧ	ਮਮ	ਪਪ	ਪਪ	ਪਪ	ਪਪ
ਜੇ	ਵੇ	ਹੀ	ਕਾਰ	ਕ	ਮਾ	ਈ	ਐ
ਰੇਰੇ	ਮਮ	ਪਪ	ਧਧ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਧ	ਧਧ	ਸਾਂਸਾਂ
ਜੇ	ਹੋਵੇ	ਪੂਰ	ਬਿ	ਲਿ	ਖਿ	ਆ	s
ਰੇਰੇ	ਰੇਰੇ	ਰੇਰੇ	ਰੇਰੇ	ਧਧ	ਧਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ
ਤਾ	ਧੂੜਿ	ਤਿਨ੍ਹਾ	ਦੀ	ਪਾ	ਈ	ਐ	s
ਨੀਨੀ	ਨੀਨੀ	ਨੀਨੀ	ਨੀਨੀ	ਧਧ	ਧਧ	ਪਪ	ਪਪ
ਮਤਿ	ਥੋੜੀ	ਸੇ	ਵ	ਗ	ਵਾ	ਈ	ਐ
ਮਮ	ਮਪ	ਧਧ	ਧਧ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਧਧ	ਸਾਂਸਾਂ
ਮਤਿ	ਥੋੜੀ	ਸੇ	ਵ	ਗ	ਵਾ	ਈ	s
ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ
ਐ	s	s	s	s	s	s	s

ਰਾਗੁ ਆਸਾ

ਸਲੋਕੁ ਮਃ ੧ ॥

ਸਚਿ ਕਾਲੁ ਕੂੜੁ ਵਰਤਿਆ ਕਲਿ ਕਾਲਖ ਬੇਤਾਲ ॥
ਬੀਉ ਬੀਜਿ ਪਤਿ ਲੈ ਗਏ ਅਬ ਕਿਉ ਉਗਵੈ ਦਾਲਿ ॥
ਜੇ ਇਕੁ ਹੋਇ ਤ ਉਗਵੈ ਰੁਤੀ ਹੂ ਰੁਤਿ ਹੋਇ ॥
ਨਾਨਕ ਪਾਹੈ ਬਾਹਰਾ ਕੋਰੈ ਰੰਗੁ ਨ ਸੋਇ ॥

(ਅੰਗ ੪੬੮)

ਪਦ ਅਰਥ:

ਸਚਿ = ਸੱਚ ਵਿਚ। ਸਚਿ ਕਾਲੁ = ਸੱਚ ਵਿਚ ਕਾਲ ਪੈ ਗਿਆ ਹੈ ਅਸਲੀਅਤ ਦੀ ਪਰਖ ਨਹੀਂ ਰਹੀ।
ਕਾਲਖ = ਕਾਲਾਪਨ, ਵਿਕਾਰਾਂ ਦੀ ਸਿਆਹੀ। ਬੇਤਾਲ = ਭੂਤ ਪ੍ਰੇਤ। ਬੀਉ = ਨਾਮ ਰੂਪ ਬੀਜ। ਬੀਜਿ = ਬੀਜ ਕੇ।
ਕਿਉ ਉਗਵੈ = ਨਹੀਂ ਉਗ ਸਕਦੀ। ਦਾਲਿ = ਦਾਣੇ ਦੇ ਦੇਵੇਂ ਹਿੱਸੇ ਵਖੇ ਵਖਰੇ। ਇਕੁ = ਸਾਬਤ ਬੀਜ। ਰੁਤੀ ਹੂ
ਰੁਤਿ = ਰੁਤਾਂ ਵਿਚੋਂ ਰੁਤ, ਭਾਵ ਚੰਗੀ ਰੁਤ, ਫਬਵੀਂ ਰੁਤ। ਪਾਹ = ਲਾਗ, ਕੱਪੜੇ ਨੂੰ ਪੱਕਾ ਰੰਗ ਚਾੜ੍ਹਨ ਲਈ ਜੇ ਪਾਣੀ
ਵਿਚ ਰੰਗ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਪਾਈਦੀ ਹੈ। ਕੋਰੈ = ਕੋਰੇ (ਕੱਪੜੇ) ਨੂੰ। ਰੰਗੁ ਸੋਇ = ਉਹ (ਪੱਕਾ) ਰੰਗ ਜੋ (ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ।
ਭਾਵ) ਵਧੀਆ ਪੱਕਾ ਰੰਗ।

ਰਾਗੁ ਆਸਾ ਦੀਪਚੰਦੀ (੧੪ ਮਾਤਰਾ)

(ਅੰਗ ੪੬੮)

1 x	2	3	4 2	5	6	7	8 0	9	10	11 3	12	13	14
ਸਥਾਈ													
ਰੇ	ਰੇ	ਰੇ	ਮ	ਮ	ਮ	ਮਪ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪ
ਸ	s	ਚਿ	ਕਾ	ਲੁ	ਕੂ	ੜੁ	ਵ	s	ਰ	ਤਿ	ਆ	s	s
ਧ	ਧ	ਧ	ਧ	ਧ	ਧ	ਧਮ	ਮ	ਮ	ਮ	ਪ	ਪਮ	ਗਰੇ	ਸ
ਕ	s	ਲਿ	ਕਾ	ਲ	s	ਖ	ਬੇ	ਤਾ	ਲ	s	s	s	s
ਰੇ	ਰੇ	ਰੇ	ਮ	ਮ	ਮ	ਮਪ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪ
ਬੀ	ਉ	s	ਬੀ	ਜਿ	ਪਤਿ	ਲੈ	ਗ	s	s	ਏ	s	s	s
ਧ	ਧ	ਧ	ਧ	ਧ	ਧ	ਧਮ	ਮ	ਮ	ਮ	ਪ	ਪਮ	ਗਰੇ	ਸ
ਅਬ	ਕਿ	ਉ	ਉ	ਗ	ਵੈ	s	ਦਾ	s	s	ਲਿ	s	s	s
ਅੰਤਰਾ													
ਮ	ਮ	ਮ	ਪ	ਪ	ਧ	ਧ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ
ਜੇ	s	s	ਇਕੁ	ਹੇ	ਇ	ਤ	ਉ	s	ਗ	ਵੈ	s	s	s
ਰੇਂ	ਰੇਂ	ਰੇਂ	ਰੇਂ	ਰੇਂ	ਰੇਂ	ਰੇਂ	ਧ	ਧ	ਧ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ
ਰੁ	s	ਤੀ	ਹੂ	s	ਰੁ	ਤਿ	ਹੇ	s	s	ਇ	s	s	s
ਮ	ਮ	ਮ	ਪ	ਪ	ਧ	ਧ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ
ਨਾ	ਨ	ਕ	ਪਾ	s	ਹੈ	s	ਬਾ	s	s	ਹ	s	ਰਾ	s
ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਧ	ਧ	ਪ	ਪ	ਮ	ਮ	ਮ	ਗ	ਰੇ	ਸ	ਸ
ਕੋ	s	ਰੈ	ਰੰ	ਗੁ	s	ਨ	ਸੋ	s	s	ਇ	s	s	s

ਰਾਗੁ ਆਸਾ

ਮਃ ੧ ॥

ਲਬੁ ਪਾਪੁ ਦੁਇ ਰਾਜਾ ਮਹਤਾ ਕੂੜੁ ਹੋਆ ਸਿਕਦਾਰੁ ॥
ਕਾਮੁ ਨੇਬੁ ਸਦਿ ਪੁਛੀਐ ਬਹਿ ਬਹਿ ਕਰੇ ਬੀਚਾਰੁ ॥
ਅੰਧੀ ਰਯਤਿ ਗਿਆਨ ਵਿਹੂਣੀ ਭਾਹਿ ਭਰੇ ਮੁਰਦਾਰੁ ॥
ਗਿਆਨੀ ਨਚਹਿ ਵਾਜੇ ਵਾਵਹਿ ਰੂਪ ਕਰਹਿ ਸੀਗਾਰੁ ॥

(ਅੰਗ ੪੬੮-੪੬੯)

ਪਦ ਅਰਥ:

ਲਬੁ = ਜੀਭ ਦਾ ਚਸਕਾ। ਮਹਤਾ = ਵਜ਼ੀਰ। ਸਿਕਦਾਰੁ = ਚੌਧਰੀ। ਨੇਬੁ = ਨਾਇਬ। ਸਦਿ = ਸੱਦ ਕੇ, ਬੁਲਾ ਕੇ।
ਅੰਧੀ ਰਯਤਿ = ਕਾਮਾਦਿਕ ਵਿਕਾਰਾਂ ਦੇ ਅਧੀਨ ਰਹਿ ਕੇ ਅੰਨ੍ਹੇ ਹੋਏ ਜੀਵ। ਭਾਹਿ = ਅੱਗ, ਤ੍ਰਿਸ਼ਨਾ ਦੀ ਅੱਗ। ਮੁਰਦਾਰੁ
= ਹਰਾਮ, ਵੱਢੀ, ਰਿਸ਼ਵਤ। ਭਰੇ ਮੁਰਦਾਰੁ = (ਰਯਤ) ਚੱਟੀ ਭਰਦੀ ਹੈ। ਗਿਆਨੀ = ਹੋਰਨਾਂ ਨੂੰ ਉਪਦੇਸ਼ ਕਰਨ ਵਾਲੇ।
ਵਾਵਹਿ = ਵਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਰੂਪ ਕਰਹਿ = ਕਈ ਭੇਸ ਵਟਾਂਦੇ ਹਨ।

ਰਾਗੁ ਆਸਾ ਅੱਧਾ ਤਿੰਨਤਾਲ (੧੪ ਮਾਤਰਾ)

(ਅੰਗ ੪੬੮-੪੬੯)

1 x	2	3	4	5 2	6	7	8	9 0	10	11	12	13 3	14	15	16
ਸਥਾਈ								ਸੰ	ਸੰ	ਸੰ	ਸੰ	ਨੀ	ਧ	ਪ	ਪ
ਮ	ਪ	ਧ	ਧਸੰ	ਸੰ	ਸੰ	ਸੰ	ਸੰ	ਲਬੁ	ਪਾ	ਪੁ ਦੁ	ਇ	ਰਾ	ਜਾ	ਮਹ	ਤਾ
ਕੂ	ਕੂ	ਹੋ	ਆ	ਸਿ	ਕ	ਦਾ	ਰੁ								
								ਧ	ਧ	ਧ	ਧ	ਧਮ	ਪ	ਪ	ਪ
ਮ	ਗ	ਰੇ	ਰੇ	ਸ	ਸ	ਸ	ਸ	ਕਾਮੁ	ਨੇਬੁ	ਸ	ਦਿ	ਪੁ	ਛੀ	s	ਐ
ਬਹਿ	ਬਹਿ	ਕ	ਰੇ	ਬੀ	ਚਾ	s	ਰੁ								
ਅੰਤਰਾ								ਮ	ਮ	ਮ	ਮ	ਪ	ਪ	ਧ	ਧ
ਸੰ	ਸੰ	ਸੰ	ਸੰ	ਧ	ਧ	ਸੰ	ਸੰ	ਅੰਧੀ	ਰਯਤਿ	ਗਿਆ	ਨ	ਵਿ	ਹੂ	ਣੀ	s
ਭਾ	ਹਿ	ਭ	ਰੇ	ਮੁ	ਰ	ਦਾ	ਰੁ								
								ਗੰ	ਗੰ	ਗੰ	ਗੰ	ਰੇਂ	ਰੇਂ	ਸੰ	ਸੰ
ਨੀ	ਧ	ਪ	ਮ	ਗ	ਰੇ	ਸ	ਸ	ਗਿਆ	ਨੀ ਨਚ	ਹਿ	ਵਾਜੇ	ਵਾ	ਵ	ਹਿ	s
ਰੂ	ਪ	ਕਰ	ਹਿ	ਸੀ	ਗਾ	s	ਰੁ								

ਰਾਗੁ ਆਸਾ

ਮਃ ੧ ॥

ਵਦੀ ਸੁ ਵਜਗਿ ਨਾਨਕਾ ਸਚਾ ਵੇਖੈ ਸੋਇ ॥
ਸਭਨੀ ਛਾਲਾ ਮਾਰੀਆ ਕਰਤਾ ਕਰੇ ਸੁ ਹੋਇ ॥
ਅਗੈ ਜਾਤਿ ਨ ਜੋਰੁ ਹੈ ਅਗੈ ਜੀਉ ਨਵੇ ॥
ਜਿਨ੍ਹ ਕੀ ਲੇਖੈ ਪਤਿ ਪਵੈ ਚੰਗੇ ਸੇਈ ਕੇਇ ॥੩॥

(ਅੰਗ ੪੬੯)

ਪਦ ਅਰਥ:

ਵਦੀ = ਮਿਥੀ ਹੋਈ, ਰੱਬ ਵਲੋਂ ਨਿਯਤ ਹੋਈ ਹੋਈ। ਸੁ = ਉਹੀ ਗੱਲ। ਵਜਗਿ = ਵੱਜੇਗੀ, ਪਰਗਟ ਹੋਵੇਗੀ। ਸਚਾ =
ਸਦਾ-ਥਿਰ ਰਹਿਣ ਵਾਲਾ ਪ੍ਰਭੂ। ਵੇਖੈ = (ਹਰੇਕ ਜੀਵ ਦੀ) ਸੰਭਾਲ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਸਭਨੀ = ਸਭ ਜੀਵਾਂ ਨੇ। ਛਾਲਾ
ਮਾਰੀਆ = ਆਪਣਾ ਜ਼ੋਰ ਲਾਇਆ ਹੈ। ਸੁ ਹੋਇ = ਉਹੀ ਕੁਝ ਵਰਤਦਾ ਹੈ। ਅਗੈ = ਇਹ ਸਰੀਰ ਛੱਡ ਕੇ ਜਿੱਥੇ ਜਾਣਾ ਹੈ
ਓਥੇ। ਜਾਤਿ = ਭਾਵ, ਕਿਸੇ ਉੱਚੀ ਜਾਂ ਨੀਵੀਂ ਜਾਤ ਦਾ ਵਿਤਕਰਾ। ਜੋਰੁ = ਧੱਕਾ। ਸੇਈ ਕੇਇ = ਉਹੀ ਕੋਈ ਕੋਈ (ਜੀਵ)
। ਲੇਖੈ = ਲੇਖਾ ਹੋਣ ਵੇਲੇ।

ਰਾਗੁ ਆਸਾ ਰੂਪਕ (੭ ਮਾਤਰਾ)
(ਅੰਗ ੪੬੯)

1 x	2	3	4 2	5	6 3	7
ਸਥਾਈ						
ਮਪ	ਧਨੀ	ਪਧ	ਸਂ	ਨੀ	ਧ	ਪ
ਵ	s	ਦੀ	ਸੁ	ਵ	ਜ	ਗਿ
ਮ	ਮ	ਮ	ਗ	ਰੇ	ਸ	ਸ
ਨਾ	s	s	ਨ	s	ਕਾ	s
ਸ	ਸ	ਸ	ਧ	ਧ	ਸ	ਸ
ਸ	s	ਚਾ	ਵੇ	s	ਖੈ	s
ਗ	ਗ	ਗ	ਰੇ	ਰੇ	ਸ	ਸ
ਸੋ	s	s	ਇ	s	s	s
ਮਪ	ਧਨੀ	ਪਧ	ਸਂ	ਨੀ	ਧ	ਪ
ਸ	ਭ	ਨੀ	ਛਾ	s	ਲਾ	s
ਮ	ਮ	ਮ	ਗ	ਰੇ	ਸ	ਸ
ਮਾ	s	s	ਰੀ	s	ਆ	s
ਸ	ਸ	ਸ	ਧ	ਧ	ਸ	ਸ
ਕ	ਰ	ਤਾ	ਕ	ਰੇ	ਸੁ	s
ਗ	ਗ	ਗ	ਰੇ	ਰੇ	ਸ	ਸ
ਹੋ	s	s	ਇ	s	s	s
ਅੰਤਰਾ						
ਮ	ਮ	ਮ	ਪ	ਪ	ਧ	ਧ
ਅ	s	ਗੈ	ਜਾ	ਤਿ	ਨ	s
ਸਂ	ਸਂ	ਧ	ਸਂ	ਸਂ	ਸਂ	ਸਂ
ਜੋ	s	ਚੁ	ਹੈ	s	s	s
ਧ	ਸਂ	ਰੇਂ	ਮਂ	ਗਂ	ਰੇਂ	ਸਂ
ਅ	s	ਗੈ	ਜੀ	s	ਉ	s
ਧ	ਧ	ਧ	ਸਂ	ਸਂ	ਸਂ	ਸਂ
ਨ	s	s	s	s	ਵੇ	s
ਮ	ਮ	ਮ	ਪ	ਪ	ਧ	ਧ
ਜਿ	s	ਨ੍	ਕੀ	s	ਲੇ	ਖੈ
ਸਂ	ਸਂ	ਧ	ਸਂ	ਸਂ	ਸਂ	ਸਂ
ਪ	s	ਤਿ	ਪ	s	ਵੇ	s
ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਧ	ਧ	ਪ	ਪ
ਚੰ	s	ਗੇ	ਸੇ	s	ਈ	s
ਮਪ	ਧਸਂ	ਸਂ	ਸਾਂਨੀ	ਧਪ	ਮਗ	ਰੇਸ
ਕੇ	s	s	ਇ	s	s	s

ਰਾਗੁ ਆਸਾ

ਪਉੜੀ ॥

ਧੁਰਿ ਕਰਮੁ ਜਿਨ੍ਹਾ ਕਉ ਤੁਧੁ ਪਾਇਆ ਤਾ ਤਿਨ੍ਹੀ ਖਸਮੁ ਧਿਆਇਆ ॥
ਏਨ੍ਹਾ ਜੰਤਾ ਕੈ ਵਸਿ ਕਿਛੁ ਨਾਹੀ ਤੁਧੁ ਵੇਕੀ ਜਗਤੁ ਉਪਾਇਆ ॥
ਇਕਨਾ ਨੇ ਤੂੰ ਮੇਲਿ ਲੈਹਿ ਇਕਿ ਆਪਹੁ ਤੁਧੁ ਖੁਆਇਆ ॥
ਗੁਰ ਕਿਰਪਾ ਤੇ ਜਾਣਿਆ ਜਿਥੈ ਤੁਧੁ ਆਪੁ ਬੁਝਾਇਆ ॥
ਸਹਜੇ ਹੀ ਸਚਿ ਸਮਾਇਆ ॥੧੧॥

(ਅੰਗ ੪੬੯)

ਪਦ ਅਰਥ:

ਧੁਰਿ = ਧੁਰ ਤੋਂ, ਮੁੱਢ ਤੋਂ। ਕਰਮੁ = ਬਖਸ਼ਿਸ਼, ਮਿਹਰ। ਤੁਧੁ = ਤੂੰ ਹੋ ਕਰਤਾਰ ! ਵੇਕੀ = ਕਈ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦਾ, ਕਈ ਰੰਗਾਂ ਦਾ। ਇਕਨਾ ਨੇ = ਕਈ ਜੀਵਾਂ ਨੂੰ। ਇਕਿ = ਕਈ ਜੀਵ। ਆਪਹੁ = ਆਪਣੇ ਆਪ ਤੋਂ। ਤੁਧੁ = ਤੂੰ, ਹੇ ਪ੍ਰਭੂ ! ਖੁਆਇਆ = ਖੁੰਝਾਏ ਹੋਏ ਹਨ, ਪਰੇ ਕੀਤੇ ਹੋਏ ਹਨ। ਤੁਧੁ ਜਾਣਿਆ = (ਤੈਨੂੰ) ਜਾਣ ਲਿਆ। ਜਿਥੈ = ਜਿਸ ਮਨੁੱਖ ਦੇ ਅੰਦਰ। ਆਪੁ = ਆਪਣਾ ਆਪ। ਬੁਝਾਇਆ = ਸਮਝਾ ਦਿੱਤਾ ਹੈ। ਸਹਜੇ ਹੀ = ਸੁਤੇ ਹੀ। ਸਚਿ = ਸੱਚ ਵਿਚ, ਥਿਰਤਾ ਵਿਚ, ਅਡੋਲਤਾ ਵਿਚ, ਅਸਲੀਅਤ ਵਿਚ। ਸਮਾਇਆ = ਲੀਨ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ॥

ਪਉੜੀ (੪ ਮਾਤਰਾ)
(ਅੰਗ ੪੬੯)

1	2	3	4	1	2	3	4
x		0		x		0	
ਰੇਰੇ	ਰੇਮ	ਮਮ	ਮਮ	ਪਪ	ਪਪ	ਪਪ	ਪਪ
ਧੁਰਿ	ਕਰਮੁ	ਜਿਨ੍ਹਾ ਕਉ	ਤੁਧੁ	ਪਾ	ਇ	s	ਆ
ਧਧ	ਧਧ	ਧਧ	ਮਮ	ਪਪ	ਪਪ	ਪਪ	ਪਪ
ਤਾ	ਤਿਨੀ	ਖਸ	ਮੁ	ਧਿ	ਆ	ਇ	ਆ
ਰੇਰੇ	ਰੇਮ	ਮਮ	ਮਮ	ਪਪ	ਪਪ	ਪਪ	ਪਪ
ਏਨਾ	ਜੰਤਾ ਕੈ	ਵਸਿ	ਕਿਛੁ	ਨਾ	s	ਹੀ	s
ਧਧ	ਧਧ	ਧਧ	ਮਮ	ਪਪ	ਪਪ	ਪਪ	ਪਪ
ਤੁਧੁ	ਵੇਕੀ	ਜਗ	ਤੁ	ਉ	ਪਾ	ਇ	ਆ
ਰੇਰੇ	ਰੇਮ	ਮਮ	ਮਮ	ਪਪ	ਪਪ	ਪਪ	ਪਪ
ਇਕਨਾ	ਨੋ ਤੂੰ	ਮੇ	ਲਿ	ਲੈ	s	ਹਿ	s
ਧਧ	ਧਧ	ਧਧ	ਮਮ	ਪਪ	ਪਪ	ਪਪ	ਪਪ
ਇਕਿ	ਆਪ	ਹੁ	ਤੁਧੁ	ਖੁ	ਆ	ਇ	ਆ
ਰੇਰੇ	ਮਮ	ਪਪ	ਧਧ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਧ	ਧਧ	ਸਾਂਸਾਂ
ਗੁਰ	ਕਿਰ	ਪਾ	ਤੇ	ਜਾ	ਣਿ	s	ਆ
ਰੇਰੇ	ਰੇਰੇ	ਰੇਰੇ	ਰੇਰੇ	ਧਧ	ਧਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ
ਜਿਥੇ	ਤੁਧੁ	s	ਆਪੁ	ਬੁ	ਝਾ	ਇ	ਆ
ਨੀਨੀ	ਨੀਨੀ	ਨੀਨੀ	ਨੀਨੀ	ਧਧ	ਧਧ	ਪਪ	ਪਪ
ਸ	ਹ	s	ਜੇ	ਹੀ	s	s	s
ਮਮ	ਮਪ	ਧਧ	ਧਧ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਧਧ	ਸਾਂਸਾਂ
ਸ	s	ਚਿ	s	ਸ	s	ਮਾ	ਇ
ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ
ਆ	s	s	s	s	s	s	s

ਰਾਗੁ ਆਸਾ

ਸਲੋਕੁ ਮਃ ੧ ॥

ਦੁਖੁ ਦਾਰੂ ਸੁਖੁ ਰੋਗੁ ਭਇਆ ਜਾ ਸੁਖੁ ਤਾਮਿ ਨ ਹੋਈ ॥
ਤੂੰ ਕਰਤਾ ਕਰਤਾ ਮੈ ਨਾਹੀ ਜਾ ਹਉ ਕਰੀ ਨ ਹੋਈ ॥੧॥
ਬਲਿਹਾਰੀ ਕੁਦਰਤਿ ਵਸਿਆ ॥
ਤੇਰਾ ਅੰਤੁ ਨ ਜਾਈ ਲਖਿਆ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

(ਅੰਗ ੪੬੯)

ਪਦ ਅਰਥ:

ਤਾਮਿ = ਤਦੋਂ। ਕਰਣਾ = ਕਰਨਹਾਰ। ਮੈ ਨਾਹੀ = ਮੈਂ ਕੁਝ ਭੀ ਨਹੀਂ, ਮੇਰੀ ਕੋਈ ਪਾਇਆਂ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਜਾ ਹਉ ਕਰੀ =
ਜੇ ਮੈਂ 'ਹਉ' ਆਖਾਂ, ਜੇ ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਕੁਝ ਸਮਝ ਬੈਠਾਂ। ਨ ਹੋਈ = ਨਹੀਂ ਫਬਦਾ, ਇਹ ਗੱਲ ਫਬਦੀ ਨਹੀਂ।

ਰਾਗੁ ਆਸਾ ਅੱਧਾ ਤਿੰਨਤਾਲ (੧੬ ਮਾਤਰਾ)
(ਅੰਗ ੪੬੯)

1 x	2	3	4	5 2	6	7	8	9 0	10	11	12	13 3	14	15	16
ਸਥਾਈ								-	ਮ	ਮ	ਮ	ਪ	ਪ	ਧ	ਧ
								s	ਬਲਿ	ਹਾ	ਰੀ	ਕੁ	ਦ	ਰ	ਤਿ
-	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਨੀ	ਧ	ਪ	ਪ								
s	ਵ	ਸਿ	s	ਆ	s	s	s								
								-	ਮ	ਮ	ਮ	ਪ	ਮ	ਗਰੇ	ਸ
								s	ਤੇਰਾ	ਅੰ	ਤੁ	ਨ	ਜਾ	s	ਈ
ਸਰੇ	ਮਪ	ਰੇਗ	ਪਧ	ਸਾਂਨੀ	ਧਪ	ਮਗ	ਰੇਸ								
ਲ	s	ਖਿ	s	ਆ	s	s	s								
ਅੰਤਰਾ								-	ਮ	ਮ	ਮ	ਮਗ	ਰੇ	ਰੇ	ਰੇ
								s	ਦੁਖੁ	ਦਾ	ਰੂ	ਸੁ	ਖੁ	ਰੇ	ਗੁ
-	ਰੇ	ਰੇ	ਮ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪ								
s	ਭ	s	s	ਇ	s	ਆ	s								
								-	ਮ	ਮ	ਮ	ਪ	ਪ	ਧ	ਧ
								s	ਜਾ	ਸੁ	ਖੁ	ਤਾ	s	ਮਿ	ਨ
-	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਧ	ਧ	ਸਾਂ	ਸਾਂ								
s	ਹੇ	s	s	ਈ	s	s	s								
								-	ਰੇਂ	ਰੇਂ	ਰੇਂ	ਰੇਂ	ਰੇਂ	ਰੇਂ	ਰੇਂ
								s	ਤੂੰ	ਕਰ	ਤਾ	ਕਰ	ਣਾ	ਮੈ	s
-	ਗਾਂ	ਗਾਂ	ਗਾਂ	ਰੇਂ	ਰੇਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ								
s	ਨਾ	s	s	ਹੀ	s	s	s								
								-	ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਧ	ਧ	ਪ	ਪ
								s	ਜਾ	ਹ	ਉ	ਕ	ਰੀ	ਨ	s
ਸਰੇ	ਮਪ	ਰੇਮ	ਪਧ	ਸਾਂਨੀ	ਧਪ	ਮਗ	ਰੇਸ								
ਹੇ	s	s	s	ਈ	s	s	s								

ਰਾਗੁ ਆਸਾ

ਮਃ ੧ ॥

ਕੁੰਭੇ ਬਧਾ ਜਲੁ ਰਹੈ ਜਲੁ ਬਿਨੁ ਕੁੰਭੁ ਨ ਹੋਇ ॥
ਗਿਆਨ ਕਾ ਬਧਾ ਮਨੁ ਰਹੈ ਗੁਰ ਬਿਨੁ ਗਿਆਨੁ ਨ ਹੋਇ ॥੫॥
(ਅੰਗ ੪੬੯)

ਪਦ ਅਰਥ:

ਕੁੰਭ = ਘੜਾ। ਕੁੰਭੇ = ਘੜੇ ਵਿਚ ਹੀ। ਬਧਾ = ਬੱਝਾ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਰਹੈ = ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ, ਟਿਕ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਕੁੰਭੁ ਨ ਹੋਇ
= ਘੜਾ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ, ਘੜਾ ਨਹੀਂ ਬਣ ਸਕਦਾ। ਮਨੁ ਰਹੈ = ਮਨ ਟਿਕਦਾ ਹੈ।

**ਰਾਗੁ ਆਸਾ ਰੂਪਕ (੭ ਮਾਤਰਾ)
(ਅੰਗ ੪੬੯)**

1 x	2	3	4 2	5	6 3	7
ਸਥਾਈ						
ਮਪ	ਧਨੀ	ਪਧ	ਸਾਂ	ਨੀ	ਧ	ਪ
ਕੁੰ	s	ਭੇ	ਬ	s	ਧਾ	s
ਮ	ਮ	ਮ	ਗ	ਰੇ	ਸ	ਸ
ਜ	s	ਲੁ	ਰ	s	ਹੈ	s
ਸ	ਸ	ਸ	ਧ	ਧ	ਸ	ਸ
ਜਲ	ਬਿ	ਨੁ	ਕੁੰ	ਭੁ	ਨ	s
ਗ	ਗ	ਗ	ਰੇ	ਰੇ	ਸ	ਸ
ਹੇ	s	s	ਇ	s	s	s
ਅੰਤਰਾ						
ਮ	ਮ	ਮ	ਪ	ਪ	ਧ	ਧ
ਗਿ	ਆ	ਨ	ਕਾ	s	ਬ	ਧਾ
ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਧ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ
ਮ	s	ਨੁ	ਰ	s	ਹੈ	s
ਰੇਂ	ਰੇਂ	ਰੇਂ	ਸਾਂ	ਨੀ	ਧ	ਪ
ਗੁਰ	ਬਿ	ਨੁ	ਗਿਆ	ਨੁ	ਨ	s
ਮਪ	ਧਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂਨੀ	ਧਪ	ਮਗ	ਰੇਸ
ਹੇ	s	s	ਇ	s	s	s

ਰਾਗੁ ਆਸਾ

ਪਉੜੀ ॥

ਪੜਿਆ ਹੋਵੈ ਗੁਨਹਗਾਰੁ ਤਾ ਓਮੀ ਸਾਧੁ ਨ ਮਾਰੀਐ ॥
ਜੇਹਾ ਘਾਲੇ ਘਾਲਣਾ ਤੇਵੇਹੇ ਨਾਉ ਪਚਾਰੀਐ ॥
ਐਸੀ ਕਲਾ ਨ ਖੇਡੀਐ ਜਿਤੁ ਦਰਗਹ ਗਇਆ ਹਾਰੀਐ ॥
ਪੜਿਆ ਅਤੈ ਓਮੀਆ ਵੀਚਾਰੁ ਅਗੈ ਵੀਚਾਰੀਐ ॥
ਮੁਹਿ ਚਲੈ ਸੁ ਅਗੈ ਮਾਰੀਐ ॥੧੨॥

(ਅੰਗ ੪੬੯)

ਪਦ ਅਰਥ:

ਪੜਿਆ = ਪੜ੍ਹਿਆ ਹੋਇਆ ਮਨੁੱਖ। **ਗੁਨਹਗਾਰੁ** = ਮੰਦੇ ਕੰਮ ਕਰਨ ਵਾਲਾ। **ਓਮੀ** = ਨਿਰਾ ਸ਼ਬਦ 'ਓਮ' ਨੂੰ ਹੀ ਜਾਣਨ ਵਾਲਾ, ਭਾਵ, ਅਨਪੜ੍ਹ ਮਨੁੱਖ। **ਸਾਧੂ** = ਭਲਾ ਮਨੁੱਖ। **ਨ ਮਾਰੀਐ** = ਮਾਰ ਨਹੀਂ ਖਾਂਦਾ। **ਘਾਲਣਾ ਘਾਲੇ** = ਕਮਾਈ ਕਰੇ। **ਤੇਵੇਹੇ** : = ਤਿਹੋ ਜਿਹਾ ਹੀ। **ਪਚਾਰੀਐ** = ਪਰਚਲਤ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਮਸ਼ਹੂਰ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। **ਕਲਾ** = ਖੇਡ। **ਜਿਤੁ** = ਜਿਸ ਦੇ ਕਾਰਨ। **ਵੀਚਾਰੀਐ** = ਵਿਚਾਰੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ, ਕਬੂਲ ਪੈਂਦੀ ਹੈ। **ਮੁਹਿ ਚਲੈ** = ਮੂੰਹ ਦੇ ਜ਼ੋਰ ਚੱਲੇ, ਜੇ ਮਨੁੱਖ ਮੂੰਹ-ਜ਼ੋਰ ਹੋਵੇ, ਆਪਣੀ ਮਰਜ਼ੀ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਤੁਰੇ।

ਪਉੜੀ (੪ ਮਾਤਰਾ)
(ਅੰਗ ੪੬੯)

1 x	2	3 0	4	1 ਘ	2	3 0	4
ਰੇਰੇ	ਰੇਮ	ਮਮ	ਮਮ	ਪਪ	ਪਪ	ਪਪ	ਪਪ
ਪੜਿ	ਆ	ਹੇ	ਵੈ	ਗੁਨ	ਹ	ਗਾ	ਰੁ
ਧਧ	ਧਧ	ਧਧ	ਮਮ	ਪਪ	ਪਪ	ਪਪ	ਪਪ
ਤਾ	ਓਮੀ	ਸਾਧੁ	ਨ	ਮਾ	ਰੀ	s	ਐ
ਰੇਰੇ	ਰੇਮ	ਮਮ	ਮਮ	ਪਪ	ਪਪ	ਪਪ	ਪਪ
ਜੇ	ਹਾ	ਘਾ	ਲੇ	ਘਾ	ਲ	s	ਣਾ
ਧਧ	ਧਧ	ਧਧ	ਮਮ	ਪਪ	ਪਪ	ਪਪ	ਪਪ
ਤੇ	ਵੇਹੋ	ਨਾ	ਉ	ਪ	ਚਾ	ਰੀ	ਐ
ਰੇਰੇ	ਰੇਮ	ਮਮ	ਮਮ	ਪਪ	ਪਪ	ਪਪ	ਪਪ
ਐ	ਸੀ	ਕਲਾ	ਨ	ਖੇ	ਡੀ	s	ਐ
ਧਧ	ਧਧ	ਧਧ	ਮਮ	ਪਪ	ਪਪ	ਪਪ	ਪਪ
ਜਿਤੁ	ਦਰ	ਗਹ	ਗਇਆ	ਹਾ	ਰੀ	s	ਐ
ਰੇਰੇ	ਮਮ	ਪਪ	ਧਧ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਧ	ਧਧ	ਸਾਂਸਾਂ
ਪੜਿ	ਆ	ਅ	ਤੈ	ਓ	ਮੀ	s	ਆ
ਰੇਰੇ	ਰੇਰੇ	ਰੇਰੇ	ਰੇਰੇ	ਧਧ	ਧਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ
ਵੀਚਾ	ਰੁ	ਅ	ਗੈ	ਵੀ	ਚਾ	ਰੀ	ਐ
ਨੀਨੀ	ਨੀਨੀ	ਨੀਨੀ	ਨੀਨੀ	ਧਧ	ਧਧ	ਪਪ	ਪਪ
ਮੁ	ਹਿ	ਚ	ਲੈ	ਸੁ	ਅਗੈ	ਮਾਰੀ	ਐ
ਮਮ	ਮਪ	ਧਧ	ਧਧ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਧਧ	ਸਾਂਸਾਂ
ਮੁ	ਹਿ	ਚ	ਲੈ	ਸੁ	ਅਗੈ	ਮਾਰੀ	s
ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ
ਐ	s	s	s	s	s	s	s

ਰਾਗੁ ਆਸਾ

ਸਲੋਕੁ ਮਃ ੧ ॥

ਨਾਨਕ ਮੇਰੁ ਸਰੀਰ ਕਾ ਇਕੁ ਰਥੁ ਇਕੁ ਰਥਵਾਹੁ ॥
ਜੁਗੁ ਜੁਗੁ ਫੇਰਿ ਵਟਾਈਅਹਿ ਗਿਆਨੀ ਬੁਝਹਿ ਤਾਹਿ ॥
ਸਤਜੁਗਿ ਰਥੁ ਸੰਤੋਖ ਕਾ ਧਰਮੁ ਅਗੈ ਰਥਵਾਹੁ ॥
ਤ੍ਰੇਤੈ ਰਥੁ ਜਤੈ ਕਾ ਜੋਰੁ ਅਗੈ ਰਥਵਾਹੁ ॥

(ਅੰਗ ੪੭੦)

ਪਦ ਅਰਥ:

ਮੇਰੁ = ਜਿਵੇਂ 'ਮੇਰੂ' ਪਰਬਤ ਦੇ ਦੁਆਲੇ ਸਾਰੇ ਗ੍ਰਹਿ (ਤਾਰੇ) ਭੱਟੇ ਹਨ, ਸਾਰੇ 'ਦੀਪਾਂ' ਦਾ ਇਹ ਕੇਂਦਰ ਹੈ ਤੇ ਇਸ ਵਿਚ ਸੋਨਾ ਤੇ ਹੀਰੇ ਮਿਲਦੇ ਹਨ; ਜਿਵੇਂ ਮਾਲਾ ਦੇ ੧੦੮ ਮਣਕਿਆਂ ਵਿਚ ਸਿਰਤਾਜ ਮਣਕਾ 'ਮੇਰੂ' ਹੈ; ਜਿਵੇਂ ਮੋਤੀਆਂ ਦੇ ਹਾਰ ਦਾ ਸ਼ਿਰੋਮਣ ਮੋਤੀ 'ਮੇਰੂ' ਅਖਵਾਂਦਾ ਹੈ, ਤਿਵੇਂ ਪ੍ਰਭੂ ਦੀ ਰਚਨਾ ਦੀਆਂ ਬੇਅੰਤ ਜੂਨੀਆਂ ਵਿਚੋਂ ਸ਼ਿਰੋਮਣੀ ਜੂਨ ਮਨੁੱਖ-ਜੂਨ 'ਮੇਰੂ' ਅਖਵਾਂਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਮਨੁੱਖ-ਸਰੀਰ ਬਾਕੀ ਸਭ ਜੂਨੀਆਂ ਦੇ ਸਰੀਰਾਂ ਵਿਚੋਂ 'ਮੇਰੂ' ਹੈ। **ਮੇਰੁ ਸਰੀਰ ਕਾ** = (ਸਰੀਰਾਂ ਵਿਚੋਂ) ਮੇਰੁ ਸਰੀਰ ਦਾ, (ਸਾਰੀਆਂ ਜੂਨੀਆਂ ਦੇ ਸਰੀਰਾਂ ਵਿਚੋਂ) ਮੇਰੁ ਸਰੀਰ ਦਾ, ਸ਼ਿਰੋਮਣੀ ਸਰੀਰ ਦਾ, ਭਾਵ, ਮਨੁੱਖ-ਸਰੀਰ ਦੇ ਵਾਸਤੇ। **ਰਥੁ** = ਕਾਠ ਉਪਨਿਸ਼ਦ ਵਿਚ ਮਨੁੱਖਾ ਸਰੀਰ ਨੂੰ ਰਥ ਨਾਲ ਉਪਮਾ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਹੈ; ਭਾਵ, ਸਰੀਰ ਨੂੰ ਰਥ ਸਮਝੋ ਤੇ ਆਤਮਾ ਨੂੰ ਇਸ ਰਥ ਦਾ ਰਥਵਾਹੀ ਜਾਣੇ। **ਰਥਵਾਹੁ** = ਰਥ ਨੂੰ ਚਲਾਣ ਵਾਲਾ। **ਜੁਗੁ ਜੁਗੁ** = ਹਰੇਕ ਜੁਗ ਵਿਚ। **ਜੁਗੁ** = ਇਸ ਸ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਦੀ ਇਕ ਉਮਰ ਨੂੰ 'ਜੁਗ' ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਜੁਗ ਗਿਣਤੀ ਵਿਚ ਚਾਰ ਹਨ ਸਤਜੁਗ, ਤ੍ਰੇਤਾ, ਦੁਆਪਰ ਤੇ ਕਲਜੁਗ। **ਵਟਾਈਅਹਿ** = ਵਟਾਏ ਜਾਂਦੇ ਹਨ, ਬਦਲਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। **ਗਿਆਨੀ** = ਗਿਆਨ ਵਾਲੇ ਮਨੁੱਖ। **ਤਾਹਿ** = ਇਸ ਗੱਲ ਨੂੰ। **ਸਤਜੁਗਿ** = ਸਤਜੁਗ ਵਿਚ। **ਤ੍ਰੇਤੈ** = ਤ੍ਰੇਤੇ ਜੁਗ ਵਿਚ।

ਰਾਗੁ ਆਸਾ ਰੂਪਕ (੭ ਮਾਤਰਾ)
(ਅੰਗ ੪੭੦)

1 x	2	3	4 2	5	6 3	7
ਸਥਾਈ						
ਮਪ	ਧਨੀ	ਪਧ	ਸਂ	ਨੀ	ਧ	ਪ
ਨਾ	ਨ	ਕ	ਮੇ	ਰੁ	ਸਰੀ	ਰ
ਮ	ਮ	ਮ	ਗ	ਰੇ	ਸ	ਸ
ਕਾ	s	s	s	s	s	s
ਸ	ਸ	ਸ	ਧ	ਧ	ਸ	ਸ
ਇਕੁ	ਰ	ਬੁ	ਇ	s	ਕੁ	s
ਗ	ਗ	ਗ	ਰੇ	ਰੇ	ਸ	ਸ
ਰ	s	ਥ	ਵਾ	s	ਹੁ	s
ਮਪ	ਧਨੀ	ਪਧ	ਸਂ	ਨੀ	ਧ	ਪ
ਜੁਗੁ	ਜੁ	ਗੁ	ਫੇ	s	s	ਰਿ
ਮ	ਮ	ਮ	ਗ	ਰੇ	ਸ	ਸ
ਵ	ਟਾ	ਈ	ਅ	s	ਹਿ	s
ਸ	ਸ	ਸ	ਧ	ਧ	ਸ	ਸ
ਗਿ	ਆ	ਨੀ	ਬੁ	ਝ	ਹਿ	s
ਗ	ਗ	ਗ	ਰੇ	ਰੇ	ਸ	ਸ
ਤਾ	s	s	ਹਿ	s	s	s
ਅੰਤਰਾ						
ਮ	ਮ	ਮ	ਪ	ਪ	ਧ	ਧ
ਸਤ	ਜੁ	ਗਿ	ਰ	ਬੁ	ਸੰਤੋ	ਖੁ
ਸਂ	ਸਂ	ਧ	ਸਂ	ਸਂ	ਸਂ	ਸਂ
ਕਾ	s	s	s	s	s	s
ਧ	ਸਂ	ਰੇਂ	ਮਂ	ਗਂ	ਰੇਂ	ਸਂ
ਧ	ਰ	ਮੁ	ਅ	s	ਗੈ	s
ਧ	ਧ	ਧ	ਸਂ	ਸਂ	ਸਂ	ਸਂ
ਰ	s	ਥ	ਵਾ	s	ਹੁ	s
ਮ	ਮ	ਮ	ਪ	ਪ	ਧ	ਧ
ਤ੍ਰੇ	s	ਤੈ	ਰ	ਬੁ	ਜ	ਤੈ
ਸਂ	ਸਂ	ਧ	ਸਂ	ਸਂ	ਸਂ	ਸਂ
ਕਾ	s	s	s	s	s	s
ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਧ	ਧ	ਪ	ਪ
ਜੋ	s	ਰੁ	ਅ	s	ਗੈ	s
ਮਪ	ਧਸਂ	ਸਂ	ਸਂਨੀ	ਧਪ	ਮਗ	ਰੇਸ
ਰ	s	ਥ	ਵਾ	s	ਹੁ	s

ਰਾਗੁ ਆਸਾ

ਮਃ ੧ ॥

ਸਾਮ ਕਹੈ ਸੇਤੰਬਰੁ ਸੁਆਮੀ ਸਚ ਮਹਿ ਆਛੈ ਸਾਚਿ ਰਹੇ ॥

ਸਭੁ ਕੋ ਸਚਿ ਸਮਾਵੈ ॥

ਰਿਗੁ ਕਹੈ ਰਹਿਆ ਭਰਪੂਰਿ ॥

ਰਾਮ ਨਾਮੁ ਦੇਵਾ ਮਹਿ ਸੂਰੁ ॥

ਨਾਇ ਲਇਐ ਪਰਾਛਤ ਜਾਹਿ ॥

ਨਾਨਕ ਤਉ ਮੋਖੰਤਰੁ ਪਾਹਿ ॥

(ਅੰਗ ੪੭੦)

ਪਦ ਅਰਥ:

ਸਾਮ = ਤੀਜਾ ਵੇਦ; ਪਹਿਲੇ ਦੋ 'ਰਿਗ' ਅਤੇ 'ਯਜੁਰ' ਹਨ। ਰਾਮ ਨਾਮੁ = (ਸ੍ਰੀ) ਰਾਮ (ਜੀ) ਦਾ ਨਾਮ। ਦੇਵਾ ਮਹਿ =
ਦੇਵਤਿਆਂ ਵਿਚ। ਸੂਰੁ = ਸੂਰਜ। ਨਾਇ ਲਇਐ = ਜੇ ਨਾਮ ਜਪੀਏ। ਪਰਾਛਤ = ਪਾਪ।

ਰਾਗੁ ਆਸਾ ਏਕਤਾਲ (੧੨ ਮਾਤਰਾ)
(ਅੰਗ ੪੭੦)

1 x	2	3 0	4	5 2	6	7 0	8	9 3	10	11 4	12
ਸਥਾਈ											
ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂਨੀ	ਧਪ	ਪ	ਮ	ਮ	ਮਪ	ਧਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ
ਸਾ	s	ਮ	ਕ	ਹੈ	s	ਸੇ ਤੰ	ਬ	ਰੁ	ਸੁ	ਆ	ਮੀ
ਧ	ਧ	ਧ	ਪਮ	ਮ	ਮ	ਮਪ	ਧਸਾਂ	ਸਾਂਨੀ	ਧਪ	ਮਗ	ਰੇਸ
ਸ	ਚ	ਮ	ਹਿ	ਆ	ਛੈ	ਸਾ	ਚਿ	ਰ	s	ਹੇ	s
ਅੰਤਰਾ											
ਮ	ਮ	ਮ	ਗਰੇ	ਰੇ	ਰੇ	ਰੇ	ਮ	ਮ	ਪ	ਪ	ਪ
ਸ	s	ਭੁ	ਕੋ	s	s	ਸ	s	ਚਿ	ਸ	ਮਾ	ਵੈ
ਮ	ਮ	ਮ	ਗਰੇ	ਰੇ	ਰੇ	ਰੇ	ਮ	ਮ	ਪ	ਪ	ਪ
ਰਿ	s	ਗੁ	ਕ	ਹੈ	s	ਰ	ਹਿ	ਆ	ਭਰ	ਪੂ	ਰਿ
ਧ	ਧ	ਧ	ਨੀਧ	ਪ	ਪ	ਮ	ਪ	ਧ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ
ਰਾ	ਮ	ਨਾ	ਮੁ	ਦੇ	ਵਾ	ਮ	s	ਹਿ	ਸੁ	s	ਰੁ
ਧ	ਧ	ਧ	ਨੀਧ	ਪ	ਪ	ਮ	ਪ	ਧ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ
ਨਾ	s	ਇ	ਲ	ਇ	ਐ	ਪਰਾ	ਛ	ਤ	ਜਾ	s	ਹਿ
ਗਾਂ	ਗਾਂ	ਗਾਂ	ਰੇਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਮਪ	ਧਸਾਂ	ਸਾਂਨੀ	ਧਪ	ਮਗ	ਰੇਸ
ਨਾ	ਨ	ਕ	s	ਤ	ਉ	ਮੋ	ਖੰ	ਤ	ਰੁ	ਪਾ	ਹਿ

ਰਾਗੁ ਆਸਾ

ਪਉੜੀ ॥

ਸਤਿਗੁਰ ਵਿਟਹੁ ਵਾਰਿਆ ਜਿਤੁ ਮਿਲਿਐ ਖਸਮੁ ਸਮਾਲਿਆ ॥
ਜਿਨਿ ਕਰਿ ਉਪਦੇਸੁ ਗਿਆਨ ਅੰਜਨੁ ਦੀਆ ਇਨ੍ਹੀ ਨੇਤ੍ਰੀ ਜਗਤੁ ਨਿਹਾਲਿਆ ॥
ਖਸਮੁ ਛੋਡਿ ਦੂਜੈ ਲਗੇ ਡੁਬੇ ਸੇ ਵਣਜਾਰਿਆ ॥
ਸਤਿਗੁਰੂ ਹੈ ਬਹਿਥਾ ਵਿਰਲੈ ਕਿਨੈ ਵੀਚਾਰਿਆ ॥
ਕਰਿ ਕਿਰਪਾ ਪਾਰਿ ਉਤਾਰਿਆ ॥੧੩॥

(ਅੰਗ ੪੭੦)

ਪਦ ਅਰਥ:

ਵਿਟਹੁ = ਤੋਂ। ਜਿਤ ਮਿਲਿਐ = ਜਿਸ ਗੁਰੂ ਨੂੰ ਮਿਲਣ ਕਰ ਕੇ। ਜਿਨਿ = ਜਿਸ ਗੁਰੂ ਨੇ। ਜਗਤ ਨਿਹਾਲਿਆ = ਜਗਤ ਨੂੰ, ਭਾਵ, ਜਗਤ ਦੀ ਅਸਲੀਅਤ ਨੂੰ ਵੇਖ ਲਿਆ ਹੈ। ਦੂਜੈ = ਦੂਜੇ ਵਿਚ, ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਵਿਚ। ਵਣਜਾਰਿਆ = ਵਣਜਾਰੇ, ਵਣਜ ਕਰਨ ਵਾਲੇ, ਜਗਤ ਵਿਚ ਵਣਜ ਕਰਨ ਆਏ ਹੋਏ ਜੀਵ।

ਪਉੜੀ (੪ ਮਾਤਰਾ)

(ਅੰਗ ੪੭੦)

1	2	3	4	1	2	3	4
x		0		x		0	
ਰੇਰੇ	ਰੇਮ	ਮਮ	ਮਮ	ਪਪ	ਪਪ	ਪਪ	ਪਪ
ਸਤਿ	ਗੁਰ	ਵਿਟ	ਹੁ	ਵਾ	ਰਿ	ਆ	s
ਧਧ	ਧਧ	ਧਧ	ਮਮ	ਪਪ	ਪਪ	ਪਪ	ਪਪ
ਜਿਤੁ	ਮਿਲਿ	ਐ	ਖਸਮੁ	ਸ	ਮਾ	ਲਿ	ਆ
ਰੇਰੇ	ਰੇਮ	ਮਮ	ਮਮ	ਪਪ	ਪਪ	ਪਪ	ਪਪ
ਜਿਨਿ ਕਰਿ	ਉਪਦੇਸੁ	ਗਿਆਨ	ਅੰਜਨੁ	ਦੀ	s	ਆ	s
ਧਧ	ਧਧ	ਧਧ	ਮਮ	ਪਪ	ਪਪ	ਪਪ	ਪਪ
ਇਨੀ	ਨੇਤ੍ਰੀ	ਜਗ	ਤੁ	ਨਿ	ਹਾ	ਲਿ	ਆ
ਰੇਰੇ	ਰੇਮ	ਮਮ	ਮਮ	ਪਪ	ਪਪ	ਪਪ	ਪਪ
ਖਸ	ਮੁ	ਛੋਡਿ	ਦੂਜੈ	ਲ	s	ਗੇ	s
ਧਧ	ਧਧ	ਧਧ	ਮਮ	ਪਪ	ਪਪ	ਪਪ	ਪਪ
ਭੁ	ਬੇ	ਸੇ	s	ਵਣ	ਜਾ	ਰਿ	ਆ
ਰੇਰੇ	ਮਮ	ਪਪ	ਧਧ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਧ	ਧਧ	ਸਾਂਸਾਂ
ਸਤਿਗੁਰੂ	ਹੈ	s	s	ਬੋ	ਹਿ	ਥਾ	s
ਰੇਰੇ	ਰੇਰੇ	ਰੇਰੇ	ਰੇਰੇ	ਧਧ	ਧਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ
ਵਿ	ਰ	ਲੈ	ਕਿਨੈ	ਵੀ	ਚਾ	ਰਿ	ਆ
ਨੀਨੀ	ਨੀਨੀ	ਨੀਨੀ	ਨੀਨੀ	ਧਧ	ਧਧ	ਪਪ	ਪਪ
ਕਰਿ	ਕਿਰ	ਪਾ	s	ਪਾ	ਰਿ	ਉਤਾ	ਰਿਆ
ਮਮ	ਮਪ	ਧਧ	ਧਧ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਧਧ	ਸਾਂਸਾਂ
ਕਰਿ	ਕਿਰ	ਪਾ	s	ਪਾ	ਰਿ	ਉਤਾ	ਰਿ
ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ
ਆ	s	s	s	s	s	s	s

ਰਾਗੁ ਆਸਾ

ਸਲੋਕੁ ਮਃ ੧ ॥

ਸਿੰਮਲ ਰੁਖੁ ਸਰਾਇਰਾ ਅਤਿ ਦੀਰਘ ਅਤਿ ਮੁਚੁ ॥
ਓਇ ਜਿ ਆਵਹਿ ਆਸ ਕਰਿ ਜਾਹਿ ਨਿਰਾਸੇ ਕਿਤੁ ॥
ਫਲ ਫਿਕੇ ਫੂਲ ਬਕਬਕੇ ਕੰਮਿ ਨ ਆਵਹਿ ਪਤ ॥
ਮਿਠਤੁ ਨੀਵੀ ਨਾਨਕਾ ਗੁਣ ਚੰਗਿਆਈਆ ਤਤੁ ॥

(ਅੰਗ ੪੭੦)

ਪਦ ਅਰਥ:

ਸਰਾਇਰਾ = ਸਿੱਧਾ। ਦੀਰਘ = ਲੰਮਾ। ਮੁਚੁ = ਵੱਡਾ, ਮੋਟਾ। ਕਿਤੁ = ਕਿਉਂ। ਪਤ = ਪੱਤਰ। ਮਿਠਤੁ = ਮਿਠਾਸ। ਨੀਵੀ
= ਨੀਵੇਂ ਰਹਿਣ ਵਿਚ। ਤਤੁ = ਸਾਰ।

ਰਾਗੁ ਆਸਾ ਏਕਤਾਲ (੧੨ ਮਾਤਰਾ)
(ਅੰਗ ੪੭੦)

1 ×	2	3 0	4	5 2	6	7 0	8	9 3	10	11 4	12
ਸਥਾਈ											
ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂਨੀ	ਧਪ	ਪ	ਮ	ਮ	ਮਪ	ਧਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ
ਸਿੰ	ਮ	ਲ	ਰੁ	s	ਖੁ	ਸ	ਰਾ	ਇ	s	ਰਾ	s
ਧ	ਧ	ਧ	ਪਮ	ਮ	ਮ	ਮਪ	ਧਸਾਂ	ਸਾਂਨੀ	ਧਪ	ਮਗ	ਰੇਸ
ਅ	s	ਤਿ	ਦੀ	ਰ	ਘ	ਅ	ਤਿ	ਮੁ	s	ਚੁ	s
ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂਨੀ	ਧਪ	ਪ	ਮ	ਮ	ਮਪ	ਧਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ
ਓ	ਇ	ਜਿ	s	ਆਵ	ਹਿ	ਆ	s	ਸ	ਕ	ਰਿ	s
ਧ	ਧ	ਧ	ਪਮ	ਮ	ਮ	ਮਪ	ਧਸਾਂ	ਸਾਂਨੀ	ਧਪ	ਮਗ	ਰੇਸ
ਜਾ	s	ਹਿ	ਨਿ	ਰਾ	ਸੇ	ਕਿ	s	s	s	ਤੁ	s
ਅੰਤਰਾ											
ਮ	ਮ	ਪ	ਮ	ਮ	ਮ	ਮਗ	ਗ	ਰੇ	ਸ	ਸ	ਸ
ਫ	ਲ	ਫਿ	ਕੇ	ਫੁ	ਲ	ਬ	ਕ	ਬ	s	ਕੇ	s
ਰੇ	ਰੇ	ਰੇ	ਮ	ਮ	ਮ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪ
ਕੰ	s	ਮਿ	ਨ	ਆਵ	ਹਿ	ਪ	s	s	s	ਤ	s
ਮ	ਪ	ਧ	ਸਾਂ	ਰੇਂ	ਗਾਂ	ਗਾਂ	ਗਾਂ	ਰੇਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ
ਮਿ	ਠ	ਤੁ	ਨੀ	s	ਵੀ	ਨਾ	s	ਨ	s	ਕਾ	s
ਨੀ	ਨੀ	ਧ	ਧ	ਪ	ਪ	ਮਪ	ਧਸਾਂ	ਸਾਂਨੀ	ਧਪ	ਮਗ	ਰੇਸ
ਗੁ	ਣ	ਚੰਗਿ	ਆ	ਈ	ਆ	ਤ	s	ਤੁ	s	s	s

ਰਾਗੁ ਆਸਾ

ਮਃ ੧ ॥

ਪੜਿ ਪੁਸਤਕ ਸੰਧਿਆ ਬਾਦੰ ॥
ਸਿਲ ਪੂਜਸਿ ਬਗੁਲ ਸਮਾਧੰ ॥
ਮੁਖਿ ਝੂਠ ਬਿਭੂਖਣ ਸਾਰੰ ॥
ਤ੍ਰੈਪਾਲ ਤਿਹਾਲ ਬਿਚਾਰੰ ॥
ਗਲਿ ਮਾਲਾ ਤਿਲਕੁ ਲਿਲਾਟੰ ॥
ਦੁਇ ਧੋਤੀ ਬਸਤ੍ਰ ਕਪਾਟੰ ॥
ਜੇ ਜਾਣਸਿ ਬ੍ਰਹਮੰ ਕਰਮੰ ॥
ਸਭਿ ਫੋਕਟ ਨਿਹਚਉ ਕਰਮੰ ॥
ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਨਿਸਚਉ ਧਿਆਵੈ ॥
ਵਿਣੁ ਸਤਿਗੁਰ ਵਾਟ ਨ ਪਾਵੈ ॥੨॥

(ਅੰਗ ੪੭੦)

ਪਦ ਅਰਥ:

ਪੁਸਤਕ = (ਵੇਦ ਸ਼ਾਸਤਰ ਆਦਿਕ ਧਰਮ) ਪੁਸਤਕਾਂ। ਬਾਦੰ = ਚਰਚਾ। ਸਿਲ = ਪੱਥਰ ਦੀ ਮੂਰਤੀ। ਬਗੁਲ = ਬਗਲਿਆਂ ਵਾਂਗ। ਬਿਭੂਖਣ = ਗਹਿਣੇ। ਸਾਰੰ = ਸ੍ਰੇਸ਼ਟ, ਸੋਹਣੇ। ਤ੍ਰੈਪਾਲ = ਤਿੰਨ ਪਾਲਾਂ ਵਾਲੀ, ਤਿੰਨ ਪਦਾਂ ਵਾਲੀ ਤ੍ਰਿਪਦਾ। ਲਿਲਾਟੰ = ਮੱਥੇ ਉੱਤੇ। ਕਪਾਟੰ = ਸਿਰ ਉੱਤੇ। ਬ੍ਰਹਮੰ ਕਰਮੰ = ਬ੍ਰਹਮ ਦੇ ਕੰਮ, ਰੱਬ ਦੀ (ਬੰਦਗੀ) ਦੇ ਕੰਮ। ਫੋਕਟ = ਫੋਕੇ, ਵਿਅਰਥ। ਨਿਸਚਉ = ਨਿਸ਼ਚੇ ਕਰ ਕੇ, ਯਕੀਨਨ, ਜ਼ਰੂਰ। ਨਿਹਚਉ = ਸ਼ਰਧਾ ਧਾਰ ਕੇ। ਵਾਟ = ਰਸਤਾ।

ਰਾਗੁ ਆਸਾ ਏਕਤਾਲ (੧੨ ਮਾਤਰਾ)
(ਅੰਗ ੪੭੦)

1 ×	2	3 0	4	5 2	6	7 0	8	9 3	10	11 4	12
ਸਥਾਈ											
ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂਨੀ	ਧਪ	ਪ	ਮ	ਮ	ਮਪ	ਧਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ
ਪ	s	ੜਿ	ਪੁਸ	ਤ	ਕ	ਸੰ	ਧਿਆ	ਬਾ	s	ਦੰ	s
ਧ	ਧ	ਧ	ਪਮ	ਮ	ਮ	ਮਪ	ਧਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ
ਸਿ	s	ਲ	ਪੂ	ਜ	ਸਿ	ਬ	ਗੁ	ਲ	ਸ	ਮਾ	ਧੰ
ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂਨੀ	ਧਪ	ਮ	ਮ	ਮ	ਮਪ	ਧਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ
ਮੁ	s	ਖਿ	ਝੂ	s	ਠ	ਬਿਭੂ	ਖ	ਣ	ਸਾ	s	ਰੰ
ਧ	ਧ	ਧ	ਪਮ	ਮ	ਮ	ਮਪ	ਧਸਾਂ	ਸਾਂਨੀ	ਧਪ	ਮਗ	ਰੇਸ
ਝੈ	ਪਾ	ਲ	ਤਿ	ਹਾ	ਲ	ਬਿ	s	ਚਾ	s	ਰੰ	s
ਅੰਤਰਾ											
ਮ	ਮ	ਮ	ਮ	ਮ	ਮ	ਮਗ	ਗ	ਚੇ	ਸ	ਸ	ਸ
ਗ	s	ਲਿ	ਮਾ	s	ਲਾ	ਤਿ	ਲ	ਕੁ	ਲਿ	ਲਾ	ਟੰ
ਚੇ	ਚੇ	ਚੇ	ਮ	ਮ	ਮ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪ
ਦੁ	s	ਇ	ਧੋ	s	ਤੀ	ਬ	ਸ	ਤ੍ਰ	ਕ	ਪਾ	ਟੰ
ਮ	ਪ	ਧ	ਸਾਂ	ਚੇਂ	ਗਾਂ	ਗਾਂ	ਗਾਂ	ਚੇਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ
ਜੇ	s	s	ਜਾ	ਣ	ਸਿ	ਬ੍ਰ	ਹ	ਮੰ	ਕ	ਰ	ਮੰ
ਨੀ	ਨੀ	ਧ	ਧ	ਪ	ਪ	ਮਪ	ਧਸਾਂ	ਸਾਂਨੀ	ਧਪ	ਮਗ	ਰੇਸ
ਸ	s	ਭਿ	ਫੇ	ਕ	ਟ	ਨਿਸ	ਚ	ਉ	ਕ	ਰ	ਮੰ
ਮ	ਮ	ਮ	ਮ	ਮ	ਮ	ਮਗ	ਗ	ਚੇ	ਸ	ਸ	ਸ
ਕ	s	ਹੁ	ਨਾ	ਨ	ਕ	ਨਿਹ	ਚ	ਉ	ਧਿ	ਆ	ਵੈ
ਚੇ	ਚੇ	ਮ	ਮ	ਪ	ਪ	ਮਪ	ਧਸਾਂ	ਸਾਂਨੀ	ਧਪ	ਮਗ	ਰੇਸ
ਵਿ	ਣੁ	ਸਤਿ	ਗੁਰ	ਵਾਟ	ਨ	ਪਾ	s	ਵੈ	s	s	s

ਰਾਗੁ ਆਸਾ

ਪਉੜੀ ॥

ਕਪੜੁ ਰੂਪ ਸੁਹਾਵਣਾ ਛਡਿ ਦੁਨੀਆ ਅੰਦਰਿ ਜਾਵਣਾ ॥
ਮੰਦਾ ਚੰਗਾ ਆਪਣਾ ਆਪੇ ਹੀ ਕੀਤਾ ਪਾਵਣਾ ॥
ਹੁਕਮ ਕੀਏ ਮਨਿ ਭਾਵਦੇ ਰਾਹਿ ਭੀੜੈ ਅਗੈ ਜਾਵਣਾ ॥
ਨੰਗਾ ਦੇਜਕਿ ਚਾਲਿਆ ਤਾ ਦਿਸੈ ਖਰਾ ਡਰਾਵਣਾ ॥
ਕਰਿ ਅਉਗਣ ਪਛੋਤਾਵਣਾ ॥੧੪॥

(ਅੰਗ ੪੨੦-੪੨੧)

ਪਦ ਅਰਥ:

ਕਪੜੁ = ਜਿੰਦ ਦਾ ਕੱਪੜਾ, ਸਰੀਰ। ਰਾਹਿ ਭੀੜੈ = ਭੀੜੇ ਰਸਤੇ ਵਿਚੋਂ ਦੀ। ਅਗੈ = ਭਾਵ, ਮਰਨ ਤੋਂ ਪਿਛੋਂ, ਇਹ ਦਿੱਸਦਾ
ਜਗਤ ਛੱਡ ਕੇ। ਨੰਗਾ = ਨੰਗਾ ਕਰ ਕੇ, ਪਾਜ ਉਘੇੜ ਕੇ, ਨਸ਼ਰ ਕਰ ਕੇ। ਦੇਜਕਿ = ਦੇਜਕ ਵਿਚ। ਚਾਲਿਆ =
ਚਲਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਧੱਕਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਤਾ = ਤਦੋਂ, ਉਸ ਵੇਲੇ। ਖਰਾ = ਬਹੁਤ।

ਪਉੜੀ (੪ ਮਾਤਰਾ)
(ਅੰਗ ੪੭੦-੪੭੧)

1 ×	2	3 0	4	1 ×	2	3 0	4
ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਨੀਧ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ
ਕਪ	ੜੁ	ਰੂ	ਪ	ਸੁ	ਹਾ	ਵ	ਣਾ
ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਨੀਧ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ
ਛਡਿ	ਦੁਨੀ	ਆ	ਅੰਦਰਿ	ਜਾ	ਵ	ਣਾ	s
ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਨੀਧ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ
ਮੰ	ਦਾ	ਚੰ	ਗਾ	ਆ	ਪ	ਣਾ	s
ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਨੀਧ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ
ਆਪੇ	ਹੀ	ਕੀ	ਤਾ	ਪਾ	ਵ	ਣਾ	s
ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਨੀਧ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ
ਹੁਕ	ਮ	ਕੀਏ	ਮਨਿ	ਭਾ	ਵ	ਦੇ	s
ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਨੀਧ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ
ਰਾਹਿ	ਭੀੜੈ	ਅ	ਗੈ	ਜਾ	ਵ	ਣਾ	s
ਰੇਰੇਂ	ਰੇਰੇਂ	ਰੇਰੇਂ	ਰੇਰੇਂ	ਰੇਂਗਾਂ	ਗਾਂਗਾਂ	ਗਾਂਗਾਂ	ਗਾਂਗਾਂ
ਨੰ	ਗਾ	ਦੋਜ	ਕਿ	ਚਾ	ਲਿ	ਆ	s
ਰੇਰੇਂ	ਰੇਰੇਂ	ਰੇਰੇਂ	ਧਧ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ
ਤਾ	ਦਿਸੈ	ਖ	ਰਾ	ਡ	ਰਾ	ਵ	ਣਾ
ਧਧ	ਧਧ	ਧਧ	ਮਮ	ਪਪ	ਪਪ	ਪਪ	ਪਪ
ਕਰਿ	ਅ	ਉਗ	ਣ	ਪ	ਛੋਤਾ	ਵ	ਣਾ
ਮਮ	ਮਪ	ਧਧ	ਧਧ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ
ਕਰਿ	ਅ	ਉਗ	ਣ	ਪ	ਛੋਤਾ	ਵ	s
ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ
ਣਾ	s	s	s	s	s	s	s

ਰਾਗੁ ਆਸਾ

ਸਲੋਕੁ ਮਃ ੧ ॥

ਦਇਆ ਕਪਾਹ ਸੰਤੋਖੁ ਸੂਤੁ ਜਤੁ ਗੰਢੀ ਸਤੁ ਵਟੁ ॥
ਏਹੁ ਜਨੇਊ ਜੀਅ ਕਾ ਹਈ ਤ ਪਾਡੇ ਘਤੁ ॥
ਨਾ ਏਹੁ ਤੁਟੈ ਨ ਮਲੁ ਲਗੈ ਨਾ ਏਹੁ ਜਲੈ ਨ ਜਾਇ ॥
ਧੰਨੁ ਸੁ ਮਾਣਸ ਨਾਨਕਾ ਜੋ ਗਲਿ ਚਲੇ ਪਾਇ ॥

(ਅੰਗ ੪੭੧)

ਪਦ ਅਰਥ:

ਦਇਆ = ਪਿਆਰ, ਤਰਸ। ਜਤੁ = (ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ) ਵੱਸ ਵਿਚ ਰੱਖਣਾ। ਗੰਢੀ = ਗੰਢਾਂ (ਗੰਢ ਇਕ-ਵਚਨ ਸ਼ਨਿਗੁਲਓਰ) ਤੋਂ ਗੰਢੀ ਬਹੁ-ਵਚਨ ਹੈ, ਜਿਵੇਂ 'ਲਹਰਿ' ਇਕ-ਵਚਨ ਤੋਂ 'ਲਹਰੀ' ਬਹੁ-ਵਚਨ ਹੈ। ਸਤੁ = ਸੁੱਚਾ ਆਚਰਨ। ਜੀਅ ਕਾ = ਆਤਮਾ ਦੇ ਵਾਸਤੇ। ਹਈ = ਜੇ ਤੇਰੇ ਪਾਸ ਹੈ। ਤ = ਤਾਂ। ਨ ਜਾਇ = ਨਾ ਹੀ ਇਹ ਜਨੇਊ ਗੁਆਚਦਾ ਹੈ। ਚਲੇ ਪਾਇ = ਪਾ ਚੱਲੇ ਹਨ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਪਾ ਲਿਆ ਹੈ।

ਰਾਗੁ ਆਸਾ ਦਾਦਰਾ (੬ ਮਾਤਰਾ)
(ਅੰਗ ੪੭੧)

1 ×	2	3	4 0	5	6
ਸਥਾਈ					
ਗ	ਗ	ਗ	ਗਰੇ	ਸ	ਸ
ਦ	ਇ	ਆ	ਕ	ਪਾ	ਹ
ਰੇ	ਰੇ	ਰੇ	ਰੇਮ	ਪ	ਪ
ਸੰ	ਤੋ	ਖੁ	ਸੂ	s	ਤੁ
ਧ	ਧ	ਧਮ	ਮ	ਮ	ਮ
ਜ	s	ਤੁ	ਗੰ	s	ਢੀ
ਪ	ਪ	ਮ	ਗ	ਰੇ	ਸ
ਸ	s	ਤੁ	ਵ	s	ਟੁ
ਗ	ਗ	ਗ	ਗਰੇ	ਸ	ਸ
ਏ	s	ਹੁ	ਜ	ਨੇ	ਊ
ਰੇ	ਰੇ	ਰੇ	ਰੇਮ	ਪ	ਪ
ਜੀ	s	ਅ	ਕਾ	s	s
ਧ	ਧ	ਧਮ	ਮ	ਮ	ਮ
ਹ	s	ਈ	ਤ	s	s
ਪ	ਪ	ਮ	ਗ	ਰੇ	ਸ
ਪਾ	s	ਡੇ	ਘ	s	ਤੁ
ਅੰਤਰਾ					
ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂਨੀ	ਧਪ	ਪ
ਨਾ	ਏ	ਹੁ	ਤੁ	s	ਟੈ
ਮ	ਮ	ਪ	ਧਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ
ਨ	ਮ	ਲੁ	ਲ	s	ਗੈ
ਰੇਂ	ਰੇਂ	ਰੇਂ	ਰੇਂ	ਰੇਂ	ਰੇਂ
ਨਾ	ਏ	ਹੁ	ਜ	s	ਲੈ
ਗਾਂ	ਗਾਂ	ਰੇਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ
ਨ	s	s	ਜਾ	s	ਇ
ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਨੀ	ਧ	ਪ
ਧੰ	ਨੁ	ਸੁ	ਮਾ	ਣ	ਸ
ਮ	ਮ	ਮ	ਪ	ਪ	ਪ
ਨਾ	s	s	ਨ	ਕਾ	s
ਧ	ਧ	ਨੀ	ਧ	ਪ	ਪ
ਜੋ	ਗ	ਲਿ	ਚ	s	ਲੇ
ਮ	ਮ	ਗ	ਰੇ	ਸ	ਸ
ਪਾ	s	s	ਇ	s	s

ਰਾਗੁ ਆਸਾ

ਮਃ ੧ ॥

ਲਖ ਚੋਰੀਆ ਲਖ ਜਾਰੀਆ ਲਖ ਕੂੜੀਆ ਲਖ ਗਾਲਿ ॥
ਲਖ ਠਗੀਆ ਪਹਿਨਾਮੀਆ ਰਾਤਿ ਦਿਨਸੁ ਜੀਅ ਨਾਲਿ ॥
ਤਗੁ ਕਪਾਹਹੁ ਕਤੀਐ ਬਾਮੁਣੁ ਵਟੇ ਆਇ ॥
ਕੁਹਿ ਬਕਰਾ ਰਿੰਨਿ ਖਾਇਆ ਸਭੁ ਕੇ ਆਖੈ ਪਾਇ ॥

(ਅੰਗ ੪੭੧)

ਪਦ ਅਰਥ:

ਕੂੜੀਆ = ਝੂਠ। ਪਹਿਨਾਮੀਆ = ਪਹਿਨਾਮੀਆਂ, ਅਮਾਨਤ ਵਿਚ ਖਿਆਨਤ ਕਰਨੀ। ਜੀਅ ਨਾਲਿ = ਆਪਣੇ ਮਨ ਨਾਲ, ਲੁਕ ਲੁਕ ਕੇ, ਲੋਕਾਂ ਤੋਂ ਲੁਕਾ ਲੁਕਾ ਕੇ, ਚੋਰੀ ਚੋਰੀ। ਤਗੁ = ਤਾਗਾ। ਵਟੇ ਆਇ = ਆ ਕੇ ਵੱਟ ਕੇ ਦੌਦਾ ਹੈ (ਤੇ ਜਨੇਊ ਬਣਾ ਦੌਦਾ ਹੈ)। ਕੁਹਿ = ਵੱਢ ਕੇ। ਰਿੰਨਿ = ਰਿੰਨ੍ਹ ਕੇ। ਸਭੁ ਕੇ = ਹਰੇਕ ਜੀਵ, (ਪਰਵਾਰ ਦਾ) ਹਰੇਕ ਪ੍ਰਾਣੀ। ਪਾਇ = (ਜਨੇਊ) ਪਾ ਲਿਆ

ਰਾਗੁ ਆਸਾ ਦਾਦਰਾ (੬ ਮਾਤਰਾ)
(ਅੰਗ ੪੭੧)

1 x	2	3	4 0	5	6
ਸਥਾਈ					
ਗ	ਗ	ਗ	ਗਰੇ	ਸ	ਸ
ਲ	s	ਖ	ਚੇ	ਰੀ	ਆ
ਰੇ	ਰੇ	ਰੇ	ਰੇਮ	ਪ	ਪ
ਲ	s	ਖ	ਜਾ	ਰੀ	ਆ
ਧ	ਧ	ਧਮ	ਮ	ਮ	ਮ
ਲ	s	ਖ	ਕੂ	ੜੀ	ਆ
ਪ	ਪ	ਮ	ਗ	ਰੇ	ਸ
ਲ	s	ਖ	ਗਾ	s	ਲਿ
ਗ	ਗ	ਗ	ਗਰੇ	ਸ	ਸ
ਲ	s	ਖ	ਠ	ਗੀ	ਆ
ਰੇ	ਰੇ	ਰੇ	ਰੇਮ	ਪ	ਪ
ਪ	ਹਿ	ਨਾ	ਮੀ	s	ਆ
ਧ	ਧ	ਧਮ	ਮ	ਮ	ਮ
ਰਾ	s	ਤਿ	ਦਿ	ਨ	ਸੁ
ਪ	ਪ	ਮ	ਗ	ਰੇ	ਸ
ਜੀ	s	ਅ	ਨਾ	s	ਲਿ
ਅੰਤਰਾ					
ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂਨੀ	ਧਪ	ਪ
ਤ	s	ਗੁ	ਕਪਾ	ਹ	ਹੁ
ਮ	ਮ	ਪ	ਧਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ
ਕ	ਤੀ	s	ਐ	s	s
ਰੇਂ	ਰੇਂ	ਰੇਂ	ਰੇਂ	ਰੇਂ	ਰੇਂ
ਬਾ	ਮ੍ਹ	ਣੁ	ਵ	s	ਟੇ
ਗਾਂ	ਗਾਂ	ਰੇਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ
ਆ	s	s	ਇ	s	s
ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਨੀ	ਧ	ਪ
ਕੁ	s	ਹਿ	ਬ	ਕ	ਰਾ
ਮ	ਮ	ਮ	ਪ	ਪ	ਪ
ਰਿੰ	s	ਨਿ੍	ਖਾ	ਇ	ਆ
ਧ	ਧ	ਨੀ	ਧ	ਪ	ਪ
ਸ	ਭੁ	ਕੋ	ਆ	s	ਖੈ
ਮ	ਮ	ਗ	ਰੇ	ਸ	ਸ
ਪਾ	s	s	ਇ	s	s

ਰਾਗੁ ਆਸਾ

ਮਃ ੧ ॥

ਨਾਇ ਮੰਨਿਐ ਪਤਿ ਊਪਜੈ ਸਾਲਾਹੀ ਸਚੁ ਸੂਤੁ ॥
ਦਰਗਹ ਅੰਦਰਿ ਪਾਈਐ ਤਗੁ ਨ ਤੂਟਸਿ ਪੂਤੁ ॥੩॥

(ਅੰਗ ੪੭੧)

ਪਦ ਅਰਥ:

ਨਾਇ ਮੰਨਿਐ = ਜੇ (ਪ੍ਰਭੂ ਦਾ) ਨਾਉਂ ਮੰਨ ਲਈਏ, ਜੇ ਨਾਮ ਹਿਰਦੇ ਵਿਚ ਦ੍ਰਿੜ੍ਹ ਕਰ ਲਈਏ। ਪਤਿ = ਇੱਜ਼ਤ, ਆਦਰ।
ਸਾਲਾਹੀ = ਸਾਲਾਹ ਹੀ, ਪ੍ਰਭੂ ਦੀ ਵਡਿਆਈ ਦੀ ਕਰਨੀ ਹੀ। ਸਚੁ = ਸਦਾ ਕਾਇਮ ਰਹਿਣ ਵਾਲਾ। ਪੂਤੁ = ਪਵਿੱਤਰ,
ਸੁੱਚਾ (ਤਗੁ)। ਨ ਤੂਟਸਿ = ਨਹੀਂ ਟੁੱਟੇਗਾ।

ਰਾਗੁ ਆਸਾ ਤਿੰਨਤਾਲ (੧੬ ਮਾਤਰਾ)

(ਅੰਗ ੪੭੧)

1 ×	2	3	4	5 2	6	7	8	9 0	10	11	12	13 3	14	15	16
ਸਥਾਈ								-	ਗ	ਗ	ਗ	ਚੇ	ਚੇ	ਸ	ਸ
								s	ਨਾ	s	ਇ	ਮੰ	ਨਿ	ਐ	s
-	ਚੇ	ਚੇ	ਮ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪ								
s	ਪ	s	ਤਿ	ਊ	ਪ	ਜੈ	s								
								-	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਨੀ	ਧ	ਪ	ਮ
								s	ਸਾ	ਲਾ	ਹੀ	ਸ	ਚੁ	s	s
ਚੇਮ	ਪਧ	ਸਾਂਨੀ	ਧਪ	ਸਾਂਨੀ	ਧਪ	ਮਗ	ਚੇਸ								
ਸੂ	s	s	s	ਤੁ	s	s	s								
ਅੰਤਰਾ								-	ਮ	ਮ	ਮ	ਪ	ਪ	ਧ	ਧ
								s	ਦਰ	ਗ	ਹ	ਅੰ	ਦ	s	ਰਿ
ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਧ	ਧ	ਸਾਂ	ਸਾਂ								
ਪਾ	s	ਈ	s	ਐ	s	s	s								
								-	ਸਾਂ	ਚੇਂ	ਗਾਂ	ਚੇਂ	ਚੇਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ
								s	ਤ	ਗੁ	ਨ	ਤੂ	ਟ	s	ਸਿ
ਸਚੇਂ	ਗਚੇਂ	ਸਾਂਨੀ	ਧਪ	ਸਾਂਨੀ	ਧਪ	ਮਗ	ਚੇਸ								
ਪੂ	s	s	s	ਤ	s	s	s								

ਰਾਗੁ ਆਸਾ

ਮਃ ੧ ॥

ਤਗੁ ਨ ਇੰਦ੍ਰੀ ਤਗੁ ਨ ਨਾਰੀ ॥
ਭਲਕੇ ਥੁਕ ਪਵੈ ਨਿਤ ਦਾੜੀ ॥
ਤਗੁ ਨ ਪੈਰੀ ਤਗੁ ਨ ਹਥੀ ॥
ਤਗੁ ਨ ਜਿਹਵਾ ਤਗੁ ਨ ਅਖੀ ॥
ਵੇਤਗਾ ਆਪੇ ਵਤੈ ॥
ਵਟਿ ਧਾਗੈ ਅਵਰਾ ਘਤੈ ॥
ਲੈ ਭਾੜਿ ਕਰੇ ਵੀਆਹੁ ॥
ਕਢਿ ਕਾਗਲੁ ਦਸੇ ਰਾਹੁ ॥

(ਅੰਗ ੪੭੧)

ਪਦ ਅਰਥ:

ਇੰਦ੍ਰੀ = ਸਰੀਰਕ ਇੰਦਰਿਆਂ ਨੂੰ। ਨਾਰੀ = ਨਾੜੀਆਂ। ਭਲਕੇ = ਨਿੱਤ, ਹਰ ਰੋਜ਼। ਦਾੜੀ ਥੁਕ ਪਵੈ = ਬੇਇੱਜ਼ਤੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਵਤੈ = ਭੱਦਾ ਫਿਰਦਾ ਹੈ। ਭਾੜਿ = ਭਾੜਾ, ਮਜ਼ੂਰੀ, ਲਾਗ, ਦੱਛਣਾ। ਕਾਗਲੁ = ਕਾਗਦ, ਪੱਤ੍ਰੀ।

ਰਾਗੁ ਆਸਾ ਦਾਦਰਾ (੬ ਮਾਤਰਾ)
(ਅੰਗ ੪੭੧)

1 x	2	3	4 0	5	6
ਸਥਾਈ					
ਗ	ਗ	ਗ	ਗਰੇ	ਸ	ਸ
ਤ	ਗੁ	ਨ	ਇੰ	s	ਦ੍ਰੀ
ਰੇ	ਰੇ	ਰੇ	ਰੇਮ	ਪ	ਪ
ਤ	ਗੁ	ਨ	ਨਾ	ਰੀ	s
ਗ	ਗ	ਗ	ਗਰੇ	ਸ	ਸ
ਭ	s	s	ਲ	ਕੇ	s
ਰੇ	ਰੇ	ਰੇ	ਰੇਮ	ਪ	ਪ
ਥੁਕ	ਪ	ਵੈ	ਨਿਤ	ਦਾ	ੜੀ
ਧ	ਧ	ਧ	ਪਧ	ਧ	ਧ
ਤ	ਗੁ	ਨ	ਪੈ	s	ਰੀ
ਮ	ਮ	ਮ	ਮਪ	ਪ	ਪ
ਤ	ਗੁ	ਨ	ਹ	s	ਬੀ
ਧ	ਧ	ਨੀ	ਨੀਧ	ਪ	ਪ
ਤ	ਗੁ	ਨ	ਜਿ	ਹ	ਵਾ
ਮ	ਮ	ਗ	ਰੇ	ਸ	ਸ
ਤ	ਗੁ	ਨ	ਅ	ਖੀ	s
ਅੰਤਰਾ					
ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਨੀਧ	ਧ	ਪ
ਵੇ	s	ਤ	ਗਾ	s	s
ਪ	ਪ	ਪਧ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ
ਆ	s	ਪੇ	ਵ	ਤੈ	s
ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਨੀਧ	ਧ	ਪ
ਵ	s	ਟਿ	ਧਾ	s	ਗੈ
ਪ	ਪ	ਪਧ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ
ਅ	ਵ	ਰਾ	ਘ	s	ਤੈ
ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਧ	ਧ	ਧ
ਲੈ	s	s	ਭਾ	s	ੜਿ
ਪ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪ
ਕ	s	ਰੇ	ਵੀ	ਆ	ਹੁ
ਮ	ਮ	ਮ	ਗ	ਗ	ਗ
ਕ	s	ਢਿ	ਕਾ	ਸ	ਲੁ
ਰੇ	ਰੇ	ਰੇ	ਸ	ਸ	ਸ
ਦ	s	ਸੇ	ਰਾ	s	ਹੁ

ਰਾਗੁ ਆਸਾ

ਪਉੜੀ ॥

ਸਾਹਿਬੁ ਹੋਇ ਦਇਆਲੁ ਕਿਰਪਾ ਕਰੇ ਤਾ ਸਾਈ ਕਾਰ ਕਰਾਇਸੀ ॥
ਸੋ ਸੇਵਕੁ ਸੇਵਾ ਕਰੇ ਜਿਸ ਨੇ ਹੁਕਮੁ ਮਨਾਇਸੀ ॥
ਹੁਕਮਿ ਮੰਨਿਐ ਹੋਵੈ ਪਰਵਾਣੁ ਤਾ ਖਸਮੈ ਕਾ ਮਹਲੁ ਪਾਇਸੀ ॥
ਖਸਮੈ ਭਾਵੈ ਸੋ ਕਰੇ ਮਨਹੁ ਚਿੰਦਿਆ ਸੋ ਫਲੁ ਪਾਇਸੀ ॥
ਤਾ ਦਰਗਹ ਪੈਧਾ ਜਾਇਸੀ ॥੧੫॥

(ਅੰਗ ੪੭੧)

ਪਦ ਅਰਥ:

ਸਾਈ ਕਾਰ = ਉਹੀ ਕੰਮ (ਜੋ ਉਸ ਨੂੰ ਭਾਉਂਦਾ ਹੈ)। ਹੁਕਮਿ ਮੰਨਿਐ = ਜੇ ਮਾਲਕ ਦੀ ਆਗਿਆ ਵਿਚ ਤੁਰੀਏ, ਜੇ ਰਜ਼ਾ ਵਿਚ ਰਾਜ਼ੀ ਰਹੀਏ, ਰਜ਼ਾ ਵਿਚ ਰਾਜ਼ੀ ਰਹਿਣ ਨਾਲ। ਪਰਵਾਣੁ = (ਦਰਗਾਹ ਵਿਚ) ਕਬੂਲ, ਸੁਰਖਰੂ। ਖਸਮੈ ਕਾ ਮਹਲੁ = ਖਸਮ ਦਾ ਘਰ, ਉਹ ਟਿਕਾਣਾ ਜਿੱਥੇ ਪ੍ਰਭੂ-ਪਤੀ ਸਾਖਿਆਤ ਪਰਗਟ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਮਨਹੁ ਚਿੰਦਿਆ = ਮਨ-ਭਾਉਂਦਾ, ਮਨ-ਇੱਛਤ। ਪੈਧਾ = ਸਿਰੋਪਾਉ ਲੈ ਕੇ, ਇੱਜ਼ਤ ਨਾਲ।

ਪਉੜੀ (੪ ਮਾਤਰਾ)
(ਅੰਗ ੪੭੧)

1 ×	2	3 0	4	1 ×	2	3 0	4
ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਨੀਧ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ
ਸਾਹਿਬੁ	ਹੋਇ	ਦਇਆਲੁ	ਕਿਰਪਾ	ਕ	s	ਰੇ	s
ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਨੀਧ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ
ਤਾ	ਸਾਈ	ਕਾ	ਰ	ਕ	ਰਾ	ਇ	ਸੀ
ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਨੀਧ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ
ਸੋ	ਸੇਵ	ਕੁ	ਸੇਵਾ	ਕ	s	ਰੇ	s
ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਨੀਧ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ
ਜਿਸ	ਨੋ	ਹੁਕ	ਮੁ	ਮ	ਨਾ	ਇ	ਸੀ
ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਨੀਧ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ
ਹੁਕ	ਮਿ ਮੰਨਿ	ਐ	ਹੋਵੈ	ਪ	ਰ	ਵਾ	ਣੁ
ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਨੀਧ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ
ਤਾ	ਖਸਮੈ	ਕਾ	ਮਹਲੁ	ਪਾ	ਇ	ਸੀ	s
ਰੇਰੇਂ	ਰੇਰੇਂ	ਰੇਰੇਂ	ਰੇਰੇਂ	ਰੇਗਾਂ	ਗਾਂਗਾਂ	ਗਾਂਗਾਂ	ਗਾਂਗਾਂ
ਖਸ	ਮੈ	ਭਾਵੈ	ਸੋ	ਕ	ਰੇ	s	s
ਰੇਰੇਂ	ਰੇਰੇਂ	ਰੇਰੇਂ	ਧਧ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ
ਮਨਹੁ	ਚਿੰਦਿਆ	ਸੋ	ਫਲੁ	ਪਾ	ਇ	ਸੀ	s
ਧਧ	ਧਧ	ਧਧ	ਮਮ	ਪਪ	ਪਪ	ਪਪ	ਪਪ
ਤਾ	s	s	s	s	s	s	s
ਮਮ	ਮਪ	ਧਧ	ਧਧ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ
ਦਰ	ਗਹ	ਪੈ	ਧਾ	ਜਾ	ਇ	s	s
ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ
ਸੀ	s	s	s	s	s	s	s

ਰਾਗੁ ਆਸਾ

ਸਲੋਕੁ ਮਃ ੧ ॥

ਗੁਰੂ ਬਿਰਾਹਮਣ ਕਉ ਕਰੁ ਲਾਵਹੁ ਗੋਬਰਿ ਤਰਣੁ ਨ ਜਾਈ ॥
ਧੋਤੀ ਟਿਕਾ ਤੈ ਜਪਮਾਲੀ ਧਾਨੁ ਮਲੇਛਾਂ ਖਾਈ ॥
ਅੰਤਰਿ ਪੂਜਾ ਪੜਹਿ ਕਤੇਬਾ ਸੰਜਮੁ ਤੁਰਕਾ ਭਾਈ ॥
ਛੋਡੀਲੇ ਪਾਖੰਡਾ ॥
ਨਾਮਿ ਲਇਐ ਜਾਹਿ ਤਰੰਦਾ ॥੧॥

(ਅੰਗ ੪੭੧)

ਪਦ ਅਰਥ:

ਕਰੁ = ਮਸੂਲਾ। ਲਾਵਹੁ = ਤੁਸੀਂ ਲਾਂਦੇ ਹਉ। ਗੋਬਰਿ = ਗੋਬਰ ਨਾਲ, ਗੋਹੇ ਨਾਲ ਪੇਚਾ ਫੇਰਿਆਂ। ਤੈ = ਅਤੇ। ਜਪਮਾਲੀ = ਮਾਲੀ। ਧਾਨੁ = ਪਦਾਰਥ, ਭੋਜਨ ਮਲੇਛਾਂ ਦਾ, ਮੁਸਲਮਾਨਾਂ ਦਾ। ਖਾਈ = ਖਾਂਦਾ ਹੈ। ਅੰਤਰਿ = ਅੰਦਰ, ਲੁਕ ਕੇ। ਸੰਜਮੁ = ਰਹਿਤ, ਰਹਿਣੀ। ਤੁਰਕਾ = ਤੁਰਕਾਂ ਵਾਲੀ, ਮੁਸਲਮਾਨਾਂ ਵਾਲੀ। ਭਾਈ = ਹੇ ਭਾਈ ! ਛੋਡੀਲੇ = ਛੱਡ ਦੇਹ। ਨਾਮਿ ਲਇਐ = ਜੇ ਨਾਮ ਲਏਂਗਾ। ਜਾਹਿ ਤਰੰਦਾ = ਤਰ ਜਾਹਿੰਗਾ।

ਰਾਗੁ ਆਸਾ ਦਾਦਰਾ (੬ ਮਾਤਰਾ)
(ਅੰਗ ੪੭੧)

1 x	2	3	4 0	5	6
ਸਥਾਈ					
ਸ	ਸ	ਸਰੇ	ਗ	ਗ	ਗ
ਛੇ	ਡੀ	s	ਲੇ	s	s
ਰੇ	ਰੇ	ਰੇਸ	ਸ	ਸ	ਸ
ਪਾ	s	ਖੰ	ਡਾ	s	s
ਮ	ਮ	ਮਰੇ	ਰੇਮ	ਮ	ਮ
ਨਾ	s	ਮਿ	ਲ	ਇ	ਐ
ਗ	ਗ	ਗ	ਰੇਸ	ਸ	ਸ
ਜਾ	s	ਹਿ	ਤ	ਰੰ	ਦਾ
ਅੰਤਰਾ					
ਮ	ਮ	ਮ	ਰੇ	ਮ	ਮ
ਗ	s	ਊ	ਬਿਰਾ	ਹਮ	ਣ
ਮਪ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪ
ਕਉ	ਕ	ਰੁ	ਲਾ	ਵ	ਹੁ
ਧ	ਧ	ਧ	ਧ	ਧ	ਧ
ਗੋ	ਬ	ਰਿ	ਤਰ	ਣੁ	ਨ
ਧਸੰ	ਸੰ	ਸੰ	ਸੰ	ਸੰ	ਸੰ
ਜਾ	s	s	ਈ	s	s
ਮ	ਮ	ਮ	ਮ	ਮ	ਮ
ਧੋ	s	ਤੀ	ਟਿ	ਕਾ	ਤੈ
ਮ	ਮ	ਮ	ਰੇ	ਮ	ਮ
ਜਾ	ਪ	s	ਮਾ	ਲੀ	s
ਮਪ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪ
ਧਾ	s	ਨੁ	ਮ	ਲੇ	ਛਾਂ
ਧ	ਧ	ਧ	ਧ	ਧ	ਧ
ਖਾ	s	s	ਈ	s	s
ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਧ	ਧ	ਧ
ਅੰ	ਤ	ਰਿ	ਪੂ	s	ਜਾ
ਪ	ਪ	ਪ	ਮ	ਮ	ਮ
ਪ	ੜ	ਹਿ	ਕ	ਤੇ	ਬਾ
ਮ	ਮ	ਮ	ਗ	ਰੇ	ਰੇ
ਸੰ	ਜ	ਮੁ	ਤੁ	ਰ	ਕਾ
ਸ	ਸ	ਸ	ਸ	ਸ	ਸ
ਭਾ	s	s	ਈ	s	s

ਰਾਗੁ ਆਸਾ

ਮਃ ੧ ॥

ਮਾਣਸ ਖਾਣੇ ਕਰਹਿ ਨਿਵਾਜ ॥
ਛੁਰੀ ਵਗਾਇਨਿ ਤਿਨ ਗਲਿ ਤਾਗ ॥
ਤਿਨ ਘਰਿ ਬ੍ਰਹਮਣ ਪੂਰਹਿ ਨਾਦ ॥
ਉਨ੍ਹ ਭਿ ਆਵਹਿ ਓਈ ਸਾਦ ॥
ਕੂੜੀ ਰਾਸਿ ਕੂੜਾ ਵਾਪਾਰੁ ॥
ਕੂੜੁ ਬੋਲਿ ਕਰਹਿ ਆਹਾਰੁ ॥

(ਅੰਗ ੪੭੧-੪੭੨)

ਪਦ ਅਰਥ:

ਮਾਣਸ ਖਾਣੇ = ਮਨੁੱਖਾਂ ਨੂੰ ਖਾਣ ਵਾਲੇ, ਵੱਢੀਖੋਰ। ਕਰਹਿ ਨਿਵਾਜ = ਨਮਾਜ਼ ਪੜ੍ਹਦੇ ਹਨ। ਛੁਰੀ ਵਗਾਇਨਿ = (ਜੇ ਲੋਕ) ਛੁਰੀ ਚਲਾਂਦੇ ਹਨ, ਭਾਵ, ਜੁਲਮ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਤਾਗ = ਜੰਝ, ਜਨੇਊ। ਤਿਨ ਘਰਿ = ਉਹਨਾਂ (ਖੱਤ੍ਰੀਆਂ) ਦੇ ਘਰਾਂ ਵਿਚ। ਪੂਰਹਿ ਨਾਦ = ਨਾਦ ਪੂਰਦੇ ਹਨ, ਸੰਖ ਵਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਉਨ੍ਹ ਭਿ = ਉਹਨਾਂ ਬ੍ਰਾਹਮਣਾਂ ਨੂੰ ਭੀ। ਆਵਹਿ ਓਈ ਸਾਦ = ਉਹੀ ਸੁਆਦ ਆਉਂਦੇ ਹਨ, (ਭਾਵ, ਜੋ ਕੁਝ ਉਹ ਖੱਤ੍ਰੀ ਮੁਨਸ਼ੀ ਖਾਂਦੇ ਹਨ, ਉਹਨਾਂ ਪਦਾਰਥਾਂ ਦਾ ਹੀ ਸੁਆਦ ਉਹਨਾਂ ਬ੍ਰਾਹਮਣਾਂ ਨੂੰ ਆਉਂਦਾ ਹੈ)। ਕਰਹਿ ਆਹਾਰੁ = ਆਹਾਰ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਖਾਣਾ ਖਾਂਦੇ ਹਨ, ਰੋਜ਼ੀ ਕਮਾਂਦੇ ਹਨ।

ਰਾਗੁ ਆਸਾ ਦਾਦਰਾ (੬ ਮਾਤਰਾ)
(ਅੰਗ ੪੭੧-੪੭੨)

1 ×	2	3	4 0	5	6
ਸਥਾਈ					
ਸ	ਸ	ਸਰੇ	ਗ	ਗ	ਗ
ਮਾ	ਣ	ਸ	ਖਾ	s	ਣੇ
ਰੇ	ਰੇ	ਰੇਧੁ	ਸ	ਸ	ਸ
ਕ	ਰ	ਹਿ	ਨਿ	ਵਾ	ਜ
ਸ	ਸ	ਸਰੇ	ਸ	ਸ	ਸ
ਛੁ	s	ਰੀ	ਵਗਾ	ਇ	ਨਿ
ਰੇ	ਰੇ	ਰੇਧੁ	ਸ	ਸ	ਸ
ਤਿਨ	ਗ	ਲਿ	ਤਾ	s	ਗ
ਅੰਤਰਾ					
ਮ	ਮ	ਮ	ਰੇਮ	ਮ	ਮ
ਤਿ	s	ਨ	ਘ	s	ਰਿ
ਮਪ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪ
ਬ੍ਰਹ	ਮਣ	ਪੂਰਹਿ	ਨਾ	s	ਦ
ਧ	ਧ	ਧ	ਧ	ਧ	ਧ
ਉ	ਨਾ	ਭਿ	ਆਵ	ਹਿ	s
ਧਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ
ਓ	s	ਈ	ਸਾ	s	ਦ
ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਰੇਂ	ਗਾਂ	ਗਾਂ	ਗਾਂ
ਕੂ	s	ੜੀ	ਰਾ	s	ਸਿ
ਰੇਂ	ਰੇਂ	ਧ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ
ਕੂ	ੜਾ	ਵਾ	ਪਾ	ਰੁ	s
ਧ	ਧ	ਧ	ਪ	ਮ	ਮ
ਕੂ	s	ੜੁ	ਬੋ	s	ਲਿ
ਗ	ਗ	ਰੇ	ਸ	ਸ	ਸ
ਕ	ਰ	ਹਿ	ਆ	ਹਾ	ਰੁ

ਰਾਗੁ ਆਸਾ

ਪਉੜੀ ॥

ਚਿਤੈ ਅੰਦਰਿ ਸਭੁ ਕੋ ਵੇਖਿ ਨਦਰੀ ਹੇਠਿ ਚਲਾਇਦਾ ॥
ਆਪੇ ਦੇ ਵਡਿਆਈਆ ਆਪੇ ਹੀ ਕਰਮ ਕਰਾਇਦਾ ॥
ਵਡਹੁ ਵਡਾ ਵਡ ਮੇਦਨੀ ਸਿਰੇ ਸਿਰਿ ਧੰਧੈ ਲਾਇਦਾ ॥
ਨਦਰਿ ਉਪਠੀ ਜੇ ਕਰੇ ਸੁਲਤਾਨਾ ਘਾਹੁ ਕਰਾਇਦਾ ॥
ਦਰਿ ਮੰਗਨਿ ਭਿਖ ਨ ਪਾਇਦਾ ॥੧੬॥

(ਅੰਗ ੪੭੨)

ਪਦ ਅਰਥ:

ਚਿਤੈ ਅੰਦਰਿ = (ਪ੍ਰਭੂ ਦੇ) ਚਿੱਤ ਵਿਚ, ਧਿਆਨ ਵਿਚ। ਸਭੁ ਕੋ = ਹਰੇਕ ਜੀਵ। ਵੇਖਿ = ਵੇਖ ਕੇ, ਭਾਵ, ਗਹੁ ਨਾਲ।
ਚਲਾਇਦਾ = ਤੋਰਦਾ ਹੈ, ਕਾਰੇ ਲਾਈ ਰੱਖਦਾ ਹੈ। ਵਡਹੁ ਵਡਾ = ਵੱਡਿਆਂ ਤੋਂ ਵੱਡਾ। ਮੇਦਨੀ = ਸ੍ਰਿਸ਼ਟੀ, ਧਰਤੀ। ਵਡ
ਮੇਦਨੀ = ਵੱਡੀ ਹੈ ਸ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਉਸ ਦੀ। ਸਿਰੇ ਸਿਰਿ = ਹਰੇਕ ਜੀਵ ਦੇ ਸਿਰ ਉੱਤੇ, ਥਾਉਂ ਥਾਈਂ। ਉਪਠੀ = ਉਲਟੀ। ਘਾਹੁ
ਕਰਾਇਦਾ = ਕੱਖੋਂ ਹੌਲੇ ਕਰ ਦੇਂਦਾ ਹੈ, ਭਾਵ, ਕੋਈ ਉਹਨਾਂ ਵਲ ਤੱਕਦਾ ਭੀ ਨਹੀਂ। ਦਰਿ = (ਲੋਕਾਂ ਦੇ) ਦਰ ਉੱਤੇ।
ਮੰਗਨਿ = (ਉਹ ਸੁਲਤਾਨ) ਮੰਗਦੇ ਹਨ। ਭਿਖ = ਭਿੱਖਿਆ, ਖ਼ੈਰ।

ਪਉੜੀ (੪ ਮਾਤਰਾ)
(ਅੰਗ ੪੭੨)

1 ×	2	3 0	4	1 ×	2	3 0	4
ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਨੀਧ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ
ਚਿਤੈ	ਅੰਦ	ਰਿ	ਸਭ	ਕੋ	s	s	s
ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਨੀਧ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ
ਵੇਖਿ	ਨਦ	ਰੀ	ਹੇਠਿ	ਚ	ਲਾ	ਇ	ਦਾ
ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਨੀਧ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ
ਆਪੇ	s	ਦੇ	s	ਵਡਿ	ਆ	ਈ	ਆ
ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਨੀਧ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ
ਆਪੇ	ਹੀ	ਕਰ	ਮ	ਕ	ਰਾ	ਇ	ਦਾ
ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਨੀਧ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ
ਵਡਹੁ	ਵਡਾ	ਵਡ	s	ਮੇ	ਦ	ਨੀ	s
ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਨੀਧ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ
ਸਿਰੇ	ਸਿਰਿ	ਧੰ	ਧੈ	ਲਾ	ਇ	ਦਾ	s
ਰੇਰੇਂ	ਰੇਰੇਂ	ਰੇਰੇਂ	ਰੇਰੇਂ	ਰੇਗਾਂ	ਗਾਂਗਾਂ	ਗਾਂਗਾਂ	ਗਾਂਗਾਂ
ਨਦ	ਰਿ ਉਪ	ਠੀ	ਜੇ	ਕ	s	ਰੇ	s
ਰੇਰੇਂ	ਰੇਰੇਂ	ਰੇਰੇਂ	ਧਧ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ
ਸੁਲ	ਤਾਨਾ	ਘਾ	ਹੁ	ਕ	ਰਾ	ਇ	ਦਾ
ਧਧ	ਧਧ	ਧਧ	ਮਮ	ਪਪ	ਪਪ	ਪਪ	ਪਪ
ਦਰਿ	ਮੰਗ	ਨਿ	s	ਭਿਖ	ਨ	ਪਾਇ	ਦਾ
ਮਮ	ਮਪ	ਧਧ	ਧਧ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ
ਦਰਿ	ਮੰਗ	ਨਿ	s	ਭਿਖ	ਨ	ਪਾਇ	s
ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ
ਦਾ	s	s	s	s	s	s	s

ਰਾਗੁ ਆਸਾ

ਸਲੋਕੁ ਮਃ ੧ ॥

ਜੇ ਮੋਹਾਕਾ ਘਰੁ ਮੁਹੈ ਘਰੁ ਮੁਹਿ ਪਿਤਰੀ ਦੇਇ ॥
ਅਗੈ ਵਸਤੁ ਸਿਵਾਣੀਐ ਪਿਤਰੀ ਚੋਰ ਕਰੇਇ ॥
ਵਢੀਅਹਿ ਹਥ ਦਲਾਲ ਕੇ ਮੁਸਫੀ ਏਹ ਕਰੇਇ ॥
ਨਾਨਕ ਅਗੈ ਸੇ ਮਿਲੈ ਜਿ ਖਟੇ ਘਾਲੇ ਦੇਇ ॥੧॥

(ਅੰਗ ੪੭੨)

ਪਦ ਅਰਥ:

ਮੋਹਾਕਾ = ਠੱਗ, ਚੋਰ। ਜਿਵੇਂ ਸੰਸਕ੍ਰਿਤ ਸ਼ਬਦ 'ਕਟਕ' ਦਾ ਅਖੀਰਲਾ 'ਕ' ਪ੍ਰਾਕ੍ਰਿਤ ਵਿਚ 'ਅ' ਬਣ ਕੇ ਪੰਜਾਬੀ ਵਿਚ ਰੂਪ 'ਕੜਾ' ਬਣ ਗਿਆ ਹੈ, ਤਿਵੇਂ 'ਮੋਸ਼ਕ' (ਸੀਬਲ) ਤੋਂ (ਥ) ਦਾ 'ਹ' ਹੋ ਕੇ 'ਮੋਹਾ' ਬਣ ਗਿਆ। ਸ਼ਬਦ 'ਮੋਹਕਾ' ਦਾ ਅਰਥ ਹੈ "ਭੈੜਾ ਜਿਹਾ ਚੋਰ, ਚੰਦਰਾ ਚੋਰ"। **ਘਰੁ ਮੁਹੈ** = (ਕਿਸੇ ਦਾ) ਘਰ ਠੱਗੇ। **ਘਰੁ ਮੁਹਿ** = (ਪਰਾਇਆ) ਘਰ ਠੱਗ ਕੇ। **ਪਿਤਰ** = ਪਿਉ ਦਾਦਾ ਆਦਿਕ ਵੱਡੇ ਜੋ ਮਰ ਚੁਕੇ ਹੋਣ। **ਵਸਤੁ** = ਚੀਜ਼। **ਪਿਤਰੀ ਚੋਰ ਕਰੇਇ** = (ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਉਹ ਮਨੁੱਖ ਆਪਣੇ) ਪਿਤਰਾਂ ਨੂੰ ਚੋਰ ਬਣਾਂਦਾ ਹੈ। **ਵਢੀਅਹਿ** = ਵੱਢੇ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। **ਹਥ ਦਲਾਲ ਕੇ** = ਉਸ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਦੇ ਹੱਥ ਜੋ ਲੋਕਾਂ ਦੇ ਪਿਤਰਾਂ ਨੂੰ ਪਦਾਰਥ ਅਪੜਾਣ ਲਈ ਦਲਾਲ (ਵਿਚੋਲਾ) ਬਣਦਾ ਹੈ। **ਮੁਸਫੀ ਏਹ ਕਰੇਇ** = (ਪ੍ਰਭੂ) ਇਹ ਨਿਆਉਂ ਕਰਦਾ ਹੈ। **ਖਟੇ ਘਾਲੇ ਦੇਇ** = (ਮਨੁੱਖ) ਖੱਟਦਾ ਹੈ, ਕਮਾਂਦਾ ਹੈ ਤੇ ਹੱਥੋਂ ਦੌਂਦਾ ਹੈ।

ਰਾਗੁ ਆਸਾ ਦਾਦਰਾ (੬ ਮਾਤਰਾ)
(ਅੰਗ ੪੭੨)

1 x	2	3	4 0	5	6
ਸਥਾਈ					
ਸ	ਸ	ਸਰੇ	ਗ	ਗ	ਗ
ਜੇ	s	s	ਮੋ	ਹਾ	ਕਾ
ਰੇ	ਰੇ	ਰੇਧੁ	ਸ	ਸ	ਸ
ਘ	s	ਰੁ	ਮੁ	s	ਹੈ
ਸ	ਸ	ਸਰੇ	ਗ	ਗ	ਗ
ਘ	s	ਰੁ	ਮੁ	s	ਹਿ
ਰੇ	ਰੇ	ਰੇਧੁ	ਸ	ਸ	ਸ
ਪਿ	ਤ	ਰੀ	ਦੇ	s	ਇ
ਸ	ਸ	ਸਰੇ	ਗ	ਗ	ਗ
ਅ	s	ਗੈ	ਵ	ਸ	ਤੁ
ਰੇ	ਰੇ	ਰੇਧੁ	ਸ	ਸ	ਸ
ਸਿ	ਵਾ	s	ਣੀ	s	ਐ
ਸ	ਸ	ਸਰੇ	ਗ	ਗ	ਗ
ਪਿ	ਤ	ਰੀ	ਚੇ	s	ਰ
ਰੇ	ਰੇ	ਰੇਧੁ	ਸ	ਸ	ਸ
ਕ	ਰੇ	s	ਇ	s	s
ਅੰਤਰਾ					
ਮ	ਮ	ਮ	ਪ	ਧ	ਧ
ਵ	ਢੀ	ਅਹਿ	ਹ	s	ਥ
ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਧ	ਸਾਂ	ਸਾਂ
ਦ	ਲਾ	ਲ	ਕੇ	s	s
ਰੇਂ	ਰੇਂ	ਰੇਂ	ਰੇਂ	ਰੇਂ	ਰੇਂ
ਮੁ	ਸ	ਫੀ	ਏ	s	ਹ
ਰੇਂਧ	ਧ	ਧ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ
ਕ	s	s	ਰੇ	ਇ	s
ਧ	ਧ	ਧ	ਧ	ਧ	ਧ
ਨਾ	ਨ	ਕ	ਅ	ਗੈ	s
ਮ	ਮ	ਮਪ	ਪ	ਪ	ਪ
ਸੋ	s	s	ਮਿ	ਲੈ	s
ਮ	ਮ	ਮ	ਗ	ਗ	ਗ
ਜਿ	ਖ	ਟੇ	ਘਾ	s	ਲੇ
ਰੇ	ਰੇ	ਰੇ	ਸ	ਸ	ਸ
ਦੇ	s	s	ਇ	s	s

ਰਾਗੁ ਆਸਾ

ਮਃ ੧ ॥

ਜਿਉ ਜੋਰੂ ਸਿਰਨਾਵਣੀ ਆਵੈ ਵਾਰੇ ਵਾਰ ॥
ਜੂਠੇ ਜੂਠਾ ਮੁਖਿ ਵਸੈ ਨਿਤ ਨਿਤ ਹੋਇ ਖੁਆਰੁ ॥
ਸੂਚੇ ਏਹਿ ਨ ਆਖੀਅਹਿ ਬਹਨਿ ਜਿ ਪਿੰਡਾ ਧੋਇ ॥
ਸੂਚੇ ਸੇਈ ਨਾਨਕਾ ਜਿਨ੍ ਮਨਿ ਵਸਿਆ ਸੋਇ ॥੨॥

(ਅੰਗ ੪੭੨)

ਪਦ ਅਰਥ:

ਜੋਰੂ = ਇਸਤ੍ਰੀ। ਸਿਰਨਾਵਣੀ = ਨ੍ਹਾਉਣੀ, ਮਾਹਵਾਰੀ ਖੂਨ। ਵਾਰੇ ਵਾਰ = ਹਰ ਮਹੀਨੇ, ਸਦਾ। ਜੂਠੇ = ਝੂਠੇ ਮਨੁੱਖ ਦੇ।
ਜੂਠਾ = ਝੂਠਾ। ਏਹਿ = ਅਜੇਹੇ ਮਨੁੱਖ। ਸੂਚੇ = ਸੁੱਚੇ, ਪਵਿੱਤਰ। ਆਖੀਅਹਿ ਆਖੇ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਜਿ = ਜੋ ਮਨੁੱਖ। ਸੇਈ =
ਉਹੀ ਮਨੁੱਖ। ਜਿਨ ਮਨਿ = ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਮਨ ਵਿਚ। ਸੋਇ = ਉਹ ਪ੍ਰਭੂ।

ਰਾਗੁ ਆਸਾ ਦਾਦਰਾ (੬ ਮਾਤਰਾ)
(ਅੰਗ ੪੭੨)

1 x	2	3	4 0	5	6
ਸਥਾਈ					
ਸ	ਸ	ਸਰੇ	ਗ	ਗ	ਗ
ਜਿ	s	ਉ	ਜੋ	s	ਰੂ
ਰੇ	ਰੇ	ਰੇਧੁ	ਸ	ਸ	ਸ
ਸਿ	ਰ	ਨਾ	ਵ	ਣੀ	s
ਸ	ਸ	ਸਰੇ	ਗ	ਗ	ਗ
ਆ	s	ਵੈ	ਵਾ	s	ਰੇ
ਰੇ	ਰੇ	ਰੇਧੁ	ਸ	ਸ	ਸ
ਵਾ	s	s	ਰ	s	s
ਸ	ਸ	ਸਰੇ	ਗ	ਗ	ਗ
ਜੂ	s	ਠੇ	ਜੂ	s	ਠਾ
ਰੇ	ਰੇ	ਰੇਧੁ	ਸ	ਸ	ਸ
ਮੁ	s	ਖਿ	ਵ	s	ਸੈ
ਸ	ਸ	ਸਰੇ	ਗ	ਗ	ਗ
ਨਿਤ	ਨਿ	ਤ	ਹੇ	s	ਇ
ਰੇ	ਰੇ	ਰੇਧੁ	ਸ	ਸ	ਸ
ਖੁ	ਆ	s	ਰੁ	s	s
ਅੰਤਰਾ					
ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਧ	ਸਾਂ	ਸਾਂ
ਸੂ	ਚੇ	s	ਏ	ਹਿ	ਨ
ਰੇਂ	ਰੇਂ	ਰੇਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ
ਆ	ਖੀ	s	ਅ	s	ਹਿ
ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਧ	ਧ	ਧ
ਬਹ	ਨਿ	ਜਿ	ਪਿੰ	ਡਾ	s
ਮ	ਮ	ਮ	ਪ	ਪ	ਪ
ਧੇ	s	s	ਇ	s	s
ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਧ	ਸਾਂ	ਸਾਂ
ਸੂ	s	ਚੇ	ਸੇ	s	ਈ
ਰੇਂ	ਰੇਂ	ਰੇਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ
ਨਾ	s	s	ਨ	ਕਾ	s
ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਧ	ਧ	ਪ
ਜਿਨ੍ਹ	ਮ	ਨਿ	ਵ	ਸਿ	ਆ
ਮ	ਮ	ਮ	ਗ	ਰੇ	ਸ
ਸੋ	s	s	ਇ	s	s

ਰਾਗੁ ਆਸਾ

ਪਉੜੀ ॥

ਤੁਰੇ ਪਲਾਣੇ ਪਉਣ ਵੇਗ ਹਰ ਰੰਗੀ ਹਰਮ ਸਵਾਰਿਆ ॥
ਕੋਠੇ ਮੰਡਪ ਮਾੜੀਆ ਲਾਇ ਬੈਠੇ ਕਰਿ ਪਾਸਾਰਿਆ ॥
ਚੀਜ ਕਰਨਿ ਮਨਿ ਭਾਵਦੇ ਹਰਿ ਬੁਝਨਿ ਨਾਹੀ ਹਾਰਿਆ ॥
ਕਰਿ ਫੁਰਮਾਇਸਿ ਖਾਇਆ ਵੇਖਿ ਮਹਲਤਿ ਮਰਣੁ ਵਿਸਾਰਿਆ ॥
ਜਰੁ ਆਈ ਜੋਬਨਿ ਹਾਰਿਆ ॥੧੭॥

(ਅੰਗ ੪੭੨)

ਪਦ ਅਰਥ:

ਤੁਰੇ = ਘੇੜੇ। ਪਲਾਣੇ = ਕਾਠੀਆਂ (ਸਮੇਤ)। ਵੇਗ = ਤ੍ਰਿਖੀ ਚਾਲ। ਹਰ ਰੰਗੀ = ਹਰੇਕ ਰੰਗ ਦੇ। ਹਰਮ = ਮਹਲ।
ਸਵਾਰਿਆ = ਸਜਾਏ ਹੋਏ ਹੋਣ। ਮੰਡਪ = ਮਹਲ, ਸ਼ਾਮੀਆਨੇ। ਲਾਇ.....ਪਾਸਾਰਿਆ = ਲਾਇ ਕਰਿ ਪਾਸਾਰਿਆ ਬੈਠੇ,
ਪਸਾਰੇ ਲਾ ਕੇ ਬੈਠੇ ਹੋਣ, ਸਜਾਵਟਾਂ ਸਜਾ ਕੇ ਬੈਠੇ ਹੋਣ। ਚੀਜ = ਚੋਜ, ਕੈਤਕ, ਤਮਾਸ਼ੇ। ਮਨਿ ਭਾਵਦੇ ਚੀਜ = ਮਨ-
ਭਾਉਂਦੇ ਕੈਤਕ, ਮਨ-ਮੰਨੀਆਂ ਰੰਗ-ਰਲੀਆਂ। ਫੁਰਮਾਇਸਿ = ਹੁਕਮ। ਹਾਰਿਆ = (ਉਹ ਮਨੁੱਖ ਆਪਣਾ ਜਨਮ) ਹਾਰ
ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਜਰੁ = ਬੁਢੇਪਾ। ਜੋਬਨਿ ਹਾਰਿਆ = ਜੋਬਨ ਦੇ ਠੱਗੇ ਹੋਇਆਂ।

ਪਉੜੀ (੪ ਮਾਤਰਾ)
(ਅੰਗ ੪੭੨)

1 ×	2	3 0	4	1 ×	2	3 0	4
ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਨੀਧ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ
ਤੁਰੇ	ਪਲਾ	ਣੇ	ਪਉਣ	ਵੇ	s	ਗ	s
ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਨੀਧ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ
ਹਰ	ਰੰਗੀ	ਹਰ	ਮ	ਸ	ਵਾ	ਰਿ	ਆ
ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਨੀਧ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ
ਕੋ	ਠੇ	ਮੰਡ	ਪ	ਮਾ	ੜੀ	ਆ	s
ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਨੀਧ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ
ਲਾਇ	ਬੈਠੇ	ਕ	ਰਿ	ਪਾ	ਸਾ	ਰਿ	ਆ
ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਨੀਧ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ
ਚੀਜ	ਕਰ	ਨਿ	ਮਨਿ	ਭਾ	ਵਾ	ਦੇ	s
ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਨੀਧ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ
ਹਰਿ	ਬੁਝ	ਨਿ	ਨਾਹੀ	ਹਾ	ਰਿ	ਆ	s
ਰੇਰੇਂ	ਰੇਰੇਂ	ਰੇਰੇਂ	ਰੇਰੇਂ	ਰੇਗਾਂ	ਗਾਂਗਾਂ	ਗਾਂਗਾਂ	ਗਾਂਗਾਂ
ਕਰਿ	ਫੁਰ	ਮਾਇ	ਸਿ	ਖਾ	ਇ	ਆ	s
ਰੇਰੇਂ	ਰੇਰੇਂ	ਰੇਰੇਂ	ਧਧ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ
ਵੇਖਿ	ਮਹ	ਲਤਿ	ਮਰਣੁ	ਵਿ	ਸਾ	ਰਿ	ਆ
ਧਧ	ਧਧ	ਧਧ	ਮਮ	ਪਪ	ਪਪ	ਪਪ	ਪਪ
ਜ	ਰੁ	ਆ	ਈ	ਜੋਬ	ਨਿ	ਹਾ	ਰਿਆ
ਮਮ	ਮਪ	ਧਧ	ਧਧ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ
ਜ	ਰੁ	ਆ	ਈ	ਜੋਬ	ਨਿ	ਹਾਰਿ	s
ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ
ਆ	s	s	s	s	s	s	s

ਰਾਗੁ ਆਸਾ

ਸਲੋਕੁ ਮਃ ੧ ॥

ਜੇ ਕਰਿ ਸੂਤਕੁ ਮੰਨੀਐ ਸਭ ਤੈ ਸੂਤਕੁ ਹੋਇ ॥
ਗੋਹੇ ਅਤੈ ਲਕੜੀ ਅੰਦਰਿ ਕੀੜਾ ਹੋਇ ॥
ਜੇਤੇ ਦਾਣੇ ਅੰਨ ਕੇ ਜੀਆ ਬਾਝੁ ਨ ਕੋਇ ॥
ਪਹਿਲਾ ਪਾਣੀ ਜੀਉ ਹੈ ਜਿਤੁ ਹਰਿਆ ਸਭੁ ਕੋਇ ॥

(ਅੰਗ ੪੭੨)

ਪਦ ਅਰਥ:

ਸਭ ਤੈ = ਸਭ ਥਾਈਂ। ਜੀਆ ਬਾਝੁ = ਜੀਆਂ ਤੋਂ ਬਿਨਾ। ਪਹਿਲਾ ਪਾਣੀ = ਸਭ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਪਾਣੀ, ਪਾਣੀ ਆਪ ਭੀ।
ਜਿਤੁ = ਜਿਸ ਨਾਲ। ਸਭੁ ਕੋਇ = ਹਰੇਕ ਜੀਵ। ਹਰਿਆ = ਹਰਾ, ਜਿੰਦ ਵਾਲਾ।

ਰਾਗੁ ਆਸਾ ਅੱਧਾ ਤਿੰਨਤਾਲ (੧੬ ਮਾਤਰਾ)
(ਅੰਗ ੪੭੨)

1 x	2	3	4	5 2	6	7	8	9 0	10	11	12	13 3	14	15	16
ਸਥਾਈ								-	ਰੇ	ਰੇ	ਰੇ	ਮ	ਮ	ਪ	ਪ
s	ਧ	ਧ	ਧ	ਪ	ਪ	ਮ	ਮ	s	ਜੇ	ਕ	ਰਿ	ਸੂ	ਤ	ਕੁ	s
-	ਮ	ਮ	ਮ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪ	-	ਧ	ਧ	ਧ	ਨੀ	ਧ	ਪ	ਪ
s	ਹੇ	s	s	ਇ	s	s	s	s	ਸ	ਭ	ਤੈ	ਸੂ	ਤ	ਕੁ	s
-	ਮ	ਮ	ਮ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪ	-	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਨੀ	ਧ	ਪ	ਪ
s	ਲ	ਕ	s	ੜੀ	s	s	s	s	ਗੇ	s	ਹੇ	ਅ	s	ਤੈ	s
ਮਪ	ਧਸਾਂ	ਸਾਂਨੀ	ਧਪ	ਸਾਂਨੀ	ਧਪ	ਮਗ	ਰੇਸ	-	ਗਾਂ	ਗਾਂ	ਗਾਂ	ਰੇਂ	ਰੇਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ
ਹੇ	s	s	s	ਇ	s	s	s	s	ਅੰ	ਦ	ਰਿ	ਕੀ	s	ੜਾ	s
ਅੰਤਰਾ								-	ਮ	ਮ	ਮ	ਪ	ਪ	ਧ	ਧਸਾਂ
ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਧ	ਧ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	s	ਜੇ	s	ਤੇ	ਦਾ	s	ਣੇ	s
ਅੰ	s	ਨ	s	ਕੇ	s	s	s	ਮ				ਪ	ਪ	ਧ	ਧ
ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਧ	ਧ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਜੀ	s	ਆ	s	ਬਾ	s	ਝੁ	ਨ
ਕੇ	s	s	s	ਇ	s	s	s	-	ਧ	ਸਾਂ	ਰੇਂ	ਮਾਂ	ਮਾਂ	ਮਾਂ	ਮਾਂ
-	ਗਾਂ	ਗਾਂ	ਗਾਂ	ਰੇਂ	ਰੇਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	s	ਪ	ਹਿ	ਲਾ	ਪਾ	s	ਣੀ	s
s	ਜੀ	s	ਉ	ਹੈ	s	s	s	-	ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਧ	ਧ	ਪ	ਪ
ਮਪ	ਧਸਾਂ	ਸਾਂਨੀ	ਧਪ	ਸਾਂਨੀ	ਧਪ	ਮਗ	ਰੇਸ	s	ਜਿ	s	ਤੁ	ਹ	ਰਿ	ਆ	s
ਸ	s	s	ਭੁ	ਕੇ	s	ਇ	s								

ਰਾਗੁ ਆਸਾ

ਮਃ ੧ ॥

ਮਨ ਕਾ ਸੂਤਕੁ ਲੋਭੁ ਹੈ ਜਿਹਵਾ ਸੂਤਕੁ ਕੂੜੁ ॥
ਅਖੀ ਸੂਤਕੁ ਵੇਖਣਾ ਪਰ ਤ੍ਰਿਅ ਪਰ ਧਨ ਰੂਪੁ ॥
ਕੰਨੀ ਸੂਤਕੁ ਕੰਨਿ ਪੈ ਲਾਇਤਬਾਰੀ ਖਾਹਿ ॥
ਨਾਨਕ ਹੰਸਾ ਆਦਮੀ ਬਧੇ ਜਮ ਪੁਰਿ ਜਾਹਿ ॥੨॥

(ਅੰਗ ੪੭੨)

ਪਦ ਅਰਥ:

ਕੂੜੁ = ਝੂਠੁ (ਬੇਲਣਾ)। ਪਰ ਤ੍ਰਿਅ ਰੂਪੁ = ਪਰਾਈ ਇਸਤ੍ਰੀ ਦਾ ਰੂਪ ਪੈ ਕੰਨੀ ਸੂਤਕੁ ਕੰਨਿ ਪੈ ਲਾਇਤਬਾਰੀ ਖਾਹਿ ॥
ਕੰਨਿ = ਕੰਨ ਨਾਲ। ਲਾਇਤਬਾਰੀ = ਚੁਗਲੀ। ਪੈ ਖਾਹਿ = ਪਏ ਖਾਹਿ, ਪਏ ਖਾਂਦੇ ਹਨ, ਬੇਪਰਵਾਹ ਹੋ ਕੇ (ਚੁਗਲੀ)
ਸੁਣਦੇ ਹਨ। ਹੰਸਾ ਆਦਮੀ = (ਵੇਖਣ ਨੂੰ) ਹੰਸਾਂ ਵਰਗੇ ਮਨੁੱਖ, ਬਾਹਰੋਂ ਸਾਫ਼ ਸੁਥਰੇ ਮਨੁੱਖ। ਜਮਪੁਰਿ = ਜਮਰਾਜ ਦੀ
ਪੁਰੀ ਵਿਚ, ਨਰਕ ਵਿਚ।

**ਰਾਗੁ ਆਸਾ ਰੂਪਕ (੭ ਮਾਤਰਾ)
(ਅੰਗ ੪੨੨)**

1 ×	2	3	4 2	5	6 3	7
ਸਥਾਈ						
ਧ	ਧ	ਧ	ਪਧ	ਧ	ਧ	ਧ
ਮ	ਨ	ਕਾ	ਸੁ	ਤ	ਕੁ	s
ਮ	ਮ	ਮ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪ
ਲੋ	s	ਭੁ	ਹੈ	s	s	s
ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਨੀ	ਧ	ਪ	ਪ
ਜਿ	ਹ	ਵਾ	ਸੁ	ਤ	ਕੁ	s
ਮ	ਮ	ਗ	ਰੇ	ਰੇ	ਸ	ਸ
ਕੂ	s	s	ੜੁ	s	s	s
ਅੰਤਰਾ						
ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ
ਅ	s	ਖੀ	ਸੁ	ਤ	ਕੁ	s
ਰੇਂ	ਰੇਂ	ਰੇਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ
ਵੇ	ਖ	s	ਣਾ	s	s	s
ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਧ	ਧ	ਪ	ਪ
ਪਰ	ਤ੍ਰਿ	ਅ	ਪ	ਰ	ਧ	ਨ
ਮਪ	ਧਧ	ਧ	ਧਪ	ਮਗ	ਰੇਸ	ਸ
ਰੂ	s	s	ਪੁ	s	s	s

ਰਾਗੁ ਆਸਾ

ਮਃ ੧ ॥

ਸਭੇ ਸੂਤਕੁ ਭਰਮੁ ਹੈ ਦੂਜੈ ਲਗੈ ਜਾਇ ॥
ਜੰਮਣੁ ਮਰਣਾ ਹੁਕਮੁ ਹੈ ਭਾਣੈ ਆਵੈ ਜਾਇ ॥
ਖਾਣਾ ਪੀਣਾ ਪਵਿਤ੍ਰੁ ਹੈ ਦਿਤੇਨੁ ਰਿਜਕੁ ਸੰਬਾਹਿ ॥
ਨਾਨਕ ਜਿਨੀ ਗੁਰਮੁਖਿ ਬੁਝਿਆ ਤਿਨਾ ਸੂਤਕੁ ਨਾਹਿ ॥੩॥

(ਅੰਗ ੪੭੨)

ਪਦ ਅਰਥ:

ਸਭੇ = ਉੱਕਾ ਕੀ, ਨਿਰਾ ਪੁਰਾ। ਦੂਜੈ = ਮਾਇਆ ਵਿਚ। ਦੂਜੈ ਜਾਇ = ਮਾਇਆ ਵਿਚ ਫਸਿਆਂ। ਦਿਤੇਨੁ = (ਪ੍ਰਭੂ ਨੇ ਜੀਵਾਂ ਨੂੰ) ਦਿੱਤਾ ਹੈ। ਸੰਬਾਹਿ = ਇਕੱਠਾ ਕਰ ਕੇ।

ਰਾਗੁ ਆਸਾ ਰੂਪਕ (੭ ਮਾਤਰਾ)
(ਅੰਗ ੪੨੨)

1 ×	2	3	4 2	5	6 3	7
ਸਥਾਈ						
ਸ	ਸ	ਰੇਸ	ਗ	ਗ	ਗ	ਗ
ਸ	s	ਭੋ	ਸੁ	ਤ	ਕੁ	s
ਰੇ	ਰੇ	ਰੇਧੁ	ਸ	ਸ	ਸ	ਸ
ਭ	ਰ	ਮੁ	ਹੈ	s	s	s
ਮ	ਮ	ਮਪ	ਮ	ਮ	ਮ	ਮ
ਦੂ	s	ਜੈ	ਲ	s	ਗੈ	s
ਰੇ	ਰੇ	ਮ	ਗ	ਰੇ	ਸ	ਸ
ਜਾ	s	s	ਇ	s	s	s
ਅੰਤਰਾ						
ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਧ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ
ਜੰ	ਮ	ਣੁ	ਮ	ਰ	ਣਾ	s
ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਧ	ਧ	ਪ	ਪ
ਹੁ	ਕ	ਮੁ	ਹੈ	s	s	s
ਮ	ਮ	ਮ	ਗ	ਗ	ਰੇ	ਰੇ
ਭਾ	s	ਣੈ	ਆ	s	ਵੈ	s
ਧੁ	ਧੁ	ਧੁ	ਸ	ਸ	ਸ	ਸ
ਜਾ	s	s	ਇ	s	s	s

ਰਾਗੁ ਆਸਾ

ਪਉੜੀ ॥

ਸਤਿਗੁਰੁ ਵਡਾ ਕਰਿ ਸਾਲਾਹੀਐ ਜਿਸੁ ਵਿਚਿ ਵਡੀਆ ਵਡਿਆਈਆ ॥
ਸਹਿ ਮੇਲੇ ਤਾ ਨਦਰੀ ਆਈਆ ॥
ਜਾ ਤਿਸੁ ਭਾਣਾ ਤਾ ਮਨਿ ਵਸਾਈਆ ॥
ਕਰਿ ਹੁਕਮੁ ਮਸਤਕਿ ਹਥੁ ਧਰਿ ਵਿਚਹੁ ਮਾਰਿ ਕਢੀਆ ਬੁਰਿਆਈਆ ॥
ਸਹਿ ਤੁਠੈ ਨਉ ਨਿਧਿ ਪਾਈਆ ॥੧੮॥

(ਅੰਗ ੪੭੩)

ਪਦ ਅਰਥ:

ਵਡਾ ਕਰਿ ਸਾਲਾਹੀਐ = ਗੁਣ ਗਾਵੀਏ ਤੇ ਆਖੀਏ ਕਿ ਗੁਰੂ ਵੱਡਾ ਹੈ। ਜਿਸੁ ਵਿਚਿ = ਇਸ ਗੁਰੂ ਵਿਚ। ਵਡੀਆ ਵਡਿਆਈਆ = ਬੜੇ ਉੱਚੇ ਗੁਣ। ਸਹਿ = ਪਤੀ ਪ੍ਰਭੂ ਨੇ, ਸਹੁ ਨੇ। ਮੇਲੇ = ਮਿਲਾਏ ਹਨ (ਗੁਰੂ ਨਾਲ ਜੋ ਮਨੁੱਖ)। ਨਦਰੀ ਆਈਆ = (ਉਹਨਾਂ ਮਨੁੱਖਾਂ ਨੂੰ ਗੁਰੂ ' ਦੀਆਂ ਵਡਿਆਈਆਂ) ਦਿੱਸਦੀਆਂ ਹਨ। ਮਸਤਕਿ = (ਜੀਵ ਦੇ) ਮੱਥੇ ਉਤੇ। ਵਿਚਹੁ = ਜੀਵ ਦੇ ਮਨ ਵਿਚੋਂ। ਸਹਿ ਤੁਠੈ = ਜੋ ਸਹੁ (ਪਤੀ ਪ੍ਰਭੂ) ਤੱਠ ਪਏ। ਨਉਨਿਧਿ = ਨੌ ਖਜ਼ਾਨੇ, ਭਾਵ, ਸੰਸਾਰ ਦੇ ਸਾਰੇ ਪਦਾਰਥ। ਪਾਈਆ = (ਖਜ਼ਾਨੇ) ਮਿਲ ਪੈਂਦੇ ਹਨ।

ਪਉੜੀ (੪ ਮਾਤਰਾ)
(ਅੰਗ ੪੭੩)

1 ×	2	3 0	4	1 ×	2	3 0	4
ਰੇਰੇ	ਰੇਮ	ਮਮ	ਮਮ	ਪਪ	ਪਪ	ਪਪ	ਪਪ
ਸਤਿ	ਗੁਰੁ	ਵਡਾ	ਕਰਿ	ਸਾ	ਲਾ	ਹੀ	ਐ
ਧਧ	ਧਧ	ਧਧ	ਮਮ	ਪਪ	ਪਪ	ਪਪ	ਪਪ
ਜਿਸੁ	ਵਿਚਿ	ਵਡੀ	ਆ	ਵਡਿ	ਆ	ਈਆ	s
ਰੇਰੇ	ਰੇਮ	ਮਮ	ਮਮ	ਪਪ	ਪਪ	ਪਪ	ਪਪ
ਸ	s	s	ਹਿ	ਮੇ	s	s	ਲੇ
ਧਧ	ਧਧ	ਧਧ	ਮਮ	ਪਪ	ਪਪ	ਪਪ	ਪਪ
ਤਾ	ਨਦ	s	ਰੀ	ਆ	ਈ	ਆ	s
ਰੇਰੇ	ਰੇਮ	ਮਮ	ਮਮ	ਪਪ	ਪਪ	ਪਪ	ਪਪ
ਜਾ	s	ਤਿ	ਸੁ	ਭਾ	s	ਣਾ	s
ਧਧ	ਧਧ	ਧਧ	ਮਮ	ਪਪ	ਪਪ	ਪਪ	ਪਪ
ਤਾ	s	ਮ	ਨਿ	ਵ	ਸਾ	ਈ	ਆ
ਰੇਰੇ	ਰੇਰੇ	ਪਪ	ਧਧ	ਧਸਾਂ	ਸਾਂਧ	ਧਧ	ਸਾਂਸਾਂ
ਕਰਿ	ਹੁਕਮੁ	ਮਸਤੀਕ	ਹਥੁ	ਧ	s	ਰਿ	s
ਰੇਰੇਂ	ਰੇਰੇਂ	ਰੇਰੇਂ	ਰੇਰੇਂ	ਧਧ	ਧਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ
ਵਿਚ	ਹੁ	ਮਾਰਿ	ਕਢੀਆ	ਬੁਰਿ	ਆ	ਈ	ਆ
ਨੀਨੀ	ਨੀਨੀ	ਨੀਨੀ	ਨੀਨੀ	ਧਧ	ਧਧ	ਪਪ	ਪਪ
ਸ	ਹਿ	ਤੁ	ਠੈ	ਨਉ	ਨਿਧਿ	ਪਾਈ	ਆ
ਮਮ	ਮਪ	ਧਧ	ਧਧ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਧਧ	ਧਸਾਂ
ਸ	ਹਿ	ਤੁ	ਠੈ	ਨਉ	ਨਿਧਿ	ਪਾਈ	s
ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ
ਆ	s	s	s	s	s	s	s

ਰਾਗੁ ਆਸਾ

ਸਲੋਕੁ ਮਃ ੧ ॥

ਪਹਿਲਾ ਸੁਚਾ ਆਪਿ ਹੋਇ ਸੁਚੈ ਬੈਠਾ ਆਇ ॥
ਸੁਚੇ ਅਗੈ ਰਖਿਓਨੁ ਕੋਇ ਨ ਭਿਟਿਓ ਜਾਇ ॥
ਸੁਚਾ ਹੋਇ ਕੈ ਜੇਵਿਆ ਲਗਾ ਪੜਣਿ ਸਲੋਕੁ ॥
ਕੁਹਥੀ ਜਾਈ ਸਟਿਆ ਕਿਸੁ ਏਹੁ ਲਗਾ ਦੋਖੁ ॥

(ਅੰਗ ੪੭੩)

ਪਦ ਅਰਥ:

ਸੁਚੈ = ਸੁੱਚੇ ਚੌਕੇ ਵਿਚ। ਕੋਇ...ਜਾਇ = (ਜਿਸ ਭੋਜਨ ਨੂੰ) ਕਿਸੇ ਮਨੁੱਖ ਨੇ ਜਾ ਕੇ ਅਜੇ ਭਿੱਟਿਆ ਨਹੀਂ। ਸੁਚੇ ਅਗੈ
ਰਖਿਓਨੁ = (ਉਹ ਭੋਜਨ) ਇਸ (ਨ੍ਹਾ-ਧੇ ਕੇ ਆਏ ਮਨੁੱਖ) ਦੇ ਅੱਗੇ (ਕਿਸੇ ਨੇ) ਰੱਖ ਦਿੱਤਾ। ਜੇਵਿਆ = ਖਾਧਾ। ਲਗਾ
ਪੜਣਿ = ਪੜ੍ਹਨ ਲੱਗ ਪੈਂਦਾ ਹੈ। ਕੁਹਥੀ ਜਾਈ = ਕੁਥਾਂ, ਗੰਦੇ ਥਾਂ ਵਿਚ।

ਰਾਗੁ ਆਸਾ ਕਹਿਰਵਾ (੮ ਮਾਤਰਾ)
(ਅੰਗ ੪੭੩)

1 ×	2	3	4	5 0	6	7	8
ਸਥਾਈ							
ਮ	ਮ	ਮ	ਮ	ਮ	ਮ	ਮ	ਮ
ਪਹਿ	ਲਾ	ਸੁ	ਚਾ	ਆ	ਪਿ	ਹੇ	ਇ
ਰੇ	ਰੇ	ਮ	ਮ	ਗ	ਗ	ਗ	ਗ
ਸੁ	ਚੈ	ਬੈ	ਠਾ	ਆ	s	ਇ	s
ਮ	ਮ	ਮ	ਮ	ਮ	ਮ	ਮ	ਮ
ਸੁ	ਚੇ	ਅ	ਗੈ	ਰ	ਖਿ	ਓ	ਨੁ
ਰੇ	ਰੇ	ਮ	ਮ	ਗ	ਗ	ਗ	ਗ
ਕੋ	ਇ ਨ	ਭਿਟਿ	ਓ	ਜਾ	s	ਇ	s
ਅੰਤਰਾ							
ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਧ	ਧ
ਸੁ	ਚਾ	ਹੋਇ	ਕੈ	ਜੇ	ਵਿ	ਆ	s
ਧ	ਧ	ਧ	ਧ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ
ਲ	ਗਾ	ਪੜ	ਣਿ	ਸ	ਲੋ	ਕੁ	s
ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਧ	ਧ
ਕੁਹ	ਥੀ	ਜਾ	ਈ	ਸ	ਟਿ	ਆ	s
ਧ	ਧ	ਪ	ਮ	ਗ	ਰੇ	ਸ	ਸ
ਕਿ	ਸੁ	ਏ	ਹੁ	ਲ	ਗਾ	ਦੋ	ਖੁ

ਰਾਗੁ ਆਸਾ

ਮਃ ੧ ॥

ਭੰਡਿ ਜੰਮੀਐ ਭੰਡਿ ਨਿੰਮੀਐ ਭੰਡਿ ਮੰਗਣੁ ਵੀਆਹੁ ॥
ਭੰਡਹੁ ਹੋਵੈ ਦੋਸਤੀ ਭੰਡਹੁ ਚਲੈ ਰਾਹੁ ॥
ਭੰਡੁ ਮੁਆ ਭੰਡੁ ਭਾਲੀਐ ਭੰਡਿ ਹੋਵੈ ਬੰਧਾਨੁ ॥
ਸੋ ਕਿਉ ਮੰਦਾ ਆਖੀਐ ਜਿਤੁ ਜੰਮਹਿ ਰਾਜਾਨ ॥

(ਅੰਗ ੪੭੩)

ਪਦ ਅਰਥ:

ਭੰਡੁ = ਇਸਤ੍ਰੀ। ਭੰਡਿ = ਇਸਤ੍ਰੀ ਤੋਂ। ਜੰਮੀਐ = ਜੰਮੀਦਾ ਹੈ, ਪੈਦਾ ਹੋਈਦਾ ਹੈ। ਨਿੰਮੀਐ = ਨਿੰਮੀਦਾਹੈ, ਪ੍ਰਾਣੀ ਦਾ ਸਰੀਰ ਬਣਦਾ ਹੈ। ਮੰਗਣੁ = ਕੁੜਮਾਈ। ਭੰਡਹੁ = ਇਸਤ੍ਰੀ ਦੀ ਰਾਹੀਂ। ਰਾਹੁ = (ਸੰਸਾਰ ਦੀ ਉਤਪੱਤੀ ਦਾ) ਰਸਤਾ। ਭਾਲੀਐ = ਲੱਭੀਦਾ ਹੈ, ਹੋਰ ਇਸਤ੍ਰੀ ਦੀ ਭਾਲ ਕਰੀਦੀ ਹੈ। ਬੰਧਾਨੁ = ਰਿਸ਼ਤੇਦਾਰੀ। ਜਿਤੁ = ਜਿਸ ਇਸਤ੍ਰੀ ਤੋਂ।

ਰਾਗੁ ਆਸਾ ਦਾਦਰਾ (੬ ਮਾਤਰਾ)
(ਅੰਗ ੪੭੩)

1 x	2	3	4 0	5	6
ਸਥਾਈ					
ਧ	ਧ	ਪ	ਪ	ਧ	ਧ
ਭੰ	s	ਡਿ	ਜੰ	ਮੀ	ਐ
ਮ	ਮ	ਮ	ਪ	ਪ	ਪ
ਭੰ	s	ਡਿ	ਨਿੰ	ਮੀ	ਐ
ਪ	ਪ	ਪ	ਮ	ਗ	ਗ
ਭੰ	s	ਡਿ	ਮੰ	ਗ	ਣੁ
ਰੇ	ਰੇ	ਗ	ਰੇ	ਸ	ਸ
ਵੀ	s	s	ਆ	s	ਹੁ
ਧ	ਧ	ਪ	ਪ	ਧ	ਧ
ਭੰ	ਭ	ਹੁ	ਹੇ	s	ਵੈ
ਮ	ਮ	ਮ	ਪ	ਪ	ਪ
ਦੇ	s	s	ਸ	ਤੀ	s
ਪ	ਪ	ਪ	ਮ	ਗ	ਗ
ਭੰ	ਭ	ਹੁ	ਚ	ਲੈ	s
ਰੇ	ਰੇ	ਗ	ਰੇ	ਸ	ਸ
ਰਾ	s	s	ਹੁ	s	s
ਅੰਤਰਾ					
ਸੰ	ਸੰ	ਧ	ਸੰ	ਸੰ	ਸੰ
ਭੰ	s	ਭ	ਮੁ	ਆ	s
ਰੇਂ	ਰੇਂ	ਰੇਂ	ਧ	ਸੰ	ਸੰ
ਭੰ	s	ਭ	ਭਾ	ਲੀ	ਐ
ਸੰ	ਸੰ	ਧ	ਸੰ	ਸੰ	ਸੰ
ਭੰ	s	ਡਿ	ਹੇ	ਵੈ	s
ਰੇਂ	ਰੇਂ	ਰੇਂ	ਧ	ਸੰ	ਸੰ
ਬੰ	s	s	ਧਾ	ਨੁ	s
ਸੰ	ਸੰ	ਧ	ਸੰ	ਸੰ	ਸੰ
ਸੇ	ਕਿ	ਉ	ਮੰ	s	ਦਾ
ਰੇਂ	ਰੇਂ	ਰੇਂ	ਧ	ਸੰ	ਸੰ
ਆ	s	s	ਖੀ	ਐ	s
ਧ	ਧ	ਧ	ਪ	ਪ	ਪ
ਜਿ	s	ਤੁ	ਜੰ	ਮ	ਹਿ
ਮ	ਗ	ਗ	ਰੇ	ਸ	ਸ
ਰਾ	s	s	ਜਾ	ਨ	s

ਰਾਗੁ ਆਸਾ

ਪਉੜੀ ॥

ਸਭੁ ਕੋ ਆਖੈ ਆਪਣਾ ਜਿਸੁ ਨਾਹੀ ਸੋ ਚੁਣਿ ਕਢੀਐ ॥
ਕੀਤਾ ਆਪੇ ਆਪਣਾ ਆਪੇ ਹੀ ਲੇਖਾ ਸੰਢੀਐ ॥
ਜਾ ਰਹਣਾ ਨਾਹੀ ਐਤੁ ਜਗਿ ਤਾ ਕਾਇਤੁ ਗਾਰਬਿ ਹੰਢੀਐ ॥
ਮੰਦਾ ਕਿਸੈ ਨ ਆਖੀਐ ਪੜਿ ਅਖਰੁ ਏਹੋ ਬੁਝੀਐ ॥
ਮੂਰਖੈ ਨਾਲਿ ਨ ਲੁਝੀਐ ॥੧੯॥

(ਅੰਗ ੪੭੩)

ਪਦ ਅਰਥ:

ਆਖੈ ਆਪਣਾ = (ਹਰੇਕ ਜੀਵ) ਆਖਦਾ ਹੈ, 'ਇਹ ਮੇਰੀ ਆਪਣੀ ਚੀਜ਼ ਹੈ,' ਭਾਵ, ਹਰੇਕ ਜੀਵ ਨੂੰ ਮਮਤਾ ਹੈ। ਜਿਸੁ ਨਾਹੀ = ਜਿਸ ਨੂੰ ਮਮਤਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਸੰਢੀਐ = ਭਰੀਦਾ ਹੈ। ਐਤੁ ਜਗਿ = ਇਸ ਜਗਤ ਵਿਚ। ਕਾਇਤੁ = ਕਿਉਂ। ਗਾਰਬਿ = ਅਹੰਕਾਰ ਵਿਚ। ਹੰਢੀਐ = ਖਪੀਏ। ਲੁਝੀਐ = ਝਗੜੀਏ।

ਪਉੜੀ (੪ ਮਾਤਰਾ)
(ਅੰਗ ੪੭੩)

1 ×	2	3 0	4	1 ×	2	3 0	4
ਰੇਰੇ	ਰੇਮ	ਮਮ	ਮਮ	ਪਪ	ਪਪ	ਪਪ	ਪਪ
ਸਭੁ	ਕੋ	ਆ	ਖੈ	ਆ	ਪ	ਣਾ	s
ਧਧ	ਧਧ	ਧਧ	ਮਮ	ਪਪ	ਪਪ	ਪਪ	ਪਪ
ਜਿਸੁ	ਨਾਹੀ	ਸੋ	ਚੁਣਿ	ਕ	ਢੀ	ਐ	s
ਰੇਰੇ	ਰੇਮ	ਮਮ	ਮਮ	ਪਪ	ਪਪ	ਪਪ	ਪਪ
ਕੀ	ਤਾ	ਆ	ਪੋ	ਆ	ਪ	ਣਾ	s
ਧਧ	ਧਧ	ਧਧ	ਮਮ	ਪਪ	ਪਪ	ਪਪ	ਪਪ
ਆਪੇ	ਹੀ	ਲੇ	ਖਾ	ਸੰ	ਢੀ	ਐ	s
ਰੇਰੇ	ਰੇਮ	ਮਮ	ਮਮ	ਪਪ	ਪਪ	ਪਪ	ਪਪ
ਜਾ	ਰਹਣਾ	ਨਾਹੀ	ਐਤੁ	ਜ	ਗਿ	s	s
ਧਧ	ਧਧ	ਧਧ	ਮਮ	ਪਪ	ਪਪ	ਪਪ	ਪਪ
ਤਾ	ਕਾਇ	ਤੁ ਗਾ	ਰਬਿ	ਹੰ	ਢੀ	ਐ	s
ਰੇਰੇ	ਰੇਰੇ	ਪਪ	ਧਧ	ਧਸੰ	ਸੰਧ	ਧਧ	ਸੰਸੰ
ਮੰਦਾ	ਕਿਸੈ	ਨ	s	ਆ	ਖੀ	ਐ	s
ਰੇਰੇ	ਰੇਰੇ	ਰੇਰੇ	ਰੇਰੇ	ਧਧ	ਧਸੰ	ਸੰਸੰ	ਸੰਸੰ
ਪੜਿ	ਅਖਰੁ	ਏ	ਹੋ	ਬੁ	ਝੀ	ਐ	s
ਨੀਨੀ	ਨੀਨੀ	ਨੀਨੀ	ਨੀਨੀ	ਧਧ	ਧਧ	ਪਪ	ਪਪ
ਮੂਰ	ਖੈ	ਨਾ	ਲਿ	ਨ	s	ਲੁਝੀ	ਐ
ਮਮ	ਮਪ	ਧਧ	ਧਧ	ਸੰਸੰ	ਸੰਸੰ	ਧਧ	ਧਸੰ
ਮੂਰ	ਖੈ	ਨਾ	ਲਿ	ਨ	s	ਲੁਝੀ	s
ਸੰ	ਸੰ	ਸੰ	ਸੰ	ਸੰ	ਸੰ	ਸੰ	ਸੰ
ਐ	s	s	s	s	s	s	s

ਰਾਗੁ ਆਸਾ

ਸਲੋਕੁ ਮਃ ੧ ॥

ਨਾਨਕ ਫਿਕੈ ਬੋਲਿਐ ਤਨੁ ਮਨੁ ਫਿਕਾ ਹੋਇ ॥
ਫਿਕੈ ਫਿਕਾ ਸਦੀਐ ਫਿਕੈ ਫਿਕੀ ਸੋਇ ॥
ਫਿਕਾ ਦਰਗਹ ਸਟੀਐ ਮੁਹਿ ਥੁਕਾ ਫਿਕੇ ਪਾਇ ॥
ਫਿਕਾ ਮੂਰਖੁ ਆਖੀਐ ਪਾਣਾ ਲਹੈ ਸਜਾਇ ॥੧॥

(ਅੰਗ ੪੭੩)

ਪਦ ਅਰਥ:

ਫਿਕੈ ਬੋਲਿਐ = ਜੇ ਫਿਕੈ ਬਚਨ ਬੋਲੀਏ। ਫਿਕੈ = ਫਿਕਾ ਹੀ। ਫਿਕੈ ਫਿਕਾ ਸਦੀਐ = ਰੁੱਖੇ ਬਚਨ ਬੋਲਣ ਵਾਲੇ ਮਨੁੱਖ ਨੂੰ ਰੁੱਖਾ ਹੀ ਆਖਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ; ਭਾਵ, ਜੇ ਮਨੁੱਖ ਰੁੱਖੇ ਬਚਨ ਬੋਲੇ, ਉਸ ਦੀ ਬਾਬਤ ਇਹ ਆਖੀਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਰੁੱਖਾ ਹੈ। ਫਿਕੈ = ਰੁੱਖਾ ਬੋਲਣ ਵਾਲੇ ਮਨੁੱਖ ਦੀ। ਸੋਇ = ਸੋਭਾ, ਲੋਕਾਂ ਦੀ ਰਾਇ। ਪਾਣਾ = ਜੁੱਤੀਆਂ।

ਰਾਗੁ ਆਸਾ ਤਿੰਨਤਾਲ (੧੬ ਮਾਤਰਾ)

(ਅੰਗ ੪੭੩)

1 ×	2	3	4	5 2	6	7	8	9 0	10	11	12	13 3	14	15	16
ਸਥਾਈ														ਧਨੀ ਨਾ	ਪਧ ਨਕ
-	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਨੀ	ਧ	ਪ	ਪ	-	ਮ	ਮ	ਮ	ਪ	ਪ		
s	ਫਿ	ਕੈ	s	ਬੋ	s	s	s	s	ਲਿ	ਐ	s	s	s		
														-	-
														s	s
-	ਧ	ਧ	ਧ	ਨੀਧ	ਪ	ਪ	ਪ	-	ਮ	ਮ	ਗ	ਰੇ	ਸ		
s	ਤ	s	ਨੁ	ਮ	s	ਨੁ	s	s	ਫਿ	s	ਕਾ	ਹੋ	ਇ		
														ਧਨੀ ਫਿ	ਪਧ ਕੋ
-	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਨੀ	ਧ	ਪ	ਪ	-	ਮ	ਮ	ਮ	ਪ	ਪ		
s	ਫਿ	s	ਕਾ	ਸ	s	s	s	s	ਦੀ	s	s	ਐ	s		
														-	-
														s	s
-	ਧ	ਧ	ਧ	ਨੀਧ	ਪ	ਪ	ਪ	-	ਮ	ਮ	ਗ	ਰੇ	ਸ		
s	ਫਿ	s	ਕੇ	ਫਿ	s	ਕੀ	s	s	ਸੋ	s	s	ਇ	s		
ਅੰਤਰਾ															
ਮ	ਮ	ਮ	ਮ	ਪ	ਪ	ਧ	ਧ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਧ	ਧ	ਸਾਂ	ਸਾਂ
ਫਿ	s	ਕਾ	s	ਦ	ਰ	ਗ	ਹ	ਸ	s	s	s	ਟੀ	s	ਐ	s
ਧ	ਧ	ਧ	ਧ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਰੋਂ	ਰੋਂ	ਮਾਂ	ਮਾਂ	ਮਾਂ	ਮਾਂ	ਗਾਂ	ਗਾਂ	ਰੋਂ	ਸਾਂ
ਮੁ	s	ਹਿ	s	ਥੁ	s	ਕਾ	s	ਫਿ	s	ਕੇ	s	ਪਾ	s	ਇ	s
ਮ	ਮ	ਮ	ਮ	ਪ	ਪ	ਧ	ਧ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਧ	ਧ	ਸਾਂ	ਸਾਂ
ਫਿ	s	s	ਕਾ	ਮੂ	s	ਰ	ਖੁ	ਆ	s	s	s	ਖੀ	s	ਐ	s
ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਧ	ਧ	ਪ	ਪ	ਮਪ	ਧਸਾਂ	ਰੋਂਸਾਂ	ਧਸਾਂ	ਸਾਂਨੀ	ਧਪ	ਮਗ	ਰੇਸ
ਪਾ	ਣਾ	ਲ	ਹੈ	ਸ	ਜਾ	s	s	ਇ	s	s	s	s	s	s	s

ਰਾਗੁ ਆਸਾ

ਮਃ ੧ ॥

ਅੰਦਰਹੁ ਝੂਠੇ ਪੈਜ ਬਾਹਰਿ ਦੁਨੀਆ ਅੰਦਰਿ ਫੈਲੁ ॥
ਅਠਸਠਿ ਤੀਰਥ ਜੇ ਨਾਵਹਿ ਉਤਰੈ ਨਾਹੀ ਮੈਲੁ ॥
ਜਿਨ੍ ਪਟੁ ਅੰਦਰਿ ਬਾਹਰਿ ਗੁਦੜੁ ਤੇ ਭਲੇ ਸੰਸਾਰਿ ॥
ਤਿਨ੍ ਨੇਹੁ ਲਗਾ ਰਬ ਸੇਤੀ ਦੇਖਨੇ ਵੀਚਾਰਿ ॥
(ਅੰਗ ੪੭੩)

ਪਦ ਅਰਥ:

ਪੈਜ = ਪਾਜ, ਵਿਖਾਵੇ ਦੀ ਇੱਜ਼ਤ। ਫੈਲੁ = ਫੈਲਸੂਫੀ, ਦਿਖਾਵਾ। ਤੇ = ਉਹ ਮਨੁੱਖ। ਸੇਤੀ = ਨਾਲ। ਦੇਖ ਵੀਚਾਰਿ =
ਰੱਬ ਨੂੰ ਵੇਖਣ ਦੇ ਧਿਆਨ ਵਿਚ (ਜੁੜੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ)।

ਰਾਗੁ ਆਸਾ ਦਾਦਰਾ (੬ ਮਾਤਰਾ)
(ਅੰਗ ੪੭੩)

1 x	2	3	4 0	5	6
ਸਥਾਈ					
ਧ	ਧ	ਪ	ਪ	ਧ	ਧ
ਅੰਦ	ਰ	ਹੁ	ਝੂ	ੜ	ਠੇ
ਮ	ਮ	ਮ	ਪ	ਪ	ਪ
ਪੈ	ੜ	ਜ	ਬਾ	ਹ	ਰਿ
ਪ	ਪ	ਪ	ਮ	ਗ	ਗ
ਦੁ	ਨੀ	ਆ	ਅੰ	ਦ	ਰਿ
ਰੇ	ਰੇ	ਗ	ਰੇ	ਸ	ਸ
ਫੈ	ੜ	ੜ	ਲੁ	ੜ	ੜ
ਧ	ਧ	ਪ	ਪ	ਧ	ਧ
ਅਠ	ਸ	ਠਿ	ਤੀ	ਰ	ਥ
ਮ	ਮ	ਮ	ਪ	ਪ	ਪ
ਜੇ	ੜ	ੜ	ਨਾ	ਵ	ਹਿ
ਪ	ਪ	ਪ	ਮ	ਗ	ਗ
ਉ	ਤ	ਰੈ	ਨਾ	ੜ	ਹੀ
ਰੇ	ਰੇ	ਗ	ਰੇ	ਸ	ਸ
ਮੈ	ੜ	ੜ	ਲੁ	ੜ	ੜ
ਅੰਤਰਾ					
ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਧ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ
ਜਿਨ੍ਹ	ਪ	ਣੁ	ਅੰ	ਦ	ਰਿ
ਰੇਂ	ਰੇਂ	ਰੇਂ	ਧ	ਸਾਂ	ਸਾਂ
ਬਾ	ਹ	ਰਿ	ਗੁ	ਦ	ਝੂ
ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਧ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ
ਤੇ	ੜ	ੜ	ਭ	ੜ	ਲੇ
ਰੇਂ	ਰੇਂ	ਰੇਂ	ਧ	ਸਾਂ	ਸਾਂ
ਸੰ	ੜ	ੜ	ਸਾ	ਰਿ	ੜ
ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਧ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ
ਤਿਨ੍ਹ	ਨੇ	ਹੁ	ਲ	ਗਾ	ੜ
ਰੇਂ	ਰੇਂ	ਰੇਂ	ਧ	ਸਾਂ	ਸਾਂ
ਰ	ੜ	ਬ	ਸੇ	ੜ	ਤੀ
ਧ	ਧ	ਧ	ਪ	ਪ	ਪ
ਦੇ	ੜ	ਖ	ਨੇ	ੜ	ੜ
ਮ	ਗ	ਗ	ਰੇ	ਸ	ਸ
ਵੀ	ਚਾ	ੜ	ਰਿ	ੜ	ੜ

ਰਾਗੁ ਆਸਾ

ਪਉੜੀ ॥

ਆਪੇ ਹੀ ਕਰਣਾ ਕੀਓ ਕਲ ਆਪੇ ਹੀ ਤੈ ਧਾਰੀਐ ॥
ਦੇਖਹਿ ਕੀਤਾ ਆਪਣਾ ਧਰਿ ਕਚੀ ਪਕੀ ਸਾਰੀਐ ॥
ਜੇ ਆਇਆ ਸੋ ਚਲਸੀ ਸਭੁ ਕੋਈ ਆਈ ਵਾਰੀਐ ॥
ਜਿਸ ਕੇ ਜੀਅ ਪਰਾਣ ਹਹਿ ਕਿਉ ਸਾਹਿਬੁ ਮਨਹੁ ਵਿਸਾਰੀਐ ॥
ਆਪਣ ਹਥੀ ਆਪਣਾ ਆਪੇ ਹੀ ਕਾਜੁ ਸਵਾਰੀਐ ॥੨੦॥

(ਅੰਗ ੪੭੪)

ਪਦ ਅਰਥ:

ਕਰਣਾ = ਸਰੀਰ, ਕੀਤਾ ਹੋਇਆ ਅਕਾਰ, ਸ੍ਰਿਸਟੀ। ਤੈ = (ਹੇ ਪ੍ਰਭੂ!) ਤੂੰ। ਧਰਿ = ਧਰ ਕੇ, ਕੇ, (ਜਗਤ ਵਿਚ) ਰਚ ਕੇ।
ਸਾਰੀ = ਨਰਦ, ਜੀਵ-ਰੂਪ ਨਰਦਾਂ। ਕਚੀ ਪਕੀ ਸਾਰੀਐ = ਕੱਚੀਆਂ ਪੱਕੀਆਂ ਨਰਦਾਂ ਨੂੰ, ਚੰਗੇ ਮੰਦੇ ਜੀਵਾਂ ਨੂੰ। ਜਿਸ
ਕੇ = ਜਿਸ ਪ੍ਰਭੂ ਦੇ।

ਪਉੜੀ (੪ ਮਾਤਰਾ)
(ਅੰਗ ੪੭੪)

1 ×	2	3 0	4	1 ×	2	3 0	4
ਰੇਰੇ	ਰੇਮ	ਮਮ	ਮਮ	ਪਪ	ਪਪ	ਪਪ	ਪਪ
ਆਪੇ	ਹੀ	ਕਰ	ਣਾ	ਕੀ	ਓ	s	s
ਧਧ	ਧਧ	ਧਧ	ਮਮ	ਪਪ	ਪਪ	ਪਪ	ਪਪ
ਕਲ	ਆਪੇ	ਹੀ	ਤੈ	ਧਾ	ਰੀ	ਐ	s
ਰੇਰੇ	ਰੇਮ	ਮਮ	ਮਮ	ਪਪ	ਪਪ	ਪਪ	ਪਪ
ਦੇਖ	ਹਿ	ਕੀ	ਤਾ	ਆ	ਪ	ਣਾ	s
ਧਧ	ਧਧ	ਧਧ	ਮਮ	ਪਪ	ਪਪ	ਪਪ	ਪਪ
ਧਰਿ	ਕਚੀ	ਪ	ਕੀ	ਸਾ	ਰੀ	ਐ	s
ਰੇਰੇ	ਰੇਮ	ਮਮ	ਮਮ	ਪਪ	ਪਪ	ਪਪ	ਪਪ
ਜੋ	ਆਇ	ਆ	ਸੋ	ਚ	ਲ	ਸੀ	s
ਧਧ	ਧਧ	ਧਧ	ਮਮ	ਪਪ	ਪਪ	ਪਪ	ਪਪ
ਸਭੁ	ਕੋਈ	ਆ	ਈ	ਵਾ	ਰੀ	ਐ	s
ਰੇਰੇ	ਰੇਰੇ	ਪਪ	ਧਧ	ਧਸਂ	ਸਂਧ	ਧਧ	ਸਂਸਂ
ਜਿਸ	ਕੇ	ਜੀਅ	ਪਰਾਣ	ਹ	s	ਹਿ	s
ਰੇਰੇਂ	ਰੇਰੇਂ	ਰੇਰੇਂ	ਰੇਰੇਂ	ਧਧ	ਧਸਂ	ਸਂਸਂ	ਸਂਸਂ
ਕਿਉ	ਸਾਹਿ	ਬ	ਮਨਹੁ	ਵਿ	ਸਾ	ਰੀ	ਐ
ਨੀਨੀ	ਨੀਨੀ	ਨੀਨੀ	ਨੀਨੀ	ਧਧ	ਧਧ	ਪਪ	ਪਪ
ਆਪ	ਣ	ਹ	ਥੀ	ਆਪ	ਣਾ	s	s
ਮਮ	ਮਪ	ਧਧ	ਧਧ	ਸਂਸਂ	ਸਂਸਂ	ਧਧ	ਧਸਂ
ਆਪੇ	ਹੀ	ਕਾ	ਜੁ	ਸ	ਵਾ	ਰੀ	ਐ
ਸਂ	ਸਂ	ਸਂ	ਸਂ	ਸਂ	ਸਂ	ਸਂ	ਸਂ
s	s	s	s	s	s	s	s

ਰਾਗੁ ਆਸਾ

ਪਉੜੀ ॥

ਜਿਤੁ ਸੇਵਿਐ ਸੁਖੁ ਪਾਈਐ ਸੋ ਸਾਹਿਬੁ ਸਦਾ ਸਮਾਲੀਐ ॥
ਜਿਤੁ ਕੀਤਾ ਪਾਈਐ ਆਪਣਾ ਸਾ ਘਾਲ ਬੁਰੀ ਕਿਉ ਘਾਲੀਐ ॥
ਮੰਦਾ ਮੂਲਿ ਨ ਕੀਚਈ ਦੇ ਲੰਮੀ ਨਦਰਿ ਨਿਹਾਲੀਐ ॥
ਜਿਉ ਸਾਹਿਬ ਨਾਲਿ ਨ ਹਾਰੀਐ ਤੇਵੇਹਾ ਪਾਸਾ ਢਾਲੀਐ ॥
ਕਿਛੁ ਲਾਹੇ ਉਪਰਿ ਘਾਲੀਐ ॥੨੧॥

(ਅੰਗ ੪੭੪)

ਪਦ ਅਰਥ:

ਸਮਾਲੀਐ = ਸੰਭਾਲਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ, ਚੇਤੇ ਰੱਖਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਜਿਤੁ = ਜਿਸ (ਕੰਮ ਦੇ ਕਰਨ) ਨਾਲ। ਸਾ ਘਾਲ = ਉਹ ਮਿਹਨਤ। ਮੂਲਿ ਨ ਕੀਚਈ = ਉੱਕਾ ਹੀ ਨਹੀਂ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ। ਨਿਹਾਲੀਐ = ਵੇਖਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਜਿਉ = ਜਿਸ ਤਰ੍ਹਾਂ, ਜਿਸ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ। ਨ ਹਾਰੀਐ = ਨਾ ਟੁੱਟੇ। ਤੇਵੇਹਾ = ਉਹੇ = ਜਿਹਾ। ਪਾਸਾ ਢਾਲੀਐ = ਚਾਲ ਚੱਲਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ, ਉੱਦਮ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਘਾਲੀਐ = ਘਾਲ ਘਾਲਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ, ਕਰਨੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ।

ਪਉੜੀ (੪ ਮਾਤਰਾ)
(ਅੰਗ ੪੭੪)

1 ×	2	3 0	4	1 ×	2	3 0	4
ਰੇਰੇ	ਰੇਮ	ਮਮ	ਮਮ	ਪਪ	ਪਪ	ਪਪ	ਪਪ
ਜਿਤੁ	ਸੇਵਿ	ਐ	ਸੁਖੁ	ਪਾ	ਈ	ਐ	s
ਧਧ	ਧਧ	ਧਧ	ਮਮ	ਪਪ	ਪਪ	ਪਪ	ਪਪ
ਸੋ	ਸਾਹਿ	ਬੁ	ਸਦਾ	ਸ	ਮ੍ਹਾ	ਲੀ	ਐ
ਰੇਰੇ	ਰੇਮ	ਮਮ	ਮਮ	ਪਪ	ਪਪ	ਪਪ	ਪਪ
ਜਿਤੁ	ਕੀਤਾ	ਪਾਈ	ਐ	ਆ	ਪ	ਣਾ	s
ਧਧ	ਧਧ	ਧਧ	ਮਮ	ਪਪ	ਪਪ	ਪਪ	ਪਪ
ਸਾ	ਘਾਲ	ਬੁਰੀ	ਕਿਉ	ਘਾ	ਲੀ	ਐ	s
ਰੇਰੇ	ਰੇਮ	ਮਮ	ਮਮ	ਪਪ	ਪਪ	ਪਪ	ਪਪ
ਮੰਦਾ	ਮੂਲਿ	ਨ	s	ਕੀ	ਚ	ਈ	s
ਧਧ	ਧਧ	ਧਧ	ਮਮ	ਪਪ	ਪਪ	ਪਪ	ਪਪ
ਦੇ	ਲੰਮੀ	ਨਦ	ਰਿ	ਨਿ	ਹਾ	ਲੀ	ਐ
ਰੇਰੇ	ਰੇਰੇ	ਪਪ	ਧਧ	ਧਸੰ	ਸੰਧ	ਧਧ	ਸੰਸੰ
ਜਿਉ	ਸਾਹਿਬ	ਨਾਲਿ	ਨ	ਹਾ	ਰੀ	ਐ	s
ਰੇਰੇ	ਰੇਰੇ	ਰੇਰੇ	ਰੇਰੇ	ਧਧ	ਧਸੰ	ਸੰਸੰ	ਸੰਸੰ
ਤੇ	s	ਵੇਹਾ	ਪਾਸਾ	ਢਾ	ਲੀ	ਐ	s
ਨੀਨੀ	ਨੀਨੀ	ਨੀਨੀ	ਨੀਨੀ	ਧਧ	ਧਧ	ਪਪ	ਪਪ
ਕਿਛੁ	ਲਾ	ਹੇ	s	ਉਪ	ਰਿ	ਘਾਲੀ	ਐ
ਮਮ	ਮਪ	ਧਧ	ਧਧ	ਸੰਸੰ	ਸੰਸੰ	ਧਧ	ਧਸੰ
ਕਿਛੁ	ਲਾ	ਹੇ	s	ਉਪ	ਰਿ	ਘਾ	ਲੀ
ਸੰ	ਸੰ	ਸੰ	ਸੰ	ਸੰ	ਸੰ	ਸੰ	ਸੰ
ਐ	s	s	s	s	s	s	s

ਰਾਗੁ ਆਸਾ

ਪਉੜੀ ॥

ਚਾਕਰੁ ਲਗੈ ਚਾਕਰੀ ਜੇ ਚਲੈ ਖਸਮੈ ਭਾਇ ॥
ਹੁਰਮਤਿ ਤਿਸ ਨੇ ਅਗਲੀ ਓਹੁ ਵਜਹੁ ਭਿ ਦੂਣਾ ਖਾਇ ॥
ਖਸਮੈ ਕਰੇ ਬਰਾਬਰੀ ਫਿਰਿ ਗੈਰਤਿ ਅੰਦਰਿ ਪਾਇ ॥
ਵਜਹੁ ਗਵਾਏ ਅਗਲਾ ਮੁਹੇ ਮੁਹਿ ਪਾਣਾ ਖਾਇ ॥
ਜਿਸ ਦਾ ਦਿਤਾ ਖਾਵਣਾ ਤਿਸੁ ਕਹੀਐ ਸਾਬਾਸਿ ॥
ਨਾਨਕ ਹੁਕਮੁ ਨ ਚਲਈ ਨਾਲਿ ਖਸਮ ਚਲੈ ਅਰਦਾਸਿ ॥੨੨॥

(ਅੰਗ ੪੭੪)

ਪਦ ਅਰਥ:

ਖਸਮੈ ਭਾਇ = ਖਸਮ ਦੀ ਮਰਜ਼ੀ ਅਨੁਸਾਰ, ਆਪਣੇ ਮਾਲਕ ਦੀ ਮਰਜ਼ੀ ਦੇ ਪਿੱਛੇ। ਹੁਰਮਤਿ = ਇੱਜ਼ਤ। ਅਗਲੀ = ਬਹੁਤੀ। ਵਜਹੁ = ਤਨਖਾਹ, ਰੋਜ਼ੀਨਾ, ਵਜ਼ੀਫਾ। ਗੈਰਤਿ = ਸ਼ਰਮਿੰਦਗੀ। ਅਗਲਾ = ਪਹਿਲਾ, ਜੋ ਪਹਿਲਾਂ ਮਿਲਦਾ ਸੀ। ਮੁਹੇ ਮੁਹਿ = ਮੂੰਹ ਉੱਤੇ, ਭਾਵ, ਸਦਾ ਆਪਣੇ ਮੂੰਹ ਉੱਤੇ। ਪਾਣਾ = ਜੁੱਤੀਆਂ।

ਪਉੜੀ (੪ ਮਾਤਰਾ)
(ਅੰਗ ੪੭੪)

1 ×	2	3 0	4	1 ×	2	3 0	4
ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਨੀਧ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ
ਚਾਕ	ਰੁ	ਲ	ਗੈ	ਚਾ	ਕ	ਰੀ	s
ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਨੀਧ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ
ਜੇ	ਚਲੈ	ਖਸ	ਮੈ	ਭਾ	s	ਇ	s
ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਨੀਧ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ
ਹੁਰ	ਮਤਿ	ਤਿਸ	ਨੋ	ਅ	ਗ	ਲੀ	s
ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਨੀਧ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ
ਓਹੁ	ਵਜਹੁ	ਭਿ	ਦੂਣਾ	ਖਾ	s	ਇ	s
ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਨੀਧ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ
ਖਸ	ਮੈ	ਕ	ਰੇ	ਬ	ਰਾ	ਬ	ਰੀ
ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਨੀਧ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ
ਫਿਰਿ	ਗੈਰ	ਤਿ	ਅੰਦਰਿ	ਪਾ	s	ਇ	s
ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਨੀਧ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ
ਵਜ	ਹੁ	ਗਵਾ	ਏ	ਅ	ਗ	ਲਾ	s
ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਨੀਧ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ
ਮੁਹੇ	ਮੁਹਿ	ਪਾ	ਣਾ	ਖਾ	s	ਇ	s
ਰੇਰੇਂ	ਰੇਰੇਂ	ਰੇਰੇਂ	ਰੇਰੇਂ	ਰੇਗਾਂ	ਗਾਂਗਾਂ	ਗਾਂਗਾਂ	ਗਾਂਗਾਂ
ਜਿਸ	ਦਾ	ਦਿ	ਤਾ	ਖਾ	ਵ	ਣਾ	s
ਰੇਰੇਂ	ਰੇਰੇਂ	ਰੇਰੇਂ	ਧਧ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ
ਤਿਸੁ	ਕਹੀ	ਐ	s	ਸਾ	ਬਾ	ਸਿ	s
ਧਧ	ਧਧ	ਧਧ	ਮਮ	ਪਪ	ਪਪ	ਪਪ	ਪਪ
ਨਾਨ	ਕ	ਹੁਕ	ਮੁ ਨ	ਚ	ਲ	ਈ	s
ਮਮ	ਮਪ	ਧਧ	ਧਧ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ
ਨਾਲਿ	ਖਸ	ਮ	ਚਲੈ	ਅ	ਰ	ਦਾ	ਸਿ
ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ
s	s	s	s	s	s	s	s

ਰਾਗੁ ਆਸਾ

ਪਉੜੀ ॥

ਨਾਨਕ ਅੰਤ ਨ ਜਾਪਨੀ ਹਰਿ ਤਾ ਕੇ ਪਾਰਾਵਾਰ ॥
ਆਪਿ ਕਰਾਏ ਸਾਖਤੀ ਫਿਰਿ ਆਪਿ ਕਰਾਏ ਮਾਰ ॥
ਇਕਨਾ ਗਲੀ ਜੰਜੀਰੀਆ ਇਕਿ ਤੁਰੀ ਚੜਹਿ ਬਿਸੀਆਰ ॥
ਆਪਿ ਕਰਾਏ ਕਰੇ ਆਪਿ ਹਉ ਕੈ ਸਿਉ ਕਰੀ ਪੁਕਾਰ ॥
ਨਾਨਕ ਕਰਣਾ ਜਿਨਿ ਕੀਆ ਫਿਰਿ ਤਿਸ ਹੀ ਕਰਣੀ ਸਾਰ ॥੨੩॥

(ਅੰਗ ੪੭੫)

ਪਦ ਅਰਥ:

ਹਰਿ ਤਾ ਕੇ = ਉਸ ਹਰੀ ਦੇ। ਸਾਖਤੀ = ਬਨਾਵਟ, ਪੈਦਾਇਸ਼ ਸਾਖਤੀ। ਇਕਿ = ਕਈ ਜੀਵ। ਤੁਰੀ = ਘੇੜਿਆਂ ਉੱਤੇ।
ਬਿਸੀਆਰ = ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ। ਹਉ = ਮੈਂ। ਕੈ ਸਿਉ = ਕਿਸ ਦੇ ਅਗੇ। ਕਰਣਾ = ਸ਼੍ਰਿਸ਼ਟੀ। ਜਿਨਿ = ਜਿਸ (ਪ੍ਰਭੂ) ਨੇ।

ਪਉੜੀ (੪ ਮਾਤਰਾ)
(ਅੰਗ ੪੭੫)

1 ×	2	3 0	4	1 ×	2	3 0	4
ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਨੀਧ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ
ਨਾਨ	ਕ	ਅੰਤ	ਨ	ਜਾ	ਪ	ਨੀ	s
ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਨੀਧ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ
ਹਰਿ	ਤਾ	ਕੇ	s	ਪਾ	ਰਾ	ਵਾ	ਰ
ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਨੀਧ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ
ਆਪਿ	ਕਰਾ	ਏ	s	ਸਾ	ਖ	ਤੀ	s
ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਨੀਧ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ
ਫਿਰਿ	ਆਪਿ	ਕਰਾ	ਏ	ਮਾ	s	ਰ	s
ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਨੀਧ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ
ਇਕ	ਨਾ	ਗ	ਲੀ	ਜੰ	ਜੀ	ਰੀ	ਆ
ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਨੀਧ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ
ਇਕ	ਤੁਰੀ	ਚੜ	ਹਿ	ਬਿ	ਸੀ	ਆ	ਰ
ਰੇਰੇ	ਰੇਰੇ	ਰੇਰੇ	ਰੇਰੇ	ਰੇਗਾਂ	ਗਾਂਗਾਂ	ਗਾਂਗਾਂ	ਗਾਂਗਾਂ
ਆਪਿ	ਕਰਾ	ਏ	ਕਰੇ	ਆ	s	ਪਿ	s
ਰੇਰੇ	ਰੇਰੇ	ਰੇਰੇ	ਧਧ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ
ਹਉ	ਕੈ	ਸਿਉ	ਕਰੀ	ਪੁ	ਕਾ	ਰ	s
ਧਧ	ਧਧ	ਧਧ	ਮਮ	ਪਪ	ਪਪ	ਪਪ	ਪਪ
ਨਾਨ	ਕ	ਕਰਣਾ	ਜਿਨਿ	ਕੀ	s	ਆ	s
ਮਮ	ਮਪ	ਧਧ	ਧਧ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ
ਫਿਰਿ	ਤਿਸ	ਹੀ	ਕਰਣੀ	ਸਾ	s	ਰ	s
ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ
s	s	s	s	s	s	s	s

ਰਾਗੁ ਆਸਾ

ਸਲੋਕੁ ਮਃ ੧ ॥

ਆਪੇ ਭਾਂਡੇ ਸਾਜਿਅਨੁ ਆਪੇ ਪੂਰਣੁ ਦੇਇ ॥
ਇਕਨੀ ਦੁਧੁ ਸਮਾਈਐ ਇਕਿ ਚੁਲ੍ਹੈ ਰਹਨਿ ਚੜੇ ॥
ਇਕਿ ਨਿਹਾਲੀ ਪੈ ਸਵਨਿ ਇਕਿ ਉਪਰਿ ਰਹਨਿ ਖੜੇ ॥
ਤਿਨ੍ਹਾ ਸਵਾਰੇ ਨਾਨਕਾ ਜਿਨ੍ਹ ਕਉ ਨਦਰਿ ਕਰੇ ॥੧॥

(ਅੰਗ ੪੭੫)

ਪਦ ਅਰਥ:

ਪੂਰਣੁ ਦੇਇ = ਭਰਦਾ ਹੈ, ਪੂਰਨਤਾ (ਉਹਨਾਂ ਭਾਂਡਿਆਂ ਵਿਚ) ਦੱਦਾ ਹੈ। ਇਕਨੀ = ਕਈ ਭਾਂਡਿਆਂ ਵਿਚ। ਸਮਾਈਐ = ਸਮਾਉਂਦਾ ਹੈ, ਪੈਂਦਾ ਹੈ। ਨਿਹਾਲੀ = ਤੁਲਾਈ। ਪੈ ਸਵਨਿ = ਲੰਮੀਆਂ ਤਾਣ ਕੇ ਸੌਂਦੇ ਹਨ, ਬੇ-ਫਿਕਰ ਹੋ ਕੇ ਸੌਂਦੇ ਹਨ। ਉਪਰਿ = (ਉਹਨਾਂ ਦੀ) ਸੇਵਾ ਵਾਸਤੇ, ਰਾਖੀ ਵਾਸਤੇ। ਨਦਰਿ = ਮਿਹਰ ਦੀ ਨਜ਼ਰ।

ਰਾਗੁ ਆਸਾ ਕਹਿਰਵਾ (੮ ਮਾਤਰਾ)
(ਅੰਗ ੪੭੫)

1 ×	2	3	4	5 0	6	7	8
ਸਥਾਈ							
ਮ	ਮ	ਮ	ਮ	ਮਪ	ਪ	ਪ	ਪ
ਆ	ਪੇ	ਭਾਂ	ਭੇ	ਸਾ	ਜਿ	ਅ	ਨੁ
ਧ	ਧ	ਧ	ਮ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪ
ਆ	ਪੇ	ਪੂਰ	ਣੁ	ਦੇ	s	ਇ	s
ਮ	ਮ	ਮ	ਮ	ਮਪ	ਪ	ਪ	ਪ
ਇਕ	ਨੀ	ਦੁ	ਧੁ	ਸ	ਮਾ	ਈ	ਐ
ਧ	ਧ	ਧ	ਮ	ਮਪ	ਪ	ਪ	ਪ
ਇ	ਕਿ	ਚੁ	ਲੈ	ਰਹ	ਨਿ	ਚ	ਝੈ
ਅੰਤਰਾ							
ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ
ਇ	ਕਿ	ਨਿਹਾ	ਲੀ	ਪੈ	s	ਸਵ	ਨਿ
ਗਾਂ	ਗਾਂ	ਗਾਂ	ਗਾਂ	ਰੇਂ	ਰੇਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ
ਇ	ਕਿ	ਉਪ	ਰਿ	ਰਹ	ਨਿ	ਖ	ਝੇ
ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਧ	ਧ	ਧ	ਧ
ਤਿ	ਨਾ	ਸਵਾ	ਰੇ	ਨਾ	ਨ	ਕਾ	s
ਪ	ਮ	ਗ	ਰੇ	ਸ	ਸ	ਸ	ਸ
ਜਿ	ਨੁ	ਕ	ਉ	ਨਦ	ਰਿ	ਕ	ਰੇ

ਰਾਗੁ ਆਸਾ

ਪਉੜੀ ॥

ਵਡੇ ਕੀਆ ਵਡਿਆਈਆ ਕਿਛੁ ਕਹਣਾ ਕਹਣੁ ਨ ਜਾਇ ॥

ਸੇ ਕਰਤਾ ਕਾਦਰ ਕਰੀਮੁ ਦੇ ਜੀਆ ਰਿਜਕੁ ਸੰਬਾਹਿ ॥

ਸਾਈ ਕਾਰ ਕਮਾਵਈ ਧੁਰਿ ਛੇਡੀ ਤਿੰਨੈ ਪਾਇ ॥

ਨਾਨਕ ਏਕੀ ਬਾਹਰੀ ਹੋਰ ਦੂਜੀ ਨਾਹੀ ਜਾਇ ॥

ਸੇ ਕਰੇ ਜਿ ਤਿਸੈ ਰਜਾਇ ॥੨੪॥੧॥ ਸੁਧੁ

(ਅੰਗ ੪੭੫)

ਪਦ ਅਰਥ:

ਵਡਿਆਈਆ = ਗੁਣ, ਸਿਫਤਾਂ। ਕਰੀਮੁ = ਕਰਮ ਕਰਨ ਵਾਲਾ, ਬਖਸ਼ਿਸ਼ ਕਰਨ ਵਾਲਾ। ਦੇ = ਦੋਂਦਾ ਹੈ। ਸੰਬਾਹਿ = (ਸੰਵਹ = ਠੇ ਚਉਰਚੇਰ ਬਧਉਰ ਓਲੇਨਗ। ਛਉਸਏ, ਟੇ ਚੇਲਲਏਚਟ, ਟੇ ਏਸਸਏਮਬਲਏ. ਇਕੱਤਰ ਕਰਨਾ) ਇਕੱਠਾ ਕਰ ਕੇ। ਦੇ ਸੰਬਾਹਿ = ਸੰਬਾਹਿ ਦੋਂਦਾ ਹੈ, ਅਪੜਾਂਦਾ ਹੈ। ਤਿੰਨੈ = ਤਿਨ੍ਹ ਹੀ, ਉਸੇ ਨੇ ਆਪ ਹੀ, ਪ੍ਰਭੂ ਨੇ ਆਪ ਹੀ। ਏਕੀ ਬਾਹਰੀ = ਇਕ ਥਾਂ ਤੋਂ ਬਿਨਾ, ਪ੍ਰਭੂ ਦੀ ਇਕ ਥਾਂ ਤੋਂ ਬਿਨਾ। ਜਾਇ = ਤਾਂ। ਰਜਾਇ = ਮਰਜ਼ੀ।

ਪਉੜੀ (੪ ਮਾਤਰਾ)
(ਅੰਗ ੪੭੫)

1 ×	2	3 0	4	1 ×	2	3 0	4
ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਨੀਧ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ
ਵਡੇ	ਕੀਆ	ਵਡਿ	ਆ	ਈਆ	ss	ss	ss
ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਨੀਧ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ
ਕਿਛੁ	ਕਹਣਾ	ਕਹਣੁ	ਨ	ਜਾਇ	ss	ss	ss
ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਨੀਧ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ
ਸੋ	ਕਰਤਾ	ਕਾਦਰ	ਕਰੀ	ਮੁ	ss	ss	ss
ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਨੀਧ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ
ਦੇ	ਜੀਆ	ਰਿਜ	ਕੁਸੰ	ਬਾਹਿ	ss	ss	ss
ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਨੀਧ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ
ਸਾਈ	ਕਾਰ	ਕਮਾ	ਵs	ਣੀs	ss	ss	ss
ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਨੀਧ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ
ਧੁਰਿ	ਛੋਡੀ	ਤਿਨੈ	ਪਾs	ਇs	ss	ss	ss
ਰੇਰੇਂ	ਰੇਰੇਂ	ਰੇਰੇਂ	ਰੇਰੇਂ	ਰੇਗਾਂ	ਗਾਂਗਾਂ	ਗਾਂਗਾਂ	ਗਾਂਗਾਂ
ਨਾਨਕ	ਏs	ਕੀ	ਬਾਹ	ਰੀ	ss	ss	ss
ਰੇਰੇਂ	ਰੇਰੇਂ	ਰੇਰੇਂ	ਧਧ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ
ਹੋਰ	ਦੂਜੀ	ਨਾਹੀ	ਜਾs	ਇs	ss	ss	ss
ਧਧ	ਧਧ	ਧਧ	ਮਮ	ਪਪ	ਪਪ	ਪਪ	ਪਪ
ਸੋਕ	ਰੇਜਿ	ਤਿਸੈ	ਰਜਾ	ਇs	ss	ss	ss
ਮਮ	ਮਪ	ਧਧ	ਧਧ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ
ਸੋਕ	ਰੇਜਿ	ਤਿਸੈ	ਰਜਾ	ਇs	ss	ss	ss
ਧ	ਧ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ
ਸੁ	s	s	s	ਧੁ	s	s	s

ਰਾਗੁ ਆਸਾ

ਰਾਗ ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੧ ਛੰਤ ਘਰੁ ੧॥

ਮੁੰਧ ਜੋਬਨਿ ਬਾਲੜੀਏ ਮੇਰਾ ਪਿਰੁ ਰਲੀਆਲਾ ਰਾਮ ॥

ਧਨ ਪਿਰ ਨੇਹੁ ਘਣਾ ਰਸਿ ਪ੍ਰੀਤਿ ਦਇਆਲਾ ਰਾਮ ॥

ਧਨ ਪਿਰਹਿ ਮੇਲਾ ਹੋਇ ਸੁਆਮੀ ਆਪਿ ਪ੍ਰਭੁ ਕਿਰਪਾ ਕਰੇ ॥

ਸੇਜਾ ਸੁਹਾਵੀ ਸੰਗਿ ਪਿਰ ਕੈ ਸਾਤ ਸਰ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਭਰੇ ॥

(ਅੰਗ ੪੩੫-੪੩੬)

ਪਦ ਅਰਥ :

ਮੁੰਧ = ਮੁਗਧਾ, ਉਤਸਾਹ-ਭਰੀ ਮੁਟਿਆਰ ਜਿਸ ਨੂੰ ਅਜੇ ਆਪਣੇ ਜੋਬਨ ਦਾ ਗਿਆਨ ਨਾਹ ਹੋਵੇ। ਜੋਬਨਿ = ਜਵਾਨੀ ਵਿਚ। ਬਾਲੜੀ = ਅੰਞਾਣ-ਇਸਤ੍ਰੀ। ਰਲੀਆਲਾ = {ਰਲੀਆ-ਆਲਯ} ਅਨੰਦ ਦਾ ਸੋਮਾ। ਧਨ = ਜੀਵ-ਇਸਤ੍ਰੀ। ਰਸਿ = ਰਸ ਵਿਚ, ਚਾਉ ਨਾਲ। ਪਿਰਹਿ = ਪਿਰ ਦਾ। ਸੇਜਾ = ਹਿਰਦਾ-ਸੇਜ। ਸਾਤ ਸਰ = ਸੱਤ ਸਰੋਵਰ, (ਪੰਜ ਗਿਆਨ-ਇੰਦ੍ਰੇ, ਮਨ, ਬੁੱਧ)।

ਰਾਗੁ ਆਸਾ ਦੀਪਚੰਦੀ (੧੪ ਮਾਤਰਾ)

(ਅੰਗ ੪੩੫-੪੩੬)

1 x	2	3	4 2	5	6	7	8 0	9	10	11 3	12	13	14
ਸਥਾਈ													
ਮ	ਮ	ਗਰੇ	ਰੇ	ਰੇ	ਰੇ	ਰੇ	ਰੇਮ	ਮ	ਮ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪ
ਮੁੰ	ਧ	s	ਜੋ	ਬ	ਨਿ	s	ਬਾ	s	ਲ	ੜੀ	s	s	s
ਮਪ	ਧ	ਧ	ਧ	ਧ	ਧ	ਧ	ਧ	ਧ	ਧ	ਧ	ਧ	ਧ	ਧ
ਏ	s	s	s	s	s	s	s	s	s	s	s	s	s
ਪ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪ	ਧ	ਧਮ	ਮ	ਮ	ਮ	ਮ	ਮ
ਮੇ	s	ਰਾ	ਪਿ	s	ਰੁ	s	ਰ	ਲੀ	s	ਆ	s	ਲਾ	s
ਗ	ਗ	ਗ	ਗ	ਗ	ਗ	ਗ	ਗਰੇ	ਰੇ	ਰੇ	ਸ	ਸ	ਸ	ਸ
ਰਾ	s	s	s	s	s	s	ਮ	s	s	s	s	s	s
ਮ	ਮ	ਗਰੇ	ਰੇ	ਰੇ	ਰੇ	ਰੇ	ਰੇਮ	ਮ	ਮ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪ
ਧ	s	ਨ	ਪਿ	s	s	ਰ	ਨੇ	s	ਹੁ	ਘ	s	s	s
ਮਪ	ਧ	ਧ	ਧ	ਧ	ਧ	ਧ	ਧ	ਧ	ਧ	ਧ	ਧ	ਧ	ਧ
ਣਾ	s	s	s	s	s	s	s	s	s	s	s	s	s
ਪ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪ	ਧ	ਧਮ	ਮ	ਮ	ਮ	ਮ	ਮ
ਰ	s	ਸਿ	ਪ੍ਰੀ	s	ਤਿ	s	ਦ	ਇ	s	ਆ	s	ਲਾ	s
ਗ	ਗ	ਗ	ਗ	ਗ	ਗ	ਗ	ਗਰੇ	ਰੇ	ਰੇ	ਸ	ਸ	ਸ	ਸ
ਰਾ	s	s	s	s	s	s	ਮ	s	s	s	s	s	s
ਅੰਤਰਾ													
ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ
ਧ	s	ਨ	ਪਿ	ਰ	ਹਿ	s	ਮੇ	s	ਲਾ	ਹੇ	s	ਇ	s
ਸਰੋਂ	ਰੋਂ	ਰੋਂ	ਰੋਂ	ਰੋਂ	ਰੋਂ	ਰੋਂ	ਧ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ
ਸੁ	s	s	ਆ	s	s	s	ਮੀ	s	s	s	s	s	s
ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਧ	ਧ	ਧ	ਧ	ਪ	ਪ	ਪ	ਮ	ਮ	ਮ	ਮ
ਆ	s	ਪਿ	ਪ੍ਰ	s	ਭੁ	s	ਕਿ	ਰ	ਪਾ	ਕ	s	ਰੇ	s
ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ
ਸੇ	s	ਜਾ	ਸੁ	ਹਾ	s	ਵੀ	ਸੰ	s	ਗਿ	ਪਿ	s	ਰ	s
ਸਰੋਂ	ਰੋਂ	ਰੋਂ	ਰੋਂ	ਰੋਂ	ਰੋਂ	ਰੋਂ	ਧ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ
ਕੈ	s	s	s	s	s	s	s	s	s	s	s	s	s
ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਧ	ਧ	ਧ	ਧ	ਪ	ਪ	ਪ	ਮ	ਮ	ਮ	ਮ
ਸਾ	s	ਤ	ਸ	s	ਰ	s	ਅੰ	ਮ੍ਰਿ	ਤ	ਭ	s	s	s
ਗ	ਰੇ	ਗ	ਸ	ਸ	ਗ	ਗ	ਸ	ਸ	ਸ	ਸ	ਸ	ਸ	ਸ
ਰੇ	s	s	s	s	s	s	s	s	s	s	s	s	s

੨. ਮੁੱਧ ਸਹਜਿ ਸਲੋਨੜੀਏ ਇਕ ਪ੍ਰੇਮ ਬਿਨੰਤੀ ਰਾਮ ॥

੩. ਸਖੀਹੋ ਸਹੇਲੜੀਹੋ ਮੇਰਾ ਪਿਰੁ ਵਣਜਾਰਾ ਰਾਮ ॥

੪. ਹਮ ਘਰਿ ਸਾਚਾ ਸੋਹਿਲੜਾ ਪ੍ਰਭ ਆਇਅੜੇ ਮੀਤਾ ਰਾਮ ॥

ਪਦ ਵੀ ਉਪਰੋਕਤ ਸਥਾਈ ਅੰਤਰੇ ਤੇ ਗਾਉਣਾ ਹੈ।

ਰਾਗੁ ਆਸਾ

ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੧ ॥

ਅਨਹਦੋ ਅਨਹਦੁ ਵਾਜੈ ਰੁਣ ਝੁਣਕਾਰੇ ਰਾਮ ॥

ਮੇਰਾ ਮਨੋ ਮੇਰਾ ਮਨੁ ਰਾਤਾ ਲਾਲ ਪਿਆਰੇ ਰਾਮ ॥

ਅਨਦਿਨੁ ਰਾਤਾ ਮਨੁ ਬੈਰਾਗੀ ਸੁੰਨ ਮੰਡਲਿ ਘਰੁ ਪਾਇਆ ॥

ਆਦਿ ਪੁਰਖੁ ਅਪਰੰਪਰੁ ਪਿਆਰਾ ਸਤਿਗੁਰਿ ਅਲਖੁ ਲਖਾਇਆ ॥

(ਅੰਗ ੪੩੬-੪੩੭)

ਪਦ ਅਰਥ :

ਅਨਹਦੁ = ਇਕ-ਰਸ, ਮਤਵਾਤਰ। ਵਾਜੈ = (ਵਾਜਾ) ਵੱਜਦਾ ਹੈ। ਰੁਣ ਝੁਣਕਾਰ = ਘੁੰਘਰੂਆਂ ਝਾਂਜਰਾਂ ਦੀ ਛਣ ਛਣ। ਰਾਤਾ = ਰੱਤਾ ਹੋਇਆ, ਮਸਤ। ਅਨਦਿਨੁ = ਹਰ ਰੋਜ਼। ਬੈਰਾਗੀ = ਵੈਰਾਗਵਾਨ, ਪ੍ਰੇਮੀ, ਮਤਵਾਲਾ। ਮੰਡਲਿ = ਮੰਡਲ ਵਿਚ। ਸੁੰਨ ਮੰਡਲਿ = ਉਸ ਮੰਡਲ ਵਿਚ ਜਿਥੇ (ਮਾਇਕ ਫੁਰਨਿਆਂ ਵਲੋਂ) ਸੁੰਞ ਹੈ। ਘਰੁ = ਟਿਕਾਣਾ। ਅਪਰੰਪਰੁ = ਪਰੇ ਤੋਂ ਪਰੇ, ਜਿਸ ਤੋਂ ਪਰੇ ਹੋਰ ਕੋਈ ਨਹੀਂ। ਸਤਿਗੁਰਿ = ਸਤਿਗੁਰ ਨੇ। ਅਲਖੁ = ਅਦ੍ਰਿਸ਼ਟ ਪ੍ਰਭੂ।

ਰਾਗੁ ਆਸਾ ਰੂਪਕ (੭ ਮਾਤਰਾ)
(ਅੰਗ ੪੩੬-੪੩੭)

1 x	2	3	4 2	5	6 3	7
ਸਥਾਈ						
ਧਨੀ	ਪਧ	ਧ	ਧਸਂ	ਸਂ	ਨੀਧ	ਪ
ਅ	ਨ	ਹ	ਦੇ	s	s	s
ਮ	ਮ	ਗ	ਰੇ	ਰੇ	ਸ	ਸ
ਅਨ	ਹ	ਦੁ	ਵਾ	s	ਜੈ	s
ਰੇਮ	ਪਧ	ਮ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪ
ਰੁ	s	ਣ	ਝੁ	ਣ	ਕਾ	ਰੇ
ਨੀ	ਧ	ਪ	ਮ	ਗ	ਰੇ	ਸ
ਰਾ	s	s	ਮ	s	s	s
ਧਨੀ	ਪਧ	ਧ	ਧਸਂ	ਸਂ	ਨੀਧ	ਪ
ਮੇ	s	ਰਾ	ਮ	s	ਨੋ	s
ਮ	ਮ	ਗ	ਰੇ	ਰੇ	ਸ	ਸ
ਮੇਰਾ	ਮ	ਨੁ	ਰਾ	s	ਤਾ	s
ਰੇਮ	ਪਧ	ਮ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪ
ਲਾ	s	ਲ	ਪਿ	ਆ	ਰੇ	s
ਨੀ	ਧ	ਪ	ਮ	ਗ	ਰੇ	ਸ
ਰਾ	s	s	ਮ	s	s	s
ਅੰਤਰਾ						
ਸਂ	ਸਂ	ਸਂ	ਰੇਂਸਂ	ਨੀਧ	ਪ	ਪ
ਅਨ	ਦਿ	ਨੁ	ਰਾ	s	ਤਾ	s
ਮ	ਮ	ਪਧ	ਧਸਂ	ਸਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ
ਮ	s	ਨੁ	ਬੈ	ਰਾ	ਗੀ	s
ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਰੇਂਸਂ	ਨੀਧ	ਪ	ਪ
ਸੁੰ	s	ਨ	ਮੰ	ਡ	ਲਿ	s
ਗਾਂ	ਗਾਂ	ਗਾਂ	ਰੇਂ	ਰੇਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ
ਘ	s	ਰੁ	ਪਾ	ਇ	ਆ	s
ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਰੇਂਸਂ	ਨੀਧ	ਪ	ਪ
ਆ	s	ਦਿ	ਪੁ	ਰ	ਖੁ	s
ਮ	ਮ	ਪਧ	ਧਸਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ
ਅਪ	ਰੰ	ਪਰੁ	ਪਿ	ਆ	ਰਾ	s
ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਰੇਂਸਂ	ਨੀਧ	ਪ	ਪ
ਸਤਿ	ਗੁ	ਰਿ	ਅ	ਲ	ਖੁ	s
ਮ	ਮ	ਗ	ਰੇ	ਰੇ	ਸ	ਸ
ਲ	ਖਾ	s	ਇ	s	ਆ	s

੨. ਤਿਤੁ ਅਗਮ ਤਿਤੁ ਅਗਮ ਪੁਰੇ ਕਹੁ ਕਿਤੁ ਬਿਧਿ ਜਾਈਐ ਰਾਮ॥

੩. ਗੁਰੁ ਸਾਗਰੇ ਰਤਨਾਗਰੁ ਤਿਤੁ ਰਤਨ ਘਣੇਰੇ ਰਾਮ॥

੪. ਹਉ ਬਨੁ ਬਨੇ ਦੇਖਿ ਰਹੀ ਤ੍ਰਿਣੁ ਦੇਖਿ ਸਥਾਇਆ ਰਾਮ॥

ਪਦ ਵੀ ਉਪਰੋਕਤ ਸਥਾਈ ਅੰਤਰੇ ਤੇ ਗਾਉਣਾ ਹੈ।

ਰਾਗੁ ਆਸਾ

ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੧ ॥

ਮੇਰਾ ਮਨੋ ਮੇਰਾ ਮਨੁ ਰਾਤਾ ਰਾਮ ਪਿਆਰੇ ਰਾਮ ॥
ਸਚੁ ਸਾਹਿਬੋ ਆਦਿ ਪੁਰਖੁ ਅਪਰੰਪਰੇ ਧਾਰੇ ਰਾਮ ॥
ਅਗਮ ਅਗੋਚਰੁ ਅਪਰ ਅਪਾਰਾ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮੁ ਪਰਧਾਨੋ ॥
ਆਦਿ ਜੁਗਾਦੀ ਹੈ ਭੀ ਹੋਸੀ ਅਵਰੁ ਝੂਠਾ ਸਭੁ ਮਾਨੋ ॥

(ਅੰਗ ੪੩੭)

ਪਦ ਅਰਥ :

ਸਚੁ = ਸਦਾ-ਥਿਰ ਰਹਿਣ ਵਾਲਾ। ਸਾਹਿਬੋ = ਮਾਲਕ। ਧਾਰੇ = ਆਸਰਾ ਦੇਂਦਾ ਹੈ। ਅਗੋਚਰੁ = {ਅਗੋ = ਚਰ} ਜਿਸ ਤਕ ਗਿਆਨ-ਇੰਦ੍ਰਿਆਂ ਦੀ ਪਹੁੰਚ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦੀ। ਹੋਸੀ = ਸਦਾ ਕਾਇਮ ਰਹੇਗਾ। ਝੂਠਾ = ਨਾਸਵੰਤ। ਮਾਨੋ = ਜਾਣੇ।

ਰਾਗੁ ਆਸਾ ਰੂਪਕ (੭ ਮਾਤਰਾ)

(ਅੰਗ ੪੩੭)

1 x	2	3	4 2	5	6 3	7
ਸਥਾਈ						
ਧਨੀ	ਪਧ	ਧ	ਧਸੰ	ਸੰ	ਨੀਧ	ਪ
ਮੇ	s	ਰਾ	ਮ	s	ਨੇ	s
ਮ	ਮ	ਗ	ਰੇ	ਰੇ	ਸ	ਸ
ਮੇਰਾ	ਮ	ਨੁ	ਰਾ	s	ਤਾ	s
ਰੇਮ	ਪਧ	ਮ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪ
ਰਾ	s	ਮ	ਪਿ	ਆ	ਰੇ	s
ਨੀ	ਧ	ਪ	ਮ	ਗ	ਰੇ	ਸ
ਰਾ	s	s	ਮ	s	s	s
ਧਨੀ	ਪਧ	ਧ	ਧਸੰ	ਸੰ	ਨੀਧ	ਪ
ਸ	s	ਚੁ	ਸਾ	ਹਿ	ਬੇ	s
ਮ	ਮ	ਗ	ਰੇ	ਰੇ	ਸ	ਸ
ਆ	s	ਦਿ	ਪੁ	ਰ	ਖੁ	s
ਰੇਮ	ਪਧ	ਮ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪ
ਆ	ਪ	ਰੰ	ਪ	ਰੇ	ਧਾ	ਰੇ
ਨੀ	ਧ	ਪ	ਮ	ਗ	ਰੇ	ਸ
ਰਾ	s	s	ਮ	s	s	s
ਅੰਤਰਾ						
ਸੰ	ਸੰ	ਸੰ	ਰੇਂਸੰ	ਨੀਧ	ਪ	ਪ
ਅ	ਗ	ਮ	ਅ	ਗੇ	ਚ	ਰੁ
ਮ	ਮ	ਪਧ	ਧਸੰ	ਸੰ	ਸੰ	ਸੰ
ਅ	ਪ	ਰ	ਅ	ਪਾ	ਰਾ	s
ਸੰ	ਸੰ	ਸੰ	ਰੇਂਸੰ	ਨੀਧ	ਪ	ਪ
ਪਾ	ਰ	s	ਬੁ	ਹ	ਮੁ	s
ਗੰ	ਗੰ	ਗੰ	ਰੇਂ	ਰੇਂ	ਸੰ	ਸੰ
ਪ	s	ਰ	ਧਾ	s	ਨੇ	s
ਸੰ	ਸੰ	ਸੰ	ਰੇਂਸੰ	ਨੀਧ	ਪ	ਪ
ਆ	s	ਦਿ	ਚੁ	ਗਾ	ਦੀ	s
ਮ	ਮ	ਪਧ	ਧਸੰ	ਸੰ	ਸੰ	ਸੰ
ਹੈ	ਭੀ	s	ਹੇ	s	ਸੀ	s
ਸੰ	ਸੰ	ਸੰ	ਰੇਂਸੰ	ਨੀਧ	ਪ	ਪ
ਅ	ਵ	ਰੁ	ਝੁ	ਠਾ	ਸ	ਭੁ
ਮ	ਮ	ਗ	ਰੇ	ਰੇ	ਸ	ਸ
ਮਾ	s	s	ਨੇ	s	s	s

੨. ਮੇਰਾ ਮਨੇ ਮੇਰਾ ਮਨੁ ਮਾਨਿਆ ਨਾਮੁ ਸਥਾਈ ਰਾਮ॥
 ੩. ਮੇਰਾ ਮਨੇ ਮੇਰਾ ਮਨੁ ਨਿਰਮਲੁ ਸਾਚੁ ਸਮਾਲੇ ਰਾਮ॥
 ੪. ਸਚੁ ਅੰਜਨੋ ਅੰਜਨੁ ਸਾਰਿ ਨਿਰੰਜਨਿ ਰਾਤਾ ਰਾਮ॥

ਪਦ ਵੀ ਉਪਰੋਕਤ ਸਥਾਈ ਅੰਤਰੇ ਤੇ ਗਾਉਣਾ ਹੈ।

ਰਾਗੁ ਆਸਾ

ਰਾਗ ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੧ ਛੰਤ ਘਰੁ ੨
ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥
ਤੂੰ ਸਭਨੀ ਥਾਈ ਜਿਥੈ ਹਉ ਜਾਈ ਸਾਚਾ ਸਿਰਜਣਹਾਰੁ ਜੀਉ ॥
ਸਭਨਾ ਕਾ ਦਾਤਾ ਕਰਮ ਬਿਧਾਤਾ ਦੂਖ ਬਿਸਾਰਣਹਾਰੁ ਜੀਉ ॥
ਦੂਖ ਬਿਸਾਰਣਹਾਰੁ ਸੁਆਮੀ ਕੀਤਾ ਜਾ ਕਾ ਹੋਵੈ ॥
ਕੋਟ ਕੋਟੰਤਰ ਪਾਪਾ ਕੇਰੇ ਏਕ ਘੜੀ ਮਹਿ ਖੋਵੈ ॥

(ਅੰਗ ੪੩੮)

ਪਦ ਅਰਥ :

ਹਉ ਜਾਈ = ਮੈਂ ਜਾਂਦਾ ਹਾਂ। ਸਾਚਾ = ਸਦਾ-ਬਿਰ ਰਹਿਣ ਵਾਲਾ। ਕਰਮ ਬਿਧਾਤਾ = ਜੀਵਾਂ ਦੇ ਕਰਮਾਂ ਅਨੁਸਾਰ ਪੈਦਾ ਕਰਨ ਵਾਲਾ। ਬਿਸਾਰਣਹਾਰੁ = ਨਾਸ ਕਰਨ ਦੇ ਸਮਰੱਥ। ਜਾ ਕਾ = ਜਿਸ ਪ੍ਰਭੂ ਕਾ। ਕੋਟ = ਕਿਲ੍ਹੇ। ਕੋਟ..ਕੋਰੇ = ਪਾਪਾਂ ਦੇ ਕਿਲ੍ਹਿਆਂ ਦੇ ਕਿਲ੍ਹੇ, ਪਾਪਾਂ ਦੇ ਢੇਰਾਂ ਦੇ ਢੇਰ। ਖੋਵੈ = ਨਾਸ ਕਰਦਾ ਹੈ।

ਰਾਗੁ ਆਸਾ ਕਹਿਰਵਾ (੮ ਮਾਤਰਾ)

(ਅੰਗ ੪੩੮)

1 x	2	3	4	5 0	6	7	8
ਸਥਾਈ							
ਸ	ਸ	ਸ	ਸਰੇ	ਮ	ਮ	ਮ	ਮ
ਤੂੰ	ਸ	ਭ	ਨੀ	ਥਾ	s	ਈ	s
ਸ	ਸ	ਸ	ਸਰੇ	ਮ	ਮ	ਮ	ਮ
ਜਿ	ਥੈ	ਹ	ਉ	ਜਾ	s	ਈ	s
ਪ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪਮ	ਮ	ਮ	ਮ
ਸਾ	ਚਾ	ਸਿਰ	ਜਣ	ਹਾ	ਰੁ	s	s
ਗ	ਗ	ਗਰੇ	ਰੇ	ਸ	ਸ	ਸ	ਸ
ਜੀ	s	s	s	ਉ	s	s	s
ਸ	ਸ	ਸ	ਸਰੇ	ਮ	ਮ	ਮ	ਮ
ਸਭ	ਨਾ	ਕਾ	s	ਦਾ	s	ਤਾ	s
ਸ	ਸ	ਸ	ਸਰੇ	ਮ	ਮ	ਮ	ਮ
ਕ	ਰ	ਮ	s	ਬਿ	ਧਾ	ਤਾ	s
ਪ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪਮ	ਮ	ਮ	ਮ
ਦੂ	s	ਖ	ਬਿਸਾ	ਰ	ਣ	ਹਾ	ਰੁ
ਗ	ਗ	ਗਰੇ	ਰੇ	ਸ	ਸ	ਸ	ਸ
ਜੀ	s	s	s	ਉ	s	s	s
ਅੰਤਰਾ							
ਮ	ਮ	ਮ	ਮ	ਪਧ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ
ਦੂ	s	ਖ	s	ਬਿਸਾ	ਰਣ	ਹਾ	ਰੁ
ਮ	ਮ	ਮ	ਮ	ਪਧ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ
ਸੁ	s	ਆ	s	ਮੀ	s	s	s
ਰੇਂ	ਰੇਂ	ਰੇਂ	ਰੇਂ	ਰੇਂ	ਰੇਂ	ਰੇਂ	ਰੇਂ
ਕੀ	ਤਾ	s	s	ਜਾ	s	ਕਾ	s
ਧ	ਧ	ਧ	ਧ	ਧਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ
ਹੇ	s	s	s	ਵੈ	s	s	s
ਮ	ਮ	ਮ	ਮ	ਪਧ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ
ਕੇ	s	ਟ	s	ਕੋਟੋ	ਤ	ਰ	s
ਮ	ਮ	ਮ	ਮ	ਪਧ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ
ਪਾ	s	ਪਾ	s	ਕੇ	s	ਰੇ	s
ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਨੀਧ	ਪ	ਪ	ਪ
ਏ	ਕ	ਘ	ੜੀ	ਮ	s	s	ਹਿ
ਮ	ਗ	ਰੇ	ਰੇ	ਸ	ਸ	ਸ	ਸ
ਖੇ	s	s	s	ਵੈ	s	s	s

੨. ਜਿਨ੍ਹ ਇਕ ਮਨਿ ਧਿਆਇਆ ਤਿਨ੍ਹ ਸੁਖੁ ਪਾਇਆ.....

੩. ਜਿਨਿ ਜਗਤੁ ਉਪਾਇਆ ਧੰਧੈ ਲਾਇਆ.....

੪. ਨਾਮੁ ਲੈਨਿ ਸਿ ਸੋਹਹਿ ਤਿਨ ਸੁਖ ਫਲ ਹੋਵਹਿ.....

ਪਦ ਵੀ ਉਪਰੋਕਤ ਸਥਾਈ ਅੰਤਰੇ ਤੇ ਗਾਉਣਾ ਹੈ।

ਰਾਗੁ ਆਸਾ

ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥
ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੧ ਛੰਤ ਘਰੁ ੩ ॥
ਤੂੰ ਸੁਣਿ ਹਰਣਾ ਕਾਲਿਆ ਕੀ ਵਾੜੀਐ ਰਾਤਾ ਰਾਮ ॥
ਬਿਖੁ ਫਲੁ ਮੀਠਾ ਚਾਰਿ ਦਿਨ ਫਿਰਿ ਹੋਵੈ ਤਾਤਾ ਰਾਮ ॥
ਫਿਰਿ ਹੋਇ ਤਾਤਾ ਖਰਾ ਮਾਤਾ ਨਾਮ ਬਿਨੁ ਪਰਤਾਪਏ ॥
ਓਹੁ ਜੇਵ ਸਾਇਰ ਦੇਇ ਲਹਰੀ ਬਿਜੁਲ ਜਿਵੈ ਚਮਕਏ ॥
(ਅੰਗ ੪੩੮-੪੩੯)

ਪਦ ਅਰਥ :

ਕੀ = ਕਿਉਂ? ਵਾੜੀਐ = ਫੁਲਵਾੜੀ ਵਿਚ। ਰਾਤਾ = ਮਸਤ। ਬਿਖੁ = ਜ਼ਹਰ। ਤਾਤਾ = ਤੱਤਾ, ਦੁਖਦਾਈ। ਖਰਾ =
ਬਹੁਤ। ਮਾਤਾ = ਮਸਤ। ਪਰਤਾਪਏ = ਦੁੱਖ ਦੋਂਦਾ ਹੈ। ਜੇਵ = ਜਿਵੇਂ, ਵਾਂਗ। ਸਾਇਰ = ਸਮੁੰਦਰ। ਦੇਇ = ਦੋਂਦਾ ਹੈ।
ਲਹਰੀ = {ਲਫਜ਼ 'ਲਹਰਿ' ਤੋਂ ਬਹੁ-ਵਚਨ}।

ਰਾਗੁ ਆਸਾ ਤਿੰਨਤਾਲ (੧੬ ਮਾਤਰਾ)

(ਅੰਗ ੪੩੮-੪੩੯)

1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12	13	14	15	16
x				2				0				3			
ਸਥਾਈ														ਧਨੀ	ਪਧ
ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	-	ਨੀ	ਨੀ	ਧ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪ	ਧੂੰ	ਸੁਣਿ
ਹ	ਰ	ਣਾ	s	s	ਕਾ	s	ਲਿ	ਆ	s	s	s	s	s	s	s
ਧ	ਧ	ਧ	ਧ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪ	ਮ	ਮ	ਗ	ਰੇ	ਸ	ਸ	ਧਨੀ	ਪਧ
ਕੀ	s	s	s	ਵਾ	ੜੀ	ਐ	s	ਰਾ	s	ਤਾ	s	ਰਾ	ਮ	ਬਿਖੁ	ਫਲੁ
ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	-	ਨੀ	ਨੀ	ਧ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪ
ਮੀ	s	ਠਾ	s	s	ਚਾ	s	ਰਿ	ਦਿ	s	s	ਨ	s	s	s	s
ਧ	ਧ	ਧ	ਧ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪ	ਮ	ਮ	ਗ	ਰੇ	ਸ	ਸ		
ਫਿ	s	ਰਿ	s	ਹੋ	s	ਵੈ	s	ਤਾ	s	ਤਾ	s	ਰਾ	ਮ		
ਅੰਤਰਾ														-	-
ਮ	ਮ	ਮ	ਮ	ਪ	ਪ	ਧ	ਧ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਧ	ਧ	s	s
ਫਿ	ਰਿ	ਹੋ	ਇ	ਤਾ	s	ਤਾ	s	ਖ	s	ਰਾ	s	ਮਾ	s	ਤਾ	s
ਧ	ਸਾਂ	ਰੇਂ	ਮਾਂ	ਮਾਂ	ਮਾਂ	ਮਾਂ	ਮਾਂ	ਗਾਂ	ਗਾਂ	ਰੇਂ	ਰੇਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ
ਨਾ	s	ਮ	s	ਬਿ	s	ਨੁ	s	ਪ	ਰ	ਤਾ	s	ਪ	s	ਏ	s
ਮ	ਮ	ਮ	ਮ	ਪ	ਪ	ਧ	ਧ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਧ	ਧ	ਸਾਂ	ਸਾਂ
ਓ	ਹੁ	ਜੇ	ਵ	ਸਾ	ਇ	ਰ	s	ਦੇ	s	ਇ	s	ਲ	ਹ	ਰੀ	s
ਨੀ	ਧ	ਪ	ਪ	ਮ	ਗ	ਰੇ	ਸ	ਰੇਮ	ਪਧ	ਸਾਂਨੀ	ਧਪ	ਮਗ	ਰੇਸ		
ਬਿ	ਜੁ	ਲ	s	ਜਿ	s	ਵੈ	s	ਚ	s	ਮ	s	ਕ	ਏ		

੨. ਭਵਰਾ ਫੂਲਿ ਭਵੰਤਿਆ ਦੁਖੁ ਅਤਿ ਭਾਰੀ ਰਾਮ॥

੩. ਮੇਰੇ ਜੀਅਤਿਆ ਪਰਦੇਸੀਆ ਕਿਤੁ ਪਵਹਿ ਜੰਜਾਲੇ ਰਾਮ॥

੪. ਨਦੀਆ ਵਾਹ ਵਿਛੁੰਨਿਆ ਮੇਲਾ ਸੰਜੋਗੀ ਰਾਮ॥

ਪਦ ਵੀ ਉਪਰੋਕਤ ਸਥਾਈ ਅੰਤਰੇ ਤੇ ਗਾਉਣਾ ਹੈ।

ਰਾਗੁ ਆਸਾ

ਰਾਗੁ ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੧ ਪਟੀ ਲਿਖੀ

ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥

ਸਸੈ ਸੋਇ ਸ੍ਰਿਸਟਿ ਜਿਨਿ ਸਾਜੀ ਸਭਨਾ ਸਾਹਿਬੁ ਏਕੁ ਭਇਆ ॥

ਸੇਵਤ ਰਹੇ ਚਿਤੁ ਜਿਨ੍ਹ ਕਾ ਲਾਗਾ ਆਇਆ ਤਿਨ੍ਹ ਕਾ ਸਫਲੁ ਭਇਆ ॥੧॥

ਮਨ ਕਾਹੇ ਭੂਲੇ ਮੂੜ ਮਨਾ ॥

ਜਬ ਲੇਖਾ ਦੇਵਹਿ ਬੀਰਾ ਤਉ ਪੜਿਆ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

(ਅੰਗ ੪੩੨-੪੩੪)

ਪਦ ਅਰਥ :

ਸੋਇ = ਉਹੀ ਪ੍ਰਭੂ। ਜਿਨਿ = ਜਿਸ ਪ੍ਰਭੂ ਨੇ। ਸਾਹਿਬੁ = ਮਾਲਕ। ਮੂੜ = ਮੂਰਖ। ਕਾਹੇ ਭੂਲੇ = ਕਿਉਂ ਅਸਲੀ ਜੀਵਨ-
ਰਾਹ ਤੋਂ ਲਾਂਭੇ ਜਾ ਰਿਹਾ ਹੈ? ਬੀਰਾ = ਹੇ ਵੀਰ! ਤਉ = ਤਦੋਂ। ਪੜਿਆ = ਵਿਦਵਾਨ।

ਰਾਗੁ ਆਸਾ ਕਹਿਰਵਾ (੮ ਮਾਤਰਾ)

(ਅੰਗ ੪੩੨-੪੩੪)

1 x	2	3	4	5 0	6	7	8
ਸਥਾਈ							
ਸ	ਸ	ਸ	ਸ	ਸ	ਸ	ਚੇ	ਮ
ਮ	ਨ	ਕਾ	ਹੇ	ਭੂ	ਲੇ	ਮੂ	ੜ
ਗ	ਗ	ਗ	ਗ	ਗ	ਗ	ਗ	ਚੇ
ਮ	s	s	s	ਨਾ	s	s	s
ਪ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪ
ਜ	ਬ	ਲੇ	ਖਾ	ਦੇ	ਵ	ਹਿ	s
ਧ	ਧ	ਪ	ਮ	ਗ	ਗ	ਗ	ਗ
ਬੀ	s	s	s	ਰਾ	s	s	s
ਚੇ	ਚੇ	ਚੇ	ਚੇ	ਗ	ਚੇ	ਸ	ਸ
ਤ	s	ਉ	s	ਪ	ੜਿ	ਆ	s
ਅੰਤਰਾ							
ਮਮ	ਮਮ	ਮਮ	ਚੇਚੇ	ਚੇਚੇ	ਮਮ	ਪਪ	ਪਪ
ਸਸੈ	ਸੋਇ	ਸ੍ਰਿ	ਸਟਿ	ਜਿ	ਨਿ	ਸਾ	ਜੀ
ਧਧ	ਧਧ	ਮਮ	ਮਮ	ਪਪ	ਪਪ	ਪਪ	ਪਪ
ਸਭ	ਨਾ	ਸਾਹਿ	ਬੁ	ਏ	ਕੁ	ਭਇ	ਆ
ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਨੀਨੀ	ਧਧ	ਪਪ	ਪਪ
ਸੇਵਤ	ਚਹੇ	ਚਿ	ਤੁ	ਜਿਨ੍ਹ	ਕਾ	ਲਾ	ਗਾ
ਚੇਚੇ	ਚੇਚੇ	ਮਮ	ਮਮ	ਗਗ	ਚੇਚੇ	ਸਸ	ਸਸ
ਆਇ	ਆ	ਤਿਨ੍ਹ	ਕਾ	ਸਫਲੁ	ਭ	ਇ	ਆ

ਰਾਗ ਗੂਜਰੀ

ਰਾਗੁ ਗੂਜਰੀ ਮਹਲਾ ੧ ਚਉਪਦੇ ਘਰੁ ੧॥

ਤੇਰਾ ਨਾਮੁ ਕਰੀ ਚਨਣਾਠੀਆ ਜੇ ਮਨੁ ਉਰਸਾ ਹੋਇ ॥

ਕਰਣੀ ਕੁੰਗੂ ਜੇ ਰਲੈ ਘਟ ਅੰਤਰਿ ਪੂਜਾ ਹੋਇ ॥੧॥

ਪੂਜਾ ਕੀਚੈ ਨਾਮੁ ਧਿਆਈਐ ਬਿਨੁ ਨਾਵੈ ਪੂਜ ਨ ਹੋਇ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

(ਅੰਗ ੪੮੯)

ਪਦ ਅਰਥ :

ਚਨਣਾਠੀਆ = {ਚੰਦਨ ਕਾਠ} ਚੰਦਨ ਦੀ ਲੱਕੜੀ। ਕਰੀ = ਮੈਂ ਕਰਾਂ। ਉਰਸਾ = ਸਿਲ, ਚੰਦਨ ਘਸਾਣ ਵਾਲਾ ਵੱਟਾ।
ਕਰਣੀ = ਉੱਚਾ ਆਚਰਨ। ਕੁੰਗੂ = ਕੁੰਕੁਮ, ਕੇਸਰ। ਘਟ = ਹਿਰਦਾ। ਕੀਚੈ = ਕਰਨੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। ਪੂਜ ਪੂਜਾ।

ਥਾਟ	:	ਤੋੜੀ
ਜਾਤੀ	:	ਸ਼ਾੜਵ-ਸ਼ਾੜਵ
ਵਾਦੀ	:	ਕੋਮਲ ਧੈਵਤ
ਸੰਵਾਦੀ	:	ਕੋਮਲ ਰਿਸ਼ਭ
ਸੁਰ	:	ਰਿਸ਼ਭ ਗੰਧਾਰ ਧੈਵਤ ਕੋਮਲ, ਮਧਿਅਮ ਤੀਵਰ
ਵਰਜਿਤ ਸੁਰ	:	ਪੰਚਮ
ਆਰੋਹ	:	ਸ ਰੇ ਗੁ ਮੇ ਧੁ ਨੀ ਸਂ
ਅਵਰੋਹ	:	ਸਂ ਨੀ ਧੁ ਮੇ ਗੁ ਰੇ, ਗੁ ਰੇ ਸ
ਮੁੱਖ ਅੰਗ	:	ਮੇ ਧੁ ਨੀ ਸਂ, ਨੀ ਧੁ ਮੇ ਗੁ ਰੇ, ਗੁ ਰੇ ਸ

ਰਾਗ ਗੁਜਰੀ ਤਿੰਨਤਾਲ (੧੬ ਮਾਤਰਾ)

(ਅੰਗ ੪੮੯)

1 x	2	3	4	5 2	6	7	8	9 0	10	11	12	13 3	14	15	16
ਸਥਾਈ								-	ਸਰੇ	ਗੁ	ਗੁ	ਰੇ	ਰੇ	ਸ	ਸ
s	ਨਾ	s	ਮੁ	ਧਿਆ	s	ਈ	ਐ	s	ਪੂ	ਜਾ	s	ਕੀ	s	ਚੈ	s
-	ਸਪੁ	ਪੁ	ਪੁ	ਨੀ	ਨੀਸ	ਨੀਸ	ਸ	-	ਪੁ	ਪੁ	ਧਮੇ	ਮੇ	ਮੇ	ਗੁ	ਗੁ
s	ਨਾ	s	ਮੁ	ਧਿਆ	s	ਈ	ਐ	s	ਬਿਨੁ	ਨਾ	ਵੈ	ਪੂ	ਜ	ਨ	s
ਮੇਧੁ	ਨੀਸਾਂ	ਸਾਂਨੀ	ਧਮੇ	ਗੁਮੇ	ਧਮੇ	ਰੇਗੁ	ਰੇਸ	-	ਪੁ	ਪੁ	ਪੁ	ਧਮੇ	ਗੁ	ਗੁ	ਗੁ
ਹੋ	s	s	s	ਇ	s	s	s	s	ਤੇਰਾ	ਨਾ	ਮੁ	ਕ	s	ਰੀ	s
ਅੰਤਰਾ								-	ਪੁ	ਪੁ	ਪੁ	ਧਮੇ	ਗੁ	ਗੁ	ਗੁ
-	ਮੇ	ਪੁ	ਨੀ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	s	ਤੇਰਾ	ਨਾ	ਮੁ	ਕ	s	ਰੀ	s
s	ਚ	ਨ	ਣਾ	ਠੀ	s	ਆ	s	-	ਪੁ	ਪੁ	ਪੁ	ਧਮੇ	ਗੁ	ਗੁ	ਗੁ
-	ਰੇ	ਗੁ	ਰੇ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	s	ਜੇ	ਮ	ਨੁ	ਧਮੇ	ਗੁ	ਗੁ	ਗੁ
s	ਹੋ	s	s	ਇ	s	s	s	s	ਜੇ	ਮ	ਨੁ	ਧਮੇ	ਗੁ	ਗੁ	ਗੁ
-	ਰੇ	ਗੁ	ਰੇ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	-	ਪੁ	ਪੁ	ਪੁ	ਧਮੇ	ਗੁ	ਗੁ	ਗੁ
s	ਹੋ	s	s	ਇ	s	s	s	s	ਕ	ਰ	ਣੀ	ਕੁੰ	ਗੁ	s	ਜੇ
-	ਮੇ	ਪੁ	ਨੀ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	-	ਪੁ	ਪੁ	ਪੁ	ਧਮੇ	ਗੁ	ਗੁ	ਗੁ
s	ਚ	s	s	ਲੈ	s	s	s	s	ਕ	ਰ	ਣੀ	ਕੁੰ	ਗੁ	s	ਜੇ
ਮੇਧੁ	ਨੀਸਾਂ	ਸਾਂਨੀ	ਧਮੇ	ਗੁਮੇ	ਧਮੇ	ਰੇਗੁ	ਰੇਸ	-	ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਨੀਸਾਂ	ਪੁ	ਪੁ	ਪੁ
ਹੋ	s	s	s	ਇ	s	s	s	s	ਘਟ	ਅੰਤ	ਰਿ	ਪੂ	s	ਜ	ਨ

ਰਾਗ ਗੂਜਰੀ

ਗੂਜਰੀ ਮਹਲਾ ੧ ॥

ਨਾਭਿ ਕਮਲ ਤੇ ਬ੍ਰਹਮਾ ਉਪਜੇ ਬੇਦ ਪੜਹਿ ਮੁਖਿ ਕੰਠਿ ਸਵਾਰਿ ॥

ਤਾ ਕੇ ਅੰਤੁ ਨ ਜਾਈ ਲਖਣਾ ਆਵਤ ਜਾਤ ਰਹੈ ਗੁਬਾਰਿ ॥੧॥

ਪ੍ਰੀਤਮ ਕਿਉ ਬਿਸਰਹਿ ਮੇਰੇ ਪ੍ਰਾਣ ਅਧਾਰ ॥

ਜਾ ਕੀ ਭਗਤਿ ਕਰਹਿ ਜਨ ਪੂਰੇ ਮੁਨਿ ਜਨ ਸੇਵਹਿ ਗੁਰ ਵੀਚਾਰਿ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

(ਅੰਗ ੪੮੯)

ਪਦ ਅਰਥ :

ਨਾਭਿ = ਧੁੰਨੀ, ਵਿਸ਼ਨੂੰ ਦੀ ਧੁੰਨੀ। ਤੇ = ਤੋਂ। ਉਪਜੇ ਜੰਮਿਆ। ਬੇਦ = (ਜਿਸ = ਬ੍ਰਹਮਾ ਦੇ ਰਚੇ ਹੋਏ) ਵੇਦ। ਪੜਹਿ = (ਪੰਡਿਤ ਲੋਕ) ਪੜ੍ਹਦੇ ਹਨ। ਮੁਖਿ = ਮੂੰਹ ਨਾਲ। ਕੰਠਿ = ਗਲੇ ਤੋਂ। ਸਵਾਰਿ = ਸਵਾਰ ਕੇ, ਮਿੱਠੀ ਸੁਰ ਨਾਲ। ਤਾ ਕੇ = ਉਸ ਪਰਮਾਤਮਾ ਦਾ। ਗੁਬਾਰਿ = ਹਨੇਰੇ ਵਿਚ। ਕਿਉ ਬਿਸਰਹਿ = ਨਾਹ ਵਿੱਸਰ। ਪ੍ਰਾਣ ਅਧਾਰ = ਪ੍ਰਾਣਾਂ ਦੇ ਆਸਰੇ। ਜਾ ਕੀ = ਜਿਸ ਦੀ। ਗੁਰ ਵੀਚਾਰਿ = ਗੁਰੂ ਦੀ ਦੱਸੀ ਮੱਤ ਦੇ ਆਸਰੇ। ਸੇਵਹਿ = ਸੇਵਦੇ ਹਨ, ਸਿਮਰਦੇ ਹਨ।

ਰਾਗ ਗੂਜਰੀ ਤਿੰਨਤਾਲ (੧੬ ਮਾਤਰਾ)

(ਅੰਗ ੪੮੯)

0 x	2	3	4	5 2	6	7	8	9 0	10	11	12	13 3	14	15	16
ਸਥਾਈ								-	ਸਰੇ	ਗੁ	ਗੁ	ਰੇ	ਰੇ	ਸ	ਸ
-	ਸਧੁ	ਧੁ	ਧੁ	ਨੀ	ਨੀਸ	ਸ	ਸ	s	ਪ੍ਰੀ	ਤ	ਮ	ਕਿ	s	ਉ	s
s	ਬਿ	ਸ	s	ਰ	s	ਹਿ	s								
-	ਗੁ	ਰੇ	ਰੇ	ਸ	ਸ	ਸ	ਸ	-	ਧੁ	ਧੁ	ਧੁ	ਨੀ	ਨੀ	ਸ	ਸ
s	ਅ	ਧਾ	s	ਰ	s	s	s	s	ਮੇ	s	ਰੇ	ਪ੍ਰਾ	s	ਣ	s
-	ਗੁ	ਗੁ	ਮੇ	ਧੁ	ਧੁ	ਧੁ	ਧੁ	-	ਧੁ	ਧੁ	ਧੁਮੇ	ਮੇ	ਮੇ	ਗੁ	ਗੁ
s	ਕਰ	ਹਿ	ਜਨ	ਪੂ	s	ਰੇ	s	s	ਜਾ	s	ਕੀ	ਭ	ਗ	ਤਿ	s
ਮੇਧੁ ਵੀ ਅੰਤਰਾ	ਨੀਸਾਂ	ਸਾਂਨੀ	ਧੁਮੇ	ਗੁਮੇ	ਧੁਮੇ	ਰੇਗੁ	ਰੇਸ	-	ਧੁਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਨੀ	ਨੀ	ਧੁ	ਧੁ
	s	s	s	ਚਾ	s	ਰਿ	s	s	ਮੁਨਿ	ਜ	ਨ	ਸੇਵ	ਹਿ	ਗੁ	ਰ
-	ਮੇ	ਧੁ	ਨੀ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	-	ਧੁ	ਧੁ	ਧੁ	ਧੁਮੇ	ਗੁ	ਗੁ	ਗੁ
s	ਉ	s	s	ਪ	ਜੇ	s	s	s	ਨਾਭਿ	ਕਮ	ਲ	ਤੇ	ਬ੍ਰ	ਹ	ਮਾ
-	ਰੇਂ	ਗੁਾਂ	ਰੇਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	-	ਧੁ	ਧੁ	ਧੁ	ਧੁਰੇਂ	ਰੇਂ	ਰੇਂ	ਰੇਂ
s	ਸ	ਵਾ	s	ਰਿ	s	s	s	s	ਬੇਦ	ਪੜ	ਹਿ	ਮੁ	ਖਿ	ਕੰ	ਠਿ
-	ਧੁ	ਧੁ	ਧੁ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	-	ਧੁ	ਧੁ	ਧੁ	ਧੁਮੇ	ਗੁ	ਗੁ	ਗੁ
s	ਤਾ	ਕੋ	ਅੰਤ	ਣਾ	s	s	s	s	ਤਾ	ਕੋ	ਅੰਤ	ਨ	s	ਜਾ	ਈ
-	ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	-	ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਨੀਸਾਂ	ਧੁ	ਧੁ	ਧੁ
s	ਆਵ	ਤ	ਜਾਤ	ਰਿ	s	s	s	s	ਆਵ	ਤ	ਜਾਤ	ਰ	s	ਹੈ	s
ਮੇਧੁ ਗੁ	ਨੀਸਾਂ	ਸਾਂਨੀ	ਧੁਮੇ	ਗੁਮੇ	ਧੁਮੇ	ਰੇਗੁ	ਰੇਸ								
	s	ਬਾ	s	ਰਿ	s	s	s								

ਰਾਗ ਗੂਜਰੀ

ਗੂਜਰੀ ਅਸਟਪਦੀਆ ਮਹਲਾ ੧ ਘਰੁ ੧

ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥

ਏਕ ਨਗਰੀ ਪੰਚ ਚੇਰ ਬਸੀਅਲੇ ਬਰਜਤ ਚੇਰੀ ਧਾਵੈ ॥

ਤ੍ਰਿਹਦਸ ਮਾਲ ਰਖੈ ਜੋ ਨਾਨਕ ਮੋਖ ਮੁਕਤਿ ਸੇ ਪਾਵੈ ॥੧॥

ਚੇਤਹੁ ਬਾਸੁਦੇਉ ਬਨਵਾਲੀ ॥

ਰਾਮੁ ਰਿਦੈ ਜਪਮਾਲੀ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

(ਅੰਗ ੫੦੩)

ਪਦ ਅਰਥ :

ਏਕ ਨਗਰੀ = ਇਕੋ ਹੀ (ਸਰੀਰ-) ਸ਼ਹਰ ਵਿਚ। ਪੰਚ = ਪੰਜ। ਬਸੀਅਲੇ = ਵੱਸੇ ਹੋਏ ਹਨ। ਬਰਜਤ = ਰੋਕਦਿਆਂ ਰੋਕਦਿਆਂ, ਵਰਜਦਿਆਂ ਭੀ। ਧਾਵੈ = (ਹਰੇਕ ਚੇਰ ਚੇਰੀ ਕਰਨ ਲਈ) ਦੌੜ ਪੈਂਦਾ ਹੈ। ਤ੍ਰਿਹ = ਮਾਇਆ ਦੇ ਤਿੰਨ ਗੁਣ। ਦਸ = ਇੰਦ੍ਰੇ। ਮਾਲ = ਸਰਮਾਇਆ। ਨਾਨਕ = ਹੇ ਨਾਨਕ ! ਸੇ = ਉਹ ਮਨੁੱਖ। ਬਾਸੁਦੇਉ = ਸਰਬ-ਵਿਆਪਕ ਪ੍ਰਭੂ ! ਬਨਮਾਲੀ = ਸਾਰੀ ਬਨਸਪਤੀ ਜਿਸ ਦੀ ਮਾਲਾ ਹੈ, ਪਰਮਾਤਮਾ। ਰਿਦੈ = ਹਿਰਦੇ ਵਿਚ। ਜਪ ਮਾਲੀ = ਮਾਲਾ।

ਰਾਗ ਗੂਜਰੀ ਏਕਤਾਲ (੧੨ ਮਾਤਰਾ)

(ਅੰਗ ੫੦੩)

1 ×	2	3 0	4	5 2	6	7 0	8	9 3	10	11 4	12
ਸਥਾਈ											
ਮੇਧੁ	ਨੀਸੰ	ਸੰ	ਨੀ	ਧੁ	ਮੇ	ਗੁਮੇ	ਧੁ	ਗੁਮੇ	ਧੁਮੇ	ਰੇਗੁ	ਰੇਸ
ਚੇ	ਤ	ਹੁ	ਬਾਸੁ	ਦੇ	ਉ	ਬ	s	ਨ	ਵਾ	ਲੀ	s
ਸ	ਸ	ਰੇ	ਰੇ	ਗੁ	ਗੁ	ਗੁਮੇ	ਧੁ	ਗੁਮੇ	ਧੁਮੇ	ਰੇਗੁ	ਰੇਸ
ਰਾ	ਮੁ	ਰਿ	ਦੈ	ਜ	ਪ	ਮਾ	s	ਲੀ	s	s	s
ਅੰਤਰਾ											
ਧੁ	ਧੁ	ਧੁ	ਮੇਗੁ	ਗੁ	ਗੁ	ਮੇ	ਧੁ	ਧੁਸੰ	ਸੰ	ਸੰ	ਸੰ
ਏ	ਕ	ਨਗ	ਰੀ	ਪੰ	ਚ	ਚੇ	ਰ	ਬ	ਸੀ	ਅ	ਲੇ
ਰੇਂ	ਰੇਂ	ਰੇਂ	ਗੁੰ	ਗੁੰ	ਗੁੰ	ਰੇਂ	ਰੇਂ	ਰੇਂ	ਸੰ	ਸੰ	ਸੰ
ਬ	s	ਰ	ਜ	s	ਤ	ਚੇ	s	ਰੀ	ਧਾ	s	ਵੈ
ਧੁ	ਧੁ	ਧੁ	ਮੇਗੁ	ਗੁ	ਗੁ	ਮੇ	ਧੁ	ਧੁਸੰ	ਸੰ	ਸੰ	ਸੰ
ਤ੍ਰਿਹ	ਦ	ਸ ਮਾ	ਲ	ਰ	ਖੈ	ਜੇ	s	ਨਾ	s	ਨ	ਕ
ਸਾਂ	ਨੀ	ਸੰ	ਧੁ	ਧੁ	ਧੁ	ਮੇਧੁ	ਨੀਧੁ	ਮੇਧੁ	ਮੇਗੁ	ਰੇਗੁ	ਰੇਸ
ਮੋ	ਖ	ਮੁਕ	ਤਿ	ਸੋ	s	ਪਾ	s	s	s	ਵੈ	s

ਰਾਗ ਗੂਜਰੀ

ਗੂਜਰੀ ਮਹਲਾ ੧ ॥

ਕਵਨ ਕਵਨ ਜਾਚਹਿ ਪ੍ਰਭ ਦਾਤੇ ਤਾ ਕੇ ਅੰਤ ਨ ਪਰਹਿ ਸੁਮਾਰ ॥

ਜੈਸੀ ਭੂਖ ਹੋਇ ਅਭ ਅੰਤਰਿ ਤੂੰ ਸਮਰਥੁ ਸਚੁ ਦੇਵਣਹਾਰ ॥੧॥

ਐ ਜੀ ਜਪੁ ਤਪੁ ਸੰਜਮੁ ਸਚੁ ਅਧਾਰ ॥

ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਦੇਹਿ ਸੁਖੁ ਪਾਈਐ ਤੇਰੀ ਭਗਤਿ ਭਰੇ ਭੰਡਾਰ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

(ਅੰਗ ੫੦੩-੫੦੪)

ਪਦ ਅਰਥ :

ਕਵਨ ਕਵਨ = ਕੇਹੜੇ ਕੇਹੜੇ। ਜਾਚਹਿ = ਮੰਗਦੇ ਹਨ। ਪ੍ਰਭ ਦਾਤੇ = ਹੇ ਦਾਤਾਰ ਪ੍ਰਭੂ ! ਤਾ ਕੇ = ਉਹਨਾਂ ਜੀਵਾਂ ਦੇ।
ਸੁਮਾਰ = ਗਿਣਤੀ, ਲੇਖੇ। ਅਭ ਅੰਤਰਿ = ਧੁਰ ਅੰਦਰ, ਮਨ ਵਿਚ। ਸਚੁ = ਸਦਾ-ਥਿਰ ਰਹਿਣ ਵਾਲਾ। ਐ ਜੀ = ਹੇ
ਪ੍ਰਭੂ ਜੀ! ਸਚੁ ਅਧਾਰੁ = ਸਦਾ-ਥਿਰ ਰਹਿਣ ਵਾਲਾ ਆਸਰਾ। ਭੰਡਾਰ = ਖਜ਼ਾਨੇ।

ਰਾਗ ਗੂਜਰੀ ਤਿੰਨਤਾਲ (੧੬ ਮਾਤਰਾ)

(ਅੰਗ ੫੦੩-੫੦੪)

1 ×	2	3	4	5 2	6	7	8	9 0	10	11	12	13 3	14	15	16
ਸਥਾਈ														ਗੁਮੇ ਐ	ਧੁਮੇ ਜੀs
ਧੁ ਜ	ਧੁ ਪੁ	ਧੁ ਤ	ਧੁ ਪੁ	ਮੇ ਸੰਜ	ਧੁ ਮੁ	ਮੇ ਸ	ਗੁ ਚੁ	ਰੇ ਅ	ਰੇ ਧਾ	ਗੁ ਰ	ਰੇ s	ਸ s	ਸ s		
														-	-
														s	s
ਧੁ ਹ	ਧੁ ਰਿ	ਧੁ ਹ	ਧੁ ਰਿ	ਮੇ ਨਾ	ਮੇ ਮੁ	ਗੁ ਦੇ	ਗੁ ਹਿ	ਗੁ ਸੁ	ਮੇ s	ਧੁ ਖੁ	ਨੀ s	ਨੀ ਪਾ	ਨੀ ਈ	ਨੀ ਐ	ਨੀ s
ਧੁ ਤੇ	ਧੁ s	ਧੁ ਰੀ	ਧੁ s	ਸਾਂ ਭਗ	ਸਾਂ ਤਿ	ਸਾਂ ਭ	ਸਾਂ ਰੇ	ਸਰੋਂ ਭੰ	ਗੁਰੋਂ s	ਸਾਂਨੀ ਡਾ	ਧੁਮੇ s	ਗੁਮੇ ਰ	ਧੁ s		
ਅੰਤਰਾ															
ਧੁ ਕ	ਧੁ ਵ	ਧੁ ਨ	ਧੁ ਕ	ਧੁ ਵ	ਧੁ ਨ	ਮੇ ਜਾਚ	ਗੁ ਹਿ	ਗੁ ਪ੍ਰ	ਮੇ s	ਧੁ ਭ	ਨੀ s	ਸਾਂ ਦਾ	ਸਾਂ s	ਨੀ ਤੇ	ਸਾਂ s
ਧੁ ਤਾ	ਧੁ s	ਧੁ ਕੇ	ਧੁਸਾਂ ਅੰ	ਸਾਂ ਤ	ਰੋਂ s	ਗੁੰ ਨ	ਗੁੰ ਪ	ਰੋਂ s	ਰੋਂ ਰ	ਗੁੰ ਹਿ	ਰੋਂ ਸੁ	ਸਾਂ ਮਾ	ਸਾਂ ਰ	ਸਾਂ s	ਸਾਂ s
ਧੁ ਜੈ	ਧੁ ਸੀ	ਧੁ ਭੂ	ਧੁ ਖ	ਧੁ ਹੋ	ਧੁ s	ਮੇ ਇ	ਗੁ s	ਗੁ ਅ	ਮੇ s	ਧੁ ਭ	ਨੀ s	ਸਾਂ ਅੰ	ਸਾਂ s	ਨੀ ਤ	ਸਾਂ ਰਿ
ਨੀ ਕੂੰ	ਸਾਂ ਸਮ	ਨੀ ਰ	ਸਾਂ ਥੁ	ਧੁ ਸ	ਧੁ s	ਮੇ ਚੁ	ਮੇ s	ਗੁਮੇ ਦੇ	ਧੁਨੀ ਵ	ਸਾਂਨੀ ਣ	ਧੁਮੇ ਹਾ	ਰੇਗੁ ਰ	ਰੇਸ s		

ਰਾਗ ਗੂਜਰੀ

ਗੂਜਰੀ ਮਹਲਾ ੧ ॥

ਐ ਜੀ ਜਨਮਿ ਮਰੈ ਆਵੈ ਫੁਨਿ ਜਾਵੈ ਬਿਨੁ ਗੁਰ ਗਤਿ ਨਹੀ ਕਾਈ ॥

ਗੁਰਮੁਖਿ ਪ੍ਰਾਣੀ ਨਾਮੇ ਰਾਤੇ ਨਾਮੇ ਗਤਿ ਪਤਿ ਪਾਈ ॥੧॥

ਭਾਈ ਰੇ ਰਾਮ ਨਾਮਿ ਚਿਤੁ ਲਾਈ ॥

ਗੁਰਪਰਸਾਦੀ ਹਰਿ ਪ੍ਰਭ ਜਾਚੇ ਐਸੀ ਨਾਮ ਬਡਾਈ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

(ਅੰਗ ੫੦੪)

ਪਦ ਅਰਥ :

ਐ ਜੀ = ਹੇ ਭਾਈ! ਜਨਮਿ = ਜਨਮ ਕੇ। ਜਨਮਿ ਮਰੈ = (ਮੁੜ ਮੁੜ) ਜੰਮਦਾ ਮਰਦਾ ਹੈ। ਫੁਨਿ = ਮੁੜ ਮੁੜ। ਗਤਿ = ਉੱਚੀ ਆਤਮਕ ਅਵਸਥਾ। ਕਾਈ = ਕੋਈ ਭੀ। ਗੁਰਮੁਖਿ = ਗੁਰੂ ਦੀ ਸਰਨ ਪੈ ਕੇ। ਨਾਮੇ = ਨਾਮਿ ਹੀ, ਨਾਮ ਵਿਚ ਹੀ। ਪਤਿ = ਇੱਜਤ। ਨਾਮਿ = ਨਾਮਿ ਵਿਚ। ਲਾਈ = ਲਾਇ, ਜੋੜ। ਜਾਚੇ = ਜਾਚਿ, ਮੰਗੀ। ਬਡਾਈ = ਵਡਿਆਈ।

ਰਾਗ ਗੂਜਰੀ ਕਹਿਰਵਾ (੮ ਮਾਤਰਾ)

(ਅੰਗ ੫੦੪)

1 x	2	3	4	5 0	6	7	8
ਸਥਾਈ						ਸ	ਰੇ
ਗੁ	ਗੁ	ਗੁ	ਗੁ	ਗੁ	ਗੁ	ਭਾ	ਈ
ਰੇ	s	s	s	s	s	ਗੁ	ਗੁ
-	ਰੇ	ਰੇ	ਰੇ	ਗੁ	ਰੇ	s	ਰੇ
s	ਰਾ	ਮ	s	ਨਾ	ਮਿ	ਚਿ	ਤੁ
-	ਸ	ਸ	ਸ	ਸ	ਸ		
s	ਲਾ	s	s	ਈ	ਮੇ		
ਧੁ	ਧੁ	ਧੁ	ਧੁ	ਮੇ	ਰਿ	ਗੁ	ਗੁ
ਗੁਰ	ਪਰ	ਸਾ	ਦੀ	ਹ	ਧੁ	ਪ੍ਰ	ਭ
ਗੁ	ਗੁ	ਮੇ	ਮੇ	ਧੁ	s	ਧੁ	ਧੁ
ਜਾ	s	s	s	ਰੇ	ਗੁ	s	s
ਧੁ	ਧੁ	ਮੇ	ਮੇ	ਗੁ	s	ਗੁ	ਗੁ
ਐ	s	ਸੀ	s	ਨਾ	ਰੇਸ	ਮ	s
ਰੇ	ਰੇ	ਰੇ	ਗੁ	ਕੇ	s		
ਬ	s	ਡਾ	s	ਈ			
ਅੰਤਰਾ							
ਮੇ	ਮੇ	ਮੇ	ਮੇ	ਗੁ	ਗੁ	ਗੁ	ਗੁ
ਐ	s	ਜੀ	s	ਜਨ	ਮਿ	ਮ	ਰੈ
ਗੁ	ਮੇ	ਧੁ	ਨੀ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ
ਆ	ਵੈ	ਫੁ	ਨਿ	ਜਾ	s	ਵੈ	s
ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਨਿ	ਰੇਂ	ਗੁਾਂ	ਗੁਾਂ	ਗੁਾਂ
ਬਿ	ਨੁ	ਗੁ	ਰੇਂ	ਗ	ਤਿ	ਨ	ਹੀ
ਰੇਂ	ਰੇਂ	ਰੇਂ	ਗੁਾਂ	ਰੇਂ	ਰੇਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ
ਕਾ	s	s	s	ਈ	s	s	s
ਧੁ	ਧੁ	ਧੁ	ਧੁ	ਕੇਂ	ਰੇਂ	ਰੇਂ	ਰੇਂ
ਗੁ	ਰ	ਮੁ	ਖਿ	ਪ੍ਰਾਂ	s	ਣੀ	s
ਗੁਾਂ	ਗੁਾਂ	ਰੇਂ	ਰੇਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ
ਨਾ	s	ਮੇ	s	ਰਾ	s	ਤੇ	s
ਧੁ	ਧੁ	ਧੁ	ਧੁ	ਮੇ	ਮੇ	ਗੁ	ਗੁ
ਨਾ	s	ਮੇ	s	ਗ	ਤਿ	ਪ	ਤਿ
ਰੇ	ਰੇ	ਰੇ	ਗੁ	ਕੇ	ਸ		
ਪਾ	s	s	s	ਈ	s		

ਰਾਗ ਗੂਜਰੀ

ਗੂਜਰੀ ਮਹਲਾ ੧ ॥

ਐ ਜੀ ਨਾ ਹਮ ਉਤਮ ਨੀਚ ਨ ਮਧਿਮ ਹਰਿ ਸਰਣਾਗਤਿ ਹਰਿ ਕੇ ਲੋਗ ॥

ਨਾਮ ਰਤੇ ਕੇਵਲ ਬੈਰਾਗੀ ਸੋਗ ਬਿਜੇਗ ਬਿਸਰਜਿਤ ਰੋਗ ॥੧॥

ਭਾਈ ਰੇ ਗੁਰ ਕਿਰਪਾ ਤੇ ਭਗਤਿ ਠਾਕੁਰ ਕੀ ॥

ਸਤਿਗੁਰ ਵਾਕਿ ਹਿਰਦੈ ਹਰਿ ਨਿਰਮਲੁ ਨਾ ਜਮ ਕਾਣਿ ਨ ਜਮ ਕੀ ਬਾਕੀ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

(ਅੰਗ ੫੦੪-੫੦੫)

ਪਦ ਅਰਥ :

ਐ ਜੀ = ਹੇ ਭਾਈ! ਉਤਮ = ਉੱਚੀ ਜਾਤਿ ਦੇ। ਨੀਚ = ਨੀਵੀਂ ਜਾਤਿ ਦੇ। ਮਧਿਮ = ਵਿਚਕਾਰਲੀ ਜਾਤਿ ਦੇ। ਹਰਿ ਸਰਣਾਗਤਿ = ਹਰੀ ਦੀ ਸਰਨ ਆਏ ਹੋਏ। ਹਰਿ ਕੇ ਲੋਗ = ਪਰਮਾਤਮਾ ਦੇ ਭਗਤ। ਰਤੇ = ਰੰਗੇ ਹੋਏ। ਬੈਰਾਗੀ = ਨਿਰਮੋਹ। ਸੋਗ = ਚਿੰਤਾ। ਬਿਜੇਗ = ਵਿਛੋੜਾ। ਬਿਸਰਜਿਤ = ਵਿਸਾਰੇ ਹੋਏ। ਤੇ = ਤੋਂ, ਨਾਲ। ਵਾਕਿ = ਵਾਕ ਦੀ ਰਾਹੀਂ, ਸ਼ਬਦ ਦੀ ਰਾਹੀਂ। ਕਾਣਿ = ਮੁਥਾਜੀ। ਜਮ ਕੀ ਬਾਕੀ = ਅਜੇਹਾ ਬਾਕੀ ਲੇਖਾ ਜਿਸ ਕਰਕੇ ਜਮਰਾਜ ਦਾ ਜ਼ੋਰ ਪੈ ਸਕੇ।

ਰਾਗ ਗੂਜਰੀ ਰੂਪਕ (੭ ਮਾਤਰਾ)

(ਅੰਗ ੫੦੪-੫੦੫)

1 x	2	3	4 2	5	6 3	7
ਸਥਾਈ						
ਨੀ	ਨੀ	ਸ	ਰੇ	ਰੇ	ਰੇ	ਰੇ
ਭਾ	ਈ	ਰੇ	s	s	s	s
ਨੀ	ਨੀ	ਸ	ਰੇ	ਰੇ	ਰੇ	ਰੇ
ਗੁ	ਰ	ਕਿਰ	ਪਾ	ਤੇ	s	s
ਗੁ	ਗੁ	ਗੁ	ਮੇ	ਮੇ	ਗੁ	ਗੁ
ਭ	ਗ	ਤਿ	ਠਾ	ਕੁ	ਰ	s
ਰੇ	ਰੇ	ਰੇ	ਗੁ	ਰੇ	ਸ	ਸ
ਕੀ	s	s	s	s	s	s
ਧੁ	ਧੁ	ਧੁ	ਧੁ	ਧੁ	ਧੁ	ਧੁ
ਸਤਿ	ਗੁ	ਰ	ਵਾ	ਕਿ	ਹਿਰ	ਦੈ
ਮੇ	ਮੇ	ਮੇ	ਧੁ	ਧੁ	ਧੁ	ਧੁ
ਹ	s	ਰਿ	ਨਿ	ਰ	ਮ	ਲੁ
ਮੇ	ਮੇ	ਮੇ	ਗੁ	ਗੁ	ਰੇ	ਰੇ
ਨਾ	ਜ	ਮ	ਕਾ	s	ਣਿ	s
ਰੇ	ਰੇ	ਗੁ	ਰੇ	ਰੇ	ਸ	ਸ
ਨ	ਜ	ਮ	ਕੀ	s	ਬਾ	ਕੀ
ਅੰਤਰਾ						
ਗੁ	ਗੁ	ਗੁ	ਮੇ	ਮੇ	ਧੁ	ਧੁ
ਐ	ਜੀ	s	ਨਾ	ਹਮ	ਉਤ	ਮ
ਗੁਮੇ	ਧੁਨੀ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ
ਨੀਚ	ਨ	s	ਮ	ਧਿ	ਮ	s
ਧੁ	ਧੁ	ਧੁ	ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ
ਹ	s	ਰਿ	ਸਰ	ਣਾ	ਗ	ਤਿ
ਸਾਂ	ਰੇਂ	ਗੁੰ	ਰੇਂ	ਰੇਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ
ਹ	s	ਰਿ	ਕੇ	s	ਲੇ	ਗ
ਗੁ	ਗੁ	ਗੁ	ਮੇ	ਮੇ	ਧੁ	ਧੁ
ਨਾ	s	ਮ	ਰ	s	ਤੇ	s
ਗੁਮੇ	ਧੁਨੀ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ
ਕੇ	ਵ	ਲ	ਬੈ	ਰਾ	ਗੀ	s
ਧੁ	ਧੁ	ਧੁ	ਮੇ	ਮੇ	ਮੇ	ਮੇ
ਸੌ	s	ਗ	ਬਿ	ਜੋ	ਗ	s
ਰੇ	ਰੇ	ਗੁ	ਰੇ	ਰੇ	ਸ	ਸ
ਬਿਸ	ਰਜਿ	ਤ	ਰੇ	s	ਗ	s

ਰਾਗ ਗੂਜਰੀ

ਗੂਜਰੀ ਮਹਲਾ ੧ ਘਰੁ ੪

ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥

ਭਗਤਿ ਪ੍ਰੇਮ ਆਰਾਧਿਤੰ ਸਚੁ ਪਿਆਸ ਪਰਮ ਹਿਤੰ ॥

ਬਿਲਲਾਪ ਬਿਲਲ ਬਿਨੰਤੀਆ ਸੁਖ ਭਾਇ ਚਿਤ ਹਿਤੰ ॥੧॥

ਜਪਿ ਮਨ ਨਾਮੁ ਹਰਿ ਸਰਣੀ ॥

ਸੰਸਾਰ ਸਾਗਰ ਤਾਰਿ ਤਾਰਣ ਰਮ ਨਾਮ ਕਰਿ ਕਰਣੀ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

(ਅੰਗ ੫੦੫)

ਪਦ ਅਰਥ :

ਆਰਾਧਿਤ = ਆਰਾਧਿਆ (ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ) । ਸਚੁ = ਸਦਾ-ਥਿਰ ਰਹਿਣ ਵਾਲੇ ਪਰਮਾਤਮਾ ਨੂੰ। ਪਿਆਸ = ਤਾਂਘ। ਪਰਮ = ਸਭ ਤੋਂ ਉੱਚੀ, ਬਹੁਤ ਉੱਚੀ। ਹਿਤੰ = ਪ੍ਰੇਮ। ਭਾਇ ਹਿਤੰ = ਪ੍ਰੇਮ-ਭਾਵ ਵਿਚ। ਮਨ = ਹੇ ਮਨ ! ਤਾਰਿ = ਬੇੜੀ, ਜਹਾਜ਼। ਰਮ ਨਾਮ = ਰਾਮ ਦਾ ਨਾਮ। ਕਰਣੀ = ਕਰਤੱਬ, ਜੀਵਨ ਦਾ ਨਿਸ਼ਾਨਾ।

ਰਾਗ ਗੁਜਰੀ ਸਵਾਰੀ (੧੧ ਮਾਤਰਾ)

(ਅੰਗ ੫੦੫)

1 ×	2	3	4	5 2	6	7 3	8	9 4	10	11
ਸਥਾਈ										
ਸ	ਸ	ਰੇ	ਰੇ	ਗੁ	ਗੁ	ਮੇ	ਮੇ	ਧੁਮੇ	ਮੇਗੁ	ਰੇਸ
ਜ	ਪਿ	ਮ	ਨ	ਨਾ	ਮੁ	ਹ	ਰਿ	ਸ	ਰ	ਣੀ
ਧੁ	ਧੁ	ਧੁ	ਧੁ	ਸ	ਸ	ਸ	ਸ	ਰੇਮੇ	ਮੇਧੁ	ਧੁਧੁ
ਸੰ	ਸਾ	ਰ	s	ਸਾਗ	ਰ	ਤਾ	ਰਿ	ਤਾ	ਰ	ਣ
ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਨੀ	ਨੀ	ਧੁ	ਧੁ	ਧੁਮੇ	ਮੇਗੁ	ਰੇਸ
ਰ	s	ਮ	s	ਨਾ	ਮ	ਕ	ਰਿ	ਕ	ਰ	ਣੀ
ਅੰਤਰਾ										
ਗੁ	ਗੁ	ਮੇ	ਮੇ	ਧੁ	ਧੁ	ਨੀ	ਨੀ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ
ਭ	ਗ	ਤਿ	s	ਪ੍ਰੇ	ਮ	ਆ	ਰਾ	ਧਿ	s	ਤੰ
ਧੁ	ਧੁ	ਨੀ	ਨੀ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਰੇਂ	ਰੇਂ	ਗੁੰਗੁੰ	ਰੇਂਰੇਂ	ਸਾਂਸਾਂ
ਸ	s	ਚੁ	s	ਪਿਆ	ਸ	ਪਰ	ਮ	ਹਿ	s	ਤੰ
ਗੁ	ਗੁ	ਮੇ	ਮੇ	ਧੁ	ਧੁ	ਨੀ	ਨੀ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ
ਬਿ	ਲ	ਲਾ	ਪ	ਬਿਲ	ਲ	ਬਿ	ਨੰ	ਤੀ	s	ਆ
ਨੀ	ਨੀ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਨੀ	ਨੀ	ਧੁ	ਧੁ	ਧੁਮੇ	ਮੇਗੁ	ਰੇਸ
ਸੁ	s	ਖ	s	ਭਾ	ਇ	ਚਿ	ਤ	ਹਿ	s	ਤੰ

ਰਾਗੁ ਬਿਹਾਗੜਾ

(ਬਿਹਾਗੜੇ ਕੀ ਵਾਰ ਮਹਲਾ ੪)

ਸਲੋਕੁ ਮਰਦਾਨਾ ੧ ॥

ਕਲਿ ਕਲਵਾਲੀ ਕਾਮੁ ਮਦੁ ਮਨੁਆ ਪੀਵਣਹਾਰੁ ॥

ਕ੍ਰੋਧ ਕਟੋਰੀ ਮੇਹਿ ਭਰੀ ਪੀਲਾਵਾ ਅਹੰਕਾਰੁ ॥

ਮਜਲਸ ਕੂੜੇ ਲਬ ਕੀ ਪੀ ਪੀ ਹੋਇ ਖੁਆਰੁ ॥

ਕਰਣੀ ਲਾਹਣਿ ਸਤੁ ਗੁੜੁ ਸਚੁ ਸਰਾ ਕਰਿ ਸਾਰੁ ॥

(ਅੰਗ ਪਪੜ)

ਪਦ ਅਰਥ :

ਕਲਿ = ਕਲਜੁਗੀ ਸੁਭਾਉ, ਪ੍ਰਭੂ ਨਾਲੋਂ ਵਿਛੋੜੇ ਦੀ ਹਾਲਤ। ਕਲਵਾਲੀ = ਸਰਾਬ ਕੱਢਣ ਵਾਲੀ ਮੱਟੀ। ਮਦੁ = ਸਰਾਬ।
ਮੇਹਿ = ਮੇਹ ਨਾਲ। ਮਜਲਸ = ਮਹਿਫਲ। ਲਾਹਣਿ = ਸੱਕ ਗੁੜ ਪਾਣੀ ਆਦਿਕ ਜੋ ਰਲਾ ਕੇ ਮਿੱਟੀ ਵਿਚ ਪਾ ਕੇ ਰੂੜੀ
ਵਿਚ ਦੱਬ ਕੇ ਤਰਕਾ ਲੈਂਦੇ ਹਨ। ਸਤੁ = ਸੱਚ। ਸਰਾ = ਸਰਾਬ। ਸਾਰੁ = ਸ੍ਰੇਸ਼ਟ।

ਥਾਟ	:	ਬਿਲਾਵਲ
ਜਾਤੀ	:	ਐੜਵ-ਸੰਪੂਰਣ
ਵਾਦੀ	:	ਮਧਿਅਮ
ਸੰਵਾਦੀ	:	ਸ਼ੜਜ
ਸੁਰ	:	ਦੇਵੋਂ ਨਿਸ਼ਾਦ
ਵਰਜਿਤ ਸੁਰ	:	ਆਰੋਹ ਵਿਚ ਰਿਸ਼ਭ ਅਤੇ ਧੈਵਤ
ਸਮਾਂ	:	ਰਾਤ
ਆਰੋਹ	:	ਨੀ, ਸ ਗ ਮ ਪ ਨੀ ਸੰ
ਅਵਰੋਹ	:	ਸੰ ਨੀ ਧ ਪ, ਨੀ ਧ ਪ, ਧ ਗ ਮ ਗ ਰੇ ਸ
ਮੁੱਖ ਅੰਗ	:	ਸ ਗ ਮ ਪ, ਧ ਨੀ ਧ ਪ, ਗ ਮ, ਪ ਮ ਗ ਰੇ ਸ

ਰਾਗੁ ਬਿਹਾਗੜਾ (ਦਾਦਰਾ ਏ ਮਾਤਰਾ)

(ਅੰਗ ਪਪੜ)

0 x	2	3	4 0	5	6
ਸਥਾਈ					
ਸ	ਗ	ਗ	ਮ	ਪ	ਪ
ਕ	s	ਲਿ	ਕਲ	ਵਾ	ਲੀ
ਨੀ	ਨੀ	ਧ	ਪ	ਪ	ਪ
ਕਾ	s	ਮੁ	ਮ	ਦੁ	s
ਨੀ	ਨੀ	ਧ	ਪ	ਪ	ਪ
ਮ	ਨੂ	ਆ	ਪੀ	ਵ	ਣ
ਮ	ਗ	ਗ	ਚੇ	ਸ	ਸ
ਹਾ	s	s	ਰੁ	s	s
ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਸ	ਸ	ਸ
ਕੋ	s	ਧ	ਕ	ਟੋ	ਰੀ
ਗ	ਗ	ਮ	ਪ	ਪ	ਪ
ਮੋ	s	ਹਿ	ਭ	s	ਰੀ
ਨੀ	ਨੀ	ਧ	ਪ	ਪ	ਪ
ਪੀ	s	ਲਾ	ਵਾ	s	s
ਮ	ਗ	ਗ	ਚੇ	ਚੇ	ਸ
ਅ	ਹੰ	s	ਕਾ	s	ਰੁ
ਅੰਤਰਾ					
ਗ	ਗ	ਮ	ਪ	ਨੀ	ਨੀ
ਮਜ	ਲ	ਸ	ਕੂ	s	ਝੇ
ਗਮ	ਪਨੀ	ਸਾਂ	ਨੀ	ਸਾਂ	ਸਾਂ
ਲ	s	ਬ	ਕੀ	s	s
ਸਾਂ	ਗਾਂ	ਗਾਂ	ਚੇਂ	ਚੇਂ	ਚੇਂ
ਪੀ	s	ਪੀ	ਹੋ	s	ਇ
ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ
ਖੁ	ਆ	s	ਰੁ	s	s
ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਨੀ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ
ਕ	ਰ	ਣੀ	ਲਾ	ਹ	ਣਿ
ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਨੀ	ਧ	ਪ	ਪ
ਸ	s	ਤੁ	ਗੁ	s	ਝੁ
ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਧ	ਪ	ਪ
ਸ	s	ਚੁ	ਸ	s	ਰਾ
ਗ	ਗ	ਮ	ਗ	ਚੇ	ਸ
ਕ	s	ਰਿ	ਸਾ	s	ਰੁ

ਚਾਗੁ ਬਿਹਾਗੜਾ

(ਬਿਹਾਗੜੇ ਕੀ ਵਾਰ ਮਹਲਾ ੪)

ਮਰਦਾਨਾ ੧ ॥

ਕਾਇਆ ਲਾਹਣਿ ਆਪੁ ਮਦੁ ਮਜਲਸ ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਧਾਤੁ ॥

ਮਨਸਾ ਕਟੇਰੀ ਕੂੜਿ ਭਰੀ ਪੀਲਾਏ ਜਮਕਾਲੁ ॥

ਇਤੁ ਮਦਿ ਪੀਤੈ ਨਾਨਕਾ ਬਹੁਤੇ ਖਟੀਅਹਿ ਬਿਕਾਰ ॥

ਗਿਆਨੁ ਗੁਰੁ ਸਾਲਾਹ ਮੰਡੇ ਭਉ ਮਾਸੁ ਆਹਾਰੁ ॥

ਨਾਨਕ ਇਹੁ ਭੋਜਨੁ ਸਚੁ ਹੈ ਸਚੁ ਨਾਮੁ ਆਧਾਰੁ ॥੨॥

ਕਾਂਯਾਂ ਲਾਹਣਿ ਆਪੁ ਮਦੁ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਤਿਸ ਕੀ ਧਾਰ ॥

ਸਤਸੰਗਤਿ ਸਿਉ ਮੇਲਾਪੁ ਹੋਇ ਲਿਵ ਕਟੇਰੀ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਭਰੀ ਪੀ ਪੀ ਕਟਹਿ ਬਿਕਾਰ ॥੩॥

(ਅੰਗ ਪ੧੩)

ਪਦ ਅਰਥ :

ਆਪੁ = ਆਪਾ, ਅਹੰਕਾਰ। ਧਾਤੁ = ਦੌੜ-ਭੱਜ, ਭਟਕਣਾ। ਮਨਸਾ = ਵਾਸਨਾ।

ਰਾਗੁ ਬਿਹਾਗੜਾ (ਤੀਵਰਾ ੭ ਮਾਤਰਾ)

(ਅੰਗ ਪਪੜ)

1 ×	2	3	4 2	5	6 3	7
ਸਥਾਈ						
ਨੀ	ਨੀ	ਸ	ਗ	ਗ	ਗ	ਗ
ਸਤ	ਸੰਗ	ਤਿ	ਸਿ	ਸ	ਉ	ਸ
ਨੀ	ਨੀ	ਸ	ਗ	ਗ	ਗ	ਗ
ਮੇ	ਲਾ	ਪੁ	ਹੇ	ਸ	ਇ	ਸ
ਗ	ਗ	ਮ	ਪ	ਪ	ਨੀ	ਨੀ
ਲਿ	ਸ	ਵ	ਕ	ਟੈ	ਰੀ	ਸ
ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਨੀ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ
ਅੰ	ਮ੍ਰਿ	ਤ	ਭ	ਸ	ਰੀ	ਸ
ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਧ	ਧ	ਪ	ਪ
ਪੀ	ਸ	ਪੀ	ਕ	ਟ	ਹਿ	ਸ
ਮ	ਗ	ਗ	ਚੇ	ਚੇ	ਸ	ਸ
ਬਿ	ਕਾ	ਸ	ਰ	ਸ	ਸ	ਸ
ਅੰਤਰਾ						
ਗ	ਗ	ਮ	ਪ	ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ
ਕਾ	ਇ	ਆ	ਲਾ	ਹ	ਣਿ	ਸ
ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਨੀ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ
ਆ	ਸ	ਪੁ	ਮ	ਸ	ਦੁ	ਸ
ਗਾਂ	ਗਾਂ	ਗਾਂ	ਗਾਂ	ਚੇਂ	ਚੇਂ	ਚੇਂ
ਮਜ਼	ਲ	ਸ	ਤ੍ਰਿ	ਸ	ਨਾ	ਸ
ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ
ਧਾ	ਸ	ਸ	ਤੁ	ਸ	ਸ	ਸ
ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ
ਮ	ਨ	ਸਾ	ਕ	ਟੈ	ਰੀ	ਸ
ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਧ	ਧ	ਪ	ਪ
ਕੂ	ਸ	ਤ੍ਰਿ	ਭ	ਸ	ਰੀ	ਸ
ਗ	ਗ	ਮ	ਗ	ਗ	ਗ	ਗ
ਪੀ	ਸ	ਸ	ਲਾ	ਸ	ਏ	ਸ
ਚੇ	ਚੇ	ਚੇ	ਨੀ	ਸ	ਸ	ਸ
ਜ	ਸ	ਮ	ਕਾ	ਸ	ਲੁ	ਸ

ਰਾਗੁ ਵਡਹੰਸੁ

ਰਾਗੁ ਵਡਹੰਸੁ ਮਹਲਾ ੧ ਘਰੁ ੧ ॥
ਅਮਲੀ ਅਮਲੁ ਨ ਅੰਬੜੈ ਮਛੀ ਨੀਰੁ ਨ ਹੋਇ ॥
ਜੇ ਰਤੇ ਸਹਿ ਆਪਣੈ ਤਿਨ ਭਾਵੈ ਸਭੁ ਕੋਇ ॥੧॥
ਹਉ ਵਾਰੀ ਵੰਞਾ ਖੰਨੀਐ ਵੰਞਾ ਤਉ ਸਾਹਿਬ ਕੇ ਨਾਵੈ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
(ਅੰਗ ੫੫੭)

ਪਦ ਅਰਥ :

ਅਮਲੀ = ਅਫ਼ੀਮੀ, ਆਦਿਕ ਨਸ਼ੇ ਦਾ ਆਦੀ। ਅਮਲੁ = ਅਫ਼ੀਮ (ਆਦਿਕ ਨਸ਼ਾ) । ਅੰਬੜੈ = ਅੱਪੜੇ, ਮਿਲੇ। ਨੀਰੁ = ਪਾਣੀ। ਸਹਿ = ਸਹ ਵਿਚ, ਖਸਮ (ਦੇ ਪਿਆਰ) ਵਿਚ। ਸਹਿ ਆਪਣੈ = ਆਪਣੇ ਖਸਮ ਦੇ ਪ੍ਰੇਮ ਵਿਚ। ਰਤੇ = ਰੰਗੇ ਹੋਏ। ਸਭੁ ਕੋਇ = ਹਰੇਕ ਜੀਵ। ਹਉ = ਮੈਂ। ਵਾਰੀ ਵੰਞਾ = ਮੈਂ ਸਦਕੇ ਜਾਂਦਾ ਹਾਂ। ਖੰਨੀਐ ਵੰਞਾ = ਟੋਟੇ ਟੋਟੇ ਹੁੰਦਾ ਹਾਂ, ਕੁਰਬਾਨ ਹੁੰਦਾ ਹਾਂ। ਤਉ = ਤੇਰੇ।

ਥਾਟ	:	ਖਮਾਜ,
ਜਾਤੀ	:	ਸ਼ਾੜਵ- ਸੰਪੂਰਣ,
ਵਾਦੀ	:	ਪੰਚਮ,
ਸੰਵਾਦੀ	:	ਰਿਸ਼ਭ,
ਸੁਰ	:	ਦੇਵੇਂ ਨਿਸ਼ਾਦ,
ਵਰਜਿਤ ਸੁਰ	:	ਆਰੋਹ ਵਿਚ ਗੰਧਾਰ,
ਸਮਾਂ	:	ਦੁਪਹਿਰ
ਆਰੋਹ	:	ਸ ਰੇ ਮ ਪ, ਧ ਨੀ ਪ, ਨੀ ਸ
ਅਵਰੋਹ	:	ਸ ਨੀ ਪ, ਧ ਮ ਗ ਰੇ, ਸ ਨੀ ਸ
ਪਕੜ	:	ਸ ਰੇ ਮ ਪ ਨੀ ਪ, ਧ ਮ ਗ ਰੇ, ਸ ਨੀ ਪ, ਨੀ ਸ

ਰਾਗੁ ਵਡਹੰਸੁ (ਦੀਪਚੰਦੀ ੧੪ ਮਾਤਰਾ)
(ਅੰਗ ਪ੧੭)

1 ×	2	3	4 2	5	6	7	8 0	9	10	11 3	12	13	14
ਸਥਾਈ													
ਸ	ਸ	ਸ	ਰੇ	ਰੇ	ਮ	ਮ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪ
ਹ	ਉ	ਸ	ਵਾ	ਸ	ਰੀ	ਸ	ਵੰ	ਸ	ਸ	ਵਾ	ਸ	ਸ	ਸ
ਧ	ਧ	ਧ	ਧ	ਧ	ਧ	ਧ	ਮ	ਮ	ਗ	ਰੇ	ਰੇ	ਰੇ	ਰੇ
ਖੰ	ਸ	ਸ	ਨੀ	ਸ	ਐ	ਸ	ਵੰ	ਸ	ਸ	ਵਾ	ਸ	ਸ	ਸ
ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪ
ਤ	ਸ	ਸ	ਉ	ਸ	ਸ	ਸ	ਸਾ	ਸ	ਹਿ	ਬ	ਸ	ਸ	ਸ
ਧ	ਧ	ਧ	ਮ	ਮ	ਗ	ਰੇ	ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਸ	ਸ	ਸ	ਸ
ਕੇ	ਸ	ਸ	ਸ	ਸ	ਸ	ਸ	ਨਾ	ਸ	ਸ	ਵੈ	ਸ	ਸ	ਸ
ਅੰਤਰਾ													
ਮ	ਮ	ਮ	ਮ	ਮ	ਮ	ਮ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪ
ਅ	ਸ	ਸ	ਮ	ਸ	ਲੀ	ਸ	ਅ	ਸ	ਮ	ਲੁ	ਸ	ਸ	ਸ
ਧ	ਧ	ਧ	ਧ	ਧ	ਧ	ਧ	ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪ
ਨ	ਸ	ਸ	ਅੰ	ਸ	ਬ	ਸ	ੜੈ	ਸ	ਸ	ਸ	ਸ	ਸ	ਸ
ਮ	ਮ	ਮ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪ	ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ
ਮ	ਸ	ਸ	ਛੀ	ਸ	ਸ	ਸ	ਨੀ	ਸ	ਸ	ਰੁ	ਸ	ਸ	ਨ
ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ
ਹੇ	ਸ	ਸ	ਸ	ਸ	ਸ	ਸ	ਇ	ਸ	ਸ	ਸ	ਸ	ਸ	ਸ
ਰੇਂ	ਰੇਂ	ਰੇਂ	ਰੇਂ	ਰੇਂ	ਰੇਂ	ਰੇਂ	ਮਾਂ	ਮਾਂ	ਮਾਂ	ਗਾਂ	ਗਾਂ	ਰੇਂ	ਰੇਂ
ਜੋ	ਸ	ਸ	ਸ	ਸ	ਸ	ਸ	ਰ	ਸ	ਸ	ਤੇ	ਸ	ਸ	ਸ
ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ
ਸ	ਸ	ਸ	ਹਿ	ਸ	ਸ	ਸ	ਆ	ਸ	ਸ	ਪ	ਸ	ਣੈ	ਸ
ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪ
ਤਿ	ਸ	ਸ	ਨ	ਸ	ਸ	ਸ	ਭਾ	ਸ	ਸ	ਵੈ	ਸ	ਸ	ਸ
ਧ	ਧ	ਧ	ਮ	ਮ	ਮ	ਮ	ਗ	ਰੇ	ਰੇ	ਨੀ	ਨੀ	ਸ	ਸ
ਸ	ਸ	ਭੁ	ਸ	ਸ	ਸ	ਸ	ਕੋ	ਸ	ਸ	ਇ	ਸ	ਸ	ਸ

ਰਾਗੁ ਵਡਹੰਸੁ

ਵਡਹੰਸੁ ਮਹਲਾ ੧ ॥

ਗੁਣਵੰਤੀ ਸਹੁ ਰਾਵਿਆ ਨਿਰਗੁਣਿ ਕੂਕੇ ਕਾਇ ॥

ਜੇ ਗੁਣਵੰਤੀ ਥੀ ਰਹੈ ਤਾ ਭੀ ਸਹੁ ਰਾਵਣ ਜਾਇ ॥੧॥

ਮੇਰਾ ਕੰਤੁ ਰੀਸਾਲੂ ਕੀ ਧਨ ਅਵਰਾ ਰਾਵੇ ਜੀ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

(ਅੰਗ ੫੫੭)

ਪਦ ਅਰਥ :

ਨਿਰਗੁਣਿ = ਗੁਣ-ਹੀਨ ਇਸਤ੍ਰੀ। ਕਾਇ ਕੂਕੇ = ਕਾਹਦੇ ਵਾਸਤੇ ਕੂਕਦੀ ਹੈ, ਕਿਉਂ ਤਰਲੇ ਲੈਂਦੀ ਹੈ? ਤਰਲੇ ਵਿਅਰਥ ਹਨ। ਥੀ ਰਹੈ = ਬਣੀ ਰਹੇ, ਹੋ ਜਾਏ। ਰੀਸਾਲੂ = ਰਸੀਲਾ, ਰਸ-ਆਲਸ, ਰਸਾਂ ਦਾ ਘਰ, ਅਨੰਦ-ਸੁਖ ਦਾ ਸੋਮਾ। ਅਵਰਾ = ਹੋਰਨਾਂ ਨੂੰ। ਰਾਵੇ = ਮਾਣੇ, ਮਿਲੇ। ਜੀ = ਹੇ ਜੀ! ਹੇ ਭੈਣ!

ਰਾਗੁ ਵਡਹੰਸੁ (ਝੱਪਤਾਲ ੧੦ ਮਾਤਰਾ)
(ਅੰਗ ਪ੧੭)

1 ×	2	3 2	4	5	6 0	7	8 3	9	10
ਸਥਾਈ									
ਸ	ਸ	ਚੇ	ਮ	ਮ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪ
ਮੇ	ਰਾ	ਕੰ	s	ਤੁ	ਰੀ	s	ਸਾ	s	ਲੁ
ਧ	ਧ	ਮ	ਗ	ਚੇ	ਨੀ	ਨੀ	ਸ	ਸ	ਸ
ਕੀ	ਧਨ	ਅ	ਵ	ਰਾ	ਰਾ	ਵੇ	ਜੀ	s	s
ਅੰਤਰਾ									
ਮ	ਮ	ਪ	ਪ	ਪ	ਨੀ	ਨੀ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ
ਗੁ	ਣ	ਵੰ	s	ਤੀ	ਸ	ਹੁ	ਰਾ	ਵਿ	ਆ
ਚੇਂ	ਚੇਂ	ਚੇਂ	ਚੇਂ	ਚੇਂ	ਨੀ	ਨੀ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ
ਨਿ	ਰ	ਗੁ	s	ਣਿ	ਕੂ	ਕੇ	ਕਾ	s	ਇ
ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਨੀ	ਨੀ	ਪ	ਪ	ਪ
ਜੇ	s	ਗੁਣ	ਵੰ	ਤੀ	ਥੀ	s	ਰ	ਹੈ	s
ਧ	ਧ	ਮ	ਗ	ਚੇ	ਨੀ	ਨੀ	ਸ	ਸ	ਸ
ਤਾ	ਭੀ	ਸ	s	ਹੁ	ਰਾਵ	ਣ	ਜਾ	s	ਇ

ਰਾਗੁ ਵਡਹੰਸੁ

ਵਡਹੰਸੁ ਮਹਲਾ ੧ ਘਰੁ ੨ ॥

ਮੇਰੀ ਰੁਣ ਝੁਣ ਲਾਇਆ ਭੈਣੇ ਸਾਵਣੁ ਆਇਆ ॥

ਤੇਰੇ ਮੁੰਧ ਕਟਾਰੇ ਜੇਵਡਾ ਤਿਨਿ ਲੇਭੀ ਲੇਭ ਲੁਭਾਇਆ ॥

ਤੇਰੇ ਦਰਸਨ ਵਿਟਹੁ ਖੰਨੀਐ ਵੰਞਾ ਤੇਰੇ ਨਾਮ ਵਿਟਹੁ ਕੁਰਬਾਣੇ ॥

ਜਾ ਤੂ ਤਾ ਮੈ ਮਾਣੁ ਕੀਆ ਹੈ ਤੁਧੁ ਬਿਨੁ ਕੇਹਾ ਮੇਰਾ ਮਾਣੇ ॥

(ਅੰਗ ੫੫੭-੫੫੮)

ਪਦ ਅਰਥ :

ਮੇਰੀ = ਮੇਰਾਂ ਨੇ। ਰੁਣ-ਝੁਣ = ਮਿੱਠਾ ਗੀਤ। ਲਾਇਆ = ਸ਼ੁਰੂ ਕੀਤਾ। ਤੇਰੇ = (ਹੇ ਪ੍ਰਭੂ!) ਤੇਰੇ ਇਹ ਕੁਦਰਤੀ ਦ੍ਰਿਸ਼।
ਮੁੰਧ = ਇਸਤ੍ਰੀ। ਕਟਾਰੇ = ਕਟਾਰ। ਜੇਵਡਾ = ਜੇਵੜਾ, ਫਾਹੀ। ਤਿਨਿ = (ਕੁਦਰਤਿ ਦੇ) ਇਸ (ਸੁਹਾਵਣੇ ਸਰੂਪ) ਨੇ।
ਲੁਭਾਇਆ = ਮੋਹ ਲਿਆ ਹੈ। ਦਰਸਨ ਵਿਟਹੁ = ਇਸ ਸੋਹਣੇ ਸਰੂਪ ਤੋਂ ਜੇ ਜੇ ਹੁਣ ਦਿੱਸ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਖੰਨੀਐ ਵੰਞਾ = ਮੈਂ
ਟੋਟੇ ਟੋਟੇ ਹੁੰਦਾ ਹਾਂ। ਜਾ ਤੂ = ਚੂੰਕਿ ਤੂੰ (ਇਸ ਕੁਦਰਤਿ ਵਿਚ ਮੈਨੂੰ ਦਿੱਸ ਰਿਹਾ ਹੈ)। ਮੈ ਮਾਣੁ ਕੀਆ ਹੈ = ਮੈਂ ਇਹ
ਆਖਣ ਦਾ ਹੌਸਲਾ ਕੀਤਾ ਹੈ ਕਿ ਤੇਰੀ ਇਹ ਕੁਦਰਤਿ ਸੁਹਾਵਣੀ ਹੈ।

ਰਾਗੁ ਵਡਹੰਸੁ (ਏਕਤਾਲ ੧੨ ਮਾਤਰਾ)
(ਅੰਗ ੫੫੭-੫੫੮)

1 ×	2	3 0	4	5 2	6	7 0	8	9 3	10	11 4	12
ਸਥਾਈ											
ਪ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪ	ਧ	ਨੀ	ਨੀ	ਪ	ਪ	ਪ
ਮੋ	s	ਰੀ	ਰੁ	s	ਣ	ਝੁ	s	ਣ	ਲਾ	ਇ	ਆ
ਧ	ਧ	ਧ	ਮ	ਗ	ਰੇ	ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਸ	ਸ	ਸ
ਭੈ	s	ਣੇ	ਸਾ	ਵ	ਣੁ	ਆ	s	ਇ	s	ਆ	s
ਸ	ਸ	ਸ	ਨੀ	ਪੁ	ਪੁ	ਮੁ	ਪੁ	ਨੀ	ਸ	ਸ	ਸ
ਤੇ	s	ਰੇ	ਮੁੰ	s	ਧ	ਕ	ਟਾ	ਰੇ	ਜੇ	ਵ	ਡਾ
ਰੇ	ਰੇ	ਰੇ	ਮ	ਮ	ਮ	ਗ	ਗ	ਰੇ	ਰੇ	ਸ	ਸ
ਤਿ	s	ਨਿ	ਲੋ	s	ਭੀ	ਲੋ	s	ਭ	ਲੁਭਾ	ਇ	ਆ
ਅੰਤਰਾ											
ਮ	ਮ	ਮ	ਪ	ਨੀ	ਨੀ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਨੀ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ
ਤੇ	ਰੇ	ਦਰ	ਸਨ	ਵਿਟ	ਹੁ	ਖੰ	ਨੀ	ਐ	ਵੰ	s	ਵਾ
ਰੇਂ	ਰੇਂ	ਰੇਂ	ਰੇਂ	ਰੇਂ	ਰੇਂ	ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ
ਤੇ	s	ਰੇ	ਨਾ	s	ਮ	ਵਿ	ਟ	ਹੁ	ਕੁਰ	ਬਾ	ਣੇ
ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪ
ਜਾ	ਤੂ	ਤਾ	ਮੈ	ਮਾ	ਣੁ	ਕੀ	ਆ	ਹੈ	s	s	s
ਧ	ਧ	ਧ	ਮ	ਗ	ਰੇ	ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਸ	ਸ	ਸ
ਤੁ	ਧੁ	ਬਿ	ਨੁ	ਕੇ	ਹਾ	ਮੇ	s	ਰਾ	ਮਾ	s	ਣੇ

ਰਾਗੁ ਵਡਹੰਸੁ

ਵਡਹੰਸੁ ਮਹਲਾ ੧ ਛੰਤ

ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥

ਕਾਇਆ ਕੂੜਿ ਵਿਗਾੜਿ ਕਾਹੇ ਨਾਈਐ ॥

ਨਾਤਾ ਸੇ ਪਰਵਾਣੁ ਸਚੁ ਕਮਾਈਐ ॥

ਜਬ ਸਾਚ ਅੰਦਰਿ ਹੋਇ ਸਾਚਾ ਤਾਮਿ ਸਾਚਾ ਪਾਈਐ ॥

ਲਿਖੇ ਬਾਝਹੁ ਸੁਰਤਿ ਨਾਹੀ ਬੋਲਿ ਬੋਲਿ ਗਵਾਈਐ ॥

(ਅੰਗ ੫੬੫-੫੬੬)

ਪਦ ਅਰਥ :

ਕਾਇਆ = ਸਰੀਰ। ਕੂੜਿ = ਮਾਇਆ ਦੇ ਮੋਹ ਵਿਚ। ਵਿਗਾੜਿ = ਮੈਲਾ ਕਰ ਕੇ। ਕਾਹੇ ਨਾਈਐ = (ਤੀਰਥ-) ਇਸ਼ਨਾਨ ਦਾ ਕੋਈ ਲਾਭ ਨਹੀਂ। ਸਚੁ = ਸਦਾ-ਥਿਰ ਨਾਮ ਦਾ ਸਿਮਰਨ। ਸਾਚ ਅੰਦਰਿ = ਸਦਾ-ਥਿਰ ਪ੍ਰਭੂ ਦੇ ਚਰਨਾਂ ਸਦਾ-ਥਿਰ ਪ੍ਰਭੂ ਵਿਚ ਟਿਕ ਕੇ। ਸਾਚਾ = ਸਦਾ-ਥਿਰ (ਦਾ ਰੂਪ)। ਤਾਮਿ = ਤਦੋਂ। ਲਿਖੇ ਬਾਝਹੁ = ਪ੍ਰਭੂ ਦੇ ਲਿਖੇ ਹੁਕਮ ਤੋਂ ਬਿਨਾ। ਸੁਰਤਿ = ਉੱਚੀ ਸੁਰਤ ।

ਰਾਗੁ ਵਡਹੰਸੁ (ਦਾਦਰਾ ਏ ਮਾਤਰਾ)

(ਅੰਗ ਪੌਪ-ਪੌੌੌ)

1 x	2	3	4 0	5	6
ਸਥਾਈ					
ਸ	ਰੇ	ਮ	ਪ	ਪ	ਪ
ਕਾ	ਇ	ਆ	ਕੂ	s	ੜਿ
ਮ	ਮ	ਮ	ਪ	ਪ	ਪ
ਵਿ	s	s	ਗਾ	s	ੜਿ
ਧ	ਧ	ਧ	ਧ	ਧ	ਧ
ਕਾ	s	ਰੇ	ਨਾ	ਈ	ਐ
ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਪ	ਪ	ਪ
ਕਾ	s	ਰੇ	ਨਾ	ਈ	ਐ
ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ
ਨਾ	s	ਤਾ	ਸੋ	s	s
ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਪ	ਪ	ਪ
ਪ	s	ਰ	ਵਾ	s	ਵਾ
ਧ	ਧ	ਧ	ਮ	ਗ	ਰੇ
ਸ	s	ਚੁ	ਕਮਾ	ਈ	ਐ
ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਸ	ਸ	ਸ
ਸ	s	ਚੁ	ਕਮਾ	ਈ	ਐ
ਅੰਤਰਾ					
ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ
ਜਬ	ਸਾ	ਚ	ਅੰ	ਦ	ਰਿ
ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਪ	ਪ	ਪ
ਰੇ	s	ਇ	ਸਾ	s	ਚਾ
ਰੇਂ	ਰੇਂ	ਰੇਂ	ਰੇਂ	ਰੇਂ	ਰੇਂ
ਤਾ	s	ਮਿ	ਸਾ	s	ਚਾ
ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ
ਪਾ	s	s	ਈ	ਐ	s
ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ
ਲਿ	s	ਖੇ	ਬਾ	ਝ	ਹੁ
ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਪ	ਪ	ਪ
ਸੁ	ਰ	ਤਿ	ਨਾ	s	ਹੀ
ਧ	ਧ	ਧ	ਮ	ਗ	ਰੇ
ਬੇ	s	ਲਿ	ਬੇ	s	ਲਿ
ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਸ	ਸ	ਸ
ਗ	ਵਾ	s	ਈ	ਐ	s

੨. ਤਾ ਮੈ ਕਹਿਆ ਕਹਣੁ ਜਾ ਤੁਝੈ ਕਹਾਇਆ॥

੩. ਵਾਰੀ ਖਸਮੁ ਕਢਾਏ ਕਿਰਤੁ ਕਮਾਵਣਾ॥

੪. ਸਭ ਉਪਾਈਅਨੁ ਆਪਿ ਆਪੇ ਨਦਰਿ ਕਰੇ॥

ਪਦ ਵੀ ਉਪਰੋਕਤ ਸਥਾਈ ਅੰਤਰੇ ਤੇ ਗਾਉਣਾ ਹੈ।

ਰਾਗੁ ਵਡਹੰਸੁ

ਵਡਹੰਸੁ ਮਹਲਾ ੧ ॥

ਕਰਹੁ ਦਇਆ ਤੇਰਾ ਨਾਮੁ ਵਖਾਣਾ ॥

ਸਭ ਉਪਾਈਐ ਆਪਿ ਆਪੇ ਸਰਬ ਸਮਾਣਾ ॥

ਸਰਬੇ ਸਮਾਣਾ ਆਪਿ ਤੂਹੈ ਉਪਾਇ ਧੰਧੈ ਲਾਈਆ ॥

ਇਕਿ ਤੁਝ ਹੀ ਕੀਏ ਰਾਜੇ ਇਕਨਾ ਭਿਖ ਭਵਾਈਆ ॥

(ਅੰਗ ੫੬੬-੫੬੭)

ਪਦ ਅਰਥ :

ਵਖਾਣਾ = ਮੈਂ ਉਚਾਰਾਂ। ਉਪਾਈਐ = ਪੈਦਾ ਕੀਤੀ ਹੈ। ਸਰਬ = ਸਾਰਿਆਂ ਵਿਚ। ਉਪਾਇ = ਪੈਦਾ ਕਰ ਕੇ। ਧੰਧੈ = ਆਹਰ ਵਿਚ, ਮਾਇਆ ਦੀ ਦੌੜ-ਭਜ ਵਿਚ। ਇਕਿ = {ਲਫਜ਼ 'ਇਕ' ਤੋਂ ਬਹੁ-ਵਚਨ}।

ਰਾਗੁ ਵਡਹੰਸੁ (ਕਹਿਰਵਾ ੮ ਮਾਤਰਾ)
(ਅੰਗ ਪੲ੬-ਪੲ੭)

1 ×	2	3	4	5 0	6	7	8
ਸਥਾਈ							
ਮ	ਮ	ਮ	ਮ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪ
ਕ	ਰ	ਹੁ	s	ਦ	ਇ	ਆ	s
ਰੇ	ਰੇ	ਮ	ਮ	ਗ	ਗ	ਰੇ	ਸ
ਤੇ	ਰਾ	ਨਾ	ਮੁ	ਵ	ਖਾ	ਣਾ	s
ਸ	ਸ	ਸ	ਸ	ਨੀ	ਨੀ	ਪ	ਪ
ਸਭ	s	ਉਪਾ	ਈਐ	ਆ	s	ਪਿ	s
ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਸ	ਸ	ਸ	ਸ
ਆ	ਪੇ	ਸਰ	ਬ	ਸ	ਮਾ	ਣਾ	s
ਅੰਤਰਾ							
ਮ	ਮ	ਪ	ਪ	ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ
ਸ	ਰ	ਬੇ	s	ਸ	ਮਾ	ਣਾ	s
ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਨੀ	ਨੀ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ
ਆ	s	ਪਿ	s	ਤੂ	s	ਹੈ	s
ਰੇਂ	ਰੇਂ	ਰੇਂ	ਰੇਂ	ਰੇਂ	ਰੇਂ	ਰੇਂ	ਰੇਂ
ਉ	ਪਾ	ਇ	s	ਧੰ	s	ਧੈ	s
ਗਾਂ	ਰੇਂ	ਨੀ	ਨੀ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ
ਲਾ	ਈ	s	s	ਆ	s	s	s
ਰੇਂ	ਰੇਂ	ਰੇਂ	ਸਾਂ	ਨੀ	ਨੀ	ਪ	ਪ
ਇ	ਕਿ	ਤੂ	ਝ	ਹੀ	s	ਕੀ	ਏ
ਮ	ਮ	ਮ	ਮ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪ
ਰਾ	s	s	s	ਜੇ	s	s	s
ਧ	ਧ	ਧ	ਧ	ਮ	ਗ	ਰੇ	ਰੇ
ਇ	ਕ	ਨਾ	s	ਭਿ	s	ਖ	s
ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਸ	ਸ	ਸ	ਸ
ਭ	s	ਵਾ	s	ਈ	s	ਆ	s

੨. ਨਾਮੁ ਤੇਰਾ ਹੈ ਸਾਚਾ ਸਦਾ ਮੈ ਮਨਿ ਭਾਣਾ॥

੩. ਤੇਰਾ ਵਖਤੁ ਸੁਹਾਵਾ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਤੇਰੀ ਬਾਣੀ॥

੪. ਹਉ ਬਲਿਹਾਰੀ ਸਾਚੇ ਨਾਵੈ॥

} ਪਦ ਵੀ ਉਪਰੋਕਤ ਸਥਾਈ ਅੰਤਰੇ ਤੇ ਗਾਉਣਾ ਹੈ।

ਰਾਗੁ ਵਡਹੰਸੁ

ਰਾਗੁ ਵਡਹੰਸੁ ਮਹਲਾ ੧ ਘਰੁ ੫
ਅਲਾਹਣੀਆ ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥
ਧੰਨੁ ਸਿਰੰਦਾ ਸਚਾ ਪਾਤਿਸਾਹੁ ਜਿਨਿ ਜਗੁ ਧੰਧੈ ਲਾਇਆ ॥
ਮੁਹਲਤਿ ਪੁਨੀ ਪਾਈ ਭਰੀ ਜਾਨੀਅੜਾ ਘਤਿ ਚਲਾਇਆ ॥
ਜਾਨੀ ਘਤਿ ਚਲਾਇਆ ਲਿਖਿਆ ਆਇਆ ਰੁੰਨੇ ਵੀਰ ਸਬਾਏ ॥
ਕਾਇਆ ਹੰਸ ਥੀਆ ਵੇਛੋੜਾ ਜਾਂ ਦਿਨ ਪੁੰਨੇ ਮੇਰੀ ਮਾਏ ॥

(ਅੰਗ ੫੭੮-੫੭੯)

ਪਦ ਅਰਥ :

ਧੰਨੁ = ਵਡਿਆਵਣ-ਯੋਗ। ਸਿਰੰਦਾ = ਪੈਦਾ ਕਰਨ ਵਾਲਾ, ਸਿਰਜਣਹਾਰ। ਸਚਾ = ਸਦਾ-ਥਿਰ ਰਹਿਣ ਵਾਲਾ। ਜਿਨਿ = ਜਿਸ (ਪਾਤਿਸਾਹ) ਨੇ। ਧੰਧੈ = (ਮਾਇਆ ਦੇ) ਆਹਰ ਵਿਚ। ਮੁਹਲਤਿ = ਮਿਲਿਆ ਸਮਾ। ਪੁਨੀ = ਪੁੰਨੀ, ਪੁੱਜ ਗਈ, ਪੂਰੀ ਹੋ ਗਈ। ਪਾਈ = ਪਨ-ਘੜੀ ਦੀ ਪਿਆਲੀ। ਜਾਨੀਅੜਾ = ਪਿਆਰਾ ਸਾਥੀ ਜੀਵਾਤਮਾ। ਘਤਿ = ਫੜ ਕੇ। ਚਲਾਇਆ = ਅੱਗੇ ਲਾ ਲਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਚਲਾਇਆ = ਅੱਗੇ ਲਾ ਲਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਵੀਰ ਸਬਾਏ = ਸਾਰੇ ਵੀਰ, ਸਾਰੇ ਸੱਜਣ ਸੰਬੰਧੀ। ਹੰਸ = ਜੀਵਾਤਮਾ। ਪੁੰਨੇ = ਪੁੱਗ ਗਏ, ਮੁੱਕ ਗਏ। ਮਾਏ = ਹੇ ਮਾਂ!

ਰਾਗੁ ਵਡਹੰਸੁ (ਦੀਪਚੰਦੀ ੧੪ ਮਾਤਰਾ)

(ਅੰਗ ੫੭੮-੫੭੯)

1 x	2	3	4 2	5	6	7	8 0	9	10	11 3	12	13	14
ਸਥਾਈ													
ਰੇ	ਰੇ	ਰੇ	ਮ	ਮ	ਮ	ਮ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪ
ਧੰ	s	s	ਨੁ	s	s	s	ਸਿ	ਰੰ	s	ਦਾ	s	s	s
ਧ	ਧ	ਧ	ਧ	ਧ	ਧ	ਧ	ਮ	ਮ	ਗ	ਰੇ	ਰੇ	ਰੇ	ਰੇ
ਸ	s	s	ਚਾ	s	s	s	ਪਾਤਿ	s	s	ਸਾ	s	ਹੁ	s
ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪ
ਜਿ	s	s	ਨਿ	s	s	s	ਜ	s	s	ਗੁ	s	s	s
ਧ	ਧ	ਧ	ਧ	ਧ	ਮ	ਮ	ਗ	ਗ	ਚੇ	ਰੇ	ਰੇ	ਰੇ	ਰੇ
ਧੰ	s	s	ਧੈ	s	s	s	ਲਾ	s	s	ਇ	s	ਆ	s
ਰੇ	ਰੇ	ਰੇ	ਮ	ਮ	ਮ	ਮ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪ
ਮੁ	s	ਹ	ਲ	s	ਤਿ	s	ਪੁ	s	s	ਨੀ	s	s	s
ਧ	ਧ	ਧ	ਧ	ਧ	ਧ	ਧ	ਮ	ਮ	ਗ	ਰੇ	ਰੇ	ਰੇ	ਰੇ
ਪਾ	s	s	ਈ	s	s	s	ਭ	s	s	ਰੀ	s	s	s
ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪ
ਜਾ	s	s	ਨੀ	s	s	s	ਅ	s	ੜਾ	ਘ	s	ਤਿ	s
ਧ	ਧ	ਧ	ਧ	ਧ	ਮ	ਮ	ਗ	ਗ	ਚੇ	ਰੇ	ਰੇ	ਰੇ	ਰੇ
ਚ	s	s	ਲਾ	s	s	s	ਇ	s	s	ਆ	s	s	s
ਅੰਤਰਾ													
ਮ	ਮ	ਮ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪ	ਧ	ਨੀ	ਨੀ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪ
ਜਾ	s	ਨੀ	ਘ	s	ਤਿ	s	ਚ	s	ਲਾ	ਇ	s	ਆ	s
ਮ	ਮ	ਪ	ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ
ਲਿ	s	s	ਖਿ	s	ਆ	s	ਆ	s	s	ਇ	s	ਆ	s
ਸਰੇਂ	ਰੇਂ	ਰੇਂ	ਰੇਂ	ਰੇਂ	ਰੇਂ	ਰੇਂ	ਸਰੇਂ	ਰੇਂ	ਰੇਂ	ਰੇਂ	ਰੇਂ	ਰੇਂ	ਰੇਂ
ਰੁੰ	s	s	ਨੇ	s	s	s	ਵੀ	s	s	ਰ	s	s	s
ਮਾਂ	ਮਾਂ	ਗਾਂ	ਰੇਂ	ਰੇਂ	ਰੇਂ	ਰੇਂ	ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ
ਸ	s	s	ਬਾ	s	s	s	ਏ	s	s	s	s	s	s
ਮ	ਮ	ਮ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪ	ਧ	ਨੀ	ਨੀ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪ
ਕਾਂ	s	s	ਇ	s	ਆ	s	ਹੰ	s	s	s	s	s	s
ਮ	ਮ	ਪ	ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ
ਥੀ	s	s	ਆ	s	s	s	ਵੇ	s	s	ਛੇ	s	ੜਾ	s
ਧ	ਧ	ਧ	ਧ	ਧ	ਧ	ਧ	ਮ	ਮ	ਗ	ਰੇ	ਰੇ	ਰੇ	ਰੇ
ਜਾਂ	s	s	ਦਿ	s	ਨ	s	ਪੁੰ	s	s	ਨੇ	s	s	s
ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਸ	ਸ	ਸ	ਸ	ਸ	ਸ	ਸ
ਮੇ	s	s	ਰੀ	s	s	s	ਮਾ	s	s	ਏ	s	s	s

੨. ਸਾਹਿਬੁ ਸਿਮਰਹੁ ਮੇਰੇ ਭਾਈਹੋ ਸਭਨਾ ਏਹੁ ਪਇਆਣਾ॥

੩. ਜੇ ਤਿਸੁ ਭਾਵੈ ਸੰਮੁਖ ਸੋ ਥੀਐ ਹੀਲੜਾ ਏਹੁ ਸੰਸਾਰੇ॥

੪. ਨਾਨਕ ਰੁਨਾ ਬਾਬਾ ਜਾਣੀਐ ਜੇ ਰੋਵੈ ਲਾਇ ਪਿਆਰੇ॥

ਪਦ ਵੀ ਉਪਰੋਕਤ ਸਥਾਈ ਅੰਤਰੇ ਤੇ ਗਾਉਣਾ ਹੈ।

ਰਾਗੁ ਵਡਹੰਸੁ

ਵਡਹੰਸੁ ਮਹਲਾ ੧ ॥

ਆਵਹੁ ਮਿਲਹੁ ਸਹੇਲੀਹੇ ਸਚੜਾ ਨਾਮੁ ਲਏਹਾਂ ॥

ਰੇਵਹੁ ਬਿਰਹਾ ਤਨ ਕਾ ਆਪਣਾ ਸਾਹਿਬੁ ਸੰਮਲੇਹਾਂ ॥

ਸਾਹਿਬੁ ਸਮਾਲਿਹ ਪੰਥੁ ਨਿਹਾਲਿਹ ਅਸਾ ਭਿ ਓਥੈ ਜਾਣਾ ॥

ਜਿਸ ਕਾ ਕੀਆ ਤਿਨ ਹੀ ਲੀਆ ਹੋਆ ਤਿਸੈ ਕਾ ਭਾਣਾ ॥

(ਅੰਗ ੫੭੯-੫੮੦)

ਪਦ ਅਰਥ :

ਲਏਹਾਂ = ਅਸੀਂ ਲਈਏ। ਸਚੜਾ = ਸਦਾ-ਥਿਰ ਰਹਿਣ ਵਾਲਾ। ਰੇਵਹੁ = ਅਸੀਂ ਰੇਵੀਏ, ਅਸੀਂ ਅਫਸੋਸ ਕਰੀਏ। ਬਿਰਹਾ = ਵਿਛੋੜਾ। ਤਨ = ਸਰੀਰ। ਸਮਾਲਿਹ = ਅਸੀਂ ਯਾਦ ਕਰੀਏ। ਪੰਥੁ = ਰਸਤਾ। ਨਿਹਾਲਿਹ = ਅਸੀਂ ਵੇਖੀਏ। ਕੀਆ = ਪੈਦਾ ਕੀਤਾ। ਲੀਆ = ਵਾਪਸ ਲੈ ਲਿਆ। ਭਾਣਾ = ਰਜਾ।

ਰਾਗੁ ਵਡਹੰਸੁ (ਕਹਿਰਵਾਣ ਮਾਤਰਾ)

(ਅੰਗ ੫੭੯-੫੮੦)

1 x	2	3	4	5 0	6	7	8
ਸਥਾਈ							
ਮ	ਮ	ਮ	ਮ	ਮ	ਮ	ਮ	ਮ
ਆ	ਵ	ਹੁ	s	ਮਿ	ਲ	ਹੁ	s
ਮਪ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪ
ਸ	ਹੇ	ਲੀ	s	ਹੇ	s	s	s
ਧ	ਧ	ਧ	ਧ	ਧ	ਧ	ਧ	ਧ
ਸ	ਚ	ੜਾ	s	ਨਾ	s	ਮੁ	s
ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪ
ਲ	s	ਏ	s	ਹਾਂ	s	s	s
ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ
ਰੇ	ਵ	ਹ	s	ਬਿ	ਰ	ਹਾ	s
ਰੇਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪ
ਤ	s	s	ਨ	ਕਾ	s	s	s
ਧ	ਧ	ਧ	ਧ	ਮ	ਗ	ਰੇ	ਰੇ
ਆ	s	ਪ	ਣਾ	ਸਾ	ਹਿ	ਬੁ	s
ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਸ	ਸ	ਸ	ਸ
ਸੰ	ਮਾ	ਲੇ	s	ਹਾਂ	s	s	s
ਅੰਤਰਾ							
ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ
ਸਾ	ਹਿ	ਬੁ	s	ਸ	ਮਾ	ਲਿ	ਹ
ਰੇਂ	ਰੇਂ	ਰੇਂ	ਰੇਂ	ਰੇਂ	ਰੇਂ	ਰੇਂ	ਰੇਂ
ਪੰ	s	ਥੁ	s	ਨਿ	ਹਾ	ਲਿ	ਹ
ਮਾਂ	ਮਾਂ	ਮਾਂ	ਮਾਂ	ਮਾਂ	ਰੇਂ	ਰੇਂ	ਰੇਂ
ਅ	ਸਾ	ਭਿ	s	ਓ	s	ਥੈ	s
ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ
ਜਾ	s	s	s	ਣਾ	s	s	s
ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ
ਜਿ	ਸ	ਕਾ	s	ਕੀ	s	ਆ	s
ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪ
ਤਿ	ਨ	ਹੀ	s	ਲੀ	s	ਆ	s
ਧ	ਧ	ਧ	ਧ	ਮਗ	ਰੇ	ਰੇ	ਰੇ
ਹੇ	s	ਆ	s	ਤਿ	ਸੈ	ਕਾ	s
ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਸ	ਸ	ਸ	ਸ
ਭਾ	s	s	s	ਣਾ	s	s	s

੨. ਮਰਣੁ ਨ ਮੰਦਾ ਲੋਕਾ ਆਖੀਐ

੩. ਮਰਣੁ ਮੁਣਸਾ ਸੂਰਿਆ ਹਕੁ ਹੈ

੪. ਨਾਨਕ ਕਿਸ ਨੋ ਬਾਬਾ ਰੋਈਐ

ਪਦ ਵੀ ਉਪਰੋਕਤ ਸਥਾਈ ਅੰਤਰੇ ਤੇ ਗਾਉਣਾ ਹੈ।

ਰਾਗੁ ਵਡਹੰਸੁ

ਵਡਹੰਸੁ ਮਹਲਾ ੧ ॥

ਜਿਨਿ ਜਗੁ ਸਿਰਜਿ ਸਮਾਇਆ ਸੇ ਸਾਹਿਬੁ ਕੁਦਰਤਿ ਜਾਣੇਵਾ ॥
ਸਚੜਾ ਦੂਰਿ ਨ ਭਾਲੀਐ ਘਟਿ ਘਟਿ ਸਬਦੁ ਪਛਾਣੇਵਾ ॥
ਸਚੁ ਸਬਦੁ ਪਛਾਣਹੁ ਦੂਰਿ ਨ ਜਾਣਹੁ ਜਿਨਿ ਏਹ ਰਚਨਾ ਰਾਚੀ ॥
ਨਾਮੁ ਧਿਆਏ ਤਾ ਸੁਖੁ ਪਾਏ ਬਿਨੁ ਨਾਵੈ ਪਿੜ ਕਾਚੀ ॥

(ਅੰਗ ੫੮੧)

ਪਦ ਅਰਥ :

ਜਿਨਿ = ਜਿਸ ਪਰਮਾਤਮਾ ਨੇ। ਸਿਰਜਿ = ਪੈਦਾ ਕਰ ਕੇ। ਸਮਾਇਆ = (ਆਪਣੇ ਆਪ ਵਿਚ) ਲੀਨ ਕਰ ਲਿਆ।
ਕੁਦਰਤਿ ਜਾਣੇਵਾ = ਕੁਦਰਤ ਵਿਚ ਵੱਸਦਾ ਜਾਣ। ਸਚੜਾ = ਸਦਾ-ਬਿਰ ਰਹਿਣ ਵਾਲਾ। ਘਟਿ ਘਟਿ = ਹਰੇਕ ਘਟ
ਵਿਚ। ਸਬਦੁ ਪਛਾਣੇਵਾ = ਉਸ ਪਰਮਾਤਮਾ ਦਾ ਸ਼ਬਦ ਪਛਾਣ। ਸਬਦੁ = ਹੁਕਮ। ਸਚੁ = ਸਦਾ-ਬਿਰ। ਜਿਨਿ = ਜਿਸ
ਪਰਮਾਤਮਾ ਨੇ। ਰਾਚੀ = ਰਚੀ, ਬਣਾਈ। ਪਿੜ ਕਾਚੀ = ਪਿੜ ਦੀ ਕੱਚੀ, ਵਿਕਾਰਾਂ ਦੇ ਟਾਕਰੇ ਤੇ ਜਿੱਤਣ ਤੋਂ ਅਸਮਰਥ।

ਰਾਗੁ ਵਡਹੰਸੁ (ਕਹਿਰਵਾ ੮ ਮਾਤਰਾ)
(ਅੰਗ ੫੮੧)

1 x	2	3	4	5 0	6	7	8
ਸਥਾਈ							
ਮ	ਮ	ਮ	ਮ	ਮ	ਮ	ਮ	ਮ
ਜਿ	ਨਿ	ਜ	ਗੁ	ਸਿ	ਰ	ਜਿ	s
ਮਪ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪ
ਸ	ਮਾ	ਇ	s	ਆ	s	s	s
ਧ	ਧ	ਧ	ਧ	ਧ	ਧ	ਧ	ਧ
ਸੇ	s	ਸਾਹਿ	ਬੁ	ਕੁ	ਦ	ਰ	ਤਿ
ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪ
ਜਾ	s	ਣੇ	s	ਵਾ	s	s	s
ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ
ਸ	s	ਚ	ੜਾ	ਦੂ	s	ਰਿ	ਨ
ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪ
ਭਾ	s	s	s	ਲੀ	s	ਐ	s
ਧ	ਧ	ਧ	ਧ	ਮ	ਗ	ਰੇ	ਰੇ
ਘ	ਟਿ	ਘ	ਟਿ	ਸ	ਬ	ਦੁ	s
ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਸ	ਸ	ਸ	ਸ
ਪ	ਛਾ	s	ਣੇ	ਵਾ	s	s	s
ਅੰਤਰਾ							
ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ
ਸ	ਚੁ	ਸਬ	ਦੁ	ਪ	ਛਾ	ਣ	ਹੁ
ਰੇਂ	ਰੇਂ	ਰੇਂ	ਰੇਂ	ਰੇਂ	ਰੇਂ	ਰੇਂ	ਰੇਂ
ਦੂ	ਰਿ	s	ਨ	ਜਾ	ਣ	s	ਹੁ
ਮਾਂ	ਮਾਂ	ਮਾਂ	ਮਾਂ	ਮਾਂ	ਮਾਂ	ਮਾਂ	ਮਾਂ
ਜਿ	ਨਿ	ਏ	ਹ	ਰ	ਚ	ਨਾ	s
ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ
ਰਾ	s	s	s	ਚੀ	s	s	s
ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ
ਨਾ	s	ਮੁ	s	ਧਿ	ਆ	ਏ	s
ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪ
ਤਾ	s	ਸੁ	ਖੁ	ਪਾ	s	ਏ	s
ਧ	ਧ	ਧ	ਧ	ਮਗ	ਰੇ	ਰੇ	ਰੇ
ਬਿ	s	ਨੁ	s	ਨਾ	s	ਵੈ	s
ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਸ	ਸ	ਸ	ਸ
ਪਿ	s	ੜ	s	ਕਾ	s	ਚੀ	s

੨. ਬਾਬਾ ਆਇਆ ਹੈ ਉਠਿ ਚਲਣਾ
੩. ਜਮ ਮਾਰਗ ਪੰਥੁ ਨ ਸੁਝਈ
੪. ਬਾਬਾ ਰੋਵਹਿ ਰਵਹਿ ਸੁ ਜਾਣੀਅਹਿ

ਪਦ ਵੀ ਉਪਰੋਕਤ ਸਥਾਈ ਅੰਤਰੇ ਤੇ ਗਾਉਣਾ ਹੈ।

ਰਾਗੁ ਵਡਹੰਸੁ

ਵਡਹੰਸੁ ਮਹਲਾ ੧ ॥

ਬਾਬਾ ਆਇਆ ਹੈ ਉਠਿ ਚਲਣਾ ਇਹੁ ਜਗੁ ਝੂਠੁ ਪਸਾਰੇਵਾ ॥

ਸਚਾ ਘਰੁ ਸਚੜੈ ਸੇਵੀਐ ਸਚੁ ਖਰਾ ਸਚਿਆਰੇਵਾ ॥

ਕੂੜਿ ਲਬਿ ਜਾਂ ਬਾਇ ਨ ਪਾਸੀ ਅਗੈ ਲਹੈ ਨ ਠਾਓ ॥

ਅੰਤਰਿ ਆਉ ਨ ਬੈਸਹੁ ਕਹੀਐ ਜਿਉ ਸੁੰਵੈ ਘਰਿ ਕਾਓ ॥

(ਅੰਗ ੫੮੧-੫੮੨)

ਪਦ ਅਰਥ :

ਬਾਬਾ = ਹੇ ਭਾਈ ! ਝੂਠੁ = ਨਾਸਵੰਤ। ਪਸਾਰੇਵਾ = ਪਸਾਰੁ, ਖਿਲਾਰਾ। ਸਚਾ = ਸਦਾ-ਥਿਰ ਰਹਿਣ ਵਾਲਾ। ਸਚੜੈ = ਸਦਾ-ਥਿਰ ਰਹਿਣ ਵਾਲੇ ਪਰਮਾਤਮਾ ਨੂੰ। ਸਚੁ = ਸਦਾ-ਥਿਰ ਪ੍ਰਭੂ। ਖਰਾ = ਖਾਲਸ, ਨਿਰੋਲ। ਸਚਿਆਰੇਵਾ = ਸਚਿਆਰੁ, {ਸਚ-ਆਲਯ} ਸਦਾ-ਥਿਰ ਪ੍ਰਭੂ ਦੇ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਲਈ ਯੋਗ। ਕੂੜਿ = ਮਾਇਆ ਦੇ ਮੋਹ ਵਿਚ। ਲਬਿ = ਲੱਬ ਵਿਚ। ਬਾਇ ਨ ਪਾਸੀ = ਪਰਵਾਨ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ। ਬਾਇ = ਥਾਂ ਵਿਚ। ਠਾਓ = ਥਾਂ। ਕਾਓ = ਕਾਂ।

ਰਾਗੁ ਵਡਹੰਸੁ (ਤੀਵਰਾ ੭ ਮਾਤਰਾ)
(ਅੰਗ ੫੮੧-੫੮੨)

1 x	2	3	4 2	5	6 3	7
ਸਥਾਈ ਰੇ ਬਾ ਧ ਉ ਸਾਂ ਇਹੁ ਮ ਪ ਰੇ ਸਚਾ ਧ ਸੇ ਸਾਂ ਸਚੁ ਮ ਰੇ ਅੰਤਰਾ ਪ ਕੁ ਨੀ ਥਾਇ ਰੇਂ ਅ ਗਾਂ ਠਾ ਪ ਅੰ ਨੀ ਬੈ ਧ ਜਿ ਨੀ ਘ	ਰੇ ਬਾ ਧ s ਸਾਂ ਜ ਗ ਸਾ ਰੇ ਘ ਧ s ਸਾਂ ਖ ਗ s ਪ s ਨੀ s ਰੇਂ s ਰੇਂ s ਪ ਤ ਨੀ ਸ ਧ s ਨੀ s	ਮ s ਧ ਠਿ ਸਾਂ ਗੁ ਰੇ ਰੇ ਮ ਰੁ ਧ s ਸਾਂ ਰਾ ਰੇ s ਪ ੜਿ ਨੀ ਨ ਰੇਂ ਗੈ ਰੇਂ s ਪ ਰਿ ਨੀ ਹੁ ਧ ਉ ਨੀ ਰਿ	ਪ ਆਇ ਧਮ ਚ ਨੀ ਝੁ ਨੀ ਵਾ ਪ ਸ ਧਮ ਵੀ ਨੀ ਸ ਨੀ ਵਾ ਧ ਲ ਸਾਂ ਪਾ ਰੇਂ ਲ ਨੀ ਓ ਧ ਆ ਸਾਂ ਕ ਮ ਸੁੰ ਸ ਕਾ	ਪ ਆ ਗ ਲ ਨੀ s ਨੀ s ਪ ਚ ਗ s ਨੀ ਚਿ ਨੀ s ਨੀ ਬਿ ਸਾਂ s ਰੇਂ ਹੈ ਨੀ s ਨੀ ਉ ਸਾਂ ਹੀ ਗ s ਸ s	ਪ ਹੈ ਰੇ ਨਾ ਪ ਠੁ ਸ s ਪ ੜੈ ਰੇ ਐ ਪ ਆ ਸ s ਪ ਜਾਂ ਸਾਂ ਸੀ ਰੇਂ ਨ ਸਾਂ s ਪ ਨ ਸਾਂ ਐ ਰੇ ਵੈ ਸ ਓ	ਪ s ਰੇ s ਪ s ਸ s ਪ s ਰੇ s ਪ s ਸ s ਪ s ਸਾਂ s ਰੇਂ s ਸਾਂ s ਪ s ਸਾਂ s ਰੇ s ਸ s

੨. ਬਾਬਾ ਆਵਹੁ ਭਾਈਹੋ

੩. ਬਾਬਾ ਨਾਂਗੜਾ ਆਇਆ ਜਗ ਮਹਿ

੪. ਬਾਬਾ ਰੋਵਹੁ ਜੇ ਕਿਸੈ ਰੋਵਣਾ

ਪਦ ਵੀ ਉਪਰੋਕਤ ਸਥਾਈ ਅੰਤਰੇ ਤੇ ਗਾਉਣਾ ਹੈ।

ਰਾਗੁ ਵਡਹੰਸੁ

(ਵਡਹੰਸ ਕੀ ਵਾਰ ਮਹਲਾ ੪ ਲਲਾਂ ਬਹਲੀਮਾ ਕੀ ਧੁਨਿ ਗਾਵਣੀ)

ਮਹਲਾ ੧ ॥

ਜਾਲਉ ਐਸੀ ਰੀਤਿ ਜਿਤੁ ਮੈ ਪਿਆਰਾ ਵੀਸਰੈ ॥

ਨਾਨਕ ਸਾਈ ਭਲੀ ਪਰੀਤਿ ਜਿਤੁ ਸਾਹਿਬ ਸੇਤੀ ਪਤਿ ਰਹੈ ॥੨॥

(ਅੰਗ ੫੯੦)

ਪਦ ਅਰਥ :

ਜਾਲਉ = ਮੈਂ ਸਾੜ ਦਿਆਂ। ਮੈ = ਮੈਨੂੰ। ਜਿਤੁ = ਜਿਸ ਦੀ ਰਾਹੀਂ।

ਰਾਗੁ ਵਡਹੰਸੁ (ਕਹਿਰਵਾ ੮ ਮਾਤਰਾ)
(ਅੰਗ ਪੌ੦)

1 ×	2	3	4	5 0	6	7	8
ਸਥਾਈ							
ਮ	ਮ	ਮ	ਮ	ਮ	ਮ	ਮ	ਮ
ਜਾ	ਲ	ਉ	s	ਐ	s	ਸੀ	s
ਮਪ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪ
ਰੀ	s	s	s	ਤਿ	s	s	s
ਧ	ਧ	ਧ	ਧ	ਮ	ਗ	ਰੇ	ਰੇ
ਜਿ	ਤੁ	s	ਮੈ	ਪਿ	ਆ	ਰਾ	s
ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਸ	ਸ	ਸ	ਸ
ਵੀ	s	ਸ	s	ਰੈ	s	s	s
ਅੰਤਰਾ							
ਸਂ	ਸਂ	ਸਂ	ਸਂ	ਸਂ	ਸਂ	ਸਂ	ਸਂ
ਨਾਨ	ਕ	ਸਾ	ਈ	ਭ	s	ਲੀ	s
ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪ
ਪ	s	ਰੀ	s	ਤਿ	s	s	s
ਧ	ਧ	ਧ	ਧ	ਮ	ਗ	ਰੇ	ਰੇ
ਜਿ	ਤੁ	ਸਾਹਿ	ਬ	ਸੇ	ਤੀ	ਪ	ਤਿ
ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਸ	ਸ	ਸ	ਸ
ਰ	s	s	s	ਹੈ	s	s	s

ਰਾਗੁ ਵਡਹੰਸੁ

(ਵਡਹੰਸ ਕੀ ਵਾਰ ਮਹਲਾ ੪ ਲਲਾਂ ਬਹਲੀਮਾ ਕੀ ਧੁਨਿ ਗਾਵਣੀ)

ਸਲੋਕੁ ਮਃ ੧ ॥

ਘਰ ਹੀ ਮੁੰਧਿ ਵਿਦੇਸਿ ਪਿਰੁ ਨਿਤ ਝੂਰੇ ਸੰਮੁਾਲੇ ॥

ਮਿਲਦਿਆ ਢਿਲ ਨ ਹੋਵਈ ਜੇ ਨੀਅਤਿ ਰਾਸਿ ਕਰੇ ॥੧॥

(ਅੰਗ ੫੯੪)

ਪਦ ਅਰਥ :

ਮੁੰਧਿ = ਇਸਤ੍ਰੀ।

ਰਾਗੁ ਵਡਹੰਸੁ (ਤਿੰਨਤਾਲਾਏ ਮਾਤਰਾ)
(ਅੰਗ ਪਦੌੜ)

1 ×	2	3	4	5 2	6	7	8	9 0	10	11	12	13 3	14	15	16
ਸਥਾਈ															
								ਸ	-	ਰੇ	ਮ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪ
								ਘ	ਰ	ਹੀ	s	ਮੁੰ	s	ਧਿ	s
ਧ	ਧ	ਧ	ਧ	ਮ	ਗ	ਰੇ	ਰੇ								
ਵਿ	ਦੇ	ਸਿ	s	ਪਿ	s	ਰੁ	s								
								ਸ	ਸ	ਸ	ਰੇ	ਨੀ	ਨੀ	ਪ	ਪ
								ਨਿ	s	ਤ	s	ਝੂ	s	ਰੇ	s
ਮੁ	ਮੁ	ਪੁ	ਨੀ	ਸ	ਸ	ਸ	ਸ								
ਸੰ	s	ਮੁਾ	s	ਲੇ	s	s	s								
ਅੰਤਰਾ								ਮ	ਮ	ਪ	ਪ	ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ
								ਮਿ	ਲ	ਦਿ	ਆ	ਵਿ	ਲ	s	ਨ
ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਰੇਂ	ਨੀ	ਸਾਂ	ਸਾਂ								
ਹੋ	s	ਵ	s	ਈ	s	s	s								
								ਰੇਂ	ਰੇਂ	ਰੇਂ	ਰੇਂ	ਨੀ	ਨੀ	ਪ	ਪ
								ਜੇ	ਨੀ	ਅ	ਤਿ	ਰਾ	s	ਸਿ	s
ਮਪ	ਨੀਸਾਂ	ਨੀਪ	ਮਪ	ਧਮ	ਗਰੇ	ਸਰੇ	ਨੀਸ								
ਕ	s	s	s	ਰੇ	s	s	s								

ਰਾਗੁ ਵਡਹੰਸੁ

(ਵਡਹੰਸ ਕੀ ਵਾਰ ਮਹਲਾ ੪ ਲਲਾਂ ਬਹਲੀਮਾ ਕੀ ਧੁਨਿ ਗਾਵਣੀ)

ਮਃ ੧ ॥

ਨਾਨਕ ਗਾਲੀ ਕੂੜੀਆ ਬਾਝੁ ਪਰੀਤਿ ਕਰੇਇ ॥

ਤਿਚਰੁ ਜਾਣੈ ਭਲਾ ਕਰਿ ਜਿਚਰੁ ਲੇਵੈ ਦੇਇ ॥੨॥

(ਅੰਗ ੫੯੪)

ਪਦ ਅਰਥ :

ਗਾਲੀ = ਗਲ-ਬਾਤ ।

ਰਾਗੁ ਵਡਹੰਸੁ (ਤਿੰਨਤਾਲ ੧੬ ਮਾਤਰਾ)
(ਅੰਗ ੫੯੪)

1 ×	2	3	4	5 2	6	7	8	9 0	10	11	12	13 3	14	15	16
ਸਥਾਈ								ਸ ਨਾ	- s	ਰੇ ਨ	ਮ ਕ	ਪ ਗਾ	ਪ s	ਪ ਲੀ	ਪ s
ਧ ਕੂ	ਧ s	ਧ s	ਧ s	ਮ ੜੀ	ਗ s	ਰੇ ਆ	ਰੇ s	ਸ ਬਾ	ਸ s	ਸ ਝ	ਰੇ s	ਨੀ ਪ	ਨੀ ਰੀ	ਪ s	ਪ ਤਿ
ਮ ਕ	ਮ s	ਪ s	ਨੀ s	ਸ ਰੇ	ਸ s	ਸ ਇ	ਸ s	ਮ ਤਿਚ	ਮ ਰੁ	ਪ ਜਾ	ਪ ਣੈ	ਨੀ ਭ	ਨੀ s	ਨੀ ਲਾ	ਨੀ s
ਸਾਂ ਕ	ਸਾਂ s	ਸਾਂ s	ਸਾਂ s	ਰੇਂ ਰਿ	ਨੀ s	ਸਾਂ s	ਸਾਂ s	ਰੇਂ ਜਿ	ਰੇਂ ਚ	ਰੇਂ ਰੁ	ਰੇਂ s	ਨੀ ਲੇ	ਨੀ s	ਪ ਵੈ	ਪ s
ਮਪ ਦੇ	ਨੀਸਾਂ s	ਨੀਪ s	ਮਪ s	ਧਮ ਇ	ਗਰੇ s	ਸਰੇ s	ਨੀਸ s								

ਰਾਗੁ ਵਡਹੰਸੁ ਦਖਣੀ

ਵਡਹੰਸੁ ਮਹਲਾ ੧ ਦਖਣੀ ॥

ਸਚੁ ਸਿਰੰਦਾ ਸਚਾ ਜਾਣੀਐ ਸਚੜਾ ਪਰਵਦਗਾਰੇ ॥

ਜਿਨਿ ਆਪੀਨੈ ਆਪੁ ਸਾਜਿਆ ਸਚੜਾ ਅਲਖ ਅਪਾਰੇ ॥

ਦੁਇ ਪੁੜ ਜੋੜਿ ਵਿਛੋੜਿਅਨੁ ਗੁਰ ਬਿਨੁ ਘੋਰੁ ਅੰਧਾਰੇ ॥

ਸੂਰਜੁ ਚੰਦੁ ਸਿਰਜਿਅਨੁ ਅਹਿਨਿਸਿ ਚਲਤੁ ਵੀਚਾਰੇ ॥੧॥

ਸਚੜਾ ਸਾਹਿਬੁ ਸਚੁ ਤੂ ਸਚੜਾ ਦੇਹਿ ਪਿਆਰੇ ॥ ਰਹਾਉ ॥

(ਅੰਗ ੫੮੦-੫੮੧)

ਪਦ ਅਰਥ :

ਸਚੁ = ਸਦਾ-ਥਿਰ ਰਹਿਣ ਵਾਲਾ। ਸਿਰੰਦਾ = ਸਿਰਜਣਹਾਰ, ਪੈਦਾ ਕਰਨ ਵਾਲਾ। ਸਚਾ = ਸਦਾ-ਥਿਰ। ਪਰਵਦਗਾਰੇ = ਪਾਲਣਹਾਰ। ਜਿਨਿ = ਜਿਸ (ਸਿਰਜਣਹਾਰ) ਨੇ। ਆਪੀਨੈ = {ਆਪਿ ਹੀ ਨੈ} ਆਪ ਹੀ। ਆਪੁ = ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ। ਅਲਖ = ਅਦ੍ਰਿਸ਼ਟ। ਦੁਇ ਪੁੜ = ਦੋਵੇਂ ਪੁੜ (ਧਰਤੀ ਤੇ ਆਕਾਸ਼)। ਵਿਛੋੜਿਅਨੁ = ਉਸ ਨੇ ਵਿਛੋੜ ਦਿੱਤੇ ਹਨ, ਉਸ ਨੇ ਵਖ ਵਖ ਕਰ ਦਿੱਤੇ ਹਨ। ਘੋਰੁ ਅੰਧਾਰੇ = ਘੁੱਪ ਹਨੇਰਾ। ਸਿਰਜਿਅਨੁ = ਉਸ ਨੇ ਪੈਦਾ ਕੀਤੇ ਹਨ। ਅਹਿ = ਦਿਨ। ਨਿਸਿ = ਰਾਤ। ਚਲਤ = (ਜਗਤ-) ਤਮਾਸ਼ਾ। ਦੇਹਿ = ਤੂੰ ਦੋਂਦਾ ਹੈਂ।

ਜਾਤੀ	:	ਐੜਵ-ਵਕਰ-ਸੰਪੂਰਣ,
ਵਾਦੀ	:	ਪੰਚਮ,
ਸਮਾਂ	:	ਦਿਨ ਦਾ ਤੀਸਰਾ ਪਹਿਰ,
ਸੂਰ	:	ਨਿਸ਼ਾਦ ਕੇਮਲ ਬਾਕੀ ਸੂਰ ਸੁੱਧ
ਵਰਜਿਤ ਸੂਰ	:	ਆਰੋਹ ਵਿਚ ਗੰਧਾਰ, ਨਿਸ਼ਾਦ,
ਆਰੋਹ	:	ਸ, ਰੇ ਮ ਪ, ਧ ਸ
ਅਵਰੋਹ	:	ਸ ਨੀ ਧ ਪ, ਮ, ਰੇ ਮ ਗ, ਸ ਰੇ ਨੀ ਧ ਸ
ਮੁੱਖ ਅੰਗ	:	ਰੇ ਮ ਪ, ਮ, ਰੇ ਮ ਗ ਸ ਰੇ ਨੀ ਧ ਸ

ਰਾਗੁ ਵਡਹੰਸੁ ਦਖਣੀ (ਤਿੰਨਤਾਲ ੧੬ ਮਾਤਰਾ)

(ਅੰਗ ੫੮੦-੫੮੧)

1 x	2	3	4	5 2	6	7	8	9 0	10	11	12	13 3	14	15	16
ਸਥਾਈ								-	ਸ	ਸ	ਸ	ਸ	ਸ	ਸ	ਸ
-	ਸ	ਰੇ	ਮ	ਗ	ਗ	ਰੇ	ਰੇ	s	ਸ	ਚ	ੜਾ	ਸਾ	ਹਿ	ਬੁ	s
s	s	s	ਚੁ	ਤੂ	s	s	s								
-	ਮੁ	ਪੁ	ਧੁ	ਸ	ਸ	ਸ	ਸ	-	ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਧੁ	ਧੁ	ਪੁ	ਪੁ
s	ਪਿ	s	s	ਆ	s	ਰੋਂ	s	s	ਸ	ਚ	ੜਾ	ਦੇ	s	ਹਿ	s
ਅੰਤਰਾ								-	ਰੇ	ਰੇ	ਰੇ	ਮ	ਮ	ਪ	ਪ
-	ਪ	ਪ	ਧ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	s	ਸ	s	ਚੁ	ਸਿ	ਰੰ	ਦਾ	s
s	ਸ	s	ਚਾ	ਜਾ	ਣੀ	ਐ	s								
-	ਰੋਂ	ਮਾਂ	ਗਾਂ	ਰੋਂ	ਰੋਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	-	ਰੋਂ	ਰੋਂ	ਰੋਂ	ਰੋਂ	ਰੋਂ	ਰੋਂ	ਰੋਂ
s	ਗਾ	s	s	ਰੋਂ	s	s	s	s	ਸ	ਚ	ੜਾ	ਪ	ਰ	ਵ	ਦ
-	ਪ	ਪ	ਧ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	-	ਰੇ	ਰੇ	ਰੇ	ਮ	ਮ	ਪ	ਪ
s	ਆ	s	ਪੁ	ਸਾ	ਜਿ	ਆ	s	s	ਜਿ	s	ਨਿ	ਆ	ਪੀ	s	ਨੋਂ
-	ਰੋਂ	ਮਾਂ	ਗਾਂ	ਰੋਂ	ਰੋਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	-	ਰੋਂ	ਰੋਂ	ਰੋਂ	ਰੋਂ	ਰੋਂ	ਰੋਂ	ਰੋਂ
s	ਅ	s	s	ਪਾ	s	ਰੋਂ	s	s	ਸ	ਚ	ੜਾ	ਅ	ਲ	s	ਖ
-	ਪ	ਪ	ਧ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	-	ਰੇ	ਰੇ	ਰੇ	ਮ	ਮ	ਪ	ਪ
s	ਵਿ	ਛੇ	ਕਿ	ਅ	s	ਨੁ	s	s	ਦੁਇ	ਪੁ	ੜ	ਜੇ	s	ਕਿ	s
-	ਰੋਂ	ਮਾਂ	ਗਾਂ	ਰੋਂ	ਰੋਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	-	ਰੋਂ	ਰੋਂ	ਰੋਂ	ਰੋਂ	ਰੋਂ	ਰੋਂ	ਰੋਂ
s	ਅੰ	s	s	ਧਾ	s	ਰੋਂ	s	s	ਗੁਰ	ਬਿ	ਨੁ	ਘੋਂ	s	ਰੁ	s
ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਧ	ਧ	ਪੁ	ਪੁ	-	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ
ਸਿ	ਰ	s	ਜਿ	ਅ	s	ਨੁ	s	s	ਸੂ	ਰ	ਚੁ	ਚੋਂ	s	ਦੁ	s
ਨੀ	ਨੀ	ਪੁ	ਧੁ	ਸ	ਸ	ਸ	ਸ	-	ਰੇ	ਰੇ	ਰੇ	ਮ	ਗ	ਰੇ	ਰੇ
ਵੀ	s	s	s	ਚਾ	s	ਰੋਂ	s	s	ਅਹਿ	ਨਿ	ਸਿ	ਚ	ਲ	ਤੁ	s

ਰਾਗੁ ਸੋਰਠਿ

ੴ ਸਤਿਨਾਮੁ ਕਰਤਾ ਪੁਰਖੁ ਨਿਰਭਉ
 ਨਿਰਵੈਰੁ ਅਕਾਲ ਮੂਰਤਿ ਅਜੂਨੀ ਸੈਭੰ ਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ॥
 ਸੋਰਠਿ ਮਹਲਾ ੧ ਘਰੁ ੧ ਚਉਪਦੇ ॥
 ਸਭਨਾ ਮਰਣਾ ਆਇਆ ਵੇਛੋੜਾ ਸਭਨਾਹ ॥
 ਪੁਛਹੁ ਜਾਇ ਸਿਆਣਿਆ ਆਗੈ ਮਿਲਣੁ ਕਿਨਾਹ ॥
 ਜਿਨ ਮੇਰਾ ਸਾਹਿਬੁ ਵੀਸਰੈ ਵਡੜੀ ਵੇਦਨ ਤਿਨਾਹ ॥੧॥
 ਭੀ ਸਾਲਾਹਿਹੁ ਸਾਚਾ ਸੋਇ ॥
 ਜਾ ਕੀ ਨਦਰਿ ਸਦਾ ਸੁਖੁ ਹੋਇ ॥ ਰਹਾਉ ॥

(ਅੰਗ ੫੯੫)

ਪਦ ਅਰਥ :

ਆਇਆ = ਆਇਆ, ਜੋ ਜੰਮਦੇ ਹਨ। ਮਰਣਾ = ਮੌਤ। ਮਰਣਾ ਆਇਆ = ਜੰਮਦੇ ਹਨ ਤੇ ਮਰਦੇ ਹਨ, ਜੰਮਦੇ ਹਨ ਤੇ ਮਰਦੇ ਹਨ, ਜੋ ਜਨਮ ਮਰਨ ਦੇ ਗੋੜ ਵਿਚ ਦੇ ਪਏ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਵੇਛੋੜਾ = ਪ੍ਰਭੂ ਚਰਨਾਂ ਤੋਂ ਵਿਛੋੜਾ। ਆਗੈ = ਪ੍ਰਭੂ ਦੀ ਹਜ਼ੂਰੀ ਵਿਚ। ਕਿਨਾਹ = ਕੇਹੜੇ ਬੰਦਿਆਂ ਨੂੰ ? ਵੇਦਨ = ਪੀੜ, ਮਾਨਸਕ ਦੁੱਖ। ਭੀ = ਮੁੜ ਮੁੜ। ਸਾਚਾ = ਸਦਾ-ਥਿਰ ਰਹਿਣ ਵਾਲਾ। ਜਾ ਕੀ = ਜਿਸ ਪ੍ਰਭੂ ਦੀ।

ਥਾਟ	;	ਖਮਾਜ
ਜਾਤੀ	:	ਐੜਵ-ਸੰਪੂਰਣ
ਵਾਦੀ	:	ਰਿਸ਼ਭ
ਸੰਵਾਦੀ	;	ਧੈਵਤ
ਸੁਰ	:	ਦੇਵੇਂ ਨਿਸ਼ਾਦ
ਵਰਜਿਤ ਸੁਰ	:	ਆਰੋਹ ਵਿਚ, ਗੰਧਾਰ, ਧੈਵਤ,
ਸਮਾਂ	:	ਰਾਤ ਦਾ ਦੂਸਰਾ ਪਹਿਰ
ਆਰੋਹ	,	ਸ ਰੇ ਮ ਪ, ਨੀ ਸਾਂ
ਅਵਰੋਹ		ਸ ਰੋਂ ਨੀ ਧ, ਮ ਪ ਧ ਮ ਰੋਂ ਨੀ ਸ
ਮੁੱਖ ਅੰਗ	:	ਸ ਰੇ, ਮ ਪ, ਨੀ ਧ, ਧ ਪ, ਧ ਮ ਰੇ, ਰੇ ਨੀ ਸ

ਰਾਗੁ ਸੋਰਠਿ (ਝੱਪਤਾਲ ੧੦ ਮਾਤਰਾ)

(ਅੰਗ ਪਦਪ)

1 ×	2	3 2	4	5	6 0	7	8 3	9	10
ਸਥਾਈ									
ਮ	ਮ	ਮਗਾ	ਰੇ	ਰੇ	ਨੀ	ਨੀ	ਸ	ਸ	ਸ
ਭੀ	s	ਸਾਲਾ	ਹਿ	ਹੁ	ਸਾ	ਚਾ	ਸੋ	s	ਇ
ਸ	ਸ	ਰੇਨੀ	ਧ	ਪੁ	ਨੀ	ਨੀ	ਸ	ਸ	ਸ
ਜਾ	s	ਕੀ	s	s	ਨ	ਦ	ਰਿ	s	s
ਰੇ	ਮ	ਮਗਾ	ਰੇ	ਰੇ	ਨੀ	ਨੀ	ਸ	ਸ	ਸ
ਸ	ਦਾ	ਸੁ	s	ਖੁ	ਹੇ	s	ਇ	s	s
ਅੰਤਰਾ									
ਮ	ਮ	ਮਪ	ਪਨੀ	ਨੀ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਨੀ	ਸਾਂ	ਸਾਂ
ਸਭ	ਨਾ	ਮ	ਰ	ਣਾ	ਆ	s	ਇ	s	ਆ
ਨੀਸਾਂ	ਰੇਂ	ਰੇਂ	ਰੇਂ	ਰੇਂ	ਮਗਾ	ਰੇਂ	ਨੀ	ਸਾਂ	ਸਾਂ
ਵੇ	s	ਛੇ	s	ੜਾ	ਸ	ਭ	ਨਾ	s	ਹ
ਮ	ਮ	ਮਪ	ਪਨੀ	ਨੀ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਨੀ	ਸਾਂ	ਸਾਂ
ਪੁਛ	ਹੁ	ਜਾ	s	ਇ	ਸਿ	ਆ	ਣਿ	ਆ	S
ਨੀਸਾਂ	ਰੇਂ	ਰੇਂ	ਰੇਂ	ਰੇਂ	ਮਗਾ	ਰੇਂ	ਨੀ	ਸਾਂ	ਸਾਂ
ਆ	ਗੈ	ਮਿ	ਲ	ਣੁ	ਕਿ	s	ਨਾ	s	ਹ
ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਰੇਂ	ਨੀ	ਧਪ	ਮ	ਮ	ਪ	ਪ	ਪ
ਜਿਨ	ਮੇਰਾ	ਸਾ	ਹਿ	ਬੁ	ਵੀ	S	ਸ	ਰੈ	S
ਮ	ਮ	ਮਰੇ	ਰੇ	ਰੇ	ਨੀ	ਨੀ	ਸ	ਸ	ਸ
ਵਡ	ੜੀ	ਵੇ	ਦ	ਨ	ਤਿ	S	ਨਾ	s	ਹ

ਰਾਗੁ ਸੋਰਠਿ

ਸੋਰਠਿ ਮਹਲਾ ੧ ਘਰੁ ੧ ॥

ਮਨੁ ਹਾਲੀ ਕਿਰਸਾਣੀ ਕਰਣੀ ਸਰਮੁ ਪਾਣੀ ਤਨੁ ਖੇਤੁ ॥

ਨਾਮੁ ਬੀਜੁ ਸੰਤੋਖੁ ਸੁਹਾਗਾ ਰਖੁ ਗਰੀਬੀ ਵੇਸੁ ॥

ਭਾਉ ਕਰਮ ਕਰਿ ਜੰਮਸੀ ਸੇ ਘਰ ਭਾਗਠ ਦੇਖੁ ॥੧॥

ਬਾਬਾ ਮਾਇਆ ਸਾਥਿ ਨ ਹੋਇ ॥

ਇਨਿ ਮਾਇਆ ਜਗੁ ਮੋਹਿਆ ਵਿਰਲਾ ਬੂਝੈ ਕੋਇ ॥ ਰਹਾਉ ॥

(ਅੰਗ ੫੯੫-੫੯੬)

ਪਦ ਅਰਥ :

ਹਾਲੀ = ਹਲ ਵਾਹੁਣ ਵਾਲਾ। ਕਿਰਸਾਣੀ = ਵਾਹੀ ਦਾ ਕੰਮ। ਕਰਣੀ = ਉੱਚਾ ਆਚਰਨ। ਸਰਮੁ = ਮੇਹਨਤ, ਉੱਦਮ।
ਰਖੁ = ਰਾਖਾ। ਗਰੀਬੀ ਵੇਸੁ = ਸਾਦਾ ਲਿਬਾਸ, ਸਾਦਗੀ, ਸਾਦਾ ਜੀਵਨ। ਭਾਉ = ਪ੍ਰੇਮ। ਕਰਮ = ਬਖਸ਼ਿਸ਼। ਕਰਮ
ਕਰਿ = (ਪਰਮਾਤਮਾ ਦੀ) ਮੇਹਰ ਨਾਲ। ਜੰਮਸੀ = ਉੱਗੇਗਾ, ਪੈਦਾ ਹੋਵੇਗਾ। ਭਾਗਠ = ਭਾਗਾਂ ਵਾਲੇ, ਧਨਾਢ। ਬਾਬਾ =
ਹੇ ਭਾਈ! ਇਨਿ = ਇਸ ਨੇ।

ਰਾਗੁ ਸੋਰਠਿ (ਝੱਪਤਾਲ ੧੦ ਮਾਤਰਾ)

(ਅੰਗ ਪੲੲ-ੲੲੲ)

1 ×	2	3 2	4	5	6 0	7	8 3	9	10
ਸਥਾਈ		ਮ ^ਗ	ਰੇ	ਰੇ	ਨੀ	ਨੀ	ਸ	ਸ	ਸ
ਮ	ਮ	ਮਾ	ਇ	ਆ	ਸਾ	ਥਿ	ਨ	ਹੇ	ਇ
ਬਾ	ਬਾ	ਰੇਨੀ	ਧੁ	ਪੁ	ਨੀ	ਨੀ	ਸ	ਸ	ਸ
ਸ	ਸ	ਮਾ	ਇ	ਆ	ਜ	ਗੁ	ਮੋ	ਹਿ	ਆ
ਇ	ਨਿ	ਮ ^ਗ	ਰੇ	ਰੇ	ਨੀ	ਨੀ	ਸ	ਸ	ਸ
ਮ	ਮ	ਬੂ	s	ਝੈ	ਕੋ	s	ਇ	s	s
ਵਿਰ	ਲਾ								
ਅੰਤਰਾ		ਮਪ	ਪਨੀ	ਨੀ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਨੀ	ਸਾਂ	ਸਾਂ
ਮ	ਮ	ਹਾ	s	ਲੀ	ਕਿਰ	ਸਾਣੀ	ਕ	ਰ	ਣੀ
ਨੀਸਾਂ	ਰੇਂ	ਰੇਂ	ਰੇਂ	ਰੇਂ	ਮਾਂ	ਰੇਂ	ਨੀ	ਸਾਂ	ਸਾਂ
ਸਰ	ਮੁ	ਪਾ	s	ਣੀ	ਤ	ਨੁ	ਖੇ	s	ਤੁ
ਮ	ਮ	ਮਪ	ਪਨੀ	ਨੀ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਨੀ	ਸਾਂ	ਸਾਂ
ਨਾ	ਮੁ	ਬੀ	s	ਜੁ	ਸੰਤੋ	ਖੁ	ਸੁ	ਹਾ	ਗਾ
ਨੀਸਾਂ	ਰੇਂ	ਰੇਂ	ਰੇਂ	ਰੇਂ	ਮਾਂ	ਰੇਂ	ਨੀ	ਸਾਂ	ਸਾਂ
ਰ	ਖੁ	ਗ	ਰੀ	ਬੀ	ਵੇ	s	ਸੁ	s	s
ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਰੇਂ	ਨੀ	ਧਪ	ਮ	ਮ	ਪ	ਪ	ਪ
ਭਾ	ਉ	ਕ	ਰ	ਮ	ਕ	ਰਿ	ਜੰ	ਮ	ਸੀ
ਮ	ਮ	ਮ ਰੇ	ਰੇ	ਰੇ	ਨੀ	ਨੀ	ਸ	ਸ	ਸ
ਸੇ	s	ਘ	s	ਰ	ਭਾਗ	ਠ	ਦੇ	s	ਖੁ

ਰਾਗੁ ਸੋਰਠਿ

ਸੋਰਠਿ ਮਃ ੧ ਚਉਤੁਕੇ ॥

ਮਾਇ ਬਾਪ ਕੇ ਬੇਟਾ ਨੀਕਾ ਸਸੁਰੈ ਚਤੁਰੁ ਜਵਾਈ ॥

ਬਾਲ ਕੰਨਿਆ ਕੇ ਬਾਪੁ ਪਿਆਰਾ ਭਾਈ ਕੇ ਅਤਿ ਭਾਈ ॥

ਹੁਕਮੁ ਭਇਆ ਬਾਹਰੁ ਘਰੁ ਛੋਡਿਆ ਖਿਨ ਮਹਿ ਭਈ ਪਰਾਈ ॥

ਨਾਮੁ ਦਾਨੁ ਇਸਨਾਨੁ ਨ ਮਨਮੁਖਿ ਤਿਤੁ ਤਨਿ ਧੂੜਿ ਧੁਮਾਈ ॥੧॥

ਮਨੁ ਮਾਨਿਆ ਨਾਮੁ ਸਖਾਈ ॥

ਪਾਇ ਪਰਉ ਗੁਰ ਕੈ ਬਲਿਹਾਰੈ ਜਿਨਿ ਸਾਚੀ ਬੂਝ ਬੁਝਾਈ ॥ ਰਹਾਉ ॥

(ਅੰਗ ੫੯੬)

ਪਦ ਅਰਥ :

ਨੀਕਾ = ਚੰਗਾ, ਪਿਆਰਾ। ਸਸੁਰੈ = ਸਹੁਰੇ ਦਾ। ਚਤੁਰੁ = ਸਿਆਣਾ। ਕੇ = ਨੂੰ, ਵਾਸਤੇ (ਕੇ = ਦਾ) । ਬਾਹਰੁ ਘਰੁ = ਘਰ ਬਾਹਰ, ਘਰ ਘਾਟ। ਦਾਨੁ = ਸੇਵਾ (ਦੂਜਿਆਂ ਦੀ)। ਇਸਨਾਨੁ = ਪਵਿਤ੍ਰਤਾ, ਪਵਿਤ੍ਰ ਆਚਰਨ। ਤਿਤੁ = ਉਸ ਵਿਚ, ਉਸ ਦੀ ਰਾਹੀਂ। ਤਨਿ = ਸਰੀਰ ਦੀ ਰਾਹੀਂ। ਤਿਤੁ ਤਨਿ = ਉਸ ਸਰੀਰ ਦੀ ਰਾਹੀਂ। ਧੂੜਿ ਧੁਮਾਈ = ਖੇਹ ਹੀ ਉਡਾਈ। ਸਖਾਈ = ਮਿਤ੍ਰ। ਪਰਉ = ਮੈਂ ਪੈਦਾ ਹਾਂ। ਜਿਨਿ = ਜਿਸ (ਗੁਰੂ) ਨੇ।

ਰਾਗੁ ਸੋਰਠਿ (ਦਾਦਰਾ ਏ ਮਾਤਰਾ)
(ਅੰਗ ਪਦੌ)

1 ×	2	3	4 0	5	6
ਸਥਾਈ					
ਰੇ	ਰੇ	ਰੇ	ਰੇਮ	ਮ	ਮ
ਮ	s	ਨੁ	ਮਾ	ਨਿ	ਆ
ਮਾ	ਮ	ਰੇ	ਨੀ	ਸ	ਸ
ਨਾ	s	ਮੁ	ਸ	ਖਾ	ਈ
ਪ	ਪ	ਪ	ਧ	ਧਮ	ਰੇ
ਪਾਇ	ਪਰ	ਉ	ਗੁਰ	ਕੈ	s
ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਸ	ਸ	ਸ
ਬ	s	ਲਿ	ਹਾ	ਰੈ	s
ਰੇ	ਰੇ	ਰੇ	ਰੇਮ	ਮ	ਮ
ਜਿਨਿ	ਸਾ	ਚੀ	ਬੂ	s	ਝ
ਮ	ਮ	ਰੇ	ਨੀ	ਸ	ਸ
ਬੁ	s	ਝਾ	ਈ	s	s
ਅੰਤਰਾ					
ਪ	ਪ	ਪ	ਮ ਰੇ	ਰੇ	ਰੇ
ਮਾ	s	ਇ	ਬਾਪ	ਕੋ	s
ਰੇ	ਰੇ	ਮ	ਪ	ਪ	ਪ
ਬੇ	s	ਟਾ	ਨੀ	ਕਾ	s
ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਧ	ਪ	ਪ
ਸ	ਸੁ	ਰੈ	ਚ	ਤੁ	ਰੁ
ਮ	ਮ	ਮ	ਪ	ਪ	ਪ
ਜ	s	s	ਵਾ	ਈ	s
ਪ	ਪ	ਪ	ਮ ਰੇ	ਰੇ	ਰੇ
ਬਾਲ	ਕੰ	ਨਿਆ	ਕੋ	ਬਾ	ਪੁ
ਰੇ	ਰੇ	ਮ	ਪ	ਪ	ਪ
ਪਿ	s	s	ਆ	ਰਾ	s
ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਧ	ਪ	ਪ
ਭਾ	s	ਈ	ਕੋ	ਅ	ਤਿ
ਮ	ਮ	ਮ	ਪ	ਪ	ਪ

ਭਾ	s	s	ਈ	s	s
ਮ	ਮ	ਪ	ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ
ਹੁਕ	ਮੁ	ਭਇਆ	ਬਾਹਰੁ	ਘ	ਰੁ
ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਨੀ	ਸਾਂ	ਸਾਂ
ਛੋ	s	s	ਡਿ	ਆ	s
ਨੀਰੇਂ	ਰੇਂ	ਰੇਂ	ਰੇਂ	ਰੇਂ	ਰੇਂ
ਖਿ	ਨ	s	ਮ	s	ਹਿ
ਮਾਂ	ਰੇਂ	ਰੇਂ	ਨੀ	ਸਾਂ	ਸਾਂ
ਭ	s	ਈ	ਪ	ਰਾ	ਈ
ਸਰੇਂ	ਰੇਂ	ਰੇਂ	ਰੇਂ	ਰੇਂ	ਰੇਂ
ਨਾਮੁ	ਦਾ	ਨੁ	ਇਸ	ਨਾਨੁ	ਨ
ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ
s	ਮ	ਨ	ਮੁ	s	ਖਿ
ਧ	ਧ	ਧ	ਮ	ਮ	ਰੇ
ਤਿ	s	ਤੁ	ਤ	s	ਨਿ
ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਸ	ਸ	ਸ
ਧੂ	s	ਡਿ	ਧੂ	ਮਾ	ਈ

ਰਾਗੁ ਸੋਰਠਿ

ਸੋਰਠਿ ਮਹਲਾ ੧ ਦੁਤੁਕੇ ॥

ਪੁੜੁ ਧਰਤੀ ਪੁੜੁ ਪਾਣੀ ਆਸਣੁ ਚਾਰਿ ਕੁੰਟ ਚਉਬਾਰਾ ॥

ਸਗਲ ਭਵਣ ਕੀ ਮੂਰਤਿ ਏਕਾ ਮੁਖਿ ਤੇਰੈ ਟਕਸਾਲਾ ॥੧॥

ਮੇਰੇ ਸਾਹਿਬਾ ਤੇਰੇ ਚੇਜ ਵਿਡਾਣਾ ॥

ਜਲਿ ਬਲਿ ਮਹੀਅਲਿ ਭਰਿਪੁਰਿ ਲੀਣਾ ਆਪੇ ਸਰਬ ਸਮਾਣਾ ॥ ਰਹਾਉ ॥

(ਅੰਗ ਪੲ੬)

ਪਦ ਅਰਥ :

ਦੁਤੁਕੇ = ਦੋ ਦੋ ਤੁਕਾਂ ਵਾਲੇ ਸਾਰੇ 'ਬੰਦ'। ਪੁੜੁ = (ਚੱਕੀ ਦਾ) ਪੁੜ। ਪਾਣੀ = ਬੱਦਲ, ਆਕਾਸ਼। ਕੁੰਟ = ਕੂਟ, ਪਾਸਾ। ਆਸਣੁ = ਨਿਵਾਸ-ਥਾਂ। ਭਵਣ = ਸ੍ਰਿਸ਼ਟੀ। ਮੂਰਤਿ = ਮੂਰਤੀਆਂ, ਜੀਅ-ਜੰਤ। ਮੁਖਿ = ਮੁਖੀ, ਸ੍ਰੇਸ਼ਟ। ਤੇਰੈ ਮੁਖਿ ਟਕਸਾਲਾ = ਤੇਰੇ ਸ੍ਰੇਸ਼ਟ ਟਕਸਾਲ ਵਿਚੋਂ ਘੜੇ ਗਏ ਹਨ। ਚੇਜ = ਕੋਤਕ, ਤਮਾਸ਼ੇ। ਮਹੀਅਲਿ = ਮਹੀ ਤਲਿ, ਧਰਤੀ ਦੇ ਤਲ ਉੱਤੇ, ਆਕਾਸ਼ ਵਿਚ। ਭਰਿਪੁਰਿ = ਭਰਪੂਰ, ਨਕਾ ਨਕ।

ਰਾਗੁ ਸੋਰਠਿ (ਰੂਪਕ ੭ ਮਾਤਰਾ)
(ਅੰਗ ਪੲ੬)

1 ×	2	3	4 2	5	6 3	7
ਸਥਾਈ						
ਪ	ਪ	ਧ	ਧਮ	ਮ	ਰੇ	ਰੇ
ਮੇ	ਰੇ	s	ਸਾ	ਹਿ	ਬਾ	s
ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਸ	ਸ	ਸ	ਸ
ਤੇਰੇ	ਚੇ	ਜ	ਵਿ	ਡਾ	ਣਾ	s
ਪੁ	ਪੁ	ਪੁ	ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ
ਜਲਿ	ਥ	ਲਿ	ਮ	ਹੀ	ਅ	ਲਿ
ਸ	ਸ	ਰੇ	ਨੀ	ਨੀ	ਸ	ਸ
ਭਰ	ਪੁ	ਰਿ	ਲੀ	s	ਣਾ	s
ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਧ	ਧ	ਪ	ਪ
ਆ	s	ਪੇ	ਸ	ਰ	ਬ	s
ਮ	ਰੇ	ਨੀ	ਸ	ਸ	ਸ	ਸ
ਸ	s	s	ਮਾ	s	ਣਾ	s
ਅੰਤਰਾ						
ਮ	ਮ	ਪ	ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ
ਪੁ	s	ੜ	ਧ	ਰ	ਤੀ	s
ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਨੀ	ਨੀ	ਸਾਂ	ਸਾਂ
ਪੁੜੁ	ਪਾ	ਣੀ	ਆ	ਸ	ਣੁ	s
ਪਨੀ	ਰੇਂ	ਰੇਂ	ਰੇਂ	ਰੇਂ	ਰੇਂ	ਰੇਂ
ਚਾ	s	ਰਿ	ਕੁੰ	s	ਟ	s
ਮਾਂ	ਮਾਂ	ਰੇਂ	ਨੀ	ਨੀ	ਸਾਂ	ਸਾਂ
ਚ	s	ਉ	ਬਾ	s	ਰਾ	s
ਮ	ਮ	ਪ	ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ
ਸਗਲ	ਭ	ਵਣ	ਕੀ	s	s	s
ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਨੀ	ਨੀ	ਸਾਂ	ਸਾਂ
ਮੂਰ	s	ਤਿ	ਏ	s	ਕਾ	s
ਧ	ਧ	ਧ	ਮ	ਰੇ	ਰੇ	ਰੇ
ਮੁ	s	ਖਿ	ਤੇ	s	ਰੈ	s
ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਸ	ਸ	ਸ	ਸ
ਟ	s	ਕ	ਸਾ	s	ਲਾ	s

ਰਾਗੁ ਸੋਰਠਿ

ਸੋਰਠਿ ਮਹਲਾ ੧ ॥

ਹਉ ਪਾਪੀ ਪਤਿਤੁ ਪਰਮ ਪਾਖੰਡੀ ਤੂ ਨਿਰਮਲੁ ਨਿਰੰਕਾਰੀ ॥

ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਚਾਖਿ ਪਰਮ ਰਸਿ ਰਾਤੇ ਠਾਕੁਰ ਸਰਣਿ ਤੁਮਾਰੀ ॥੧॥

ਕਰਤਾ ਤੂ ਮੈ ਮਾਣੁ ਨਿਮਾਣੇ ॥

ਮਾਣੁ ਮਹਤੁ ਨਾਮੁ ਧਨੁ ਪਲੈ ਸਾਚੈ ਸਬਦਿ ਸਮਾਣੇ ॥ ਰਹਾਉ ॥

(ਅੰਗ ੫੯੬-੫੯੭)

ਪਦ ਅਰਥ :

ਹਉ = ਮੈਂ। ਪਤਿਤੁ = ਡਿੱਗਾ ਹੋਇਆ, ਵਿਕਾਰਾਂ ਵਿਚ ਪਿਆ ਹੋਇਆ। ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ = ਅਟੱਲ ਜੀਵਨ ਦੇਣ ਵਾਲਾ ਨਾਮ-ਰਸ।

ਰਸਿ = ਰਸ ਵਿਚ। ਠਾਕੁਰ = ਹੇ ਠਾਕੁਰ! ਕਰਤਾ = ਹੇ ਕਰਤਾਰ ! ਮਹਤੁ = ਮਹੱਤਤਾ, ਵਡਿਆਈ ।

ਰਾਗੁ ਸੋਰਠਿ (ਤੀਵਰਾ ੭ ਮਾਤਰਾ)
(ਅੰਗ ੫੯੬-੫੯੭)

1 ×	2	3	4 2	5	6 3	7
ਸਥਾਈ						
ਸੰ	ਸੰ	ਰੇਂਨੁੀ	ਧ	ਧ	ਪ	ਪ
ਕ	ਰ	ਤਾ	ਤੂ	ਸ	ਸ	ਸ
ਮ	ਮ	ਮ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪ
ਮੈ	ਮਾ	ਣ	ਨਿ	ਮਾ	ਣੇ	ਸ
ਧ	ਧ	ਧ	ਧਮ	ਰੇ	ਰੇ	ਰੇ
ਮਾ	ਸ	ਣ	ਮ	ਹ	ਤੁ	ਸ
ਮ	ਮ	ਰੇ	ਨੀ	ਨੀ	ਸ	ਸ
ਨਾਮੁ	ਧ	ਨੁ	ਪ	ਸ	ਲੈ	ਸ
ਰੇ	ਰੇ	ਮ	ਪ	ਪ	ਨੀ	ਨੀ
ਸਾ	ਸ	ਚੈ	ਸ	ਬ	ਦਿ	ਸ
ਸੰ	ਸੰ	ਨੀ	ਸੰ	ਸੰ	ਸੰ	ਸੰ
ਸ	ਸ	ਸ	ਮਾ	ਸ	ਣੇ	ਸ
ਅੰਤਰਾ						
ਮ	ਮ	ਮ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪ
ਹਉ	ਪਾ	ਪੀ	ਪ	ਤਿ	ਤੁ	ਸ
ਮ	ਮ	ਪ	ਨੀ	ਧ	ਪ	ਪ
ਪ	ਰ	ਮ	ਪਾ	ਖੰ	ਡੀ	ਸ
ਮ	ਮ	ਪ	ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ
ਤੂ	ਸ	ਸ	ਨਿ	ਰ	ਮ	ਲੁ
ਸੰ	ਸੰ	ਨੀ	ਸੰ	ਸੰ	ਸੰ	ਸੰ
ਨਿ	ਰੰ	ਸ	ਕਾ	ਸ	ਰੀ	ਸ
ਰੇਂ	ਰੇਂ	ਰੇਂ	ਰੇਂ	ਰੇਂ	ਰੇਂ	ਰੇਂ
ਅੰ	ਮ੍ਰਿ	ਤੁ	ਚਾ	ਸ	ਖਿ	ਸ
ਮੰ	ਰੇਂ	ਨੀ	ਸੰ	ਸੰ	ਸੰ	ਸੰ
ਪਰ	ਮ	ਰਸਿ	ਰਾ	ਸ	ਤੇ	ਸ
ਰੇਂ	ਨੀ	ਧ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪ
ਠਾ	ਕੁ	ਰ	ਸ	ਰ	ਣਿ	ਸ
ਧ	ਮ	ਰੇ	ਨੀ	ਨੀ	ਸ	ਸ
ਤੁ	ਮਾ	ਸ	ਰੀ	ਸ	ਸ	ਸ

ਰਾਗੁ ਸੋਰਠਿ

ਸੋਰਠਿ ਮਹਲਾ ੧ ॥

ਅਲਖ ਅਪਾਰ ਅਗੰਮ ਅਗੋਚਰ ਨਾ ਤਿਸੁ ਕਾਲੁ ਨ ਕਰਮਾ ॥

ਜਾਤਿ ਅਜਾਤਿ ਅਜੋਨੀ ਸੰਭਉ ਨਾ ਤਿਸੁ ਭਾਉ ਨ ਭਰਮਾ ॥੧॥

ਸਾਚੇ ਸਚਿਆਰ ਵਿਟਹੁ ਕੁਰਬਾਣੁ ॥

ਨਾ ਤਿਸੁ ਰੂਪ ਵਰਨੁ ਨਹੀ ਰੇਖਿਆ ਸਾਚੈ ਸਬਦਿ ਨੀਸਾਣੁ ॥ ਰਹਾਉ ॥

(ਅੰਗ ੫੯੭)

ਪਦ ਅਰਥ :

ਅਲਖ = ਅਦ੍ਰਿਸ਼। ਅਗੰਮ = ਅਪਹੁੰਚ। ਗੋ = ਗਿਆਨ-ਇੰਦ੍ਰੇ। ਗੋਚਰ = ਜਿਸ ਤਕ ਗਿਆਨ-ਇੰਦ੍ਰੇ ਪਹੁੰਚ ਸਕਣ।
ਅਗੋਚਰ = ਜਿਸ ਤਕ ਗਿਆਨ-ਇੰਦ੍ਰਿਆਂ ਦੀ ਪਹੁੰਚ ਨ ਹੋ ਸਕੇ। ਕਾਲੁ = ਮੌਤ। ਕਰਮਾ = ਕਰਮ, ਕੰਮ। ਅਜਾਤਿ =
ਜਿਸ ਦੀ ਕੋਈ ਜਾਤਿ ਨਹੀਂ। ਸੰਭਉ = ਆਪਣੇ ਆਪ ਤੋਂ ਪਰਗਟ ਹੋਣ ਵਾਲਾ। ਭਾਉ = ਮੋਹ। ਸਚਿਆਰ = ਸੱਚ ਦਾ
ਸੋਮਾ। ਵਿਟਹੁ = ਤੋਂ। ਵਰਨੁ = ਰੰਗ। ਰੇਖਿਆ = ਚਿਹਨ। ਨੀਸਾਣੁ = ਥਹ-ਪਤਾ।

ਰਾਗੁ ਸੋਰਠਿ (ਦਾਦਰਾ ਏ ਮਾਤਰਾ)
(ਅੰਗ ੫੯੭)

1 ×	2	3	4 0	5	6
ਸਥਾਈ					
ਰੇ	ਰੇ	ਰੇ	ਰੇਮ	ਮ	ਮ
ਸਾ	s	ਚੇ	ਸਚਿ	ਆ	ਰ
ਮਾ	ਮ	ਰੇ	ਨੀ	ਸ	ਸ
ਵਿ	ਟ	ਹੁ	ਕੁਰ	ਬਾ	ਣੁ
ਪ	ਪ	ਪ	ਧ	ਧਮ	ਰੇ
ਨਾ	ਤਿ	ਸੁ	ਰੂ	ਪ	s
ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਸ	ਸ	ਸ
ਵਰ	ਨੁ	ਨਹੀ	ਰੇ	ਖਿ	ਆ
ਰੇ	ਰੇ	ਰੇ	ਰੇਮ	ਮ	ਮ
ਸਾ	s	ਚੈ	ਸ	ਬ	ਦਿ
ਮ	ਮ	ਰੇ	ਨੀ	ਸ	ਸ
ਨੀ	s	ਸਾ	ਣੁ	s	s
ਅੰਤਰਾ					
ਪ	ਪ	ਪ	ਮਾ	ਰੇ	ਰੇ
ਅ	ਲ	ਖ	ਅ	ਪਾ	ਰ
ਰੇ	ਰੇ	ਮ	ਪ	ਨੀ	ਪ
ਅ	ਗੰ	ਮ	ਅਗੋ	ਚ	ਰ
ਮ	ਮ	ਮਪ	ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ
ਨਾ	ਤਿ	ਸੁ	ਕਾ	ਲੁ	ਨ
ਸਾਂ	ਰੇਂ	ਨੀ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ
ਕ	s	s	ਰ	ਮਾ	s
ਮ	ਪ	ਨੀ	ਰੇਂ	ਰੇਂ	ਰੇਂ
ਜਾ	s	ਤਿ	ਅ	ਜਾ	ਤਿ
ਮਾਂ	ਮਾਂ	ਰੇਂ	ਨੀ	ਸਾਂ	ਸਾਂ
ਅ	ਜੋ	ਨੀ	ਸੰ	ਭ	ਉ
ਧ	ਧ	ਧਮ	ਰੇ	ਰੇ	ਰੇ
ਨਾ	ਤਿ	ਸੁ	ਭਾ	ਉ	ਨ
ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਸ	ਸ	ਸ
ਭ	ਰ	s	ਮਾ	s	s

ਰਾਗੁ ਸੋਰਠਿ

ਸੋਰਠਿ ਮਹਲਾ ੧ ॥

ਜਿਉ ਮੀਨਾ ਬਿਨੁ ਪਾਈਐ ਤਿਉ ਸਾਕਤੁ ਮਰੈ ਪਿਆਸ ॥

ਤਿਉ ਹਰਿ ਬਿਨੁ ਮਰੀਐ ਰੇ ਮਨਾ ਜੇ ਬਿਰਥਾ ਜਾਵੈ ਸਾਸੁ ॥੧॥

ਮਨ ਰੇ ਰਾਮ ਨਾਮ ਜਸੁ ਲੇਇ ॥

ਬਿਨੁ ਗੁਰ ਇਹੁ ਰਸੁ ਕਿਉ ਲਹਉ ਗੁਰੁ ਮੇਲੈ ਹਰਿ ਦੇਇ ॥ ਰਹਾਉ ॥

(ਅੰਗ ੫੯੭)

ਪਦ ਅਰਥ :

ਮੀਨਾ = ਮੱਛੀ। ਸਾਕਤੁ = ਰੱਬ ਨਾਲੋਂ ਟੁੱਟਾ ਹੋਇਆ ਮਨੁੱਖ, ਮਾਇਆ-ਵੇੜ੍ਹਿਆ ਜੀਵ। ਮਰੈ = ਆਤਮਕ ਮੌਤ ਮਰਦਾ ਦੀ ਹੈ। ਪਿਆਸ = ਮਾਇਆ ਦੀ ਤ੍ਰਿਸ਼ਨਾ। ਬਿਰਥਾ = ਖਾਲੀ। ਜਸੁ = ਸੇਭਾ, ਵਡਿਆਈ। ਕਿਉ ਲਹਉ = ਮੈਂ ਕਿਵੇਂ ਲੱਭਾਂ ਮੈਨੂੰ ਨਹੀਂ ਲੱਭ ਸਕਦਾ। ਦੇਇ = ਦੇਂਦਾ ਹੈ ॥

ਰਾਗੁ ਸੋਰਠਿ (ਤਿੰਨਤਾਲ ੧੬ ਮਾਤਰਾ)

(ਅੰਗ ੫੯੭)

1 ×	2	3	4	5 2	6	7	8	9 0	10	11	12	13 3	14	15	16
ਸਥਾਈ												ਰੇਮ ਪਨੀ ਮ ਨ			
ਸਾਂ ਰੇ	ਸਾਂ s	ਸਾਂ s	ਸਾਂ s	ਮਰੇਂ ਰਾ	ਰੇਂ ਮ	ਨੀ ਨਾ	ਧ ਮ	ਮ ਜ	ਮ ਸੁ	ਪ ਲੇ	ਪ s	ਪ ਇ	ਪ s	— s	— s
ਨੀ ਬਿ ਮ ਗੁ	ਨੀ ਨੁ ਰੇ ਰੁ	ਨੀ ਗੁ ਮ ਮੇ	ਨੀ ਰ ਪ ਲੈ	ਨੀਧ ਇ ਨੀ ਹ	ਪ ਹੁ ਨੀ ਰਿ	ਪ ਰ ਸਾਂ s	ਪ ਸੁ ਸਾਂ s	ਧ ਕਿ ਮਪ ਦੇ	ਮ ਉ ਨੀਸਾਂ s	ਰੇ s ਨੀਧ s	ਰੇ ਲ ਮਪ s	ਨੀ ਹ ਮਰੇ ਇ	ਨੀ ਉ ਨੀਸ s	ਸ s	ਸ s
ਅੰਤਰਾ															
ਪ ਜਿ ਰੇਂ ਤਿ ਪ ਤਿ ਧ ਜੋ	ਪ s ਰੇਂ s ਪ s ਧ s	ਪ ਉ ਰੇਂ ਉ ਪ ਉ ਧ s	ਪ s ਰੇਂ s ਪ s ਧ s	ਪਮਾ ਮੀ ਰੇਂ ਸਾ ਪਮਾ ਹ ਮ ਬਿ	ਰੇ s ਰੇਂ ਕ ਰੇ ਰਿ ਮ ਰ	ਰੇ ਨਾ ਰੇਂ ਤੁ ਰੇ ਬਿ ਰੇ ਥਾ	ਰੇ s ਰੇਂ s ਰੇ ਨੁ ਰੇ s	ਰੇ ਬਿ ਮਾਂ ਮ ਰੇ ਮ ਜਾ	ਮ s ਮਾਂ s ਮ ਰੀ ਨੀਸਾਂ s	ਪ ਨੁ ਰੇਂ ਰੈ ਪ s ਨੀਧ ਵੈ	ਨੀ s ਰੇਂ s ਐ ਮਪ s	ਸਾਂ ਪਾ ਨੀ ਪਿ ਸਾਂ ਰੇ ਮਰੇ ਸਾ	ਸਾਂ ਣੀ ਨੀ ਆ ਸਾਂ s ਨੀਸ ਸੁ	ਸਾਂ ਐ ਸਾਂ s ਸਾਂ ਮ ਨਾ	ਸਾਂ s ਸਾਂ ਸਾਂ ਨਾ

ਰਾਗੁ ਸੋਰਠਿ

ਸੋਰਠਿ ਮਹਲਾ ੧ ॥

ਤੂ ਪ੍ਰਭ ਦਾਤਾ ਦਾਨਿ ਮਤਿ ਪੂਰਾ ਹਮ ਥਾਰੇ ਭੇਖਾਰੀ ਜੀਉ ॥

ਮੈ ਕਿਆ ਮਾਗਉ ਕਿਛੁ ਥਿਰੁ ਨ ਰਹਾਈ ਹਰਿ ਦੀਜੈ ਨਾਮੁ ਪਿਆਰੀ ਜੀਉ ॥੧॥

ਘਟਿ ਘਟਿ ਰਵਿ ਰਹਿਆ ਬਨਵਾਰੀ ॥

ਜਲਿ ਬਲਿ ਮਹੀਅਲਿ ਗੁਪਤੇ ਵਰਤੈ ਗੁਰ ਸਬਦੀ ਦੇਖਿ ਨਿਹਾਰੀ ਜੀਉ ॥ ਰਹਾਉ ॥

(ਅੰਗ ੫੯੭-੫੯੮)

ਪਦ ਅਰਥ :

ਪ੍ਰਭ = ਹੇ ਪ੍ਰਭੂ ! ਦਾਨਿ = ਦਾਨ (ਦੇਣ) ਵਿਚ। ਮਤਿ ਪੂਰਾ = ਮੱਤ ਦਾ ਪੂਰਾ, ਕਦੇ ਨਾਹ ਖੁੰਝਣ ਵਾਲਾ। ਥਾਰੇ = ਤੇਰੇ।
ਭੇਖਾਰੀ = ਮੰਗਤੇ। ਮਾਗਉ = ਮੈਂ ਮੰਗਾਂ। ਥਿਰੁ = ਸਦਾ ਟਿਕੇ ਰਹਿਣ ਵਾਲਾ। ਨ ਰਹਾਈ = ਨ ਰਹੈ, ਨਹੀਂ ਰਹਿੰਦਾ। ਹਰਿ
= ਹੇ ਹਰੀ! ਪਿਆਰੀ = ਮੈਂ ਪਿਆਰ ਕਰਾਂ। ਰਵਿ ਰਹਿਆ = ਵਿਆਪਕ ਹੋ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਬਨਵਾਰੀ = ਪਰਮਾਤਮਾ।
ਮਹੀਅਲਿ = ਮਹੀ ਤਲਿ, ਧਰਤੀ ਦੇ ਤਲ ਉੱਤੇ, ਪੁਲਾੜ ਵਿਚ, ਆਕਾਸ਼ ਵਿਚ। ਦੇਖਿ ਨਿਹਾਰੀ = ਦੇਖਿ ਨਿਹਾਰਿ, ਚੰਗੀ
ਤਰ੍ਹਾਂ ਵੇਖ।

ਰਾਗੁ ਸੋਰਠਿ (ਤਿੰਨਤਾਲ ੧੬ ਮਾਤਰਾ)

(ਅੰਗ ੫੯੭-੫੯੮)

1 ×	2	3	4	5 2	6	7	8	9 0	10	11	12	13 3	14	15	16
ਸਥਾਈ								ਮਪ	ਨੀਸਾਂ	ਰੇਂ	ਰੇਂ	ਸਾਂ	ਨੀ	ਧ	ਪ
ਮ	ਮ	ਪ	ਨੀ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਘ	ਟਿ	ਘ	ਟਿ	ਰ	ਵਿ	ਰਹਿ	ਆ
ਬ	s	ਨ	s	ਵਾ	s	ਰੀ	s								
ਮ	ਰੇ	ਨੀ	ਨੀ	ਸ	ਸ	ਸ	ਸ	ਧ	ਧ	ਧ	ਧ	ਮ	ਮ	ਰੇ	ਰੇ
ਗੁ	s	ਪ	ਤੋ	ਵ	ਰ	ਤੈ	s	ਜ	ਲਿ	ਥ	ਲਿ	ਮ	ਹੀ	ਅ	ਲਿ
ਮਪ	ਨੀਸਾਂ	ਰੇਂਸਾਂ	ਨੀਸਾਂ	ਨੀਪ	ਮਪ	ਮਰੇ	ਨੀਸ	ਮ	ਰੇ	ਮ	ਪ	ਨੀ	ਨੀ	ਸਾਂ	ਸਾਂ
ਜੀ	s	s	s	ਉ	s	s	s	ਗੁ	ਰ	ਸਬ	ਦੀ	ਦੇ	ਖਿ	ਨਿਹਾ	ਰੀ
ਅੰਤਰਾ								ਰੇ	ਰੇ	ਮ	ਪ	ਪ	ਪ	ਨੀ	ਨੀ
ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਨੀ	ਨੀ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਤੂ	s	ਪ੍ਰ	ਭ	ਦਾ	s	ਤਾ	s
ਦਾ	ਨਿ	ਮ	ਤਿ	ਪੂ	s	ਰਾ	s	ਸਾਂ	ਰੇਂ	ਰੇਂ	ਰੇਂ	ਰੇਂ	ਰੇਂ	ਰੇਂ	ਰੇਂ
ਮਾਂ	ਰੇਂ	ਨੀ	ਨੀ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਹ	s	ਮ	s	ਥਾ	s	ਰੇ	s
ਭੇ	ਖਾ	s	ਰੀ	ਜੀ	s	ਉ	s	ਰੇ	ਰੇ	ਮ	ਪ	ਪ	ਪ	ਨੀ	ਨੀ
ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਨੀ	ਨੀ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਮੈ	s	ਕਿ	ਆ	ਮਾ	ਗ	s	ਉ
ਕਿਛੁ	ਥਿ	ਰੁ	ਨ	ਰ	ਹਾ	s	ਈ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਨੀ	ਧ	ਮ	ਮ	ਪ	ਪ
ਮਪ	ਨੀਸਾਂ	ਰੇਂਸਾਂ	ਨੀਸਾਂ	ਨੀਪ	ਮਪ	ਮਰੇ	ਨੀਸ	ਹ	ਰਿ	ਦੀ	ਜੈ	ਨਾ	ਮੁ	ਪਿਆ	ਰੀ
ਜੀ	s	s	s	ਉ	s	s	s								

ਰਾਗੁ ਸੋਰਠਿ

ਸੋਰਠਿ ਮਹਲਾ ੧ ॥

ਜਿਸੁ ਜਲ ਨਿਧਿ ਕਾਰਣਿ ਤੁਮ ਜਗਿ ਆਏ ਸੇ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਗੁਰ ਪਾਹੀ ਜੀਉ ॥

ਛੋਡਹੁ ਵੇਸੁ ਭੇਖ ਚਤੁਰਾਈ ਦੁਬਿਧਾ ਇਹੁ ਫਲੁ ਨਾਹੀ ਜੀਉ ॥੧॥

ਮਨੁ ਰੇ ਥਿਰੁ ਰਹੁ ਮਤੁ ਕਤ ਜਾਹੀ ਜੀਉ ॥

ਬਾਹਰਿ ਢੂਢਤ ਬਹੁਤੁ ਦੁਖੁ ਪਾਵਹਿ ਘਰਿ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਘਟ ਮਾਹੀ ਜੀਉ ॥ ਰਹਾਉ ॥

(ਅੰਗ ੫੯੮)

ਪਦ ਅਰਥ :

ਜਲ ਨਿਧਿ = ਪਾਣੀ ਦਾ ਖਜ਼ਾਨਾ (ਜਿਵੇਂ ਅੱਗ ਬੁਝਾਣ ਲਈ ਪਾਣੀ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਤਿਵੇਂ ਤ੍ਰਿਸ਼ਨਾ ਦੀ ਅੱਗ ਸਾਂਤ ਕਰਨ ਲਈ ਨਾਮ-ਜਲ ਦੀ ਲੋੜ ਹੈ), ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਦਾ ਖਜ਼ਾਨਾ। ਜਗਿ = ਜਗਤ ਵਿਚ। ਪਾਹੀ = ਪਾਸ। ਵੇਸੁ = ਪਹਿਰਾਵਾ। ਵੇਸੁ ਭੇਖ = ਧਾਰਮਿਕ ਭੇਖ ਦਾ ਪਹਿਰਾਵਾ। ਚਤੁਰਾਈ = ਚਲਾਕੀ। ਦੁਬਿਧਾ = ਦੋ-ਰੁਖੀ। ਕਤ = ਕਿਤੇ ਬਾਹਰ। ਮਤੁ ਜਾਹੀ = ਨਾਹ ਜਾਈ। ਘਰਿ = ਘਰ ਵਿਚ। ਘਟ ਮਾਹੀ = ਹਿਰਦੇ ਵਿਚ।

ਰਾਗੁ ਸੋਰਠਿ (ਮੱਤਤਾਲਦ ਮਾਤਰਾ)
(ਅੰਗ ੫੯੮)

1 ×	2	3	4	5 2	6	7 3	8	9
ਸਥਾਈ								
ਪ	ਪ	ਪ	ਪ	ਮ	ਰੇ	ਨੀ-	ਨੀਸ	-ਸ
ਮ	ਨ	ਰੇ	s	ਥਿ	ਰੁ	ਰ	s	ਹੁ
ਸ	ਸ	ਨੀ	ਨੀ	ਧ	ਪੁ	ਪੁ-	ਨੀਨੀ	-ਸ
ਮ	ਤੁ	ਕ	ਤ	ਜਾ	ਹੀ	ਜੀ	s	ਉ
ਸ	ਸ	ਰੇ	ਰੇ	ਮ	ਮ	ਮ-	ਮਪ	-ਪ
ਬਾਹ	ਰਿ	ਫੂਢ	ਤ	ਬਹੁਤ	ਦੁਖੁ	ਪਾ	ਵ	ਹਿ
ਧ	ਧ	ਮ	ਮ	ਰੇ	ਰੇ	ਨੀ	ਨੀਸ	-ਸ
ਘ	ਰਿ	ਅੰਮ੍ਰਿ	ਤੁ	ਘਟ	ਮਾਹੀ	ਜੀ	ਉ	s
ਅੰਤਰਾ								
ਮਰੇ	ਰੇ	ਮ	ਪ	ਨੀ	ਨੀ	ਸਾਂ-	ਸਾਂਸਾਂ	-ਸਾਂ
ਜਿ	ਸੁ	ਜ	ਲ	ਨਿ	ਧਿ	ਕਾ	ਰ	ਣਿ
ਮਰੇ	ਰੇ	ਮ	ਪ	ਨੀ	ਨੀ	ਸਾਂ-	ਸਾਂਸਾਂ	-ਸਾਂ
ਤੁ	s	ਮ	ਜ	s	ਗਿ	ਆ	ਏ	s
ਮਾਂ	ਮਾਂ	ਮਾਂਰੇਂ	ਰੇਂ	ਨੀ	ਨੀ	ਸਾਂ-	ਸਾਂਸਾਂ	-ਸਾਂ
ਸੋ	ਅੰਮ੍ਰਿ	ਤੁ	ਗੁਰ	ਪਾ	ਹੀ	ਜੀ	ਉ	s
ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਨੀ-	ਨੀਧ	ਪ-
ਛੋਡ	ਹੁ	ਵੇ	ਸੁ	ਭੇ	ਖ	ਚਤੁ	ਰਾ	ਈ
ਧ	ਧ	ਧਮ	ਮ	ਰੇ	ਰੇ	ਨੀ-	ਨੀਸ	-ਸ
ਦੁਬਿ	ਧਾ	ਇਹੁ	ਫ	ਲੁ	ਨਾਹੀ	ਜੀs	s	sਉ

ਰਾਗੁ ਸੋਰਠਿ

ਸੋਰਠਿ ਮਹਲਾ ੧ ਪੰਚਪਦੇ ॥

ਅਪਨਾ ਘਰੁ ਮੂਸਤ ਰਾਖਿ ਨ ਸਾਕਹਿ ਕੀ ਪਰ ਘਰੁ ਜੋਹਨ ਲਾਗਾ ॥

ਘਰੁ ਦਰੁ ਰਾਖਹਿ ਜੇ ਰਸੁ ਚਾਖਹਿ ਜੇ ਗੁਰਮੁਖਿ ਸੇਵਕੁ ਲਾਗਾ ॥੧॥

ਮਨ ਰੇ ਸਮਝੁ ਕਵਨ ਮਤਿ ਲਾਗਾ ॥

ਨਾਮੁ ਵਿਸਾਰਿ ਅਨ ਰਸ ਲੋਭਾਨੇ ਫਿਰਿ ਪਛੁਤਾਹਿ ਅਭਾਗਾ ॥ ਰਹਾਉ ॥

(ਅੰਗ ੫੯੮)

ਪਦ ਅਰਥ :

ਪੰਚਪਦੇ = ਪੰਜ ਪੰਜ ਬੰਦਾਂ ਵਾਲੇ ਸ਼ਬਦ। ਘਰੁ = ਆਤਮਕ ਜੀਵਨ। ਮੂਸਤ = ਚੁਰਾਇਆ ਜਾ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਕੀ = ਕਿਉਂ?

ਜੋਹਨ ਲਾਗਾ = ਤੱਕ ਰਿਹਾ ਹੈ, ਛਿਦ੍ਰ ਲੱਭ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਅਨ ਰਸ = ਹੋਰ ਰਸਾਂ ਵਿਚ। ਅਭਾਗਾ = ਭਾਗ-ਹੀਣ।

ਰਾਗੁ ਸੋਰਠਿ (ਏਕਤਾਲ ੧੨ ਮਾਤਰਾ)
(ਅੰਗ ੫੯੮)

1 ×	2	3 0	4	5 2	6	7 0	8	9 3	10	11 4	12
ਸਥਾਈ											
ਪ	ਪ	ਪ	ਪ	ਮਰੇ	ਰੇ	ਨੀ	ਨੀ	ਸ	ਸ	ਸ	ਸ
ਮ	ਨ	ਰੇ	s	ਸਮ	ਝੁ	ਕਵ	ਨ	ਮ	ਤਿ	ਲਾ	ਗਾ
ਰੇ	ਰੇ	ਮ	ਮ	ਪ	ਪ	ਨੀ	ਨੀ	ਧ	ਧ	ਪ	ਪ
ਨਾ	ਮੁ	ਵਿਸਾ	ਰਿ	ਅ	ਨ	ਰ	ਸ	ਲੋ	ਭਾ	ਨੇ	s
ਪ	ਪ	ਨੀ	ਨੀ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਮਪ	ਨੀਸਾਂ	ਸਾਂਹੀ	ਧਪ	ਮਪ	ਪਪ
ਫਿ	ਰਿ	ਪ	ਛੁ	ਤਾ	ਹਿ	ਅ	ਭਾ	ਗਾ	s	s	s
ਅੰਤਰਾ											
ਮ	ਮ	ਮਰੇ	ਰੇ	ਮ	ਮ	ਪ	ਪ	ਨੀ	ਨੀ	ਸਾਂ	ਸਾਂ
ਅਪ	ਨਾ	ਘ	ਰੁ	ਮੁ	ਸਤ	ਰਾ	ਖਿ	ਨ	s	ਸਾਕ	ਹਿ
ਮਪ	ਨੀਰੇਂ	ਰੇਂ	ਰੇਂ	ਰੇਂ	ਰੇਂ	ਮਾਂ	ਮਾਂ	ਰੇਂ	ਰੇਂ	ਨੀ	ਸਾਂ
ਕੀ	s	ਪ	ਰ	ਘ	ਰੁ	ਜੋਹ	ਨ	ਲਾ	s	ਗਾ	s
ਮ	ਮ	ਮਰੇ	ਰੇ	ਮ	ਮ	ਪ	ਪ	ਨੀ	ਨੀ	ਸਾਂ	ਸਾਂ
ਘ	ਰੁ	ਦ	ਰੁ	ਰਾਖ	ਹਿ	ਜੇ	s	ਰ	ਸੁ	ਚਾਖ	ਹਿ
ਧ	ਧ	ਮ	ਮ	ਰੇ	ਰੇ	ਮਪ	ਨੀਸਾਂ	ਸਾਂਹੀ	ਧਪ	ਮਪ	ਪਪ
ਜੋ	s	ਗੁਰ	ਮੁਖਿ	ਸੇਵ	ਕੁ	ਲਾ	s	s	s	ਗਾ	s

ਰਾਗੁ ਸੋਰਠਿ

ਸੋਰਠਿ ਮਹਲਾ ੧ ॥

ਸਰਬ ਜੀਆ ਸਿਰਿ ਲੇਖੁ ਧੁਰਾਹੂ ਬਿਨੁ ਲੇਖੈ ਨਹੀ ਕੋਈ ਜੀਉ ॥

ਆਪਿ ਅਲੇਖੁ ਕੁਦਰਤਿ ਕਰਿ ਦੇਖੈ ਹੁਕਮਿ ਚਲਾਏ ਸੋਈ ਜੀਉ ॥੧॥

ਮਨ ਰੇ ਰਾਮ ਜਪਹੁ ਸੁਖੁ ਹੋਈ ॥

ਅਹਿਨਿਸਿ ਗੁਰ ਕੇ ਚਰਨ ਸਰੇਵਹੁ ਹਰਿ ਦਾਤਾ ਭੁਗਤਾ ਸੋਈ ॥ ਰਹਾਉ ॥

(ਅੰਗ ੫੯੮-੫੯੯)

ਪਦ ਅਰਥ :

ਸਿਰਿ = ਸਿਰ ਉਤੇ। ਧੁਰਾਹੂ = ਧੁਰ ਤੋਂ ਹੀ। ਅਲੇਖੁ = ਜਿਸ ਉਤੇ ਕੀਤੇ ਕਰਮਾਂ ਦੇ ਸੰਸਕਾਰਾਂ ਦਾ ਪ੍ਰਭਾਵ ਨਹੀਂ {ਅ-ਲੇਖੁ}। ਕਰਿ = ਪੈਦਾ ਕਰ ਕੇ, ਬਣਾ ਕੇ। ਦੇਖੈ = ਸੰਭਾਲ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਸੋਈ = ਉਹ ਆਪ ਹੀ। ਅਹਿਨਿਸਿ = ਦਿਨ-ਰਾਤ (ਅਹਿ = ਦਿਨ। ਨਿਸਿ = ਰਾਤ)। ਸਰੇਵਹੁ = ਸੇਵਾ ਕਰੇ। ਭੁਗਤਾ = ਭੋਗਣ ਵਾਲਾ। ਗੁਰ ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਡਾ ਮਾਲਕ।

ਰਾਗੁ ਸੋਰਠਿ (ਏਕਤਾਲ ੧੨ ਮਾਤਰਾ)
(ਅੰਗ ੫੯੮-੫੯੯)

1 ×	2	3 0	4	5 2	6	7 0	8	9 3	10	11 4	12
ਸਥਾਈ											
ਪ	ਪ	ਪ	ਪ	ਮਰੇ	ਰੇ	ਨੀ	ਨੀ	ਸ	ਸ	ਸ	ਸ
ਮ	ਨ	ਰੇ	s	ਰਾ	ਮ	ਜਪ	ਹੁ	ਸੁ	ਖੁ	ਹੋ	ਈ
ਰੇ	ਰੇ	ਮ	ਮ	ਪ	ਪ	ਨੀ	ਨੀ	ਧ	ਧ	ਪ	ਪ
ਅਹਿ	ਨਿਸਿ	ਗੁ	ਰ	ਕੇ	s	ਚਰ	ਨ	ਸ	ਰੇ	ਵ	ਹੁ
ਪ	ਪ	ਨੀ	ਨੀ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਮਪ	ਨੀਸਾਂ	ਸਾਂਨੀ	ਧਪ	ਮਪ	ਪਪ
ਹ	ਰਿ	ਦਾ	ਤਾ	ਭੁਗ	ਤਾ	ਸੋ	s	ਈ	s	s	s
ਅੰਤਰਾ											
ਮ	ਮ	ਮਰੇ	ਰੇ	ਮ	ਮ	ਪ	ਪ	ਨੀ	ਨੀ	ਸਾਂ	ਸਾਂ
ਸਰ	ਬ	ਜੀ	ਆ	ਸਿ	ਰਿ	ਲੇ	ਖੁ	ਧੁ	ਰਾ	ਹੁ	s
ਮਪ	ਨੀਰੇਂ	ਰੇਂ	ਰੇਂ	ਰੇਂ	ਰੇਂ	ਮਾਂ	ਮਾਂ	ਰੇਂ	ਰੇਂ	ਨੀ	ਸਾਂ
ਬਿ	ਨੁ	ਲੇ	ਖੈ	ਨ	ਹੀ	ਕੋ	ਈ	ਜੀ	s	ਉ	s
ਮ	ਮ	ਮਰੇ	ਰੇ	ਮ	ਮ	ਪ	ਪ	ਨੀ	ਨੀ	ਸਾਂ	ਸਾਂ
ਆ	ਪਿ	ਅਲੇ	ਖੁ	ਕੁਦ	ਰਤਿ	ਕ	ਰਿ	ਦੇ	s	ਖੈ	s
ਧ	ਧ	ਮ	ਮ	ਰੇ	ਰੇ	ਮਪ	ਨੀਸਾਂ	ਸਾਂਨੀ	ਧਪ	ਮਪ	ਪਪ
ਹੁਕ	ਮਿ	ਚਲਾ	ਏ	ਸੋ	ਈ	ਜੀ	s	ਉ			

ਰਾਗੁ ਸੋਰਠਿ

ਸੋਰਠਿ ਮਹਲਾ ੧ ਘਰੁ ੩
ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ
ਜਾ ਤਿਸੁ ਭਾਵਾ ਤਦ ਹੀ ਗਾਵਾ ॥
ਤਾ ਗਾਵੇ ਕਾ ਫਲੁ ਪਾਵਾ ॥
ਗਾਵੇ ਕਾ ਫਲੁ ਹੋਈ ॥
ਜਾ ਆਪੇ ਦੇਵੈ ਸੋਈ ॥੧॥
ਮਨ ਮੇਰੇ ਗੁਰ ਬਚਨੀ ਨਿਧਿ ਪਾਈ ॥
ਤਾ ਤੇ ਸਚ ਮਹਿ ਰਹਿਆ ਸਮਾਈ ॥ ਰਹਾਉ ॥

(ਅੰਗ ੫੯੯)

ਪਦ ਅਰਥ :

ਜਾ = ਜਦੋਂ। ਤਿਸੁ = ਉਸ (ਪ੍ਰਭੂ) ਨੂੰ। ਭਾਵਾ = ਭਾਵਾਂ, ਮੈਂ ਚੰਗਾ ਲੱਗਾਂ। ਗਾਵਾ = ਮੈਂ ਗਾ ਸਕਦਾ ਹਾਂ, ਸਿਫਤ-ਸਾਲਾਹ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹਾਂ। ਤਾ = ਤਦੋਂ। ਗਾਵੇ ਕਾ = ਸਿਫਤ-ਸਾਲਾਹ ਦਾ। ਪਾਵਾ = ਮੈਂ ਪਾ ਸਕਦਾ ਹਾਂ। ਸੋਈ = ਉਹ ਪ੍ਰਭੂ ਹੀ। ਮਨ = ਹੇ ਮਨ! ਬਚਨੀ = ਬਚਨਾਂ ਦੀ ਰਾਹੀਂ। ਨਿਧਿ = ਖਜ਼ਾਨਾ, ਸਿਫਤ-ਸਾਲਾਹ ਦਾ ਖਜ਼ਾਨਾ। ਪਾਈ = (ਜਿਸ ਨੇ) ਪਾ ਲਿਆ। ਤਾ ਤੇ = ਉਸ (ਖਜ਼ਾਨੇ) ਤੋਂ, ਸਿਫਤ ਸਾਲਾਹ ਦੇ ਉਸ ਖਜ਼ਾਨੇ ਦੀ ਬਰਕਤਿ ਨਾਲ। ਸਚ = ਸਦਾ-ਥਿਰ ਰਹਿਣ ਵਾਲਾ ਪਰਮਾਤਮਾ।

ਰਾਗੁ ਸੋਰਠਿ (ਏਕਤਾਲ੍ਹ ਮਾਤਰਾ)
(ਅੰਗ ਪਦ੍ਦ)

1 ×	2	3 0	4	5 2	6	7 0	8	9 3	10	11 4	12
ਸਥਾਈ											
ਪ	ਪ	ਪ	ਪ	ਮਰੇ	ਰੇ	ਨੀ	ਨੀ	ਸ	ਸ	ਸ	ਸ
ਮ	ਨ	ਮੇ	ਰੇ	ਗੁ	ਰ	ਬਚ	ਨੀ	ਨਿ	ਧਿ	ਪਾ	ਈ
ਰੇ	ਰੇ	ਮ	ਮ	ਪ	ਪ	ਮਪ	ਨੀਸਾਂ	ਸਾਂਨੀ	ਧਪ	ਮਪ	ਪਪ
ਤਾ	ਤੇ	ਸ	ਚ	ਮ	ਹਿ	ਰ	ਹਿਆ	ਸ	ਮਾ	ਈ	s
ਅੰਤਰਾ											
ਮ	ਮ	ਮਰੇ	ਰੇ	ਮ	ਮ	ਪ	ਪ	ਨੀ	ਨੀ	ਸਾਂ	ਸਾਂ
ਜਾ	s	ਤਿ	ਸੁ	ਭਾ	ਵਾ	ਤ	ਦ	ਹੀ	s	ਗਾ	ਵਾ
ਮਪ	ਨੀਰੇਂ	ਰੇਂ	ਰੇਂ	ਰੇਂ	ਰੇਂ	ਮਾਂ	ਮਾਂ	ਰੇਂ	ਰੇਂ	ਨੀ	ਸਾਂ
ਤਾ	s	ਗਾ	ਵੇ	ਕਾ	s	ਫ	ਲੁ	ਪਾ	s	ਵਾ	s
ਮ	ਮ	ਮਰੇ	ਰੇ	ਮ	ਮ	ਪ	ਪ	ਨੀ	ਨੀ	ਸਾਂ	ਸਾਂ
ਗਾ	ਵੇ	ਕਾ	s	ਫ	ਲੁ	ਹੋ	s	ਈ	s	s	s
ਧ	ਧ	ਮ	ਮ	ਰੇ	ਰੇ	ਮਪ	ਨੀਸਾਂ	ਸਾਂਨੀ	ਧਪ	ਮਪ	ਪਪ
ਜਾ	s	ਆ	ਪੇ	ਦੇ	ਵੈ	ਸੋ	s	ਈ	s	s	s

ਰਾਗੁ ਸੋਰਠਿ

ਸੋਰਠਿ ਮਹਲਾ ੧ ਘਰੁ ੧ ਅਸਟਪਦੀਆ ਚਉਤੁਕੀ
ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ
ਦੁਬਿਧਾ ਨ ਪੜਉ ਹਰਿ ਬਿਨੁ ਹੋਰੁ ਨ ਪੂਜਉ ਮੜੈ ਮਸਾਣਿ ਨ ਜਾਈ ॥
ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਰਾਚਿ ਨ ਪਰ ਘਰਿ ਜਾਵਾ ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਨਾਮਿ ਬੁਝਾਈ ॥
ਘਰ ਭੀਤਰਿ ਘਰੁ ਗੁਰੂ ਦਿਖਾਇਆ ਸਹਜਿ ਰਤੇ ਮਨ ਭਾਈ ॥
ਤੂ ਆਪੇ ਦਾਨਾ ਆਪੇ ਬੀਨਾ ਤੂ ਦੇਵਹਿ ਮਤਿ ਸਾਈ ॥੧॥
ਮਨੁ ਬੈਰਾਗਿ ਰਤਉ ਬੈਰਾਗੀ ਸਬਦਿ ਮਨੁ ਬੋਧਿਆ ਮੇਰੀ ਮਾਈ ॥
ਅੰਤਰਿ ਜੋਤਿ ਨਿਰੰਤਰਿ ਬਾਣੀ ਸਾਰੇ ਸਾਹਿਬ ਸਿਉ ਲਿਵ ਲਾਈ ॥ ਰਹਾਉ ॥

(ਅੰਗ ੬੩੪-੬੩੫)

ਪਦ ਅਰਥ :

ਦੁਬਿਧਾ = ਦੁ-ਪਾਸਾ-ਪਨ, ਪਰਮਾਤਮਾ ਤੋਂ ਬਿਨਾ ਹੋਰ ਆਸਰੇ ਦੀ ਭਾਲ। ਨ ਪੜਉ = ਮੈਂ ਨਹੀਂ ਪੈਂਦਾ। ਨ ਪੂਜਉ = ਮੈਂ ਨਹੀਂ ਪੂਜਦਾ। ਮੜੈ = ਸਮਾਧ, ਕਬਰ। ਮਸਾਣਿ = ਸ਼ਮਸ਼ਾਨ, ਜਿੱਥੇ ਮੁਰਦੇ ਫੂਕੀਦੇ ਹਨ। ਨ ਜਾਈ = ਮੈਂ ਨਹੀਂ ਜਾਂਦਾ। ਰਾਚਿ = ਫਸ ਕੇ। ਪਰ ਘਰਿ = ਪਰਾਏ ਘਰ ਵਿਚ, ਪਰਮਾਤਮਾ ਤੋਂ ਬਿਨਾ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਘਰ ਵਿਚ। ਨਾਮਿ = ਨਾਮ ਨੇ। ਬੁਝਾਈ = ਬੁਝਾ ਦਿੱਤੀ ਹੈ। ਭੀਤਰਿ = ਅੰਦਰ। ਘਰੁ = ਪਰਮਾਤਮਾ ਦਾ ਨਿਵਾਸ। ਸਹਜਿ = ਅਡੋਲ ਅਵਸਥਾ ਵਿਚ। ਮਨ = ਮਨ ਨੂੰ। ਭਾਈ = ਪਸੰਦ ਆ ਗਈ ਹੈ। ਦਾਨਾ = ਜਾਣਨ ਵਾਲਾ। ਬੀਨਾ = ਪਛਾਣਨ ਵਾਲਾ। ਸਾਈ = ਹੇ ਸਾਈ! ਬੈਰਾਗਿ = ਵੈਰਾਗ ਵਿਚ, ਵਿਛੋੜੇ ਦੇ ਅਹਿਸਾਸ ਵਿਚ, ਬਿਰਹੇ ਵਿਚ। ਰਤਉ = ਰੰਗਿਆ ਹੋਇਆ। ਬੈਰਾਗੀ = ਤਿਆਗੀ। ਬੋਧਿਆ = ਵਿੱਝਿਆ ਹੋਇਆ। ਨਿਰੰਤਰਿ = ਵਿੱਥ ਤੋਂ ਬਿਨਾ, ਇੱਕ-ਰਸ।

ਰਾਗੁ ਸੋਰਠਿ (ਕਹਿਰਵਾ ੮ ਮਾਤਰਾ)

(ਅੰਗ ੬੩੪-੬੩੫)

1 ×	2	3	4	5 0	6	7	8
ਸਥਾਈ							
ਨੀ	ਨੀ	ਨੀਸ	ਸ	ਰੇ	ਰੇ	ਰੇ	ਰੇ
ਮ	s	ਨੁ	ਬੈ	ਰਾ	s	ਗਿ	s
ਨੀ	ਨੀ	ਨੀਸ	ਸ	ਰੇ	ਰੇ	ਰੇ	ਰੇ
ਰ	ਤ	ਉ	ਬੈ	ਰਾ	s	ਗੀ	s
ਮ	ਮ	ਮ	ਮ	ਮਰੇ	ਰੇ	ਰੇ	ਰੇ
ਸਬ	ਦਿ	ਮ	ਨੁ	ਬੇ	ਧਿ	ਆ	s
ਰੇਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਸ	ਸ	ਸ	ਸ
ਮੇ	s	ਰੀ	s	ਮਾ	s	ਈ	s
ਪ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪਮ	ਰੇ	ਰੇ	ਰੇ
ਅੰ	ਤ	ਰਿ	s	ਜੋ	s	ਤਿ	s
ਰੇਮ	ਮ	ਮ	ਮਪ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪ
ਨਿ	ਰੰ	ਤ	ਰਿ	ਬਾ	s	ਣੀ	s
ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਨੀਧ	ਪ	ਪ	ਪ
ਸਾ	s	ਚੇ	ਸਾ	ਹਿ	ਬ	ਸਿ	ਉ
ਧ	ਧ	ਧ	ਧ	ਮਰੇ	ਰੇ	ਨੀ	ਸ
ਲਿ	s	ਵ	s	ਲਾ	s	ਈ	s
ਅੰਤਰਾ							
ਮ	ਮ	ਮ	ਮਪ	ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ
ਦੁ	ਬਿ	ਧਾ	ਨ	ਪ	ੜ	ਉ	s
ਮ	ਮ	ਮ	ਮਪ	ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ
ਹਰਿ	ਬਿਨੁ	ਹੋਰੁ	ਨ	ਪੂ	ਜ	ਉ	s
ਮ	ਮ	ਮ	ਮਪ	ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ
ਮ	s	ਝੈ	s	ਮ	ਸਾ	ਣਿ	ਨ
ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਨੀ	ਨੀ	ਸਾਂ	ਸਾਂ
ਜਾ	s	s	s	ਈ	s	s	s
ਮ	ਮ	ਮ	ਮਪ	ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ
ਤ੍ਰਿ	ਸ	ਨਾ	s	ਰਾ	s	ਚਿ	s
ਮ	ਮ	ਮ	ਮਪ	ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ

ਨ	ਪਰ	ਘ	ਰਿ	ਜਾ	s	ਵਾ	s
ਮ	ਮ	ਮ	ਮਪ	ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ
ਕ੍ਰਿ	ਸ	ਨਾ	s	ਨਾ	s	ਮਿ	s
ਸਂ	ਸਂ	ਸਂ	ਸਂ	ਨੀ	ਨੀ	ਸਂ	ਸਂ
ਬੁ	s	s	s	ਝਾ	s	ਈ	s
ਮਪ	ਨੀਰੇਂ	ਰੇਂ	ਰੇਂ	ਰੇਂ	ਰੇਂ	ਰੇਂ	ਰੇਂ
ਘ	s	ਰ	s	ਭੀ	ਤ	ਰਿ	s
ਮਪ	ਨੀਰੇਂ	ਰੇਂ	ਰੇਂ	ਰੇਂ	ਰੇਂ	ਰੇਂ	ਰੇਂ
ਘ	ਰੁ	ਗੁ	ਰੂ	ਦਿਖਾ	ਇ	ਆ	s
ਮਂ	ਮਂ	ਮਂ	ਮਂ	ਮਰੇਂ	ਰੇਂ	ਰੇਂ	ਰੇਂ
ਸਹ	ਜਿ	ਰ	ਤੇ	ਮ	s	ਨ	s
ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਸਂ	ਸਂ	ਸਂ	ਸਂ
ਭਾ	s	s	s	ਈ	s	s	s
ਸਰੇਂ	ਰੇਂ	ਰੇਂ	ਰੇਂ	ਰੇਂ	ਰੇਂ	ਰੇਂ	ਰੇਂ
ਤੂ	s	ਆ	ਪੇ	ਦਾ	s	ਨਾ	s
ਨੀ	ਨੀ	ਧ	ਧ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪ
ਆ	s	ਪੇ	s	ਬੀ	s	ਨਾ	s
ਧ	ਧ	ਧ	ਧ	ਮ	ਮ	ਰੇ	ਰੇ
ਤੂ	s	s	s	ਦੇ	ਵ	ਹਿ	s
ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਸ	ਸ	ਸ	ਸ
ਮ	s	ਤਿ	s	ਸਾ	s	ਈ	s

ਰਾਗੁ ਸੋਰਠਿ

ਸੋਰਠਿ ਮਹਲਾ ੧ ਤਿਤੁਕੀ ॥

ਆਸਾ ਮਨਸਾ ਬੰਧਨੀ ਭਾਈ ਕਰਮ ਧਰਮ ਬੰਧਕਾਰੀ ॥

ਪਾਪਿ ਪੁੰਨਿ ਜਗੁ ਜਾਇਆ ਭਾਈ ਬਿਨਸੈ ਨਾਮੁ ਵਿਸਾਰੀ ॥

ਇਹ ਮਾਇਆ ਜਗਿ ਮੋਹਣੀ ਭਾਈ ਕਰਮ ਸਭੇ ਵੇਕਾਰੀ ॥੧॥

ਸੁਣਿ ਪੰਡਿਤ ਕਰਮਾ ਕਾਰੀ ॥

ਜਿਤੁ ਕਰਮਿ ਸੁਖੁ ਊਪਜੈ ਭਾਈ ਸੁ ਆਤਮ ਤਤੁ ਬੀਚਾਰੀ ॥ ਰਹਾਉ ॥

(ਅੰਗ ੬੩੫-੬੩੬)

ਪਦ ਅਰਥ :

ਆਸਾ ਮਨਸਾ = ਮਾਇਆ ਵਾਲੀਆਂ ਆਸਾਂ ਤੇ ਫੁਰਨੇ। ਬੰਧਨੀ = (ਮਾਇਆ ਦੇ ਮੋਹ ਵਿਚ) ਬੰਨ੍ਹਣ ਵਾਲੇ। ਭਾਈ = ਹੇ ਭਾਈ ! ਹੇ ਪੰਡਿਤ ! ਕਰਮ ਧਰਮ = ਉਹ ਕਰਮ ਜੋ ਧਾਰਮਿਕ ਮਿਥੇ ਹੋਏ ਹਨ, ਰਸਮੀ ਧਾਰਮਿਕ ਕਰਮ। ਬੰਧਕਾਰੀ = ਮਾਇਆ ਦੇ ਬੰਧਨ ਪੈਦਾ ਕਰਨ ਵਾਲੇ। ਪਾਪਿ ਪੁੰਨਿ = (ਰਸਮੀ ਤੌਰ ਤੇ ਮੰਨੇ ਹੋਏ) ਪਾਪ ਅਤੇ ਪੁੰਨ ਦੇ ਕਾਰਨ। ਬਿਨਸੈ = ਆਤਮਕ ਮੌਤ ਮਰਦਾ ਹੈ। ਵਿਸਾਰੀ = ਵਿਸਾਰ ਕੇ। ਜਗਿ = ਜਗਤ ਵਿਚ। ਵੇਕਾਰੀ = ਵਿਅਰਥ। ਪੰਡਿਤ = ਹੇ ਪੰਡਿਤ ! ਕਰਮਾ ਕਾਰੀ = ਕਰਮ ਕਾਂਡੀ, ਤੀਰਥ ਵਰਤ ਆਦਿਕ ਮਿਥੇ ਹੋਏ ਧਾਰਮਿਕ ਕਰਮਾਂ ਦਾ ਵਿਸ਼ਵਾਸੀ। ਜਿਤੁ = ਜਿਸ ਦੀ ਰਾਹੀਂ। ਜਿਤੁ ਕਰਮਿ = ਜਿਸ ਕਰਮ ਦੀ ਰਾਹੀਂ। ਆਤਮ ਤਤੁ = ਆਤਮਾ ਦਾ ਮੂਲ।

ਰਾਗੁ ਸੋਰਠਿ (ਦਾਦਰਾ ਏ ਮਾਤਰਾ)

(ਅੰਗ ੬੩੫-੬੩੬)

1 ×	2	3	4 0	5	6
ਸਥਾਈ					
ਪ	ਪ	ਪਮ	ਰੇ	ਰੇ	ਰੇ
ਸੁ	s	ਣਿ	ਪੰ	ਡਿ	ਤ
ਰੇਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਸ	ਸ	ਸ
ਕ	ਰ	ਮਾ	ਕਾ	s	ਰੀ
ਨੀ	ਨੀ	ਸਰੇ	ਰੇ	ਰੇ	ਰੇ
ਜਿ	s	ਤੁ	ਕਰ	ਮਿ	s
ਰੇ	ਰੇ	ਮ	ਪ	ਪ	ਪ
ਸੁਖੁ	ਊਪ	ਜੈ	ਭਾ	s	ਈ
ਪ	ਪ	ਪਮ	ਰੇ	ਰੇ	ਰੇ
ਸੁ	ਆਤ	ਮ	ਤ	s	ਤੁ
ਰੇਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਸ	ਸ	ਸ
ਬੀ	ਚਾ	s	ਰੀ	s	s
ਅੰਤਰਾ					
ਮ	ਮ	ਮਪ	ਪ	ਨੀ	ਨੀ
ਆ	s	ਸਾ	ਮ	ਨ	ਸਾ
ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਨੀ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ
ਬੰ	ਧ	ਨੀ	ਭਾ	s	ਈ
ਮਪ	ਨੀਰੋਂ	ਰੇਂ	ਰੇਂ	ਰੇਂ	ਰੇਂ
ਕ	ਰ	ਮ	ਧ	ਰ	ਮ
ਮਾਂ	ਮਾਂ	ਰੇਂਨੀ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ
ਬੰ	s	ਧ	ਕਾ	s	ਰੀ
ਮ	ਮ	ਮਪ	ਪ	ਨੀ	ਨੀ
ਪਾ	s	ਪਿ	ਪੁੰ	s	ਨਿ
ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਨੀ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ
ਜਗੁ	ਜਾਇ	ਆ	ਭਾ	s	ਈ
ਮਪ	ਨੀਰੋਂ	ਰੇਂ	ਰੇਂ	ਰੇਂ	ਰੇਂ
ਬਿ	ਨ	ਸੈ	ਨਾ	s	ਮੁ
ਮਾਂ	ਮਾਂ	ਰੇਂਨੀ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ

ਵਿ	ਸਾ	s	ਰੀ	s	s
ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂਰੇਂ	ਰੇਂਨੀ	ਸਾਂ	ਸਾਂ
ਇ	s	ਹ	ਮਾ	ਇ	ਆ
ਨੀ	ਨੀ	ਧ	ਪ	ਪ	ਪ
ਜਗਿ	ਮੋਹ	ਣੀ	ਭਾ	s	ਈ
ਧ	ਧ	ਧ	ਮਰੇ	ਰੇ	ਰੇ
ਕ	ਰ	ਮ	ਸ	s	ਭੇ
ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਸ	ਸ	ਸ
ਵੇ	ਕਾ	s	ਰੀ	s	s

ਰਾਗੁ ਸੋਰਠਿ

ਸੋਰਠਿ ਮਹਲਾ ੧ ॥

ਜਿਨੀ ਸਤਿਗੁਰੁ ਸੇਵਿਆ ਪਿਆਰੇ ਤਿਨੁ ਕੇ ਸਾਥ ਤਰੇ ॥

ਤਿਨ੍ਹਾ ਠਾਕ ਨ ਪਾਈਐ ਪਿਆਰੇ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਰਸਨ ਹਰੇ ॥

ਬੂਡੇ ਭਾਰੇ ਭੈ ਬਿਨਾ ਪਿਆਰੇ ਤਾਰੇ ਨਦਰਿ ਕਰੇ ॥੧॥

ਭੀ ਤੂਹੈ ਸਾਲਾਹਣਾ ਪਿਆਰੇ ਭੀ ਤੇਰੀ ਸਾਲਾਹ ॥

ਵਿਣੁ ਬੋਹਿਥ ਭੈ ਡੁਬੀਐ ਪਿਆਰੇ ਕੰਧੀ ਪਾਇ ਕਹਾਹ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

(ਅੰਗ ੬੩੬)

ਪਦ ਅਰਥ :

ਸਾਥ = {ਸਾਪੰ} ਕਾਫ਼ਲੇ, ਸੰਗੀ ਸਾਥੀ। ਠਾਕ = ਰੋਕ। ਰਸਨ = ਜੀਭ (ਨਾਲ) । ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਹਰੇ = ਹਰੀ ਦਾ ਨਾਮ-ਅੰਮ੍ਰਿਤ। ਭਾਰੇ = ਪਾਪਾਂ ਦੇ ਭਾਰ ਨਾਲ ਲੱਦੇ ਹੋਏ। ਭੀ = ਸਦਾ ਹੀ। ਤੂਹੈ = ਤੈਨੂੰ ਹੀ। ਪਿਆਰੇ = ਹੇ ਸੱਜਣ-ਪ੍ਰਭੂ !
ਸਾਲਾਹ = ਸਿਫਤ-ਸਾਲਾਹ। ਬੋਹਿਥ = ਜਹਾਜ਼ (ਨਾਮ ਦਾ)। ਭੈ = ਭਉ (-ਸਾਗਰ) ਵਿਚ। ਕੰਧੀ = ਕੰਢਾ।
ਕਹਾਹ = ਕਿਥੇ ?

ਰਾਗੁ ਸੋਰਠਿ (ਰੂਪਕ ੭ ਮਾਤਰਾ)
(ਅੰਗ ੬੩੬)

1 ×	2	3	4 2	5	6 3	7
ਸਥਾਈ						
ਮਰੇ	ਮ	ਮ	ਪ	ਪ	ਨੀ	ਨੀ
ਭੀ	s	s	ਤੂ	s	ਰੈ	s
ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਨੀ	ਨੀਧ	ਪ	ਪ
ਸਾਲਾ	ਹ	ਣਾ	ਪਿ	ਆ	ਰੇ	s
ਧ	ਧ	ਧ	ਮ	ਮ	ਰੇ	ਰੇ
ਭੀ	s	s	ਤੇ	s	ਰੀ	s
ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਸ	ਸ	ਸ	ਸ
ਸਾ	s	ਲਾ	ਹ	s	s	s
ਸ	ਸ	ਸ	ਸ	ਸ	ਸ	ਸ
ਵਿ	s	ਣੁ	ਬੋ	ਹਿ	ਥ	s
ਰੇ	ਰੇ	ਨੀ	ਧ	ਧ	ਪੁ	ਪੁ
ਭੈ	ਭੁਬੀ	ਐ	ਪਿ	ਆ	ਰੇ	s
ਮੁ	ਮੁ	ਮੁ	ਪੁ	ਪੁ	ਨੀ	ਨੀ
ਕੰ	s	ਧੀ	ਪਾ	s	ਇ	s
ਸ	ਸ	ਨੀ	ਸ	ਸ	ਸ	ਸ
ਕ	ਹਾ	s	ਹ	s	s	s
ਅੰਤਰਾ						
ਪ	ਪ	ਪ	ਮਰੇ	ਰੇ	ਰੇ	ਰੇ
ਜਿ	s	ਨੀ	ਸ	ਤਿ	ਗੁ	ਰੁ
ਮ	ਮ	ਮ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪ
ਸੇ	ਵਿ	ਆ	ਪਿ	ਆ	ਰੇ	s
ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ
ਤਿ	s	ਨੁ	ਕੇ	s	ਸਾ	ਥ
ਧ	ਧ	ਧ	ਮ	ਮ	ਪ	ਪ
ਤ	s	s	ਰੇ	s	s	s
ਮ	ਮ	ਮ	ਪ	ਪ	ਨੀ	ਨੀ
ਤਿ	s	ਨਾ	ਠਾ	ਕ	ਨ	s
ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਨੀ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ

ਪਾ	ਈ	ਐ	ਪਿ	ਆ	ਰੇ	ਸ
ਰੇਂ	ਰੇਂ	ਰੇਂ	ਮਾਂ	ਰੇਂ	ਰੇਂ	ਰੇਂ
ਅੰ	ਮ੍ਰਿ	ਤ	ਰ	ਸ	ਨ	ਸ
ਨੀ	ਨੀ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ
ਹ	ਸ	ਸ	ਰੇ	ਸ	ਸ	ਸ
ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਨੀ	ਨੀ	ਸਾਂ	ਸਾਂ
ਥੂ	ਸ	ਭੇ	ਭਾ	ਰੇ	ਭੈ	ਸ
ਹੀ	ਹੀ	ਧ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪ
ਬਿ	ਸ	ਨਾ	ਪਿ	ਆ	ਰੇ	ਸ
ਧ	ਧ	ਧ	ਮਰੇ	ਰੇ	ਰੇ	ਰੇ
ਤਾ	ਸ	ਰੇ	ਨ	ਦ	ਰਿ	ਸ
ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਸ	ਸ	ਸ	ਸ
ਕ	ਸ	ਸ	ਰੇ	ਸ	ਸ	ਸ

ਰਾਗੁ ਸੋਰਠਿ

ਸੋਰਠਿ ਮਹਲਾ ੧ ਪਹਿਲਾ ਦੁਤੁਕੀ ॥

ਤੂ ਗੁਣਦਾਤੈ ਨਿਰਮਲੇ ਭਾਈ ਨਿਰਮਲੁ ਨਾ ਮਨੁ ਹੋਇ ॥

ਹਮ ਅਪਰਾਧੀ ਨਿਰਗੁਣੇ ਭਾਈ ਤੁਝ ਹੀ ਤੇ ਗੁਣੁ ਸੋਇ ॥੧॥

ਮੇਰੇ ਪ੍ਰੀਤਮਾ ਤੂ ਕਰਤਾ ਕਰਿ ਵੇਖੁ ॥

ਹਉ ਪਾਪੀ ਪਾਖੰਡੀਆ ਭਾਈ ਮਨਿ ਤਨਿ ਨਾਮ ਵਿਸੇਖੁ ॥ ਰਹਾਉ ॥

(ਅੰਗ ੬੩੬-੬੩੭)

ਪਦ ਅਰਥ :

ਗੁਣਦਾਤੈ = (ਜੀਵਾਂ ਨੂੰ) ਗੁਣਾਂ ਦੀ ਦਾਤਿ ਦੇਣ ਵਾਲਾ। ਨਿਰਗੁਣੇ = ਗੁਣ-ਹੀਨ। ਤੇ = ਤੋਂ। ਸੋਇ ਗੁਣੁ = ਉਹ (ਨਿਰਮਲਤਾ ਦਾ) ਗੁਣ। ਵੇਖੁ = ਸੰਭਾਲ ਕਰ (ਮੇਰੀ)। ਹਉ = ਮੈਂ। ਭਾਈ = ਹੇ ਪ੍ਰਭੂ ! ਨਾਮ ਵਿਸੇਖੁ = ਨਾਮ ਦੀ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ਤਾ, ਨਾਮ ਮਹੱਤਤਾ।

ਰਾਗੁ ਸੋਰਠਿ (ਦਾਦਰਾ ਏ ਮਾਤਰਾ)
(ਅੰਗ ੬੩੬-੬੩੭)

1 x	2	3	4 0	5	6
ਸਥਾਈ					
ਸ	ਸ	ਸ	ਰੇਸ	ਨੀ	ਨੀ
ਮੇ	s	ਰੇ	ਪ੍ਰੀ	ਤ	s
ਨੀ	ਸ	ਨੀ	ਸ	ਸ	ਸ
ਮਾ	s	s	s	s	s
ਮ	ਮ	ਮ	ਮਰੇ	ਰੇ	ਰੇ
ਭੂ	s	s	ਕ	ਰ	ਤਾ
ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਸ	ਸ	ਸ
ਕ	s	ਰਿ	ਵੇ	s	ਖੁ
ਪੁ	ਪੁ	ਪੁ	ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ
ਹ	s	ਉ	ਪਾ	s	ਪੀ
ਰੇ	ਰੇ	ਰੇ	ਨੀ	ਸ	ਸ
ਪਾਖੰ	ਡੀ	ਆ	ਭਾ	s	ਈ
ਪ	ਪ	ਪ	ਮਰੇ	ਰੇ	ਰੇ
ਮ	s	ਨਿ	ਤ	s	ਨਿ
ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਸ	ਸ	ਸ
ਨਾ	s	ਮ	ਵਿਸੇ	s	ਖੁ
ਅੰਤਰਾ					
ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ
ਭੂ	ਗੁ	ਣ	ਦਾ	s	ਤੋਂ
ਨੀਸਾਂ	ਰੇਂ	ਰੇਂ	ਰੇਂ	ਰੇਂ	ਰੇਂ
ਨਿਰ	ਮ	ਲੇ	ਭਾ	s	ਈ
ਮਾਂ	ਮਾਂ	ਮਾਂ	ਮਰੇਂ	ਰੇਂ	ਰੇਂ
ਨਿਰ	ਮ	ਲੁ	ਨਾ	s	s
ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ
ਮ	s	ਨੁ	ਹੇ	s	ਇ
ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ
ਹ	s	ਮ	ਅਪ	ਰਾ	ਧੀ
ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਧ	ਪ	ਪ
ਨਿਰ	ਗੁ	ਣ	ਭਾ	s	ਈ
ਧ	ਧ	ਧ	ਮਰੇ	ਰੇ	ਰੇ
ਤੁ	ਝ	ਹੀ	ਤੇ	s	s
ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਸ	ਸ	ਸ
ਗੁ	s	ਣ	ਸੋ	s	ਇ

ਰਾਗੁ ਸੋਰਠਿ

(ਰਾਗੁ ਸੋਰਠਿ ਵਾਰ ਮਹਲੇ ੪ ਕੀ ੧੯ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ)

ਸਲੋਕੁ ਮਃ ੧ ॥

ਸੋਰਠਿ ਸਦਾ ਸੁਹਾਵਣੀ ਜੇ ਸਚਾ ਮਨਿ ਹੋਇ ॥

ਦੰਦੀ ਮੈਲੁ ਨ ਕਤੁ ਮਨਿ ਜੀਭੈ ਸਚਾ ਸੋਇ ॥

ਸਸੁਰੈ ਪੇਈਐ ਭੈ ਵਸੀ ਸਤਿਗੁਰੁ ਸੇਵਿ ਨਿਸੰਗ ॥

(ਅੰਗ ੬੪੨)

ਪਦ ਅਰਥ :

ਮਨਿ = ਮਨ ਵਿਚ। ਦੰਦੀ ਮੈਲੁ = ਦੰਦਾਂ ਵਿਚ ਮੈਲ, ਦੰਦ-ਕਥਾ, ਨਿੰਦਿਆ। ਕਤੁ = ਚੀਰ, ਵਿੱਥ, ਵੈਰ-ਵਿਰੋਧ।
ਸਸੁਰੈ = ਸਹੁਰੇ ਘਰ, ਪਰਲੋਕ ਵਿਚ। ਪੇਈਐ = ਪੇਕੇ ਘਰ, ਇਸ ਲੋਕ ਵਿਚ। ਨਿਸੰਗ = ਨਿਝੱਕ।

ਰਾਗੁ ਸੋਰਠਿ (ਅੱਧਾ ਤਿੰਨਤਾਲ ੧੬ ਮਾਤਰਾ)

(ਅੰਗ ੬੪੨)

1 ×	2	3	4	5 2	6	7	8	9 0	10	11	12	13 3	14	15	16
ਸਥਾਈ															
ਹੁੰ	ਹੁੰ	ਹੁੰ	ਹੁੰ	ਧ	ਧ	ਪ	ਪ	ਮ	-ਮ	ਪ	ਪ	ਮਪ	ਨੀਸਾਂ	ਰੇਂ	ਰੇਂ
ਸੁ	s	ਹਾ	s	ਵ	s	ਣੀ	s	s	ਸੋ	ਰ	ਠਿ	ਸ	s	ਦਾ	s
ਰੇਮ	ਪਨੀ	ਸਰੇਂ	ਨੀਸਾਂ	ਸਹੁੰ	ਧਪ	ਮਪ	ਧਪ	ਧ	ਧ	ਧ	ਧ	ਮਰੇ	ਰੇ	ਰੇ	ਰੇ
ਮ	s	ਨਿ	s	ਹੋ	s	ਇ	s	ਜੇ	s	s	s	ਸ	s	ਚਾ	s
ਅੰਤਰਾ															
-	ਨੀ	-ਸਾਂ	ਨੀ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਮਰੇ	ਮ	-	ਪ	ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ
s	ਕ	s	ਤੁ	ਮ	s	ਨਿ	s	ਦੰ	s	s	ਦੀ	ਮੈ	ਲ	s	ਨ
-	ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	-	ਰੇਂ	ਰੇਂ	ਰੇਂ	ਰੇਂ	ਰੇਂ	ਰੇਂ	ਰੇਂ
s	ਸੋ	s	s	ਇ	s	s	s	s	ਜੀ	s	ਭੈ	ਸ	s	ਚਾ	s
-	ਰੇਂ	ਨੀ	ਨੀ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਨੀਸਾਂ	ਰੇਂ	ਮਾਂ	ਮਾਂ	ਮਾਂ	ਮਾਂ	ਮਾਂ	ਮਾਂ
s	ਭੈ	s	s	ਵ	s	ਸੀ	s	ਸ	ਸੁ	ਰੈ	s	ਪੇ	ਈ	ਐ	s
ਰੇਮ	ਪਨੀ	ਸਰੇਂ	ਨੀਸਾਂ	ਸਹੁੰ	ਧਪ	ਮਪ	ਧਪ	ਧ	ਧ	ਧ	ਧ	ਮਰੇ	ਰੇ	ਰੇ	ਰੇ
ਨਿ	s	s	s	ਸੰ	s	ਗ	s	ਸ	ਤਿ	ਗੁ	ਰੁ	ਸੇ	s	ਵਿ	s

ਰਾਗੁ ਸੋਰਠਿ

(ਰਾਗੁ ਸੋਰਠਿ ਵਾਰ ਮਹਲੇ ੪ ਕੀ)

ਸਲੋਕ ਮਃ ੧ ॥

ਤਾ ਕੀ ਰਜਾਇ ਲੇਖਿਆ ਪਾਇ ਅਬ ਕਿਆ ਕੀਜੈ ਪਾਂਡੇ ॥

ਹੁਕਮੁ ਹੋਆ ਹਾਸਲੁ ਤਦੇ ਹੋਇ ਨਿਬੜਿਆ ਹੰਢਹਿ ਜੀਅ ਕਮਾਂਦੇ ॥੧॥

(ਅੰਗ ੬੫੩)

ਪਦ ਅਰਥ :

ਰਜਾਇ = ਰਜਾ ਵਿਚ। ਪਾਇ = ਪਾਈਦਾ = ਹੈ। ਪਾਂਡੇ ਹੇ ਪੰਡਿਤ ! ਹੰਢਹਿ = ਫਿਰਦੇ ਹਨ। ਜੀਅ = ਜੀਵ।

ਰਾਗੁ ਸੋਰਠਿ (ਤਿੰਨਤਾਲ ੧੬ ਮਾਤਰਾ)
(ਅੰਗ ੬੫੩)

1 x	2	3	4	5 2	6	7	8	9 0	10	11	12	13 3	14	15	16
ਸਥਾਈ															
ਨੀ s	ਨੀ ਲੇ	ਨੀ ਖਿ	ਨੀ ਆ	ਧ ਪਾ	ਧ s	ਪ ਇ	ਪ s	ਮ ਤਾ	-ਮ s	ਪ ਕੀ	ਪ s	ਮਪ ਰ	ਨੀਸਾਂ ਜਾ	ਰੇਂ ਇ	ਰੇਂ s
ਰੇਮ ਕੀ	ਪਨੀ s	ਸਾਰੇਂ ਜੈ	ਨੀਸਾਂ s	ਸਨੁਹੀ ਪਾਂ	ਧਪ s	ਮਪ ਡੇ	ਧਪ s	ਧ ਅ	ਧ s	ਧ ਬ	ਧ s	ਮਰੇ ਕਿ	ਰੇ ਆ	ਰੇ s	ਰੇ s
ਅੰਤਰਾ															
- s	ਨੀ ਤਦੇ	-ਸਾਂ ਹੋ	ਨੀ ਇ	ਸਾਂ ਨਿ	ਸਾਂ ਬ	ਸਾਂ ੜਿ	ਸਾਂ ਆ	ਮਰੇ ਹੁਕ	ਮ ਮੁ	- ਹੋ	ਪ ਆ	ਨੀ ਹਾ	ਨੀ ਸ	ਨੀ ਲੁ	ਨੀ s
ਰੇਮ ਕ	ਪਨੀ s	ਸਾਰੇਂ s	ਨੀਸਾਂ s	ਸਨੁਹੀ ਮਾਂ	ਧਪ s	ਮਪ ਦੇ	ਧਪ s	ਮਾਂ ਹੰ	ਰੇਂ ਢ	ਰੇਂ s	ਰੇਂ ਹਿ	ਸਾਂ ਜੀ	ਨੀ s	ਧ ਅ	ਪ s

ਰਾਗੁ ਧਨਾਸਰੀ

ਧਨਾਸਰੀ ਮਹਲਾ ੧ ਘਰੁ ੧ ਚਉਪਦੇ

ੴ ਸਤਿਨਾਮੁ ਕਰਤਾ ਪੁਰਖੁ
ਨਿਰਭਉ ਨਿਰਵੈਰੁ ਅਕਾਲ ਮੂਰਤਿ
ਅਜੂਨੀ ਸੈਭੰ ਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥

ਜੀਉ ਡਰਤੁ ਹੈ ਆਪਣਾ ਕੈ ਸਿਉ ਕਰੀ ਪੁਕਾਰ ॥

ਦੂਖ ਵਿਸਾਰਣੁ ਸੇਵਿਆ ਸਦਾ ਸਦਾ ਦਾਤਾਰੁ ॥੧॥

ਸਾਹਿਬੁ ਮੇਰਾ ਨੀਤ ਨਵਾ ਸਦਾ ਸਦਾ ਦਾਤਾਰੁ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

(ਅੰਗ ੬੬੦)

ਪਦ ਅਰਥ :

ਜੀਉ = ਜਿੰਦ। ਕੈ ਸਿਉ = ਕਿਸ ਪਾਸ? ਕਰੀ = ਮੈਂ ਕਰਾਂ। ਦੂਖ ਵਿਸਾਰਣੁ = ਦੁੱਖ ਦੂਰ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਪ੍ਰਭੂ। ਸੇਵਿਆ = ਮੈਂ ਸਿਮਰਿਆ ਹੈ। ਨੀਤ = ਨਿੱਤ। ਨਵਾ = (ਭਾਵ, ਦਾਤਾਂ ਦੇ ਦੇ ਕੇ ਅੱਕਣ ਵਾਲਾ ਨਹੀਂ)। ਦਾਤਾਰੁ = ਦਾਤਾਂ ਦੇਣ ਵਾਲਾ।

ਥਾਟ	:	ਕਾਫੀ
ਜਾਤੀ	:	ਐੜਵ-ਸੰਪੂਰਣ
ਵਾਦੀ	:	ਪੰਚਮ,
ਸੰਵਾਦੀ	:	ਸੜਜ
ਸੁਰ	:	ਗੰਧਾਰ ਨਿਸ਼ਾਦ ਕੋਮਲ
ਵਰਜਿਤ ਸੁਰ	:	ਆਰੋਹ ਵਿਚ ਰਿਸ਼ਭ ਧੈਵਤ
ਸਮਾਂ	:	ਦਿਨ ਦਾ ਤੀਸਰਾ ਪਹਿਰ
ਆਰੋਹ	:	ਸ ਗੁ ਮ ਪ ਨੀ ਸ
ਅਵਰੋਹ	:	ਸ ਨੀ ਧ ਪ, ਮ ਪ ਗੁ ਰੇ ਸ
ਮੁੱਖ ਅੰਗ	:	ਨੀ ਸ, ਗੁ ਮ ਪ, ਨੀ ਧ ਪ, ਮ ਪ ਗੁ, ਰੇ, ਸ

ਰਾਗੁ ਧਨਾਸਰੀ (ਤਿੰਨਤਾਲ ੧੬ ਮਾਤਰਾ)

(ਅੰਗ ੬੬੦)

1 ×	2	3	4	5 2	6	7	8	9 0	10	11	12	13 3	14	15	16
ਸਥਾਈ															
ਗੁ	ਗੁ	ਗੁ	ਰੇ	ਸ	ਸ	ਸ	ਸ	ਪ	ਪ	ਪ	ਗੁ	ਗੁ	ਮ	ਪ	ਪ
ਨੀ	s	ਤ	s	ਨ	s	ਵਾ	s	ਸਾ	ਹਿ	s	ਬੁ	ਮੇ	s	ਰਾ	s
ਗੁਮ	ਪਨੀ	ਸਾਂਨੀ	ਧਪ	ਸਾਂਨੀ	ਧਪ	ਮਗੁ	ਰੇਸ	ਗੁ	ਗੁ	ਮ	ਪ	ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ
ਦਾ	s	s	s	ਤਾ	s	ਰੁ	s	ਸ	s	ਦਾ	s	ਸ	s	ਦਾ	s
ਅੰਤਰਾ								ਪ	ਪ	ਪ	ਗੁ	ਗੁ	ਮ	ਪ	ਪ
ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਜੀ	s	ਉ	s	ਡ	ਰ	ਤੁ	ਹੈ
ਆ	s	s	s	ਪ	s	ਣਾ	s	ਪ	ਨੀ	ਸਾਂ	ਗੁਾਂ	ਗੁਾਂ	ਗੁਾਂ	ਗੁਾਂ	ਗੁਾਂ
ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਨੀਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਕੈ	s	ਸਿ	ਉ	ਕ	s	ਰੀ	s
ਪੁ	s	s	s	ਕਾ	s	ਰ	s	ਪ	ਪ	ਪ	ਗੁ	ਗੁ	ਮ	ਪ	ਪ
ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਨੀਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਦੂ	s	ਖ	s	ਵਿ	ਸਾ	ਰ	ਣੁ
ਸੇ	s	s	s	ਵਿ	s	ਆ	s	ਗੁਾਂ	ਗੁਾਂ	ਗੁਾਂ	ਗੁਾਂ	ਰੇਂ	ਰੇਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ
ਗੁਮ	ਪਨੀ	ਸਾਂਨੀ	ਧਪ	ਸਾਂਨੀ	ਧਪ	ਮਗੁ	ਰੇਸ	ਸ	s	ਦਾ	s	ਸ	s	ਦਾ	s
ਦਾ	s	s	s	ਤਾ	s	ਰੁ	s								

੨. ਸਦ ਕੁਰਬਾਣੈ ਜਾਉ॥

੩. ਦੂਜਾ ਨਾਹੀ ਕੋਇ ਜਿਸੁ ਆਗੈ ਪਿਆਰੇ ਜਾਇ ਕਹਾ॥

੪. ਸਾਹਿਬ ਤੇਰੇ ਨਾਮ ਵਿਟਹੁ ਬਿੰਦ ਬਿੰਦ ਚੁਖ ਚੁਖ ਹੋਇ॥

ਪਦ ਵੀ ਉਪਰੋਕਤ ਸਥਾਈ ਅੰਤਰੇ ਤੇ ਗਾਉਣਾ ਹੈ।

ਰਾਗੁ ਧਨਾਸਰੀ

ਧਨਾਸਰੀ ਮਹਲਾ ੧ ॥

ਹਮ ਆਦਮੀ ਹਾਂ ਇਕ ਦਮੀ ਮੁਹਲਤਿ ਮੁਹਤੁ ਨ ਜਾਣਾ ॥

ਨਾਨਕੁ ਬਿਨਵੈ ਤਿਸੈ ਸਰੇਵਹੁ ਜਾ ਕੇ ਜੀਅ ਪਰਾਣਾ ॥੧॥

ਅੰਧੇ ਜੀਵਨਾ ਵੀਚਾਰਿ ਦੇਖਿ ਕੇਤੇ ਕੇ ਦਿਨਾ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

(ਅੰਗ ੬੬੦-੬੬੧)

ਪਦ ਅਰਥ :

ਹਮ = ਅਸੀਂ। ਇਕ ਦਮੀ = ਇਕ ਦਮ ਵਾਲੇ। ਦਮ = ਸੁਆਸ, ਸਾਹ। ਮੁਹਲਤਿ = (ਜਿੰਦਗੀ ਦੀ) ਮਿਆਦ। ਮੁਹਤੁ = (ਮੌਤ ਦਾ) ਸਮਾਂ। ਨ ਜਾਣਾ = ਅਸੀਂ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੇ। ਸਰੇਵਹੁ = ਸਿਮਰੇ। ਜੀਅ ਪਰਾਣਾ = ਜਿੰਦ ਤੇ ਪ੍ਰਾਣ। ਅੰਧੇ = ਹੇ ਅੰਨ੍ਹੇ ਜੀਵ! ਹੇ (ਮਾਇਆ ਦੇ ਮੋਹ ਵਿਚ) ਅੰਨ੍ਹੇ ਹੋਏ ਜੀਵ ! ਜੀਵਨਾ ਕੇਤੇ ਕੇ ਦਿਨਾ = ਕਿਤਨੇ ਕੁ ਦਿਨ ਦਾ ਜੀਵਨ? ਥੋੜੇ ਹੀ ਦਿਨਾਂ ਦਾ ਜੀਵਨ।

ਰਾਗੁ ਧਨਾਸਰੀ (ਦਾਦਰਾ ਏ ਮਾਤਰਾ)

(ਅੰਗ ੬੬੦-੬੬੧)

1 ×	2	3	4 0	5	6
ਸਥਾਈ					
ਸ	ਸ	ਸਮ	ਮ	ਮ	ਮ
ਅੰ	s	ਧੇ	ਜੀ	ਵ	ਨਾ
ਮਗੁ	ਗੁ	ਰੇ	ਸ	ਸ	ਸ
ਵੀ	s	s	ਚਾ	s	ਰਿ
ਪ	ਪ	ਪ	ਨੀ	ਧ	ਪ
ਦੇ	s	ਖਿ	ਕੇ	ਤੇ	ਕੇ
ਗੁ	ਗੁ	ਰੇ	ਨੀ	ਸ	ਸ
ਦਿ	s	s	ਨਾ	s	s
ਅੰਤਰਾ					
ਪ	ਪ	ਪ	ਪਨੀ	ਨੀ	ਨੀ
ਹ	ਮ	s	ਆਦ	ਮੀ	ਹਾਂ
ਪ	ਨੀ	ਰੇਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ
ਇ	s	ਕ	ਦ	ਮੀ	s
ਨੀ	ਨੀ	ਸਾਂ	ਗੁੰ	ਗੁੰ	ਗੁੰ
ਮੁਹ	ਲ	ਤਿ	ਮੁਹ	ਤੁ	ਨ
ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ
ਜਾ	s	s	ਣਾ	s	s
ਪ	ਪ	ਪ	ਪਨੀ	ਨੀ	ਨੀ
ਨਾ	ਨ	ਕੁ	ਬਿ	ਨ	ਵੈ
ਪ	ਨੀ	ਰੇਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ
ਤਿ	s	ਸੈ	ਸ	ਰੇ	ਵਹੁ
ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂਨੀ	ਧ	ਪ
ਜਾ	s	ਕੇ	ਜੀ	s	ਅ
ਗੁ	ਗੁ	ਰੇ	ਨੀ	ਸ	ਸ
ਪ	s	s	ਰਾ	ਣਾ	s

ਰਾਗੁ ਧਨਾਸਰੀ

ਧਨਾਸਰੀ ਮਹਲਾ ੧ ਘਰੁ ਦੂਜਾ
ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥
ਕਿਉ ਸਿਮਰੀ ਸਿਵਰਿਆ ਨਹੀ ਜਾਇ ॥
ਤਪੈ ਹਿਆਉ ਜੀਅੜਾ ਬਿਲਲਾਇ ॥
ਸਿਰਜਿ ਸਵਾਰੇ ਸਾਚਾ ਸੋਇ ॥
ਤਿਸੁ ਵਿਸਰਿਐ ਚੰਗਾ ਕਿਉ ਹੋਇ ॥੧॥
ਹਿਕਮਤਿ ਹੁਕਮਿ ਨ ਪਾਇਆ ਜਾਇ ॥
ਕਿਉ ਕਰਿ ਸਾਚਿ ਮਿਲਉ ਮੇਰੀ ਮਾਇ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

(ਅੰਗ ੬੬੧)

ਪਦ ਅਰਥ :

ਸਿਮਰੀ = ਮੈਂ ਸਿਮਰਾਂ। ਹਿਆਉ = ਹਿਰਦਾ। ਜੀਅੜਾ = ਜਿੰਦ। ਬਿਲਲਾਇ = ਵਿਲਕਦਾ ਹੈ। ਸਿਰਜਿ = ਪੈਦਾ ਕਰ ਕੇ।
ਸਵਾਰੇ = ਸਵਾਰਦਾ ਹੈ, ਚੰਗੇ ਜੀਵਨ ਵਾਲਾ ਬਣਾਂਦਾ ਹੈ। ਸਾਚਾ = ਸਦਾ ਕਾਇਮ ਰਹਿਣ ਵਾਲਾ ਅਕਾਲ ਪੁਰਖ। ਤਿਸੁ
ਵਿਸਰਿਐ = ਜੇ ਉਸ (ਪ੍ਰਭੂ) ਨੂੰ ਭੁਲਾ ਦੇਈਏ। ਕਿਉ ਹੋਇ = ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦਾ। ਹਿਕਮਤਿ = ਚਲਾਕੀ। ਹੁਕਮਿ = ਹੁਕਮ
ਨਾਲ, ਧੱਕੇ ਨਾਲ, ਕੋਈ ਹੱਕ ਜਤਾਣ ਨਾਲ। ਸਾਚਿ = ਸਦਾ-ਥਿਰ ਪ੍ਰਭੂ ਵਿਚ। ਮਿਲਉ = ਮੈਂ ਮਿਲਾਂ। ਮਾਇ = ਹੇ ਮਾਂ!

ਰਾਗੁ ਧਨਾਸਰੀ (ਰੂਪਕ ੭ ਮਾਤਰਾ)
(ਅੰਗ ੬੬੧)

1 x	2	3	4 2	5	6 3	7
ਸਥਾਈ						
ਪ	ਪ	ਮ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪ
ਹਿਕ	ਮ	ਤਿ	ਹੁ	ਕ	ਮਿ	ਨ
ਗੁ	ਗੁ	ਰੇ	ਨੀ	ਨੀ	ਸ	ਸ
ਪਾ	ਇ	ਆ	ਜਾ	s	ਇ	s
ਪੁ	ਪੁ	ਨੀ	ਸ	ਸ	ਸ	ਸ
ਕਿਉ	ਕਰਿ	ਸਾਚਿ	ਮਿ	ਲ	ਉ	s
ਗੁ	ਗੁ	ਗੁ	ਰੇ	ਰੇ	ਸ	ਸ
ਮੇ	s	ਰੀ	ਮਾ	s	ਇ	s
ਅੰਤਰਾ						
ਪ	ਪ	ਪ	ਪਗੁ	ਗੁ	ਗੁ	ਗੁ
ਕਿ	s	ਉ	ਸਿ	ਮ	ਰੀ	s
ਮ	ਮ	ਪ	ਨੀ	ਨੀ	ਸਾਂ	ਸਾਂ
ਸਿਵ	ਰਿ	ਆ	ਨ	ਹੀ	ਜਾ	ਇ
ਪ	ਪ	ਪ	ਪਗੁ	ਗੁ	ਗੁ	ਗੁ
ਤ	s	ਪੈ	ਹਿ	ਆ	ਉ	s
ਮ	ਮ	ਪ	ਨੀ	ਨੀ	ਸਾਂ	ਸਾਂ
ਜੀ	ਅ	ੜਾ	ਬਿ	ਲ	ਲਾ	ਇ
ਸਾਂਗੁੰ	ਗੁੰ	ਗੁੰ	ਗੁੰ	ਗੁੰ	ਗੁੰ	ਗੁੰ
ਸਿ	ਰ	ਜਿ	ਸ	ਵਾ	ਰੇ	s
ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ
ਸਾ	s	ਚਾ	ਸੋ	s	ਇ	s
ਸਾਂਹੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਧ	ਧ	ਪ	ਪ
ਤਿ	s	ਸੁ	ਵਿਸ	ਰਿ	ਐ	s
ਗੁਮ	ਪਮ	ਗੁ	ਰੇ	ਰੇ	ਸ	ਸ
ਚੰ	s	ਗਾ	ਕਿ	ਉ	ਹੋ	ਇ

ਰਾਗੁ ਧਨਾਸਰੀ

ਧਨਾਸਰੀ ਮਹਲਾ ੧ ॥

ਨਦਰਿ ਕਰੇ ਤਾ ਸਿਮਰਿਆ ਜਾਇ ॥

ਆਤਮਾ ਦ੍ਰਵੈ ਰਹੈ ਲਿਵ ਲਾਇ ॥

ਆਤਮਾ ਪਰਾਤਮਾ ਏਕੋ ਕਰੈ ॥

ਅੰਤਰ ਕੀ ਦੁਬਿਧਾ ਅੰਤਰਿ ਮਰੈ ॥੧॥

ਗੁਰ ਪਰਸਾਦੀ ਪਾਇਆ ਜਾਇ ॥

ਹਰਿ ਸਿਉ ਚਿਤੁ ਲਾਗੈ ਫਿਰਿ ਕਾਲੁ ਨ ਖਾਇ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

(ਅੰਗ ੬੬੧)

ਪਦ ਅਰਥ :

ਨਦਰਿ = ਕ੍ਰਿਪਾ-ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀ। ਦ੍ਰਵੈ = ਨਰਮ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਪੰਘਰਦਾ ਹੈ। ਪਰਾਤਮਾ = ਪਰ ਆਤਮਾ, ਦੂਜਿਆਂ ਦਾ ਆਤਮਾ, ਦੂਜਿਆਂ ਦਾ ਆਪਾ। ਦੁਬਿਧਾ = ਮੇਰ-ਤੇਰ। ਅੰਤਰ ਕੀ = ਅੰਦਰਲੇ ਦੀ। ਅੰਤਰਿ = ਅੰਦਰ ਹੀ {ਲਫਜ਼ 'ਅੰਦਰ' ਨਾਂਵ ਹੈ, 'ਅੰਤਰਿ' ਕ੍ਰਿਆ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ਣ ਹੈ} ਪਰਸਾਦੀ = ਕਿਰਪਾ ਨਾਲ। ਕਾਲੁ = ਮੌਤ, ਮੌਤ ਦਾ ਡਰ।

ਰਾਗੁ ਧਨਾਸਰੀ (ਰੂਪਕ ੭ ਮਾਤਰਾ)
(ਅੰਗ ੬੬੧)

1 ×	2	3	4 2	5	6 3	7
ਸਥਾਈ						
ਪ	ਪ	ਮ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪ
ਗੁ	ਰ	ਸ	ਪਰ	ਸ	ਸਾ	ਦੀ
ਗੁ	ਗੁ	ਰੇ	ਨੀ	ਨੀ	ਸ	ਸ
ਪਾ	ਇ	ਆ	ਜਾ	ਸ	ਇ	ਸ
ਪੁ	ਪੁ	ਨੀ	ਸ	ਸ	ਸ	ਸ
ਹਰਿ	ਸਿਉ	ਚਿਤੁ	ਲਾ	ਸ	ਗੈ	ਸ
ਗੁ	ਗੁ	ਗੁ	ਰੇ	ਰੇ	ਸ	ਸ
ਫਿਰਿ	ਕਾ	ਲੁ ਨ	ਖਾ	ਸ	ਇ	ਸ
ਅੰਤਰਾ						
ਪ	ਪ	ਪ	ਪਗੁ	ਗੁ	ਗੁ	ਗੁ
ਨ	ਦ	ਰਿ	ਕ	ਸ	ਰੇ	ਸ
ਮ	ਮ	ਪ	ਨੀ	ਨੀ	ਸਾਂ	ਸਾਂ
ਤਾ	ਸਿਮ	ਰਿਆ	ਜਾ	ਸ	ਇ	ਸ
ਪ	ਪ	ਪ	ਪਗੁ	ਗੁ	ਗੁ	ਗੁ
ਆ	ਤ	ਮਾ	ਦੁ	ਸ	ਵੈ	ਸ
ਮ	ਮ	ਪ	ਨੀ	ਨੀ	ਸਾਂ	ਸਾਂ
ਰਹੈ	ਲਿ	ਵ	ਲਾ	ਸ	ਇ	ਸ
ਸਾਂਗੁ	ਗੁੰ	ਗੁੰ	ਗੁੰ	ਗੁੰ	ਗੁੰ	ਗੁੰ
ਆ	ਤ	ਮਾ	ਪ	ਰਾ	ਤ	ਮਾ
ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ
ਏ	ਸ	ਕੋ	ਕ	ਸ	ਰੈ	ਸ
ਸਾਂਹੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਧ	ਧ	ਪ	ਪ
ਅੰਤ	ਰ	ਕੀ	ਦੁ	ਬਿ	ਧਾ	ਸ
ਗੁਮ	ਪਮ	ਗੁ	ਰੇ	ਰੇ	ਸ	ਸ
ਅੰ	ਤ	ਰਿ	ਮ	ਸ	ਰੈ	ਸ

ਰਾਗੁ ਧਨਾਸਰੀ

ਧਨਾਸਰੀ ਮਹਲਾ ੧ ॥

ਜੀਉ ਤਪਤੁ ਹੈ ਬਾਰੇ ਬਾਰ ॥

ਤਪਿ ਤਪਿ ਖਪੈ ਬਹੁਤੁ ਬੇਕਾਰ ॥

ਜੈ ਤਨਿ ਬਾਣੀ ਵਿਸਰਿ ਜਾਇ ॥

ਜਿਉ ਪਕਾ ਰੋਗੀ ਵਿਲਲਾਇ ॥੧॥

ਬਹੁਤਾ ਬੋਲਣੁ ਝਖਣੁ ਹੋਇ ॥

ਵਿਣੁ ਬੋਲੇ ਜਾਣੈ ਸਭੁ ਸੋਇ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

(ਅੰਗ ੬੬੧-੬੬੨)

ਪਦ ਅਰਥ :

ਤਪਤੁ ਹੈ = ਦੁਖੀ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਬਾਰੇ ਬਾਰ = ਬਾਰ ਬਾਰ, ਮੁੜ ਮੁੜ। ਤਪਿ ਤਪਿ = ਤਪ ਕੇ ਤਪ ਕੇ, ਦੁਖੀ ਹੋ ਹੋ ਕੇ।
ਬੇਕਾਰ = ਵਿਕਾਰਾਂ ਵਿਚ। ਜੈ ਤਨਿ = ਜਿਸ ਸਰੀਰ ਵਿਚ। ਵਿਸਰਿ ਜਾਇ = ਭੁੱਲ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਪਕਾ ਰੋਗੀ = ਕੇੜ ਦੇ
ਰੋਗ ਵਾਲਾ। ਬਹੁਤਾ ਬੋਲਣੁ = (ਸਹੇੜੇ ਹੋਏ ਦੁੱਖਾਂ ਬਾਰੇ) ਬਹੁਤੇ ਗਿਲੇ। ਝਖਣੁ = ਵਿਅਰਥ ਬਕਵਾਸ। ਸੋਇ = ਉਹ ਪ੍ਰਭੂ।

ਰਾਗੁ ਧਨਾਸਰੀ (ਝੱਪਤਾਲ ੧੦ ਮਾਤਰਾ)

(ਅੰਗ ੬੬੧-੬੬੨)

1 ×	2	3 2	4	5	6 0	7	8 3	9	10
ਸਥਾਈ									
ਗੁਮ	ਪ	ਗੁਮ	ਪਨੀ	ਧਪ	ਗੁ	ਗੁ	ਰੇ	ਰੇ	ਸ
ਬਹੁ	ਤਾ	ਬੋ	ਲ	ਣੁ	ਝਖ	ਣੁ	ਹੋ	s	ਇ
ਨੀ	ਨੀ	ਸ	ਗੁ	ਗੁ	ਮ	ਗੁ	ਰੇ	ਰੇ	ਸ
ਵਿ	ਣੁ	ਬੋ	s	ਲੇ	ਜਾਣੈ	ਸਭੁ	ਸੋ	s	ਇ
ਅੰਤਰਾ									
ਪ	ਪ	ਗੁ	ਗੁ	ਮ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪ
ਜੀ	ਉ	ਤਪ	ਤੁ	ਹੈ	ਬਾ	ਰੇ	ਬਾ	s	ਰ
ਪ	ਪ	ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਨੀਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ
ਤ	ਪਿ	ਤਪਿ	ਖ	ਪੈ	ਬਹੁ	ਤੁ	ਬੇ	ਕਾ	ਰ
ਪਨੀ	ਸਾਂਗੁ	ਗੁ	ਗੁ	ਗੁ	ਗੁ	ਰੇ	ਨੀ	ਸਾਂ	ਸਾਂ
ਜੈ	s	ਤ	s	ਨਿ	ਬਾਣੀ	ਵਿਸਰਿ	ਜਾ	s	ਇ
ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਨੀ	ਧ	ਪ	ਗੁਮ	ਪਨੀ	ਧਪ	ਮਗੁ	ਰੇਸ
ਜਿ	ਉ	ਪਕਾ	ਰੇ	ਗੀ	ਵਿ	ਲ	ਲਾ	s	ਇ

ਰਾਗੁ ਧਨਾਸਰੀ

ਧਨਾਸਰੀ ਮਹਲਾ ੧ ॥

ਚੇਰੁ ਸਲਾਹੇ ਚੀਤੁ ਨ ਭੀਜੈ ॥

ਜੇ ਬਦੀ ਕਰੇ ਤਾ ਤਸੂ ਨ ਛੀਜੈ ॥

ਚੇਰ ਕੀ ਹਾਮਾ ਭਰੇ ਨ ਕੋਇ ॥

ਚੇਰੁ ਕੀਆ ਚੰਗਾ ਕਿਉ ਹੋਇ ॥੧॥

ਸੁਣਿ ਮਨ ਅੰਧੇ ਕੁਤੇ ਕੂੜਿਆਰ ॥

ਬਿਨੁ ਬੋਲੇ ਬੂਝੀਐ ਸਚਿਆਰੁ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

(ਅੰਗ ੬੬੨)

ਪਦ ਅਰਥ :

ਸਲਾਹੇ = ਸਿਫਤ ਕਰੇ, ਖੁਸ਼ਾਮਦ ਕਰੇ। ਭੀਜੈ = ਭਿੱਜਦਾ, ਪਤੀਜਦਾ। ਬਦੀ = ਬੁਰਿਆਈ, ਨਿੰਦਿਆ। ਤਸੂ = ਰਤਾ ਭੀ। ਛੀਜੈ = ਛਿੱਜਦਾ, ਕਮਜ਼ੋਰ ਹੁੰਦਾ, ਘਾਬਰਦਾ। ਹਾਮਾ = ਹਮਾਇਤ। ਕੀਆ = ਕੀਤਾ ਗਿਆ, ਬਣਾਇਆ ਗਿਆ। ਕਿਉ ਹੋਇ = ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦਾ। ਮਨ = ਹੇ ਮਨ! ਕੁਤੇ = ਕੁੱਤੇ ਵਾਂਗ ਲਾਲਚੀ। ਕੂੜਿਆਰ = ਹੇ ਝੂਠੇ ! ਬੂਝੀਐ = ਪਛਾਣਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਸਚਿਆਰ = ਸੱਚਾ ਮਨੁੱਖ।

ਰਾਗੁ ਧਨਾਸਰੀ (ਝੱਪਤਾਲ ੧੦ ਮਾਤਰਾ)

(ਅੰਗ ੬੬੨)

1 ×	2	3 2	4	5	6 0	7	8 3	9	10
ਸਥਾਈ									
ਗੁਮ	ਪ	ਗੁਮ	ਪਨੀ	ਧਪ	ਗੁ	ਗੁ	ਰੇ	ਰੇ	ਸ
ਸੁਣਿ	ਮਨ	ਅੰ	s	ਧੇ	ਕੁ	ਤੇ	ਕੂੜਿ	ਆ	ਰ
ਨੀ	ਨੀ	ਸ	ਗੁ	ਗੁ	ਮ	ਗੁ	ਰੇ	ਰੇ	ਸ
ਬਿ	ਨੁ	ਬੋ	s	ਲੇ	ਬੂਝੀ	ਐ	ਸਚਿ	ਆ	ਰ
ਅੰਤਰਾ									
ਪ	ਪ	ਗੁ	ਗੁ	ਮ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪ
ਚੇ	ਰੁ	ਸ	ਲਾ	ਹੇ	ਚੀਤੁ	ਨ	ਭੀ	s	ਜੈ
ਪ	ਪ	ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਨੀਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ
ਜੇ	ਬ	ਦੀ	ਕ	ਰੇ	ਤਾ ਤ	ਸੂ ਨ	ਛੀ	s	ਜੈ
ਪਨੀ	ਸਾਂਗੁ	ਗੁ	ਗੁ	ਗੁ	ਗੁ	ਰੇ	ਨੀ	ਸਾਂ	ਸਾਂ
ਚੇਰ	ਕੀ	ਹਾ	s	ਮਾ	ਭਰੇ	ਨ	ਕੋ	s	ਇ
ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਨੀ	ਧ	ਪ	ਗੁਮ	ਪਨੀ	ਧਪ	ਮਗੁ	ਰੇਸ
ਚੇ	ਰੁ	ਕੀ	ਆ	s	ਚੰਗਾ	ਕਿਉ	ਹੋ	s	ਇ

ਰਾਗੁ ਧਨਾਸਰੀ

ਧਨਾਸਰੀ ਮਹਲਾ ੧ ॥

ਕਾਇਆ ਕਾਗਦੁ ਮਨੁ ਪਰਵਾਣਾ ॥

ਸਿਰ ਕੇ ਲੇਖ ਨ ਪੜੈ ਇਆਣਾ ॥

ਦਰਗਹ ਘੜੀਅਹਿ ਤੀਨੇ ਲੇਖ ॥

ਖੇਟਾ ਕਾਮਿ ਨ ਆਵੈ ਵੇਖੁ ॥੧॥

ਨਾਨਕ ਜੇ ਵਿਚਿ ਰੂਪਾ ਹੋਇ ॥

ਖਰਾ ਖਰਾ ਆਖੈ ਸਭੁ ਕੋਇ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

(ਅੰਗ ੬੬੨)

ਪਦ ਅਰਥ :

ਕਾਇਆ = ਸਰੀਰ। ਕਾਗਦੁ = ਕਾਗਜ਼। ਪਰਵਾਣਾ = ਪਰਵਾਨਾ, ਲਿਖਿਆ ਹੋਇਆ ਹੁਕਮ। ਇਆਣਾ = ਅੰਵਾਣਾ ਜੀਵ।
ਦਰਗਹ = ਦਰਗਾਹੀ ਨਿਯਮ ਅਨੁਸਾਰ। ਘੜੀਅਹਿ = ਘੜੇ ਜਾਂਦੇ ਹਨ, ਉੱਕਰੇ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਤੀਨੇ ਲੇਖ = (ਰਜੋ ਤਮੋ ਸਤੇ) ਤ੍ਰਿਗੁਣੀ ਕੀਤੇ ਕੰਮਾਂ ਦੇ ਸੰਸਕਾਰ-ਰੂਪ ਲੇਖ। ਕਾਮਿ = ਕੰਮ ਵਿਚ। ਖੇਟਾ = ਖੇਟਾ ਸੰਸਕਾਰ। ਕਾਮਿ ਨ ਆਵੈ = ਲਾਭਦਾਇਕ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ। ਨਾਨਕ = ਹੇ ਨਾਨਕ ! ਵਿਚਿ = ਆਤਮਕ ਜੀਵਨ ਵਿਚ। ਰੂਪਾ = ਚਾਂਦੀ, ਸੁੱਧ ਧਾਤ, ਪਵਿਤਰ।
ਸਭੁ ਕੋਇ = ਹਰੇਕ ਜੀਵ।

ਰਾਗੁ ਧਨਾਸਰੀ (ਤੱਪਤਾਲ ੧੦ ਮਾਤਰਾ)

(ਅੰਗ ੬੬੨)

1 ×	2	3 2	4	5	6 0	7	8 3	9	10
ਸਥਾਈ									
ਗੁਮ	ਪ	ਗੁਮ	ਪਨੀ	ਧਪ	ਗੁ	ਗੁ	ਰੇ	ਰੇ	ਸ
ਨਾਨ	ਕ	ਜੇ	s	ਵਿਚਿ	ਰੁ	ਪਾ	ਹੋ	s	ਇ
ਨੀ	ਨੀ	ਸ	ਗੁ	ਗੁ	ਮ	ਗੁ	ਰੇ	ਰੇ	ਸ
ਖ	ਰਾ	ਖ	s	ਰਾ	ਆਖੇ	ਸਭੁ	ਕੋ	s	ਇ
ਅੰਤਰਾ									
ਪ	ਪ	ਗੁ	ਗੁ	ਮ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪ
ਕਾਇ	ਆ	ਕਾ	ਗ	ਦੁ	ਮ	ਨੁ	ਪਰ	ਵਾ	ਣਾ
ਪ	ਪ	ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਨੀਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ
ਸਿਰ	ਕੇ	ਲੇ	s	ਖ	ਨ	ਪੜੇ	ਇ	ਆ	ਣਾ
ਪਨੀ	ਸਾਂਗੁੰ	ਗੁੰ	ਗੁੰ	ਗੁੰ	ਗੁੰ	ਰੇਂ	ਨੀ	ਸਾਂ	ਸਾਂ
ਦਰ	ਗਹ	ਘੜੀ	ਅ	ਹਿ	ਤੀ	ਨੇ	ਲੇ	s	ਖ
ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਨੀ	ਧ	ਪ	ਗੁਮ	ਪਨੀ	ਧਪ	ਮਗੁ	ਰੇਸ
ਖੇ	ਟਾ	ਕਾ	s	ਮਿ	ਨ	ਆਵੈ	ਵੇ	s	ਖੁ

ਰਾਗੁ ਧਨਾਸਰੀ

ਧਨਾਸਰੀ ਮਹਲਾ ੧ ਘਰੁ ੩

ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥

ਕਾਲੁ ਨਾਹੀ ਜੋਗੁ ਨਾਹੀ ਨਾਹੀ ਸਤ ਕਾ ਢਬੁ ॥

ਥਾਨਸਟ ਜਗ ਭਰਿਸਟ ਹੋਏ ਡੂਬਤਾ ਇਵ ਜਗੁ ॥੧॥

ਕਲ ਮਹਿ ਰਾਮ ਨਾਮੁ ਸਾਰੁ ॥

ਅਖੀ ਤ ਮੀਟਹਿ ਨਾਕ ਪਕੜਹਿ ਠਗਣ ਕਉ ਸੰਸਾਰੁ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

(ਅੰਗ ੬੬੨-੬੬੩)

ਪਦ ਅਰਥ :

ਕਾਲੁ = ਸਮਾਂ, ਮਨੁੱਖਾ ਜਨਮ ਦਾ ਸਮਾਂ। ਜੋਗੁ = ਮਿਲਾਪ, ਪਰਮਾਤਮਾ ਦਾ ਦਾ ਮਿਲਾਪ। ਸਤ = ਉੱਚਾ ਆਚਰਨ। ਢਬੁ = ਤਰੀਕਾ। ਥਾਨਸਟ = ਸ਼੍ਰੇਸ਼ਟ ਥਾਂ, ਪਵਿਤ੍ਰ ਹਿਰਦੇ। ਜਗ = ਜਗਤ ਦੇ। ਭਰਿਸਟ = ਗੰਦੇ। ਇਵ = ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ, ਇਹਨਾਂ ਵਿਖਾਵੇ ਦੀਆਂ ਸਮਾਧੀਆਂ ਨਾਲ। ਕਲ ਮਹਿ = ਸੰਸਾਰ ਵਿਚ {ਨੇਟ ਗੁਰਮਤ ਅਨੁਸਾਰ ਕਿਸੇ ਖਾਸ ਜੁਗ ਨੂੰ ਕੋਈ ਪ੍ਰਭਾਤਾ ਵਡਿਆਈ ਨਹੀਂ ਹੈ}। ਸਾਰੁ = ਸ਼੍ਰੇਸ਼ਟ। ਤ = ਤਾਂ। ਮੀਟਹਿ = ਮੀਟਦੇ ਹਨ। ਕਉ = ਵਾਸਤੇ।

ਰਾਗੁ ਧਨਾਸਰੀ (ਏਕਤਾਲ ੧੨ ਮਾਤਰਾ)

(ਅੰਗ ੬੬੨-੬੬੩)

1 ×	2	3 0	4	5 2	6	7 0	8	9 3	10	11 4	12
ਸਥਾਈ											
ਗੁਮ	ਪਨੀ	ਧਪ	ਪ	ਪ	ਪ	ਗੁਮ	ਪ	ਮ	ਗੁ	ਰੇ	ਸ
ਕ	ਲ	s	ਮ	s	ਹਿ	ਰਾ	ਮ	ਨਾ	ਮੁ	ਸਾ	ਰੁ
ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਮ	ਮ	ਮ	ਗੁ	ਗੁ	ਗੁ	ਰੇ	ਸ	ਸ
ਅ	ਖੀ	ਤ	s	ਮੀਟ	ਹਿ	ਨਾ	s	ਕ	ਪਕ	ੜ	ਹਿ
ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਨੀ	ਧ	ਪ	ਮਪ	ਨੀਸਾਂ	ਸਾਂਨੀ	ਧਪ	ਮਗੁ	ਰੇਸ
ਠ	ਗ	ਣ	ਕ	ਉ	s	ਸੰ	s	ਸਾ	s	ਰੁ	s
ਅੰਤਰਾ											
ਪ	ਪ	ਪ	ਗੁਮ	ਪਨੀ	ਨੀ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਨੀ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ
ਕਾ	s	ਲੁ	ਨਾ	s	ਹੀ	ਜੋ	s	ਗੁ	ਨਾ	s	ਹੀ
ਪਨੀ	ਸਾਂਗੁ	ਗੁ	ਗੁ	ਗੁ	ਗੁ	ਰੇ	ਨੀ	ਨੀ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ
ਨਾ	s	ਹੀ	ਸ	s	ਤ	ਕਾ	s	s	ਢ	s	ਬੁ
ਪ	ਪ	ਪ	ਗੁਮ	ਪਨੀ	ਨੀ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਨੀ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ
ਥਾਨ	ਸ	ਟ	ਜ	s	ਗ	ਭਰਿ	ਸ	ਟ	ਹੋ	s	ਏ
ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਨੀ	ਧ	ਪ	ਮਪ	ਨੀਸਾਂ	ਸਾਂਨੀ	ਧਪ	ਮਗੁ	ਰੇਸ
ਭੂ	ਬ	ਤਾ	ਇ	s	ਵ	ਜ	s	s	s	ਗੁ	s

ਰਾਗੁ ਧਨਾਸਰੀ

ਧਨਾਸਰੀ ਮਹਲਾ ੧ ਆਰਤੀ

ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥

ਗਗਨ ਮੈ ਥਾਲੁ ਰਵਿ ਚੰਦੁ ਦੀਪਕ ਬਨੇ ਤਾਰਿਕਾ ਮੰਡਲ ਜਨਕ ਮੇਤੀ ॥

ਧੂਪੁ ਮਲਆਨਲੇ ਪਵਣੁ ਚਵਰੇ ਕਰੇ ਸਗਲ ਬਨਰਾਇ ਫੁਲੰਤ ਜੇਤੀ ॥੧॥

ਕੈਸੀ ਆਰਤੀ ਹੋਇ ਭਵ ਖੰਡਨਾ ਤੇਰੀ ਆਰਤੀ ॥

ਅਨਹਤਾ ਸਬਦ ਵਾਜੰਤ ਭੇਰੀ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

(ਅੰਗ ੬੬੩)

ਪਦ ਅਰਥ :

ਗਗਨ = ਆਕਾਸ਼। ਗਗਨ ਮੈ = ਗਗਨ ਮਯ, ਆਕਾਸ਼-ਰੂਪ, ਸਾਰਾ ਆਕਾਸ਼। ਰਵਿ = ਸੂਰਜ। ਦੀਪਕ = ਦੀਵੇ। ਜਨਕ = ਜਾਣੇ, ਮਾਨੇ, ਜਿਵੇਂ। ਮਲਆਨਲੇ = {ਮਲਯ-ਅਨਲੇ} ਮਲਯ ਪਹਾੜ ਵਲੋਂ ਆਉਣ ਵਾਲੀ ਹਵਾ (ਅਨਲ = ਹਵਾ)। ਮਲਯ ਪਰਬਤ ਉਤੇ ਚੰਦਨ ਦੇ ਬੂਟੇ ਹੋਣ ਕਰ ਕੇ ਉਧਰੋਂ ਆਉਣ ਵਾਲੀ ਹਵਾ ਸੁਗੰਧੀ ਵਾਲੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਮਲਯ ਪਹਾੜ ਭਾਰਤ ਦੇ ਦੱਖਣ ਵਿਚ ਹੈ। ਬਨਰਾਇ = ਬਨਸਪਤੀ। ਫੁਲੰਤ = ਫੁੱਲ ਦੇ ਰਹੀ ਹੈ। ਜੇਤੀ = ਜੇਤਿ-ਰੂਪ ਪ੍ਰਭੂ। ਅਨਹਤਾ = {ਅਨ-ਹਤ} ਜੋ ਬਿਨਾ ਵਜਾਏ ਵੱਜੇ, ਇੱਕ-ਰਸ। ਸਬਦ = ਆਵਾਜ਼, ਜੀਵਨ-ਰੋ। ਭੇਰੀ = ਡੱਫ, ਨਗਾਰਾ।

ਰਾਗੁ ਧਨਾਸਰੀ (ਰੂਪਕ ੭ ਮਾਤਰਾ)
(ਅੰਗ ੬੬੩)

1 x	2	3	4 2	5	6 3	7
ਸਥਾਈ						
ਮਪ	ਪ	ਪ	ਪਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ
ਕੈ	s	ਸੀ	ਆ	ਰ	ਤੀ	s
ਨੀਸਾਂ	ਸਾਂ	ਨੀ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ
ਹੋ	s	s	ਇ	s	s	s
ਸਾਂਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਧ	ਧ	ਪ	ਪ
ਭਵ	ਖੰ	ਡਨਾ	ਤੇ	s	ਰੀ	s
ਗੁ	ਗੁ	ਗੁ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪ
ਆ	s	s	ਰ	s	ਤੀ	s
ਨੀ	ਨੀ	ਸ	ਮ	ਮ	ਮ	ਮ
ਅਨ	ਹ	ਤਾ	ਸ	ਬ	ਦ	s
ਗੁ	ਗੁ	ਗੁ	ਰੇ	ਰੇ	ਸ	ਸ
ਵਾ	ਜੰ	ਤ	ਭੇ	s	ਰੀ	s
ਅੰਤਰਾ						
ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਧ	ਧ	ਪ	ਪ
ਗਗ	ਨ	ਮੈ	ਥਾ	s	ਲੁ	s
ਪ	ਨੀ	ਨੀ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ
ਰਵਿ	ਚੰ	ਦੁ	ਦੀਪ	ਕ	ਬ	ਨੇ
ਗੁੰ	ਗੁੰ	ਗੁੰ	ਗੁੰ	ਗੁੰ	ਗੁੰ	ਗੁੰ
ਤਾ	ਰਿ	ਕਾ	ਮੰ	ਡ	ਲ	s
ਰੇਂ	ਰੇਂ	ਨੀ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ
ਜ	ਨ	ਕ	ਮੋ	s	ਤੀ	s
ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਧ	ਧ	ਪ	ਪ
ਧੂਪੁ	ਮਲ	ਆਨ	ਲੋ	s	s	s
ਪ	ਨੀ	ਨੀ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ
ਪਵਣੁ	ਚਵ	ਰੋ	ਕ	s	ਰੇ	s
ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਧ	ਧ	ਪ	ਪ
ਸ	ਗ	ਲ	ਬ	ਨ	ਰਾ	ਇ
ਗੁ	ਗੁ	ਰੇ	ਸ	ਸ	ਸ	ਸ
ਫੁ	ਲੰ	ਤ	ਜੋ	s	ਤੀ	s

ਰਾਗੁ ਧਨਾਸਰੀ

ਧਨਾਸਰੀ ਮਹਲਾ ੧ ਘਰੁ ੨

ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥

ਗੁਰੁ ਸਾਗਰੁ ਰਤਨੀ ਭਰਪੂਰੇ ॥

ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਸੰਤ ਚੁਗਹਿ ਨਹੀ ਦੂਰੇ ॥

ਹਰਿ ਰਸੁ ਚੋਗ ਚੁਗਹਿ ਪ੍ਰਭ ਭਾਵੈ ॥

ਸਰਵਰ ਮਹਿ ਹੰਸੁ ਪ੍ਰਾਨਪਤਿ ਪਾਵੈ ॥੧॥

ਕਿਆ ਬਗੁ ਬਪੁੜਾ ਛਪੜੀ ਨਾਇ ॥

ਕੀਚੜਿ ਡੂਬੈ ਮੈਲੁ ਨ ਜਾਇ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

(ਅੰਗ ੬੮੫-੬੮੬)

ਪਦ ਅਰਥ :

ਰਤਨੀ = ਰਤਨਾਂ ਨਾਲ, ਸੋਹਣੇ ਜੀਵਨ-ਉਪਦੇਸ਼। ਭਰਪੂਰੇ = ਨਕਾ ਨਕ ਭਰਿਆ ਹੋਇਆ। ਸੰਤ = ਗੁਰਮੁਖਿ ਬੰਦੇ।

ਚੁਗਹਿ = ਚੁਗਦੇ ਹਨ। ਚੋਗ = ਖੁਰਾਕ, ਆਤਮਕ ਜੀਵਨ ਦੀ ਖੁਰਾਕ। ਪ੍ਰਾਨਪਤਿ = ਪਰਮਾਤਮਾ। ਬਗੁ = ਬਗਲਾ।

ਬਪੁੜਾ = ਵਿਚਾਰਾ। ਨਾਇ = ਨਾਉਂਦਾ ਹੈ। ਕੀਚੜਿ = ਚਿੱਕੜ ਵਿਚ।

ਰਾਗੁ ਧਨਾਸਰੀ (ਰੂਪਕ ੭ ਮਾਤਰਾ)
(ਅੰਗ ੬੮੫-੬੮੬)

1 x	2	3	4 2	5	6 3	7
ਸਥਾਈ						
ਪਮ	ਗੁਮ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪ
ਕਿਆ	ਬ	ਗੁ	ਬ	ਪੁ	ੜਾ	s
ਨੀ	ਨੀ	ਨੀਧ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪ
ਛ	ਪ	ੜੀ	ਨਾ	s	ਇ	s
ਸ	ਸ	ਸਮ	ਮ	ਮ	ਮ	ਮ
ਕੀ	ਚ	ੜਿ	ਭੂ	s	ਬੈ	s
ਗੁਮ	ਪ	ਪ	ਗੁ	ਚੇ	ਸ	ਸ
ਮੈਲੁ	ਨ	s	ਜਾ	s	ਇ	s
ਅੰਤਰਾ						
ਪ	ਪ	ਪ	ਪਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ
ਗੁ	s	ਰੁ	ਸਾ	ਗ	ਰੁ	s
ਪਨੀ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਨੀ	ਨੀ	ਸਾਂ	ਸਾਂ
ਰ	ਤ	ਨੀ	ਭਰ	ਪੂ	ਚੇ	s
ਪ	ਪ	ਪ	ਪਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ
ਅੰ	ਮ੍ਰਿ	ਤੁ	ਸੰ	ਤ	ਚੁਗ	ਹਿ
ਪਨੀ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਨੀ	ਨੀ	ਸਾਂ	ਸਾਂ
ਨ	s	ਹੀ	ਦੂ	s	ਚੇ	s
ਪਨੀ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਗੁਾਂ	ਗੁਾਂ	ਗੁਾਂ	ਗੁਾਂ
ਹਰਿ	ਰਸੁ	ਚੋਗ	ਚੁ	ਗ	ਹਿ	s
ਮਾਂ	ਗੁ	ਚੇਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ
ਪ੍ਰ	s	ਭ	ਭਾ	s	ਵੈ	s
ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਨੀ	ਧ	ਪ	ਪ
ਸਰ	ਵਰ	ਮਹਿ	ਹੰ	s	ਸੁ	s
ਗੁਮ	ਪਨੀ	ਧਪ	ਗੁਮ	ਪਮ	ਗੁਚੇ	ਸ
ਪ੍ਰਾਨ	ਪ	ਤਿ	ਪਾ	s	ਵੈ	s

ਰਾਗੁ ਧਨਾਸਰੀ

ਧਨਾਸਰੀ ਮਹਲਾ ੧ ॥

ਸਹਜਿ ਮਿਲੈ ਮਿਲਿਆ ਪਰਵਾਣੁ ॥

ਨਾ ਤਿਸੁ ਮਰਣੁ ਨ ਆਵਣੁ ਜਾਣੁ ॥

ਠਾਕੁਰ ਮਹਿ ਦਾਸੁ ਦਾਸ ਮਹਿ ਸੇਇ ॥

ਜਹ ਦੇਖਾ ਤਹ ਅਵਰੁ ਨ ਕੋਇ ॥੧॥

ਗੁਰਮੁਖਿ ਭਗਤਿ ਸਹਜ ਘਰੁ ਪਾਈਐ ॥

ਬਿਨੁ ਗੁਰ ਭੇਟੇ ਮਰਿ ਆਈਐ ਜਾਈਐ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

(ਅੰਗ ੬੮੬)

ਪਦ ਅਰਥ :

ਹਜਿ = ਅਡੋਲ ਅਵਸਥਾ ਵਿਚ। ਮਰਣੁ = ਆਤਮਕ ਮੌਤ। ਆਵਣੁ ਜਾਣੁ = ਜਨਮ ਮਰਨ ਦਾ ਗੇੜ। ਸੇਇ = ਉਹ (ਠਾਕੁਰ)। ਸਹਜ ਘਰੁ = ਅਡੋਲ ਆਤਮਕ ਅਵਸਥਾ ਦਾ ਘਰ। ਮਰਿ = ਆਤਮਕ ਮੌਤ ਮਰ ਕੇ।

ਰਾਗੁ ਧਨਾਸਰੀ (ਰੂਪਕ ੭ ਮਾਤਰਾ)
(ਅੰਗ ੬੮੬)

1 ×	2	3	4 2	5	6 3	7
ਸਥਾਈ						
ਪਮ	ਗੁਮ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪ
ਗੁਰ	ਮੁ	ਖਿ	ਭ	ਗ	ਤਿ	s
ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪ
ਸਹ	ਜ	ਘਰੁ	ਪਾ	ਈ	ਐ	s
ਸ	ਸ	ਸਮ	ਮ	ਮ	ਮ	ਮ
ਬਿਨੁ	ਗੁ	ਰ	ਭੇ	s	ਟੇ	s
ਗੁਮ	ਪ	ਪ	ਗੁ	ਚੇ	ਸ	ਸ
ਮਰਿ	ਆਈ	ਐ	ਜਾ	ਈ	ਐ	s
ਅੰਤਰਾ						
ਪ	ਪ	ਪ	ਪਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ
ਸ	ਹ	ਜਿ	ਮਿ	s	ਲੈ	s
ਪਨੀ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਨੀ	ਨੀ	ਸਾਂ	ਸਾਂ
ਮਿ	ਲਿ	ਆ	ਪ	ਰ	ਵਾ	ਣੁ
ਪ	ਪ	ਪ	ਪਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ
ਨਾ	ਤਿ	ਸੁ	ਮ	ਰ	ਣੁ	s
ਪਨੀ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਨੀ	ਨੀ	ਸਾਂ	ਸਾਂ
ਨ	ਆਵ	ਣੁ	ਜਾ	s	ਣੁ	s
ਪਨੀ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਗੁਾਂ	ਗੁਾਂ	ਗੁਾਂ	ਗੁਾਂ
ਠਾਕੁ	ਰ	ਮਹਿ	ਦਾ	s	ਸੁ	s
ਮਾਂ	ਗੁਾਂ	ਚੇਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ
ਦਾਸ	ਮ	ਹਿ	ਸੋ	s	ਇ	s
ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਨੀ	ਧ	ਪ	ਪ
ਜ	s	ਹ	ਦੇ	s	ਖਾ	s
ਗੁਮ	ਪਨੀ	ਧਪ	ਗੁਮ	ਪਮ	ਗੁਰੇ	ਸ
ਤਹ	ਅਵ	ਰੁ	ਨ	s	ਕੋ	ਇ

ਰਾਗੁ ਧਨਾਸਰੀ

ਧਨਾਸਰੀ ਮਹਲਾ ੧ ਛੰਤ

ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥

ਤੀਰਥਿ ਨਾਵਣ ਜਾਉ ਤੀਰਥੁ ਨਾਮੁ ਹੈ ॥

ਤੀਰਥੁ ਸਬਦ ਬੀਚਾਰੁ ਅੰਤਰਿ ਗਿਆਨੁ ਹੈ ॥

ਗੁਰ ਗਿਆਨੁ ਸਾਚਾ ਥਾਨੁ ਤੀਰਥੁ ਦਸ ਪੁਰਬ ਸਦਾ ਦਸਾਹਰਾ ॥

ਹਉ ਨਾਮੁ ਹਰਿ ਕਾ ਸਦਾ ਜਾਚਉ ਦੇਹੁ ਪ੍ਰਭ ਧਰਣੀਧਰਾ ॥

(ਅੰਗ ੬੮੭-੬੮੮)

ਪਦ ਅਰਥ :

ਤੀਰਥਿ = ਤੀਰਥ ਉਤੇ। ਜਾਉ = ਮੈਂ ਜਾਂਦਾ ਹਾਂ। ਸਬਦ ਬੀਚਾਰੁ = ਸ਼ਬਦ ਦੀ ਵਿਚਾਰ। ਅੰਤਰਿ = ਅੰਦਰ, ਮਨ ਵਿਚ। ਗਿਆਨੁ = ਪਰਮਾਤਮਾ ਨਾਲ ਜਾਣ-ਪਛਾਣ। ਸਾਚਾ = ਸਦਾ-ਥਿਰ ਰਹਿਣ ਵਾਲਾ। ਦਸ ਪੁਰਬ = ਦਸ ਪਵਿਤ੍ਰ ਦਿਹਾੜੇ {ਮੱਸਿਆ, ਸੰਗ੍ਰਹੰਦ, ਪੂਰਨਮਾਸੀ, ਚਾਨਣਾ ਐਤਵਾਰ, ਸੂਰਜ ਗ੍ਰਹਣ, ਚੰਦ ਗ੍ਰਹਿਣ, ਦੋ ਅਸ਼ਟਮੀਆਂ, ਦੋ ਚੌਦੋਂ}। ਦਸਾਹਰਾ = ਦਸ ਪਾਪ ਹਰਨ ਵਾਲਾ ਦਿਨ, ਜੇਠ ਸੂਚੀ ਦਸਮੀ, ਗੰਗਾ ਦਾ ਜਨਮ ਦਿਨ। ਹਉ = ਮੈਂ। ਜਾਚਉ = ਮੰਗਦਾ ਹਾਂ। ਧਰਣੀਧਰਾ = {ਧਰਣੀ = ਧਰਤੀ। ਧਰ = ਆਸਰਾ} ਹੇ ਧਰਤੀ ਦੇ ਆਸਰੇ ਪ੍ਰਭੂ !

ਰਾਗੁ ਧਨਾਸਰੀ (ਕਹਿਰਵਾ ੮ ਮਾਤਰਾ)

(ਅੰਗ ੬੮੭-੬੮੮)

1	2	3	4	5	6	7	8
x				0			
ਸਥਾਈ							
ਸ	ਸ	ਸ	ਸ	ਸ	ਸ	ਸ	ਸ
ਤੀ	ਰ	s	ਥਿ	ਨਾ	ਵ	ਣ	s
ਸਰੇ	ਰੇ	ਰੇ	ਰੇ	ਰੇ	ਰੇ	ਰੇ	ਰੇ
ਜਾ	s	s	s	ਉ	s	s	s
ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ
ਤੀ	ਰ	ਥੁ	ਨਾ	s	ਮੁ	s	s

ਨੀਸ	ਸ	ਸ	ਸ	ਸ	ਸ	ਸ	ਸ
ਰੈ	s	s	s	s	s	s	s
ਪ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪ	ਮ	ਮ
ਤੀ	ਰ	ਥੁ	s	ਸ	ਬ	s	ਦ
ਮ	ਮ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪ
ਬੀ	s	s	s	ਚਾ	ਰੁ	s	s
ਪਗੁ	ਗੁ	ਗੁ	ਗੁ	ਗੁ	ਗੁ	ਗੁ	ਗੁ
ਅੰ	ਤ	s	ਰਿ	ਗਿ	ਆ	ਨੁ	s
ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਸ	ਸ	ਸ	ਸ
ਰੈ	s	s	s	s	s	s	s
ਅੰਤਰਾ							
ਪ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪ
ਗੁਰ	s	ਗਿਆ	ਨੁ	ਸਾ	s	ਚਾ	s
ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ
ਥਾ	s	ਨੁ	s	ਤੀ	ਰ	ਥੁ	s
ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ
ਦ	s	ਸ	s	ਪੁ	ਰ	ਬ	s
ਗੁੰ	ਗੁੰ	ਰੇਂ	ਰੇਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ
ਸ	s	ਦਾ	s	ਦਸਾ	ਹ	s	ਰਾ
ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ
ਹ	ਉ	ਨਾ	ਮੁ	ਹ	ਰਿ	s	ਕਾ
ਨੀ	ਨੀ	ਧ	ਧ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪ
ਸ	s	ਦਾ	s	ਜਾ	ਚ	ਉ	s
ਗੁ	ਗੁ	ਗੁ	ਗੁ	ਰੇ	ਰੇ	ਰੇ	ਰੇ
ਦੇ	s	ਹੁ	s	ਪ੍ਰ	s	ਭ	s
ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਸ	ਸ	ਸ	ਸ
ਧ	ਰ	ਣੀ	s	ਧ	s	ਰਾ	s

੨. ਸਾਚਿ ਨ ਲਾਗੈ ਮੈਲੁ ਕਿਆ ਮਲੁ ਧੋਈਐ॥

੩. ਸੰਗਤਿ ਮੀਤ ਮਿਲਾਪੁ ਪੂਰਾ ਨਾਵਣੇ॥

੪. ਕਹਣੁ ਕਹੈ ਸਭੁ ਕੋਇ ਕੇਵਡੁ ਆਖੀਐ॥

ਪਦ ਵੀ ਉਪਰੋਕਤ ਸਥਾਈ ਅੰਤਰੇ ਤੇ ਗਾਉਣਾ ਹੈ।

ਰਾਗੁ ਧਨਾਸਰੀ

ਧਨਾਸਰੀ ਮਹਲਾ ੧॥

ਜੀਵਾ ਤੇਰੈ ਨਾਇ ਮਨਿ ਆਨੰਦੁ ਹੈ ਜੀਉ ॥

ਸਾਚੇ ਸਾਚਾ ਨਾਉ ਗੁਣ ਗੋਵਿੰਦੁ ਹੈ ਜੀਉ ॥

ਗੁਰ ਗਿਆਨੁ ਅਪਾਰਾ ਸਿਰਜਣਹਾਰਾ ਜਿਨਿ ਸਿਰਜੀ ਤਿਨਿ ਗੋਈ ॥

ਪਰਵਾਣਾ ਆਇਆ ਹੁਕਮਿ ਪਠਾਇਆ ਫੇਰਿ ਨ ਸਕੈ ਕੋਈ ॥

(ਅੰਗ ੬੮੮-੬੮੯)

ਪਦ ਅਰਥ :

ਜੀਵਾ = ਜੀਵਾਂ, ਮੈਂ ਜੀਉ ਪੈਦਾ ਹਾਂ, ਮੇਰੇ ਅੰਦਰ ਆਤਮਕ ਜੀਵਨ ਪੈਦਾ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਤੇਰੈ ਨਾਇ = ਤੇਰੇ ਨਾਮ ਵਿਚ (ਜੁੜ ਹੋ ਕੇ)। ਮਨਿ = ਮਨ ਵਿਚ। ਜੀਉ = ਹੋ ਪ੍ਰਭੂ ਜੀ ! ਸਾਚੇ ਸਾਚਾ = ਸਦਾ ਹੀ ਥਿਰ ਰਹਿਣ ਵਾਲਾ। ਗੁਰ ਗਿਆਨੁ = ਗੁਰੂ ਦਾ ਦਿੱਤਾ ਹੋਇਆ ਗਿਆਨ (ਦੱਸਦਾ ਹੈ ਕਿ)। ਜਿਨਿ = ਜਿਸ (ਪ੍ਰਭੂ) ਨੇ। ਸਿਰਜੀ = ਪੈਦਾ ਕੀਤੀ ਹੈ। ਤਿਨਿ = ਉਸੇ (ਪ੍ਰਭੂ) ਨੇ। ਗੋਈ = ਨਾਸ ਕੀਤੀ ਹੈ। ਪਰਵਾਣਾ = ਸੱਦਾ। ਹੁਕਮਿ = ਹੁਕਮ ਅਨੁਸਾਰ। ਪਠਾਇਆ = ਭੇਜਿਆ ਹੋਇਆ। ਫੇਰਿ ਨ ਸਕੈ = ਮੋੜ ਨਹੀਂ ਸਕਦਾ।

ਰਾਗੁ ਧਨਾਸਰੀ (ਰੂਪਕ ੭ ਮਾਤਰਾ)

(ਅੰਗ ੬੮੮-੬੮੯)

1	2	3	4	5	6	7
×			2		3	
ਸਥਾਈ						
ਪ	ਪ	ਪ	ਪਗੁ	ਗੁ	ਮ	ਮ
ਜੀ	s	ਵਾ	ਤੇ	s	ਚੈ	s
ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਧ	ਧ	ਪ	ਪ
ਨਾ	s	s	ਇ	s	s	s
ਪ	ਪ	ਪ	ਪਗੁ	ਮ	ਪ	ਪ
ਮ	s	ਨਿ	ਆਨੰ	ਦੁ	ਚੈ	s

ਗੁ	ਗੁ	ਰੇ	ਨੀ	ਨੀ	ਸ	ਸ
ਜੀ	s	s	ਉ	s	s	s
ਪ	ਪ	ਪ	ਪਗੁ	ਗੁ	ਮ	ਮ
ਸਾ	s	ਚੋ	ਸਾ	s	ਚਾ	s
ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਧ	ਧ	ਪ	ਪ
ਨਾ	s	s	ਉ	s	s	s
ਪ	ਪ	ਪ	ਪਗੁ	ਮ	ਪ	ਪ
ਗੁ	s	ਣ	ਗੋ	ਵਿੰਦੁ	ਹੈ	s
ਗੁ	ਗੁ	ਰੇ	ਨੀ	ਨੀ	ਸ	ਸ
ਜੀ	s	s	ਉ	s	s	s
ਅੰਤਰਾ						
ਪ	ਪ	ਪ	ਗੁ	ਗੁ	ਮ	ਮ
ਗੁਰ	ਗਿਆ	ਨੁ	ਅ	ਪਾ	ਰਾ	s
ਪ	ਪ	ਨੀ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ
ਸਿਰ	ਜ	ਣ	ਹਾ	s	ਰਾ	s
ਗੁੰ	ਗੁੰ	ਗੁੰ	ਰੇਂ	ਰੇਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ
ਜਿ	s	ਨਿ	ਸਿ	ਰ	ਜੀ	s
ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ
ਤਿ	s	ਨਿ	ਗੋ	s	ਈ	s
ਨੀ	ਨੀ	ਸਾਂ	ਮਾਂ	ਮਾਂ	ਮਾਂ	ਮਾਂ
ਪਰਵਾਣਾ	ਆ	ਇਆ	ਹੁਕ	s	ਮਿ	s
ਗੁੰ	ਗੁੰ	ਗੁੰ	ਰੇਂ	ਰੇਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ
ਪ	ਠਾ	s	ਇ	s	ਆ	s
ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਧ	ਧ	ਪ	ਪ
ਫੇ	s	ਰਿ	ਨ	s	ਸ	ਕੈ
ਗੁਮ	ਪਨੀ	ਧਪ	ਗੁਮ	ਪਮ	ਗੁਰੇ	ਸ
ਕੋ	s	s	ਈ	s	s	s

੨. ਤੁਮ ਸਰਿ ਅਵਰੁ ਨ ਕੋਇ ਆਇਆ ਜਾਇਸੀ ਜੀਉ॥

੩. ਤੂ ਸਚਾ ਸਿਰਜਣਹਾਰੁ ਅਲਖ ਸਿਰੰਦਿਆ ਜੀਉ॥

੪. ਭਗਤ ਸੋਹਹਿ ਦਰਵਾਰਿ ਸਬਦਿ ਸੁਹਾਇਆ ਜੀਉ॥

ਪਦ ਵੀ ਉਪਰੋਕਤ ਸਥਾਈ ਅੰਤਰੇ ਤੇ ਗਾਉਣਾ ਹੈ।

ਰਾਗੁ ਧਨਾਸਰੀ

ਧਨਾਸਰੀ ਛੰਤ ਮਹਲਾ ੧ ॥

ਪਿਰ ਸੰਗਿ ਮੂਠੜੀਏ ਖਬਰਿ ਨ ਪਾਈਆ ਜੀਉ ॥

ਮਸਤਕਿ ਲਿਖਿਅੜਾ ਲੇਖੁ ਪੁਰਬਿ ਕਮਾਇਆ ਜੀਉ ॥

ਲੇਖੁ ਨ ਮਿਟਈ ਪੁਰਬਿ ਕਮਾਇਆ ਕਿਆ ਜਾਣਾ ਕਿਆ ਹੋਸੀ ॥

ਗੁਣੀ ਅਚਾਰਿ ਨਹੀ ਰੰਗਿ ਰਾਤੀ ਅਵਗੁਣ ਬਹਿ ਬਹਿ ਰੋਸੀ ॥

(ਅੰਗ ੬੮੯)

ਪਦ ਅਰਥ :

ਪਿਰੁ = ਪਤੀ-ਪ੍ਰਭੂ। ਸੰਗਿ = (ਤੇਰੇ) ਨਾਲ। ਮੂਠੜੀਏ = ਹੇ ਠੱਗੀ ਹੋਈ ਜੀਵ-ਇਸਤ੍ਰੀ ! ਮਸਤਕਿ = ਮੱਥੇ ਉਤੇ। ਪੁਰਬਿ = ਪੂਰਬਲੇ ਸਮੇਂ ਵਿਚ, ਪਹਿਲੇ ਜਨਮਾਂ ਵਿਚ। ਕਿਆ ਜਾਣਾ = ਮੈਂ ਕੀਹ ਜਾਣਾਂ? ਮੈਨੂੰ ਪਤਾ ਨਹੀਂ। ਗੁਣੀ = ਗੁਣਾਂ ਵਾਲੀ। ਅਚਾਰਿ = ਉੱਚੇ ਆਚਰਨ ਵਾਲੀ। ਰੰਗਿ = ਪ੍ਰਭੂ ਦੇ ਪ੍ਰੇਮ-ਰੰਗ ਕੇ ਵਿਚ। ਬਹਿ ਬਹਿ = ਬੈਠ ਕੇ ਬੈਠ ਕੇ, ਮੁੜ ਮੁੜ। ਰੋਸੀ = ਰੋਵੇਗੀ।

ਰਾਗੁ ਧਨਾਸਰੀ (ਦਾਦਰਾ ੬ ਮਾਤਰਾ)

(ਅੰਗ ੬੮੯)

1 ×	2	3	4 0	5	6
ਸਥਾਈ					
ਪ	ਪ	ਪ	ਮਗੁ	ਰੇ	ਸ
ਪਿ	s	ਰ	ਸੰ	s	ਗਿ
ਨੀ	ਸ	ਗੁਮ	ਪ	ਪ	ਪ
ਮੁ	s	ਠ	ੜੀ	s	ਏ
ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ
ਖਬ	ਰਿ	ਨ	ਪਾ	ਈ	ਆ
ਧ	ਧ	ਮ	ਪ	ਪ	ਪ
ਜੀ	s	s	ਉ	s	s

ਪ	ਪ	ਪ	ਮਗੁ	ਰੇ	ਸ
ਮਸ	ਤ	ਕਿ	ਲਿਖਿ	ਅ	ੜਾ
ਨੀ	ਸ	ਗੁਮ	ਪ	ਪ	ਪ
ਲੇ	s	s	ਖੁ	s	s
ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ
ਪੁ	ਰ	ਬਿ	ਕਮਾ	ਇ	ਆ
ਧ	ਧ	ਮ	ਪ	ਪ	ਪ
ਜੀ	s	s	ਉ	s	s
ਅੰਤਰਾ					
ਪ	ਪ	ਪ	ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ
ਲੇ	s	ਖੁ ਨ	ਮਿ	ਟ	ਈ
ਪ	ਪ	ਪ	ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ
ਪੁ	ਰ	ਬਿ	ਕਮਾ	ਇ	ਆ
ਨੀ	ਨੀ	ਸਾਂ	ਗੁੰ	ਗੁੰ	ਗੁੰ
ਕਿ	s	ਆ	ਜਾ	s	ਣਾ
ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ
ਕਿ	s	ਆ	ਹੋ	s	ਸੀ
ਮਪ	ਨੀਸਾਂ	ਗੁੰਗੁੰ	ਗੁੰ	ਗੁੰ	ਗੁੰ
ਗੁ	s	ਣੀ	ਅ	ਚਾ	ਰਿ
ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ
ਨਹੀ	ਚੰ	ਗਿ	ਰਾ	s	ਤੀ
ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਨੀ	ਧ	ਪ
ਅਵ	ਗੁ	ਣ	ਬ	s	ਹਿ
ਗੁ	ਗੁ	ਰੇ	ਸ	ਸ	ਸ
ਬ	s	ਹਿ	ਹੋ	s	ਸੀ

੨. ਬੁਡੀ ਘਰੁ ਘਾਲਿਓ ਗੁਰ ਕੈ ਭਾਇ ਚਲੇ॥

੩. ਪਿਰੁ ਧਨ ਭਾਵੈ ਤਾ ਪਿਰ ਭਾਵੈ ਨਾਰੀ ਜੀਉ॥

੪. ਪਿਰ ਘਰਿ ਸੋਹੈ ਨਾਰਿ ਜੇ ਪਿਰ ਭਾਵਏ ਜੀਉ॥

ਪਦ ਵੀ ਉਪਰੋਕਤ ਸਥਾਈ ਅੰਤਰੇ ਤੇ ਗਾਉਣਾ ਹੈ।

ਰਾਗੁ ਤਿਲੰਗ

ਰਾਗੁ ਤਿਲੰਗ ਮਹਲਾ ੧ ਘਰੁ ੧
 ੴ ਸਤਿਨਾਮ ਕਰਤਾ ਪੁਰਖੁ
 ਨਿਰਭਉ ਨਿਰਵੈਰੁ ਅਕਾਲ ਮੂਰਤਿ
 ਅਜੂਨੀ ਸੈਭੰ ਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥
 ਯਕ ਅਰਜ ਗੁਫਤਮ ਪੇਸਿ ਤੇ ਦਰ ਗੋਸ ਕੁਨ ਕਰਤਾਰ ॥
 ਹਕਾ ਕਬੀਰ ਕਰੀਮ ਤੂ ਬੇਐਬ ਪਰਵਦਗਾਰ ॥੧॥
 ਦੁਨੀਆ ਮੁਕਾਮੇ ਫਾਨੀ ਤਹਕੀਕ ਦਿਲ ਦਾਨੀ ॥
 ਮਮ ਸਰ ਮੂਇ ਅਜਰਾਈਲ ਗਿਰਫਤਹ ਦਿਲ ਹੇਚਿ ਨ ਦਾਨੀ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
 (ਅੰਗ ੭੨੧)

ਪਦ ਅਰਥ :

ਯਕ = ਇਕ। ਅਰਜ = ਅਰਜ਼, ਬੇਨਤੀ। ਗੁਫਤਮ = ਗੁਫਤਮ, ਮੈਂ ਆਖੀ {ਗੁਫਤ = ਆਖੀ। ਮ = ਮੈਂ}। ਪੇਸਿ = ਪੇਸ਼, ਸਾਹਮਣੇ, ਅੱਗੇ। ਪੇਸਿ ਤੇ = ਤੇਰੇ ਅੱਗੇ। ਦਰ = ਵਿਚ। ਗੋਸ = ਗੋਸ਼, ਕੰਨ। ਦਰ ਗੋਸ = ਕੰਨਾਂ ਵਿਚ। ਕੁਨ = ਕਰ। ਦਰ ਗੋਸ ਕੁਨ = ਕੰਨਾਂ ਵਿਚ ਕਰ, ਧਿਆਨ ਨਾਲ ਸੁਣ। ਕਰਤਾਰ = ਹੇ ਕਰਤਾਰ! ਹਕਾ = ਹੱਕਾ, ਸੱਚਾ। ਕਬੀਰ = ਵਡਾ। ਕਰੀਮ = ਕਰਮ ਕਰਨ ਵਾਲਾ, ਬਖਸ਼ਿਸ਼ ਕਰਨ ਵਾਲਾ। ਐਬ = ਵਿਕਾਰ। ਬੇਐਬ = ਨਿਰ-ਵਿਕਾਰ, ਪਵਿਤ੍ਰ। ਪਰਵਦਗਾਰ = ਪਰਵਰਦਗਾਰ, ਪਾਲਣਾ ਕਰਨ ਵਾਲਾ। ਮੁਕਾਮ = ਥਾਂ। ਫਾਨੀ = ਫਾਨੀ, ਫਨਾਹ ਹੋਣ ਵਾਲਾ, ਨਾਸਵੰਤ। ਮੁਕਾਮੇ ਫਾਨੀ = ਫਨਾਹ ਦਾ ਥਾਂ। ਤਹਕੀਕ = ਸੱਚ। ਦਿਲ = ਹੇ ਦਿਲ ! ਦਾਨੀ = ਤੂੰ ਜਾਣ। ਮਮ = ਮੇਰਾ। ਸਰ = ਸਿਰ। ਮੂਇ = ਵਾਲ। ਮਮ ਸਰ ਮੂਇ = ਮੇਰੇ ਸਿਰ ਦੇ ਵਾਲ। ਅਜਰਾਈਲ = ਅਜਰਾਈਲ, ਮੌਤ ਦੇ ਫਰਿਸ਼ਤੇ ਦਾ ਨਾਮ ਹੈ। ਗਿਰਫਤਹ = ਗਿਰਫਤਹ, ਗ੍ਰਿਫਤਹ, ਫੜੇ ਹੋਏ ਹਨ। ਦਿਲ = ਹੇ ਦਿਲ ! ਹੇਚਿ ਨ = ਕੁਝ ਭੀ ਨਹੀਂ। ਦਾਨੀ = ਤੂੰ ਜਾਣਦਾ।

ਥਾਟ	:	ਖਮਾਜ
ਜਾਤੀ	:	ਐੜਵ-ਐੜਵ
ਵਾਦੀ	:	ਗੰਧਾਰ
ਸੰਵਾਦੀ	:	ਨਿਸ਼ਾਦ
ਸੁਰ	:	ਰਿਸ਼ਭ, ਧੈਵਤ
ਵਰਜਿਤ ਸੁਰ	:	ਰਿਸ਼ਭ ਤੇ ਧੈਵਤ
ਸਮਾਂ	:	ਦਿਨ ਦਾ ਤੀਸਰਾ ਪਹਿਰਾ
ਆਰੋਹ	:	ਸ ਗ ਮ ਪ ਨੀ ਸਂ
ਅਵਰੋਹ	:	ਸਂ ਨੀ ਪ ਮ ਗ, ਸ
ਮੁੱਖ ਅੰਗ	:	ਨੀ ਸ ਗ ਮ ਪ, ਨੀ ਪ, ਗ ਮ ਗ, ਸ

ਰਾਗੁ ਤਿਲੰਗ (ਰੂਪਕ੭ ਮਾਤਰਾ)
(ਅੰਗ ੭੨੧)

1 x	2	3	4 2	5	6 3	7
ਸਥਾਈ						
ਪ	ਪ	ਪ	ਨੀ	ਪ	ਮ	ਪ
ਦੁਨੀ	ਆ	ਮੁ	ਕਾ	s	ਮੇ	s
ਗ	ਗ	ਮ	ਗ	-	ਸ	-
ਫਾ	s	s	ਨੀ	s	s	s
ਮ	ਗ	ਮ	ਪ	-	ਪ	-
ਤਹ	ਕੀ	ਕ	ਦਿ	ਲ	s	s
ਗ	ਮ	ਮ	ਗ	-	ਸ	-
ਦਾ	s	s	ਨੀ	s	s	s
ਗ	ਗ	ਮ	ਪ	-	ਨੀ	ਨੀ
ਮਮ	ਸ	ਰ	ਮੂ	s	ਇ	ਅਜ
ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਨੀ	ਨੀ	ਪ	ਪ
ਰਾ	ਈ	ਲ	ਗਿਰ	ਫ	ਤ	ਹ
ਪ	ਪ	ਪ	ਨੀ	ਪ	ਮ	ਪ
ਦਿ	s	ਲ	ਹੇ	s	ਚਿ	ਨ
ਗ	ਗ	ਮ	ਗ	-	ਸ	-
ਦਾ	s	s	ਨੀ	s	s	s
ਅੰਤਰਾ						
ਗ	ਗ	ਮ	ਪ	-	ਨੀ	ਨੀ
ਯਕ	ਅ	ਰਜ	ਗੁ	ਫ	ਤ	ਮ
ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਨੀਨੀ	ਸਾਂ	-	ਸਾਂ	-
ਪੇ	s	ਸਿ	ਤੇ	s	s	ਦਰ
ਪ	ਨੀ	ਸਾਂ	ਗਾਂ	-	ਗਾਂ	ਗਾਂ
ਗੋ	s	ਸ	ਕੁ	ਨ	ਕ	ਰ
ਗਾਂ	ਗਾਂ	ਗਾਂ	ਸਾਂ	-	ਸਾਂ	ਸਾਂ
ਤਾ	s	s	ਰ	s	s	s
ਗ	ਗ	ਮ	ਪ	-	ਨੀ	ਨੀ
ਹ	ਕਾ	ਕ	ਬੀ	s	ਰ	ਕ
ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਨੀਨੀ	ਸਾਂ	-	ਸਾਂ	-
ਰੀ	s	ਮ	ਤੂ	s	s	s
ਪ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪ
ਬੇ	ਐ	ਬ	ਪ	ਰ	ਵ	ਦ
ਪ	ਨੀਪ	ਨੀਪ	ਮ	ਗ	ਸ	-
ਗਾ	s	s	ਰ	s	s	s

ਨੋਟ : ਬਾਕੀ ਸ਼ਬਦ ਦੇ ਅੰਤਰੇ ਉਪਰੋਕਤ ਅੰਤਰੇ ਤੇ ਗਾਇਨ ਕਰਨੇ ਹਨ।

ਰਾਗੁ ਤਿਲੰਗ

ਤਿਲੰਗ ਮਹਲਾ ੧ ਘਰੁ ੨
ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥
ਭਉ ਤੇਰਾ ਭਾਂਗ ਖਲੜੀ ਮੇਰਾ ਚੀਤੁ ॥
ਮੈ ਦੇਵਾਨਾ ਭਇਆ ਅਤੀਤੁ ॥
ਕਰ ਕਾਸਾ ਦਰਸਨ ਕੀ ਭੂਖ ॥
ਮੈ ਦਰਿ ਮਾਗਉ ਨੀਤਾ ਨੀਤ ॥੧॥
ਤਉ ਦਰਸਨ ਕੀ ਕਰਉ ਸਮਾਇ ॥
ਮੈ ਦਰਿ ਮਾਗਤੁ ਭੀਖਿਆ ਪਾਇ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

(ਅੰਗ ੭੨੧)

ਪਦ ਅਰਥ :

ਭਉ = ਡਰ, ਅਦਬ। ਭਾਂਗ = ਭੰਗ। ਖਲੜੀ = ਗੁੱਥੀ। ਦੇਵਾਨਾ = ਨਸ਼ਈ, ਮਸਤਾਨਾ। ਅਤੀਤੁ = ਵਿਰਕਤ। ਕਰ = ਦੇਵੇਂ ਹੱਥ। ਕਾਸਾ = ਪਿਆਲਾ। ਦਰਿ = (ਤੇਰੇ) ਦਰ ਤੇ। ਮਾਗਉ = ਮੈਂ ਮੰਗਦਾ ਹਾਂ। ਨੀਤਾ ਨੀਤ = ਸਦਾ ਹੀ। ਤਉ = ਤੇਰਾ। ਕਰਉ = ਮੈਂ ਕਰਦਾ ਹਾਂ। ਸਮਾਇ = ਸਦਾਅ, ਆਵਾਜ਼। ਮਾਗਤੁ = ਮੰਗਤਾ। ਪਾਇ = ਦੇਹ।

ਰਾਗੁ ਤਿਲੰਗ (ਤਿੰਨਤਾਲ ੧੬ ਮਾਤਰਾ)
(ਅੰਗ ੭੨੧)

1 ×	2	3	4	5 2	6	7	8	9 0	10	11	12	13 3	14	15	16
ਸਥਾਈ								ਨੀਸ	ਗਮ	ਗਮ	ਪਨੀ	ਪਮ	ਗਮ	ਪ	ਨੀ
								ਤਉ	s	ਦ	ਰ	ਸ	ਨ	ਕੀ	s
ਪ	ਪ	ਨੀ	ਪ	ਪਨੀ	ਪਮ	ਗਮ	ਗਸ	ਨੀ	ਪ	ਗ	ਮ	ਪ	ਨੀ	ਸ	-
ਕ	s	ਰਉ	ਸ	ਮਾ	s	ਇ	s	ਮੈ	s	ਦ	ਰਿ	ਮਾ	s	ਗ	ਤੁ
ਨੀ	ਸ	ਗ	ਮ	ਪਨੀ	ਪਮ	ਗਮ	ਗਸ								
ਭੀ	s	ਖਿ	ਆ	ਪਾ	s	ਇ	s								
ਅੰਤਰਾ								ਗ	ਗ	ਗ	ਮ	ਪ	-	ਨੀ	ਨੀ
								ਭਉ	s	ਤੇ	ਰਾ	ਭਾਂ	s	ਗ	s
ਸਾਂ	-	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਨੀ	ਨੀ	ਸਾਂ	-	ਨੀ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਗਾਂ	-	ਸਾਂ	-
ਖ	ਲੜੀ	ਮੇ	ਰਾ	ਚੀ	s	ਤੁ	s	ਮੈ	s	ਦੇ	s	ਵਾ	s	ਨਾ	s
ਨੀ	ਸਾਂ	ਨੀ	ਸਾਂ	ਪ	ਨੀ	ਪ	-	ਗ	ਗ	ਗ	ਮ	ਪ	-	ਨੀ	ਨੀ
ਭਇ	s	ਆ	ਅ	ਤੀ	s	ਤੁ	s	ਕ	ਰ	ਕਾ	s	ਸਾ	s	ਦ	ਰ
ਸਾਂ	-	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਨੀ	ਨੀ	ਸਾਂ	-	ਸਾਂ	-	ਨੀ	ਸਾਂ	ਨੀ	ਪ	ਗਮ	ਗ
ਸ	ਨ	ਕੀ	s	ਭੂ	s	ਖ	s	ਮੈ	s	ਦ	ਰਿ	ਮਾ	s	ਗਉ	s
ਗਮ	ਪਨੀ	ਸਾਂਨੀ	ਪਮ	ਗਮ	ਪਮ	ਗਮ	ਗਸ								
ਨੀ	s	ਤਾ	s	ਨੀ	s	ਤ	s								

ਨੋਟ : ਬਾਕੀ ਸ਼ਬਦ ਦੇ ਅੰਤਰੇ ਉਪਰੋਕਤ ਅੰਤਰੇ ਤੇ ਗਾਇਨ ਕਰਨੇ ਹਨ।

ਰਾਗੁ ਤਿਲੰਗ

ਤਿਲੰਗ ਮਹਲਾ ੧ ਘਰੁ ੩

ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥

ਇਹੁ ਤਨੁ ਮਾਇਆ ਪਾਹਿਆ ਪਿਆਰੇ ਲੀਤੜਾ ਲਬਿ ਰੰਗਾਏ ॥

ਮੇਰੈ ਕੰਤ ਨ ਭਾਵੈ ਚੋਲੜਾ ਪਿਆਰੇ ਕਿਉ ਧਨ ਸੇਜੈ ਜਾਏ ॥੧॥

ਹੰਉ ਕੁਰਬਾਨੈ ਜਾਉ ਮਿਹਰਵਾਨਾ ਹੰਉ ਕੁਰਬਾਨੈ ਜਾਉ ॥

ਹੰਉ ਕੁਰਬਾਨੈ ਜਾਉ ਤਿਨਾ ਕੈ ਲੈਨਿ ਜੇ ਤੇਰਾ ਨਾਉ ॥

ਲੈਨਿ ਜੇ ਤੇਰਾ ਨਾਉ ਤਿਨਾ ਕੈ ਹੰਉ ਸਦ ਕੁਰਬਾਨੈ ਜਾਉ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

(ਅੰਗ ੭੨੧-੭੨੨)

ਪਦ ਅਰਥ :

ਮਾਇਆ ਪਾਹਿਆ = ਮਾਇਆ ਨਾਲ ਪਾਹਿਆ ਗਿਆ ਹੈ। **ਪਾਹਿਆ** = ਪਾਹ ਲੱਗੀ ਹੋਈ ਹੈ। **ਪਾਹ** = ਲਾਗ। {ਨੋਟ ਕਪੜੇ ਨੂੰ ਕੋਈ ਪੱਕਾ ਰੰਗ ਚਾੜ੍ਹਨ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਲੂਣ ਫਟਕੜੀ ਜਾਂ ਸੋਡੇ ਦੀ ਲਾਗ ਦੇਈਦੀ ਹੈ। ਸੋਡਾ, ਲੂਣ ਜਾਂ ਫਟਕੜੀ ਪਾਣੀ ਵਿਚ ਰਿੰਨੂ ਕੇ ਕੱਪੜਾ ਉਸ ਵਿਚ ਡੋਬਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ; ਫਿਰ ਰੰਗ ਪਾਣੀ ਵਿਚ ਰਿੰਨੂ ਕੇ ਉਹ ਲਾਗ ਵਾਲਾ ਕੱਪੜਾ ਉਸ ਵਿਚ ਪਾ ਦੇਈਦਾ ਹੈ}। **ਲਬਿ** = ਲੱਬ ਨਾਲ, ਜੀਭ ਦੇ ਚਸਕੇ ਨਾਲ। **ਲਬੁ** = ਜੀਭ ਦਾ ਚਸਕਾ। **ਰੰਗਾਏ ਲੀਤੜਾ** = ਰੰਗਾਇ ਲਿਆ ਹੈ। **ਚੋਲਾ** = ਜਿੰਦ ਦਾ ਚੋਲਾ, ਸਰੀਰ। **ਚੋਲੜਾ** = ਕੋਲਾ ਚੋਲਾ। **ਮੇਰੈ ਕੰਤ** = ਮੇਰੇ ਖਸਮ ਨੂੰ। **ਭਾਵੈ** = ਚੰਗਾ ਲੱਗਦਾ। **ਧਨ** = ਇਸਤ੍ਰੀ, ਜੀਵ-ਇਸਤ੍ਰੀ। **ਸੇਜੈ** = (ਪ੍ਰਭੂ ਦੀ) ਸੇਜ ਉਤੇ, ਪ੍ਰਭੂ ਦੇ ਚਰਨਾਂ ਵਿਚ। **ਜਾਏ** = ਪਹੁੰਚੇ। **ਮਿਹਰਵਾਨਾ** = ਹੇ ਮਿਹਰਵਾਨ ਪ੍ਰਭੂ ! **ਤਿਨਾ ਕੈ** = ਉਹਨਾਂ ਤੋਂ। **ਲੈਨਿ** = ਲੈਂਦੇ ਹਨ। **ਸਦ** = ਸਦਾ।

ਰਾਗੁ ਤਿਲੰਗ (ਕਹਿਰਵਾ ੮ ਮਾਤਰਾ)

(ਅੰਗ ੭੨੧-੭੨੨)

1 ×	2	3	4	5 0	6	7	8
ਸਥਾਈ							
ਸਗ	-ਗ	ਗ	ਗ	ਗ	ਗ	ਮਮ	ਗ
ਹੰਉ	s	ਕੁ	ਰ	ਬਾ	s	ਨੈ	s
ਮਪ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪ	-	ਪ	-
ਜਾਉ	s	ਮਿ	ਹਰ	ਵਾ	s	ਨਾ	s
ਮਪ	ਪ	ਪ	ਪ	ਮ	-	ਪ	ਮ
ਹੰਉ	s	ਕੁ	ਰ	ਬਾ	s	ਨੈ	s
ਗ	ਗ	ਗ	ਮ	ਗ	-	ਸ	-

ਜਾ	s	s	s	ਉ	s	s	s
-	ਗ	ਗ	ਮ	ਪ	-	ਨੀ	ਨੀ
s	ਹੰਉ	ਕੁ	ਰ	ਬਾ	s	ਨੈ	s
-	ਨੀਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਨੀ	-	ਸਾਂ	-
s	ਜਾ	s	ਉ	ਤਿ	ਨਾ	ਕੈ	s
-	ਪ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਨੀ	-	ਪ	-
s	ਲੈ	ਨਿ	ਜੋ	ਤੇ	s	ਰਾ	s
-	ਨੀਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਨੀ	-	ਸਾਂ	-
s	ਨਾ	s	s	ਉ	s	s	s
-	ਪ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਨੀ	-	ਪ	-
s	ਲੈ	ਨਿ	ਜੋ	ਤੇ	s	ਰਾ	s
-	ਨੀਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਨੀ	-	ਸਾਂ	-
s	ਨਾਉ	s	s	ਤਿ	ਨਾ	ਕੈ	ਹੰਉ
s	ਸਦ	ਕੁ	ਰ	ਬਾ	s	ਨੈ	s
-	ਗ	ਗ	ਮ	ਗ	-	ਸ	-
s	ਜਾ	s	s	ਉ	s	s	s
ਅੰਤਰਾ							
-	ਗ	ਗ	ਮ	ਪ	-	ਨੀ	ਨੀ
s	ਇਹੁ	ਤ	ਨੁ	ਮਾ	s	ਇ	ਆ
-	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਨੀ	ਸਾਂ	-	ਸਾਂ	ਸਾਂ
s	ਪਾ	ਹਿ	ਆ	ਪਿਆ	s	ਰੇ	s
-	ਪ	ਨੀ	ਨੀ	ਸਾਂ	-	ਗਾਂ	-
s	ਲੀ	ਤ	ੜਾ	ਲ	s	ਬਿ	ਰੰ
-	ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	-	ਨੀ	-
s	ਗਾ	s	s	ਏ	s	s	s
-	ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	-	ਨੀ	-
s	ਮੇਰੈ	ਕੰ	ਤ ਨ	ਭਾ	s	ਵੈ	s
-	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਨੀ	ਸਾਂ	-	ਸਾਂ	-
s	ਚੋ	ਲ	ੜਾ	ਪਿਆ	s	ਰੇ	s
-	ਪ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਨੀ	-	ਪ	-
s	ਕਿਉ	ਧ	ਨ	ਸੇ	s	ਜੈ	s
-	ਗ	ਗ	ਮ	ਗ	-	ਸ	-
s	ਜਾ	s	s	ਏ	s	s	s

ਰਾਗੁ ਤਿਲੰਗ

ਤਿਲੰਗ ਮਃ ੧ ॥

ਇਆਨੜੀਏ ਮਾਨੜਾ ਕਾਇ ਕਰੇਹਿ ॥

ਆਪਨੜੈ ਘਰਿ ਹਰਿ ਰੰਗੇ ਕੀ ਨ ਮਾਏਹਿ ॥

ਸਹੁ ਨੇੜੈ ਧਨ ਕੰਮਲੀਏ ਬਾਹਰੁ ਕਿਆ ਢੂਢੇਹਿ ॥

ਭੈ ਕੀਆ ਦੇਹਿ ਸਲਾਈਆ ਨੇਣੀ ਭਾਵ ਕਾ ਕਰਿ ਸੀਗਾਰੇ ॥

ਤਾ ਸੇਹਾਗਣਿ ਜਾਣੀਐ ਲਾਗੀ ਜਾ ਸਹੁ ਧਰੇ ਪਿਆਰੇ ॥੧॥

(ਅੰਗ ੭੨੨)

ਪਦ ਅਰਥ :

ਇਆਨੀ = ਅੰਵਾਣ ਕੁੜੀ। ਇਆਨੜੀ = ਬਹੁਤ ਅੰਵਾਣ ਕੁੜੀ। ਇਆਨੜੀਏ = ਬਹੁਤ ਅੰਵਾਣ ਜਿੰਦੇ ! ਮਾਨੜਾ = ਕੋਝਾ ਮਾਣ। ਕਾਇ = ਕਿਉਂ? ਕਰੇਹਿ = ਤੂੰ ਕਰਦੀ ਹੈਂ। ਘਰਿ = ਘਰ ਵਿਚ, ਹਿਰਦੇ ਵਿਚ। ਰੰਗੇ = ਰੰਗ, ਆਨੰਦ। ਕੀ = ਕਿਉਂ? ਧਨ ਕੰਮਲੀਏ = ਹੇ ਭੋਲੀ ਜੀਵ-ਇਸਤ੍ਰੀਏ ! ਬਾਹਰੁ = ਬਾਹਰਲਾ ਜਗਤ {ਨੋਟ 'ਬਾਹਰਿ' ਅਤੇ 'ਬਾਹਰ' ਦਾ ਫ਼ਰਕ ਚੇਤੇ ਰੱਖਣ-ਯੋਗ ਹੈ}। ਭਾਵ ਕਾ = ਪ੍ਰੇਮ ਦਾ। ਸਲਾਈ = ਸੁਰਮਚੂ ਜਿਸ ਨਾਲ ਅੱਖਾਂ ਵਿਚ ਸੁਰਮਾ ਪਾਈਦਾ ਹੈ। ਲਾਗੀ = ਲੱਗੀ ਹੋਈ, ਜੁੜੀ ਹੋਈ।

ਰਾਗੁ ਤਿਲੰਗ (ਤਿੰਨਤਾਲ ੧੬ ਮਾਤਰਾ)
(ਅੰਗ ੭੨੨)

1 ×	2	3	4	5 2	6	7	8	9 0	10	11	12	13 3	14	15	16
ਸਥਾਈ			ਸ	ਸ	ਗ	ਮ	ਪ	-	ਗਮ	ਪਨੀ	ਸਂ	-	ਪਪ	ਨੀਨੀ	ਪ-
			ਇ	ਆ	ਨ	ੜੀ	ਏ	s	ਮਾਨ	ੜਾ	s	s	ਕਾ	ਇ	ਕ
ਗ	ਮ	ਗ	-	-	ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਸਂ	-	ਸਂ	ਸਂ	-	ਪਪ	ਨੀਨੀ	ਪ-
ਰੇ	s	ਹਿ	s	ਆ	ਪ	ਨ	ੜੈ	ਘਰਿ	s	ਹ	ਰਿ	s	ਰੰ	ਗੋ ਕੀ	ਨ
ਗ	ਮ	ਗ	-	ਸ	ਗ	ਮ	ਪ	-	ਗਮ	ਪਨੀ	ਸਂ	-	ਪਪ	ਨੀਨੀ	ਪ-
ਮਾ	ਣੇ	ਹਿ	s	ਸ	ਹੁ	ਨੇ	ੜੈ	ਧਨ	ਕੰਮ	ਲੀ	ਏ	s	ਬਾਹਰੁ	ਕਿ	ਆ
ਗ	ਮ	ਗ													
ਦੂ	ਢੇ	ਹਿ													
ਅੰਤਰਾ								-	ਗ	ਗ	ਮ	ਪ	-	ਨੀ	ਨੀ
								s	ਭੈ	s	ਕੀ	ਆ	ਏ	ਹਿ	ਸ
-	ਸਂ	ਸਂ	ਨੀ	ਸਂ	-	ਸਂ	ਸਂ	ਨੀ	-	ਸਾਂਸਂ	ਗਾਂ	ਮਾਂ	ਗਾਂਗਾਂ	ਸਾਂ	-
s	ਲਾ	ਈ	ਆ	ਨੈ	s	ਣੀ	s	ਭਾ	s	ਵ	ਕਾ	ਕ	s	ਰਿ	ਸੀ
ਨੀ	-ਸਂ	ਨੀ	-ਸਂ	ਪ	ਨੀਨੀ	ਪ	-	-	ਗ	ਗ	ਮ	ਪ	-	ਨੀ	ਨੀ
ਗਾ	s	s	s	ਰੋ	s	s	s	s	ਤਾ	s	ਸੋ	ਹਾ	s	ਗ	ਣਿ
-	ਸਂ	ਸਂ	ਨੀ	ਸਾਂ	-	ਸਾਂ	ਸਾਂ	-	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਨੀ	ਸਾਂ	-	ਨੀਨੀ	ਪ
s	ਜਾ	ਣੀ	ਐ	ਲਾ	s	ਗੀ	s	s	ਜਾ	s	ਸਹੁ	ਧ	ਰੇ	s	ਪਿ
ਗ	ਮ	ਗ													
ਆ	s	ਰੋ													

ਨੋਟ : ਬਾਕੀ ਤਿੰਨ ਛੰਦਾਂ ਦਾ ਗਾਇਨ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਕਰਨਾ ਹੈ।

ਪਹਿਲੀਆਂ ਤਿੰਨ ਲਾਈਨਾਂ ਸਥਾਈ ਤੇ ਬਾਕੀ 2 ਅੰਤਰਿਆਂ ਤੇ ਜਾਂ ਸਾਰੀਆਂ ਅੰਤਰੇ ਬਣਾ ਕੇ ਗਾਈਆਂ ਜਾ ਸਕਦੀਆਂ ਹਨ।

ਰਾਗੁ ਤਿਲੰਗ

ਤਿਲੰਗ ਮਹਲਾ ੧ ॥

ਜੈਸੀ ਮੈ ਆਵੈ ਖਸਮ ਕੀ ਬਾਣੀ ਤੈਸੜਾ ਕਰੀ ਗਿਆਨੁ ਵੇ ਲਾਲੇ ॥

ਪਾਪ ਕੀ ਜੰਵ ਲੈ ਕਾਬਲਹੁ ਧਾਇਆ ਜੇਰੀ ਮੰਗੈ ਦਾਨੁ ਵੇ ਲਾਲੇ ॥

(ਅੰਗ ੭੨੨-੭੨੩)

ਪਦ ਅਰਥ :

ਮੈ = ਮੈਨੂੰ। ਬਾਣੀ = ਪ੍ਰੇਰਨਾ। ਕਰੀ = ਮੈਂ ਕਰਦਾ ਹਾਂ। ਗਿਆਨੁ = ਵਾਕਫ਼ੀਅਤ, ਜਾਣ-ਪਛਾਣ। ਕਰੀ ਗਿਆਨੁ = ਮੈਂ ਵਾਕਫ਼ੀਅਤ ਕਰਾਂਦਾ ਹਾਂ, ਮੈਂ ਹਾਲ ਦੱਸਦਾ ਹਾਂ। ਵੇ = ਹੇ! ਕਾਬਲਹੁ = ਕਾਬਲ ਤੋਂ। ਧਾਇਆ = ਹੱਲਾ ਕਰ ਕੇ ਆਇਆ। ਜੇਰੀ = ਧੱਕੇ ਨਾਲ, ਜੇਰ ਨਾਲ। ਦਾਨੁ = (ਹਿੰਦੂ) ਕੰਨਿਆ-ਦਾਨ।

ਰਾਗੁ ਤਿਲੰਗ (ਦੀਪਚੰਦੀ ੧੪ ਮਾਤਰਾ)
(ਅੰਗ ੭੨੨-੭੨੩)

1 ×	2	3	4 2	5	6	7	8 0	9	10	11 3	12	13	14
ਸਥਾਈ													
ਸ	ਗ	ਗ	ਗ	-	ਮ	ਗ	ਮ	ਪ	ਪ	ਪ	-	ਗਮ	ਗ
ਜੈ	ਸੀ	ਮੈ	ਆ	s	ਵੈ	ਖ	ਸ	ਮ	ਕੀ	ਬਾ	s	ਣੀ	s
ਗ	ਮ	ਪ	ਪ	-	ਪਨੀ	ਸਂ	ਸਾਂਨੀ	ਸਂ	ਨੁਪ	ਗਮ	ਪ	ਗਮ	ਗਸ
ਤੈ	ਸ	ੜਾ	ਕ	s	ਰੀ	s	ਗਿਆ	ਨੁ	ਵੇ	ਲਾ	s	ਲੋ	s
ਅੰਤਰਾ													
ਗ	ਗ	ਮ	ਪ	-	ਨੀ	-	ਸਂ	ਸਂ	ਨੀ	ਸਂ	-	ਸਂ	-
ਪਾ	ਪ	ਕੀ	ਜੰ	ਵ	ਲੈ	s	ਕਾ	ਬ	ਲਹੁ	ਧਾ	s	ਇ	ਆ
ਗਾਂ	ਗਾਂ	ਮਾਂ	ਗਾਂ	ਸਾਂ	ਨੀਂਸ	ਨੁਪ	ਪ	ਨੁਨੀ	ਪ	ਗਮ	ਪ	ਗਮ	ਗਸ
ਜੋ	ਰੀ	s	ਮੰ	s	ਗੈ	s	ਦਾ	ਨੁ	ਵੇ	ਲਾ	s	s	ਲੋ

ਨੋਟ : ਬਾਕੀ ਸ਼ਬਦ ਦੇ ਅੰਤਰੇ ਉਪਰੋਕਤ ਅੰਤਰੇ ਤੇ ਗਾਇਨ ਕਰਨੇ ਹਨ।

ਰਾਗੁ ਤਿਲੰਗ

ਸਾਹਿਬ ਕੇ ਗੁਣ ਨਾਨਕੁ ਗਾਵੈ ਮਾਸ ਪੁਰੀ ਵਿਚਿ ਆਖੁ ਮਸੋਲਾ ॥

ਜਿਨਿ ਉਪਾਈ ਰੰਗਿ ਰਵਾਈ ਬੈਠਾ ਵੇਖੈ ਵਖਿ ਇਕੋਲਾ ॥

(ਅੰਗ ੭੨੨-੭੨੩)

ਪਦ ਅਰਥ :

ਮਾਸਪੁਰੀ = ਉਹ ਨਗਰ ਜਿਥੇ ਹਰ ਪਾਸੇ ਮਾਸ ਹੀ ਮਾਸ ਖਿਲਰਿਆ ਪਿਆ ਹੈ, ਜਿਥੇ ਦੇ ਲੋਥਾਂ ਦੇ ਢੇਰ ਲੱਗੇ ਪਏ ਹਨ, ਲੋਥਾਂ-ਭਰਿਆ ਸ਼ਹਿਰ। **ਆਖੁ** = (ਹੇ ਭਾਈ ਲਾਲੇ ! ਤੂੰ ਭੀ) ਕਹੁ। **ਮਸੋਲਾ** = ਮਸਅਲਾ, ਮਸਅਲਾ, ਅਸੂਲ ਦੀ ਗੱਲ, ਅਟੱਲ ਨਿਯਮ। **ਜਿਨਿ** = ਜਿਸ (ਮਾਲਕ-ਪ੍ਰਭੂ) ਨੇ। **ਰੰਗਿ** = ਰੰਗ ਵਿਚ, ਮਾਇਆ ਦੇ ਮੋਹ ਵਿਚ। **ਰਵਾਈ** = ਰਚਾਈ, ਪਰਵਿਰਤ ਕੀਤੀ। **ਵਖਿ** = ਵੱਖਰਾ ਹੋ ਕੇ, ਨਿਰਲੇਪ ਰਹਿ ਕੇ। **ਇਕੋਲਾ** = ਨਿਵੇਕਲਾ ਹੋ ਕੇ।

ਰਾਗ ਤਿਲੰਗ (ਦੀਪਚੰਦੀ ੧੪ ਮਾਤਰਾ)
(ਅੰਗ ੭੨੨-੭੨੩)

1 ×	2	3	4 2	5	6	7	8 0	9	10	11 3	12	13	14
ਸਥਾਈ													
ਸ	ਗ	ਗ	ਗ	-	ਮ	ਗ	ਮ	ਪ	ਪ	ਪ	-	ਗਮ	ਗ
ਸਾ	ਹਿ	ਬ	ਕੇ	s	ਗੁ	ਣ	ਨਾ	ਨ	ਕੁ	ਗਾ	s	ਵੈ	s
ਗ	ਮ	ਪ	ਪ	-	ਪਨੀ	ਸਂ	ਸਨੀ	ਸਂ	ਨੀਪ	ਗਮ	ਪ	ਗਮ	ਗਸ
ਮਾ	ਸ	ਪੁ	ਰੀ	s	ਵਿ	ਚਿ	ਆ	ਖੁ	ਮ	ਸੋ	s	ਲਾ	s
ਅੰਤਰਾ													
ਗ	ਗ	ਮ	ਪ	-	ਨੀ	-	ਸਂ	ਸਂ	ਨੀ	ਸਂ	-	ਸਂ	-
ਜਿ	ਨਿ	ਉ	ਪਾ	s	ਈ	s	ਰੰ	ਗਿ	ਰ	ਵਾ	s	ਈ	s
ਗਾਂ	ਗਾਂ	ਮਾਂ	ਗਾਂ	ਸਾਂ	ਨੀਂਸ	ਨੀਪ	ਪ	ਨੀਨੀ	ਪ	ਗਮ	ਪ	ਗਮ	ਗਸ
ਬੈ	ਠਾ	s	ਵੇ	s	ਖੈ	s	ਵ	ਖਿ	ਇ	ਕੇ	s	ਲਾ	s

ਨੋਟ : ਬਾਕੀ ਸ਼ਬਦ ਦੇ ਅੰਤਰੇ ਉਪਰੋਕਤ ਅੰਤਰੇ ਤੇ ਗਾਇਨ ਕਰਨੇ ਹਨ।

ਰਾਗੁ ਤਿਲੰਗ

ਤਿਲੰਗ ਮਹਲਾ ੧ ਘਰੁ ੨

ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥

ਜਿਨਿ ਕੀਆ ਤਿਨਿ ਦੇਖਿਆ ਕਿਆ ਕਹੀਐ ਰੇ ਭਾਈ ॥

ਆਪੇ ਜਾਣੈ ਕਰੇ ਆਪਿ ਜਿਨਿ ਵਾੜੀ ਹੈ ਲਾਈ ॥੧॥

ਰਾਇਸਾ ਪਿਆਰੇ ਕਾ ਰਾਇਸਾ ਜਿਤੁ ਸਦਾ ਸੁਖੁ ਹੋਈ ॥ ਰਹਾਉ ॥

(ਅੰਗ ੭੨੪-੭੨੫)

ਪਦ ਅਰਥ :

ਜਿਨਿ = ਜਿਸ (ਪਰਮਾਤਮਾ) ਨੇ। ਕੀਆ = ਬਣਾਇਆ ਹੈ। ਤਿਨਿ = ਉਸ (ਪਰਮਾਤਮਾ) ਨੇ। ਦੇਖਿਆ = ਸੰਭਾਲ ਕੀਤੀ ਹੈ। ਰੇ ਭਾਈ ਰੇ = ਹੇ ਭਾਈ! ਕਿਆ ਕਹੀਐ = (ਉਸ ਦੀ ਜਗਤ-ਸੰਭਾਲ ਬਾਰੇ) ਕੁਝ ਕਿਹਾ ਨਹੀਂ ਜਾ ਸਕਦਾ। ਆਪੇ = ਆਪ ਹੀ। ਵਾੜੀ = ਜਗਤ-ਬਗ਼ੀਚੀ। ਰਾਇਸਾ = {ਰਾਇਸੇ} ਜੀਵਨ-ਕਥਾ, ਪ੍ਰਸੰਗ, ਸਿਫਤ-ਸਾਲਾਹ ਦੀਆਂ ਗੱਲਾਂ। ਜਿਤੁ = ਜਿਸ (ਰਾਇਸੇ) ਦੀ ਰਾਹੀਂ।

ਰਾਗੁ ਤਿਲੰਗ (ਰੂਪਕ ੭ ਮਾਤਰਾ)
(ਅੰਗ ੭੨੪-੭੨੫)

1 ×	2	3	4 2	5	6 3	7
ਸਥਾਈ						
ਸ	ਗ	ਗ	ਗ	-	ਮ	ਗ
ਰਾ	ਇ	s	ਸਾ	s	ਪਿਆ	ਰੇ ਕਾ
ਪ	ਪਪ	ਪ	ਪ	ਪਪ	ਮਮ	ਪ
ਰਾ	ਇ	s	ਸਾ	s	s	s
ਗ	ਗ	ਮ	ਪ	-	ਪ	ਪ
ਜਿ	ਤੁ	s	ਸ	ਦਾ	ਸੁ	ਖੁ
ਪ	ਪ	ਨੀਨੀ	ਮ	ਪਪ	ਗਮ	ਗ
ਹੇ	s	s	ਈ	s	s	s
ਅੰਤਰਾ						
ਗ	ਗ	ਮ	ਪ	-	ਨੀ	ਨੀਨੀ
ਜਿ	ਨਿ	ਕੀ	ਆ	s	ਤਿ	ਨਿ
ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਨੀਨੀ	ਸਾਂ	-	ਸਾਂ	-
ਦੇ	s	ਖਿ	ਆ	s	s	s
ਪ	ਪ	ਨੀ	ਸਾਂ	ਗਾਂ	ਗਾਂ	ਗਾਂ
ਕਿਆ	s	ਕਹੀ	ਐ	s	ਰੇ	s
ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਗਾਂ	-	ਸਾਂ	-
ਭਾ	s	s	ਈ	s	s	s
ਗ	ਗ	ਮ	ਪ	-	ਨੀ	ਨੀਨੀ
ਆ	ਪੇ	s	ਜਾ	s	ਣੈ	s
ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਨੀਨੀ	ਸਾਂ	-	ਸਾਂ	ਸਾਂ
ਕ	s	ਰੇ	ਆ	s	s	ਪਿ
ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਨੀਨੀ	ਨੀਨੀ	ਪ	-
ਜਿਨਿ	ਵਾ	ੜੀ	ਹੈ	s	s	s
ਸਾਂਸਾਂ	ਨੀਂਸ	ਨੀਪ	ਪਨੀ	ਪਮ	ਗਮ	ਗਸ
ਲਾ	s	s	s	s	ਈ	s

ਨੋਟ : ਬਾਕੀ ਸ਼ਬਦ ਦੇ ਅੰਤਰੇ ਉਪਰੋਕਤ ਅੰਤਰੇ ਤੇ ਗਾਇਨ ਕਰਨੇ ਹਨ।

ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਜੀ ਕਾ ਖ਼ਾਲਸਾ ॥ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਜੀ ਕੀ ਫ਼ਤਹਿ॥

ਉਸਤਾਦ ਭਾਈ ਜਸਪਾਲ ਸਿੰਘ ਜੀ ਨੂੰ ਸਾਹਿਬ ਨੇ ਕੀਰਤਨ ਸਿਖਾਉਣ ਦੀ ਮਹਾਨ ਸੇਵਾ, ਭੈਅ- ਭਾਵਨੀ ਸਹਿਤ ਤਰੁੱਠ ਕੇ ਬਖਸ਼ੀ ਹੋਈ ਹੈ। ਲੰਬੇ ਸਮੇਂ ਤੋਂ ਉਸਤਾਦ ਜੀ ਇਕ ਫੁੱਲ ਦੀ ਤਰਾਂ ਗੁਰਮਤਿ ਸੰਗੀਤ ਦੀ ਮਹਿਕ ਵੰਡ ਰਹੇ ਹਨ। ਬੇਤਾਲੇ ਤੇ ਬੇਸੁਰੇ ਗਲਿਆਂ ਨੂੰ ਸੁਰੀਲੇ ਕਰਕੇ ਨਿਖਾਰਨ ਵਾਲੇ ਹਨ ਉਸਤਾਦ ਜੀ। ਆਪਣੀ ਮੌਜ ਵਿੱਚ ਸਮੁੰਦਰ ਕਿਨਾਰੇ ਬੈਠਿਆਂ ਨੂੰ ਬਹੁਤ ਕੁਝ ਦੇ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਉਸਤਾਦ ਜੀ ਵੀ ਇਸੇ ਤਰਾਂ ਹਰ ਪੱਧਰ ਦੇ ਵਿਦਿਆਰਥੀ ਨੂੰ ਪ੍ਰੇਰਿਤ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਬਹੁਤ ਕੁਝ ਵੰਡ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਸਰੀਰਕ ਮੁਸ਼ਕਿਲਾਂ ਦੇ ਬਾਵਜੂਦ ਵੀ ਇਹ ਉਹ ਨਿੱਘੀ ਸ਼ਖ਼ਸੀਅਤ ਹੈ ਜੋ ਥੱਕਦੀ ਨਹੀਂ, ਅੱਕਦੀ ਨਹੀਂ ਤੇ ਬੇਅੰਤਤਾ ਵਿੱਚ ਬਸ ਵੰਡਦੀ ਹੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਰਾਗ ਦੇ ਰਸ ਰੂਪੀ ਵਲਵਲੇ ਨੂੰ ਅਨੁਭਵ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਉਸਤਾਦ ਜੀ ਵਿਦਿਆਰਥੀਆਂ ਨੂੰ ਰਾਗ ਦੇ ਰਸ ਦਾ ਅਹਿਸਾਸ ਕਰਵਾ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਉਸਤਾਦ ਜੀ ਆਪਣੀ ਮੌਜ ਵਿੱਚ ਰਾਗ ਵਿਦਿਆ ਦੁਆਰਾ ਸਿਖਿਆਰਥੀਆਂ ਦੇ ਅੰਦਰ ਦੀਆਂ ਤਰਬਾਂ ਨੂੰ ਛੇੜ ਦਿੰਦੇ ਹਨ, ਤੇ ਕੀਰਤਨ ਸਹਿਜੇ ਹੀ ਸਿਖਿਆਰਥੀਆਂ ਤੱਕ ਸੰਚਾਰਿਤ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਉਸਤਾਦ ਜੀ ਦੇ ਅਨੇਕਾਂ ਵਿਦਿਆਰਥੀ ਅੱਜ ਦੇਸ਼ਾਂ-ਵਿਦੇਸ਼ਾਂ ਵਿੱਚ ਕੀਰਤਨੀਏ ਅਤੇ ਕੀਰਤਨ ਅਧਿਆਪਕਾਂ ਵਜੋਂ ਪੰਥ ਦੀ ਸੇਵਾ ਕਰ ਰਹੇ ਹਨ। ਆਪ ਜੀ ਉਸ ਸਮੇਂ ਰਬਾਬ ਅਤੇ ਗੁਰਮਤਿ ਸੰਗੀਤ ਦੇ ਹੋਰਨਾ ਤੰਤੀ ਸਾਜਾਂ ਨਾਲ ਦਰਬਾਰ ਸਾਹਿਬ ਵਿਚ ਕੀਰਤਨ ਹਾਜ਼ਰੀਆਂ ਭਰਦੇ ਰਹੇ, ਜਦੋਂ ਕਿ ਇਹਨਾ ਤੰਤੀ ਸਾਜਾਂ ਦੇ ਦਰਸ਼ਨ ਕਰਨੇ ਵੀ ਬਹੁਤ ਦੁਰਲੱਭ ਸਨ।

ਆਪ ਜੀ ਨੇ ਪਿਛਲੇ ਸਮੇਂ ਪੰਜ ਬਾਣੀਆਂ, ਰਹਿਰਾਸ ਸਾਹਿਬ, ਅਤੇ ਸੁਖਮਨੀ ਸਾਹਿਬ ਗਉੜੀ ਰਾਗ ਵਿਚ ਆਪਣੇ ਸਿਖਿਆਰਥੀਆਂ ਪਾਸੋਂ ਰਿਕਾਰਡ ਕਰਵਾ ਕੇ, ਗੁਰੂ ਅਤੇ ਗੁਰੂ ਦੀਆਂ ਸੰਗਤਾਂ ਦੀਆਂ ਖੁਸ਼ੀਆਂ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਤੀਆਂ ਹਨ। ਸਮੇਂ ਸਮੇਂ ਤੇ ਦੇਸ਼ਾਂ-ਵਿਦੇਸ਼ਾਂ ਵਿੱਚ ਜਿੱਥੇ- ਜਿੱਥੇ ਵੀ ਆਪ ਜੀ ਵਿਚਰਦੇ ਹਨ, ਉਥੇ ਹੀ ਕੀਰਤਨ ਸਿਖਲਾਈ ਦਾ ਅਖਾੜਾ ਸਜਾ ਲੈਂਦੇ ਹਨ। ਪਿੱਛਲੇ ਦਿਨੀਂ ਆਪ ਜੀ ਥੋੜੇ ਸਮੇਂ ਕੈਨੇਡਾ ਦੀ ਫੇਰੀ ਤੇ ਆਏ, ਸਾਡੀ ਅਕੈਡਮੀ ਦੇ ਕੀਰਤਨ ਵਿਦਿਆਰਥੀਆਂ ਨੂੰ ਬਹੁਤ ਵੱਡਾ ਲਾਹਾ ਬਖਸ਼ ਕੇ ਗਏ। ਅੱਜ ਵੀ ਸਾਡੇ ਵਿਦਿਆਰਥੀ ਇਹਨਾ ਪਾਸੋਂ ਗੁਰਮਤਿ ਸੰਗੀਤ ਦੀ ਸਿੱਖਿਆ online ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰ ਰਹੇ ਹਨ।

ਅੱਜ ਕੱਲ ਆਪ ਜੀ ਹਰੇਕ ਰਾਗ-ਬੱਧ ਸ਼ਬਦ ਦੀ ਬੰਦਸ਼ ਦੀ ਸੁਰ ਲਿੱਪੀ (ਨੋਟੇਸ਼ਨਸ) ਅਤੇ ਉਸਦੀ ਵੀਡੀਓਜ਼ ਬਣਾਕੇ ਸੰਗਤਾਂ ਨੂੰ ਭੇਟ ਕਰ ਰਹੇ ਹਨ। ਇਹ ਇਕ ਬਹੁਤ ਉੱਚਾ ਤੇ ਪਵਿੱਤਰ ਕਾਰਜ ਹੈ। ਇਸ ਪੁਸਤਕ ਵਿੱਚ ਆਪ ਜੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਦੇਵ ਜੀ ਦੀ ਸਮੁੱਚੀ ਰਾਗ ਅਧਾਰਤ ਬਾਣੀ ਦੀਆਂ ਬੰਦਿਸ਼ਾਂ ਅੰਕਿਤ ਕਰਕੇ, ਗੁਰਮਤਿ ਸੰਗੀਤ ਦੇ ਸਿਖਿਆਰਥੀਆਂ ਲਈ ਇੱਕ ਮਹਾਨ ਕਾਰਜ ਕਰ ਰਹੇ ਹਨ। ਆਸ ਹੈ ਸੰਗਤ ਆਪ ਜੀ ਦੀ ਇਸ ਆਉਣ ਵਾਲੀ ਪੁਸਤਕ ਤੋਂ ਭਰਭੂਰ ਲਾਹਾ ਲਏਗੀ। ਗੁਰੂ ਸਾਹਿਬ ਦੇ ਚਰਨਾਂ ਵਿਚ ਅਰਦਾਸ ਹੈ ਕਿ ਉਸਤਾਦ ਜੀ ਹਮੇਸ਼ਾ ਚੜ੍ਹਦੀਕਲਾ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣ ਤੇ ਇਸੇ ਤਰਾਂ ਗੁਰੂ - ਪੰਥ ਦੀ ਸੇਵਾ ਕਰਦੇ ਰਹਿਣ।

-ਨਵਰੀਤ ਸਿੰਘ

ਪ੍ਰਿੰਸੀਪਲ ਦਸ਼ਮੇਸ਼ ਗੁਰਮਤਿ ਅਕੈਡਮੀ, ਸਰੀ, ਕਨੇਡਾ |

ਕੀਰਤਨ.Education

Online Gurmat Sangeet Education
Learning for all ages | No fees | Access to Raag based Notations

Subscribe to our Youtube Channel

 Gurmat Sangeet Tutorials by Prof Jaspal Singh

 9872971282 gursangeet26@gmail.com

